JAMES S. A. COREY

RĂZBOIUL LUI CALIBAN

JAMES S.A. COREY

Seria: Expansiunea
Volumul 2

RĂZBOIUL LUI CALIBAN

Original: *Caliban's War* (2013)

Traducere din limba engleză de:
CEZAR PETRILĂ



virtual-project.eu

PALADIN

2018

PROLOG

Mei

— Mei! spuse domnișoara Carrie. Vrei, te rog, să lași pictura? A venit mama ta.

I-a luat câteva secunde până să înțeleagă ce spunea profesoara, dar nu pentru că n-ar fi știut cuvintele – avea deja patru ani, nu mai era un bebeluș –, ci pentru că nu se potriveau cu lumea pe care o știa ea. Mama ei nu putea să vină să o ia. Mami plecase de pe Ganymede ca să trăiască pe stația Ceres, deoarece, după cum îi explicase tatăl ei, avea nevoie de puțin timp-doar-pentru-mami. Apoi inima lui Mei începu să bată cu putere la gândul că *Ea s-a întors.*

— Mami?

De unde se așezase, în fața șevaletului ei de dimensiuni reduse, genunchiul domnișoarei Carrie îi împiedica vederea ușii ce dădea în vestiar. Mâinile lui Mei erau murdare de vopsea ce trebuia întinsă cu degetele, roșu, albastru și verde amestecate în rotocoale pe palmele ei. Se aplecă în față și se prinse de piciorul domnișoarei Carrie, încercând deopotrivă să-l dea la o parte și să se folosească de el pentru a se ridica în picioare.

— Mei! strigă domnișoara Carrie.

Mei se uită la urmele de vopsea de pe pantalonii domnișoarei Carrie și observă furia controlată pe care o exprima fața lătăreață, acum întunecată, a femeii.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Carrie!

— Nu-i nimic, spuse profesoara cu o voce gâtuită care indica contrariul, însă Mei nu avea să fie pedepsită. Mergi, te rog, și te spală pe mâini, după care vino să-ți aranjezi lucrarea de pictură. Am să dau jos pânza, ca să i-o poți da mamei tale. E un cățeluș?

— E un monstru spațial.

— Atunci este un monstru spațial foarte drăguț. Hai, puiule, du-te, te rog, și te spală pe mâini.

Mei dădu din cap, se răsuci pe călcâie și alergă spre baie cu poalele halatului fluturând în jurul ei ca o cârpă agitată de un curent de aer.

— Și să nu te atingi de pereți!

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Carrie!

— Nu-i nimic. Numai să cureți după ce te speli pe mâini.

Deschise robinetul la maximum, iar culorile și rotocoalele dispărură de pe pielea ei. Apoi își agită mâinile încercând să și le usuce, fără a-și face griji dacă stropește sau nu cu apă în jurul ei. Gravitația parcă se schimbase, atrăgând-o spre ușă și spre hol, în loc să o atragă spre pământ. Ceilalți copii se uitau, surescitați de entuziasmul ei, în timp ce Mei ștergea în mare parte urmele de degete de pe perete, aranjând apoi borcanele cu vopsele în cutia lor, iar cutia pe raftul ei. Își trase halatul peste cap fără să o mai aștepte pe domnișoara Carrie, după care îl îndesă în reciclator.

În hol, domnișoara Carrie stătea împreună cu alte două persoane adulte, însă niciuna nu era mama ei. Una dintre ele, pe care Mei nu o cunoștea, ținea în mână, cu delicatețe, pictura cu monstrul ei spațial, afișând un zâmbet politicos. Celălalt era doctorul Strickland.

— Nu, s-a descurcat foarte bine, a mers singură la toaletă, spunea domnișoara Carrie. Firește, se mai întâmplă, când și când, și accidente.

— Firește, spuse femeia.

— Mei! zise doctorul Strickland aplecându-se în așa fel încât să nu fie cu mult mai înalt decât ea. Cum se simte fetița mea preferată?

— Unde-i…, începu ea, dar înainte să apuce să spună *mami,* doctorul Strickland o ridică în brațe. Era mai mare decât tata și mirosea a sare. O lăsă ușor pe spate, gâdilând-o pe la coaste, iar ea izbucni într-un râs atât de puternic, încât nu mai putu vorbi.

— Vă mulțumesc din suflet, zise femeia.

— E o plăcere să vă cunosc, spuse domnișoara Carrie strângându-i mâna. Este o adevărată plăcere să o avem pe Mei în clasă.

Doctorul Strickland continuă să o gâdile pe nici până când ușa școlii Montessori își încheie în urma lor ciclul de închidere. Abia atunci reuși Mei să-și mai tragă sufletul:

— Unde-i mami?

— Ne așteaptă, spuse doctorul Strickland. Te ducem la ea imediat.

•

Cele mai recente coridoare de pe Ganymede erau spațioase și din abundență, iar reciclatoarele de aer abia dacă funcționau. Frunzele subțiri ca o lamă de cuțit ale palmierilor areca se revărsau din zeci de ghivece hidroponice. Frunzele late, striate în verde cu galben, de iedera-diavolului se revărsau pe pereți, în timp ce frunzele verde-închis de limba-soacrei țâșneau din spatele celorlalte plante. Ledurile cu spectru integral răspândeau o lumină de un alb-auriu. Tati spunea că exact la fel arăta lumina soarelui pe Pământ, iar Mei își imagina această planetă ca o rețea imensă și foarte complicată de plante și coridoare cu soarele deplasându-se deasupra lor pe un tavan-cer albastru-deschis și credea că dacă te-ai cățăra pe pereți ai putea ajunge oriunde.

Mei își lăsă capul pe umărul doctorului Strickland, se uită în spatele lui și începu să numească fiecare plantă pe lângă care treceau. *Sansevieria trifasciata. Epipremnum aureum.* Mereu îl făcea pe tati să zâmbească atunci când găsea denumirea corectă. Când făcea asta de una singură, simțea cum corpul îi era cuprins de o senzație de liniște.

— Mai sunt? întrebă femeia.

Era drăguță, însă lui Mei nu-i plăcea vocea ei.

— Nu, răspunse doctorul. Mei este ultima.

— *Chrysalidocarpus lutescens,* spuse Mei.

— Foarte bine, zise femeia, repetând apoi pe un ton mai scăzut: Foarte bine.

Pe măsură ce se apropiau de suprafață, coridoarele se îngustau tot mai mult. Cele mai vechi păreau mai murdare, chiar dacă nu era pic de murdărie în ele. Erau pur și simplu mai frecventate. Apartamentele și laboratoarele din apropierea suprafeței erau locul în care locuiseră bunicii lui Mei când au ajuns pe Ganymede. La vremea aceea nu exista nimic mai în adâncime. Aici aerul mirosea mai ciudat, iar reciclatoarele trebuiau să meargă încontinuu, bâzâind și duduind.

Adulții nu-și vorbeau, dar din când în când doctorul Strickland își amintea de prezența lui Mei și îi punea diferite întrebări: Ce serial de desene animate îi plăcea dintre cele difuzate de stație? Care era cea mai bună prietenă a ei de la școală? Ce mâncase la prânz? Copila se aștepta să-i pună celelalte întrebări, pe care

întotdeauna i le punea după aceea și la care avea răspunsurile pregătite.

Te furnică în gât? *Nu.*

Te trezești transpirată? *Nu.*

Ai avut sângerări în treaba mare săptămâna asta? *Nu.*

Ți-ai luat medicamentele de două ori în fiecare zi? *Da.*

Dar de data aceasta doctorul Strickland nu i-a pus niciuna dintre aceste întrebări. Coridoarele prin care coborau deveneau tot mai vechi și mai înguste, într-atât de mult încât femeia trebui să meargă în spatele lor, pentru a le face loc celor care veneau din sens invers. Ținea încă în mână pictura lui Mei, rulată într-un tub, pentru ca pânza să nu se șifoneze.

Doctorul Strickland se opri în fața unei uși pe care nu scria nimic, o mută pe nici pe celălalt șold și-și scoase din buzunarul pantalonilor terminalul portabil. Tastă ceva într-un program pe care Mei nu-l mai văzuse până atunci, iar ușa iniție ciclul de deschidere, obturatoarele scoțând un pocnet puternic ca în filmele vechi. Coridorul în care intrară era plin cu obiecte uzate și cutii metalice vechi.

— Ăsta nu-i spitalul, spuse Mei.

— E un spital special, zise doctorul Strickland. Nu cred că ai mai fost vreodată aici, nu?

Lui Mei nu i se părea câtuși de puțin a fi un spital. Semăna cu unul dintre acele tuneluri abandonate despre care îi vorbea uneori tati. Rămășițe ale construcției inițiale de pe Ganymede pe care nu le mai folosea nimeni decât ca loc de depozitare. Acesta se termina totuși cu un fel de sas, iar când trecură prin el mediul semăna un pic mai mult cu un spital. Locurile erau oricum mai curate și plutea un iz de ozon, ca în camerele de decontaminare.

— Mei! Salut, Mei!

Era Sandro, unul dintre băieții mari. Avea aproape cinci ani. Mei îi făcu semn cu mâna atunci când doctorul Strickland trecu pe lângă el. Se simțea mai bine știind că și băieții mari erau acolo. Asta însemna, fără doar și poate, că totul era în regulă, chiar dacă femeia care-l însoțea pe doctorul Strickland nu era mămica ei. Ceea ce-i aminti…

— Unde este mami?

— Mergem să o vedem pe mami în câteva minute, spuse doctorul Strickland. Însă înainte de asta mai avem de făcut două-trei chestii mărunte.

— Nu, zise Mei. Nu vreau.

O duse într-o încăpere care semăna oarecum cu o cameră de examinare, doar că pereții nu erau împodobiți cu lei din desene animate, iar mesele nu erau în formă de hipopotami zâmbitori. Doctorul Strickland o așeză pe o masă de examinare din oțel, după care îi ciufuli ușor părul. Ea își încrucișă brațele și se bosumflă.

— O vreau pe mami, spuse scoțând același mârâit nerăbdător pe care l-ar fi făcut și tati.

— Ei bine, așteaptă puțin aici. Mă duc să văd ce pot face ca să te duc la ea, îi răspunse zâmbind doctorul Strickland. Umea!

— Cred că putem merge. Verificăm operațiunile, încărcăm și-i dăm drumul.

— Mă duc să le spun. Tu stai aici.

Femeia dădu din cap, iar doctorul Strickland ieși pe ușă. Aceasta se uită în jos la copilă – chipul drăguț nu zâmbea deloc. Lui Mei nu-i plăcea de ea.

— Vreau să-mi dai pictura, spuse ea. Nu este pentru tine. E pentru mami.

Femeia se uită la pictura din mâna sa ca și cum uitase de existența ei. O desfășură.

— Este monstrul spațial al lui mami, spuse Mei.

De data aceasta zâmbi. Îi întinse pictura, iar fetița o înșfăcă iute. Boți puțin pânza în timpul mișcării, dar nu-i păsă. Își încrucișă din nou brațele, încruntându-se și mârâind.

— Îți plac monștrii spațiali, copilă? întrebă femeia.

— O vreau pe mami.

Se apropie. Mirosea a flori artificiale și avea degete osoase. O ridică pe Mei și o puse jos.

— Hai, micuțo, să-ți arăt ceva, spuse ea.

Și se îndepărtă, în timp ce copila avu un moment de ezitare. Nu-i plăcea de femeia aceea, dar nici nu voia să rămână singură. O urmă. Femeia străbătu un coridor destul de scurt, formă un cod la o ușă mare metalică ce semăna cu ușile de la vechile sasuri și-i trecu pragul de îndată ce se deschise. Mei o urmă. Era frig în noua cameră. Lui Mei nu-i plăcu. Acolo nu exista o masă de examinare, ci o cutie mare din sticlă, ca aceea

în care țineau peștii la acvariu, doar că înăuntru nu era apă, iar creatura aflată acolo nu era pește. Femeia îi făcu semn copilei să se apropie, iar când Mei ajunse lângă ea, ciocăni pe neașteptate în peretele de sticlă.

La auzul sunetului, chestia din interior își înălță capul. Era un bărbat, gol-pușcă, iar pielea lui nu părea să fie piele. Ochii îi străluceau cu o scăpărare albăstruie, ca și cum în capul lui era aprins un foc. Și ceva nu era în regulă cu mâinile lui.

Bărbatul își întinse mâinile spre geam, iar Mei începu să țipe.

CAPITOLUL 1

Bobbie

— Snoopy iar este de serviciu, spuse soldatul Hillman. Cred că șefu' lui e cam ofticat pe el.

Sergentul de artilerie Roberta Draper, din Corpul Marțian de Pușcași Marini, spori puterea de mărire a head-up display-ului armurii sale și privi în direcția arătată de Hillman. La două mii cinci sute de metri depărtare, un detașament de pușcași marini ai Națiunilor Unite străbătea în pas greoi perimetrul din jurul avanpostului lor, luminat din spate de cupola uriașei sere pe care o păzeau – o cupolă asemănătoare întrutotul cu aceea păzită de detașamentul ei.

Unul dintre cei patru pușcași marini ai Națiunilor Unite avea pe părțile laterale ale căștii sale câteva pete negre ce semănau cu urechile unui beagle.

— Mda, e într-adevăr Snoopy, spuse Bobbie. Până azi a făcut parte din toate patrulele. Mă întreb ce-o fi făcut ca să merite asta.

Serviciul de pază a serelor de pe Ganymede însemna să faci orice ca să-ți ocupi mintea. Inclusiv să faci speculații pe seama vieții pușcașilor marini din cealaltă tabără.

Cealaltă tabără. În urmă cu optsprezece luni nu existau tabere. Planetele interioare formau toate o singură familie – mare, fericită și ușor disfuncțională. Apoi Eros și acum cele două superputeri împărțiseră între ele sistemul solar, iar singurul satelit la care nicio tabără nu voia să renunțe în favoarea celeilalte era Ganymede, grânarul sistemului jupiterian.

Fiind singurul satelit înzestrat cu magnetosferă, era unicul loc în care culturile din seră aveau o șansă în centura de radiații intense ce înconjura planeta Jupiter. Chiar și în aceste condiții, cupolele și habitatele trebuiau ecranate pentru a-i proteja pe civili de cei opt remi pe zi care ardeau planeta și suprafața satelitului său.

Armura specială a lui Bobbie fusese proiectată pentru a-i permite unui soldat să străbată pe jos craterul unei bombe

nucleare la doar câteva minute după explozie. Era foarte eficientă și pentru a-i feri pe pușcașii marini marțieni să fie prăjiți de suprafața planetei Jupiter.

În spatele soldaților pământeni aflați în patrulare, cupola lor lucea în lumina palidă a soarelui captată de imense oglinzi orbitale. Chiar și cu aceste oglinzi, cele mai multe dintre plantele terestre ar fi murit din cauza lipsei luminii solare. Numai variantele mult modificate ale acestor culturi pe care oamenii de știință de pe Ganymede le produceau în cantități industriale aveau o șansă de supraviețuire în lumina slabă oferită de oglinzi.

— Soarele va apune curând, spuse Bobbie fără a-și lua ochii de la pușcașii marini pământeni aflați în afara micului lor post de gardă, convinsă că și ei îi urmăreau.

În afară de Snoopy, îl recunoscu pe cel pe care ei îl botezaseră Bondocul, deoarece nu părea să aibă mai mult de un metru douăzeci și cinci. Se întrebă ce poreclă îi dăduseră ei. Probabil Marea Roșcată, deoarece își păstrase pe armură camuflajul pentru planeta Marte. Nu era de mult pe Ganymede și nu avusese timp să și-o împestrițeze în gri și alb.

Una câte una, în cinci minute, oglinzile orbitale pâlpâiră și se stinseră pe măsură ce Ganymede trecea, pentru câteva ore, în spatele lui Jupiter. Strălucirea serei din spatele ei căpătă o nuanță de albastru actinic când intră în funcțiune iluminatul artificial. Deși nivelul luminii nu se redusese prea mult, umbrele se modificau într-un mod ciudat și subtil. Pe cer, soarele – care de la distanța aceea nu apărea nici măcar ca un disc, ci mai curând ca cea mai strălucitoare stea – licări înainte să dispară dincolo de limbul planetei Jupiter și pentru o clipă sistemul de inele estompat al planetei deveni vizibil.

— Se întorc, spuse caporalul Travis. Snoopy încheie coloana. Bietul de el… O ștergem și noi?

Bobbie scrută peisajul plat de gheață murdară de pe Ganymede. În ciuda armurii sale high-tech, simțea frigul satelitului.

— Nuuu…

Membrii detașamentului începură să bombăne, dar se supuseră și o urmară, înconjurând cupola într-un ritm greoi, în condițiile unei gravități scăzute. În afară de Hillman și de Travis, în această patrulare se afla și un soldat neexperimentat pe

nume Gourab. Și chiar dacă era la pușcașii marini doar de vreun minut și jumătate, mormăia la fel de tare ca și ceilalți doi, cu vorba lui tărăgănată din Valles Marineris.

Nu le putea reproșa nimic. Era o misiune de rutină. Ceva care să le dea de lucru soldaților marțieni cantonați pe Ganymede. Căci dacă Pământul decidea să păstreze acest satelit doar pentru el, patru soldați umblând în jurul cupolei serei nu i-ar fi putut împiedica. Cu zeci de nave de război marțiene și pământene staționate pe orbită într-o situație tensionată, dacă ar fi izbucnit ostilitățile, personalul de la sol probabil că și-ar fi dat seama abia atunci când ar fi început bombardamentul la suprafață.

În stânga ei, cupola se înălța aproape cinci sute de metri: panourile triunghiulare din sticlă, separate prin stâlpi de un arămiu strălucitor, transformau întreaga structură într-un fel de cușcă Faraday uriașă. Bobbie nu intrase niciodată în cupolele serei. Fusese trimisă de pe Marte în cadrul unei acțiuni de întărire a efectivelor staționate pe planetele exterioare, începând aproape chiar din prima zi acțiunile de patrulare la suprafață. Pentru ea, Ganymede nu era decât o stație spațială, o mică bază a pușcașilor marini și avanpostul chiar mai mic ce reprezenta acum casa ei.

În timp ce abia se târau în jurul cupolei, Bobbie urmărea cu privirea peisajul banal din jur. Ganymede nu se schimba prea mult, exceptând cazul unui eveniment catastrofal. Suprafața era alcătuită în mare parte din roci silicioase și apă înghețată la câteva grade peste temperatura din spațiu. Nivelul de oxigen din atmosferă era atât de scăzut, încât putea fi considerată vid industrial. Ganymede nu avea parte nici de eroziuni, nici de intemperii, așa încât suferea modificări doar când era lovită de meteoriți sau când apa fierbinte din miezul lichid izbucnea la suprafață pentru a forma lacuri efemere. Însă niciunul dintre aceste fenomene nu se întâmpla prea des. Acasă, pe Marte, vântul și praful modificau peisajul de la o oră la alta. Aici, pășea pe urmele lăsate cu o zi în urmă, alaltăieri, răsalaltăieri… Iar dacă nu avea să se mai întoarcă vreodată, urmele pașilor săi aveau să rămână veșnic neschimbate. În sinea ei, simțea acest lucru înfiorător.

Un scârțâit ritmic începu să întrerupă șuieratul aproape imperceptibil și zgomotele înăbușite produse de armura ei cu

acționare hidraulică. În general reducea la minimum afișajul HUD – oferea atâtea informații, încât un pușcaș marin știa totul în afară de ceea ce se afla într-adevăr sub nasul lui. Acum apelă la el prin clipiri din pleoape și mișcări oculare, pentru a vizualiza ecranul de diagnosticare a echipamentului. Un indicator galben o avertiză asupra nivelului scăzut al lichidului hidraulic în dispozitivul de acționare de la genunchiul stâng. Probabil era o scurgere pe undeva, însă una microscopică, din moment ce sistemele nu reușeau să o localizeze cu precizie.

— Hei, băieți, stați o clipă, spuse ea. Hilly, n-ai cumva la tine niște fluid hidraulic în plus?

— Mda, făcu Hillman, care deja își dădea jos rucsacul din spate.

— Toarnă-mi și mie puțin, te rog, la genunchiul stâng.

În timp ce Hillman se ghemuia în fața ei și se ocupa de problemă, Gourab și Travis se angajară într-o discuție animată pe o temă legată, se pare, de sport. Bobbie întrerupse sonorul.

— Echipamentul ăsta e o vechitură, observă Hillman. Chiar ar trebui să-l mai îmbunătățești. Să știi că belele dintr-astea ai să tot ai de acum încolo, din ce în ce mai des.

— Mda, ar cam trebui, spuse Bobbie.

Era însă mai ușor de zis decât de făcut. Bobbie nu avea o mărime potrivită pentru echipamentele standard, iar pentru a-și găsi o ținută pe măsură era nevoită să facă o adevărată cursă cu obstacole. Cu cei doi metri și ceva pe care-i avea, depășea cu puțin talia medie a unui marțian, dar datorită, în parte, ascendenței sale polineziene, depășea o sută de kilograme la o accelerație gravitațională de 1 g. Un corp fără pic de grăsime, dar cu o musculatură ce părea să i se dezvolte de fiecare dată când trecea pe la sala de forță. Iar ca pușcaș marin, se antrena tot timpul.

Ținuta pe care o purta acum era prima care-i venea cu adevărat bine, în doisprezece ani de serviciu activ. Și, în ciuda uzurii care începea să se facă simțită, era mai ușor să se descurce încercând să o mențină funcțională decât să se milogească pentru a obține una nouă.

Hillman începea să-și adune sculele când radioul lui Bobbie își făcu simțită prezența cu un cârâit:

— Avanpostul 4 către Lunganul. Răspunde, Lunganule.

— Recepționat, 4, răspunse Bobbie. Aici Lunganul 1. Dă-i drumul.

— Lunganul 1, unde sunteți? Ați întârziat o jumătate de oră, iar aici e nenorocire.

— Îmi pare rău, 4, probleme tehnice, spuse Bobbie întrebându-se curioasă ce s-o fi întâmplat, dar nu chiar într-atât încât să pună întrebări pe o frecvență deschisă.

— Întoarceți-vă imediat la avanpost. S-au tras focuri la avanpostul Națiunilor Unite. Ne asigurăm poziția.

Într-o clipă, Bobbie analiză conținutul mesajului. Își vedea oamenii holbându-se la ea cu o expresie ce oscila între nedumerire și teamă.

— Ăăă, tipii de pe Pământ trag spre tine? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu încă, dar trag. Mișcați-vă fundurile încoace.

Hillman se ridică în picioare. Bobbie își flexă genunchiul o dată, iar ecranul de diagnosticare afișă datele în verde. Îi mulțumi lui Hilly cu o înclinare scurtă a capului, după care spuse:

— În cea mai mare viteză înapoi la avanpost! Executarea!

•

Bobbie și detașamentul ei mai aveau jumătate de kilometru până la avanpost când fu declanșată alarma generală. Head-up display-ul echipamentului ei se reglă automat, trecând în regim de luptă. Senzorii intrară în funcțiune, căutând orice prezență ostilă și conectându-se la unul dintre sateliți pentru a obține o imagine aeriană a zonei. Simți păcănitul armei încorporate în brațul drept al costumului, care trecu în regim de foc de voie.

O mie de alarme ar fi răsunat dacă ar fi început un bombardament orbital, însă ea își ridică din reflex privirea spre cer. Nicio străfulgerare, nici cea mai mică urmă care ar fi putut trăda deplasarea unei rachete. Doar masa enormă a lui Jupiter.

Bobbie se grăbi spre avanpost alergând cu pași mari. Detașamentul o urmă fără să scoată un cuvânt. Alergând în condițiile unei accelerații gravitaționale scăzute, o persoană antrenată să utilizeze un echipament de amplificare a forței putea acoperi rapid o distanță considerabilă. În câteva secunde, avanpostul le apăru în raza vizuală după suprafața curbată a cupolei, iar după alte câteva secunde descoperiră și ceea ce provocase alarma.

Pușcașii marini ai Națiunilor Unite alergau spre avanpostul marțian. Războiul rece care dura de un an se înfierbânta dintr-odată. Pe undeva, în ciuda controlului mental deprins în urma disciplinei și antrenamentului, Bobbie fu surprinsă. Chiar nu crezuse cu adevărat că avea să vină și această zi.

Restul plutonului său părăsise avanpostul și se desfășurase într-o linie de foc orientată spre poziția Națiunilor Unite. Cineva îl condusese pe *Yojimbo* pe acest front improvizat, iar dispozitivul de luptă înalt de patru metri îi domina pe pușcașii marini, părând un uriaș fără cap într-o armură puternică, cu tunul lui impresionant deplasându-se lent în timp ce urmărea trupele pământene care se apropiau. Soldații Națiunilor Unite alergau ca apucații pentru a străbate distanța de 2 500 de metri care separa cele două poziții.

„De ce nu spune nimeni nimic?” se miră ea. Tăcerea celor din plutonul ei era înfiorătoare.

Și dintr-odată, în timp ce ea și detașamentul ei ajunseră la linia de foc, echipamentul său scoase un semnal de bruiaj. Afișajul HUD dispăru, deoarece pierduse legătura cu satelitul. Informațiile privind semnele vitale și starea echipamentului celor din plutonul ei dispărură odată cu întreruperea conexiunii cu costumele lor. Ușoara scrâșnire a paraziților de pe canalul de comunicații dispăru, făcând loc unei tăceri tulburătoare.

Prin gesturi, trimise trei oameni pe flancul drept, apoi urcă de-a lungul liniei, încercând să dea de locotenentul Givens, superiorul ei. Îi reperă uniforma la mijlocul liniei, aproape chiar sub *Yojimbo.* Alergă până la el și-și lovi casca de a lui.

— Ce naiba se întâmplă, locotenente? strigă ea.

— Cât știi tu atât știu și eu, îi replică el pe același ton aruncându-i o privire iritată. Nu le putem spune să se retragă din cauza bruiajului și nu țin cont de avertismentele noastre vizuale. Înainte să se întrerupă transmisiunea radio am primit dispoziție să deschid focul în caz că se apropie la mai puțin de o jumătate de kilometru.

Bobbie ar mai fi avut de pus câteva sute de întrebări, însă peste câteva secunde trupele Națiunilor Unite aveau să depășească limita de cinci sute de metri, așa că se întoarse în fugă pentru a asigura flancul drept împreună cu detașamentul ei. Pe drum, sistemele echipamentului înregistrară numărul forțelor care se apropiau, marcându-le ca fiind ostile. Erau

indicate șapte ținte. Mai puțin de o treime din soldații cantonați în avanpostul Națiunilor Unite.

„Dar este absurd!”

Dispuse trasarea pe afișajul HUD a unei linii care să marcheze limita de cinci sute de metri. Nu le spuse oamenilor ei că era limita de deschidere a focului. Nici nu era nevoie: ar fi deschis focul de îndată ce ar fi tras ea, fără să mai fie nevoie să le spună de ce.

Soldații Națiunilor Unite depășiră linia de un kilometru, dar fără a trage un foc. Se apropiau împrăștiați, șase dintre ei în față, formând o linie neregulată, iar al șaptelea la vreo șaptezeci de metri în urmă. Afișajul HUD selectă silueta din extrema stângă a liniei dușmane, fixând automat cea mai apropiată țintă. Însă ceva o determină să modifice această alegere implicită și selectă ținta din spate, solicitând mărirea imaginii.

Mica siluetă se mări instantaneu în reticulul mecanismului de ochire. Simți un fior trecându-i pe șira spinării – mări din nou.

Ceea ce-i urmărea pe cei șase pușcași ai Națiunilor Unite nu purta echipament de mediu. De altfel, nici nu era propriu-zis o ființă umană. Pielea îi era acoperită cu plăci chitinoase ce semănau cu niște solzi mari. Capul îi era înfiorător de mare, de cel puțin două ori mai mare comparativ cu restul corpului, și plin de protuberanțe ciudate.

Dar cel mai tulburător dintre toate erau mâinile sale: mult prea mari pentru corpul ei și prea lungi pentru grosimea lor – păreau zămislite de un coșmar copilăresc; mâinile traiului de sub pat sau ale vrăjitoarei care se strecoară în casă pe fereastră. Posedate de o energie haotică, se curbau și se strângeau, la nesfârșit, în gol.

Forțele terestre nu atacau. Băteau în retragere.

— Țintiți creatura care-i urmărește, le strigă Bobbie tuturor.

Înainte ca soldații Națiunilor Unite să depășească limita celor cinci sute de metri, ceea ce i-ar fi determinat pe marțieni să deschidă focul, creatura îi ajunse din urmă.

— Oh, la naiba, murmură Bobbie. *La naiba*…

Cu brațele lui uriașe, înșfăcă un pușcaș marin al Națiunilor Unite și-l rupse în două, de parcă era din hârtie. Armura din titan și ceramică cedă la fel de ușor ca și carnea de sub ea, stropind gheața cu bucăți de tehnologie și de viscere umane lipicioase. Cei cinci soldați care mai rămăseseră alergau și mai repede,

însă monstrul care-i urmărea abia dacă încetini în timp ce omora.

— Împușcați-l! Împușcați-l! Împușcați-l! strigă Bobbie deschizând focul.

Antrenamentul și tehnologia cu care era dotat echipamentul său de luptă făceau din ea o mașină de ucis extrem de eficientă. De îndată ce degetul ei apăsă trăgaciul armei încorporate, un torent de proiectile perforante de doi milimetri țâșni spre creatură cu mai bine de o mie de metri pe secundă. În mai puțin de o secundă trăsese spre ea cincizeci de focuri. Creatura era o țintă de talie umanoidă ce se deplasa relativ încet, alergând în linie dreaptă. Dispozitivul de ochire putea efectua corecții balistice care-i permiteau să lovească un obiect de mărimea unei mingi de baseball deplasându-se cu viteze supersonice. Fiecare proiectil pe care-l trase lovi ținta.

În zadar însă.

Proiectilele trecură prin creatură, probabil fără a o încetini în mod semnificativ. Din fiecare rană de ieșire, în loc de sânge, țâșnea un jet de fire negre care cădeau în zăpadă. De parcă trăgeai în apă. Rănile se închideau aproape mai repede decât erau create; singura dovadă că ființa fusese atinsă era dâra de fibre negre ce se întindea în urma ei.

Apoi prinse un al doilea pușcaș marin al Națiunilor Unite. În loc să-l facă bucăți ca pe celălalt, îl roti și-l aruncă pe pământeanul blindat – care cântărea probabil mai bine de cinci sute de kilograme – spre Bobbie. Afișajul ei HUD urmări traiectoria amplă descrisă în aer de soldatul Națiunilor Unite și o informă că monstrul nu-l azvârlise *spre* ea, ci *în* ea. După o traiectorie foarte directă. Adică rapidă.

Se aruncă într-o parte cât de repede îi permise costumul greoi. Nefericitul pușcaș îl izbi pe Hillman, care stătea în picioare alături de ea, iar impulsul îi propulsă înapoi pe amândoi, săltând de câteva ori cu o viteză mortală, pe solul înghețat.

În timpul cât ea își abătuse atenția de la monstru, acesta ucise încă doi soldați ai Națiunilor Unite.

Întreaga linie marțiană deschise focul asupra lui, inclusiv tunul mare al lui *Yojimbo.* Ultimii doi soldați pământeni se despărțiră alergând în direcții opuse, încercând să le ofere omologilor marțieni o linie clară de foc. Creatura fu atinsă de sute, de mii de ori, însă își închise rănile fără să încetinească,

ceea ce reuși cu greu când una dintre loviturile tunului lui *Yojimbo* explodă în apropierea ei.

Repusă pe picioare, Bobbie se alătură barajului de foc, însă nu schimbă cu nimic lucrurile. Creatura forță linia de apărare marțiană, omorând doi pușcași mai repede decât ar fi putut percepe ochiul. *Yojimbo* alunecă într-o parte, fiind mult mai manevrabil decât ar fi putut părea o mașinărie de dimensiunea lui. Bobbie se gândi că la comandă era probabil Sa'id, care se lăudase că, dacă ar vrea, ar putea oricând să facă mașinăria aceea imensă să danseze tangou. Însă nici asta nu schimbă câtuși de puțin lucrurile. Înainte ca Sa'id să reușească măcar să orienteze tunul pentru o lovitură de aproape, creatura se repezi la el din lateral, apucă trapa cabinei de pilotaj și o smulse din țâțâni. Sa'id fu înșfăcat din chingile cockpitului său și aruncat la șaizeci de metri înălțime.

Ceilalți pușcași marini începuseră să se replieze trăgând. În lipsa comunicației radio, nu exista niciun mijloc de a coordona retragerea. Bobbie se trezi că aleargă spre cupolă laolaltă cu ceilalți. Acea mică porțiune a minții sale care nu ceda în fața panicii știa că domul din sticlă și metal nu oferea suficientă protecție împotriva unei monstruozități capabile să rupă în două un om în echipament de luptă blindat sau să facă bucăți un robot de nouă tone. Această parte a creierului conștientiză zădărnicia intenției de a încerca să-și controleze groaza.

Câtă vreme dibui ușa de acces în cupolă, cu ea nu mai rămase decât un pușcaș marin. Gourab. De aproape, îi distingea chipul prin geamul blindat al vizorului. Îi striga ceva ce ea nu putea să audă. Se îndreptă spre el încercând să-și apropie casca de a lui, însă el o respinse atât de brutal, încât se răsturnă pe spate, întinzându-se pe gheață. El izbea cu pumnul metalic panoul de control al ușii, încercând să o deschidă cu forța, când creatura îl ajunse din urmă și, cu un gest aproape firesc, îi smulse casca într-o fracțiune de secundă. Gourab rămase o clipă uluit, cu chipul expus vidului, clipind din ochi și cu gura căscată într-un strigăt mut; apoi creatura îi smulse capul cu aceeași ușurință cu care îi smulsese și casca.

După care se întoarse și se uită la Bobbie, care rămăsese întinsă la pământ.

De aproape, pușcașul văzu că bestia avea ochi albaștri. Un albastru strălucitor, electric. Niște ochi foarte frumoși. Ridică

arma și apăsă trăgaciul preț de o jumătate de secundă, dar își aminti că muniția i se terminase de mult. Creatura se uită la armă cu ceea ce Bobbie ar fi putut să jure că era curiozitate, apoi o privi în ochi și își înclină capul într-o parte.

„Asta-i tot”, gândi ea. „Și uite așa am să mor și n-am să știu niciodată cine a făcut asta și de ce”. Se putea obișnui cu gândul morții. Dar să moară fără a găsi un răspuns la întrebările sale i se părea ceva îngrozitor.

Creatura făcu un pas spre ea, după care se opri și se cutremură. O nouă pereche de membre îi țâșni din tors și se contorsionară în aer ca două tentacule. Capul deja grotesc păru să i se umfle dintr-odată. Ochii albaștri îi străluciră cu o străfulgerare la fel de intensă ca iluminatul din interiorul cupolelor.

Creatura explodă într-o minge de foc ce o împinse violent pe Bobbie pe suprafața gheții, izbind-o de o ridicătură suficient de tare încât stratul de gel antișoc din echipamentul ei să se solidifice, oprind-o pe loc.

Stătea întinsă pe spate, alunecând într-o stare de inconștiență. Deasupra ei, cerul nopții începea să fie luminat de fulgere strălucitoare. Navele de pe orbită deschiseseră focul unele asupra altora.

„Încetați focul”, gândi ea continuând să se cufunde în întuneric. „Se retrag. Încetați focul”. Legătura radio nu funcționa nici acum, iar sistemele echipamentului erau inutile. Nu putea spune nimănui că pușcașii marini ai Națiunilor Unite nu atacaseră.

Sau că altceva o făcuse.

CAPITOLUL 2

Holden

Mașina de cafea se stricase din nou.

Din nou.

Jim Holden apăsă de mai multe ori butonul roșu al cafetierei, știind precis că nu avea niciun rost, dar nu se putea opri să n-o facă. Cafetiera mare și strălucitoare, menită să satisfacă poftele unui întreg echipaj marțian, nu voia să scoată nici măcar o ceașcă. Sau măcar un sunet. Nu refuza pur și simplu să funcționeze, ci refuza *să încerce* să funcționeze. Holden închise ochii în speranța deșartă de a stopa migrena produsă de lipsa de cofeină care amenința să-i strivească tâmplele și apăsă butonul celui mai apropiat panou de perete pentru a deschide circuitul de comunicații al navei.

— Amos, spuse el.

Liniile de comunicație nu funcționau.

Se simțea din ce în ce mai ridicol – apăsă butonul de mai multe ori, dar fără niciun rezultat. Deschise ochii și văzu că toate luminile panoului erau stinse. Se răsuci pe călcâie și văzu că nici frigiderul și nici mașinile de gătit nu funcționau. Nu o pățise doar cafetiera: toată bucătăria se revoltase. Holden se uită la numele navei, *Rosinanta,* desenat recent pe peretele bucătăriei, și murmură:

— Dragă, de ce mă rănești când eu te iubesc atât de mult?

Își scoase terminalul din buzunar și o chemă pe Naomi.

După ceva timp, în cele din urmă răspunse:

— Ăăă, alo…

— Bucătăria nu funcționează. Unde-i Amos?

Pauză.

— Mă suni din bucătărie de pe terminalul tău? Când ne aflăm în aceeași navă? Panoul din perete e chiar atât de departe?

— Nu funcționează nici panoul din perete de la bucătărie. Când spun „bucătăria nu funcționează” nu este figură de stil. Înseamnă efectiv că nimic din bucătărie nu funcționează. Te-am sunat pentru că ai mereu terminalul la tine, pe când Amos nu și-

l ia aproape niciodată. În plus, nu-mi spune niciodată ce meșterește, în vreme ce pe tine te ține mereu la curent cu tot ce face. Așa că unde este Amos?

Naomi izbucni în râs. Era un sunet plăcut, care întotdeauna reușea să-l facă pe Holden să zâmbească.

— Mi-a spus că trebuie să facă niște reparații electrice.

— Aveți energie acolo sus? Sau orbecăim, iar voi căutați o modalitate de a-mi da vestea cea bună?

Holden auzea micile zgomote pe care le făcea Naomi. Fredona în timp ce lucra.

— Da, de unde, spuse ea. Singura zonă fără alimentare pare să fie bucătăria. În plus, Amos spune că avem mai puțin de o oră până să ne confruntăm cu pirații spațiali. Vrei să vii sus, pe puntea de operațiuni, să te bați cu pirații?

— Nu mă pot lupta cu pirații până nu-mi beau cafeaua. Mă duc să-l caut pe Amos, spuse Holden, după care întrerupse comunicarea și-și puse terminalul înapoi în buzunar.

Se duse la scara ce urmărea chila navei și chemă liftul. Nava-pirat nu putea rezista unui zbor prelungit la peste 1 g, așa încât Alex Kamal, pilotul lui Holden, stabilise un curs de interceptare la 1,3 g. De îndată ce se depășea 1 g, folosirea scării devenea periculoasă.

Câteva secunde mai târziu, trapa punții se deschise cu un zăngănit, iar liftul se opri la picioarele sale cu un geamăt surd. Urcă și apăsă butonul pentru puntea mașinilor. Liftul își începu coborârea lentă, trapele punților succesive deschizându-se automat la trecerea lui, după care se închideau de îndată ce ajungea la nivelul inferior.

Amos Burton era în atelier, o punte deasupra sălii mașinilor. Pe bancul de lucru din fața lui erau înșirate diversele piese ale unui dispozitiv aparent complicat, la care lucra cu un pistol de lipit. Purta o jachetă gri mai mică cu câteva numere, ce părea gata să-i crape la umeri cu fiecare mișcare pe care o făcea, având brodat pe spate *Tachi,* numele vechii nave.

— Amos, bucătăria nu funcționează, spuse Holden după ce opri liftul.

Amos flutură un braț gros cu un gest de nerăbdare, fără însă a-și întrerupe lucrul. Holden așteptă. După ce mai meșteri preț de câteva secunde, Amos puse deoparte pistolul de lipit și se întoarse spre el.

— Mda, nu funcționează pentru că l-am scos pe ticălosul ăsta mic, spuse el arătând dispozitivul la care lucrase.

— Îl poți monta la loc?

— Nu, cel puțin nu imediat. Nu am terminat cu el.

Holden oftă.

— Chiar trebuie să scoatem din funcțiune toată bucătăria pentru a repara chestia aia înainte de confruntarea cu o bandă de pirați spațiali însetați de sânge? Nu de alta, dar simt că mă apucă o durere de cap îngrozitoare și tare mi-ar plăcea să beau o cafea înainte de luptă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Mda, chiar trebuie, spuse Amos. Trebuie să-ți explic de ce sau mă crezi pe cuvânt?

Holden dădu pur și simplu din cap. Deși nu regreta prea mult perioada din viață petrecută în Flota Pământului, se mai întâmpla să aibă nostalgii după respectarea cu strictețe a lanțului de comandă care exista acolo. La bordul *Rosinantei,* titlul de „căpitan” avea o definiție mult mai nebuloasă. Rolul lui Amos era să întrețină și să repare circuitele electrice și componentele navei, iar el nu accepta ideea de a fi obligat să-l informeze pe Holden despre fiecare lucrare în parte.

Holden se hotărî să renunțe.

— Bine, spuse el. Însă mi-ar fi plăcut să mă avertizezi din timp. Fără cafea sunt țâfnos.

Schițând un zâmbet, Amos își împinse șapca pe capul aproape chel.

— La naiba, căpitane, pot să-ți rezolv problema asta, spuse el răsucindu-se să apuce un termos mare metalic ce se afla pe banc. Am făcut ceva rezerve pentru situații de urgență înainte de a întrerupe activitatea în bucătărie.

— Amos, îmi cer scuze pentru toate lucrurile urâte pe care le-am gândit despre tine cu o clipă în urmă.

Amos îndepărtă remarca printr-un gest vag din mână și se întoarse la treaba lui.

— Păstrează-l. Eu mi-am băut deja cafeaua.

Ținând termosul cu ambele mâini ca pe un colac de salvare, Holden urcă din nou în lift pentru a ajunge la puntea de operațiuni.

Naomi se afla în fața panoului de comunicații și senzori, urmărind deplasarea piraților. Holden văzu imediat că aceștia reduseseră mult distanța față de ultima estimare. Se așeză în

scaunul special pentru operațiuni de luptă, asigurându-se cu centurile. Deschise un dulap din apropiere și, gândindu-se că în viitorul apropiat ar putea fi puși în situația unei accelerații gravitaționale scăzute sau a unei căderi libere, scoase un balon de băut pentru cafeaua lui.

— Ne apropiem groaznic de repede, spuse el în timp ce își umplea balonul cu cafeaua din termos. Ce se întâmplă?

— Nava piraților a încetinit puțin de la accelerația inițială de 1 g. Au scăzut la jumătate de g pentru câteva minute, apoi au oprit cu totul accelerația în urmă cu un minut. Computerul a depistat unele fluctuații în puterea motorului chiar înainte de a încetini, așa încât cred că i-am urmărit prea tare.

— Și-au stricat nava?

— Și-au stricat nava.

Holden luă o gură mare de cafea și-și fripse limba, dar nu-i păsă.

— Cât mai durează până îi interceptăm?

— Maximum cinci minute. Alex aștepta să facă ultima decelerare când ai apărut aici și te-ai instalat.

Holden apăsă butonul 1MC al panoului de comunicații și spuse:

— Amos, pune-ți centura. Cinci minute până ajungem la băieții răi.

Apoi, comutând pe canalul cockpitului:

— Alex, care-i treaba?

— Cred că și-au stricat nava, răspunse Alex cu vorba lui domoală de marțian din Valles Marineris.

— Asta pare să fie părerea generală, spuse Holden.

— Ceea ce face ca fuga să fie puțin mai complicată.

Valles Marineris fusese inițial colonizată de chinezi, indieni din est și texani. Alex avea tenul închis la culoare și părul negru al celor din India Răsăriteană. Întrucât venea de pe Pământ, lui Holden i se părea întotdeauna ciudat de deconcertant când auzea vorba exagerat de tărăgănată a unui texan în gura cuiva despre care creierul său îi spunea că ar trebui să vorbească cu inflexiunile unuia din Punjab.

— Iar asta ne face ziua mai ușoară, răspunse Holden reglând panoul operațiunilor de luptă. Adu-ne într-o poziție de oprire relativă la zece mii de kilometri. Am să-i fixez cu laserul dispozitivului de ochire și am să declanșez tunurile defensive.

Deschideți și trapele exterioare ale lansatoarelor de rachete. Nu există niciun motiv pentru care n-am putea părea cât mai amenințători.

— Am înțeles, șefu', răspunse Alex.

Naomi se răsuci în scaun și îi zâmbi lui Holden.

— O luptă împotriva piraților spațiali. Foarte romantic.

Holden nu se putu abține să nu-i întoarcă zâmbetul. Deși purta un costum de zbor de ofițer al Flotei Marțiene cu trei numere mai scurt și cu cinci numere mai mare în talie pentru statura ei longilină de centuriană, în ochii lui era încântătoare. Își strânsese părul ondulat și negru într-o coadă de cal rebelă. Avea trăsături ce constituiau un amestec izbitor de caracteristici asiatice, sud-americane și africane, un lucru neobișnuit chiar și pentru melanjul din Centură. El aruncă o privire rapidă reflexiei imaginii unui băiat de la țară din Montana cu păr castaniu trimise de suprafața întunecată a unui panou și i se păru că, prin comparație, avea un fizic banal.

— Știi cât de mult îmi place tot ce te face să rostești cuvântul „romantic”, spuse el. Dar mă tem că nu-ți împărtășesc entuziasmul. Am început să salvăm sistemul solar de o îngrozitoare amenințare extraterestră. Iar acum asta?

Holden nu cunoscuse cu adevărat decât un singur polițist, și doar pentru o perioadă scurtă. În timpul amplei și neplăcutei serii de catastrofe care de acum erau amintite sub denumirea de „incidentul Eros”, Holden făcuse o vreme echipă cu un tip subțire, posomorât pe nume Miller. Când s-au întâlnit, Miller își părăsise deja slujba oficială pentru a se dedica obsesiv unui caz legat de dispariția unor persoane.

Deși nu au devenit cu adevărat prieteni, au reușit să evite distrugerea rasei umane de către o firmă cu proiecte sociopate și de o armă extraterestră recuperată pe care toată lumea o luase drept un simplu satelit al lui Saturn. Cel puțin în acest sens, cooperarea lor avusese succes.

Timp de șase ani, Holden fusese ofițer de marină. Privise oameni murind, dar numai pe ecrane radar. Pe Eros văzuse mii de oameni pierzându-și viața, foarte de aproape și în condiții atroce. Ucisese câțiva dintre ei. Doza de radiații încasată acolo îl obligase să urmeze un tratament medicamentos pentru a împiedica răspândirea cancerului în țesuturile sale. Cu toate astea, se descurcase mai bine decât Miller.

Datorită lui Miller, contaminarea extraterestră ajunsese pe Venus, în loc să lovească Pământul. Însă nu a fost eradicată. Oricare ar fi fost chestia ciudată venită din depărtări și deviată de la ținta sa inițială, ea continua să existe sub stratul gros de nori al planetei, iar pentru moment nimeni nu era în măsură să ofere o concluzie științifică mai convingătoare decât *Hm. Ciudat.*

Salvarea omenirii se realizase cu prețul vieții unui bătrân inspector obosit din Centură.

Salvarea omenirii făcuse din Holden un angajat al Alianței Planetelor Exterioare însărcinat cu urmărirea piraților. Chiar și în zilele lui cele mai rele, trebuia să admită că, la această loterie, trăsese cel mai bun număr.

— Treizeci de secunde până la intercepție, anunță Alex.

Holden își readuse gândurile în prezent și apelă puntea mașinilor:

— Amos, totul este bine ancorat jos?

— Da, căpitane. Suntem gata. Ai grijă ca frumoasa mea să nu încaseze prea multe gloanțe.

— Astăzi nimeni nu împușcă pe nimeni, spuse Holden după ce încheie convorbirea. Auzindu-l, Naomi își ridică o sprânceană în chip de întrebare. Naomi, fă-mi legătura pe exterior. Vreau să-i contactez pe prietenii noștri de acolo.

O clipă mai târziu, comenzile sistemului de comunicații apărură pe panoul său. Îndreptă o rază laser asupra navei-pirat și așteptă ca indicatorul să devină verde, după care spuse:

— Cargou ușor neidentificat, aici James Holden, căpitan al fregatei lansatoare de rachete *Rosinanta* aparținând Alianței Planetelor Exterioare. Răspunde, te rog.

Însă în căști nu auzi decât zgomotul scăzut al paraziților generați de radiațiile de fond.

— Ascultați, băieți, gata cu joaca. Știu că știți cine sunt. De asemenea, știu că în urmă cu cinci zile ați atacat cargoul de aprovizionare *Somnambulul,* i-ați distrus motoarele și ați furat șase mii de kilograme de proteine și le-ați luat tot aerul. Asta e tot ce trebuie să știu despre voi.

Niciun răspuns.

— Iată ce vă propun: m-am săturat să vă tot urmăresc și n-am de gând să vă las timp pentru reparații, pentru ca apoi să mă purtați într-o altă partidă veselă de vânătoare. Dacă nu vă formulați în mod clar predarea deplină și completă în șaizeci de

secunde, vă trimit două torpile echipate cu focoase cu plasmă și vă transform nava într-un morman de zgură strălucitoare. După care mă duc acasă și dorm fără absolut nicio grijă.

Paraziții fură în cele din urmă înlocuiți de vocea unui băiat care, după timbru, părea a fi mult prea tânăr pentru decizia de a se fi lansat deja într-o carieră de pirat.

— Nu puteți face asta. APE nu este un guvern adevărat. Din punct de vedere legal, nu aveți niciun drept, așa că dispăreți dracului, spuse vocea, care părea pe punctul de a izbucni într-un chițăit prepubescent.

— Serios? Asta-i tot ce puteți? replică Holden. Ascultă, uită pentru o clipă discuțiile despre legalitate și ceea ce-i conferă unui guvern autoritate efectivă. Mai bine vezi ce-ți spune teledetecția prin laser despre nava mea. Vă aflați la bordul un cargou ușor pe care cineva a meșterit un tun Gauss, iar eu comand un lansator de rachete marțian de ultimă generație înzestrat cu o putere de foc suficient de mare pentru a vitrifica un satelit de mici dimensiuni.

La capătul celălalt nu se auzi niciun răspuns.

— Băieți, chiar dacă nu-mi recunoașteți o autoritate legală, putem cel puțin să cădem de acord asupra faptului că sunt în măsură să vă distrug în orice clipă, după bunul meu plac?

Sistemul de comunicații rămase mut.

Holden oftă și-și frecă puntea nasului. În ciuda cofeinei, nu reușea să scape de migrenă. Lăsând deschis canalul cu nava-pirat, deschise un altul cu cabina de pilotaj.

— Alex, o descărcare scurtă cu tunurile defensive punctuale. Țintiți partea centrală a cargoului.

— Stați! strigă puștiul din cealaltă navă. Ne predăm! Pentru numele lui *Dumnezeu*!

Holden se întinse în imponderabilitate, satisfăcut după zilele petrecute într-o accelerare continuă, și-și permise un zâmbet de mulțumire. *Astăzi nimeni nu împușcă pe nimeni,* într-adevăr.

— Naomi, explică-le noilor noștri prieteni cum să-ți transfere controlul de la distanță al navei lor. Să-i ducem înapoi pe stația Tycho, pentru ca judecătorii APE să le decidă soarta. Alex, odată ce-și vor fi pus motoarele în mișcare, stabilește un traseu de întoarcere la o plăcută accelerație de jumătate de g. Cobor la infirmerie să caut o aspirină.

Își desfăcu hamul de securitate al scaunului și se îndreptă spre scara punții. Pe drum, terminalul începu să-i piuie. Era Fred Johnson, liderul nominal al APE și șeful lor personal de pe stația industrială Tycho, care devenise de facto cartierul general al Alianței.

— Hei, Fred, i-am prins pe pirații noștri neastâmpărați. Îi ducem înapoi pentru a fi judecați.

Fața mare și oacheșă a lui Johnson se deschise într-un rânjet:

— Iată ceva nou. Te-ai săturat să-i distrugi?

— Nu, pur și simplu am găsit pe cineva care m-a crezut când am spus c-am de gând să o fac.

Zâmbetul lui Johnson se transformă într-o grimasă.

— Ascultă, Jim, nu de asta te-am sunat. Am nevoie să te întorci cât mai repede pe Tycho. Se întâmplă ceva pe Ganymede...

CAPITOLUL 3

Prax

Praxidike Meng stătea în pragul hambarului de aprovizionare, de unde urmărea câmpurile de frunze unduitoare de un verde atât de intens, încât părea aproape negru, și intră în panică. Cupola se curba deasupra lui, mai întunecată decât ar fi trebuit. Alimentarea cu lumină fusese întreruptă, iar oglinzile... Prefera să nu se gândească la oglinzi.

Străfulgerările luminoase ale navelor de luptă păreau căderi de tensiune pe un ecran de slabă calitate, cu mișcări și culori care n-ar fi trebuit să fie acolo. Semn că ceva mergea foarte rău. Își umezi buzele. Trebuia să existe o posibilitate de a le salva.

— Prax, spuse Doris. Trebuie să plecăm. Acum.

Invenția revoluționară a botanicii agricole în domeniul culturilor cu resurse reduse, *Glicina kenon,* un tip de soia modificat atât de mult încât era o specie complet nouă, reprezenta rezultatul ultimilor opt ani ai vieții sale. Acesta constituia motivul pentru care părinții săi încă nu-și văzuseră singura nepoată în carne și oase. Realizarea acestui program și alte câteva lucruri puseseră capăt căsniciei lui. Pe câmpuri, distingea cele opt soiuri cu diferențe subtile de cloroplaste, fiecare străduindu-se să obțină cât mai multe proteine din fiecare foton. Mâinile îi tremurau. Urma să vomite.

— Mai avem, poate, cinci minute până la impact, spuse Doris. Trebuie să evacuăm.

— Nu-l văd, zise Prax.

— Vine destul de repede, iar când ai să-l vezi va fi prea târziu. Toți ceilalți au plecat deja. Am rămas ultimii. Hai, urcă în lift.

Imensele oglinzi orbitale îi fuseseră întotdeauna aliați, inundându-i câmpurile cu lumină de parcă erau o sută de sori palizi. Nu se putea obișnui cu ideea că-l trădaseră. Era un gând absurd. Oglinda care se prăbușea pe suprafața lui Ganymede – pe sera lui, pe soia lui, opera vieții sale – nu hotărâse nimic. Era doar o victimă a principiului cauză-efect, la fel ca orice altceva.

— Plec, spuse Doris. Dacă mai stai aici patru minute, ai să mori.

— Așteaptă, zise Prax.

Se întoarse și alergă în interiorul cupolei. La marginea celei mai apropiate parcele, căzu în genunchi și-și vârî mâinile în solul negru și bogat. Mirosul putea fi comparat cu cel al unui bun paciuli. Își îngropă degetele cât de adânc putu și luă în căușul palmei o plantă fragilă, pe care o desprinse de sol.

Doris era deja în ascensorul industrial, gata să coboare în grotele și tunelurile stației. Prax sprintă, încercând să o prindă din urmă. Acum, că trebuia să salveze această plantă, cupola îi părea dintr-odată îngrozitor de periculoasă. Trecu dintr-un salt pragul ușii, iar Doris apăsă butonul. Imensa cabină metalică vibră și începu să coboare. În vremuri obișnuite, instalația purta încărcături grele: tractor, grapă, tone de humus colectate de la procesoarele de reciclare ale stației. Acum nu erau decât ei trei: Prax, așezat cu picioarele încrucișate pe podea, planta de soia care-i tremura pe genunchi și Doris, care-și mușca buza de jos și-și consulta terminalul. Ascensorul părea mult prea mare.

— Oglinda ar putea cădea alături, spuse Prax.

— Ar putea. Dar este vorba de 1 300 de tone de sticlă și de metal. Unda de șoc va fi destul de mare.

— Cupola ar putea rezista.

— Nu, spuse ea, și Prax încetă să-i mai vorbească.

Cabina bâzâia și se zguduia, coborând tot mai mult sub suprafața de gheață, și ajunse la rețeaua de tuneluri care alcătuia cea mai mare parte a stației. Aici aerul mirosea a sisteme de încălzire și a lubrifiant industrial. Lui Prax nu-i venea nici acum să creadă ce făcuseră. Nu-i venea să creadă că acești militari ticăloși începuseră efectiv să tragă unii în alții. Nimeni, nicăieri, nu putea fi chiar atât de prost. Și totuși, ei păreau să fie.

În lunile care au urmat rupturii alianței dintre Pământ și Marte, trecuse în permanență de la o stare de teamă care-l rodea la o speranță prudentă, apoi la satisfacție. Fiecare zi în care Națiunile Unite și marțienii nu treceau la fapte era un indiciu în plus că niciodată nu vor face pasul. Crezuse că totul era mult mai stabil decât părea. Chiar dacă situația degenera și izbucnea un război deschis, nu s-ar întâmpla aici. Ganymede era marele furnizor de hrană. Cu magnetosfera sa, era cel mai sigur

loc pentru femeile însărcinate, putându-se lăuda, dintre toate planetele exterioare, cu cele mai mici rate de copii născuți morți și cu malformații congenitale. Satelitul reprezenta punctul central a tot ceea ce făcea posibilă expansiunea umană în sistemul solar. Ceea ce realizau ei aici era deopotrivă prețios și fragil, iar cei responsabili nu i-ar fi permis nicicând să izbucnească un conflict.

Doris mormăi ceva obscen. Prax ridică ochii spre ea. Tremurând, Doris își trecu o mână prin părul alb și rar, întoarse capul și scuipă pe jos.

— Am pierdut legătura, spuse ea agitându-și terminalul, întreaga rețea este blocată.

— De cine?

— Securitatea stației. Națiunile Unite. Marte. De unde să știu?

— Dar dacă au…

Se simțise de parcă un pumn titanic izbise acoperișul cabinei. Frânele de urgență se declanșară cu un pocnet care-i pătrunse până în oase. Lumina se stinse, iar întunericul îi înghiți preț de două bătăi de inimă a unui colibri. Patru leduri pentru situații de urgență, alimentate la baterie, se aprinseră, stingându-se însă când curentul reveni. Diagnosticarea automată în caz de pană critică se puse în mișcare: motoarele începură să toarcă, ansamblurile mecanice clănțăniră, iar interfața de depistare a pagubelor se porni ca un atlet care se încălzește înainte de cursă. Prax se ridică și se apropie de panoul de control. Senzorii casei liftului indicau o presiune atmosferică minimă și în scădere. Fu cuprins de un fior când ușile de izolare se închiseră undeva deasupra lor, în timp ce presiunea externă începu să crească. Aerul din puț fusese expulzat în spațiu înainte ca sistemele de urgență să fi avut timp să izoleze complexul. Cupola lui era distrusă.

Cupola lui nu mai exista.

Duse o mână la gură fără să-și dea seama că-și murdărea bărbia decât după ce făcu gestul. O parte din minte îi zbură cu toată viteza la lucrurile care trebuiau făcute pentru a salva proiectul – contactarea directorului de proiect de la RMD-Southern, completarea din nou a cererilor de suplimentare bugetară, strângerea datelor salvate pentru a reconstitui eșantioanele de inserție virală –, în timp ce o altă parte era înghețată într-un calm ciudat. Impresia de a fi două entități

separate – una preocupată de măsurile disperate ce trebuiau luate, cealaltă deja în amorțeala durerii – îi amintea de ultimele săptămâni ale căsătoriei sale.

Doris se întoarse spre el, cu buzele mari întinse într-un zâmbet deopotrivă amuzat și resemnat.

— A fost o plăcere să lucrez cu tine, doctore Meng, spuse ea întinzându-i mâna.

Cabina se cutremură când frânele de urgență se decuplară. Se resimți un alt impact, mult mai îndepărtat. O oglindă sau o navă care se prăbușea. Soldați se împușcau reciproc la suprafață. Poate erau confruntări în desfășurare chiar și la nivelurile inferioare ale stației. Era imposibil de știut. Îi strânse mâna colegei sale.

— Doctore Bourne, spuse el, a fost o onoare pentru mine.

Păstrară un lung moment de tăcere în fața mormântului vieților lor anterioare. Apoi Doris oftă.

— Bine, spuse ea. Hai să plecăm dracului de aici.

•

Grădinița lui Mei era situată la o mare adâncime pe satelit, dar stația de metrou se afla la doar câteva sute de metri de cheiul de îmbarcare, iar coborârea nu dura mai mult de zece minute. Sau atât ar fi durat dacă alergau. În treizeci de ani pe Ganymede, Prax nu observase niciodată ușile de securitate cu care erau echipate stațiile de metrou.

Cei patru soldați postați în fața ușilor închise ale stației purtau armuri groase vopsite în linii schimbătoare de camuflaj având aceleași nuanțe de bej și cenușiu-oțel ca și coridorul. Își țineau uriașele puști de asalt într-un mod intimidant și le aruncau priviri încruntate celor doisprezece oameni strânși în jurul lor.

— Sunt de la transporturi, spuse o femeie înaltă, subțire și oacheșă, punctându-și fiecare cuvânt cu o lovitură de deget în plastronul unuia dintre gardieni. Dacă nu ne lăsați să trecem, veți avea probleme. Probleme serioase.

— Cât timp vom rămâne blocați aici? întrebă un bărbat. Trebuie să mă duc acasă. Cât timp vom rămâne blocați aici?

— Doamnelor și domnilor! tună soldatul din stânga.

Era o femeie cu o voce impresionantă care reduse la tăcere vorbăria și murmurul mulțimii ca un profesor adresându-se unor elevi neastâmpărați.

— Această instalație este izolată din motive de securitate. Până la încheierea intervenției militare este interzisă orice trecere de la un nivel la altul, cu excepția personalului oficial.

— De partea cui sunteți? strigă unul. Sunteți marțieni? De partea *cui* sunteți?

— Între timp, continuă femeia ignorând întrebarea, vă rugăm să aveți puțină răbdare. De îndată ce deplasările se vor putea face în siguranță, metroul va fi pus din nou în funcțiune. Până atunci vă rugăm să vă păstrați calmul, pentru propria dumneavoastră siguranță.

Prax își dădu seama că vorbea doar când își auzi propria voce. Părea să aibă un ton cam plângăcios:

— Fiica mea se află la nivelul al optulea. Școala ei este acolo.

— Toate nivelurile sunt izolate, domnule, răspunse soldatul. E în siguranță. Aveți răbdare.

Femeia cu tenul măsliniu de la serviciul de transporturi își încrucișă brațele. Prax văzu doi bărbați care, părăsind grupul, o porniră pe coridorul îngust și murdar vorbind între ei. În vechile tuneluri, aerul mirosea a reciclatoare – un iz de plastic supraîncălzit și arome artificiale. La care acum se adăuga și mirosul fricii.

— Doamnelor și domnilor, strigă soldatul. Pentru propria dumneavoastră siguranță, până la rezolvarea situației militare, trebuie să vă păstrați calmul și să rămâneți în locul în care vă aflați.

— Despre ce situație militară este vorba, mai exact? întrebă pe un ton autoritar o femeie de lângă Prax.

— Situația evoluează rapid, spuse soldatul.

Lui Prax i se păru că percepe în vocea ei inflexiuni îngrijorătoare. Era la fel de speriată ca și ceilalți. Doar că era înarmată. Deci nu ar funcționa. Trebuia să găsească altceva. Cu singura plantă de *Glicina kenon* salvată de la dezastru în mână, Prax se îndepărtă de stația de metrou.

Avea opt ani când tatăl său fusese transferat din centrele foarte populate ale Europei pentru a ajuta la construcția unui laborator de cercetare pe Ganymede. Lucrările de construcție duraseră zece ani, timp în care, printre altele, Prax avusese o adolescență destul de agitată. Când părinții lui își făcuseră bagajele pentru a se muta cu toții în vederea onorării unui nou contract pe un asteroid situat pe o orbită excentrică în jurul lui

Neptun, Prax nu i-a însoțit. Obținuse o bursă de intern pentru a-și continua studiile de botanică, cu gândul de a profita de ea pentru a cultiva în mod ilegal cânepă ca să extragă marijuana, însă descoperise că un intern din trei se afla acolo cu același scop. Cei patru ani pe care îi petrecuse în căutarea unui dulap uitat sau a unui tunel abandonat care să nu fie deja ocupat de o plantație hidroponică ilegală îi creaseră cel puțin un acut simț al orientării în mediul subteran.

Se îndreptă mai întâi spre vechile coridoare ce datau din prima perioadă a construcției. Bărbați și femei stătea sprijiniți de pereți sau în baruri și restaurante, cu chipurile inexpresive sau exprimând furie ori groază. Display-urile publice erau fixate pe reluarea unor spectacole vechi, a unor videoclipuri muzicale sau documentare despre arta abstractă, în locul transmiterii spoturilor informative obișnuite. Niciun terminal personal nu piuia pentru a anunța primirea vreunui mesaj.

Găsi ceea ce căuta în apropierea conductelor centrului de ventilație. Serviciul de întreținere a transportului lăsa întotdeauna în urmă câteva scutere electrice vechi pe care nimeni nu le mai folosea. Fiind cercetător principal, terminalul avea să-i permită să treacă de gardul de sârmă ruginit. Găsi un scuter cu ataș și o baterie care era încă pe jumătate încărcată. Nu mai încălecase un scuter de cel puțin șapte ani. Puse *Glicina kenon* în ataș, rulă programul de diagnosticare și ieși pe coridor.

Primele trei rampe erau păzite de soldați asemenea celor pe care îi văzuse în stația de metrou. Prax nu se sinchisi să oprească. La a patra, un tunel de aprovizionare ce ducea de la antrepozitele de la suprafață la reactoare, nu era nimeni. Se opri, rămânând pe scuterul silențios. Un puternic miros înțepător plutea în aer, însă nu reuși să-l identifice. Treptat, înregistră și alte detalii: urme de arsură pe panoul din perete, o dâră de ceva întunecat de-a lungul solului. Auzi în depărtare un pocnet sec și avu nevoie de trei-patru secunde pentru a-și da seama că era un foc de armă.

Se pare că *evoluția rapidă* de care fusese vorba însemna să lupți în tuneluri. Imaginea sălii de clasă a lui Mei ciuruită de gloanțe și mânjită de sângele copiilor i se imprimase în minte, la fel de realistă ca o scenă pe care și-o amintea în loc să și-o imagineze. Panica pe care o resimțise în cupolă îl cuprinse din nou, de o sută de ori mai violentă.

— Fata e în regulă, îi spuse plantei de lângă el. Nu ar risca nimeni un schimb de focuri într-o grădiniță. Sunt copii acolo.

Frunzele de un verde-închis începeau deja să se ofilească. Nu, nu aveau de gând să se războiască în mijlocul copiilor. Sau al rezervelor de hrană. Sau în fragilele cupole agricole. Mâinile începură din nou să-i tremure, dar nu suficient de tare încât să nu poată conduce scuterul.

•

Prima explozie s-a produs pe când cobora rampa dintre nivelurile al șaptelea și al optulea, la marginea uneia dintre monstruoasele caverne nicicând terminate în care gheața brută a satelitului fusese lăsată să se topească și să înghețe din nou, oferind o imagine care oscila între un spațiu imens verzui și o operă de artă. Se produse o străfulgerare, apoi o zdruncinătură violentă și scuterul începu să derapeze. Peretele se repezi spre el, iar Prax își plie piciorul chiar înainte de impact. Deasupra lui auzi niște voci care strigau. Unități de luptă echipate complet, care vorbeau prin radio. Cel puțin așa își imagina. Indivizii de acolo erau pur și simplu oameni. O a doua explozie spintecă peretele cavernei. O lespede de gheață alb-albăstruie de mărimea unui tractor se desprinse din tavan și căzu încet și inevitabil la pământ, unde se făcu bucăți. Prax se balansă cu putere pentru a menține scuterul drept. Se simțea de parcă inima avea să-i sară din piept.

În vârful rampei arcuite văzu niște siluete în armuri. Nu ar fi putut spune dacă erau soldați ai Națiunilor Unite sau de pe Marte. Unul dintre ei se întoarse spre el și duse arma la ochi. Prax acceleră la maximum pentru a coborî cât mai repede restul pantei. Țăcănitul armelor automate și mirosul de fum și aburi îl urmară.

Ușile școlii erau închise. Nu știa dacă era un semn de rău augur sau dătător de speranță. Frână în timp ce derapă și sări de pe scuter. Își simți picioarele slăbite, făcute parcă din cârpă. Vru să bată politicos în panoul de oțel coborât, însă din prima încercare își juli pielea articulațiilor degetelor.

— Deschideți! Fiica mea este înăuntru.

Strigătele lui păreau probabil ale unui nebun, însă cineva din interior îl auzi sau îl văzu pe monitorul de securitate. Plăcile de oțel articulate ale ușii tremurară și începură să se ridice. Prax se aruncă la pământ și se rostogoli prin deschizătură.

Pe noua educatoare, Miss Carrie, o întâlnise doar de câteva ori, când o aducea pe Mei sau când venea să o ia. Era o centuriană înaltă și subțire, care cu siguranță nu avea mai mult de douăzeci de ani. Nu-și amintea să o fi văzut-o atât de palidă la față.

Totuși, sala de clasă era completă. Așezați în cerc, copiii cântau un cântec despre o furnică ce călătorea prin sistemul solar, cu rime pentru toate corpurile cerești importante. Nu era sânge, nici urme de gloanțe, însă mirosul de plastic ars se strecura prin sistemul de aerisire. Trebuia să o ducă pe nici într-un loc sigur. Dar nu știa prea clar unde. Se uită la cercul de copii, căutându-i chipul, părul.

— Mei nu este aici, spuse Miss Carrie cu o voce deopotrivă tensionată și gâtuită. A venit mama ei să o ia în dimineața asta.

— În dimineața asta? repetă el, gândindu-se însă la *mama ei.*

Ce făcea Nicola pe Ganymede? Primise un mesaj de la ea, în urmă cu două zile, despre pensia alimentară; or, era *imposibil* să călătorească de la Ceres la Ganymede în două zile…

— Imediat după gustarea de dimineață, spuse educatoarea.

— Vreți să spuneți că a fost evacuată. Cineva a venit și a evacuat-o pe Mei.

Răsună o altă explozie, care zgudui gheața. Unul dintre copii scoase un țipăt de spaimă. Privirea educatoarei trecu de la Prax la copii, după care reveni. Când deschise gura, vorbi cu o voce joasă:

— Mama ei a sosit imediat după gustare. Și a luat-o pe Mei cu ea. Nu a rămas aici toată ziua.

Prax își scoase terminalul. Încă nu avea conexiune la rețea, dar ecranul avea ca imagine de fundal o fotografie a lui Mei de la prima sa aniversare, când totul era încă bine. Într-o altă viață. Îi arătă educatoarei fotografia, indicând-o cu degetul pe Nicola, care râdea în timp ce o legăna pe micuța dolofană de Mei.

— Ea? făcu Prax. *Ea* a fost aici?

Confuzia care se citea pe chipul femeii îi dădu răspunsul. Se produsese o greșeală. Cineva – o nouă bonă, o asistentă socială sau altcineva – se prezentase pentru a lua un copil, însă nu-l luase pe cel care trebuia.

— Era pe computer, spuse Miss Carrie. Era în sistem. Ea a fost *afișată.*

Luminile pâlpâiră. Mirosul de fum devenea tot mai puternic, iar reciclatoarele de aer se chinuiau cu zgomot să aspire particulele volatile. Un puști, al cărui nume botanistul ar fi trebuit să-l știe, începu să geamă și, cu un gest reflex, Miss Carrie se întoarse într-acolo. Prax o prinse de cot, obligând-o să se uite la el.

— Nu, ați făcut o greșeală, spuse el. Cui i-ați încredințat-o pe Mei?

— Dar sistemul susținea că era mama ei! A fost identificată. A fost validată.

Sunetul înăbușit al unei rafale de armă automată se repercută pe coridor. Afară se striga, iar copiii începură dintr-odată să țipe. Cu o mișcare bruscă, profesoara își eliberă brațul. Ceva lovi puternic ușa metalică ce fusese coborâtă.

— Avea în jur de treizeci de ani. Păr negru, ochi negri. Era însoțită de un medic, iar ea era înregistrată în sistem. Și Mei a urmat-o fără să opună rezistență.

— I-au luat medicamentele? întrebă el. I-au luat *medicamentele*?

— Nu. Nu știu. Nu cred.

Fără să-și dea seama, Prax o apucă pe femeie de umeri și o scutură. O singură dată, dar violent. Dacă Mei nu-și luase cu ea tratamentul, deja ratase doza de la amiază. Va rezista probabil până dimineață, după care sistemul ei imunitar va începe să cedeze.

— Arătați-mi, porunci Prax. Arătați-mi chipul ei, al femeii care a luat-o.

— Dar nu pot! Sistemul a căzut! strigă educatoarea. Iar ăștia ucid oameni pe coridor!

Cercul de copii se rupse, iar strigătele lor se uniră într-un cor strident. Miss Carrie izbucni în lacrimi și-și îngropă fața în palme. Pielea ei avea reflexe aproape albăstrii. Prax simțea cum i se strecoară în creier o panică animalică ce nu putea fi stăvilită de calmul de care se simțea cuprins.

— Există un tunel de evacuare? întrebă el.

— Ne-au spus să rămânem aici, spuse educatoarea.

— Iar eu vă spun să evacuați, spuse Prax, având însă un singur gând: Trebuie să o găsesc pe Mei.

CAPITOLUL 4

Bobbie

Își recăpătă cunoștința într-un bâzâit furios dublat de durere. Bobbie clipi o dată, încercând să-și limpezească mintea și să-și dea seama unde se află. O ceață enervantă îi tulburase vederea. Bâzâitul se dovedi a fi o avertizare emisă de echipamentul ei. Lumini colorate îi scânteiară în față, în timp ce afișajul HUD al costumului îi transmitea informații pe care nu putu să le citească. Era în plin proces de reinițializare, iar avertizările interveneau una după alta. Încercă să-și miște brațele și descoperi că, în ciuda slăbiciunii sale fizice, nu era nici paralizată, nici imobilizată. Gelul antișoc al echipamentului își recăpătase starea lichidă.

Ceva trecu prin dreptul porțiunii luminate difuz care era vizorul căștii sale. Un cap care apăru în câmpul vizual, după care dispăru. Apoi se auzi un declic și cineva se conectă la unul dintre porturile externe ale costumului ei. Așadar, un medic descărca datele legate de leziunile sale.

O voce de bărbat tânăr îi răsună în căști:

— Te-am prins, pușcaș! E în regulă. Totul va fi bine. Fii liniștită, rezistă!

Dar nici nu-și termină bine vorba, că Bobbie leșină din nou.

•

Când se trezi, era întinsă pe o targă în mișcare ce se clătina printr-un tunel lung de culoare albă. Nu mai avea pe ea echipamentul de luptă. Bobbie se gândi că specialiștii în tehnologie medicală de pe teren nu întârziaseră să i-l scoată, cum era și normal, și că activaseră mecanismul de urgență care-i debloca toate articulațiile și elementele de fixare dintre părțile componente. Era cea mai rapidă soluție de a scoate un soldat rănit din exoscheletul său blindat ce cântărea patru sute de kilograme, însă în felul acesta costumul era distrus cu desăvârșire. Gândindu-se cu regret la pierderea bunului și vechiului ei echipament, Bobbie avu o mică strângere de inimă.

O clipă mai târziu își aminti că detașamentul ei fusese măcelărit sub propriii-i ochi, iar supărarea de a-și fi pierdut costumul îi păru dintr-odată irelevantă, dacă nu chiar rușinoasă.

Un șoc violent scutură targa, trimițându-i o descărcare dureroasă în coloana vertebrală, iar ea se cufundă din nou în întuneric.

•

— Sergent Draper, se auzi o voce.

Bobbie încercă să deschidă ochii și-și dădu seama că nu poate. Fiecare pleoapă a ei cântărea o tonă, iar simpla încercare de a le ridica o epuiza. Se sforță să-i răspundă vocii și-i fu oarecum rușine de cuvintele împleticite care-i ieșiră de pe buze.

— Nu este foarte conștientă, spuse vocea.

Era glasul profund și melodios al unui bărbat care părea plin de amabilitate și foarte delicat. Bobbie speră că va continua să vorbească până ce ea va adormi din nou.

O altă voce, feminină și ascuțită, interveni:

— Las-o să se odihnească. În starea în care se află, ar putea fi periculoasă o încercare de a o trezi pe deplin.

— Nu-mi pasă dacă ar ucide-o, doctore, spuse vocea binevoitoare. Trebuie să vorbesc imediat cu soldatul acesta. Administrați-i ce trebuie ca să pot vorbi cu ea.

Bobbie zâmbi în sinea ei – nu reușea să perceapă înțelesul cuvintelor rostite de vocea aceea plăcută, doar inflexiunile sale blânde, afectuoase. Era bine ca o asemenea persoană să aibă grijă de tine. Alunecă din nou în somn, iar întunericul care o învălui îi deveni prieten.

•

O fierbințeală rapidă îi arse lui Bobbie șira spinării, iar ea se ridică în capul oaselor, mai trează ca oricând. Se simțea ca și cum luase energizantul, cocteilul chimic administrat membrilor de echipaje pentru a rămâne conștienți și vigilenți în timpul manevrelor desfășurate la accelerații gravitaționale mari. Bobbie deschise ochii, dar îi închise imediat când lumina orbitoare a încăperii aproape că-i arse globii oculari.

— Închideți luminile, mârâi ea, iar cuvintele îi ieșiră ca un murmur din gâtul uscat.

Lumina roșiatică ce se insinua prin pleoapele ei închise se estompă, dar când încercă din nou să le deschidă își dădu

seama că lumina era încă prea puternică. Cineva o luă de mână și i-o ținu în timp ce-i puse între degete un pahar.

— Îl poți ține? întrebă vocea amabilă.

Bobbie nu răspunse; pur și simplu duse paharul la buze și bău apa din două înghițituri lacome.

— Mai vreau, spuse ea, recăpătându-și vocea.

Auzi pe cineva împingând un scaun, apoi pași îndepărtându-se pe o podea acoperită cu gresie. Aruncând o scurtă privire prin încăpere, își dădu seama că se află într-un spital. Putea auzi bâzâitul electric al unor aparate medicale din apropiere și mirosurile de antiseptic și de urină care se înfruntau pentru a câștiga supremația. Demoralizată, își dădu seama că ea era sursa mirosului de urină. Un robinet curse pentru o clipă, după care pașii se îndreptară spre ea. Paharul îi fu pus din nou în mână. De data asta sorbi, ținând apa în gură o vreme înainte de a o înghiți. Era proaspătă și delicioasă.

— Mai vrei? întrebă vocea după ce Bobbie termină de băut.

Clătină din cap că nu.

— Poate mai târziu, spuse ea. Iar după o clipă: Am orbit?

— Nu. Ți s-a administrat o combinație de medicamente concentrate și amfetamine puternice. Ceea ce determină o puternică dilatare a pupilelor. Îmi pare rău, nu mi-a trecut prin minte să reduc lumina înainte să te trezești.

Vocea era în continuare plină de amabilitate și afectuoasă. Bobbie ar fi dorit să vadă a cui era vocea aceea, așa că își asumă riscul de a întredeschide un ochi. Lumina i se păru mai puțin orbitoare decât înainte, dar senzația era în continuare neplăcută. Vocea îi aparținea unui bărbat foarte înalt și subțire, care purta o uniformă a celor de la Serviciul de Informații al Flotei. Avea o față îngustă și atât de îndesată, încât ai fi crezut că țeasta îi era gata să străpungă pielea pentru a ieși afară. Îi acordă un zâmbet înfricoșător, care nu se întinse câtuși de puțin dincolo de colțurile gurii.

— Ești sergent artilerist Roberta W. Draper, Corpul 2 Expediționar Pușcași, spuse el cu o voce care nu se potrivea defel cu înfățișarea lui, astfel încât Bobbie avu impresia că urmărește un film dublat într-o limbă străină.

După câteva secunde, cum el nu mai spunea nimic, Bobbie răspunse:

— Da, domnule – și, uitându-se la tresele lui, adăugă: Căpitan.

Acum putea deschide ambii ochi fără să simtă vreo durere, însă o senzație ciudată de furnicături îi străbătea membrele, amorțind-o și făcând-o să tremure în același timp. Rezistă impulsului de a se agita.

— Sergent Draper, sunt căpitanul Thorsson și mă aflu aici pentru a obține de la tine o serie de informații. Am pierdut tot detașamentul tău. Pe Ganymede a avut loc o confruntare de amploare, vreme de două zile, între Națiunile Unite și forțele Republicii Congresionale Marțiene. Ceea ce, potrivit ultimelor constatări, a dus la distrugerea unor infrastructuri în valoare de mai bine de cinci miliarde de dolari marțieni și la moartea a aproximativ trei mii de membri ai personalului militar și civil.

Se opri din nou și o privi cu ochii lui apropiați cu strălucire reptiliană. Neștiind prea bine ce răspuns aștepta, Bobbie spuse pur și simplu:

— Da, domnule.

— Sergent Draper, de ce detașamentul tău a deschis focul și a distrus avanpostul militar al Națiunilor Unite de la cupola 14?

Întrebarea era atât de lipsită de noimă, încât lui Bobbie îi trebuiră câteva secunde până să-i înțeleagă adevărata semnificație.

— Cine v-a ordonat să deschideți focul și de ce?

Evident, nu o putea întreba din ce motiv începuseră oamenii ei lupta. Deci nu știa nimic de monstru?

— Nu știți de existența monstrului?

Căpitanul Thorsson nu se clinti, însă colțurile gurii i se lăsară în jos, iar fruntea i se încreți.

— Monstru, repetă el cu o voce din care dispăruse orice urmă de afecțiune.

— Domnule, un soi de monstru… un mutant… în fine, ceva a atacat avanpostul Națiunilor Unite. Soldații lor alergau spre noi încercând să scape de el. Noi nu am tras asupra lor. Acest… chestia aia, ce-o fi fost, i-a masacrat, iar apoi ne-a ucis pe noi, spuse ea, și, simțind că i se face greață, se opri să înghită, încercând să scape de gustul acru din gură. Adică pe toți în afară de mine.

Thorsson se încruntă o clipă, apoi scoase din buzunar un mic reportofon digital. Îl închise, după care îl puse pe o tavă în apropierea patului lui Bobbie.

— Sergent, am să-ți mai dau o șansă. Până acum, cariera ta a fost exemplară. Ești un excelent pușcaș. Unul dintre cei mai buni. Vrei să o iei de la capăt?

Și, luând reportofonul, puse un deget pe butonul de ștergere, privind-o cu subînțeles.

— Credeți că mint? spuse ea.

Senzația de mâncărime resimțită în membre i se transformă dintr-odată într-un impuls cât se poate de real de a-i apuca brațul acelui ticălos arogant și de a i-l rupe din cot.

— Am tras cu toții în el. Trebuie să existe înregistrările tuturor armelor membrilor detașamentului cu momentul în care chestia aia i-a ucis pe soldații Națiunilor Unite, după care ne-a atacat pe noi.

Thorsson își clătină spre ea chipul scofâlcit, micșorându-și ochii până aproape că dispărură.

— Nu avem nicio transmisiune din partea detașamentului pe durata desfășurării întregii lupte, nici date înregistrate…

— Erau bruiate, îl întrerupse Bobbie. Și eu mi-am pierdut legătura radio când m-am aflat în apropierea monstrului.

Thorsson continuă de parcă nu o auzise:

— … și întregul material din zonă s-a pierdut atunci când o oglindă orbitală s-a prăbușit pe cupolă. Te aflai în afara zonei de impact, însă unda de șoc te-a proiectat la aproape un sfert de kilometru. Ne-a luat ceva timp până să te găsim.

„Întregul material din zonă s-a pierdut”. Ce modalitate sterilă de a prezenta lucrurile. Toți cei din detașamentul lui Bobbie fuseseră făcuți praf și pulbere când cele aproximativ două mii de tone ale oglinzii căzuseră de pe orbită, prăbușindu-se peste ei. Un monitor începu să emită o alarmă sacadată și pe tonuri joase, dar cum nimeni nu-i dădu nicio atenție, nu o luă nici ea în seamă.

— Echipamentul meu, domnule. Și eu am tras în chestia aia. Înregistrarea mea video ar trebui să fie acolo.

— Da, spuse Thorsson. Am cercetat înregistrarea video a echipamentului tău. Sunt doar paraziți.

„Parcă sunt într-un film de groază prost”, gândi ea. Eroina care vede monstrul, dar nimeni nu o crede. Își imagină actul al doilea, în care era dezonorată în fața Curții marțiale, fiind reabilitată abia în al treilea act, când monstrul reapărea și-i ucidea pe toți cei care nu credeau…

— Stați puțin! spuse ea. Ce decompresie ați folosit? Echipamentul meu este un model mai vechi. Folosește o compresie video versiunea 5.1. Spuneți-le celor de la tehnic să încerce din nou.

Thorsson o privi fix preț de câteva clipe, după care își scoase terminalul și chemă pe cineva.

— Aduceți echipamentul de luptă al sergentului Draper în camera ei. Și trimiteți un tehnician cu echipament video.

Puse deoparte terminalul și-i adresă lui Bobbie încă unul dintre zâmbetele lui înfricoșătoare.

— Sergent, recunosc că sunt extrem de curios să văd ce vrei să-mi arăți. Dar dacă nu-i decât o altă șmecherie, ai câștigat doar un răgaz de câteva minute.

Bobbie nu răspunse, însă reacția ei față de atitudinea căpitanului trecuse în cele din urmă de la frică la mânie, iar de acolo la exasperare. Se ridică în patul îngust de spital, se întoarse într-o parte, așezându-se la margine, și împinse pătura. Din cauza dimensiunii sale, prezența ei fizică văzută de aproape avea în general efectul de a-i speria pe oameni sau de a-i excita. Într-un fel sau altul, îi făcea să nu se simtă în largul lor. Se aplecă puțin spre Thorsson, iar mișcarea îi fu răsplătită când acesta își retrase scaunul pentru a păstra distanța.

După expresia lui de dezgust știu că era pe deplin conștient de gestul ei și-și întoarse privirile pentru a-i evita zâmbetul.

Ușa camerei se deschise și doi tehnicieni ai Flotei intrară împingând un suport pentru bagaje pe care se afla echipamentul ei de luptă. Era intact. Nu-l făcuseră bucăți atunci când i-l scoseseră. Bobbie simți cum i se pune un nod în gât și înghiți pentru a-l face să dispară. Nu avea de gând să-i arate niciun moment de slăbiciune acestui clovn numit Thorsson.

— Tu. Cum te numești? spuse clovnul arătând cu degetul spre cel mai în vârstă dintre tehnicieni.

— Subofițer electrician Mate Singh, domnule.

— Domnule Singh, sergentul Draper, aici de față, spune că echipamentul său are o compresie video diferită de cea a noilor echipamente și că acesta ar fi motivul pentru care nu ați putut accesa datele sale video. E posibil?

— Oh, la naiba, da, spuse Singh dându-și cu palma peste frunte. Nu m-am gândit… Este un echipament vechi Mark III Goliat. Când au început să producă Mark IV, au rescris complet

softul integrat. Sistemul de stocare video este absolut diferit. Uau, mă simt foarte prost…

— Da, îl întrerupse Thorsson. Faceți tot ce trebuie pentru a accesa înregistrarea video de pe acest echipament. Cu cât mai repede, cu atât voi pierde mai puțin timp din cauza incompetenței altora.

Singh avu bunul-simț să nu răspundă. Conectă imediat costumul la un monitor și se apucă de treabă. Bobbie își analiză echipamentul. Avea numeroase zgârieturi și urme de lovituri, dar în rest părea în regulă. Simți dintr-odată impulsul de a-l îmbrăca, după care să-i spună lui Thorsson unde să-și bage atitudinea lui arogantă.

Fu zguduită de o nouă serie de frisoane care-i urcară de-a lungul brațelor și picioarelor. Ceva o lovea în gât, ca bătăile inimii unui animăluț înnebunit. Ridică o mână și o duse la gât. Își simți pulsul. Tocmai voia să spună ceva când tehnicianul își lovi palma stângă deschisă cu pumnul drept în semn de victorie și-i zâmbi asistentului său.

— Am reușit, domnule, anunță el și începu redarea.

Bobbie încercă să privească în monitor, dar imaginea era neclară. Întinse mâna spre brațul lui Thorsson pentru a-i atrage atenția, însă rată ținta și continuă să se aplece în față.

„Iarăși”, gândi ea, după care urmă un moment foarte scurt de cădere liberă, iar apoi neantul.

•

— La naiba! spuse vocea ascuțită. La naiba, doar v-am spus că s-ar putea întâmpla ceva. Soldatul ăsta a suferit leziuni interne și are o contuzie urâtă. Nu o puteți îndopa cu amfetamine ca să o puteți interoga. Este un lucru iresponsabil. Este înfiorător!

Bobbie deschise ochii. Era din nou în pat. Thorsson stătea pe un scaun, alături. O bondoacă blondă în halat de spital se afla la picioarele patului, roșie la față de furie. Văzând că Bobbie se trezise, se apropie de ea și o prinse de mână.

— Sergent Draper, nu încerca să te miști. Ai căzut, ceea ce ți-a agravat unele răni. Ești în stare stabilă, dar acum trebuie să te odihnești.

Doctorul se uita la Thorsson în timp ce vorbea, iar expresia chipului ei adăuga semne de exclamare la sfârșitul fiecărei propoziții. Bobbie încuviință din cap, pe care și-l simțea ca pe un

bol cu apă transportat într-un câmp gravitațional fluctuant. Nu o durea, probabil, pentru că-i injectaseră toate analgezicele de care dispuneau.

— Ajutorul sergentului Draper era esențial, spuse Thorsson fără vreo urmă de regret în vocea lui plăcută. Datorită ei am evitat probabil un conflict armat cu Pământul. Faptul că și-a riscat viața pentru a-i salva pe alții este ceea ce definește misiunea Robertei.

— Nu-mi spuneți Roberta, murmură Bobbie.

— Pușcaș, spuse Thorsson, îmi pare rău de ceea ce i s-a întâmplat echipei tale. Dar mai presus de toate îmi pare rău că nu te-am crezut. Îți mulțumesc că ai răspuns cu profesionalism, ceea ce ne-a permis să evităm o mare greșeală.

— M-am gândit pur și simplu că sunteți un ticălos, spuse Bobbie.

— Asta mi-e meseria, soldat. Se ridică în picioare. Odihnește-te. Te vom trimite de aici îndată ce vei fi destul de întremată pentru a face față călătoriei.

— Să mă trimiteți? Înapoi pe Marte?

Thorsson nu răspunse. O salută pe doctoriță prin înclinarea capului și părăsi încăperea. Femeia apăsă un buton al unuia dintre dispozitivele amplasate în apropierea patului lui Bobbie, care simți cum ceva rece îi fu injectat în braț. Luminile se stinseră.

•

„Gelatină. De ce spitalele servesc întotdeauna gelatină?”

Bobbie își înfipse fără convingere furculingura în grămada verde tremurătoare de pe farfurie. În fine, se simțea suficient de bine pentru a mânca, iar hrana moale și translucidă pe care se încăpățânau să i-o ofere devenea tot mai nesatisfăcătoare. În comparație cu regimul alimentar la care fusese supusă, chiar și pasta cu un conținut ridicat de proteine și carbohidrați care se găsea pe mai toate navele Flotei părea delicioasă. Sau o friptură de ciuperci consistentă acoperită cu sos de carne și însoțită de cușcuș...

Ușa camerei alunecă într-o parte, iar doctorița ei, pe care acum știa că o cheamă Trisha Pichon, dar care insista ca toată lumea să-i spună doctor Trish, intră însoțită de căpitanul Thorsson și de un bărbat pe care nu-l mai văzuse. Thorsson îi aruncă un rânjet enervant, însă Bobbie știa de acum că pur și

simplu așa funcționa chipul individului. Se părea că-i lipseau mușchii necesari unui zâmbet normal. Străinul purta o uniformă de capelan al Flotei, fără o apartenență religioasă clară.

Doctorul Trish deschise discuția:

— Vești bune, Bobbie. Te eliberăm mâine. Cum te simți?

— Bine. Mi-e foame, spuse Bobbie, după care își mai înjunghie o dată gelatina.

— Ei, atunci o să-ți aducem ceva mâncare adevărată, spuse doctorul Trish, apoi zâmbi și părăsi încăperea.

Thorsson îl prezentă pe capelan.

— Acesta este căpitanul Martens. Ne va însoți în călătoria noastră. Vă las să faceți cunoștință.

Thorsson dispăru înainte ca Bobbie să apuce să scoată o vorbă, iar Martens se așeză pe scaunul aflat în apropierea patului. Îi întinse mâna, pe care ea i-o strânse.

— Bună, sergent, spuse el. Eu…

— Când am completat formularul 2790, iar la credința religioasă am indicat „Niciuna”, chiar am vorbit serios, spuse Bobbie tăindu-i elanul.

Martens zâmbi. Nu părea să se simtă jignit de întreruperea sau de agnosticismul ei.

— Nu mă aflu aici din motive religioase, sergent. Sunt calificat și pentru consiliere psihologică. Pentru că ai asistat la moartea tuturor camarazilor din detașamentul tău, fiind și tu cât pe ce să mori, căpitanul Thorsson și doctorița au ajuns la concluzia că ai putea avea nevoie de mine.

Bobbie vru să-i respingă oferta fără prea multă vorbă, dar fu împiedicată de nodul pe care îl simțea în piept. Își ascunse disconfortul luând o înghițitură lungă de apă, după care spuse:

— Sunt bine. Dar vă mulțumesc că ați venit.

Martens se lăsă pe spătarul scaunului, fără a-și ascunde zâmbetul.

— Dacă te-ai simți cu adevărat bine după câte ai îndurat, ar fi un semn că ceva nu e în regulă cu tine. Și ești pe cale să ajungi într-o situație cu o mare presiune afectivă și intelectuală. Odată ce vom ajunge pe Pământ nu-ți vei mai putea permite luxul unei căderi nervoase sau al unei tulburări de stres posttraumatic. Avem mult de lucru cu…

— Pământ? spuse Bobbie accentuând cuvântul. Stați puțin. De ce trebuie să mă duc pe *Pământ*?

CAPITOLUL 5

Avasarala

Chrisjen Avasarala, subsecretar-adjunct al Executivului, stătea aproape de capătul mesei. Purta un sari portocaliu, singura pată de culoare pe fondul albastru-cenușiu al uniformelor militare prezente la întâlnire. Celelalte șapte persoane instalate în jurul mesei, doar bărbați, erau conducătorii trupelor din cadrul forțelor armate ale Națiunilor Unite. Știa cum îi cheamă, le știa parcursul carierei și profilurile psihologice, ce salarii aveau, alianțele politice și cu cine se culcau. De-a lungul peretelui din spatele încăperii, asistenți personali și ofițeri stăteau în picioare, într-o nemișcare incomodă, ca niște adolescenți prea timizi la o petrecere cu dans. Avasarala luă pe furiș din poșetă o sămânță de fistic, îi crăpă discret învelișul și băgă repede în gură miezul sărat.

— Orice întâlnire cu comandamentul marțian va trebui să aștepte până când situația de pe Ganymede se va stabiliza. Căci orice discuții diplomatice oficiale care ar avea loc înainte ar da impresia că am acceptat noul status-quo.

Era amiralul Nguyen, cel mai tânăr dintre participanți. Un belicos. Cu acea infatuare specifică multora dintre tinerii ambițioși cu succese timpurii.

Generalul Adiki-Sandoval aprobă clătinându-și capul masiv ca de taur.

— Sunt de acord. Iar în situația actuală, nu doar de Marte trebuie să ne facem griji. Dacă vom începe să părem slabi în fața Alianței Planetelor Exterioare, vă puteți aștepta la o recrudescență a activității teroriste.

Mikel Agee, membru al corpului diplomatic, se lăsă pe spătarul scaunului și-și umezi nervos buzele. Părul său drept dat pe spate și fața lungă îi dădeau o înfățișare de șobolan antropomorf.

— Domnilor, mă văd obligat să-mi exprim dezacordul…

— Evident, spuse sec generalul Nettleford.

Agee nu păru să-l fi auzit.

— În acest moment, o întâlnire cu Marte este un prim pas necesar. Dacă vom începe să înmulțim condițiile prealabile și piedicile, nu numai că procesul va dura mai mult, dar vor crește și riscurile unei reluări a ostilităților. În schimb, dacă reușim să reducem presiunea, dând drumul puțin la abur…

Cu chipul inexpresiv, amiralul Nguyen dădu din cap. Când începu să vorbească, avea un ton aproape jucăuș:

— Hei, băieți, terminați cu prostiile. Chiar nu aveți metafore ceva mai noi decât din vremea mașinilor cu abur?

Avasarala chicoti împreună cu ceilalți. Nici ea nu-l aprecia din cale-afară pe Agee.

— Marte a escaladat deja conflictul, spuse generalul Nettleford. După părerea mea, cel mai bine ar fi să retragem a Șaptea de pe stația Ceres. Să-i fierbem. Să începem numărătoarea inversă și să vedem dacă marțienii vor să rămână pe Ganymede.

— Adică să-i facem să se deplaseze spre sistemul jupiterian? întrebă Nguyen. Ori să-i ducem spre Marte?

— A direcționa ceva spre Pământ seamănă mult cu a direcționa acel ceva spre Marte, spuse Nettleford.

Avasarala își drese vocea.

— Aveți noi informații despre cine a inițiat atacul? întrebă ea.

— Tehnicienii noștri se ocupă de treaba asta, răspunse Nettleford. Dar totul îmi susține punctul de vedere. Dacă Marte testează noi tehnologii pe Ganymede, nu-i putem lăsa să dicteze ritmul. Trebuie să ne creăm și noi propriile amenințări.

— Era protomolecula, nu-i așa? întrebă Agee. Adică ce-o fi fost pe Eros atunci când s-a prăbușit asteroidul…

— Ne ocupăm și de treaba asta, spuse din nou Nettleford mușcând puțin din cuvinte. În general există unele similitudini, dar există și unele diferențe elementare. Chestia aia nu s-a răspândit așa cum a făcut pe Eros. Ganymede nu se metamorfozează așa cum a făcut populația de pe Eros. Conform imaginilor din satelit de care dispunem, se pare că obiectul discuției noastre a intrat pe teritoriul marțian și fie s-a autodistrus, fie a fost distrus de cei care l-au eliberat. Dacă are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat pe Eros, a fost îmbunătățit.

— Deci Marte a făcut rost de un eșantion și l-a transformat într-o armă, concluzionă amiralul Souther.

Bărbatul nu obișnuia să vorbească mult și Avasarala uita întotdeauna ce voce pițigăiată are.

— E posibil, spuse Nettleford. Este foarte posibil.

— Uitați, spuse Nguyen zâmbind satisfăcut, de parcă era un puști care simte că va primi ceea ce-și dorește, știu că am eliminat dintre opțiuni un atac preventiv, dar trebuie să stabilim limitele unei riposte imediate. Dacă a fost o repetiție în vederea unei acțiuni de mai mare amploare, așteptarea poate fi la fel de nimerită ca și ieșirea dintr-un sas.

— Ar trebui să acceptăm o întâlnire cu Marte, spuse Avasarala.

În încăpere se așternu tăcerea. Nguyen se întunecă la față.

— Este…, începu el, dar nu-și duse vorba la capăt.

Avasarala îi observă pe bărbați cum se uitau unii la alții.

Mai luă un fistic din pungă, îi mâncă miezul și puse deoparte cele două jumătăți de coajă. Agee încerca să-și ascundă satisfacția. Avasarala voia neapărat să descopere cine trăsese sfori pentru a-l impune ca reprezentant al corpului diplomatic. Era o alegere îngrozitoare.

— Securitatea va fi o problemă, spuse Nettleford. N-ar fi indicat să lăsăm niciuna dintre navele lor să pătrundă în perimetrul nostru de apărare.

— Pe de altă parte, nici nu putem accepta întâlnirea în condițiile impuse de ei. Dacă o facem, trebuie să se desfășoare aici, sub controlul nostru.

— Dar dacă am stabili un punct de întâlnire la o distanță sigură, după care să trimitem transportoarele noastre să-i ia?

— Nu vor accepta nicicând așa ceva.

— Atunci să vedem ce ar putea să le convină.

Avasarala se ridică fără grabă și se îndreptă spre ușă. Asistentul ei personal – un tânăr european pe nume Soren Cottwald – se desprinse de peretele din spatele încăperii și o urmă. Generalii se făcură că nu-i observă ieșirea sau poate că erau atât de absorbiți de noile probleme pe care ea le ridicase, încât chiar nu observară. Oricum, era convinsă că erau la fel de bucuroși să o vadă plecând, pe cât de bucuroasă era ea să plece.

Coridoarele complexului Națiunilor Unite din Haga erau vaste și imaculate, decorate într-un stil discret care făcea ca totul să pară o dioramă de muzeu înfățișând coloniile portugheze din

anii 1940. Se opri în fața unui reciclator de materii organice și începu să caute în geantă coji de fistic.

— Ce urmează? întrebă ea.

— O întâlnire informativă cu domnul Errinwright.

— Apoi?

— Meeston Gravis, în problema Afganistanului.

— Anulează.

— Ce să-i spun?

Avasarala își scutură mâinile deasupra containerului, după care se întoarse și, cu un mers nervos, se îndreptă spre spațiile comune și spre lifturi.

— Să-l ia dracu', spuse ea. Spune-i că afganii au rezistat oricărei autorități externe cu mult timp înainte ca strămoșii mei să-i alunge pe britanici. De îndată ce voi găsi o modalitate de a schimba această stare de lucruri, am să-i dau de știre.

— Bine, doamnă.

— Vreau și un raport actualizat despre Venus. Cu cele mai noi informații. Și cum nu am timp să găsesc un alt specialist să mi-l traducă, dacă nu este redactat într-un limbaj clar și concis, dă-l afară pe idiotul responsabil de asta și adu-mi pe cineva care știe să scrie corect.

— Bine, doamnă.

Liftul care urca dinspre holul de la intrare și sălile pentru reuniuni spre birouri strălucea ca un diamant într-o montură de oțel și era suficient de mare încât să încapă o masă cu patru locuri. Fură identificați imediat ce intrară în cabină, care își începu silențioasa ascensiune. Prin ferestrele zonelor comune, Binnenhof părea să se micșoreze, iar imensul furnicar al clădirilor din Haga se întindea sub un cer de un albastru imaculat. Era primăvară, iar zăpada care albea orașul din decembrie dispăruse în sfârșit. Porumbeii zburau în stoluri de-a lungul străzilor. Planeta avea treizeci de miliarde de locuitori, care însă niciodată nu ar renunța la porumbei.

— Sunt toți niște poponari, bombăni ea.

— Poftiți? făcu Soren.

— Generalii. Sunt toți niște poponari.

— Credeam că numai Souther este…

— Nu vreau să spun că ar fi toți homosexuali. Doar că sunt toți bărbați, poponarii naibii. Cât a trecut de când o femeie a condus forțele armate? De când am ajuns aici, niciodată. În

schimb, avem încă un exemplu despre ceea ce se întâmplă în politică atunci când există prea mult testosteron într-o sală de ședințe. Apropo: ia legătura cu Annette Rabbir de la Infrastructură. Nu am încredere în Nguyen. Dacă încep să se intensifice comunicațiile dintre el și oricare din Adunarea Generală, vreau să știu.

Soren își drese glasul.

— Scuzați-mă, doamnă, dar tocmai mi-ați cerut să-l spionez pe amiralul Nguyen?

— Nu. Am cerut doar o verificare completă a traficului de rețea. Nu mă interesează nimic din ce nu are legătură cu biroul lui Nguyen.

— Bineînțeles. Vă rog să mă scuzați.

Liftul urcă deasupra ferestrelor ce ofereau o panoramă asupra orașului și ajunse la puțul întunecat de la etajele birourilor private. Avasarala își pocni articulațiile degetelor.

— Dar, pentru orice eventualitate, spuse ea, să știi un lucru: acționezi din proprie inițiativă.

— Da, doamnă. Așa m-am gândit și eu.

Pentru cine o cunoștea pe Avasarala numai după reputația sa, biroul ei era înșelător de modest. Situat în partea de est a clădirii, rezervată de obicei funcționarilor de rang inferior aflați la începutul carierei, era luminat de o fereastră cu vedere spre oraș, dar nu pe colț. Ecranul video care ocupa cea mai mare parte a peretelui dinspre sud era închis atunci când nu era folosit, creând o zonă mare de un negru mat. Ceilalți pereți erau lambrisați cu tulpini de bambus. Covorul moale, de tip industrial, era împodobit cu modele menite să ascundă eventualele pete. Singurele elemente decorative erau un mic altar decorat cu o sculptură din teracotă ce-l înfățișa pe Gautama Buddha amplasată lângă birou și un vas din cristal cu florile pe care soțul ei, Arjun, i le trimitea în fiecare joi. Locul mirosea a flori proaspete și a fum vechi de pipă, deși Avasarala nu fumase niciodată acolo și nu știa să o fi făcut cineva. Se apropie de fereastră. Sub ea, orașul își desfășura întinderea de beton și piatră veche.

Pe cerul tot mai întunecat, Venus ardea.

În doisprezece ani de când Avasarala ocupa acest birou, din această încăpere, lucrurile se schimbaseră. Alianța dintre Pământ și fratele său impertinent fusese una indestructibilă și

eternă. Centura fusese o pacoste și un rai pentru facțiuni de rebeli și de tot felul de instigatori la rele care la fel de bine își puteau găsi sfârșitul la bordul unei nave distruse sau puteau fi duși în fața magistraților. Omenirea fusese singură în univers.

Apoi se descoperise că Phoebe, satelitul cu totul deosebit al lui Saturn, fusese de fapt o armă extraterestră lansată spre Pământ atunci când viața pe planeta albastră încă nu era decât o idee interesantă încorporată într-un strat dublu de lipide. Cum ar fi putut ca lucrurile să rămână la fel după aceea?

Și totuși așa era. Da, Pământul și Marte nu știau nici în prezent dacă erau aliați permanenți sau dușmani de moarte. Da, APE, acest Hezbollah al spațiului, era pe cale să devină o importantă forță politică în cadrul planetelor exterioare. Da, lucrul care ar fi trebuit să remodeleze biosfera primitivă a Pământului încălecase în schimb un asteroid care coborâse în stratul de nori al lui Venus și nimeni nu știa ce începuse să facă acolo.

Dar primăvara continua să sosească. Ciclul electoral începea și se încheia. Luceafărul continua să strălucească pe cerul indigo, eclipsând chiar și cele mai mari orașe de pe Pământ.

Altă dată o liniștea asta.

— Domnul Errinwright, anunță Soren.

Avasarala se întoarse spre ecranul stins aflat pe perete în momentul în care acesta se trezea la viață. Sadavir Errinwright era mai oacheș decât ea, cu o față rotundă și delicată. Ar fi trecut neobservat oriunde în Punjab, însă dicția lui afecta amuzamentul rece și analitic al britanicilor. Purta un costum negru și o cravată îngustă, elegantă. Din ce se vedea, era ziuă acolo unde se afla. Legătura fluctua în permanență, încercând un echilibru între lumină și întuneric, ceea ce-l făcea să pară când o siluetă întunecată într-un birou guvernamental, când un bărbat într-un halo orbitor.

— Sper că a mers bine întâlnirea.

— A fost bine, spuse ea. Facem progrese în vederea summitului marțian. Acum se ocupă de soluționarea problemelor de securitate.

— Au fost toți de acord cu ideea?

— Când am expus-o eu, da. Marțienii trimit reprezentanți de rang înalt la întâlnirea cu oficialii Națiunilor Unite pentru a-și

exprima personal scuzele și a discuta despre normalizarea relațiilor și pentru a face din Ganymede bla-bla-bla. Ce zici?

— Nu sunt sigur că asta va fi pe placul adversarilor noștri de pe Marte, spuse Errinwright frecându-și bărbia.

— Atunci n-au decât să protesteze. Vom transmite comunicate de presă agresive și vom amenința cu anularea întâlnirii până în ultimul moment. Dramatizarea este un lucru bun. Mai mult decât atât: este distractivă. Asigură-te numai ca individul acela, Cap-de-Gumă, să nu vorbească despre Venus sau Eros.

Se strâmbă într-un mod aproape subliminal.

— Te rog, nu am putea vorbi despre secretarul general altfel decât numindu-l „Cap-de-gumă”?

— Și de ce, mă rog? Așa îi spun eu, iar el știe. I-am spus-o în față și nu a fost șocat câtuși de puțin.

— Crede că glumești.

— Ceea ce dovedește că este un nenorocit de cap-de-gumă. Nu-l lăsa să vorbească despre Venus.

— Și înregistrarea video?

Întrebarea era justificată. Orice ar fi fost chestia care a declanșase atacul pe Ganymede, o făcuse în zona controlată de Națiunile Unite. Dacă ar fi să se dea crezare la ceea ce se spunea – și nu trebuia –, Marte dispunea de înregistrarea efectuată cu camera încorporată a unui echipament de luptă al unuia dintre pușcașii săi. Avasarala avea la dispoziție șapte minute de înregistrări video de înaltă calitate provenind de la patruzeci de camere diferite, care arătau creatura în timp ce-i masacra pe cei mai buni luptători ai Pământului. Chiar dacă s-ar fi reușit ca marțienii să fie convinși să mușamalizeze afacerea, ar fi fost dificil să fie îngropată complet.

— Lasă-mă până la întâlnire, decise Avasarala. Să văd ce spun și cum spun. Apoi voi ști ce să fac. Dacă este vorba de o armă marțiană, o vor dovedi prin ceea ce vor pune pe masă.

— Înțeleg, spuse încet Errinwright.

Ceea ce însemna contrariul.

— Domnule, cu tot respectul, spuse ea, pentru moment, această chestiune rămâne între Pământ și Marte.

— Și ne dorim o dramatizare între cele două mari puteri militare din sistem? Mai exact, cum vezi lucrurile?

— Am primit un semnal de alarmă din partea lui Michael-Jon de Uturbé cu privire la o creștere a activității pe Venus *în același timp* cu deschiderea focului pe Ganymede. Nu era un salt important, dar s-a produs. Iar faptul că Venus a început să se agite tocmai atunci când ceva foarte asemănător cu protomolecula și-a făcut apariția pe Ganymede? Există o problemă.

Înainte de a continua, făcu o pauză pentru că vorbele ei să-și facă efectul. Errinwright privea în gol, de parcă descifrase ceva în aer. Așa reacționa el atunci când reflecta intens.

— De amenințat am mai amenințat noi, spuse ea. Și am supraviețuit. Este ceva cunoscut. Am un dosar de nouă sute de pagini de analize și planuri de urgență în caz de conflict cu Marte, inclusiv paisprezece scenarii diferite cu privire la ceea ce am face în cazul în care ei ar dezvolta o nouă tehnologie neașteptată. Dosarul legat de reacția noastră în cazul în care ceva vine de pe Venus? Are trei pagini mari și late care încep cu *Etapa întâi*: *Caută-l pe Dumnezeu.*

Errinwright părea calm. Avasarala auzea în spate respirația lui Soren, o altfel de tăcere, mai tensionată decât de obicei. Își dezvăluise temerile.

— Trei opțiuni, spuse ea încet. Prima: este creația celor de pe Marte. Este război pur și simplu. Cu asta știm să ne descurcăm. A doua: este creația altcuiva. Neplăcut și periculos, dar nu imposibil de rezolvat. A treia: s-a creat singur. Iar în acest caz nu avem nimic.

— Vei mai adăuga file dosarului tău subțire? întrebă Errinwright.

Tonul părea lipsit de respect, dar nu era.

— Nu, domnule. Am de gând să aflu cu care dintre aceste opțiuni ne confruntăm. Dacă este una dintre primele două, voi rezolva problema.

— Și dacă este a treia?

— Mă retrag, spuse ea. Te las să numești un alt imbecil care să se ocupe de caz.

Errinwright o cunoștea de suficient de mult timp pentru a ști când glumește. Zâmbi și trase de cravată cu un aer absent. La el era un gest elocvent. Era la fel de îngrijorat ca și ea. Cine nu-l cunoștea nu și-ar fi dat seama de asta.

— Ne-a ajuns cuțitul la os. Nu putem lăsa să ia amploare conflictul de pe Ganymede.

— Voi aranja ca incidentul să piardă din importanță, spuse Avasarala. Nimeni nu declanșează un război fără să dau eu undă verde.

— Vrei să spui fără ca secretarul general să ia decizia și ca adunarea generală să o ratifice prin vot.

— Iar eu am să-i spun când o poate face, zise ea. Însă i-ați putea transmite noutățile. Căci dacă le află de la o bunică bătrână ca mine i s-ar putea zbârci coada.

— Ceea ce nu putem permite, firește. Să mă ții la curent cu ceea ce afli. Am să vorbesc cu echipa de redactare a discursului pentru a mă asigura că textul rămâne bătut în cuie.

— Și oricine va difuza înregistrarea video va avea de-a face cu mine, spuse ea.

— Oricine o difuzează se face vinovat de înaltă trădare și va fi judecat de un tribunal și trimis pe viață în Colonia Penală Lunară.

— Cam așa ceva.

— Vreau să fiu informat, Chrisjen. Trăim vremuri grele. Cu cât mai puține surprize, cu atât mai bine.

— Da, domnule, spuse ea.

Comunicarea fu întreruptă. Ecranul redeveni negru. Își văzu în el imaginea reflectată, o pată portocalie având deasupra griul părului ei. Soren era doar o formă vagă în kaki și alb.

— Trebuie să-ți dau altceva de făcut?

— Nu, doamnă.

— Atunci dispari dracului de aici.

— Da, doamnă.

Îi auzi pașii depărtându-se în spatele ei.

— Soren!

— Da, doamnă…

— Fă-mi rost de o listă cu toți cei care au depus mărturie la audierile despre incidentul de pe Eros. Și vezi ce au declarat în afara analizelor neuropsihologice, în cazul în care nu s-a făcut deja asta.

— Vreți transcrierile depozițiilor?

— Da, și alea.

— Le veți avea cât mai repede posibil.

Ușa se închise în urma lui, iar Avasarala se cufundă în scaun. O dureau picioarele, iar începuturile unei migrene care o încerca de dimineață deveneau tot mai clare. Buddha zâmbea senin, iar ea chicoti spre el, ca și cum era o glumă numai de ei doi știută. Ar fi vrut să meargă acasă, să se așeze pe verandă și să-l asculte pe Arjun cântând la pian.

În schimb…

Își folosi terminalul personal, și nu sistemul de la birou, pentru a-l suna pe Arjun. Le folosea separat sub impulsul unei superstiții, chiar și pentru situații banale ca aceasta. El răspunse imediat. Avea o figură colțuroasă, iar barba tunsă foarte scurt era acum aproape toată albă. Ochii lui aveau întotdeauna o licărire veselă, chiar și atunci când plângea. I-a fost suficient să-l vadă pentru a simți cum i se relaxa ceva în piept.

— Ajung târziu acasă, spuse ea, regretând imediat tonul prozaic.

Arjun dădu din cap.

— Nici n-am cuvinte să-ți spun cât sunt de surprins, zise el – și chiar sarcasmul lui era blând. Astăzi îți vine greu să porți masca?

Masca, așa îi spunea el. Ca și cum persoana care era ea în fața lumii reprezenta o iluzie, iar cea care îi vorbea lui sau se juca de-a pictura cu nepoatele ei era adevărata Avasarala. Ea n-avea aceeași părere, însă această ficțiune era prea liniștitoare ca să n-o accepte.

— Foarte greu astăzi, da. Ce faci acum, dragul meu?

— Citesc ciorna tezei lui Kukurri. Mai este de lucru la ea.

— Ești în birou?

— Da.

— Ar trebui să te duci în grădină, spuse femeia.

— Pentru că ai vrea să fii acolo? Putem merge împreună când ajungi acasă.

— S-ar putea să vin foarte târziu, oftă ea.

— Atunci trezește-mă și mergem împreună.

Atinse ecranul cu vârfurile degetelor, iar el zâmbi de parcă simțise dezmierdarea. Ea întrerupse comunicarea. Conform unui vechi obicei, nu-și luau niciodată rămas-bun. Era unul dintre cele o mie de mici gesturi care se instalaseră de-a lungul a zeci de ani de căsătorie.

Avasarala își îndreptă atenția asupra sistemului de comunicații al biroului său și afișă pe ecran analiza tactică a confruntării de pe Ganymede, profilurile stabilite de serviciile de informații pentru principalele personalități militare de pe Marte și programul de ansamblu al reuniunii, deja completat pe jumătate de generali de la ultima lor conferință. Luă din pungă un fistic, îi crăpă coaja și se cufundă în studierea informațiilor brute de care dispunea, lăsându-și mintea să treacă în voie de la una la alta. La fereastra din spatele ei, alte stele încercau să străpungă poluarea luminoasă a orașului Haga, dar tot Venus era cea mai strălucitoare dintre toate.

CAPITOLUL 6

Holden

Holden visa coridoare interminabile și întortocheate populate cu orori pe jumătate umane, când o sonerie zgomotoasă îl trezi în cabina complet cufundată în întuneric. Se luptă o clipă cu chingile cușetei, cu care nu era obișnuit, reuși să le desfacă și în cele din urmă fu în stare să plutească liber în microgravitație. Panoul din perete piui din nou. Holden se rezemă de pat și, făcându-și vânt, ajunse la el și apăsă butonul care declanșa iluminarea cabinei. Locul era îngust: o cușetă de accelerație veche de șaptezeci de ani amplasată deasupra unui compartiment de depozitare individual, amândouă lipite de perete, o toaletă și o chiuvetă încastrate într-un colț și, vizavi de cușetă, un panou de perete având inscripționat deasupra numele *Somnambulul.*

Panoul piui a treia oară. De data asta Holden apăsă butonul de răspuns:

— Naomi, unde ne aflăm?

— Decelerație finală pentru amplasarea pe orbită superioară. N-o să-ți vină a crede, dar ne obligă să stăm la coadă.

— La coadă, adică să stăm la rând?

— Mda, spuse Naomi. Cred că urcă la bordul tuturor navelor care vor să coboare pe Ganymede.

La naiba!

— La naiba! Din ce tabără sunt?

— Mai contează?

— Ei bine, făcu Holden, Pământul mă vrea pentru că le-am furat două mii dintre rachetele lor nucleare ca să le dau ălora de la APE. Iar Marte mă vrea doar pentru că le-am șutit o navă. Îmi închipui că risc sancțiuni diferite.

Naomi izbucni în râs.

— Te-ar închide pe veci și într-un caz, și în celălalt.

— Mda, poate că-s puțin pedant…

— În grupul cu care suntem în rând par să fie nave ale Națiunilor Unite, dar o fregată marțiană monitorizează totul de pe o poziție fixă, din apropiere.

Holden îi mulțumi în sinea sa lui Fred Johnson, care, pe Tycho, îl convinsese să ia *Somnambulul* reparat recent pentru a se duce pe Ganymede, mai degrabă decât *Rosinanta.* Fără îndoială, cargoul era nava cel mai puțin suspectă din toată flota actuală a APE – mult mai puțin susceptibilă să atragă atenția nedorită decât nava lor de război marțiană furată. O lăsaseră pe *Rosi* la un milion de kilometri de Jupiter, într-un loc unde nimeni n-ar fi căutat. Alex dezactivase nava, lăsând în funcțiune doar reciclatorul de aer și senzorii pasivi, iar pilotul era probabil baricadat în cabina lui, cu un sistem de încălzire și un vraf de pături, așteptând apelul lor.

— Bine, am plecat. Trimite-i un fascicul lui Alex și explică-i situația. Dacă suntem arestați, să o ducă pe *Rosi* înapoi pe Tycho.

Holden deschise compartimentul de sub cușeta lui și scoase un costum de zbor verde care nu-i venea prea bine și care avea imprimat pe el *Somnambulul* și numele Philips pe buzunarul de la piept. Potrivit jurnalului de zbor al navei, pe care tehnicienii îl puseseră la punct pe Tycho, era vorba de Walter Philips, fost inginer și om de bază pe transportorul alimentar *Somnambulul.* Fusese și al treilea locțiitor la comandă dintr-un echipaj de trei oameni. Având în vedere reputația de care se bucura în sistemul solar, se considerase că e mai bine să nu i se dea lui Holden un post la bordul navei care i-ar fi impus să discute cu cineva cu autoritate.

Se spălă în chiuveta micuță – fără apă curentă, doar un sistem de prosoape umede și tampoane de curățare – și-și frecă nemulțumit barba neîngrijită pe care o lăsase să crească în vederea deghizării. Nu mai purtase barbă până atunci și constatase cu dezamăgire că părul îi crescuse în smocuri neregulate și crețe. Amos își lăsase și el barbă în semn de solidaritate, iar acum se grozăvea cu o coamă de leu bogată pe care intenționa să o păstreze câtă vreme îi stătea bine.

Holden aruncă în reciclator prosopul folosit, își făcu vânt spre trapa compartimentului și urcă scara ce ducea la puntea de operațiuni.

Nu că ar fi fost cine știe ce punte de operațiuni. *Somnambulul* era vechi de aproape o sută de ani și se afla în mod clar la sfârșitul ciclului său de viață. Dacă n-ar fi avut nevoie de o navă de unică folosință pentru această misiune, oamenii lui Fred ar fi dat probabil la fier vechi această băbătie. Ultima confruntare cu pirații o lăsaseră într-o stare dezastruoasă. Dar în ultimii douăzeci de ani se ocupase cu aprovizionarea de alimente între Ganymede și Ceres, iar numele ei figura în repetate rânduri în registre ca vizitator regulat al satelitului jupiterian, o navă despre care se putea crede că aduce ajutoare. Potrivit lui Fred, având în vedere sosirile ei regulate pe Ganymede, avea toate șansele să treacă de puncte vamale sau blocade fără a fi controlată.

O idee care, aparent, fusese foarte optimistă.

Naomi era instalată la unul dintre posturile de operațiuni când sosi Holden. Purta un costum de zbor verde asemănător cu al său, având pe buzunar numele Estancia. Ea îi zâmbi și-i arătă ecranul.

— Acesta este grupul de nave care controlează toate aparatele care vin înainte să li se permită coborârea.

— Fir-ar să fie! zise Holden după ce mări imaginea telescopică pentru a vedea mai bine fuzelajele și semnele de identificare. Sigur sunt nave ale Națiunilor Unite.

Ceva mic străbătu imaginea dinspre una dintre navele Națiunilor Unite în direcția cargoului greu care acum se afla în fruntea convoiului.

— Iar asta seamănă cu o vedetă de abordaj, spuse Holden.

— Păi, e un lucru bun că te-ai neglijat în ultima lună, glumi Naomi trăgându-l de o șuviță de păr. Cu lâna asta pe cap și barba asta oribilă, nici mamele tale nu te-ar recunoaște.

— Sper că nu le-au recrutat pe mamele mele, spuse Holden încercând să se adapteze tonului ei lejer. Să-l atenționez pe Amos că vin.

•

Holden, Naomi și Amos așteptau la capătul coridorului scurt mărginit de vestiare, chiar în fața ușii interioare a sasului, ca echipa de control al navei să-și încheie ciclul de intrare. Naomi părea înaltă și gravă în uniforma ei de căpitan proaspăt curățată și ghetele cu tălpi magnetice. Căpitanul Estancia comandase

Somnambulul timp de zece ani înainte de atacul piraților care o costase viața. Holden era de părere că Naomi o înlocuia cu brio.

În spatele ei, Amos purta un costum de zbor cu însemne de inginer-șef, afișând o privire încruntată și plictisită. Chiar și în condițiile de microgravitație ale poziției lor orbitale actuale în jurul lui Ganymede, dădea impresia că este moleșit. Iar Holden făcea orice îi stătea în putere să-i imite postura și expresia pe jumătate enervată.

Sasul își încheie ciclul și, culisând, ușile interioare se deschiseră. Șase pușcași marini în echipament de luptă blindat și un tânăr locotenent într-un costum de protecție ieșiră din sas în clănțănitul cizmelor lor magnetice. Locotenentul aruncă repede o privire asupra echipajului și verifică ceva pe terminalul său. Părea la fel de plictisit ca și Amos. Holden înțelese imediat că tânărul ofițer se pricopsise pentru toată ziua cu această nenorocită de misiune de control, fiind probabil la fel de grăbit ca și ei să termine cu aceste formalități.

— Rowena Estancia, căpitan și proprietar majoritar al cargoului *Somnambulul plângăcios,* înmatriculat pe Ceres.

Deși nu era o întrebare, Naomi răspunse:

— Da, domnule.

— Îmi place numele, spuse locotenentul fără să-și ridice ochii de pe terminal.

— Poftiți?

— Numele navei. E original. Dacă mai găsesc o navă botezată după numele cine știe cărui copil sau în amintirea unei fete cunoscute într-un weekend de vis petrecut pe Titan, pe bune dacă nu mă apuc să dau amenzi pentru lipsă de creativitate.

Holden simți o tensiune care, pornind de la baza șirei spinării, îi urca spre pielea capului. Poate că locotenentul era plictisit de misiunea sa, dar era inteligent, perspicace și tocmai îi avertizase în acest sens.

— De fapt, asta a fost botezată după ce am bocit trei luni pe Titan, după ce m-a părăsit, spuse Naomi cu un zâmbet răutăcios. Dar probabil, la urma urmei, este un lucru bun. Voiam să-i dau numele peștișorului meu auriu.

Locotenentul ridică surprins capul, apoi începu să râdă.

— Mulțumesc, căpitane. Primul lucru amuzant pe care-l aud pe ziua de azi. De obicei oamenii sunt speriați de noi, iar ăstor șase mormane de carne – și făcu semn spre pușcașii marini

rămași nemișcați în spatele lui – le-a fost eradicat simțul umorului prin metode chimice.

Holden strecură o privire rapidă spre Amos. „Flirtează cu ea?” Cred că flirtează cu ea. Privirea lui Amos putea însemna orice.

Locotenentul tastă ceva pe terminalul său, după care spuse:

— Proteine, suplimente nutritive, purificatoare de apă și antibiotice. Pot arunca o privire?

— Desigur, domnule, răspunse Naomi arătând spre trapă. Pe aici.

Și plecă, urmată îndeaproape de ofițerul Națiunilor Unite și de doi dintre pușcași. Ceilalți patru rămaseră în apropierea sasului, într-o atitudine vigilentă. Amos îi trase un ghiont lui Holden pentru a-i atrage atenția și spuse:

— Hei, băieți, cum merge treaba astăzi?

Pușcașii marini nu-l băgară în seamă.

— Tocmai îi spuneam prietenului meu: „Pun pariu că ținutele alea ciudate de tinichea pe care le poartă băieții ăștia le cam strivesc ouăle”.

Holden închise ochii și începu să-i trimită lui Amos mesaje telepatice să-și țină gura. Nicio șansă.

— Mă refer la tot echipamentul ăsta ultraperfecționat care vă încorsetează de vă ia naiba, încât nu puteți nici măcar să vă scărpinați la coaie. Sau, Doamne ferește, dacă vi se blochează într-o parte, ce chin pe voi să le faceți puțin loc.

Holden deschise ochii. Pușcașii marini îl fixau pe Amos cu privirile, însă niciunul nu mișcă un deget și nici nu scoase vreun cuvânt. Holden se retrase discret în colțul din spate al încăperii, încercând să se facă una cu peretele. Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție.

— Deci, continuă Amos pe un ton amical, eu am o teorie – și speram ca voi, băieți, să mă puteți lămuri.

Cel mai apropiat pușcaș făcu o jumătate de pas în față, dar asta a fost tot.

— Uitați care e teoria mea, spuse Amos: pentru a evita toate aceste mici probleme, vi s-au tăiat toate acele părți pe care le-ați fi putut prinde în echipamentul ăsta al vostru. În plus, vă reduce pofta de a vă pipăi în nopțile lungi și răcoroase petrecute la bord.

Pușcașul marin mai făcu un pas, iar Amos îi ieși imediat în întâmpinare pentru a reduce distanța. Cu nasul atât de aproape

de casca celuilalt, încât suflul respirației îi aburi vizorul, Amos spuse:

— Așa că fii cinstit cu mine, Joe. Exteriorul acestor echipamente reflectă, din punct de vedere anatomic, interiorul, nu?

Urmă o lungă tăcere tensionată care fu în cele din urmă întreruptă când cineva își drese vocea în cealaltă parte a trapei, iar locotenentul reveni pe coridor.

— E vreo problemă?

Cu un zâmbet, Amos făcu un pas înapoi.

— Nuuu… Făceam cunoștință cu acești domni-doamne drăguțe care-și încasează leafa datorită taxelor pe care le plătesc.

— Sergent? întrebă ofițerul.

Pușcașul marin își relua poziția în rând cu ceilalți.

— Nu, domnule. Nicio problemă.

Locotenentul se întoarse și-i strânse mâna lui Naomi.

— Căpitane Estancia, mi-a făcut plăcere. Serviciile noastre vă vor transmite în scurt timp prin radio permisiunea de a ateriza. Sunt sigur că locuitorii de pe Ganymede vă vor fi recunoscători pentru marfa adusă.

— Suntem fericiți dacă putem ajuta, spuse Naomi recompensându-l pe tânărul ofițer cu un zâmbet strălucitor.

Când cei din echipa Națiunilor Unite străbătură sasul în sens invers și ajunseră la naveta lor, Naomi răsuflă profund și îndelung și începu să-și maseze obrajii.

— Dacă ar fi trebuit să mai zâmbesc o secundă în plus, mi-ar fi crăpat fața.

Holden îl apucă pe Amos de mânecă.

— Ce… naiba… a fost tot circul *ăla,* scrâșni el?

— Ce? spuse Naomi.

— Cât ai lipsit, Amos a făcut totul pentru a-i scoate din fire pe pușcașii marini. Nu-mi vine să cred că nu l-au împușcat, și pe mine imediat după aceea.

Amos lăsă ochii în jos, uitându-se la mâna lui Holden, care-l ținea în continuare de braț, dar nu încercă să se elibereze.

— Căpitane, ești băiat bun, dar un contrabandist de tot râsul.

— Ce? repetă Naomi.

— Bunul nostru căpitan era atât de nervos, încât până și eu începusem să cred că pune ceva la cale. Și atunci le-am captat

atenția pușcașilor așteptând să revii, spuse Amos. Oh, iar ei nu pot trage în tine câtă vreme nu-i atingi fizic sau nu scoți o armă. Ai fost în Flota Națiunilor Unite, așa că ar trebui să-ți amintești regulamentul.

— Atunci..., începu Holden.

— Atunci, i-o reteză Amos, dacă locotenentul ăla îi ia la întrebări în privința noastră, îi vor spune o poveste cu un imbecil de inginer care i-a provocat, nu cu tipul nervos cu barbă rară care tot încerca să se ascundă.

— La naiba, bombăni Holden.

— Ești un bun căpitan, iar în luptă am oricând încredere în tine că-mi scapi pielea. Dar ești un infractor lamentabil. Pur și simplu nu știi să acționezi decât în felul tău.

— De fapt, nu vrei să-ți iei înapoi postul de căpitan? întrebă Naomi. E o meserie nașpa.

•

— Turnul de control Ganymede, aici *Somnambulul.* Repetăm solicitarea de a ne desemna o platformă pentru aterizare, spuse Naomi. Am trecut de controlul patrulelor Națiunilor Unite și deja sunt trei ore de când ne țineți pe orbită joasă.

— Niște ticăloși, adăugă Naomi după ce își închise microfonul.

Vocea care îi răspunse era diferită de cea căreia îi ceruseră permisiunea de coborâre în ultimele câteva ore. Aceasta părea mai în vârstă și mai puțin sastisită.

— Ne pare rău, *Somnambulule,* dar de îndată ce va fi posibil vă vom introduce în diagramă. În ultimele zece ore am avut lansări încontinuu, și încă mai avem o grămadă de nave pregătite să decoleze înainte să dăm drumul la coborâri.

Holden își deschise propriul microfon și spuse:

— Acum vorbim cu supraveghetorul?

— Da. Supraveghetor-șef Sam Snelling, dacă vreți să-mi notați numele pentru o eventuală plângere. *Snelling,* cu doi *l.*

— Nu, nu, se grăbi să răspundă Holden. Nu se pune problema unei plângeri. Am văzut navele care pleacă. Sunt nave cu refugiați? Având în vedere tonajul lor, ai zice că pleacă jumătate de satelit.

— Nu. Avem câteva chartere și aparate de linii comerciale regulate care transportă pasageri, dar cele mai multe dintre navele care se pregătesc să plece acum sunt cargouri de aprovizionare.

— Cargouri de aprovizionare?

— Am expediat aproape o sută de mii de kilograme de alimente *în fiecare zi,* iar luptele au imobilizat la sol multe dintre aceste transporturi. Acum, că blocada le permite oamenilor să treacă, se duc să-și facă livrările.

— Stați puțin, spuse Holden. Aștept să cobor cu un transport de alimente pentru locuitorii înfometați de pe Ganymede, iar voi expediați o sută de mii de kilograme de alimente *de pe* satelit?

— Aproape cinci sute de mii, cu tot cu rezerve, spuse Sam. Însă alimentele astea nu ne aparțin. Aproape toată producția de hrană de pe Ganymede este deținută de firme care nu-și au sediul aici. Sunt mulți bani în transporturile astea. Ele pierd o avere pentru fiecare zi care trece fără să plece vreun transport.

— Eu..., începu Holden, care, după o pauză, spuse: Aici *Somnambulul,* încheiat comunicarea.

Își întoarse scaunul pentru a fi față în față cu Naomi. Chipul posomorât al tinerei femei trăda o furie similară celei pe care o resimțea și el.

Întins în apropierea pupitrului de comandă și mâncând un măr șterpelit din rezervele lor, Amos zise:

— Și de ce te surprinde, căpitane?

O oră mai târziu primiră permisiunea să coboare la sol.

•

Văzută de pe orbită joasă și în timpul coborârii, suprafața de pe Ganymede nu părea foarte diferită de ceea ce fusese dintotdeauna. Chiar și în cele mai bune vremuri ale sale, satelitul jupiterian era un deșert de roci silicioase cenușii și apă înghețată ceva mai puțin cenușie, totul presărat cu cratere și lacuri înghețate. Semăna cu un câmp de luptă cu mult înainte ca strămoșii din vremuri foarte îndepărtate ai omenirii să se târască pe uscat pentru prima dată.

Însă ființele umane, cu marea lor creativitate și silința dovedite în domeniul distrugerii, găsiseră diverse modalități de a-și lăsa amprenta. Holden localiză rămășițele aproape scheletice ale unui distrugător împrăștiate pe sol la capătul unui șanț lung și întunecat. Unda de șoc provocată de impact aplatizase cupolele mai mici pe o rază de zece kilometri. Mici nave de salvare survolau carcasa, căutând nu neapărat supraviețuitori, ci mai degrabă fragmente de informații și

tehnologie care supraviețuiseră accidentului și care nu ar fi trebuit să cadă în mâinile inamicului.

Cea mai vizibilă distrugere era pierderea completă a uneia dintre imensele sere sub formă de cupolă. Cupolele agricole erau structuri gigantice din oțel și sticlă concepute să protejeze hectare de teren cultivate cu grijă și recolte atent supravegheate. Vederea unei asemenea realizări arhitecturale strivite sub masa metalică contorsionată a ceea ce părea a fi o oglindă orbitală prăbușită constituia o priveliște deopotrivă șocantă și demoralizatoare. Aceste cupole hrăneau planetele exterioare cu recoltele lor speciale. Cele mai avansate descoperiri ale științei agricole din istorie își dezvoltau beneficiile în interiorul acestor adăposturi gigantice. Iar oglinzile orbitale erau minuni ale tehnologiei care făceau posibil un asemenea miracol. Să permiți ca una s-o distrugă pe cealaltă, și apoi să le lași pe amândouă în ruină i se părea lui Holden o decizie la fel de ridicolă ca aceea de a-ți face nevoile în propriile rezerve de apă potabilă pentru a-l împiedica pe dușmanul tău să bea.

În momentul în care *Somnambulul* își lăsase scheletul tânguitor să se odihnească pe platforma ce-i fusese desemnată, Holden se săturase până peste cap de prostia umană.

Care, firește, ieși să-l întâmpine.

Inspectorul vamal îi aștepta la ieșirea din sas. Era un tip slab ca un țâr, cu o față plăcută și un cap chel în formă de ou. Era însoțit de doi bărbați în uniforme de agenți de securitate fără însemne, având la centuri, în tocuri, arme cu electroșocuri.

— Salut, sunt domnul Vedas, inspector vamal la portul 11, platformele de la A14 la A22. Certificatul de încărcătură, vă rog.

Asumându-și încă o dată rolul de căpitan, Naomi înaintă și spuse:

— A fost transmis departamentului dumneavoastră înainte să coborâm. Eu nu…

Holden observă că Vedas nu avea terminal oficial pentru inspectarea încărcăturilor, plus că nici gardienii care-l însoțeau nu purtau uniformele Autorității Portuare Ganymede. Dintr-odată, avu sentimentul că i se pregătește o escrocherie urâtă. Făcu un pas înainte și, cu un gest, îi luă locul lui Naomi.

— Mă ocup eu de asta, căpitane.

După ce-l măsură din cap până în picioare, inspectorul vamal Vedas spuse:

— Iar dumneavoastră sunteți…

— Îmi puteți spune domnul Care-nu-ți-înghite-mizeriile.

Vedas se încruntă, iar cei doi agenți de securitate se apropiară ușor. Holden le zâmbi, după care duse o mână la spate, sub haină, și scoase un pistol mare. Îl duse lângă picior, cu țeava în jos, însă cei trei dădură totuși înapoi. Vedas se albi la față.

— Cunosc combinația asta, spuse Holden. Vrei să ne vezi certificatul; apoi ne spui ce produse am inclus în el *din greșeală.* Și în timp ce retransmitem departamentului tău noul certificat modificat, tu și huliganii tăi luați produsele mai bune pentru a le revinde pe ceea ce presupun că ar fi o piață neagră foarte profitabilă de alimente și medicamente.

— Sunt investit în mod legal în funcția de administrator al stației Ganymede, cârâi Vegas. Credeți că mă intimidați cu arma dumneavoastră? Voi pune să fiți arestat de securitatea portuară și să vi se pună sechestru pe întreaga navă dacă credeți…

— Nu, nu am de gând să te intimidez, îl întrerupse Holden. Dar m-am săturat de idioți care profită de nenorocirile altora, și tare bine am să mă simt când îl voi pune pe uriașul meu prieten Amos, aici de față, să vă bată până nu veți mai ști de voi pentru că ați încercat să furați alimente și medicamente de la refugiați.

— Nu va fi o agresiune, cât mai degrabă un exercițiu de relaxare, spuse Amos cu amabilitate.

Holden se întoarse spre Amos și dădu din cap.

— Cât de mult te enervează, Amos, faptul că individul ăsta vrea să fure de la refugiați?

— Mă enervează al naibii de tare, căpitane.

Holden își lovi coapsa cu pistolul.

— Arma este doar pentru a fi sigur că „securitatea portuară” nu va interveni până când Amos nu-și va fi revărsat întreaga furie.

Vedas, inspector vamal la portul 11, platformele de la A14 la A22, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă rapid, de parcă viața îi depindea de asta, urmat îndeaproape de cei doi acoliți.

— Ți-a plăcut, recunoaște, spuse Naomi.

Îl măsură din priviri, cu un aer curios și vocea ei ezita între acuzare și simplă observație.

Holden își puse arma în toc.
— Haideți să vedem ce naiba s-a întâmplat aici.

CAPITOLUL 7

Prax

Centrul de securitate se afla la al treilea nivel sub suprafață. Finisajul pereților și alimentarea independentă cu energie păreau semne de lux în comparație cu gheața brută din alte părți ale stației, dar erau de fapt semne importante. La fel cum anumite plante își trădează natura toxică prin frunze viu colorate, și centrul de securitate își exprima caracterul inexpugnabil. N-ajungea că era imposibil să sapi un tunel prin gheață pentru a ajuta un prieten sau un iubit să evadeze din celulele de detenție. Toată lumea trebuia să *știe* că era imposibil – și s-o știe dintr-o privire, pentru ca nimeni să nu încerce.

În anii petrecuți pe Ganymede, Prax nu fusese aici decât o singură dată, în calitate de martor. Ca unul care vrea să ajute la aplicarea corectă a legii, nu pentru a cere ajutor. Săptămâna trecută se întorsese aici în douăsprezece rânduri, așteptând la coada lungă și disperată, agitându-se și luptându-se cu sentimentul aproape insuportabil că ar fi trebuit să se afle în altă parte, să facă ceva, chiar dacă nu știa exact ce.

— Îmi pare rău, doctore Meng, îi spuse femeia de la ghișeul de informații publice din spatele geamului gros dantelat cu sârmă.

Părea obosită. Mai mult decât obosită, mai mult decât epuizată chiar. Traumatizată. Moartă.

— Mai e cineva cu care aș putea vorbi? Trebuie să existe un mijloc de a…

— Îmi pare rău, repetă ea îndreptându-și privirea în spatele lui, spre următoarea persoană nespălată, îngrozită și disperată pe care, de asemenea, nu o putea ajuta.

Prax plecă scrâșnind din dinți, sub efectul unei furii neputincioase. Era o coadă de două ore; bărbați, femei și copii stând în picioare, rezemați de perete sau așezați. Unii plângeau discret. O tânără cu ochii înroșiți fuma o țigară de marijuana, iar mirosul frunzelor arse atenua izul atâtor corpuri nespălate înghesuite la un loc. Fumul se înălța în spirale leneșe până la pancarta cu „Fumatul interzis” agățată de perete. Nimeni nu

protesta. Toți aveau acea privire hăituită a refugiaților, chiar și cei care se născuseră pe Ganymede.

În zilele care au urmat încetării oficiale a luptelor, forțele militare marțiene și terestre se retrăseseră fiecare pe pozițiile lor. Între ele, grânarul planetelor exterioare era redus la un teren în paragină, iar toate resursele intelectuale ale stației erau mobilizate în vederea unui singur obiectiv: plecarea.

Porturile fuseseră paralizate în timpul blocadei de către cele două forțe militare aflate în conflict, însă foarte repede acestea părăsiră zona pentru siguranța navelor lor, după care intensitatea panicii și a fricii care domneau în stație scăpase cu totul de sub control. Cele câteva aparate de zbor pentru pasageri care primiseră autorizația să părăsească satelitul fuseseră luate cu asalt de oameni care încercau să plece oriunde în altă parte. Prețul călătoriilor ruinau oameni care lucraseră ani la rând în unele dintre cele mai bine plătite posturi științifice din afara Pământului. Cei mai săraci erau lăsați să se strecoare pe drone comerciale, iahturi mici sau chiar în costume spațiale atașate de structuri modificate și lansate spre Europa în speranța de a se salva. Panica îi împingea dintr-un risc în altul până când aveau să ajungă în altă parte sau în mormânt. În apropierea posturilor de securitate, în apropierea porturilor, chiar și în apropierea barierelor militare abandonate instituite de Marte și de Națiunile Unite, coridoarele erau ticsite de oameni care se agățau de orice le-ar fi putut spune că erau în siguranță.

Prax și-ar fi dorit să fie cu ei.

Însă lumea lui se prăbușise într-o anumită succesiune de evenimente. Se trezea la el, deoarece întotdeauna se întorcea seara acasă, pentru a fi prezent în caz că se întorcea Mei. Mânca din ce reușea să găsească. În ultimele două zile nu mai avea nimic din rezervele lui personale, dar găsise pe aleile parcului câteva plante ornamentale comestibile. Oricum nu-i era foame.

Apoi se duse să verifice lista cu ultimele cadavre înregistrate.

În prima săptămână, spitalul difuzase zilnic o listă video a corpurilor găsite, pentru a ajuta la identificarea lor. De atunci, trebuise să meargă să cerceteze noile trupuri. Căuta un copil, așa încât nu era nevoit să caute marea majoritate a victimelor, însă cele pe care le vedea îl tulburau. În două rânduri găsise un trup suficient de mutilat încât ar fi putut fi al lui Mei, însă primul avea la ceafă un semn din naștere, o „pișcătură de barză”, iar

celălalt avea unghiile degetelor mari de la picioare de o altă formă. Acele fetițe moarte erau tragediile altor părinți.

După ce se asigura că Mei nu se afla pe lista celor morți, pleca la vânătoare. În prima noapte de după dispariția fetei își folosise terminalul personal și alcătuise o listă. Persoane de contact cu oarece putere oficială: securitate, doctorii ei, armatele aflate în conflict. Persoane de contact care ar fi putut avea informații: ceilalți părinți de la școala ei, ceilalți părinți din grupul ei de sprijin medical, mama ei. Locurile ei preferate de verificat: casa celei mai bune prietene a ei, parcurile publice unde îi plăcea cel mai mult să se joace, cofetăria care vindea șerbet de limete, preferatul ei. Locurile în care cineva ar putea merge să cumpere un copil răpit în scopuri sexuale: o listă de baruri și bordeluri găsită într-o copie a registrului de adrese al stației. Registrul actualizat se afla în mod sigur în sistemul informatic, dar acesta era în continuare căzut. În fiecare zi tăia de pe listă cât putea de mult, iar când nu-i mai rămânea nimic o lua de la capăt.

Această listă devenise un program. Contactele cu securitatea din două în două zile, alternând cu oricine din cadrul forțelor marțiene sau ale Națiunilor Unite care accepta să discute cu el. Parcurile publice dimineața, după verificarea noilor cadavre de la spital. Cea mai bună prietenă a lui Mei și familia ei reușiseră să plece, astfel încât la adresa respectivă nu mai avea ce să caute. Cofetăria fusese incendiată în timpul unei revolte. Localizarea medicilor ei pusese cele mai multe probleme. Doctorul Astrigan, medicul ei pediatru, adoptase o atitudine perfect binevoitoare și îi promisese că-l va suna în cazul în care va afla ceva, însă trei zile mai târziu, când se dusese să verifice, nu-și mai amintise să fi vorbit cu el. Nici chirurgul care îi drenase abcesele de-a lungul coloanei vertebrale prima dată când fusese diagnosticată nu o mai văzuse. Doctorul Strickland, de la grupul de sprijin și de întreținere, dispăruse fără urmă. Abuakár, asistenta, decedase.

Celelalte familii din grup treceau și ele prin propriile tragedii. Mei nu era singurul copil dispărut. Katoa Merton. Gabby Solyuz. Sandro Ventisiete. Văzuse frica și disperarea care-l chinuiau reflectându-se pe chipurile celorlalți părinți. Ceea ce făcea ca vizitele la ei să fie mai dureroase decât examinarea cadavrelor. Făcea ca frica să fie și mai greu de uitat.

Cu toate acestea, continua să-i viziteze în mod regulat.

Basia Merton – *tati-lui-Katoa,* cum îi spunea Mei – era un bărbat cu ceafa groasă care întotdeauna mirosea a mentă. Soția lui, slabă ca un țâr, avea un zâmbet ca un tic nervos. Locuiau într-un apartament cu șase camere decorate cu bambus și mătase, în apropierea complexului de tratare a apei, la etajul cinci sub suprafață. Când i-a deschis, Basia nu i-a zâmbit, nici măcar nu l-a salutat; s-a răsucit pur și simplu pe călcâie și a intrat în apartament lăsând ușa deschisă. Prax îl urmă.

La masă, Basia îl servi pe Prax cu un pahar cu lapte conservat în mod miraculos. Era a cincea oară de la dispariția lui Mei când Prax trecea pe aici.

— Nimic nou? spuse Basia, ceea ce nu era cu adevărat o întrebare.

— Nimic nou, spuse Prax. Măcar atât…

Din fundul apartamentului se auzi o voce indignată de fetiță, dublată imediat de glasul unui puști mai mic. Basia nici măcar nu întoarse capul.

— Nici aici nu-s noutăți. Îmi pare rău.

Laptele avea un gust minunat, bogat și catifelat. Prax aproape că putea să simtă caloriile și nutrienții aspirați de membranele gurii sale. Îi veni în minte că, tehnic vorbind, era probabil flămând.

— Întotdeauna există speranță, spuse Prax.

Basia răsuflă adânc, ca și cum aceste cuvinte avuseseră efectul unui pumn în stomac. Avea buzele strâns lipite și se uita fix la suprafața mesei. Strigătele din fundul apartamentului făcură loc smiorcăielilor în surdină ale unui băiețel.

— Noi plecăm, spuse Basia. Vărul meu lucrează pe Luna, pentru Magellan Biotech. Trimit nave cu ajutoare, iar odată descărcate produsele farmaceutice se va face loc pentru noi. Totul este aranjat.

Prax puse paharul jos. Camerele apartamentului îi părură dintr-odată cufundate în tăcere, dar știa că nu era decât o iluzie. O presiune ciudată îi creștea în gât, coborându-i în piept. Își simțea fața ca de ceară. Retrăi dintr-odată șocul fizic resimțit atunci când soția îl anunțase că vrea să divorțeze. Trădat. Se simțea trădat.

— … și apoi, încă vreo câteva zile, spunea Basia.

El continuase să vorbească, însă Prax nu-l auzise.

— Dar… Katoa? reuși să articuleze Prax în ciuda presiunii din gât. E pe aici pe undeva.

Privirea lui Basia se aprinse brusc, dar dispăru apoi, repede ca un fâlfâit de aripă.

— Nu este. A plecat, bătrâne. Avea sistemul imunitar distrus. Știi foarte bine. Fără tratament, în trei, poate patru zile începea să i se facă rău. Trebuie să am grijă de ceilalți doi copii pe care-i mai am.

Prax dădu din cap, însă era o reacție automată a corpului său. Se simțea de parcă din mecanismul capului său se desprinsese o rotiță. Fibrele mesei din bambus păreau neobișnuit de curate. Și mirosul de gheață topită. Dintr-odată, gustul laptelui se acrea pe limba lui.

— Nu poți fi sigur, spuse el încercând să păstreze un ton calm, însă fără a reuși prea mult.

— Oh, da, pot.

— Pentru cei care… cei care i-au răpit pe Mei și pe Katoa copiii nu le sunt de niciun folos dacă mor. Ei știau asta. Știau cu siguranță că cei mici au nevoie de tratament. Deci este logic să-i fi dus undeva unde să le poată administra tratamentul.

— Nimeni nu i-a răpit, bătrâne. S-au pierdut. Li s-a întâmplat ceva.

— Educatoarea lui Mei spunea…

— Educatoarea lui Mei era înnebunită de frică. Întregul ei univers se limita la a-i supraveghea pe copii să nu se certe prea tare, iar dintr-odată izbucnește un război chiar dincolo de ușa sălii ei de clasă. Cine naiba știe ce a văzut?

— Spunea despre mama lui Mei și despre un *doctor.* A spus că un doctor…

— Haida de bătrâne! Morți nu sunt de niciun folos? Stația asta e plină de morți, și nu văd pe niciunul să fie de *folos.* E război. Nenorociții ăștia au declanșat un război.

Ochii săi mari și negri erau acum plini de lacrimi, iar tristețea îi împovăra glasul. Însă nu voia să lupte.

— În război mor oameni. Mor copii. Trebuie să… oh, la naiba! Trebuie să mergi mai departe.

— N-ai de unde să știi, spuse Prax. Nu știi dacă au murit. În loc să încerci să afli, îi părăsești.

Basia coborî ochii în podea. Treptat, o roșeață îi acoperi obrajii. Clătină din cap, iar colțurile gurii i se lăsară în jos.

— Nu poți pleca, insistă Prax. Trebuie să stai și să continui să-l cauți.

— Gata! zise Basia. Vorbesc serios. Nu striga la mine în propria mea casă.

— Sunt copiii noștri, nu le poți întoarce spatele! Ce fel de tată ești? Adică, *Doamne*…

Basia se apleca acum în față, deasupra mesei. În spatele lui, o adolescentă observa scena de pe hol, cu ochii larg deschiși. Prax simți crescând în el o certitudine absolută.

— Ai să rămâi, spuse el.

Tăcerea dură trei bătăi de inimă. Patru. Cinci.

— Totul este aranjat, spuse Basia.

Prax îl lovi. N-o planificase, și nici n-o intenționase. Brațul i se destinse în prelungirea umărului, iar pumnul încleștat țâșni de la sine și, afundându-se în obrazul cărnos al lui Basia, îi izbi capul într-o parte și-l aruncă înapoi clătinându-se. Bărbatul masiv se repezi furios spre el. Prima lovitură îl atinse pe Prax chiar sub claviculă, aruncându-l înapoi, a doua îl izbi în coaste, la fel și următoarea. Prax simți scaunul prăbușindu-se sub el și căzu cu o mișcare lentă în gravitația scăzută, fără însă a reuși să revină pe picioare. Se legănă necontrolat și lovi cu piciorul. Simți cum piciorul i se izbește de ceva, fără a ști dacă era masa sau Basia.

Lovi podeaua chiar înainte ca piciorul lui Basia să-l izbească în plexul solar. Lumea se cufundă brusc într-o lumină orbitoare, devenind scânteietoare și foarte dureroasă. Undeva, departe, o femeie striga. Nu reușea să-i deslușească vorbele. Dar apoi, încetul cu încetul, îi auzi cuvintele.

Nu-i întreg la cap. Și el și-a pierdut un copil. Nu-i în toate mințile.

Prax se rostogoli, dar se forță să se ridice în genunchi. Avea sânge pe bărbie, de care era aproape sigur că provenea de la el. Nimeni altcineva nu sângera. Basia stătea nemișcat lângă masă, cu pumnii încleștați, nările palpitând și suflând din greu. Fata se oprise în fața lui, interpunându-se între tatăl ei furios și Prax. Acesta din urmă nu-i vedea decât fundul, coada de cal și mâinile pe care le ținea deschise în fața tatălui ei în postura universală însemnând „Stop”. Îi salva viața.

— Ai face mai bine s-o ștergi, bătrâne, spuse Basia.

— Bine, zise Prax.

De bine, de rău, se ridică și se îndreptă clătinându-se spre ușă. Încă răsufla greu. Ieși afară.

•

Secretul colapsului botanic al unui sistem închis era acesta: *Nu elementul defectuos trebuie verificat, ci cascada.* Prima dată când a pierdut o întreagă recoltă de *G. kenon* a fost din cauza unei ciuperci care nu ataca deloc germenii de soia. Sporii ajunseseră probabil cu o încărcătură de buburuze. Ciuperca se instalase în sistemul hidroponic, absorbind fericită nutrienții care nu-i erau destinați și modificând în același timp pH-ul. Ceea ce a slăbit bacteriile pe care Prax le folosea pentru fixarea azotului, astfel încât acestea au devenit vulnerabile la un bacteriofag care, în condiții normale, nu le-ar fi putut distruge. Echilibrul azotat al sistemului se dereglase. Iar când bacteriile și-au refăcut populația inițială, germenii de soia erau îngălbeniți, fără vlagă și irecuperabili.

Aceasta era metafora pe care o folosea când se gândea la Mei și la sistemul ei imunitar. Problema era neînsemnată, într-adevăr. O alelă mutantă producea o proteină care se plia pe stânga în loc de dreapta. O diferență la câteva perechi de bază. Însă această proteină cataliza o etapă critică în transducția semnalului la celulele T. Ea putea avea toate elementele unui sistem imunitar gata să lupte împotriva unui agent patogen, dar fără dozele duble de zi cu zi ale unui agent catalizator artificial, semnalul de alarmă n-avea să fie niciodată declanșat. Era ceea ce se numea imunosenescență prematură Myers-Skelton, iar studiile preliminare încă nu reușiseră să stabilească dacă era mai frecventă în afara puțului gravitațional al Pământului, din cauza unui efect necunoscut al gravitației reduse, sau dacă nivelurile crescute de radiații sporeau în general rata mutațiilor. Nu avea importanță. Indiferent cum ajunsese în această situație, Mei dezvoltase o puternică infecție rahidiană pe când avea patru luni. Dacă s-ar fi aflat oriunde pe planetele exterioare, ar fi murit din cauza asta. Însă toate femeile veneau să-și petreacă perioada de sarcină pe Ganymede, astfel încât cercetarea privind sănătatea copiilor se concentrase pe acest satelit. Când doctorul Strickland o văzuse, își dăduse imediat seama despre ce era vorba și stopase efectul de cascadă.

Prax se deplasa pe coridoare în direcția apartamentului său. Maxilarul începea să i se umfle. Nu-și amintea să fi fost lovit

acolo, dar se umfla și-l durea tot mai tare. Îl dureau și coastele din partea stângă dacă inspira prea adânc, așa încât păstra o respirație ușoară. Se opri într-unul din parcuri să șterpelească câteva frunze pentru cină. Se opri în fața unui masiv *Epipremnum aureum.* Frunzele mari, cordiforme, aveau un aspect ciudat – erau încă verzi, dar mai groase, cu reflexe aurii. Cineva introdusese apă distilată în circuitul de alimentare hidroponic, în locul soluției bogate în minerale care asigura stabilitatea pe termen lung a culturilor hidroponice. În aceste condiții puteau să reziste încă o săptămână. Două, poate. Apoi plantele pentru reciclarea aerului vor începe să piară, moment în care efectul de cascadă ar fi deja prea înaintat pentru a mai putea fi oprit. Iar dacă nu erau în stare să le asigure plantelor apa potrivită, nu prea-i venea a crede că ar fi putut pune în funcțiune toate reciclatoarele de aer mecanice. Cineva trebuia să se ocupe de această problemă.

Altcineva.

În apartamentul său, micuța lui plantă de *G. kenon* își îndrepta frunzele spre lumină. Fără vreun gând anume, își introduse degetul arătător în sol și gustă. Mirosul bogat al solului bine echilibrat semăna cu cel de tămâie. În condiții ideale, plăntuța se descurca de minune. Prax se uită la ceasul de pe terminal. Trecuseră trei ore de când ajunsese acasă. Durerea din falcă se transformase într-o suferință permanent reînnoită.

Fără tratament, flora normală din sistemul digestiv al lui Mei urma să se dezvolte în exces. Bacteriile care în mod normal erau inofensive în gura și în gâtul ei aveau să se revolte împotriva sa. După două săptămâni probabil că n-ar muri, dar în cel mai bun caz i-ar fi atât de rău, încât refacerea ei ar întâmpina probleme serioase.

Era război. În războaie copiii mor. Era o cascadă. Tuși – îl cuprinse o durere imensă, însă era mai bine decât să se gândească. Trebuia să plece. Să scape. În jurul lui, Ganymede era în agonie. Nu putea face nimic pentru Mei. Ea nu mai exista. Copila lui nu mai era.

Lacrimile îl chinuiau mai tare decât tusea.

Nu adormi, ci mai degrabă își pierdu cunoștința. Când se trezi, maxilarul îi era atât de umflat, încât scârțâia când își deschidea

larg gura. În schimb, nu-l mai dureau așa tare coastele. Se așeză pe marginea patului și-și puse capul între palme.

Se va duce în port să se întâlnească cu Basia, să-și ceară scuze și să-l roage să-l ia și pe el. Să părăsească cu totul sistemul jupiterian. Să se ducă în altă parte, unde să înceapă o nouă viață, fără trecutul lui. Fără eșecul căsniciei sale și munca lui distrusă. Fără Mei.

Se schimbă într-o cămașă ceva mai puțin murdară. Se tamponă la subsuori cu o bucată de cârpă umedă. Își pieptănă părul pe spate. Eșuase. N-avea niciun rost. Trebuia să accepte pierderea și să meargă mai departe. Și poate că într-o zi va reuși.

Își consultă terminalul. Astăzi trebuia să meargă la spital să cerceteze noile cadavre, apoi să rătăcească prin parcuri, să ia legătura cu doctorul Astrigan, și mai erau cinci bordeluri la care nu fusese, unde, cu puțin noroc, putea solicita să se bucure de plăceri pedofile ilegale fără să fie gonit de vreun mardeiaș rezonabil, cu spirit civic. Mardeiașii aveau și ei copii. Iar unii probabil îi iubeau. Cu un oftat, adăugă o nouă intrare: „Apă mineralizată pentru parcuri”. Ar trebui să găsească pe cineva care să aibă codurile de acces în sistem. Poate că l-ar ajuta cineva de la securitate, măcar pentru asta.

Și poate că în drum, pe undeva, o va găsi pe Mei.

Întotdeauna există speranță.

CAPITOLUL 8

Bobbie

Harman Dae-Jung era un cuirasat din clasa *Donnager* lung de o jumătate de kilometru, cu 250 000 de tone greutate proprie. Stația sa interioară de andocare era destul de mare pentru a găzdui patru nave de escortă de tip fregată și numeroase navete și alte unități de reparații. În prezent adăpostea doar două nave: marea navetă, aproape opulentă, care-i adusese pe ambasadorii și reprezentanții oficiali marțieni pentru zborul spre Pământ, și o navă mai mică și mai practică a Flotei militare cu care Bobbie venise de pe Ganymede.

Bobbie folosea pentru jogging tot spațiul liber.

Comandantul navei *Dae-Jung* era presat de diplomați să-i ducă în cel mai scurt timp pe Pământ, așa încât nava menținea o accelerație aproape constantă de 1 g. Deși această viteză de deplasare nu le venea la îndemână celor mai mulți dintre civilii marțieni, lui Bobbie îi convenea de minune. Pușcașii marini se antrenau mereu în condiții de accelerație sporită, iar cel puțin o dată pe lună efectuau interminabile exerciții de rezistență la 1 g. Nimeni nu spusese vreodată că se pregăteau pentru posibilitatea unui război terestru pe Pământ. Precizarea ar fi fost inutilă.

Șederea recentă pe Ganymede nu-i permisese să se supună unui exercițiu în condiții de accelerație sporită, iar călătoria lungă spre Pământ părea să-i ofere o excelentă ocazie de a-și recăpăta forma. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să apară slăbită în ochii băștinașilor.

— Tot ce poți face, eu pot face mai bine, fredona ea gâfâind în falset în timp ce alerga. Pot face totul mai bine decât tine.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Două ore. La ritmul liniștit pe care-l adoptase, asta însemna aproape douăzeci de kilometri. Să bage treizeci? Câți oameni de pe Pământ ar alerga în mod regulat treizeci de kilometri? Potrivit propagandei marțiene, jumătate dintre oamenii acestei planete nici măcar n-au un loc de muncă. Trăiesc pur și simplu din ajutoare

guvernamentale și-și cheltuiesc alocațiile insuficiente pe droguri și saloane de petrecere a timpului liber. Însă probabil *unii* dintre ei ar fi în stare să alerge treizeci de kilometri. De altfel, era convinsă că Snoopy și gașca lui de pușcași marini pământeni puteau să alerge treizeci de kilometri, după felul în care fugeau de...

— Tot ce poți face, eu pot face mai bine, fredonă ea, după care se concentră doar asupra sunetului pantofilor ei ce loveau puntea metalică.

Nu-l văzu pe furier intrând pe platforma de andocare, așa încât atunci când acesta o strigă se întoarse surprinsă și se împletici, însă amortiză căderea cu mâna stângă chiar înainte să dea cu capul de punte. Simți cum îi cedează ceva la încheietura mâinii, iar genunchiul drept i se izbi dureros de podea când se rostogoli pentru a absorbi impactul.

Rămase câteva clipe întinsă pe spate, mișcându-și încheietura mâinii și genunchiul pentru a constata eventualele leziuni. O durea, dar fără a avea vreo senzație supărătoare. Așadar, nimic rupt. Abia ieșise din spital și deja căuta noi modalități de a ajunge din nou acolo. Furierul alergă și se lăsă pe vine în apropierea ei.

— La naiba, pușcaș, te-ai ales cu o căzătură pe cinste! spuse tânărul. O căzătură pe cinste!

Îi atinse genunchiul drept în locul unde hematomul deja începea să-i înnegrească pielea goală mai jos de șortul de jogging, însă păru să-și dea seama de ceea ce făcuse și-și retrase repede mâna.

— Sergent Draper, ești așteptat la o reuniune ce va avea loc în sala de conferințe G, la ora 14:50, spuse el cu o voce oarecum pițigăiată, turuindu-și mesajul. Cum se face că nu ai terminalul cu tine? S-au chinuit mult să te localizeze.

Bobbie se ridică în picioare, verificându-și cu grijă genunchiul să vadă dacă-i poate susține greutatea.

— Tocmai ți-ai răspuns la întrebare, puștiule.

•

Bobbie ajunse în sala de conferințe cu cinci minute mai devreme, în uniforma ei roșu-kaki impecabil călcată, al cărei aspect era afectat doar de bandajul alb de imobilizare a încheieturii pe care medicul navei i-l pusese pentru ceea ce se dovedise a fi o simplă entorsă. Un pușcaș marin în ținută de

luptă și înarmat cu o pușcă de asalt îi deschise ușa și-i zâmbi în trecere. Era un zâmbet frumos, cu dinți albi și uniformi, sub niște ochi migdalați și atât de întunecați, încât erau aproape negri.

Bobbie îi răspunse pe măsură și-i citi numele de pe ecuson. Caporal Matsuke. Nu se știe niciodată peste cine dai la bucătărie sau la sala de forță. Nu strică să-ți faci un prieten sau doi.

Se auzi strigată pe nume:

— Sergent Draper, repetă căpitanul Thorsson arătându-i cu un gest nerăbdător un scaun de la masa lungă de conferințe.

— Domnule, spuse Bobbie salutând repezit înainte de a se așeza.

Fu surprinsă cât de puțini oameni erau în încăpere. Doar Thorsson de la Serviciul de Informații și doi civili pe care nu-i cunoștea.

— Pușcaș, ne interesează unele detalii din raportul tău; te rugăm să ne lămurești.

Bobbie așteptă o clipă să fie prezentată celor doi civili aflați în cameră, dar când deveni clar că Thorsson n-avea de gând s-o facă, spuse pur și simplu:

— Da, domnule. Voi face tot ce pot ca să vă ajut.

Primul civil, o femeie roșcată cu un aer sever, într-un costum foarte scump, spuse:

— Încercăm să reconstituim o cronologie mai exactă a evenimentelor care au dus la declanșarea atacului. Ne poți arăta pe această hartă unde vă aflați, tu și detașamentul tău, când ați primit mesajul radio prin care vi se ordona să vă întoarceți la avanpost?

Bobbie le arătă, după care, pas cu pas, le prezentă succesiunea evenimentelor din ziua respectivă. Studiind harta pe care o aduseseră, conștientiză pentru prima dată cât de departe fusese aruncată pe suprafața de gheață de impactul oglinzii orbitale. Se părea că doar câțiva centimetri mai lipsiseră pentru a fi făcută praf și pulbere ca și ceilalți din detașamentul ei.

— Sergent, spuse Thorsson, iar din tonul vocii lui își dădu seama că deja mai spusese asta de câteva ori înainte.

— Scuzați-mă, domnule, dar vederea acestor imagini m-a tulburat. Nu se va mai repeta.

Thorsson dădu din cap, dar cu o expresie ciudată pe care Bobbie nu reuși s-o descifreze.

— Încercăm să stabilim cu precizie în ce moment a apărut Anomalia înainte de atac, spuse celălalt civil, un bărbat dolofan cu un păr castaniu care începea să se rărească.

Acum îi spuneau *Anomalia.* Aproape că auzeai majuscula atunci când pronunțau cuvântul. *Anomalie,* ca pentru ceva ce se întâmplă pur și simplu. Un eveniment ieșit din comun, accidental. Și asta pentru că tuturor le era încă frică să-i spună pe nume: Arma.

— Prin urmare, spuse Durduliul, bazându-ne pe durata contactului radio și pe informațiile de care dispunem de la celelalte instalații din zonă cu privire la pierderea semnalului radio, suntem în măsură să considerăm că sursa interferenței este Anomalia respectivă.

— Stați puțin, zise Bobbie clătinând din cap. Ce? Monstrul *nu putea* să ne bruieze semnalele radio. Nu avea niciun echipament asupra lui. Nu purta nici măcar un nenorocit de *costum spațial* pentru a respira! Și atunci cum ar fi putut căra cu el un sistem de bruiere?

Thorsson o bătu pe mână cu un gest patern care mai mult o irită pe Bobbie decât o calmă.

— Datele nu mint, sergent. Zona de interferențe radio era în mișcare. Și în tot timpul ăsta centrul ei era… creatura, Anomalia, spuse Thorsson, după care se întoarse și începu să vorbească cu Dolofanul și cu Roșcata.

Bobbie se rezemă de spătarul scaunului, simțind cum toată energia se îndepărta de ea, ca și cum era singura persoană fără partener de dans. Însă cum Thorsson nu-i spusese să plece, nu putea pur și simplu să se facă nevăzută.

— Conform datelor noastre privind pierderea semnalului radio, apariția lui s-a produs aici, spuse Roșcata arătând ceva pe hartă. Iar drumul de acces spre avanpostul Națiunilor Unite urmează această creastă.

— Ce se află în sectorul acela? întrebă Thorsson încruntându-se.

Dolofanul desfăcu o altă hartă și se aplecă asupra ei, analizând-o preț de câteva secunde.

— Par să fie foste tuneluri de serviciu pentru centrala hidroponică a cupolei. Asta înseamnă că sunt abandonate de zeci de ani.

— Deci genul de tuneluri de care cineva s-ar putea folosi pentru a transporta în secret ceva periculos, spuse Thorsson.

— Da, spuse Roșcata, poate că aveau de gând s-o livreze acelui avanpost al pușcașilor marini și a scăpat. Și când au văzut că au scăpat-o de sub control, pușcașii marini au lăsat totul baltă și au fugit.

Bobbie izbucni într-un râs malițios, neputându-se abține.

— Mai ai ceva de adăugat, sergent Draper? întrebă Thorsson.

Thorsson o urmărea cu zâmbetul său enigmatic, însă Bobbie deja lucrase cu el de suficient de mult timp pentru a ști că, dintre toate, cel mai mult detesta discuțiile fără rost. Dacă aveai ceva de spus, voia să fie sigur că este ceva util. Cei doi civili o priveau mirați, de parcă era un gândac ce se ridicase brusc pe două picioare și începuse să vorbească.

Ea clătină din cap.

— Pe când eram răcan, știți ce spunea sergentul meu instructor că ar fi cel mai periculos lucru din sistemul solar, după un pușcaș marin de pe Marte?

Civilii continuau să se uite fix la ea, însă Thorsson dădu din cap, murmurând cuvintele odată cu ea:

— Un pușcaș marin al Națiunilor Unite.

Durduliul și Roșcata se uitară unul la altul, iar femeia ridică ochii spre cer și în locul lui. Însă Thorsson spuse:

— Deci nu crezi că soldații Națiunilor Unite încercau să fugă de ceva ce le scăpase de sub control.

— Câtuși de puțin, domnule.

— Și atunci care este teoria ta?

— Acel avanpost al Națiunilor Unite era păzit de un întreg pluton de pușcași marini. Aceleași forțe ca și noi. Când au început să alerge nu mai erau decât șase. Șase. Au luptat aproape până la ultimul om. Când alergau spre noi, nu intenționau să încalce acordul. Voiau să ni se alăture pentru a-i ajuta să *continue* lupta.

Dolofanul ridică de jos o geantă din piele și începu să scotocească prin ea. Roșcata îl privea ca și cum ceea ce făcea el era mult mai interesant decât orice ar fi avut de spus Bobbie.

— Dacă ar fi fost vorba de cine știe ce secret pe care pușcașii marini ai Națiunilor Unite erau însărcinați să-l comunice sau să-l protejeze, nu ar fi venit spre noi. Mai degrabă și-ar fi dat viața decât să-și abandoneze misiunea. Așa am fi făcut noi.
— Mulțumesc, spuse Thorsson.
— Ceea ce vreau să vă spun este că nici măcar nu era lupta noastră, și totuși ne-am bătut până la ultimul ca să oprim chestia aia. Credeți că pușcașii marini ai Națiunilor Unite nu ar fi făcut la fel?
— Mulțumesc, sergent, repetă Thorsson mai tare. Aș tinde să-ți dau dreptate, însă trebuie să analizăm toate posibilitățile. Comentariile ți-au fost reținute.
Dolofanul găsi în cele din urmă ce căuta. O cutiuță din plastic cu bomboane mentolate. Luă una și-i întinse cutia Roșcovanei. Mirosul grețos de dulceag de mentă umplu aerul.
— Da, mulțumesc, sergent, spuse Dolofanul după ce molfăi o clipă bomboana. Cred că putem continua fără să-ți mai răpim din timp.
Bobbie se ridică, îl salută sec pe Thorsson și părăsi încăperea. Inima îi bătea repede, iar maxilarele o dureau de cât scrâșnise din dinți.
Civilii ăia nu înțelegeau nimic. Nimeni nu înțelegea nimic.

•

Când căpitanul Martens ajunse în cală, Bobbie tocmai terminase de dezasamblat arma încorporată în antebrațul drept al echipamentului ei de luptă. Luase din suportul ei mitraliera Gatling cu trei țevi și o puse pe podea lângă celelalte două duzini de componente pe care deja le curățase. Lângă ele se aflau un bidonaș cu soluție pentru curățat armele și o sticlă cu lubrifiant, precum și diverse tije și perii de care se folosea pentru curățarea elementelor componente.
Martens așteptă să pună arma pe covorașul de curățare și se așeză pe podea lângă ea. Bobbie fixă o perie de sârmă la capătul uneia dintre tijele de curățare, o înmuie în soluția de curățat și începu să frece pe rând fiecare țeavă. Martens o privea.
După câteva minute înlocui peria cu o bucățică de cârpă, pentru a îndepărta de pe țevi soluția rămasă. Apoi luă o altă bucățică de cârpă înmuiată în lubrifiantul special pentru arme și unse țevile. În timp ce ungea angrenajul complex al

mecanismului Gatling și sistemul de alimentare, Martens se hotărî în cele din urmă să rupă tăcerea:

— Știi, spuse el, Thorsson a fost de la început în Serviciul de Informații al Flotei. A făcut direct școala de ofițeri, a fost șef de promoție la academie, iar în prima lui misiune s-a aflat la conducerea Flotei. Întotdeauna s-a ocupat doar de informații, un birocrat. Ultima dată când a tras cu o armă a fost în cele șase săptămâni de recrut, acum douăzeci de ani. Nu a condus niciodată o unitate de foc. Nici nu a servit într-un detașament de luptă.

Bobbie puse jos lubrifiantul și se ridică să-și reasambleze arma.

— Este o poveste absolut fascinantă, spuse ea. Apreciez că mi-ai împărtășit-o.

— Și atunci, continuă Martens netulburat, până când ai de gând să agiți apele pentru ca Thorsson să înceapă să mă întrebe dacă nu ești cumva traumatizată?

Bobbie lăsă să cadă cheia pe care o ținea într-o mână, dar o prinse cu cealaltă înainte să atingă podeaua.

— Este o vizită oficială? Pentru că altfel te poți duce-n…

— Acum e rândul meu? i-o reteză Martens. Eu nu sunt birocrat. Sunt pușcaș marin. Zece ani ca simplu soldat, după care mi s-a propus să fac școala militară. Am o diplomă în psihologie și alta în teologie.

Bobbie simți că o mănâncă vârful nasului și, fără a sta prea mult pe gânduri, începu să și-l frece cu podul palmei. Mirosul brusc de ulei de armă îi dădu de înțeles că tocmai își întinsese lubrifiant pe toată fața. Martens observă și el, însă continuă să vorbească. Încercă să-i înăbușe sunetul vocii asamblându-și arma cât mai zgomotos.

— Am făcut exerciții de lupte, antrenamente de luptă corp la corp, simulări de război, continuă el ridicând ușor tonul. Știi că am fost recrut în aceeași tabără în care tatăl tău a fost plutonier-major? Plutonierul-major Draper, un om deosebit. Era ca un zeu pentru noi, răcanii.

Bobbie își îndreptă brusc capul și făcu ochii mici. Ceva îi displăcea profund la psihiatrul ăsta care pretindea că-l știe pe tatăl ei.

— Așa este. Iar dacă ar fi aici în clipa asta, ți-ar spune să mă asculți.

— Du-te dracului, făcu Bobbie și-și imagină imediat grimasa tatălui ei auzind-o folosind o obscenitate pentru a-și ascunde frica. Nu știi absolut nimic.

— Știu că atunci când un sergent pușcaș marin cu pregătirea și abilitățile tale în luptă aproape că este speriat de un furier abia ieșit din pubertate, ceva nu este în regulă.

Bobbie aruncă cheia pe jos, care lovi bidonul cu ulei, răsturnându-l. Uleiul se întinse pe covorașul de curățare ca o pată de sânge.

— La naiba, am căzut! Eram la gravitație maximă, iar eu doar… am căzut.

— Și la întâlnirea de azi? Când ai țipat în fața celor doi analiști civili de la Informații că pușcașii marini ar fi preferat mai degrabă să moară decât să nu-și ducă misiunea la îndeplinire?

— Nu am țipat, spuse Bobbie nefiind sigură dacă nu cumva era adevărat. Amintirile de la întâlnire i se estompaseră de îndată ce părăsise încăperea.

— De câte ori ai tras cu arma de când ai curățat-o ieri?

— Ce? făcu Bobbie, care simți dintr-odată că o cuprinde o senzație de greață, fără a ști din ce cauză.

— În plus, de câte ori ai tras cu ea de când ai curățat-o cu o zi înainte? Sau din ziua de dinainte?

— Oprește-te, spuse Bobbie făcând un gest vag cu mâna spre Martens, căutând în același timp un loc unde să se așeze.

— Ai folosit arma asta măcar o dată de când te-ai îmbarcat în *Dae-Jung*? Pentru că pot să-ți spun că ai curățat-o complet în fiecare zi de când ești la bord, de câteva ori chiar și de două ori pe zi.

— Nu, eu…, spuse Bobbie așezându-se în cele din urmă greoi pe o cutie cu muniție. Nu-și amintea să-și fi curățat arma cu o zi în urmă. Nu știam asta.

— Suferi de o tulburare de stres posttraumatic, Bobbie. În niciun caz nu este o slăbiciune sau o formă de eșec moral. Așa se întâmplă când trăiești un eveniment îngrozitor. Nu reușești să înțelegi ce ți s-a întâmplat ție și oamenilor tăi pe Ganymede, motiv pentru care te comporți irațional, spuse Martens, apropiindu-se și lăsându-se pe vine în fața ei.

Pentru o clipă, ea se temu să nu încerce s-o apuce de mână. Dac-o făcea, l-ar fi pocnit.

Însă nu a făcut-o.

— Îți este rușine, continuă el, când de fapt nu ai niciun motiv. Ai fost instruită să fii dură, competentă, pregătită pentru orice. Ai fost învățată că, dacă îți faci treaba și-ți amintești ce ai fost învățată să faci, ai putea înfrunta orice amenințare. Și, mai presus de toate, ți s-a spus că cei mai importanți oameni din lume sunt cei pe care-i ai alături în luptă.

Un mușchi zvâcni pe obrazul ei, chiar sub ochi, iar Bobbie își frecă locul suficient de tare încât să vadă stele scânteind.

— Și apoi te-ai confruntat cu o amenințare pentru care nu ai fost pregătită, în fața căreia te-ai trezit lipsită de apărare. Și ți-ai pierdut frații de arme, prietenii.

Bobbie vru să răspundă, dar își dădu seama că-și ținea răsuflarea, așa că, în loc să vorbească, expiră cu putere.

— Avem nevoie de tine, Roberta, continuă Martens netulburat. Avem nevoie să te faci bine. N-am îndurat ceea ce ai îndurat tu, dar cunosc mulți oameni care au avut experiențe similare și știu cum să te ajut. Dacă mă lași să te ajut. Dacă vorbești cu mine. Nu te pot face să uiți. Nu te pot vindeca. Dar te pot ajuta să te simți mai bine.

— Nu-mi spune Roberta, spuse Bobbie cu o voce atât de scăzută, încât abia se auzi.

Respiră repede de câteva ori, încercând să-și limpezească gândurile, căutând însă să evite hiperventilația. Mirosurile din cală o învăluiră. Cele de cauciuc și metal proveneau de la echipamentul ei. Izurile înțepătoare și persistente de ulei de arme și fluid hidraulic erau vechi și îmbibate chiar în metal, în ciuda nenumăratelor eforturi depuse de băieții din Flotă de a curăța punțile. Gândul la miile de marinari și de pușcași marini care trecuseră prin același loc, meșterindu-și echipamentele și curățând aceiași pereți despărțitori, o ajută să-și revină.

Se duse și-și luă arma reasamblată de pe covorașul de curățare înainte să ajungă la ea uleiul răsturnat.

— Nu, căpitane, n-am să mă fac bine dacă vorbesc cu tine.

— Atunci cum, sergent?

— Chestia aia care mi-a ucis prietenii și a declanșat acest război? Cineva a adus acel lucru pe Ganymede, spuse Bobbie și, cu un clănțănit metalic sec, puse arma în locașul ei. Își trecu palma peste cele trei țevi, dându-le un impuls, iar ele se rotiră în șuieratul onctuos al lagărelor de înaltă calitate. Am de gând să aflu cine a făcut asta. Și am să-i ucid.

CAPITOLUL 9

Avasarala

Raportul acoperea mai mult de trei pagini, dar Soren găsise pe cineva suficient de îndrăzneț să-l accepte fără să știe totul. Pe Venus se petreceau lucruri ciudate, mai ciudate decât știa sau își putea închipui Avasarala. O rețea de filamente aproape acoperise planeta într-un ansamblu de hexagoane mari de cincizeci de kilometri. În afară de faptul că păreau să transporte apă supra-încălzită și curenți electrici, nimeni nu știa ce erau. Gravitația planetei crescuse cu trei procente. Tornade conjugate de benzen și hidrocarburi complexe măturau craterele de impact, asemenea unor înotători sincronizați, acolo unde resturile stației Eros se prăbușiseră pe suprafața planetei. Cele mai strălucite minți științifice din sistemul solar se uitau uluite la potopul de date colectate, însă nimeni nu intrase încă în panică, fiindcă pur și simplu nu putea fi stabilită cu precizie o bază reală în acest sens.

Pe de o parte, metamorfoza venusiană reprezenta cel mai formidabil instrument științific care existase vreodată. Orice ar fi fost, se întâmplase în văzul tuturor. Nu existau acorduri de confidențialitate sau tratate anticoncurențiale. Oricine poseda un scaner destul de sensibil putea sonda prin stratul de nori de acid sulfuric, observând ce se întâmpla zi de zi. Analizele erau confidențiale, la fel și studiile ulterioare, însă datele brute orbitau în jurul Soarelui și erau la dispoziția tuturor.

Pentru moment, totuși, situația aducea destul de mult cu aceea a unui grup de șopârle care urmăreau Cupa Mondială. Spus într-un mod mai delicat, omenirea nu avea o idee limpede în legătură cu ceea ce observa.

Însă datele erau clare. Atacul asupra lui Ganymede și vârful de energie observat pe Venus surveniseră exact în același timp. Și nimeni nu știa de ce.

— Ei bine, nu contează câtuși de puțin, spuse ea.

Avasarala își închise terminalul portabil și se uită pe fereastră. În jurul lor, restaurantul fremăta încet, cum se întâmpla de

obicei în cele mai bune localuri, exceptând doar necesitatea neplăcută de a plăti pentru orice. Mesele erau făcute din lemn adevărat și aranjate cu grijă, astfel încât fiecare client să aibă o vedere clară spre exterior și să nu fie auzit de altcineva decât dacă își dorea. În ziua aceea ploua. Chiar dacă picăturile de apă nu loveau ferestrele, estompând peisajul citadin și cerul, ea și-ar fi dat seama de asta doar după miros. Mâncarea de prânz – *sag aloo* rece și ceva ce părea a fi pui *tandoori* – stătea neatinsă pe masa ei. Soren era încă așezat în fața ei, cu expresia politicoasă și atentă a unui labrador retriever.

— Nu există nicio dovadă a unei lansări, spuse Soren. Ceea ce se află pe Venus ar fi trebuit să ajungă pe Ganymede, însă nici urmă de așa ceva.

— Pentru ceea ce se află pe Venus, inerția e un factor opțional, iar gravitația nu este o constantă. Nu știm cum ar putea arăta o lansare. În schimb, din câte știm, ar putea foarte bine să se plimbe pe Jupiter.

Tânărul dădu din cap aprobator.

— Cum stăm cu Marte?

— Au fost de acord să ne întâlnim aici. Navele sunt pe drum, cu delegația diplomatică și martorul lor.

— Pușcașul marin? Draper?

— Da, doamnă. Amiralul Nguyen se ocupă de escortă.

— El conduce jocul?

— Deocamdată.

— Foarte bine. Unde plecăm de aici? întrebă Avasarala.

— Jules-Pierre Mao vă așteaptă în birou, doamnă.

— Bârfește-mi-l puțin. Tot ce crezi că este important.

Soren clipi. Un fulger îi lumină norii din interior.

— Am trimis raportul…

Ea simți o ușoară iritare impregnată de jenă. Uitase că istoricul bărbatului aștepta să-i vină rândul, împreună cu alte treizeci de documente, însă ea nu prea dormise în noaptea precedentă, tulburată de vise în care Arjun murise pe neașteptate. Avea aceste coșmaruri de văduvă de la moartea fiului lor într-un accident la schi, mintea ei asociindu-i pe singurii doi bărbați pe care îi iubise vreodată.

Intenționase să citească raportul înainte de micul dejun. Dar uitase. Însă n-avea s-o recunoască în fața unui puști european

doar pentru că era inteligent, competent și făcea tot ceea ce-i spunea.

— Știu ce conține raportul. Știu *totul,* spuse ea ridicându-se. E un nenorocit de test. Eu întreb ce crezi *tu* că este important în legătură cu el.

Se îndreptă cu pas hotărât spre ușile din stejar sculptat ale încăperii, obligându-l pe Soren să se grăbească puțin pentru a ține pasul.

— Este un corporatist care deține un pachet de acțiuni de control la Mao-Kwikowski Mercantile, spuse Soren cu o voce care abia ajunse la urechile lui Avasarala. Înainte de incident, compania era unul dintre principalii furnizori ai lui Protogen. Echipament medical, camere de radiații, infrastructură pentru supraveghere și criptare. Aproape tot ce a instalat Protogen pe Eros sau a folosit pentru construirea stației lor fantomă provenea de la un depozit Mao-Kwik, transportat cu un cargobot Mao-Kwik.

— Și este în continuare liber pentru că…, spuse ea împingând ușile pentru a ieși în hol.

— Nu există dovezi că Mao-Kwik ar fi știut la ce folosea echipamentul, răspunse Soren. După ce Protogen a fost demascat, Mao-Kwik a fost printre primii care au furnizat informații comisiei de anchetă. Dacă ei – și prin „ei” înțeleg „el” – n-ar fi transmis un terabyte de corespondență confidențială, Gutmansdottir și Kolp n-ar fi fost probabil niciodată implicate.

Un bărbat cu părul argintiu și nas lung andin care venea spre ei își ridică ochii de pe terminalul pe care-l avea în mână și o salută cu un semn din cap când ajunse în dreptul ei.

— Victor, spuse ea, îmi pare rău de Annette.

— Medicii spun că-și va reveni, răspunse andinul. Am să-i spun c-ai întrebat de ea.

— Spune-i că am zis să se dea naibii jos din pat înainte ca soțului ei să-i vină cine știe ce idei năstrușnice, spuse ea, la care andinul izbucni în râs în timp ce se îndepărtau. Apoi se întoarse spre Soren: Oare aranja o afacere? Cooperare pentru clemență?

— Este un mod de a vedea lucrurile, dar cei mai mulți au crezut că era o răzbunare personală pentru ceea ce i s-a întâmplat fiicei sale.

— Era pe Eros, spuse Avasarala.

— Ea *era* Eros, zise Soren în timp ce intrau în lift. Ea a fost prima infectată. Oamenii de știință sunt de părere că protomolecula s-a dezvoltat folosind ca model creierul și trupul ei.

Ușile se închiseră, iar cabina, care deja o identificase pe Avasarala și știa încotro merge, începu să coboare lin.

— Prin urmare, spuse ea ridicând sprâncenele, când au început negocierile cu chestia aia…

— Ei vorbeau cu ceea ce rămăsese din fiica lui Jules-Pierre Mao, completă Soren. Adică așa credeau ei.

Avasarala lăsă să-i scape un fluierat abia auzit.

— Am trecut testul, doamnă? întrebă Soren păstrând o expresie neutră și impasibilă, cu excepția unui ușor pliu în colțul ochilor, ceea ce însemna că știa că fusese dus cu preșul.

— Nimănui nu-i place cineva care face pe deșteptul, replică ea zâmbind fără să vrea.

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră alunecând în lateral.

Jules-Pierre Mao era așezat la biroul ei, emanând o senzație de calm cu o notă foarte ușoară de amuzament. Avasarala îl privi cu ochii mijiți, absorbind detaliile: costum de mătase bine croit, ceva între gri și bej, un început de chelie necorectat de nicio intervenție medicală, niște ochi de un albastru izbitor pe care probabil așa îi avea din naștere. Își purta anii ca o declarație că nu-l preocupa câtuși de puțin lupta împotriva ravagiilor timpului și mortalității. În urmă cu douăzeci de ani fusese de o frumusețe devastatoare. Acum adăuga o anumită demnitate, iar primul ei impuls, animalic, fu că voia să-i placă de el.

— Domnule Mao, spuse ea salutându-l cu o mișcare a capului. Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați.

— Am lucrat înainte cu instituții guvernamentale, spuse el cu un accent european care ar fi topit și untul. Înțeleg constrângerile. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă subsecretar-adjunct?

Avasarala se așeză în fotoliul său. Din locul lui de lângă perete, Buddha zâmbea fericit. Ploaia acoperea fereastra cu perdeaua ei unduitoare, iar umbrele dădeau impresia aproape subliminală că Mao plângea. Ea își împreună vârfurile degetelor celor două palme.

— Puțin ceai?

— Nu, mulțumesc, spuse Mao.
— Soren! Mergi și adu-mi niște ceai.
— Bine, doamnă, spuse tânărul.
— Soren.
— Da, doamnă.
— Nu te grăbi.
— Desigur, doamnă.
Ușa se închise în urma lui. Zâmbetul lui Mao părea obosit.
— Ar fi trebuit să-mi aduc și avocații?
— Nenorociții ăia de șobolani? Nu, spuse ea. Procesele sunt finalizate. Nu mă aflu aici ca să dezgrop un litigiu sau altul. Am treburi mai serioase.
— Pot înțelege asta, spuse Mao.
— Am o problemă, zise Avasarala. Și nu știu ce fel de problemă este.
— Și credeți că eu aș putea ști?
— Posibil. Am participat la numeroase audieri pentru diverse lucruri. De cele mai multe ori sunt exerciții de acoperire. Dacă se întâmpla ca la vreuna dintre ele să apară adevărul crud, era doar din cauză că cineva făcuse un pas greșit.
Ochii albaștri se îngustară. Zâmbetul deveni mai puțin amical.
— Credeți că reprezentanții mei și cu mine nu am fost destul de comunicativi? Am băgat oameni puternici în închisoare pentru dumneavoastră, doamnă subsecretar-adjunct. Mi-am stricat relații.
În depărtare, tunetul își bubui tânguirea în surdină. Răpăitul ploii izbea și mai intens ferestrele. Avasarala își încrucișă brațele.
— Este adevărat. Dar asta nu înseamnă că ești idiot. Există întotdeauna lucruri pe care le spui sub jurământ și altele pe care le eviți. Această încăpere nu este monitorizată. Tot ce se spune aici, aici va rămâne. Trebuie să știu tot ce-mi puteți spune despre protomoleculă, tot ce nu s-a spus la audieri.
Tăcerea dintre ei se prelungi. Ea îi analiza chipul, postura, căutând indicii, însă bărbatul rămânea de nepătruns. Practica acest joc de prea mult timp și era obișnuit. Un profesionist.
— Lucrurile se pierd, spuse Avasarala. În perioada crizei financiare am găsit un întreg departament de audit de care nimeni nu-și mai amintea. Pentru că așa procedați voi. Luați o parte dintr-o problemă și o trimiteți într-un loc unde puneți niște

oameni să se ocupe de ea, apoi luați o altă parte a problemei și puneți o altă echipă să se ocupe de ea. Astfel încât în scurt timp aveți șapte, opt, o sută de diferite cutiuțe conținând fiecare câte o parte a problemei în curs de cercetare și nimeni nu comunică cu nimeni, pentru că ar însemna să se încalce protocolul de securitate.

— Și credeți că…

— Am distrus Protogenul și ați contribuit la acest rezultat. Mă întreb doar dacă știți câte ceva despre unele cutiuțe aflate pe aici pe undeva. Și chiar sper foarte mult că-mi veți răspunde afirmativ.

— Este de la secretarul general sau de la Errinwright?

— Nu. Doar de la mine.

— Am spus deja tot ce știu, zise el.

— Nu cred.

Masca pe care o purta îi alunecă. Dură mai puțin de o secundă, nimic mai mult decât o schimbare subtilă a poziției lui pe scaun și o insesizabilă încleștare a maxilarului, imediat corectate. Era o manifestare de furie. Foarte interesant.

— Mi-au ucis fiica, spuse el încet. Chiar dacă aș fi avut ceva de ascuns, nu aș fi făcut-o.

— Cum s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră? întrebă Avasarala. Ei au ales-o? A folosit-o cineva împotriva dumneavoastră?

— A fost un ghinion. Ea plecase departe, încercând să dovedească nu știu ce. Era tânără, rebelă și prostuță. Am încercat să o convingem să se întoarcă acasă, dar… s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Un semnal de avertizare fulgeră în mintea lui Avasarala. O intuiție. Un impuls. Decise să-i dea curs.

— Ați mai primit vești despre ea de când s-a întâmplat?

— Nu înțeleg.

— Ați mai auzit ceva de ea de când stația Eros s-a prăbușit pe Venus?

Era interesant de văzut cum bărbatul încerca acum să simuleze furia. Era aproape convingător. Avasarala nu ar fi putut spune ce era lipsit de autenticitate în simularea lui. Poate inteligența care i se citea în ochi. Sentimentul că era mult mai prezent decât fusese înainte. Furia adevărată îi spulbera pe oameni. Aceasta era un subterfugiu.

— Julie a mea a murit, spuse el, și vocea îi tremură teatral. A murit când mizeria aia extraterestră s-a abătut asupra lui Venus. A murit salvând Pământul.

Avasarala contraatacă cu măsură. Coborî tonul, iar chipul ei căpătă expresia îngrijorată a unei bunici înțelegătoare. Dacă voia să joace rolul bărbatului rănit, ea putea juca rolul mamei.

— Ceva a supraviețuit, spuse ea. Ceva a supraviețuit impactului și toată lumea o știe. Am motive întemeiate să cred că lucrul acela nu a rămas acolo. În cazul în care o parte din fiica dumneavoastră a supraviețuit acestei metamorfoze, a încercat probabil să ajungă la dumneavoastră. Sau la mama ei.

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi regăsesc fetița, spuse Mao. Dar ea nu mai este.

Avasarala dădu din cap.

— Bine, spuse ea.

— Mai e ceva?

Din nou acea furie simulată. Ea își trecu limba peste partea interioară a dinților, reflectând. Exista ceva acolo, ceva chiar sub suprafață. Nu știa ce aștepta de la Mao.

— Ați auzit ce s-a întâmplat pe Ganymede? spuse ea.

— Au izbucnit lupte, zise el.

— Poate mai mult decât atât. Chestia care a ucis-o pe fiica dumneavoastră este în continuare acolo. Se afla pe Ganymede. Voi afla cum și de ce.

Bărbatul se sprijini de spătarul scaunului. Șocul era real?

— Am să ajut dacă pot, spuse el cu voce scăzută.

— Să începem cu asta: există lucruri, indiferent ce, pe care ați omis să le spuneți la audieri? Un partener de afaceri pe care nu l-ați pomenit, un program de protecție sau o unitate auxiliară pe care ați echipat-o… Nu mă interesează dacă a fost ceva ilegal. Vă pot obține amnistie pentru aproape orice, dar trebuie să-mi spuneți acum. Chiar în clipa asta.

— Amnistie? repetă el ca și cum glumise.

— Dacă îmi spuneți acum, da.

— Dacă aș ști ceva, v-aș spune. Am spus tot ce știu.

— Atunci foarte bine. Îmi pare rău că v-am răpit timpul. Și… îmi pare rău c-am deschis răni vechi. Am pierdut un fiu. Charanpal avea cincisprezece ani. Un accident la schi.

— Îmi pare rău, spuse Mao.

— Dacă vă aduceți aminte de ceva, dați-mi de știre.

— Așa voi face, spuse el ridicându-se de pe scaun.

Îl lăsă să ajungă aproape de ușă, moment în care vorbi din nou:

— Domnule Mao…

Întoarse capul să se uite peste umăr, iar în clipa aceea părea un stop-cadru dintr-un film.

— Dacă aflu că ați știut ceva și nu mi-ați spus, nu-mi va pica foarte bine, spuse ea. Credeți-mă, nu mă puteți înfrunta.

— Dacă nu știam asta când am venit aici, acum știu, spuse Mao.

Era o replică bună pentru despărțire. Ușa se închise în urma lui. Cu un oftat, Avasarala se lăsă pe spătarul scaunului. Se întoarse spre Buddha.

— Nu mi-ai fost de prea mare ajutor, îngâmfat nenorocit ce ești, spuse ea.

Statuia fiind însă o statuie, nu răspunse. Avasarala reduse intensitatea luminii, lăsând cenușiul furtunii să umple încăperea. Ceva o deranja la Mao.

Poate era doar stăpânirea deprinsă prin practică a unui corporatist obișnuit cu negocierile la cel mai înalt nivel, însă ea avea sentimentul că era exclusă. Era interesant și lucrul ăsta. Se întrebă dacă ar fi încercat să i se opună, să treacă peste ea. Poate ar fi bine să-l prevină pe Errinwright să se aștepte la un apel furios din partea lui.

Își punea întrebări. Era exagerat să creadă că existau ființe umane pe Venus. Din ceea ce se știa, protomolecula fusese concepută pentru a pirata orice formă de viață primitivă, transformând-o în altceva. Dar dacă… *Dacă* o minte umană fusese prea complexă pentru a o putea controla, iar fata supraviețuise într-un fel sau altul prăbușirii, și *dacă* încercase să ia legătura cu tatăl ei…

Avasarala luă terminalul și stabili o conexiune cu Soren.

— Da, doamnă…

— Când ți-am spus să nu te grăbești, asta nu însemna să-ți iei liber tot restul zilei. Ceaiul meu?

— Imediat, doamnă. Am fost prins cu altceva. Am un raport care v-ar putea interesa.

— Va fi mult mai puțin interesant dacă ceaiul meu este rece, spuse ea, și întrerupse comunicarea.

Impunerea unei monitorizări atente a lui Mao ar fi fost, desigur, imposibilă. Mao-Kwikowski Mercantile dispunea cu siguranță de propria rețea de comunicare, cu propriii algoritmi de criptare, și numeroase firme rivale, cel puțin la fel de bine echipate ca și Națiunile Unite, făceau deja tot posibilul pentru a afla secretele concurenților lor. Însă trebuia să existe și alte modalități de a supraveghea comunicațiile de pe Venus spre instalațiile Mao-Kwik. Sau mesajele transmise pe acest traseu.

Soren își făcu intrarea cu o tavă pe care se aflau un ceainic din fontă și o ceașcă din ceramică fără toartă. Nu făcu niciun comentariu cu privire la intensitatea scăzută a luminii, dar se apropie atent de birou, așeză tava, turnă în ceașcă ceaiul negru încă aburind și-și puse terminalul alături.

— Ai fi putut pur și simplu să-mi trimiți o nenorocită de copie, spuse Avasarala.

— E mai dramatic în felul acesta, doamnă, spuse Soren. Prezentarea e totul.

Ea pufni și luă ceașca cu grijă, suflă peste suprafața întunecată a lichidului, după care se uită la ecranul terminalului. Data din colțul din dreapta-jos indica faptul că raportul fusese trimis de pe Ganymede în urmă cu șapte ore, însoțit de codul de identificare atribuit fișierului atașat. Bărbatul din imagine era îndesat ca un pământean, avea părul negru ciufulit și un farmec aproape adolescentin. Avasarala se încruntă spre imagine în timp ce luă o înghițitură de ceai.

— Ce s-a întâmplat cu fața lui?

— Raportorul a sugerat că barba făcea parte dintr-o deghizare.

— Ei bine, pufni ea, slavă Domnului că nu și-a pus ochelari, că nu l-am fi recunoscut niciodată. Ce naiba face James Holden pe Ganymede?

— Este o navă cu ajutoare. Nu e *Rosinanta.*

— Avem confirmarea? Știi că nenorociții ăia de la APE sunt în stare să falsifice coduri de înregistrare.

— Raportorul a făcut o inspecție vizuală la bordul navei și a verificat documentele când s-a întors. În plus, din echipaj nu făcea parte și pilotul obișnuit al lui Holden, prin urmare presupunem că este ascuns pe undeva în apropiere, așteptând, spuse Soren, care continuă după o pauză: Este încă în vigoare ordinul de reținere a lui Holden de îndată ce apare.

Avasarala crescu intensitatea luminii. Ferestrele redeveniră oglinzi întunecate și ascunseră privirii furtuna de afară.

— Spune-mi că n-am forțat noi lucrurile, spuse Avasarala.

— Nu am forțat noi lucrurile, zise Soren. Am organizat în detaliu supravegherea lui și a echipei sale, însă situația din stație nu înlesnește o urmărire îndeaproape. În plus, Marte nu pare să știe că se află deja acolo, așa că încercăm să ascundem cât mai mult această informație.

— Bine că cineva de acolo știe să conducă o operațiune de culegere de informații. Ai idee ce pune la cale?

— Deocamdată pare a fi o misiune de ajutorare, spuse Soren ridicând din umeri. Nu l-am văzut întâlnindu-se cu cineva care să prezinte interes. Pune întrebări. Era să se bată cu câțiva oportuniști care au obiceiul să șantajeze navele cu ajutoare, însă ceilalți s-au lăsat păgubași. E prea devreme pentru a ne face o idee.

Avasarala mai luă o înghițitură de ceai. Trebuia să recunoască această calitate a asistentului ei: știa să prepare un ceai bun. Sau cunoștea pe cineva care știa să-l prepare, ceea ce era totuna. Dacă Holden era acolo, asta însemna că APE era interesată de situația de pe Ganymede. Și că n-aveau încă pe cineva la fața locului care să-i țină la curent.

În sine, simpla căutare de informații nu însemna mare lucru. Chiar dacă APE s-ar fi rezumat la o mână de neisprăviți iuți la mânie, Ganymede era o stație importantă pentru sistemul jupiterian și pentru Centură. Prin urmare, dorința Alianței de a supraveghea zona îndeaproape era logică. Însă trimiterea lui Holden, singurul supraviețuitor din stația Eros, părea să fie mai mult decât o coincidență.

— Ei nu știu ce se întâmplă, spuse Avasarala cu voce tare.

— Doamnă?

— Au debarcat sub acoperire pe cineva care are experiență în privința protomoleculei, deci cu un motiv întemeiat. Ei încearcă să-și dea seama ce naiba se întâmplă. Ceea ce înseamnă că nu știu. Ceea ce înseamnă... Oftă. Ceea ce înseamnă că nu ei sunt vinovați. Ceea ce-i al dracului de rău, pentru că, din câte știm, sunt singurii care au un eșantion viu.

— Aveți instrucțiuni speciale pentru echipa de supraveghere?

— Să supravegheze, răspunse ea sec. Să nu-l piardă din ochi, să vadă cu cine vorbește și tot ce face. Rapoarte zilnice dacă nu se întâmplă nimic, rapoarte în timp real dacă se mișcă ceva.

— Bine, doamnă. Vreți să fie arestat?

— Să fie arestat împreună cu echipajul său atunci când vor încerca să plece de pe Ganymede. În caz contrar, să stea la distanță și să aibă grijă să nu fie reperați. Holden este idiot, dar nu prost. Dacă își dă seama că este supravegheat, va începe să difuzeze fotografii cu toți agenții noștri de pe Ganymede sau ceva de genul ăsta. Nu-i subestimați capacitatea de a da totul peste cap.

— Altceva, doamnă?

Încă un fulger. Un alt bubuit de tunet. Încă una dintre miliardele de furtuni care asaltaseră Pământul de la începuturile lui, când ceva încercase să pună capăt întregii vieți de pe planetă. Ceva care, chiar în acest moment, se afla pe Venus. Și care lua amploare.

— Găsește o modalitate de a-i trimite un mesaj lui Fred Johnson fără știrea lui Nguyen sau a marțienilor, spuse ea. S-ar putea să trebuiască să negociem pe canale neoficiale.

CAPITOLUL 10

Prax

— O fac pentru *pas kirrup es,* spuse băiatul așezat pe un pat de campanie. Salată *Pinche, să-sa*? Zece mii era înainte.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Era destul de tânăr, încât i-ar fi putut fi copil, la fel cum și Mei ar fi putut să fie fiica băiatului. Zvelt ca un mânz ca urmare a creșterii din perioada adolescentină și a unei vieți în condiții de gravitație scăzută, avea o suplețe nefirească. În plus, suferea și de o malnutriție severă.

— Pot să-ți scriu o poliță dacă vrei, spuse Prax.

Băiatul rânji și făcu un gest obscen.

Datorită activității sale profesionale, Prax știa că planetele interioare considerau argoul centurian o afirmare a locației. În calitatea lui de botanist specializat în speciile comestibile de pe Ganymede, știa că era și o problemă de clasă socială. Crescuse în preajma unor meditatori care-l învățaseră chineza și engleza fără accent. Vorbise cu bărbați și femei venite din tot sistemul solar. După felul în care cineva rostea cuvântul *alopoliploidie* putea spune dacă persoana respectivă venea de la o universitate din apropierea Beijingului sau de prin Brazilia, dacă crescuse în umbra Munților Stâncoși, a lui Olympus Mons sau în tunelurile de pe Ceres. El însuși crescuse în condiții de microgravitație, însă dialectul centurian îi era la fel de străin ca și unuia abia ieșit din puțul gravitațional al Pământului. Dacă ar fi vrut, băiatul ar fi putut vorbi astfel încât Prax să nu înțeleagă nimic. Însă Prax era un client platnic și știa că băiatul făcea un efort pentru a dialoga.

Tastatura de programare era de două ori mai mare decât un terminal individual obișnuit, cu plasticul uzat din cauza folosinței și a trecerii timpului. O bară de progres se umplea încet în marginea ecranului, iar simboluri chinezești simplificate se schimbau la fiecare mișcare.

Era un adăpost ieftin, aproape de suprafața satelitului. Nu mai mult de trei metri lățime, patru încăperi grosolane săpate în

gheață, cu ieșire într-un coridor public puțin mai spațios și mai bine luminat. Condensul făcea să strălucească pereții vechi din plastic. Se aflau în încăperea cea mai îndepărtată de coridor – băiatul pe patul lui, iar Prax în picioare, în pragul ușii, adus de spate.

— Nu pot să-ți promit toată înregistrarea, spuse băiatul. Ce este, este, *sabé*...

— Orice poți obține ar fi grozav.

Băiatul dădu din cap. Prax nu știa cum îl cheamă. Nu era genul de întrebare care trebuia pusă. Zilele pe care le petrecuse în căutarea cuiva dispus să spargă sistemul de securitate fuseseră un soi de dans prelungit între propria sa ignoranță în privința economiei subterane din stația Ganymede și disperarea și foametea tot mai mari peste care dădea la tot pasul, chiar în zonele cele mai corupte. Cu o lună în urmă, băiatul ăsta își însușea probabil în mod ilegal date comerciale pe care le revindea sau le păstra în vederea spălării cu ușurință a unor credite private. Astăzi o căuta pe Mei în schimbul unei cantități suficiente de frunze comestibile pentru a-și încropi ceva de mâncare. Trocul agricol, cea mai veche formă a economiei umane, ajunsese pe Ganymede.

— Copia originală a dispărut, spuse băiatul. Înghițită de servere, îngropată în fundul fundului.

— Dacă nu poți sparge serverele de securitate...

— Nu-i nevoie. Camerele au memorie, iar memoria are o memorie *cache.* De la căderea sistemului, aceasta se umple continuu. Nu se uită nimeni.

— Pe bune? zise Prax. Cele mai mari două armate din sistemul solar se spionează reciproc și nu urmăresc camerele de supraveghere?

— Se spionează una pe alta, însă niciuna nu se sinchisește de noi.

Bara de progres se umplu complet și se auzi un semnal sonor. Băiatul deschise o listă de coduri de identificare și începu să o parcurgă mormăind. În camera din față, un bebeluș scânci ușor. Părea să-i fie foame. Cu siguranță.

— E copilul tău?

Băiatul clătină din cap.

— Colateral și dădu dublu-clic pe un cod.

Se deschise o nouă fereastră. Un coridor mare. O ușă topită pe jumătate, forțată. Urme de arsuri pe pereți și, ceea ce era mai rău, o baltă de apă. Nu ar fi trebuit să fie apă. Controalele de mediu se îndepărtau tot mai mult de nivelurile lor de securitate. Băiatul se uită la Prax.

— *C'est là*?

— Da, răspunse Prax. Asta e.

Băiatul dădu din cap și se aplecă din nou asupra consolei.

— Trebuie să văd ce s-a întâmplat înainte de atac. Înainte să se prăbușească oglinda, spuse Prax.

— *Hokay,* șefu'. Mă duc înapoi. *Tod á frames con null delta.* Doar să vezi când se întâmplă ceva, *que si*?

— Bine. Foarte bine.

Prax se apropie și se uită peste umărul băiatului. Imaginea tremura fără să se schimbe nimic pe ecran, exceptând băltoaca ce se micșora treptat. Urcau pe firul timpului, parcurgând în sens invers zilele și săptămânile. Pentru a ajunge în momentul în care se năruise totul.

Pe ecran apărură câțiva medici care păreau să meargă înapoi în această lume pe dos, ducând un cadavru lângă o ușă. Apoi un altul, întins peste primul. Cele două trupuri zăceau imobile; apoi unul se mișcă, zgârie ușor peretele, apoi cu și mai multă putere, după care, clătinându-se, se ridică foarte repede și plecă.

— Ar trebui să fie o fată. Vreau să aflu cine a scos un copil de patru ani.

— Grădinița, nu? Ar trebui să fie o mie.

— Nu mă interesează decât unul dintre ei.

Al doilea cadavru, al unei femei, se ridică în picioare ținându-se de burtă. Un bărbat intră în câmpul vizual, cu o armă în mână, și o vindecă aspirându-i glonțul din abdomen. Se certară, se calmară și se despărțiră în mod pașnic. Prax era conștient că vedea totul invers, însă creierul lui lipsit de calorii și de odihnă nu prea reușea să pună scenele într-o ordine coerentă. Un grup de soldați ieșiră cu spatele prin ușa distrusă, ca într-o prezentație pelviană, după care se regrupară și se retraseră grăbiți. Un fulger luminos, iar ușa redeveni intactă, cu încărcăturile de termit atașate de suprafața ei asemenea unor fructe, până când un militar în uniformă marțiană se repezi să le ridice. Odată încheiată recoltarea lor tehnologică, soldații se retraseră rapid, lăsând în urmă un scuter rezemat de perete.

Apoi ușa culisă deschizându-se, iar Prax se văzu ieșind cu spatele. Părea mai tânăr. Bătu, pumnii săi izbind brusc, sacadat, suprafața ușii, după care sări neîndemânatic pe scuter și dispăru în marșarier.

Ușa rămase nemișcată. Botanistul își ținu respirația. Mergând cu spatele, o femeie cu un băiat de cinci ani alături păși pragul, dispăru în interior, apoi reapăru. Prax trebui să-și reamintească că femeia aceea nu-și lăsase puștiul, ci venise să-l ia. Două siluete se retraseră pe coridor.

Nu. Trei.

— Stai. Asta-i! spuse Prax și inima începu să-i bată cu putere. Ea este.

Băiatul așteptă până când cele trei persoane ajunseră în centrul ecranului, ieșind pe coridor. Mei era bosumflată; chiar și la rezoluția mică a camerei de supraveghere, îi știa expresia. Iar bărbatul care o ținea…

În pieptul lui Prax se dădea o luptă între ușurare și indignare, iar ușurarea câștigă. Era doctorul Strickland. Plecase cu doctorul Strickland, care știa foarte bine starea ei de sănătate, ce tratament urma și tot ce avea nevoie pentru ca Mei să supraviețuiască. Căzu în genunchi cu ochii închiși și începu să plângă. Dacă o luase medicul, însemna că nu era moartă. Fiica lui nu era moartă.

Doar dacă nu cumva Strickland pierise și el, îi șopti o mică voce diavolească.

Femeia îi era necunoscută. Păr negru, cu trăsături ce-i aminteau lui Prax de botaniștii ruși cu care lucrase. Ținea în mână o rolă de hârtie. Zâmbetul putea fi unul amuzat sau o grimasă de nerăbdare. Nu-și putea da seama.

— Îi poți urmări? întrebă el. Să vedem unde s-au dus…

Băiatul ridică ochii spre el și un rânjet îi ondulă buzele.

— Pentru salată? Nu. O cutie de pui și sos *atche.*

— Nu am pui.

— Asta e atunci, spuse băiatul ridicând din umeri.

Privirea îi devenise rece, de parcă avea ochi de marmură. Prax se gândi să-l lovească, să-l strângă de gât până avea să scoată imaginile din computerele în agonie. Însă putea paria că băiatul avea o armă sau ceva mai rău și, spre deosebire de Prax, mai mult ca sigur știa să se folosească de ea.

— Te rog, spuse Prax.

— Ți-am satisfăcut dorința. *No epressa mé, si*?

Umilința îl gâtui și înghiți în sec.

— Pui? spuse el.

— *Si.*

Prax deschise rucsacul și scoase doi pumni de frunze, ardei portocalii și cepe mici albe. Băiatul luă dintr-o mișcare jumătate din cele oferite și le îndesă în gură, ochii îngustându-i-se sub efectul plăcerii animalice.

— Am să văd ce pot face, spuse Prax.

•

Nu putea face nimic.

Singura proteină comestibilă încă disponibilă în stație fie se strecura în cantități infime din rezervele de ajutoare, fie mergea pe două picioare. Oamenii începuseră să adopte strategia lui Prax, despuind plantele din grădinile publice și din instalațiile hidroponice, fără însă a se informa în prealabil. Fuseseră consumate de-a valma și chestii necomestibile, afectând funcțiile de purificare a aerului și dereglând și mai mult ecosistemul stației. Un lucru antrena un altul și nu se putea găsi pui sau orice alt substitut. Și chiar dacă ar fi existat, Prax n-avea destul timp la dispoziție pentru a rezolva această problemă.

Ajuns acasă, lumina era slabă și refuza să-și sporească intensitatea. Planta de soia se oprise din creștere, dar fără să se ofilească, ceea ce era sau putea fi un lucru interesant.

În timpul zilei, un sistem automatizat fusese trecut într-un mod de conservare, limitând utilizarea energiei. În imaginea de ansamblu putea fi considerat un semn pozitiv; sau putea fi puseul de febră chiar de dinaintea catastrofei. Asta nu schimba cu nimic ceea ce avea de făcut.

Copil fiind, începuse devreme școala, călătorind cu familia sa până la acele limite ale spațiului ignorate de soare, în căutarea unui loc de muncă de vis și a prosperității. Făcuse cu greu față schimbărilor. Migrene și atacuri de anxietate, precum și o oboseală profundă îl asaltaseră în primii ani, când trebuia să-și impresioneze profesorii pentru a fi recunoscut ca o tânără inteligență promițătoare. Tatăl său nu-i lăsase niciun răgaz. *Fereastra rămâne deschisă până se închide,* obișnuia el să spună, impulsionându-și fiul să muncească puțin mai mult pentru a găsi resursele de a reflecta chiar și atunci când era prea obosit, bolnav sau în suferință pentru a mai fi în stare de

așa ceva. Atunci învățase să facă liste, să ia notițe, să evidențieze ideile principale.

Controlându-și fluxul dezordonat al gândurilor, putea ajunge la o limpezime a minții, asemenea unui alpinist epuizat ce se îndreaptă spre vârf. Iar acum, în acest amurg artificial, el făcea liste. Numele tuturor copiilor de care își amintea că făcuseră parte din grupul de terapie al lui Mei. Erau douăzeci, știa asta, dar nu-și amintea decât de șaisprezece. Mintea lui începu să scotocească. Afișă pe ecranul terminalului imaginea cu Strickland și femeia misterioasă și se uită fix la ea. Vâltoarea confuză de speranță și furie se risipi încet. Avu impresia că e pe cale să adoarmă, însă pulsul îi era prea mare. Încercă să-și amintească dacă tahicardia era un simptom al înfometării.

Își veni în fire pentru o clipă, cu o minte clară și lucidă, și abia atunci își dădu seama că nu mai fusese așa de zile întregi. Începuse să se prăbușească și, fără odihnă, nu ar fi fost în stare să-și continue multă vreme cercetările. Fără proteine. Era deja pe jumătate zombi. Avea absolută nevoie de ajutor. Parcurse lista cu numele copiilor. Avea nevoie de ajutor, dar mai întâi trebuia să verifice, doar să verifice. Se va duce la… la…

Închise ochii încruntat. Știa răspunsul. Știa că îl știa. Securitatea stației. Se va duce acolo și va solicita informații despre fiecare copil. Deschise ochii, scrise *serviciul de securitate* în josul listei și înregistră ideea. *Serviciul de căutare al Națiunilor Unite. Serviciul de căutare de pe Marte.* Toate locurile pe unde umblase înainte, zi de zi, dar acum avea să pună alte întrebări. Va fi ușor. Iar apoi, când va ști, va trebui să facă altceva. Îi luă un minut până să-și dea seama despre ce era vorba, după care scrise în josul paginii:

De găsit sprijin.

•

— Aceștia sunt toți pacienții lui, spuse Prax, iar respirația sa ridică în aer un nor alb fantomatic. Au plecat toți. Șaisprezece din șaisprezece. Știți care ar fi probabilitatea că așa ceva să se întâmple în mod firesc? Nu este o întâmplare.

Agentul de securitate nu se mai bărbierise de zile întregi. O arsură lungă, inflamată, lăsată de contactul cu gheața, îi înroșea obrazul și gâtul, o rană recentă și netratată. Fața lui atinsese în mod sigur o zonă neizolată de pe Ganymede. Era norocos că

mai avea piele. Purta o haină groasă și mănuși. Un strat de chiciură îi acoperea biroul.

— Vă mulțumesc pentru informație, domnule, și voi avea grijă să ajungă la serviciile interesate.

— Nu, nu înțelegeți. El i-a luat. Copiii aceia sunt bolnavi, iar el i-a luat.

— Poate încerca să-i pună la adăpost, spuse agentul de securitate.

Avea o voce aspră, obosită, fără vlagă. Era o problemă cu asta. Prax știa că era o problemă, dar nu-și putea aminti despre ce era vorba. Celălalt întinse brațul pentru a-l îndepărta cu blândețe și-i făcu semn femeii din spatele lui. Prax se trezi uitându-se la ea de parcă era beat.

— Vreau să raportez o crimă, spuse ea cu o voce tremurătoare.

Agentul de securitate dădu din cap, fără ca privirea să-i trădeze surpriza sau neîncrederea. Prax își aminti.

— I-a luat înainte, spuse el. I-a luat înainte de începerea atacului.

— Trei bărbați au intrat cu forța în apartamentul meu, explica femeia. Ei... Fratele meu era cu mine și a încercat să-i oprească.

— Când s-a întâmplat asta, doamnă?

— Înainte de atac, spuse Prax.

— Cam cu două ore în urmă, spuse femeia. Nivelul 4. Secția Albastră. Apartamentul 1453.

— Bine, doamnă. Am să vă îndrum spre biroul de acolo. Trebuie să completați un formular.

— Fratele meu a murit. L-au împușcat.

— Îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat, doamnă. Trebuie să completați un formular, ca să-i putem prinde pe făptași.

Prax îi privi cum se îndepărtau. Se întoarse spre șirul de traumatizați și disperați care-și așteptau rândul să implore ajutor și dreptate. Fu cuprins de mânie, care se stinse însă imediat. Avea nevoie de sprijin, dar nu avea să-l găsească aici. El și Mei erau doar niște pietricele risipite în spațiu. Nu aveau nicio importanță.

Agentul de securitate se întorcea însoțit de o femeie înaltă și drăguță cu care discuta despre un eveniment oribil. Prax nu-l văzu apropiindu-se și nu auzi începutul poveștii femeii, începea să piardă vremea. Și nu era bine.

Mica porțiune sănătoasă a creierului său îi șopti că, dacă murea, nimeni nu avea să o mai caute pe Mei. Ar fi fost pierdută. Îi șopti că trebuie să mănânce, căci nu mai mâncase de câteva zile. Și nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

— Trebuie să mă duc la centrul de ajutorare, spuse el cu voce tare, însă femeia și agentul de securitate nu păreau să fi auzit. Vă mulțumesc oricum.

Acum, că devenise conștient de starea lui, Prax fu surprins și îngrijorat. Pășea cu greutate; brațele îi erau slăbite și-l dureau foarte tare, deși nu-și amintea să fi făcut ceva care să explice aceste dureri. Nu ridicase nicio greutate, nu escaladase nimic. Nici măcar nu-și făcuse exercițiile fizice zilnice, din câte își aducea aminte. Nu-și amintea când mâncase ultima dată. Își amintea șocul produs de căderea oglinzii, distrugerea cupolei sale, dar ca și cum totul se întâmplase într-o viață anterioară. Nu era de mirare că nu-l mai țineau balamalele.

Coridoarele din preajma centrului de ajutor erau ticsite ca niște abatoare. Bărbați și femei, dintre care mulți păreau într-o formă mai bună și mai sănătoși decât el, se înghesuiau unii într-alții, făcând ca și cele mai largi spații să pară mai înguste. Cu cât se apropia de astroport, cu atât simțea mai mult că-l cuprindea amețeala. Din cauza tuturor acelor trupuri înghesuite, aerul era aproape cald. Plutea un miros înțepător. Suflarea sfinților, cum îi spunea mama lui. Mirosul insuficienței de proteine, al corpurilor care își devorează propriii mușchi pentru a supraviețui. Se întrebă câți din mulțime știau ce era mirosul acela.

Oamenii strigau, se împingeau fără reținere. Mulțimea din jurul lui era străbătută de mișcări de flux și reflux – își imagină niște valuri izbindu-se de mai.

— Atunci deschideți ușile și lăsați-ne să vedem! urla o femeie undeva în fața lui.

„Oh”, gândi Prax, „este o revoltă a foamei”.

Se împinse spre margine, încercând să iasă din învălmășeală. Să scape. În fața lui, oamenii urlau. În spatele lui, se împingeau. Plafonierele cu leduri proiectau o lumină albă și aurie. Pereții erau de un gri industrial. Reuși să-și scoată o mână. Ajunse în apropierea unui perete. Într-o parte barajul cedă, iar mulțimea se revărsă dintr-odată înainte într-o mișcare ce amenința să-l ia și pe el. Își împinse mâna liberă în perete. Șuvoiul de trupuri se

diminuă, iar Prax înaintă, făcând câțiva pași nesiguri. Ușile platformei de încărcare erau larg deschise. Zări în apropierea lor o față cunoscută, dar nu o putu identifica. Poate cineva de la laborator? Era un tip masiv, musculos. Un pământean. Poate cineva pe care l-a văzut în timpul peregrinărilor sale prin stația abandonată. Să-l fi surprins pe omul acesta în timp ce scotocea după mâncare? Dar nu, părea prea bine hrănit. Nu era tras la față. Era ca un prieten, însă și ca un străin. Cineva pe care Prax îl știa, dar în același timp nici nu-l știa. Cum ar fi secretarul general sau un actor celebru.

Prax era conștient că îl privea insistent pe bărbat, dar nu se putea abține. Cunoștea chipul acela. Îl *cunoștea.* Avea legătură cu războiul.

Amintirea unei anumite scene îi veni dintr-odată în minte. Era acasă, în apartamentul său, și o ținea în brațe pe Mei, încercând să o liniștească. Abia împlinise un an, încă nu mergea în picioare, iar medicii tot mai încercau să găsească combinația potrivită de medicamente care să o țină în viață, în ciuda plânsetelor fetiței, care suferea de colici, valul de știri crea un continuu discurs anxiogen. Chipul unui bărbat ocupa întregul ecran, repetând iar și iar:

> *Numele meu este James Holden, iar nava mea,* Canterbury, *tocmai a fost distrusă de o navă de război înzestrată cu tehnologie avansată, având elemente constitutive purtând numere de serie aparținând Flotei Marțiene*...

El era. De aceea îi recunoștea fața și avea impresia că-l mai văzuse. Prax simți o zdruncinătură undeva în mijlocul pieptului și se trezi că înaintează. Se opri. Dincolo de ușile platformei de încărcare cineva strigă de bucurie. Prax își scoase terminalul și-și verifică lista. Șaisprezece nume, șaisprezece copii dispăruți. Iar în partea de jos a paginii, cu majuscule: *DE GĂSIT SPRIJIN.*

Prax se întoarse spre bărbatul care declanșase războaie și salvase planete, simțindu-se dintr-odată intimidat, nesigur.

— Am nevoie de ajutor, spuse el mergând înainte.

CAPITOLUL 11

Holden

Santichai și Melissa Supitayaporn, misionari octogenari născuți pe Pământ, făceau parte din Biserica Umanității Ascendente, o religie care evita supranaturalismul sub toate formele sale și a cărei teologie putea fi redusă foarte bine la formula: *Oamenii pot fi mai buni decât sunt, așadar, să devenim mai buni.* De asemenea, conduceau centrul de ajutorare cu eficiența unor dictatori înnăscuți. La câteva minute după sosirea lui, Holden fusese admonestat de Santichai, un individ plăpând și uscățiv, cu părul alb și rar, în privința altercației sale cu funcționarii vamali de la astroport. După ce a încercat preț de câteva minute să-i explice și s-a văzut mustrat fără menajamente de misionarul slăbănog, în cele din urmă renunță și-și ceru scuze.

— Nu ne îngreunați situația mai mult decât este deja, repetă de mai multe ori Santichai, fluturând pe sub nasul căpitanului un deget maroniu și osos.

Părea să fie oarecum liniștit de scuzele oferite, dar dorea în continuare să-și impună punctul de vedere.

— Am înțeles, spuse Holden ridicându-și mâinile în semn de predare necondiționată.

Restul echipajului său dispăruse încă de la prima izbucnire nervoasă a lui Santichai, lăsându-l pe Holden să înfrunte singur furia bătrânului. O văzu pe Naomi în celălalt capăt al imensului depozit, discutând liniștită cu Melissa, soția lui Santichai, care spera să fie mai puțin impulsivă decât soțul ei. Holden nu auzi niciun urlet, deși, în haosul acela creat de vociferările a zeci de oameni, de scrâșnetele mecanismelor, de huruitul motoarelor și de semnalele de avertizare sonoră emise în marșarier de trei stivuitoare, Melissa ar fi putut arunca cu grenade în Naomi fără ca el să audă probabil ceva.

Căutând o posibilitate de a scăpa, Holden arătă cu degetul spre Naomi, aflată în celălalt capăt al încăperii, și spuse:

— Iertați-mă, dar eu…

Santichai îl reduse la tăcere cu o mișcare scurtă a mâinii care-i agită numeroasele falduri ale amplei sale robe portocalii. Și Holden se trezi că-i era cu neputință să nu-l asculte pe omuleț.

— Nu este suficient, spuse Santichai arătând spre lăzile care erau cărate înăuntru din *Somnambul.*

— Eu...

— APE ne-a promis pentru săptămâna trecută douăzeci și două de mii de kilograme de proteine și suplimente alimentare. Iar acolo sunt mai puțin de douăsprezece mii de kilograme, spuse Santichai întărindu-și afirmația împungând cu vârful degetului în bicepsul lui Holden.

— Nu sunt responsabil pentru...

— De ce ne-au promis ceva ce nu intenționau să ne livreze? Promiteți douăsprezece mii dacă asta aveți, dar *nu* douăzeci și două de mii, pentru ca apoi să livrați douăsprezece, spuse el împungând și mai tare brațul căpitanului.

— De acord cu dumneavoastră, spuse Holden cu mâinile ridicate și făcând un pas înapoi pentru a ieși în afara razei de acțiune a degetului care-l împungea. Sunt absolut de acord. Voi contacta imediat stația Tycho ca să aflu ce s-a întâmplat cu restul încărcăturii promise. Sunt sigur că e pe drum.

— Vedeți ce puteți face, spuse Santichai agitându-se într-un alt vârtej de pliuri portocalii, după care se luă de unul dintre stivuitori. Tu! Tu de colo! Vezi inscripția aia pe care scrie „medicamente”? De ce depozitezi în locul ăla lăzile care nu conțin medicamente?

Holden profită de acest moment de neatenție pentru a se retrage, îndreptându-se încet spre Naomi și Melissa. Naomi avea deschis un formular pe terminalul ei și completa niște hârtii sub privirea atentă a Melissei.

În timp ce Naomi lucra, Holden își plimbă privirea prin depozit. *Somnambulul* era una dintre cele aproape douăzeci de nave cu ajutoare sosite în ultimele douăzeci și patru de ore, iar încăperea imensă era repede umplută cu lăzi conținând diferite mărfuri. Aerul rece mirosea a praf, ozon și ulei supra-încălzit de la stivuitoare, dincolo de care răzbătea izul vag neplăcut amintind de vegetația în descompunere. Îl văzu pe Santichai grăbindu-se prin depozit și urlând instrucțiuni către doi muncitori care transportau o ladă mare.

— Soțul dumneavoastră este cu adevărat uimitor, doamnă, îi spuse el Melissei.

Melissa era și mai înaltă, și mai masivă decât soțul ei mărunțel, dar avea același nor amorf de păr alb. Avea și niște ochi de un albastru intens care aproape că-i dispăreau pe față atunci când zâmbea. Ca acum.

— N-am întâlnit în viața mea pe cineva căruia să-i pese atât de mult de bunăstarea altora, și mai puțin de sentimentele lor, spuse ea. Dar măcar se va asigura să fie toți bine hrăniți, și abia apoi le va înșira numeroasele greșeli pe care le-au făcut.

— Cred că așa și trebuie, spuse Naomi apăsând tasta pentru a expedia formularul completat spre terminalul Melissei, un model cam învechit pe care îl scoase din buzunarul robei sale când aparatul emise un sunet ce semnala primirea mesajului.

— Doamnă Supitayaporn, spuse Holden.

— Melissa.

— Melissa, de cât timp te afli pe Ganymede împreună cu soțul tău?

— Să tot fie – spuse ea lovindu-și ușor bărbia cu degetul și privind pierdută în depărtare – vreo zece ani? A trecut deja atât de mult timp? Cu siguranță, da, din moment ce Dru tocmai avusese copilul, iar el…

— Mă întreb, pentru că nimeni din afara lui Ganymede nu pare să știe cum a început totul, explică Holden cuprinzând antrepozitul cu un gest larg.

— Stația?

— Criza.

— Ei bine, soldații Națiunilor Unite și cei de pe Marte au început să tragă unii asupra altora; apoi am observat perturbări ale sistemelor de…

— Da, spuse Holden întrerupând-o din nou. Înțeleg toate astea. Dar *de ce*? Nimeni nu a tras un foc pe tot parcursul anului în care Pământul și Marte au deținut acest satelit împreună. Am avut un război înainte de incidentul Eros, dar nu a ajuns până aici. Și dintr-odată toată lumea începe să tragă aiurea? De la ce a pornit totul?

Melissa părea surprinsă de întrebare, o altă expresie care făcea ca ochii aproape să-i dispară într-o masă de riduri.

— Nu știu, mărturisi ea. Credeam că se luptă în tot sistemul. Noi nu primim multe informații în ultima vreme.

— Nu, spuse Holden, s-a întâmplat doar aici și numai timp de câteva zile. Apoi s-a oprit, fără nicio explicație.

— E ciudat, spuse Melissa, dar nu știu dacă are vreo importanță. Orice s-o fi întâmplat, nu schimbă cu nimic ceea ce trebuie să facem acum.

— Îmi închipui că nu, încuviință Holden.

Melissa zâmbi, îl îmbrățișă cu căldură, apoi se duse să verifice formularul altcuiva.

Naomi se agăță de brațul lui Holden și se îndreptară spre ieșirea din antrepozit, evitând lăzile cu ajutoare și lucrătorii întâlniți în drum.

— Cum este posibil să se declanșeze aici o adevărată luptă și nimeni să nu știe din ce cauză? se miră ea.

— Ei știu, spuse Holden. *Cineva* știe.

•

Stația arăta mai rău de la nivelul solului decât din spațiu. Plantele vitale, producătoare de oxigen, care se înșirau pe pereții coridorului căpătau o nuanță gălbuie nesănătoasă. Numeroase coridoare nu erau luminate, iar ușile automate presurizate fuseseră forțate și blocate în poziție deschisă; dacă una dintre zonele stației se confrunta dintr-odată cu o pierdere de presiune, multe dintre zonele învecinate ar fi avut aceeași problemă. Cele câteva persoane cu care se întâlneau evitau să se uite în ochii lor sau îi fixau cu ostilitate fățișă. Holden se gândi dintr-odată că mai bine ar ține arma la vedere decât în tocul ascuns la spate.

— Cine este persoana noastră de contact? întrebă Naomi în șoaptă.

— Hm?

— Cred că Fred are oameni pe aici, spuse ea cu voce scăzută în timp ce zâmbea dând din cap în direcția unui grup de oameni care veneau din sens invers.

Toți își etalau ostentativ armele, chiar dacă cele mai multe dintre ele erau bâte și diverse arme albe. Se uitară și ei la ea, plini de curiozitate. Holden își duse mâna sub haină, spre pistol, însă grupul trecu mai departe aruncând doar câteva priviri și dispărând apoi după o cotitură.

— Nu ne-a aranjat o întâlnire? continuă Naomi pe un ton normal.

— Mi-a dat câteva nume. Însă comunicările cu satelitul ăsta sunt atât de neregulate, încât nu a reușit să…

Holden fu întrerupt de o detunătură puternică produsă în altă parte a astroportului. Explozia fu urmată de un vuiet care, treptat, se reduse la un cor de strigăte omenești. Puținii oameni aflați pe coridor împreună cu ei începură să fugă, unii în direcția zgomotului, însă cei mai mulți se îndepărtau de el.

— Nu ar trebui să…, spuse Naomi privindu-i pe cei care se îndreptau spre locul de unde se auzise detunătura.

— Ne aflăm aici ca să vedem ce se întâmplă, zise Holden. Așa că hai să vedem.

•

Se pierdură în scurt timp pe coridoarele întortocheate ale astroportului de pe Ganymede, dar nu avea importanță, câtă vreme continuau să se apropie de zgomot împreună cu numărul tot mai mare de oameni care alergau în aceeași direcție. Un bărbat înalt și voinic, cu un păr roșcat zburlit, alergă o vreme împreună cu ei. Avea în fiecare mână câte o bucată de țeavă metalică de culoare neagră. Rânjind, încercă să-i dea una dintre bare lui Naomi, care o refuză.

— La naiba, era și timpul! strigă el cu un accent pe care Holden nu-l putu localiza.

Când văzu că Naomi refuză, bărbatul îi făcu aceeași ofertă lui Holden.

— Ce se întâmplă? întrebă Holden luând bucata de țeavă.

— Ticăloșii ăștia nenorociți își saltă proviziile, iar norodu’ tre’ să se bulucească, înțelegeți? Fir-ar al dracu’, tre’ să ne-aruncăm într-acolo dac-aveți vână!

Răcnind, Morcoveață își roti țeava deasupra capului și, mărind pasul, dispăru în mulțime. Naomi izbucni în râs și imită strigătul omului, care se îndepărta în fugă. Când Holden îi aruncă o privire nedumerită, ea zâmbi pur și simplu, spunând:

— E contagios.

O ultimă curbă a coridorului îi duse la un alt depozit spațios, aproape identic cu cel condus de familia Supitayaporn, doar că locul era invadat de o mulțime furioasă care se înghesuia spre platforma de încărcare. Ușile spre platformă erau închise, iar un mic grup de agenți de securitate ai astroportului încercau să țină piept mulțimii agitate. La sosirea lui Holden, oamenii erau încă intimidați de armele cu electroșocuri și de bastoanele

electrice ale agenților de securitate, însă tensiunea și mânia pe care le simțea tot mai intense îi dădeau de înțeles că situația nu putea dura mult.

Chiar în spatele liniei de agenți de pază privați cu armamentul lor neletal de intimidare se afla un mic grup de bărbați în echipament negru și încălțări confortabile. Aveau arme automate și păreau să aștepte doar un semnal din partea cuiva.

Serviciul de securitate a firmei, desigur.

Aruncând o privire rapidă în jur, Holden simți că drama era pe cale să se producă. În spatele ușilor închise ale platformei de încărcare se afla unul dintre ultimele cargouri ale companiei, plin ochi cu ultimele produse alimentare luate de pe Ganymede.

Iar mulțimea era înfometată.

Holden își aminti că încercase să scape dintr-un cazinou, pe Eros, în timp ce stabilimentul urma să fie plasat în carantină. Își amintea foarte bine furia oamenilor față de agenții de securitate înarmați. Își amintea strigătele, mirosurile amestecate de sânge și cordită. Chiar înainte de a-și da seama că luase o decizie, se surprinse croindu-și drum prin mulțime. Naomi se luă după el, mormăind scuze în urma sa.

— Nu ai de gând să faci vreo prostie, nu? îl întrebă ea după ce reuși să-l oprească o clipă apucându-l de braț.

— Vreau să evit masacrarea acestor oameni pentru vina de a le fi foame, spuse el, și făcu o grimasă percepând tonul emfatic al cuvintelor pe care tocmai le rostise.

— Nu face asta, spuse Naomi. Să nu-ți îndrepți arma spre cineva.

— Doar au și ei arme.

— Arme, la plural. Tu ai o armă, la singular, și de aceea ai să-ți ții arma în toc, altfel te descurci singur.

De altfel, așa ai făcut întotdeauna, orice. De unul singur. Cam asta ar fi spus detectivul Miller. În cazul lui fusese adevărat. Era un argument destul de puternic ca să nu acționeze în felul acesta.

— Bine, spuse Holden dând din cap, după care continuă să-și croiască drum în față.

Când ajunse acolo, două persoane deveniseră punctul central al conflictului. Un tip cu părul grizonant, în uniforma forțelor de securitate, cu un ecuson pe care scria *Supraveghetor,* se confrunta cu o femeie deșirată și oacheșă, de parcă era mama

lui Naomi. Amândoi țipau unul la altul, în timp ce grupurile lor îi urmăreau, tocmindu-se și insultându-se reciproc.

— Deschide dracului nenorocitele astea de uși și lasă-ne să ne uităm! țipa femeia pe un ton din care Holden deduse că deja repetase de prea multe ori această frază.

— Nu veți obține nimic dacă țipați la mine! îi răspundea supraveghetorul cărunt pe același ton.

În spatele lui, agenții de securitate aveau mâinile încleștate pe bastoanele paralizante, iar brațele vânjoase ale oamenilor companiei își țineau armele automate cu o relaxare pe care Holden o consideră chiar mult mai amenințătoare.

Femeia tăcu când Holden, croindu-și drum până la supraveghetor, își îndreptă atenția asupra acestuia.

— Cine...? începu ea.

Holden se cățără pe platforma de încărcare și se postă în fața supraveghetorului. Gardienii își agitară puțin bastoanele electrice, dar fără să le folosească. Mardeiașii companiei doar îl cercetară cu suspiciune, modificându-și foarte subtil atitudinea. Holden știa că zăpăceala lor cu privire la identitatea lui nu avea să dureze prea mult și că, odată depășit momentul de ezitare, probabil avea să experimenteze apropierea neplăcută cu unul dintre acele bastoane, dacă nu cumva se va alege cu un foc de armă. Înainte să se întâmple asta, întinse mâna spre supraveghetor și-i spuse cu o voce puternică, astfel încât să poată fi auzit și de cei din mulțime:

— Salut. Sunt Walter Philips, reprezentant APE trimis de stația Tycho și împuternicit special al colonelului Frederick Johnson.

Luat pe nepregătite, supraveghetorul îi strânse mâna confuz. Gorilele companiei se agitară din nou și-și apucară și mai strâns armele.

— Domnule Philips, spuse supraveghetorul, APE nu are nicio autoritate să...

Fără a-l lua în seamă, Holden se întoarse spre femeia care strigase la el:

— Doamnă, ce-i cu toată zarva asta?

— Nava aia, răspunse ea arătând spre ușă, are la bord aproape zece mii de kilograme de fasole și de orez, suficient pentru a hrăni întreaga stație timp de o săptămână!

În spatele ei, mulțimea își manifestă susținerea, înaintând câțiva pași.

— E adevărat? îl întrebă Holden pe supraveghetor.

— Cum spuneam, spuse bărbatul ridicând mâinile și făcând spre mulțime gesturi de împingere, de parcă-i putea respinge doar prin puterea voinței sale, nu suntem abilitați să discutăm despre avizele de expediție ale unei încărcături aparținând unui proprietar privat.

— Atunci deschide ușile și lasă-ne să vedem! strigă din nou femeia.

În strigătele femeii și ale mulțimii care îi preluă cuvintele – *Să vedem*! *Să vedem*! –, Holden îl prinse de cot pe supraveghetor și-și apropie capul de al său.

— Cam în treizeci de secunde toți oamenii aceștia vă vor rupe în bucăți, pe tine și pe oamenii tăi, încercând să ajungă la navă, spuse el. Cred că ar trebui să le faceți pe plac înainte să se ajungă la violențe.

— Violențe! făcu celălalt cu un râs acru. Deja sunt violenți. Singurul motiv pentru care nava nu a decolat încă este că unul dintre ei a amplasat o bombă, iar explozia a distrus mecanismul de deblocare a clemei de andocare. Dacă încearcă să ia cu asalt nava, vom…

— Nu vor lua cu asalt nava, spuse cu o voce aspră și o mână grea se așeză pe umărul lui Holden.

Când se întoarse, îl văzu în spatele lui pe unul dintre mardeiașii companiei.

— Nava este proprietatea Mao-Kwikowski Mercantile.

Holden îndepărtă mâna celuilalt de pe umărul său.

— Vreo zece indivizi cu arme cu electroșocuri și puști automate nu vor reuși să-i oprească, spuse el arătând spre mulțimea care continua să urle în cor.

— Domnule – și gealatul îl măsură din cap până în picioare – *Philips,* nu mă interesează părerea dumitale sau a celor de la APE despre una sau alta, mai ales despre modul în care trebuie să-mi fac treaba. Așa că ce-ar fi s-o ștergi înainte să înceapă împușcăturile?

Ei bine, cel puțin a încercat. Holden îi zâmbi bărbatului în timp ce-și duse mâna spre tocul armei. Și-ar fi dorit ca Amos să fie aici, însă nu-l mai văzuse de când coborâseră din navă. Înainte să ajungă la pistol, niște degete lungi și subțiri îi prinseră mâna strângând-o ușor.

— Ca să vezi, spuse Naomi, care apăruse dintr-odată lângă el. Ce-ar fi să lăsăm prostiile și să-ți spun pur și simplu cum se vor desfășura lucrurile?

Holden și mardeiașul se întoarseră spre Naomi, fixând-o amândoi cu o privire la fel de surprinsă. Ridică degetul arătător pentru a solicita răgaz și-și scoase terminalul. Sună pe cineva și comută pe difuzor.

— Amos, spuse ea cu degetul în continuare ridicat.

— Mda, veni răspunsul.

— O navă încearcă să părăsească portul 11, platforma B9. Are o încărcătură de alimente de care am avea mare nevoie aici. În caz că decolează, avem o navă de luptă APE suficient de aproape pentru o interceptare?

Urmă o lungă tăcere, întreruptă de un chicotit, după care Amos răspunse:

— Știi bine că da, șefu'. Cui trebuie să-i explic asta?

— Cheamă nava aia și spune-le să imobilizeze cargoul. Apoi vreau un comando APE pentru a-i asigura paza, a-l goli și saborda.

— S-a făcut, spuse Amos simplu.

Naomi închise terminalul și-l puse înapoi în buzunar.

— Nu ne pune la încercare, băiete, îi spuse ea gealatului pe un ton glacial. Nu sunt amenințări gratuite. Fie le dați marfa acestor oameni, fie vă luăm nenorocita asta de navă. Alegeți.

Mardeiașul se uită o clipă la ea, după care se îndreptă spre oamenii săi și se îndepărtă. Securitatea astroportului îl urmă, iar Holden și Naomi trebuiră să se ferească din calea mulțimii care se năpusti pe platformă și spre ușile stației de încărcare.

— Frumos jucat, spuse Holden când fură în afara pericolului.

— Probabil ți se părea foarte eroic să te lași împușcat în numele dreptății, zise ea având în continuare o duritate în glas. Însă vreau să te mai am în preajmă, așa că nu te mai purta ca un idiot.

— Bună treabă chestia cu amenințarea navei, spuse Holden.

— Te comportai ca imbecilul ăla de detectiv Miller, prin urmare am acționat pur și simplu așa cum făceai tu înainte. Și am spus exact aceleași chestii pe care le zici atunci când nu te grăbești să-ți fluturi arma.

— Nu m-am comportat ca Miller, spuse el iritat de acuzație tocmai pentru că era adevărată.

— Nu te-ai comportat în felul tău.

Holden ridică din umeri și abia după această reacție observă că tocmai îl imitase pe Miller. Naomi se uită la galoanele de căpitan de pe umerii costumului ei de zbor pe care scria *Somnambulul.*

— Poate că ar trebui să le păstrez…

Un bărbat pirpiriu, cu o înfățișare neîngrijită și cu părul grizonant, cu trăsături asiatice și barbă nerasă de o săptămână, înaintă spre ei și-i salută cu un gest nervos al capului. Își frământa efectiv mâinile, gest pe care Holden crezuse că-l făceau doar bunicuțele din vechile filme artistice.

Respectivul dădu iarăși din cap și spuse:

— Sunteți James Holden? Căpitanul James Holden? De la APE?

Holden și Naomi se uitară unul la altul. Holden trase de un smoc din barba lui rară.

— Are vreo importanță? Fiți sincer.

— Căpitane Holden, mă numesc Prax, Praxidike Meng. Sunt botanist.

Holden îi strânse mâna bărbatului.

— Mă bucur să te cunosc, Prax. Dar mi-e teamă că trebuie să…

— Trebuie să mă ajutați, spuse Prax.

Holden își dădu seama că în ultimele două luni omul trecuse printr-o perioadă foarte dificilă. Hainele îi atârnau pe trupul foarte slăbit, iar fața îi era acoperită de vânătăi gălbui căpătate în urma unor lovituri destul de recente.

— Firește. Dacă dai de familia Supitayaporn de la centrul de ajutorare, spune-le că am zis…

— Nu! strigă Prax. N-am nevoie de asta. Vreau să mă *ajutați*!

Holden aruncă o privire fugară spre Naomi, care ridică din umeri. *E treaba ta.*

— Bine, spuse Holden. Care este problema?

CAPITOLUL 12

Avasarala

— O căsuță oferă un fel de lux mai profund, îi spuse soțul. A trăi într-un spațiu care ne aparține întrutotul, a ne aminti de simpla plăcere de a prăji pâinea și de a ne spăla propriile farfurii. Asta uită prietenii tăi sus-puși. Și asta îi face să fie mai puțin umani.

Așezat la masa din bucătărie, se prăvălise pe un scaun din bambus laminat atât de vechi, încât părea din lemn de nuc băițuit. Cicatricele rămase în urma operației de cancer erau două linii palide pe pielea închisă la culoare a gâtului, abia vizibile sub firele risipite ale unui început de barbă albă. Avea fruntea mai înaltă decât atunci când se căsătoriseră și părul mai rar. Soarele de duminică inunda masa, făcând-o să strălucească.

— Aiurea, spuse ea. Doar pentru că tu vrei să trăiești ca un țărănoi, asta nu înseamnă că Errinwright, Lus sau mai știu eu cine este mai puțin uman. Există case mai mici decât asta în care se înghesuie șase familii, iar acei oameni sunt de o sută de ori mai aproape de animale decât oricare dintre persoanele cu care lucrez.

— Chiar crezi asta?

— Bineînțeles. Altfel de ce m-aș duce la muncă în fiecare dimineață? Dacă nu i-ar scoate cineva pe nenorociții ăia pe jumătate sălbatici din mahalalele lor, pe cine ați mai învăța voi, cei de la universitate?

— Un argument excelent, spuse Arjun.

— Ceea ce-i face mai puțin umani este că nu stau dracului puțin să mediteze. O căsuță nu-i un lux, spuse ea, adăugând după o scurtă pauză: O căsuță și mulți bani, poate.

Arjun îi aruncă un zâmbet răutăcios. Avusese întotdeauna cel mai frumos zâmbet. Îi răspunse la fel, chiar dacă o parte din ea voia să fie supărată. Afară, Kiki și Suri chiuiau, trupușoarele lor pe jumătate dezbrăcate traversând peluza în fugă. Bona alerga la o jumătate de secundă în urma lor, ținându-și o mână într-o parte, de parcă avea un junghi.

— O curte mare este un lux, spuse Avasarala.

— Așa e.

Suri intră valvârtej pe ușa din spate cu mâinile acoperite de noroi și fața deschisă într-un zâmbet larg. Pașii ei lăsară urme întunecate pe covor.

— Buni! Buni! Uite ce-am găsit!

Avasarala își schimbă poziția pe scaun. Nepoata ei ținea în palma deschisă o râmă ce-și contorsiona inelele roz cu brun și umede de la noroiul ce se scurgea printre degetele lui Suri. Avasarala arboră o expresie de uimire și încântare.

— E minunat, Suri. Hai afară să-i arăți lui buni unde ai găsit-o.

Curtea mirosea a iarbă proaspăt cosită și a pământ reavăn. Chircit în partea din spate, grădinarul, un bărbat slăbuț, puțin mai în vârstă decât ar fi fost fiul ei, smulgea buruienile cu mâna. Suri alergă la el, urmată de Avasarala, care mergea liniștită. Când ajunse la el, grădinarul o salută dând din cap, dar nu avură timp să stea de vorbă, deoarece Suri gesticula deja povestindu-i marea aventură de a fi găsit în pământ un vierme obișnuit, de parcă fusese cine știe ce ispravă. Kiki apăru alături de Avasarala și, tăcută, o luă de mână. Avasarala o adora pe micuța ei Suri, dar în sufletul ei – și numai Arjun îi știa secretul – considera că Kiki era mai ageră. Copila era foarte liniștită, însă o scânteiere deosebită îi strălucea în ochii negri și avea darul de a imita pe oricine auzea. Nimic nu-i scăpa lui Kiki.

— Draga mea soție, strigă Arjun din pragul ușii din spate, cineva vrea să-ți vorbească.

— Unde?

— Pe sistemul casei, spuse Arjun. Spune că ai terminalul închis.

— Dintr-un motiv foarte serios, spuse Avasarala.

— E Gloria Tannenbaum.

Fără tragere de inimă, Avasarala o luă de mână pe Kiki și o dădu în grija bonei, o sărută pe Suri pe cap și se îndreptă spre casă. Arjun îi ținea ușa deschisă, părând că-și cere scuze.

— Curvele astea îmi răpesc și momentele de bunică, spuse ea.

— Prețul puterii, replică Arjun cu un aer solemn ce părea amuzat și serios în același timp.

Avasarala se duse în birou și preluă comunicarea pe sistemul său. După un clic și o întrerupere foarte scurtă, ecranele se

aprinseră și apăru chipul fin, fără sprâncene, al Gloriei Tannenbaum.

— Gloria! Iartă-mă, dar mi-am închis terminalul din cauza copiilor.

— Nicio problemă, spuse femeia cu un zâmbet rece care în cazul ei era cea mai apropiată expresie de o emoție sinceră. De altfel, probabil e mai bine. Întotdeauna am fost de părere că liniile astea sunt monitorizate mai îndeaproape decât cele civile.

Avasarala se instală în fotoliu. Pielea suspină discret sub greutatea corpului ei.

— Sper că totul este în regulă între tine și Etsepan…

— Foarte bine, spuse Gloria.

— Perfect. Atunci de ce dracu' mă suni?

— Vorbeam cu un prieten a cărui soție se află în nava *Mihailov.* Din câte mi-a spus, a fost scoasă din patrulare. A dispărut.

Avasarala se încruntă. *Mihailov* făcea parte dintr-un mic convoi de monitorizare a traficului dintre stațiile ce orbitau la marginea îndepărtată a Centurii.

— Unde a dispărut?

— M-am informat, spuse Gloria. Pe Ganymede.

— Nguyen?

— Da.

— Prietenul tău e slobod la gură, spuse Avasarala.

— Nu i-am spus niciodată nimic adevărat, zise Gloria. Dar m-am gândit că ar fi bine să știi.

— Îți rămân datoare, spuse Avasarala.

Gloria încuviință dând din cap, o mișcare rapidă ca aceea a unui corb, după care întrerupse legătura. Avasarala rămase tăcută un moment îndelungat, cu degetele lipite de buze, în timp ce mintea sa urmărea lanțul de implicații ca un pârâiaș curgând peste stânci. Nguyen trimitea și mai multe nave spre Ganymede, și asta în cea mai mare discreție.

Răspunsul la întrebarea *De ce discret*? era evident. Dacă ar fi vrut să o facă fățiș, l-ar fi împiedicat. Nguyen era tânăr și ambițios, însă nu și prost. Trăgea propriile lui concluzii și, cumva, ajunsese să creadă că ar fi mai bine să trimită forțe suplimentare în zona acelei răni deschise care era stația Ganymede.

— Oh, buni! strigă Kiki.

După intonație, Avasarala știu că se pregătea o poznă. Se ridică de la birou și se îndreptă spre ușă.

— Aici, Kiki, spuse ea trecând în bucătărie.

Balonul cu apă o lovi în umăr fără să se spargă, căzu ușor pe podea și explodă la picioarele ei, întunecând instantaneu gresia. Avasarala ridică ochii cu un aer furios. Kiki încremeni în pragul ușii ce dădea spre grădină, părând speriată și încântată în același timp.

— Adică ai făcut mizerie în casa mea? întrebă Avasarala.

Albă la față, Kiki dădu din cap.

— Știi ce li se întâmplă copiilor obraznici care fac mizerie în casa bunicii lor?

— Sunt gâdilați?

— Da, sunt *gâdilați*! spuse Avasarala repezindu-se spre ea.

Kiki i-a scăpat, firește. Era o puștoaică de opt ani și nu avea dureri de articulații decât dacă alerga prea repede. Și, bineînțeles, în cele din urmă, o lăsă pe buni să o prindă și să o gâdile până începu să țipe. Când Ashanti și soțul ei veniră să-și culeagă copiii pentru zborul de întoarcere la Novgorod, Avasarala avea sariul murdar de pete de iarbă și părul ciufulit îi stătea în toate direcțiile, ca un personaj de benzi desenate lovit de fulger.

Își îmbrățișă copiii de două ori înainte să plece, ocazie cu care le strecură niște ciocolată, apoi își sărută fiica, își salută ginerele cu un gest al capului și le făcu semn de rămas-bun din pragul bucătăriei. Echipa de securitate porni după mașină. Niciuna dintre persoanele care-i erau apropiate nu era ferită de o tentativă de răpire. Asta era viața.

Făcu un duș îndelungat, cu multă apă, aproape prea fierbinte pentru confortul ei. Întotdeauna îi plăcuse, încă de copilă, ca apa în care se îmbăia să fie fierbinte, aproape s-o opărească. Dacă atunci când se ștergea cu prosopul nu-și simțea pielea zvâcnind și furnicând-o, nu era mulțumită.

Întins pe pat, cu o mină serioasă, Arjun citea ceva pe terminalul său. Ea intră în dressing, aruncă prosopul ud în coșul cu rufe murdare și-și puse un halat de baie din bumbac.

— El crede că ei sunt de vină, spuse Avasarala.

— Cine și ce a făcut? întrebă Arjun.

— Nguyen. Crede că marțienii au pus la cale totul. Că va mai fi un atac pe Ganymede. Știe că marțienii nu au de gând să-și

trimită flota acolo, și totuși întărește dispozitivul. Nu-i pasă că subminează dracului negocierile de pace, deoarece nu crede în așa ceva. El nu are nimic de pierdut. Mă asculți?

— Da, te ascult. Nguyen crede că Marte a pus la cale totul. Adună o flotă pentru a riposta. Ai văzut?

— Măcar știi ce vreau să spun?

— În general? Nu. Dar Maxwell Asinnian-Koh tocmai a publicat un articol despre postlirism care îi va atrage numeroase e-mailuri pline de ură.

Avasarala chicoti.

— Tu trăiești în lumea ta, dragul meu.

— Așa este, încuviință Arjun trecându-și degetul mare pe ecranul terminalului, după care, ridică privirea: Sper că nu te deranjează…

— De-asta te iubesc. Stai aici și citește despre postlirism.

— Ce ai de gând să faci?

— La fel ca de obicei. Încerc să evit distrugerea totală a civilizației câtă vreme copiii mai fac parte din ea.

•

Pe când era tânără, mama ei încercase să o învețe să tricoteze. Nu avea înclinații pentru așa ceva, însă erau alte lecții pe care le-a înțeles foarte bine. Într-o zi, ghemul de ață se încâlci serios și Avasarala, enervată, trase de fir, dar nu făcu decât să agraveze situația. Mama ei luă ghemul de fire înnodate, dar în loc să-l desfacă și să i-l dea înapoi, se așeză cu picioarele încrucișate pe podea alături de ea și-i explică cum să desfacă nodul. A fost blândă, răbdătoare și dibace, căutând locurile de unde ar fi putut slăbi firele înnodate până când, parcă dintr-odată, ghemul se desfășură din nou liber.

Lista cuprindea zece nave, de la un vechi transportor dat la fier vechi până la două fregate comandate de oameni ale căror nume nu-i erau necunoscute. Nu era o forță uriașă, dar putea fi provocatoare. Blândă, răbdătoare și cu mișcări domoale, Avasarala începu să le ia la rând.

Mai întâi transportorul, deoarece era mai ușor. Ani de zile căutase să le câștige prietenia celor de la întreținere și siguranță. Cineva a avut nevoie de patru ore – având la dispoziție scheme și jurnale de bord – să localizeze un șurub care nu fusese înlocuit la timp, și la mai puțin de jumătate de oră după această descoperire s-a emis un ordin de destituire a

mandatarului. *Wu Tsao* – cel mai bine înarmată dintre fregate – era comandată de Golla Ishigawa-Marx. Avea rezultate foarte bune în serviciu, fiind un foarte bun profesionist. Era competent, lipsit de imaginație și loial. După trei tratative a fost promovat în fruntea comisiei de supraveghere a șantierului, unde în mod sigur nu ar fi creat probleme. Întregului personal de comandă de pe *Wu Tsao* i s-a cerut să se întoarcă pe Pământ pentru a participa la decorarea lui. Problema fu mai complicată cu a doua fregată, dar în cele din urmă găsi o soluție. Însă deocamdată convoiul era destul de redus pentru a nu necesita sprijinul unității medicale.

Încet-încet, nodul se desfăcea în mâinile sale. Cele trei nave cărora nu reușea să le dea de capăt erau vechi și fără putere. În caz de conflict armat, prezența lor nu ar fi fost hotărâtoare. Astfel, marțienii nu ar fi fost iritați de prezența lor decât dacă ar fi căutat un pretext.

Însă nu credea că ar fi cazul. Dar dacă se înșela, rezultatul ar fi la fel de interesant.

— Și crezi că amiralul Nguyen nu-și va da seama de ceea ce faci? întrebă Errinwright.

El se afla într-o cameră de hotel, undeva în cealaltă parte a planetei. Era întuneric în spatele lui, iar cămașa îi era descheiată la guler.

— Să creadă ce-o vrea, spuse Avasarala. Ce-o să facă? O să se ducă plângând la maică-sa pentru că i-am luat jucăriile? Dacă nu-i în stare să se joace cu copiii mai mari, nu ar trebui să fie un nenorocit de amiral.

Errinwright zâmbi și-și pocni articulațiile degetelor. Părea obosit.

— Ce nave vor ajunge acolo?

— *Bernadette Koe, Aristofan* și *Feodorovna,* domnule.

— Aaa, alea… Ce-o să le spui marțienilor despre ele?

— Dacă nu întreabă, nimic, spuse Avasarala. Iar dacă mă întreabă, îi duc cu vorba. O mică unitate de sprijin medical, un transportor și o navă de război ridicolă pentru a-i ține la distanță pe eventualii pirați. Că doar nu trimitem două crucișătoare. Și atunci să-i ia dracu’!

— Le vei explica ceva mai politicos, sper…

— Desigur, domnule. Nu sunt idioată.

— Iar despre Venus?

Trase adânc aer în piept, după care îl lăsă să iasă șuierând printre dinții încleștați.

— Sperietoarea asta nenorocită, spuse ea. Primesc în fiecare zi rapoarte, dar încă nu știm despre ce este vorba. Rețeaua instalată pe întreaga suprafață a planetei este terminată, iar acum se descompune, însă apar noi structuri, formând o simetrie radială complexă. Doar că nu este de-a lungul axei de rotație, ci în planul eclipticii. Astfel încât, orice ar fi, chestia aceea se orientează în funcție de întregul sistem solar. Iar analiza spectrografică indică o creștere de oxid de lantan și de aur.

— Nu știu ce poate să însemne asta.

— Nimeni nu are nici cea mai mică idee, însă specialiștii consideră că ar putea fi vorba de niște supraconductori de temperatură foarte mare. Încearcă să reproducă în laborator structurile cristaline și au descoperit câteva lucruri pe care încă nu reușesc să le înțeleagă. În concluzie, chestia aia de acolo este un chimist-fizician mai bun decât noi. Ceea ce, la naiba, nu-i nicio surpriză.

— Vreo legătură cu Ganymede?

— Doar creatura, spuse Avasarala. Nimic altceva. Cel puțin, nu în mod direct.

— Cum adică, nu în mod direct?

Avasarala se încruntă și întoarse capul. Buddha îi întoarse privirea.

— Știați că numărul cultelor religioase care pledează pentru suicid s-a dublat de la incidentul Eros? spuse ea. Nu știam asta până să primesc raportul. Lansarea creditului pentru reconstrucția centrului de tratare a apelor uzate de la Cairo aproape că a eșuat anul trecut doar pentru că un grup milenarist a afirmat că nu vom mai avea nevoie de el.

Errinwright se aplecă în față, mijind ochii.

— Crezi că există vreo legătură?

— Nu cred că-i vorba de paraziți extratereștri care ajung la noi de pe Venus, spuse ea, dar… m-am gândit la modul în care suntem afectați noi. Întregul sistem solar. Ei, noi și centurienii. Nu este sănătos să ai o divinitate care-și face siesta exact acolo unde o vedem cu toții dormind. Asta ne sperie al naibii de tare. Asta *mă* sperie al naibii de tare. Așa că ne uităm în altă parte și ne continuăm treaba ca și cum Universul nu s-a schimbat din

vremea tinereții noastre, dar de fapt știm că nu este cazul. Ne comportăm ca și cum totul e în regulă, când de fapt…

Ea clătină din cap.

— Dintotdeauna inexplicabilul a făcut parte din viața omului, spuse Errinwright.

Vorbise pe un ton dur. Avasarala îl făcea să nu se simtă în largul lui. Ei bine, și ea se punea într-o poziție incomodă.

— Inexplicabilul nu înghițea planete, spuse ea. Chiar dacă chestia asta de pe Ganymede nu a venit singură de pe Venus, este al naibii de clar că există o legătură. Iar dacă *noi* suntem cauza…

— Dacă noi am creat asta, e pentru că am descoperit o nouă tehnologie, pe care o folosim, spuse Errinwright. Chrisjen, ne pricepem să trecem de la vârfurile de săgeți din silex la praful de pușcă și la focoase nucleare. Lasă-mă să mă ocup de problema asta. Dumneata urmărește planeta Venus și ai grijă ca situația marțiană să nu scape de sub control.

— Bine, domnule, spuse ea.

— Totul se va rezolva.

Și, privind ecranul stins, pe care cu o clipă în urmă se aflase imaginea superiorului ei, Avasarala își spuse că el probabil chiar credea ceea ce spunea. Avasarala nu mai era sigură de nimic. Ceva o deranja, dar nu-și putea da seama încă despre ce era vorba. Se afla însă acolo, strecurată în mintea ei, ca o așchie înfiptă în vârful unui deget. Deschise înregistrarea video făcută la avanpostul Națiunilor Unite de pe Ganymede, efectuă controalele de securitate obligatorii și-i privi încă o dată pe pușcașii marini murind.

Kiki și Suri aveau să crească într-o lume în care s-a întâmplat așa ceva, în care Venus fusese dintotdeauna colonizată de ceva fundamental diferit, necomunicativ și implacabil. Frica declanșată avea să fie pentru ele ceva normal, la care nu s-ar gândi mai mult decât la propria lor respirație. Pe ecran, un bărbat de vârsta lui Soren golea asupra agresorului încărcătorul unei puști de asalt. Imaginile mărite arătau zecile de lovituri care perforau creatura, urmele de filamente care țâșneau din spatele ei ca niște panglici. Soldatul muri din nou. Cel puțin se întâmplase repede pentru el. Opri înregistrarea. Urmări cu degetul conturul atacatorului.

— Cine ești? se adresă ea imaginii. Ce *vrei*?

Ceva îi scăpa. I se întâmpla destul de des să aibă această senzație, ceea ce nu o ajuta însă în niciun fel. Răspunsul avea să vină la vremea lui. Până atunci, nu putea decât să se frământe în continuare. Închise fișierele, așteptă ca protocoalele de securitate să se asigure că nu a făcut vreo copie, apoi ieși din program și se întoarse spre fereastră.

Își dădu seama că se gândea la data viitoare. La informațiile pe care ei le-ar putea aduna data viitoare. La ce concluzii ar putea ajunge după ceea ce s-ar putea întâmpla data viitoare. Următorul atac, următorul măcel. Pentru ea era deja clar că, mai devreme sau mai târziu, tragedia de pe Ganymede avea să se repete. Duhurile nu mai puteau fi băgate înapoi în clondire, iar din momentul în care protomolecula fusese eliberată asupra populației civile de pe Eros pentru a vedea ce se întâmplă, civilizația se schimbase. Se schimbase atât de repede și de dramatic, încât în continuare se jucau de-a prinselea.

Se jucau de-a prinselea.

Era ceva acolo. Ceva în cuvinte, ca textul unui cântec pe care aproape că și-l amintea. Scrâșni din dinți și, ridicându-se în picioare, se îndreptă spre fereastră. Detesta această situație. O ura cu adevărat.

Ușa biroului se deschise. Când se întoarse să-l privească pe Soren, acesta avu un moment de ezitare. Avasarala își îndulci puțin expresia. Nu era corect să-l sperie pe sărmanul iepuraș. La urma urmei, probabil nu era decât internistul care trăsese paiul mai scurt și rămăsese pe cap cu bătrâna irascibilă. Și apoi, într-un fel, îl plăcea.

— Da, zise ea.

— M-am gândit c-ați vrea să știți că amiralul Nguyen i-a trimis o notă de protest domnului Errinwright. Pentru intervenția în domeniul său de competență. Nu a trimis o copie secretarului general.

Avasarala zâmbi. Nu era în măsură să descâlcească toate misterele Universului, dar măcar știa să-i pună pe băieți la punct. Iar dacă nu apela la Cap-de-gumă, însemna că era doar îmbufnat. Nu va ieși nimic din asta.

— E bine de știut. Iar marțienii?

— Sunt aici, doamnă.

Ea oftă, își puse sariul și ridică bărbia.

— Bine, atunci hai să oprim războiul, spuse ea.

CAPITOLUL 13

Holden

Amos, care apăruse în cele din urmă, la câteva ore după revolta foamei, cu o ladă de bere, spunând că a făcut puțină „recunoaștere”, căra acum o cutie mică din carton cu conserve. Pe etichetă scria că erau „produse din carne de pui”. Holden spera ca hackerul căruia i le ducea Prax să vadă în această ofertă o plată satisfăcătoare în schimbul serviciilor sale.

Prax conducea șirul cu graba nebună a cuiva care simte moartea pe urmele lui și mai are un singur lucru de făcut înainte de a muri. Holden credea că această interpretare era destul de aproape de realitate. Micuțul botanist dădea într-adevăr impresia că-și consumă ultimele forțe.

Îl urcaseră la bordul *Somnambulului* în timp ce încărcau proviziile de care aveau nevoie, iar Holden îl forțase să mănânce ceva și să facă un duș. Prax începuse să se dezbrace în vreme ce Holden îi arăta cum să folosească toaleta navei, de parcă era o pierdere de vreme dacă aștepta să afle singur. Fu șocat la vederea corpului devastat al bietului om. Și în tot timpul acesta botanistul nu vorbi decât despre Mei și despre nevoia lui de a o găsi. Holden își dădu seama că în toată viața lui nu simțise un impuls atât de puternic ca al acestui tată care voia să-și revadă fiica.

Spre surprinderea lui, constatarea îl întristă.

Prax se văzu gol-pușcă, iar corpul său era numai piele și os; ajunsese la capătul resurselor vitale necesare unei ființe umane. Nu-i mai rămăsese decât dorința de a-și găsi fetița, iar Holden îl invidia pentru asta.

Când era pe moarte, prins în infernul stației Eros, Holden și-a dat seama că-și dorea s-o mai vadă o dată pe Naomi. Sau măcar să știe că era în siguranță. Lucrul acesta îl ținuse în viață. Asta și faptul că Miller îi era alături, cu o a doua armă. Legătura aceea, chiar și acum, când era împreună cu Naomi, părea o umbră palidă în comparație cu ceea ce îl motiva pe Prax. Iar Holden simțea că pierduse ceva important, fără să știe ce.

În timp ce Prax era la duș, urcă pe scară la puntea de operațiuni, unde Naomi se căznea să spargă sistemul de securitate paralizat de pe Ganymede. O trase de pe scaun și o strânse la piept pentru câteva clipe. Un pic tensionată la început, sub efectul surprizei, Naomi se relaxă curând în îmbrățișarea lui.

— Bună, îi șopti ea la ureche.

Era probabil o umbră palidă, dar deocamdată asta avea, și era al naibii de bine.

•

Prax se opri la o intersecție, și-și bătu coapsele cu palmele ca și cum încerca să se impulsioneze. Naomi rămăsese la bordul navei, de unde le monitoriza deplasarea prin intermediul emițătoarelor pe care le aveau asupra lor și folosind ceea ce mai rămăsese din sistemul de supraveghere video al stației.

În spatele lui Holden, Amos își drese glasul și spuse destul de încet pentru ca Prax să nu-l audă:

— Dacă-l pierdem pe tipul ăsta, n-aș fi încântat de șansele noastre de a găsi prea repede drumul înapoi.

Holden dădu din cap. Amos avea dreptate.

Chiar și în cele mai bune perioade, Ganymede era un labirint de coridoare cenușii identice, având ici și colo caverne ca niște locuri de parcare. Dar, evident, acum stația nu era în perioada ei cea mai bună. Majoritatea punctelor de informare erau cufundate în întuneric, nu funcționau sau pur și simplu erau distruse. În cel mai bun caz, rețeaua publică era instabilă. Iar localnicii rătăceau pe cadavrul satelitului lor cândva înfloritor ca niște hoitari care erau ba înfricoșați, ba amenințători. El și cu Amos își purtau armele la vedere, iar Amos afișa în permanență un fel de expresie posacă ce-i determina pe oameni să-l pună imediat pe lista de „persoane care nu trebuie agasate”. Holden se întrebă din nou ce viață avusese Amos înainte să se angajeze în *Canterbury,* vechiul transportor de apă unde făcuseră echipă.

Prax se opri dintr-odată în fața unei uși ce semăna cu alte o sută prin fața cărora trecuseră, încastrată în zidul unui coridor cenușiu la fel ca toate celelalte coridoare cenușii.

— Aici e. Este înăuntru.

Înainte ca Holden să reacționeze în vreun fel, Prax izbi cu pumnul în ușă. Holden făcu un pas înapoi și ușor într-o parte, pentru a avea o imagine clară a intrării. Amos se postă de

cealaltă parte, având cutia cu carne de pui sub brațul stâng, în timp ce degetul mare de la mâna dreaptă era plasat chiar în dreptul tocului armei. După un an de patrulări prin Centură, în care curățaseră cei mai răi șacali pe care vidul de putere îi lăsase în urmă, echipajul său căpătase unele automatisme. Holden aprecia beneficiile acestei experiențe, fără a fi însă convins că-l încântau. Miller lucrase în forțele de securitate, iar asta cu siguranță nu-i făcuse viața mai ușoară.

Ușa se deschise brusc, dând la iveală un adolescent la bustul gol, costeliv, care ținea un cuțit imens în mâna liberă.

— La naiba, ce..., începu el, dar se opri observând prezența lui Amos și a lui Holden, care-l flancau pe Prax. Oh, zise el când le văzu armele.

— Ți-am adus puiul, spuse Prax arătând spre cutia pe care o căra Amos. Vreau să văd restul înregistrării.

— Aș fi putut face rost de ea, spuse Naomi la urechea lui Holden. Dacă aș fi avut timp suficient.

— „Timpul suficient” este problema, îi răspunse Holden cu voce foarte joasă. Însă rămâne planul B, fără îndoială.

Adolescentul slăbănog ridică din umeri și deschise ușa larg, făcându-i lui Prax semn să intre. Holden îl urmă, cu Amos în spatele lui.

— Deci, spuse puștiul, arată, *sabé*...

Amos puse cutia pe o masă murdară și scoase o singură conservă. O ridică, astfel încât puștiul să o poată vedea.

— Sos? spuse puștiul.

— Dar ce-ai spune de încă o conservă în loc? replică Holden apropiindu-se de puști cu un zâmbet prietenos. Așa că du-te și caută restul înregistrării și te lăsăm în pace. Mi se pare corect, nu?

— Nu mă presa, *macho,* zise puștiul ridicând bărbia și împingându-l pe Holden la o lungime de braț.

— Îmi cer scuze, spuse Holden zâmbind în continuare. Și acum du-te și adu nenorocita aia de înregistrare pe care i-ai promis-o prietenului meu aici de față.

— Poate că nu, spuse puștiul fluturând o mână în direcția lui Holden. *Adinerado, si no*? *Quizas* ai mai mult decât pui ca să plătești. Poate mult mai mult.

— Dacă înțeleg bine, replică Holden, încerci să ne șantajezi. Pentru că asta ar fi...

O mână grea se abătu pe umărul său, întrerupându-l.

— Mă ocup eu, șefu’, spuse Amos pășind între Holden și puști.

Săltă ușor în palmă o conservă de pui.

— Tipului ăstuia, spuse Amos arătând spre Prax cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta continua să salte conserva de pui, i-a fost răpită fetița. Și vrea pur și simplu să știe unde se află. Este dispus să plătească prețul convenit pentru această informație.

Puștiul ridică din umeri și vru să spună ceva, însă Amos duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

— Iar acum, când vrea să-ți plătească, continuă Amos pe un ton prietenos și relaxat, vrei să-l șantajezi, fiindcă știi că-i disperat. Că ar da orice ca să-și recupereze fata. Este ziua plății și vrei un bonus, nu?

Puștiul ridică iarăși din umeri.

— *Que no*…

Amos izbi conserva de carne de pui de fața puștiului cu o mișcare atât de rapidă, încât pentru o clipă Holden nu înțelegea de ce hackerul era dintr-odată întins la pământ și cu nasul însângerat. Amos puse un genunchi pe pieptul adolescentului, țintuindu-l la podea. Conserva de pui se ridică în aer și izbi din nou fața băiatului, cu o pârâitură îngrozitoare. Puștiul începu să urle, însă Amos îi astupă gura cu mâna stângă.

— Rahat cu ochi ce ești, urlă Amos, căruia îi dispăruse toată prietenia din glas, lăsând loc unei furii animalice pe care Holden nu o mai văzuse niciodată la el. Vrei să lași ostatică o fetiță doar ca să obții și mai mult din nenorocitul ăsta de *pui*?

Amos izbi conserva de urechea hackerului, care se făcu imediat roșie. Cealaltă mână i se îndepărtă de gura puștiului, iar băiatul începu să strige după ajutor. Amos ridică încă o dată conserva de pui, însă Holden îl apucă de braț și-l trase înapoi, eliberându-l pe puștiul care bolborosea ceva nedeslușit.

— Destul, spus el imobilizându-l pe Amos și sperând ca uriașul să nu se apuce să-l lovească pe el cu conserva. Amos fusese întotdeauna genul de om care se băga în certuri prin baruri pentru că-i făcea plăcere.

Aici era altceva.

— Destul, repetă el și-l ținu pe Amos până când încetă să mai opună rezistență. Nu ne va mai putea ajuta dacă-i zdrobești creierii.

Puștiul se trase grăbit înapoi târându-se pe spate, oprindu-se doar atunci când umerii i se loviră de perete. Dând din cap, încuviință vorbele lui Holden și-și prinse ușor, între degetul mare și arătător, nasul care sângera.

— Îți ajunge? zise Amos. Ai de gând să ne ajuți?

Puștiul dădu iarăși din cap și se ridică în picioare, clătinându-se, însă tot cu spatele lipit de perete.

— Mă duc cu el, spuse Holden bătându-l pe Amos pe umăr. Mai bine stai aici și relaxează-te.

Fără a-i da timp să răspundă, Holden arătă spre hackerul înlemnit de frică.

— Mai bine ne apucăm de treabă.

•

— Uite, spuse Prax când apăru pasajul din înregistrarea video care înfățișa răpirea lui Mei. Asta-i Mei. Iar bărbatul este doctorul Strickland, medicul ei curant. Pe femeie, în schimb, nu o cunosc. Dar, după cum spune învățătoarea lui Mei, figurează în fișierele lor ca fiind mama lui Mei. Cu fotografie și autorizația de a o lua. Securitatea este foarte eficientă la școală. N-ar fi permis nicicând ca un copil să plece fără aceste acreditări.

— Vezi unde s-au dus, îi spuse Holden hackerului, după care, adresându-i-se lui Prax: De ce are medic?

— Mei este..., începu Prax, apoi se opri o clipă, după care continuă: Mei suferă de o afecțiune genetică rară ce face ca sistemul ei imunitar să devină ineficient în cazul în care nu-și ia în mod regulat un anumit tratament. Doctorul Strickland știe toate astea. Lipsesc și alți șaisprezece copii care suferă de aceeași boală. El îi poate... o poate ține pe nici în viață.

— Iei toate astea, Naomi?

— Da, urmez calea hackerului prin sistemul de securitate. Nu mai avem nevoie de el.

— Bine, spuse Holden. Pentru că sunt destul de sigur că această cooperare va înceta de îndată ce vom ieși de aici.

— Întotdeauna avem pui, spuse Naomi chicotind.

— Amos a făcut în așa fel încât următoarea solicitare a puștiului să țină de chirurgia plastică.

— Vai, replică ea. Cum se simte?

Holden știa că se referea la Amos.

— Mda. Dar... îl preocupă ceva despre care nu știu și care ar putea complica situația? Pentru că este într-adevăr...

— *Aqui*! spuse hackerul arătând spre ecran.

Holden privi cum doctorul Strickland o ducea pe nici pe un coridor ce părea mai vechi, urmat îndeaproape de femeia brunetă. Cei trei ajunseră în fața unei uși care părea un vechi sas presurizat. Strickland umblă la panoul de alături și intrară toți trei.

— Mai departe nu sunt camere, spuse hackerul aproape tresărind, ca și când se așteptase să fie pedepsit pentru deficiențele de securitate de pe Ganymede.

— Naomi, unde duce asta? întrebă Holden făcându-i semn băiatului să stea liniștit.

— Pare o zonă veche a stației, primele galerii, spuse ea fără grabă, cu pauze, deoarece lucra în același timp și la consolă. Clasificată ca zonă de depozitare. Dincolo de ușa aia n-ar trebui să fie decât praf și gheață.

— Ne poți duce acolo? întrebă Holden.

— Da, răspunseră în același timp Naomi și Prax.

— Atunci mergem acolo.

Le făcu semn lui Prax și hackerului să treacă în prima încăpere și-i urmă. Așezat la masă, Amos rotea una dintre conservele de pui de parcă era o monedă groasă. În gravitația scăzută a satelitului, părea c-avea să se rotească la nesfârșit. Amos era dus pe gânduri, cu o expresie de nepătruns.

— Ți-ai făcut treaba, îi spuse Holden hackerului, care îl fixa pe Amos cu o privire aprinsă, când cu frică, când cu furie. Așa că-ți vei primi plata. Nu te înșală nimeni.

Înainte ca puștiul să poată răspunde, Amos se ridică brusc în picioare și luă cutia cu conserve de pui. O întoarse, răsturnând restul de conserve pe podea. Conservele se rostogoliră care-ncotro prin mica încăpere.

— Păstrează restul, cretinule, spuse el aruncând cutia goală într-un colț al bucătărioarei.

— Și cu asta, spuse Holden, ne luăm zborul.

După ce Amos și Prax ieșiră pe ușă, Holden îi urmă înaintând cu spatele, pentru a nu-l scăpa din ochi pe hacker, la gândul că ar putea face greșeala să încerce să se răzbune. Dar nu avea de ce să-și facă griji: imediat ce Amos ieși pe ușă, puștiul se repezi să adune conservele, pe care le aranjă pe masă.

— Știi ce înseamnă asta, nu? îl întrebă Naomi pe Holden, care tocmai ieșea închizând ușa în urma lui.

— Ce anume? răspunse el, după care, i se adresă lui Amos: Întoarce-te la navă.

— Prax spunea că toți copiii care suferă de aceeași boală ca Mei au fost dați dispăruți, continuă Naomi. Iar medicul ei este cel care a luat-o de la școală.

— Putem presupune, așadar, că tot el – sau cei care lucrează cu el – i-a luat și pe ceilalți copii, încuviință Holden.

Amos și Prax înaintau împreună pe coridor, primul având în continuare privirea absentă. Prax puse o mână pe brațul lui, iar Holden îl auzi șoptind: „Îți mulțumesc”. Amos ridică din umeri.

— De ce ar vrea să-i ia pe copiii aceia? întrebă Naomi.

— Întrebarea mai potrivită ar fi, cred eu, cum de a știut să-i ia cu doar câteva ore înainte de începerea schimbului de focuri.

— Mda, spuse Naomi în șoaptă. Mda, de unde a știut?

— Pentru că din cauza lui totul a luat-o razna, spuse Holden, exprimând cu voce tare ceea ce gândeau amândoi. Dacă-i are pe toți copiii aceia și dacă el sau cei cu care este în cârdășie au fost în stare să declanșeze aceste ciocniri între Marte și Pământ pentru a-și ascunde fapta… Asta începe să semene cu o strategie cu care deja ne-am mai întâlnit, nu? Trebuie să vedem ce se află dincolo de această ușă.

— Din două una, spuse Naomi. Fie nu este nimic, pentru că după răpire au fugit dracului de pe satelit…

— Fie, continuă Holden, o grămadă de indivizi înarmați.

— Mda.

•

În bucătăria din *Somnambul* era liniște – Prax și echipajul lui Holden urmăreau din nou înregistrarea video. Naomi adunase într-un singur fișier toate cadrele surprinse de camerele de securitate legate de răpirea lui Mei și-l pusese să ruleze în buclă. Se uitau cum doctorul ducea fetița prin diverse coridoare, apoi spre un ascensor și, în cele din urmă, până la ușa de acces în sectoarele abandonate ale stației. Urmăreau imaginile pentru a treia oară la rând, când Holden îi făcu semn lui Naomi să oprească înregistrarea.

— Ce știm? spuse el bătând darabana pe masă.

— Fata nu e speriată, spuse Amos. Nu se luptă să scape.

— Îl cunoaște pe doctorul Strickland dintotdeauna, replică Prax. Pentru ea este aproape ca un membru al familiei.

— Ceea ce înseamnă că l-au cumpărat, spuse Naomi. Sau că acest plan a fost pregătit de…

— Patru ani, spuse Prax.

— Patru ani, repetă Naomi. Ceea ce este al naibii de mult pentru acest tip de acțiuni, doar dacă miza este uriașă.

— Să fie vorba de o răpire? Pentru că dacă vor să ceară o răscumpărare…

— Nu cred, spuse Holden arătând imaginea înghețată de pe ecranul lui Naomi. La câteva ore de la dispariția lui Mei prin sas, Pământul și Marte și-au descărcat armele una împotriva celeilalte. Cineva s-a străduit mult ca să răpească șaisprezece copii și să ascundă asta.

— Dacă Protogen nu ar fi fost ars, spuse Amos, aș fi spus că este exact genul de mizerii pe care le-ar putea scorni.

— Cine se află în spatele afacerii are și importante resurse tehnice, spuse Naomi. A reușit să spargă sistemul școlii chiar înainte ca rețeaua de securitate de pe Ganymede să cadă odată cu începerea luptelor și să insereze informația despre femeia aceea în fișierul lui Mei fără a lăsa nicio urmă de fraudă.

— Unii dintre copiii de la școala ei au părinți foarte bogați și puternici, spuse Prax. Măsurile de securitate trebuiau să fie excelente.

Holden făcu pe masă un ultim solo de baterie cu degetele ambelor mâini, după care spuse:

— Toate informațiile ne duc înapoi la întrebarea principală: Ce ne așteaptă de cealaltă parte a ușii?

— Niște mardeiași corporatiști, spuse Amos.

— Nimic, spuse Naomi.

— Mei, spuse ușor Prax. Ar putea fi Mei.

— Atunci va trebui să ne pregătim pentru toate cele trei posibilități: violență, căutarea unei piste sau salvarea unui copil. Haideți să stabilim un plan. Naomi, îmi trebuie un terminal cu legătură radio cu care să mă pot conecta la orice rețea pe care am putea-o găsi în partea cealaltă și să-ți permită accesul acolo.

— Am înțeles, spuse Naomi, care deja se ridicase de la masă și se îndrepta spre scară.

— Prax, trebuie să găsești o posibilitate să-i câștigăm încrederea lui Mei în cazul în care o vom găsi și să ne dai toate detaliile despre eventualele complicații pe care boala ei le-ar putea declanșa în timpul unei acțiuni de salvare. Cât de repede

trebuie să o aducem aici ca să-și ia tratamentul, lucruri de genul acesta.

— Bine, spuse Prax scoțându-și terminalul și făcând diverse însemnări.

— Amos!

— Da, șefu'…

— Violența rămâne pe capul nostru. Să ne echipăm.

Chipul lui Amos schiță un zâmbet care începea și se termina la colțurile ochilor.

— La naiba, oh, da…

CAPITOLUL 14

Prax

Prax nu-și dădu seama cât de aproape fusese de colapsul fizic decât atunci când se așeză la masă. Conserve de pui cu un fel de *chutney* picant, biscuiți moi care nu se fărâmițau, din cei destinați misiunilor în condiții de imponderabilitate, și un pahar mare cu bere. Mort de foame, se dovedi de neoprit și înfulecă tot.

Când termină de vomat, femeia care părea să se ocupe de toate aspectele practice de la bord – știa că o chema Naomi, însă continua să-i spună Cassandra, deoarece semăna cu o doctoriță cu care lucrase în urmă cu trei ani – îi dădu să înghită o zeamă de proteine pe care stomacul său atrofiat putea să o accepte. În câteva ore își recăpătă echilibrul mental. Parcă se trezise iar și iar, fără a adormi între timp; stătea în cala navei lui Holden, urmărind progresul său cognitiv, claritatea tot mai mare a gândurilor sale și satisfacția intensă pe care o resimțea în timp ce-și revenea. Iar câteva minute mai târziu, un ansamblu de ganglioni multă vreme lipsiți de zahăr începeau să funcționeze din nou, iar fenomenul se repeta.

Și cu fiecare pas pe care îl făcea spre deplina conștiință, simțea cum prindea forțe proaspete care-l împingeau spre ușa prin care ieșiseră Strickland și Mei.

— Doctor, nu? spuse uriașul Amos.

— Mi-am luat diploma aici. Universitatea este foarte bună. Multe burse de studii… Mă rog… cred că erau multe.

— Niciodată nu m-am dat în vânt după studii.

Coridoarele navei erau înguste și cu urme de uzură. Pereții din fibre de carbon întrețesute erau presărați cu fisuri, iar suprafața mesei purta semnele unor ani, dacă nu chiar decenii de suferință. Iluminatul se reducea la un spectru îngust care bătea în roz și care ar fi ucis orice plantă în mai puțin de trei zile. Amos avea cu el un sac din pânză plin cu cutii din plastic de diferite dimensiuni, fiecare părând să conțină o armă de foc. Întinsese o bucată de fetru roșu pe care aranjase componentele unui imens

pistol negru mat. Acele piese metalice delicate păreau ca niște sculpturi. Amos înmuie un tampon de bumbac într-o soluție de curățare de un albastru strălucitor și frecă ușor toate suprafețele unui mecanism argintiu atașat la un tub metalic negru, apoi lustrui plăcile metalice care deja străluceau ca oglinda.

Fără să-și dea seama, Prax întinse mâinile spre piesele dezasamblate ale armei, împins de dorința de a le monta. Să le vadă imaculate, strălucitoare, puse la locul lor. Amos se prefăcu că nu observă nimic, într-un mod care dovedea contrariul.

— Nu știu de ce au răpit-o, spuse Prax. Doctorul Strickland s-a purtat întotdeauna bine cu ea. Niciodată nu… mă rog, nu i-a făcut niciodată vreun rău. Nu cred că i-ar putea face vreun rău.

— Mda, poate că nu, spuse Amos.

Înmuie din nou tamponul în lichidul de curățare și începu să frece o tijă metalică care avea un arc în jurul ei.

— Trebuie neapărat să ajung acolo, spuse Prax.

Nu a spus: „Fiecare minut petrecut aici este un minut în care i-ar putea face rău lui Mei. În care ar putea să fie în agonie sau să fie urcată la bordul unei nave care părăsește satelitul acesta”. Încerca să nu dea cuvintelor lui un ton plângăreț sau revendicativ, dar părea să le exprime pe amândouă în același timp.

— Pregătirea este partea cea mai plictisitoare, spuse Amos ca și cum era de acord cu ceva. Ai chef să treci imediat la acțiune, chiar acum. Să termini cu nenorocirea asta.

— Păi, da, spuse Prax.

— Înțeleg, spuse Amos. Nu este foarte distractiv, dar este o etapă necesară. Dacă ne ducem acolo fără a fi echipați în mod corespunzător, mai bine nu mergem. De câtă vreme este plecată fata?

— De când au început luptele. De când s-a prăbușit oglinda.

— Deci sunt puține șanse ca o oră în plus să schimbe cu ceva situația, nu?

— Dar…

— Mda, zise Amos oftând. Știu. Asta-i cel mai greu. Însă ar fi mai greu dacă ar trebui să aștepți să ne întoarcem – ar fi cel mai nasol.

Amos lăsă tamponul deoparte și se apucă să regleze arcul lung și negru pe tija metalică lucioasă. Vaporii de alcool din soluția de curățare îi pișcau ochii lui Prax.

— Vă aștept pe *voi,* spuse Prax.

— Mda, știu, zise Amos. Și voi face în așa fel încât să nu întârziem prea mult. Căpitanul este un tip grozav, într-adevăr, dar i se mai întâmplă să fie distras. Voi avea grijă să nu piardă din vedere obiectivul. Nicio problemă.

— Nu, spuse Prax, nu vreau să spun că am de gând să vă aștept odată ce veți intra pe ușa aceea. Adică vă aștept *acum.* Aștept să merg cu voi acolo.

Răsucindu-le ușor cu vârfurile degetelor, Amos introduse arcul și tija în carcasa armei. Prax nu ar fi putut spune când se ridicase în picioare.

— În câte schimburi de focuri ai fost implicat? întrebă Amos. Avea o voce joasă, amplă, liniștită. Eu unul am fost implicat în… la naiba, pentru mine ăsta ar fi al unsprezecelea. Poate al doisprezecelea, dacă pun la socoteală unul în plus când tipul s-a ridicat. Ideea este că, dacă vrei ca fetița ta să fie în siguranță, nu ai vrea să se afle într-un tunel cu un tip care trage cu arma fără să știe ce face.

Și ca să-și sublinieze cuvintele, Amos asamblă arma într-un clănțănit metalic.

— Am să mă descurc, spuse Prax, însă tremura tot doar stând în picioare.

Amos luă pistolul.

— Se poate trage cu arma asta? întrebă el.

— Cum?

— Dacă iei arma asta acum, o îndrepți spre un tip rău și apeși pe trăgaci, va pocni sau nu? Te-ai uitat la mine în timp ce o asamblam. E periculoasă sau inofensivă?

Prax deschise gura, după care o închise. O durere din spatele sternului se intensifică ușor. Amos coborî arma.

— Inofensivă, spuse Prax.

— Ești sigur, doctore?

— Nu ai încărcat-o. Este inofensivă.

— Ești *sigur*?

— Da.

Amos se uită o clipă la armă, încruntându-se.

— Păi, da, ai dreptate, spuse el. Dar tot nu vii.

Se auziră voci dinspre coridorul îngust care ducea la sas. Vocea lui Jim Holden nu semăna cu ceea ce-și imaginase Prax. Se așteptase la un ton serios, grav. În schimb, chiar și în perioade cum era momentul de față, când epuizarea îi scurtase vocalele și-i gâtuise vocea, căpitanul vorbea cu un fel de ușurință în ton. Vocea femeii – *Naomi,* nu Cassandra – nu era mai gravă, ci vizibil mai sumbră.

— Astea sunt datele, spuse ea.

— Datele sunt greșite, răspunse Holden intrând în bucătărie. Trebuie să fie greșite. N-au niciun sens.

— Ce se întâmplă, șefu'? întrebă Amos.

— Securitatea nu ne va fi de niciun ajutor, spuse Holden. Localnicii sunt prea ocupați să încerce să evite o catastrofă generală.

— Un motiv pentru care n-ar trebui să mergem acolo cu armele la vedere, spuse Naomi.

— Te rog, n-am putea evita, măcar acum, să avem din nou această discuție?

Buzele tinerei femei se strânseră, iar Amos își coborî ostentativ ochii spre arma lui, pe care continua s-o lustruiască, deși deja strălucea. Prax avu impresia că nimerise într-un schimb de replici care începuse cu mult timp în urmă.

— Nu era stilul tău să tragi mai întâi și abia după aceea să pui întrebările, spuse Naomi. *Nu ești* genul ăsta de om.

— Ei bine, astăzi trebuie să fiu, spuse Holden pe un ton definitiv.

Tăcerea care urmă era stânjenitoare.

— Ce nu este în regulă cu datele? întrebă Prax. Holden se uită la el derutat. Spuneai că datele sunt greșite.

— Datele de care dispunem arată că rata mortalității este în creștere. Dar trebuie să fie o greșeală. Luptele au avut loc acum... cât? O zi? O zi și jumătate? De ce s-ar înrăutăți lucrurile acum?

— Așa este, spuse Prax. Este efectul de cascadă, iar situația se va agrava.

— Ce e cascada? întrebă Naomi.

Amos puse pistolul în cutia lui și scoase o cutie mai lungă. O armă automată, poate. Îl fixă cu privirea pe Prax, așteptând.

— Este principalul obstacol pentru orice ecosistem artificial. Într-un mediu evolutiv normal, diversitatea este suficientă

pentru a proteja întregul sistem atunci când se întâmplă o catastrofă. Așa este făcută natura. Catastrofe se produc tot timpul. Dar nimic din ceea ce creăm nu are o asemenea profunzime. Dacă un element deraiază, nu există decât câteva căi compensatorii disponibile. Iar ele sunt copleșite de fenomen. Se dezechilibrează. Când eșuează o cale, cele care rămân sunt și mai puține, fiind astfel și mai copleșite. Este un sistem complex simplu. Pentru că-i simplu, este supus efectului de cascadă, iar pentru că-i complex, nu se poate anticipa ce se va prăbuși. Și nici cum anume. Este imposibil de computerizat.

Holden se rezemă de perete și-și încrucișă brațele la piept. Lui Prax i se părea în continuare ciudat să-l vadă în carne și oase. Semăna cu persoana pe care o văzuse pe ecrane, fiind în același timp foarte diferit.

— Stația Ganymede este cel mai important furnizor de produse alimentare și cel mai mare centru agricol, exceptând Terra și Marte, spuse Holden. Nu se poate prăbuși pur și simplu. Nu s-ar permite așa ceva. La naiba, oamenii vin aici pentru a-și aduce pe lume progeniturile…

Prax înclină capul într-o parte. În urmă cu o zi nu ar fi putut explica ce se întâmplă. În primul rând pentru că nu ar fi avut în sânge nivelul de zahăr necesar pentru a-și putea folosi resursele intelectuale. Apoi, pentru că nu ar fi avut cui să-și expună teoria. Era bucuros că putea din nou să gândească, fie și numai pentru a explica gravitatea situației.

— Ganymede a murit, spuse Prax. Aceste tuneluri vor supraviețui, probabil, dar structurile sociale și de mediu sunt deja distruse. Chiar dacă am reuși cumva să restaurăm sistemul ambiental – ceea ce nu ar fi cu putință decât cu prețul unei munci titanice –, câți oameni ar mai sta aici de acum înainte? Câți ar merge la închisoare? Ceva trebuie să umple golul, însă nu va mai fi ceea ce a fost.

— Din cauza cascadei, spuse Holden.

— Da, zise Prax, asta încercam să spun mai devreme. Și apoi către Amos: Totul se va prăbuși. Eforturile depuse vor mai atenua probabil colapsul, făcându-l mai puțin hidos. Dar este prea târziu. E prea târziu și, din moment ce Mei este undeva acolo și nu știm ce urmează să cedeze, trebuie să merg cu voi.

— Prax, spuse Cassandra.

Nu. Naomi. Probabil că nici măcar acum creierul nu-i funcționa la capacitate maximă.

— Strickland și acea femeie, chiar dacă au impresia că-i pot asigura fetiței starea de sănătate, se înșală. Înțelegeți? Chiar dacă nu-i fac niciun rău, chiar dacă nu vor să-i facă vreun rău, totul în jurul lor se va nărui. Ce se va întâmpla dacă vor rămâne fără aer? Ce va fi dacă nu-și dau seama ce se întâmplă?

— Știu că e greu, interveni Holden, dar dacă strigi nu rezolvi nimic.

— Nu strig. Nu strig. Vreau doar să vă spun că mi-au luat fetița și că trebuie să merg s-o caut. Trebuie să fiu acolo când veți deschide ușa. Chiar dacă nu este acolo. Chiar dacă este moartă, eu trebuie să fiu cel care o găsește.

Sunetul era sec, profesionist, de o frumusețe stranie: țăcănitul montării unui încărcător. Prax nu-l văzuse pe Amos scoțându-l din cutia lui, însă bucata de metal întunecată era în mâna lui imensă și părea minusculă între degetele sale enorme. Sub privirea lui Prax, Amos armă cu o mișcare bruscă. Apucă arma de țeavă, având grijă să o țină orientată spre perete, și i-o întinse lui Prax.

— Dar credeam…, spuse acesta. Ziceai că nu simt…

Amos întinse și mai mult mâna. Gestul era limpede. *Ia-o.* Prax se execută. Arma era mai grea decât i se păruse.

— Ăăă, Amos…, spuse Holden. Tocmai i-ai dat o armă încărcată?

— Doctorul vrea să vină cu noi, căpitane, spuse Amos ridicând din umeri. Mă gândesc că ar trebui, probabil, să vină.

Prax surprinse privirea schimbată de Holden cu Naomi.

— Ar trebui să avem o discuție despre procesul luării deciziilor, Amos, spuse Naomi alegându-și cu grijă cuvintele.

— Te cred, spuse Amos. De îndată ce ne întoarcem.

•

Prax străbătuse stația săptămâni la rând, atât ca rezident, cât și ca localnic. Un refugiat care n-avea unde să se ducă. Se obișnuise cu atmosfera de pe coridoare, cu felul în care privirile oamenilor alunecau peste el în cazul în care ar fi încercat să-și lase povara asupra lor. Acum, că avea burta plină, o armă în mâini și făcea parte dintr-un grup, stația devenise un alt loc. Privirile oamenilor alunecau în continuare peste el, însă teama era de altă natură, iar foamea o combătea. Holden și Amos nu

aveau paloarea conferită de malnutriție, nici privirea hăituită, văzând cum se dezintegra tot ceea ce crezuseră că era veșnic. Naomi se întorsese la navă, intrase în rețeaua de securitate locală și era pregătită să coordoneze deplasările fiecăruia dintre ei în cazul în care cei trei ar fi trebuit să se despartă.

Poate pentru prima dată în viața lui, Prax se simți ca un intrus. Își privea locul de baștină și văzu ce-ar fi putut vedea Holden: un tunel interminabil săpat în gheață acoperit cu picturi și semne; partea inferioară a pereților, pe care oamenii o puteau atinge din neatenție, era acoperită cu un strat gros de material izolant. Gheața de pe Ganymede îți putea smulge carnea de pe oase, chiar la cea mai mică atingere. Tunelul era prea întunecat acum, lumina proiectoarelor începând să scadă tot mai mult. Un coridor larg, pe care Prax îl străbătea zilnic în timpul studiilor sale, se transformase într-o cavernă plină de sunetele picăturilor de apă, din cauza dereglărilor climatice. Plantele care nu muriseră erau în agonie, iar aerul îi lăsa un gust rânced, semn că reciclatoarele de urgență aveau să-și dea curând duhul. Ar trebui să se întâmple curând. Mai bine…

Totuși Holden avea dreptate. Oamenii trași la față și cu un aer disperat cu care se întâlneau fuseseră specialiști în domeniul alimentar și agricol, experți în schimburi de gaze și lucrători agricoli de înaltă calificare. Dacă Ganymede murea, cascada nu avea să se oprească. După expedierea ultimei încărcături de alimente, Centura, sistemul jupiterian și numeroasele baze permanente aflate pe orbită în jurul Soarelui trebuiau să găsească un nou mod de aprovizionare cu vitamine și micronutrienți pentru copiii lor. Prax începea să se întrebe dacă bazele situate pe planetele îndepărtate ar fi capabile să-și asigure propria subzistență. Dacă dispuneau de instalații hidroponice și de ferme pentru cultivarea drojdiilor și totul mergea cum trebuie…

Era o diversiune. Pentru a se gândi la orice altceva, mai puțin la teama de ceea ce se putea afla dincolo de ușa aceea. Și-i convenea de minune.

— Stați! Toți câți sunteți.

Vocea era joasă, aspră și cu tonalități ciudate, ca și cum corzile vocale ale bărbatului fuseseră scoase afară și târâte prin noroi. Stătea în mijlocul intersecției tunelurilor de gheață, chiar

în fața lor, într-un echipament de luptă blindat al Poliției Militare cu două numere mai mic. După accent și statură, era marțian.

Amos și Holden se opriră, se întoarseră și se uitară peste tot în jur, dar nu în direcția lui. Prax făcu la fel. Alți oameni îi înconjurau, pe jumătate ascunși. Sentimentul brusc de panică care-l cuprinse îi lăsă un gust metalic.

— Am numărat șase, spuse Holden.

— Și tipul în pantaloni gri? întrebă Amos.

— Bine, șapte. Ne urmărește de când am părăsit nava. Probabil se află aici din alte motive.

— Chiar și așa, șase e mai mare decât trei, le spuse Naomi în căști. Vreți să vă trimit întăriri?

— La naiba, avem întăriri? întrebă Amos. Îl trimiți aici pe Supitayaporn, să le vorbească până-i omoară?

— Îi putem dovedi, spuse Prax strecurându-și mâna în buzunarul unde își pusese pistolul. Nu trebuie să lăsăm pe nimeni…

Mâna mare a lui Amos se închise peste a lui, împiedicându-l să scoată arma.

— Pe ăștia nu-i împuști, spuse Amos. Le vorbești.

Holden înaintă spre marțian. Detașarea cu care se deplasa făcea aproape inofensivă pușca de asalt pe care o avea la umăr. Nici măcar echipamentul blindat scump pe care îl purta nu contrasta cu zâmbetul său relaxat.

— Hei, spuse Holden. E vreo problemă, domnule?

— Poate că da, răspunse marțianul tărăgănat. Poate că nu. Depinde de tine.

— Prefer *nu,* spuse Holden. Acum, dacă vreți să ne scuzați, trebuie să…

— Încetișor, spuse marțianul înaintând. Chipul său îi amintea vag lui Prax de cineva văzut pe ecran, fără să-i fi atras vreodată cu adevărat atenția. Nu sunteți de pe aici.

— Eu da, spuse Prax. Sunt doctorul Praxidike Meng. Botanist-șef însărcinat cu ferma experimentală de soia a RMD-Southern. Cine sunteți dumneavoastră?

— Lasă-l pe căpitan să se ocupe de asta, spuse Amos.

— Dar…

— Se pricepe foarte bine.

— Cred că vă ocupați de ajutoare, spuse marțianul. Și vă aflați cam departe de locurile de distribuție. S-ar părea că v-ați pierdut. Poate aveți nevoie să fiți escortați într-o zonă sigură.

Holden își trecu greutatea de pe un picior pe altul. Pușca de asalt alunecă înainte câțiva centimetri, într-o mișcare naturală, deloc provocatoare.

— Știu și eu, spuse Holden. Suntem destul de bine protejați. Cred că ne putem purta singuri de grijă. Cât cereți pentru… hm… escortă?

— Ei bine, sunteți trei, deci să zicem o sută în monedă marțiană; cinci în moneda locală.

— Ce-ați zice să veniți cu noi și aranjez să plecați toți de pe această minge de gheață?

Marțianul rămase mut pentru o clipă.

— Nu-i deloc amuzant, spuse el în cele din urmă, însă masca lui de autoritate și încredere dispăruse. Prax văzuse foamea și disperarea din spatele ei.

— Mă duc într-un vechi sistem de tuneluri, spuse Holden. Cineva a răpit un grup de copii chiar înainte ca totul să devină iad. Și i-au dus acolo. Fiica doctorului face parte dintre copiii răpiți. Mergem s-o luăm înapoi și să-i întrebăm politicos cum de știau ce avea să se întâmple după aceea. S-ar putea să opună o oarecare rezistență. Ne-ar fi de mare folos câțiva oameni care să știe să folosească o armă.

— Glumești, spuse marțianul.

Cu coada ochiului, Prax văzu apropiindu-se una dintre celelalte persoane. O femeie zveltă, într-un echipament de luptă ușor.

— Suntem de la APE, spuse Amos, după care arătă spre Holden. Iar el este James Holden, din *Rosinanta.*

— La naiba, spuse marțianul. Deci tu ești. Tu ești Holden.

— Din cauza bărbii, spuse Holden.

— Numele meu este Wendell. Am lucrat pentru Pinkwater Security, însă nenorociții ăia au șters-o și ne-au lăsat aici. Din punctul meu de vedere, chestia asta anulează contractul. Dacă ai nevoie de arme în plus, de niște profesioniști, n-ai să găsești alții mai buni decât noi.

— Câți sunteți?

— Cu mine șase.

Holden se uită spre Amos. Prax îl simți pe Amos, de parcă-l văzuse, ridicând din umeri. La urma urmei, omul despre care tocmai vorbiseră nu avea nicio legătură cu afacerea lor.

— Bine, spuse Holden. Am încercat să ne adresăm serviciilor de securitate locale, dar în zadar. Urmați-mă, sprijiniți-ne și vă dau cuvântul meu că veți pleca de pe Ganymede.

Wendell rânji. Unul dintre incisivi era vopsit în roșu și decorat cu un motiv minuscul în negru și alb.

— Cum spui tu, șefu', zise el. După care, ridicându-și arma: Adunarea! Avem un nou contract, băieți. La treabă!

Strigăte de entuziasm izbucniră în jurul lor. Prax se trezi dintr-odată lângă el cu femeia zveltă, care îi zâmbi și-i strânse mâna de parcă se afla în campanie electorală. Prax clipi, răspunzând și el cu un zâmbet, iar Amos își puse mâna grea pe umărul său.

— Vezi? Ți-am spus eu… Și acum la drum.

•

Tunelul era mai întunecat decât părea pe înregistrarea video. Gheața trasase dâre subțiri asemenea unor vene palide, însă chiciura care le acoperea era recentă. Ușa părea ca oricare alta dintre sutele de uși prin fața cărora trecuseră în drumul lor. Prax înghiți nervos. Simțea un gol în stomac. Abia rezista impulsului de a o striga pe Mei, s-o strige pe nume și s-o audă răspunzându-i.

— Foarte bine, spuse Naomi în casca lui. Am deblocat sistemul de închidere. Așa că, oricând vă simțiți în stare, băieți…

— Acum este momentul, spuse Holden. Deschide.

Sistemul de etanșare din jurul ușii scoase un șuierat.

Ușa se deschise.

CAPITOLUL 15

Bobbie

Prima întâlnire importantă dintre diplomații marțieni și cei ai Națiunilor Unite intra în a treia oră, însă abia se terminaseră prezentările și citirea ordinii de zi. Un pământean îndesat, îmbrăcat într-un costum gri-închis ce costa cu siguranță mai mult decât echipamentul de recunoaștere al lui Bobbie, bâzâia la nesfârșit ceva despre articolul 14, punctul D, paragrafele 1-11, pentru a delimita cadrul în care aveau să se poarte discuțiile cu privire la efectele agresiunilor din trecut asupra prețului mărfurilor în conformitate cu acordurile comerciale în vigoare. Bobbie se uită în jur și văzu că toți cei adunați în jurul mesei lungi din stejar îi acordau oratorului aceeași atenție deosebită. Își înăbuși cu mare dificultate un căscat chinuitor.

Pentru a se gândi la altceva, se hotărî să încerce să ghicească identitatea tuturor acelor persoane. Îi fuseseră prezentate, specificându-se numele și funcția fiecăreia, ceea ce nu însemna mare lucru. Aici toată lumea era secretar-adjunct, subsecretar sau director de ceva. Erau chiar și câțiva generali, însă Bobbie știa destule despre cum funcționează politica pentru a-și da seama că militarii care erau de față nu aveau nici cea mai mică importanță. Cei cu adevărat puternici erau discreți, lipsiți de titluri. Erau mai mulți astfel de oameni, printre care un individ cu o față rotundă ca o lună și o cravată subțire, prezentat ca fiind secretar al unui departament sau altul. Lângă el, bunica cuiva oferea o pată de culoare în această mare de ținute cenușii, cafenii sau albastre-închis, cu sariul ei galben intens. Ronțăia fistic, afișând o jumătate de zâmbet enigmatic. Bobbie se distră câteva minute încercând să ghicească dacă șeful era Față-de-Lună sau Bunica.

Se gândi să-și toarne un pahar de apă din una dintre carafele de cristal așezate la intervale regulate pe masă. Nu-i era sete, dar avea să-i ia un minut, două să ia paharul, să-l umple cu apă și să bea. Se uită de-a lungul mesei și observă că nu bea nimeni apă. Poate așteptau să ia cineva inițiativa.

— Să luăm o mică pauză, spuse bărbatul în costum gri-închis. Zece minute, după care putem trece la articolul 15.

Oamenii se ridicară și se risipiră pe la toalete și prin fumoare. Bunica își luă poșeta și se îndreptă spre un reciclator, unde aruncă cojile de fistic. Față-de-lună își scoase terminalul din buzunar și apelă pe cineva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Bobbie frecându-se la ochi cu palmele până văzu stele verzi.

— Ai vreo problemă, sergent? spuse Thorsson lăsându-se pe spătarul scaunului și rânjind. Te epuizează gravitația?

— Nu, spuse Bobbie, continuând apoi: Ei bine, da, însă mai că mi-aș băga un ac în ochi, doar pentru o schimbare de ritm.

Thorsson dădu din cap și o bătu pe mână, un gest pe care îl făcea tot mai des în ultima vreme. Nu-l făcea mai puțin enervant sau paternalist, dar Bobbie se temea ca nu cumva Thorsson să intenționeze să flirteze cu ea. O perspectivă foarte jenantă.

Ea îi îndepărtă mâna și se aplecă spre Thorsson până când el se întoarse și o privi în ochi.

— De ce nu vorbește nimeni despre nenorocitul ăla de monstru? șopti ea. Nu de asta mă aflu… *ne aflăm* aici?

— Trebuie să înțelegi cum funcționează lucrurile astea, spuse Thorsson întorcându-se pentru a-și butona terminalul. Chestiile politice se fac pe îndelete, deoarece mizele sunt foarte mari și nimeni nu vrea să dea greș.

Puse terminalul jos și-i aruncă o ocheadă tinerei femei.

— Aici sunt cariere în joc.

— Cariere…

Thorsson dădu pur și simplu din cap și mai tastă ceva la terminal.

„Cariere?”

Pentru o clipă se regăsi întinsă pe spate, fixând cu privirea vidul înstelat ce acoperea Ganymede. Oamenii ei erau morți sau în agonie. Radioul încorporat era mort, echipamentul de luptă – un sicriu înghețat. Văzu fața creaturii. Fără echipament, în ciuda radiațiilor și a vidului din jur, cu fulgi roșii de sânge înghețat plutind în jurul ghearelor sale. Și nimeni de la această masă nu voia să vorbească despre asta pentru a nu-și periclita cariera?

Să-i ia dracu’ pe toți!

Când participanții la reuniune s-au întors în încăpere, ocupându-și locurile la masă, Bobbie ridică mâna. Se simțea

cumva ridicolă, ca un elev din clasa a cincea într-o cameră plină de adulți, și habar nu avea ce protocol trebuia urmat pentru a pune o întrebare. Cel care citise ordinea de zi îi aruncă o privire iritată, după care o ignoră. Thorsson întinse o mână pe sub masă și o ciupi tare de picior.

Ea ținea în continuare mâna ridicată.

— Scuzați-mă, spuse ea.

Cei aflați în jurul mesei îi aruncară priviri tot mai puțin amicale, întorcându-se apoi ostentativ. Thorsson își înteți presiunea asupra piciorului ei până când Bobbie nu mai putu: îl apucă cu cealaltă mână de încheietură și strânse. Când oasele începură să-i trosnească, el își retrase mâna, icnind surprins. Își întoarse scaunul pentru a fi față în față cu ea și o privi fix, cu ochii larg deschiși și buzele strânse.

Sariul-galben puse o mână pe brațul celui care citise ordinea de zi și el se opri instantaneu. „Aha, deci ea este șeful”, gândi Bobbie.

— Eu, una, spuse Bunica adresând restului adunării un zâmbet ca pentru a-și cere scuze, aș vrea să aud ce are de spus sergentul Draper.

„Își amintește numele meu”, gândi Bobbie. „Interesant”.

— Sergent, zise Bunica.

Neștiind ce să facă, Bobbie se ridică în picioare.

— Mă întrebam de ce nu vorbește nimeni despre monstru.

Zâmbetul enigmatic al Bunicii reapăru. Nimeni nu scoase un cuvânt. Tăcerea generală îi injectă lui Bobbie adrenalină în sânge. Simțea că începe să-i tremure picioarele. Ar fi vrut mai mult decât orice să se așeze, să uite toți de ea și să privească în altă parte.

Se încruntă și-și întări genunchii.

— Ați auzit, spuse ea cu o voce tot mai puternică pe care nu o putea controla, de monstrul care a ucis cincizeci de soldați pe Ganymede? Motivul pentru care ne aflăm toți aici…

Tăcerea continua să plutească deasupra încăperii. Thorsson o privea fix, de parcă își pierduse mințile. Poate că așa și era. Bunica își aranjă un pliu al sariului și-i adresă un zâmbet încurajator.

— Vreau să spun, spuse Bobbie agitându-și exemplarul ordinii de zi, că sunt convinsă că acordurile comerciale, drepturile

asupra apei și cine și-o pune cu cine în a doua zi de joi după solstițiul de iarnă sunt lucruri *foarte* importante!

Se opri să tragă adânc aer în piept, gravitația și tirada ei părând dintr-odată să o fi lăsat fără aer. Vedea în ochii lor: dacă s-ar fi oprit acolo, ar fi fost doar un incident ciudat – și fiecare s-ar fi întors la treaba lui, dând-o repede uitării. Își vedea cariera prăbușindu-se în flăcări, ca din înaltul unei stânci.

Își dădu seama că nu-i pasă.

— *Dar ce spuneți de nenorocitul ăsta de monstru*? izbucni ea aruncând pe masă exemplarul său din program, care alunecă, iar un bărbat în costum cafeniu îl evită de parcă atingerea l-ar putea infecta cu orice ar fi avut Bobbie.

Înainte să mai poată continua, Thorsson țâșni din scaun.

— Vă rugăm să ne scuzați o clipă, doamnelor și domnilor. Sergentul Draper suferă de stres posttraumatic și are nevoie de îngrijiri.

O prinse de cot și o conduse în afara încăperii, însoțiți de un freamăt tot mai intens. Thorsson se opri în hol și așteptă să se închidă ușa în spatele lui.

— Tu…, șuieră Thorsson împingând-o spre un scaun.

În mod normal, slăbănogul ofițer de informații n-ar fi putut-o urni un centimetru, dar se părea că o lăsau picioarele, deoarece se prăbuși pe scaun.

— Tu…, repetă el, după care i se adresă cuiva prin terminal: Vino aici imediat. Tu…, spuse el a treia oară îndreptând un deget acuzator asupra lui Bobbie, după care începu să meargă încoace și încolo prin fața scaunului ei.

Câteva minute mai târziu, căpitanul Martens intră în pas alergător în holul camerei de conferințe. Se opri însă văzându-i pe Bobbie prăbușită în scaun și pe Thorsson roșu de furie.

— Ce…

— Este vina *ta,* îl întrerupse Thorsson, care se întoarse spre Bobbie. Cât despre tine, sergent, tocmai ai demonstrat că a fost o mare greșeală să te aducem aici. Întregul avantaj pe care l-am fi putut obține prin prezentarea singurului martor ocular al evenimentelor a fost făcut praf de… de tirada ta *idioată.*

— Ea…, încercă din nou să intervină Martens, însă Thorsson îl împunse în piept cu degetul și spuse:

— Ziceai că o poți controla.

— Nu, n-am spus niciodată asta, îi replică Martens aruncându-i lui Thorsson un zâmbet trist. Am spus că o pot ajuta, dacă mi s-ar acorda suficient timp.

— Nu contează, i-o tăie Thorsson fluturând o mână spre ei. Vă îmbarcați amândoi în următoarea navă spre Marte, unde veți putea da explicații în fața unei comisii disciplinare. Și acum dispăreți din fața mea.

Se răsuci pe călcâie și se întoarse în sala de conferințe, deschizând ușa doar atât cât să-și strecoare înăuntru corpul subțire.

Martens se așeză pe scaunul de lângă Bobbie și răsuflă adânc.

— Așa deci, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Oare mi-am distrus cariera? întrebă ea.

— Poate. Cum te simți?

— Simt..., spuse ea cuprinsă de o dorință puternică de a vorbi cu Martens, dorință care începu să o înfurie. Simt că am nevoie de aer.

Înainte ca Martens să poată protesta, Bobbie se ridică în picioare și se îndreptă spre lifturi.

•

Complexul Națiunilor Unite era un adevărat oraș. Îi luă aproape o oră până să găsească ieșirea. Și în tot acest timp se deplasa ca o nălucă prin haosul și agitația zonei guvernamentale. Oamenii se intersectau cu ea și o depășeau cu pas grăbit pe coridoare interminabile, vorbind nervos în grupuri mici, compacte, sau la terminalele lor. Bobbie nu fusese niciodată în Olympia, unde se afla sediul Congresului marțian. Urmărise câteva minute dezbaterile din Congres în timpul transmisiilor guvernamentale, când o interesa câte un subiect, dar era o nimica toată în comparație cu activitatea agitată de la sediul Națiunilor Unite. Oamenii din acest ansamblu de clădiri guvernau treizeci de miliarde de cetățeni și sute de milioane de coloniști. Comparativ, cele patru miliarde de marțieni păreau dintr-odată că locuiesc pe o planetă pustie.

Pe Marte, Terra era văzută în general ca o civilizație în declin, populată de oameni leneși, răsfățați, care trăiau din ajutoare guvernamentale. Cu politicieni grași, corupți, care se îmbogățeau pe seama coloniilor. O infrastructură în degradare care înghițea aproape treizeci la sută din totalul resurselor pe

sisteme de reciclare doar pentru ca populația să nu se înece în propriile mizerii. Pe Marte, practic, șomajul era inexistent. Întreaga populație era implicată direct sau indirect în cel mai mare proiect de construcție din istoria omenirii: terraformarea unei planete. Această întreprindere colosală le dădea tuturor un scop, o viziune comună asupra viitorului. Nu semănau nici pe departe cu pământenii, care trăiau doar pentru a-și încasa următoarele alocații și pentru următoarea vizită la farmacie sau la centrele comerciale.

Cel puțin așa se spunea. Dintr-odată însă, Bobbie nu mai era la fel de sigură că acesta ar fi adevărul.

Opririle repetate la diferitele puncte de informare risipite prin complex o îndrumară în cele din urmă către ieșire. Un gardian cu un aer plictisit o salută dând din cap atunci când trecu pe lângă el, iar după o secundă era afară.

Afară. Fără echipament.

După cinci secunde, încercând să se întoarcă, bătu la ușa care, își dădea acum seama, se deschidea numai din interior. Gardianului i se făcu milă de ea și-i deschise. Se repezi înăuntru și se prăbuși gâfâind pe o bancă din apropiere, pe punctul de a face o criză de hiperventilație.

— Prima dată? întrebă gardianul zâmbind.

Bobbie își dădu seama că nu poate vorbi, însă răspunse afirmativ cu o mișcare a capului.

— Marte sau Lima?

— Marte, spuse ea de îndată ce-și mai veni în fire.

— Mda, bănuiam eu. Din cauza cupolelor. Oamenii obișnuiți să trăiască în cupole tind să intre puțin în panică. Centurienii fac pe ei. Exact așa cum îți spun. Ajungem să-i trimitem acasă burdușiți de medicamente, ca să nu înceapă să urle.

— Mda, spuse Bobbie bucuroasă să-l lase pe gardian să vorbească în timp ce ea începea să-și revină. Pe bune…

— Te-au adus noaptea?

— Mda.

— Așa fac cu străinii. Pentru a-i feri de crize de agorafobie.

— Mda.

— Am să țin ușa întredeschisă pentru tine. În caz că vei simți nevoia să intri din nou.

Presupunerea gardianului că avea să mai încerce o dată o convinse instantaneu pe Bobbie, care se uită mai atentă la el.

Un pământean nu prea înalt, dar cu o piele frumoasă, atât de întunecată, încât părea aproape albăstrie. Avea o constituție atletică și ochi cu o nuanță de gri atrăgătoare. El îi zâmbi fără urmă de ironie.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Bobbie. Bobbie Draper.

— Chuck, răspunse el. Uită-te mai întâi în jos, apoi ridică încet privirea spre orizont. Orice ai face, nu te uita direct în sus.

— Cred că m-am prins de data asta, Chuck, dar îți mulțumesc.

Chuck se uită o clipă la uniforma ei, după care spuse:

— *Semper fi,* pușcaș.

— Ura, răspunse ea schițând un zâmbet.

La a doua încercare de a ieși făcu întocmai așa cum o sfătuise Chuck și-și ținu privirea în pământ preț de câteva secunde, ceea ce contribui la reducerea senzației de supraîncărcare senzorială. Însă numai puțin. Mii de mirosuri îi atacau nările, fiecare luptând împotriva celorlalte pentru a se impune. Aromele îmbătătoare de plante și pământ pe care s-ar fi așteptat să le întâlnească într-o seră. Mirosul de ulei și de metal supraîncălzit provenit de la o unitate de producție. Ozonul degajat de motoarele electrice. Toate aceste senzații olfactive o loviră în același timp, suprapunându-se și amestecându-se cu arome prea exotice pentru a fi identificate. Iar sunetele creau o continuă disonanță. Oameni care vorbesc, utilaje de construcții, mașini electrice, decolarea unei navete transorbitale, și toate dintr-odată și încontinuu. Nu e de mirare că intrase în panică. Două simțuri se prăbușiră într-o fracțiune de secundă. În plus, un cer de un albastru intens care se întindea la infinit…

Nemișcată, cu ochii închiși, Bobbie se concentră pentru a-și controla respirația, până când îl auzi pe Chuck închizând ușa în urma ei. Acum nu mai avea de ales. Dacă făcea cale întoarsă și-i cerea lui Chuck să o lase să intre, și-ar fi recunoscut înfrângerea. Or, era clar că el slujise ceva vreme în cadrul pușcașilor marini ai Națiunilor Unite și nu se punea problema să-și manifeste slăbiciunea în fața lui. Nu, nici nu putea fi vorba de așa ceva.

Când auzul și mirosul i se mai se mai obișnuiră cu potopul de senzații, deschise iarăși ochii și se uită în jos. Apoi își ridică încet capul, până văzu orizontul. În fața ei se întindeau alei lungi care străbăteau spații verzi întreținute cu meticulozitate. Iar dincolo de ele, în depărtare, un zid cenușiu se înălța la vreo zece metri,

cu turnuri de pază la intervale regulate. Fu surprinsă de importanța măsurilor de securitate care protejau complexul Națiunilor Unite și se întrebă dacă ar putea ieși.

Însă n-avea de ce să-și facă griji. În timp ce se apropia de poarta păzită ce dădea spre lumea exterioară, sistemul de securitate îi cercetă terminalul, care îl asigură de statutul ei de VIP. Deasupra postului de gardă, o cameră îi scană chipul, îl compară cu imaginea inclusă în dosarul ei și-i verifică identitatea, în timp ce ea se afla la vreo douăzeci de metri de poartă. Când ajunse acolo, gardianul o salută milităreşte și o întrebă dacă are nevoie de un vehicul.

— Nu, pur și simplu vreau să mă plimb, spuse ea.

Cu un zâmbet, soldatul îi ură o zi bună. Bobbie porni de-a lungul străzii și se îndepărtă de complexul Națiunilor Unite, iar când privi înapoi zări doi membri înarmați ai personalului de securitate care o urmau de la distanță, discreți. Ridică din umeri și-și continuă drumul. Cineva și-ar fi pierdut probabil slujba dacă o persoană importantă ca ea s-ar fi rătăcit sau ar fi fost rănită.

Odată ieșită din complexul Națiunilor Unite, Bobbie resimți mai puțin starea de agorafobie. În jurul ei, clădirile își înălțau zidurile din sticlă și oțel suficient de mult încât să nu mai vadă amețitoarea linie a cerului. Mașini mici se strecurau pe străzi în bâzâitul motoarelor electrice, lăsând în urmă o dâră invizibilă de ozon.

Și erau oameni *peste tot.*

Pe Marte, Bobbie participase ca spectatoare la câteva meciuri ale celor de la Red Devils, pe Stadionul Armstrong. Arena sportivă putea găzdui douăzeci de mii de oameni. Fiindcă echipa era la coada clasamentului, de obicei veneau mai puțin de jumătate. Bobbie nu mai văzuse niciodată în același loc și în același timp un grup de persoane atât de mare ca mulțimea aceea mai mult sau mai puțin numeroasă. Pe Marte erau miliarde de oameni, însă acolo nu erau prea multe spații deschise pentru public. Bobbie se opri la o intersecție și scrută cele două artere care păreau să se întindă la infinit. Era convinsă că în momentul acela mergeau pe trotuare mai mulți oameni decât văzuse de obicei la meciurile celor de la Red Devils. Încercă să-și imagineze numărul de persoane din clădirile care se înălțau amețitor spre cer peste tot în jurul ei,

dar nu reuși. Milioane de oameni, fără îndoială, și asta doar pe străzile și în clădirile pe care le vedea.

Iar dacă propaganda marțiană spunea adevărul, atunci cei mai mulți dintre cei pe care îi vedea acum erau șomeri. Încercă să-și imagineze această situație, să nu ai niciun loc anume în care trebuie să mergi, la ore precise, în fiecare zi.

Ceea ce descoperiseră pământenii era că, atunci când oamenii nu au nimic de făcut, fac copii. Pe parcursul unei perioade relativ scurte de timp, în secolele XX și XXI, populația părea mai degrabă să scadă decât să aibă o creștere continuă. Tot mai multe femei având acces la un nivel de educație superior și, prin urmare, la locuri de muncă calificate, mărimea medie a familiei scăzuse.

Câteva decenii de șomaj în masă au pus capăt acestei tendințe.

Sau cel puțin așa li se spusese la școală. Doar aici, pe Pământ, unde hrana creștea singură, unde aerul era doar un produs secundar al unei vegetații necontrolate, unde resursele solului erau din abundență, un individ putea alege cu adevărat să nu facă nimic. Era suficientă bogăție creată de cei care simțeau nevoia să muncească pentru ca surplusul să-i hrănească pe ceilalți. O lume care nu mai era împărțită în bogați și săraci, ci în dinamici și apatici, activi și pasivi.

Bobbie ajunse în fața unei cafenele și se așeză la o masă.

— Pot să vă aduc ceva? întrebă zâmbind o femeie tânără cu părul vopsit albastru intens.

— Ce-mi recomandați?

— Avem cel mai bun ceai cu lapte de soia, dacă doriți.

— E în regulă, spuse Bobbie, neștiind prea bine ce era ceaiul cu lapte de soia – dar îi plăceau destul de mult cele două componente separate pentru a-și încerca norocul.

Chelnerița cu părul albastru se duse la bar, unde schimbă câteva cuvinte cu un băiat la fel de tânăr ca ea în timp ce el pregătea ceaiul. Bobbie se uită în jur și observă că toate persoanele pe care le vedea muncind erau cam de aceeași vârstă.

— Hei, aș putea să te întreb ceva? spuse ea când îi fu adus ceaiul.

Fata ridică din umeri și zâmbi aprobator.

— Toți cei care lucrează aici sunt de aceeași vârstă?

— Păi… cam da. Trebuie să adunăm credite pentru facultate, nu?

— Nu sunt de aici, spuse Bobbie. Explică-mi, te rog.

Albăstrica o privi ca și cum o văzuse pentru prima dată, observându-i uniforma și diversele insigne.

— Oh, sunteți de pe Marte, nu? Aș vrea să merg acolo.

— Mda, e minunat. Spune-mi ceva despre aceste credite.

— Nu aveți așa ceva pe Marte, nu? întrebă chelnerița nedumerită. Ei bine, dacă vrei să mergi la facultate, trebuie să ai cel puțin un an credite de muncă. Asta pentru a fi sigur că-ți place să muncești. Înțelegeți, ca să nu asigure locuri în sălile de curs unor oameni care după aceea vor merge doar pe bază.

— Pe bază?

— Știți, întreținerea de bază.

— Cred că înțeleg, spuse Bobbie. Întreținerea de bază sunt banii din care trăiți dacă nu munciți?

— Nu bani, știți, doar baza. Ca să ai bani trebuie să muncești.

— Mulțumesc, spuse Bobbie, apoi sorbi din ceaiul cu lapte în timp ce chelnerița se grăbea la o altă masă.

Ceaiul era delicios. Trebui să admită că exista o oarecare logică, deși tristă, în efectuarea unei trieri preliminare înainte de a aloca resurse pentru educarea oamenilor. Bobbie achită nota prin intermediul terminalului ei, care afișă cheltuielile totale după convertirea sumei în moneda locală. Adăugă un bacșiș generos pentru fata cu plete albastre care voia de la viață mai mult decât întreținerea de bază.

Oare Marte va deveni, după terraformare, asemenea Pământului? În situația în care marțienii nu ar mai fi nevoiți să lupte în fiecare zi pentru a-și asigura subzistența, ar deveni și ei la fel? O cultură care ți-ar permite să *alegi* efectiv dacă vrei sau nu să contribui? Orele de muncă și inteligența colectivă a cincisprezece miliarde de ființe umane considerate pur și simplu pierderi acceptabile pentru sistem. Ideea o întristă pe Bobbie. Atâtea eforturi pentru a ajunge într-un punct în care ar putea trăi în felul acesta. Să-ți trimiți copiii să lucreze într-o cafenea doar pentru a ști dacă erau deciși să contribuie. Iar dacă nu, să-i lași să-și petreacă tot restul vieții mergând pe *bază.*

Un lucru era însă sigur: pregătirea fizică și formarea pușcașilor marini de pe Marte, în condiții de gravitație normală, erau pur și simplu prostii. Nu exista nicio șansă ca Marte să

învingă Terra. Chiar dacă ar fi trimiși toți soldații marțieni, înarmați din cap până-n picioare, într-un singur oraș de pe Pământ, locuitorii lui i-ar copleși folosindu-se doar de pietre și de bâte.

Adâncită în gânduri, simți dintr-odată cum i se lua o mare greutate de pe umeri, o povară de care nu fusese conștientă. Thorsson și toate balivernele lui nu aveau nicio importanță. Disputa cu Pământul nu-și avea rostul. A face din Marte un nou Pământ nu avea niciun sens, nu cu acest rezultat.

Tot ce conta era să descopere cine dăduse drumul acelei creaturi pe Ganymede.

Înghiți ceaiul rămas și gândi: „Va trebui să dau o raită”.

CAPITOLUL 16

Holden

Pentru Holden, coridorul lung care se întindea dincolo de ușă semăna cu oricare altul de pe Ganymede: pereți de gheață acoperiți cu plăci izolatoare și rezistente la umezeală, suprafață cauciucată și leduri cu spectru complet ce imitau lumina soarelui care străbătea din cerul albăstrui al Pământului. S-ar fi putut afla oriunde.

— Suntem siguri că este cel bun, Naomi?

— Este coridorul prin care a fost dusă Mei, potrivit înregistrării hackerului, răspunse tânăra femeie.

— Bine, zise el, după care puse un genunchi pe pământ și le făcu semn și celorlalți să facă la fel. După ce se strânseră în jurul lui într-un cerc aproximativ, spuse: Coordonatorul nostru, Naomi, are informații despre dispunerea tunelurilor, dar nu știe mai mult. Habar n-avem unde se află infractorii, nu știm nici măcar dacă mai sunt acolo.

Prax vru să obiecteze, dar Amos îl descurajă punându-i o mână grea pe umăr.

— Deci va trebui să avem în vedere că vom lăsa în urmă, necercetate, numeroase intersecții. Și asta nu prea-mi place.

— Mda, făcu Wendell, liderul de la Pinkwater. Nici mie nu-mi place chestia asta.

— Așa că va rămâne câte unul la fiecare intersecție de care trecem, până când vom ști încotro ne îndreptăm, explică Holden. Naomi, fixează toate terminalele lor individuale pe canalul nostru. Băieți, toată lumea își pune căștile. Regula de comunicare: nimeni nu vorbește, exceptând cazurile în care pun o întrebare directă sau este în pericol de moarte.

— Am înțeles, spuse Wendell, iar ceilalți din echipa lui repetară întocmai.

— Odată ce vom fi aflat ce avem în față, dacă va fi nevoie, îi voi chema pe toți cei rămași la intersecții să ni se alăture. Dacă nu, ne vor asigura retragerea în cazul în care vom fi copleșiți la întoarcere.

Toată lumea încuviință.

— Foarte bine. Amos în față. Wendell, ne acoperi spatele. Toți ceilalți răsfirați-vă la interval de un metru, spuse Holden, după care bătu cu degetul în platoșa lui Wendell. Desfășurăm operațiunea așa cum trebuie și am să le șoptesc celor de la APE să vă transfere câteva credite în conturi, pe lângă faptul că vă ajut să plecați de aici.

— Excelent, spuse femeia subțirică cu echipament ușor, după care băgă un cartuș pe țeava pistolului ei automat.

— Bine, să mergem. Amos, harta lui Naomi spune că mai sunt cincizeci de metri până la o altă ușă presurizată, după care urmează un fel de spațiu de depozitare.

Amos dădu din cap și-și puse arma pe umăr – o armă automată imensă cu un încărcător mare. Avea mai multe încărcătoare de rezervă și un număr de grenade ce-i atârnau de hamul echipamentului său de luptă marțian. Arsenalul din metal îi zăngănea la fiecare pas pe care îl făcea. Amos se îndepărtă cu pas rapid de-a lungul coridorului. Holden aruncă o privire în spate și constată cu satisfacție că cei de la Pinkwater păstrau ritmul și distanța. Arătau ei pe jumătate înfometați, dar se descurcau.

— Căpitane, intrare într-un tunel pe dreapta, chiar în fața ușii presurizate, spuse Amos, care se opri și puse un genunchi la pământ pentru a acoperi coridorul neașteptat.

Acest pasaj nu apărea pe hartă. Prin urmare, fuseseră săpate noi tuneluri *după* ultima actualizare a specificațiilor tehnice ale stației. Astfel de modificări dădeau de înțeles că aveau mai puține informații decât s-ar fi așteptat, ceea ce nu putea fi o veste bună.

— Bine, spuse Holden și, arătând spre femeia subțirică cu pistol automat, continuă: Te numești…

— Paula, spuse ea.

— Paula, asta e intersecția ta. Încearcă să nu tragi decât atunci când se trage asupra ta, dar *nu* lăsa pe nimeni să treacă de tine, sub nicio formă.

— Înțeles, spuse Paula, după care se instală într-un loc de unde putea supraveghea coridorul din lateral, cu arma pregătită.

Amos desprinse o grenadă din ham și i-o întinse.

— În caz că se împute treaba, spuse el.

Paula dădu din cap și se rezemă de perete. Amos o luă înaintea grupului, îndreptându-se spre ușa presurizată.

— Naomi, spuse Holden după ce studie ușa și sistemul de închidere. Ușă presurizată, ăăă, 223-B6. Deschide-o.

— Am înțeles, spuse ea.

Câteva secunde mai târziu, Holden auzi bolțurile retrăgându-se.

— Mai sunt zece metri până la următoarea intersecție trecută pe hartă, spuse el, și, arătând spre cei de la Pinkwater, alese la întâmplare un om mai în vârstă, cu un aer morocănos: Când ajungem acolo iei în grijă intersecția.

Omul dădu din cap, iar Holden îi făcu semn lui Amos. Mecanicul prinse marginea deschizăturii cu mâna dreaptă, iar cu stânga începu să numere descrescător de la cinci, îndoindu-și succesiv degetele. Holden luă poziție cu fața la ușă și pușca de asalt pregătită.

Când Amos ajunse la unu, Holden trase adânc aer în piept și se grăbi prin deschizătură, de îndată ce Amos deschise ușa o secundă mai târziu.

Nimic.

Doar încă zece metri de coridor slab luminat de cele câteva leduri care nu se stricaseră în deceniile care trecuseră de când fuseseră folosite ultima dată. De-a lungul timpului, gerul formase pe ziduri o textură ca niște pânze de păianjen. Păreau delicate, însă erau mineralizate și tari ca piatra. Această viziune îi aminti lui Holden imaginea unei cripte.

Amos începu să înainteze spre intersecție și spre ușa următoare, cu țeava armei îndreptată în jos. Holden îl urmă ținându-și arma îndreptată spre dreapta, spre pasajul lateral, reflexul de a acoperi orice posibilitate de atac asupra lor devenind un automatism în ultimul an.

Anul în care fusese polițist.

Naomi spusese că nu era el. El părăsise Flota fără să fi avut vreodată experiența luptei altfel decât fugărind pirați de pe puntea confortabilă a unei nave de război. Lucrase ani de zile la bordul lui *Canterbury,* cărând gheață de pe Saturn pe Centură fără să fi avut de-a face vreodată cu situații mai violente – cel mult spărgători de gheață beți care se băteau pentru a-și alunga plictiseala. El își asumase rolul de pacificator, cel care găsea întotdeauna o modalitate de a calma lucrurile. Când spiritele se

încingeau, le calma, aducea o notă de umor sau pur și simplu apela la câte un șiretlic.

Noua persoană care devenise prefera să-și scoată mai întâi arma și apoi să vorbească. Poate că Naomi avea dreptate. Câte nave torpilase de când cu Eros? Douăsprezece? Mai multe? Se consolă la gândul că erau oameni foarte răi. Cel mai rău tip de hoitari, care profitau de haosul războiului și de retragerea Flotei de Coaliție pentru a jefui. Genul de indivizi care ți-ar lua toate piesele scumpe de la motor, ți-ar lua rezerva de aer și te-ar lăsa să te sufoci, plutind în derivă prin spațiu. Pentru fiecare dintre navele pe care le distrusese probabil că salvase zeci de nave nevinovate și sute de vieți. Dar acționând astfel pierduse și ceva din el, iar uneori i se întâmpla să resimtă această lipsă.

În situații ca aceea în care Naomi spusese: Acesta nu ești tu.

Dacă descopereau baza secretă unde fusese dusă Mei, existau mari șanse să fie nevoiți să lupte pentru a o elibera. Holden se trezi sperând să-l enerveze treaba asta, fie și numai pentru a dovedi că încă mai putea fi afectat de acest gen de acțiune.

— Ești bine, căpitane?

Amos îl privea fix.

— Mda, spuse Holden, doar că ar trebui să-mi caut altă slujbă.

— Căpitane, nu cred că este cel mai bun moment pentru a-ți schimba cariera.

— Foarte adevărat, spuse Holden, după care i se adresă omului mai în vârstă de la Pinkwater pe care îl alesese înainte: Asta-i intersecția ta. Aceleași instrucțiuni. Păstrezi poziția până la noi ordine.

Bătrânul ridică din umeri și dădu din cap, după care se întoarse spre Amos:

— Nu primesc și eu o grenadă?

— Nuuu, spuse Amos. Paula e mai drăguță decât tine.

Repetă numărătoarea inversă de la cinci, iar Holden trecu de cealaltă parte a ușii la fel ca mai înainte.

Fusese pregătit să descopere încă un coridor cenușiu fără semne distinctive, dar se trezi într-un spațiu surprinzător de mare, cu câteva mese și materiale prăfuite risipite la întâmplare prin încăpere. Un imens copiator 3D fără cartuș de cerneală și parțial demontat, câteva sisteme de brațe mecanice industriale concepute pentru sarcini ușoare și diverse echipamente

automatizate care zac, în general, în laboratoare sau prin infirmerii, pe sub mese și bănci. Pânza mineralizată se întindea pe pereți, dar nu pe cutii sau echipamente. Un cub cu pereți din sticlă cu laturile de doi metri ocupa un colț al camerei. Pe una dintre mese era un mic vraf de cearșafuri sau prelate. În celălalt capăt al încăperii, o altă ușă presurizată, închisă.

Holden arătă echipamentul abandonat și-i spuse lui Wendell:

— Vezi dacă poți găsi un punct de acces în rețea și conectează-l.

Îi întinse puntea de rețea încropită în grabă de Naomi.

Amos trimise doi oameni de la Pinkwater să supravegheze cealaltă ieșire, apoi se întoarse la Holden și-i arătă cu țeava armei cubul de sticlă.

— Suficient de mare pentru a încăpea vreo doi copii, spuse el. Crezi că-i țineau acolo?

— Posibil, spuse Holden apropiindu-se să-l studieze. Prax, ai putea…

Dar se opri când văzu că botanistul se dusese la mese și se oprise în dreptul vrafului de zdrențe. Și văzându-l astfel, Holden își schimbă perspectiva – dintr-odată nu mai părea un vraf de zdrențe; semăna mai mult cu un trupușor acoperit cu un cearșaf.

Prax se uita fix, mâna repezindu-i-se spre grămada aceea pentru a se trage imediat înapoi. Tremura tot.

— E… E…, spuse el fără a se adresa cuiva anume, în timp ce-și mișca mâna înainte și înapoi.

Holden se uită la Amos, după care i-l arătă din priviri pe Prax. Mecanicul uriaș se apropie de botanist și-i puse mâna pe braț.

— Ce-ar fi să ne lași să aruncăm o privire, bine?

Holden îl lăsă pe Amos să-l ducă pe Prax câțiva pași mai încolo, după care se apropie de masă. Când ridică cearșaful pentru a se uita dedesubt, Prax scoase un sunet scurt, ca și cum inspirase brusc înainte să țipe. Holden se deplasă ușor, pentru ca Prax să nu poată vedea.

Pe masă zăcea un băiețel. Era slab, avea pielea închisă la culoare și un păr negru și stufos. Hainele îi erau în culori luminoase: pantaloni galbeni și o cămașă verde cu un crocodil și margarete caricaturizate. Nu era clar din ce cauză murise.

Holden auzi un sunet înăbușit și întoarse capul. Roșu la față, Prax se zbătea să scape de Amos și să se apropie de masă.

Mecanicul îl ținea de braț, într-un mod ce părea luptă, dar și îmbrățișare.

— Nu este ea, spuse Holden. E un copil, dar nu este ea. E un băiat. De patru, poate cinci ani.

La aceste cuvinte, Amos îi dădu drumul lui Prax, care se repezi spre masă, ridică agitat cearșaful și scoase un strigăt scurt.

— Este Katoa, spuse Prax. Îl cunosc. Tatăl lui…

— Nu este Mei, repetă Holden luându-l pe Prax pe după umeri. Trebuie să ne continuăm căutările.

Prax se scutură brusc.

— Nu este Mei, spuse iarăși Holden.

— Dar Strickland a fost aici, ripostă Prax. Era medicul lor. Credeam că dacă este cu ei nu ar putea…

Holden tăcea. Se gândea la același lucru. Dacă unul dintre copii a murit, se poate ca toți să fi pățit la fel.

— Am crezut că vor supraviețui dacă este și medicul cu ei, spuse Prax. Însă l-au lăsat pe Katoa să moară. Pur și simplu l-au lăsat să moară și l-au acoperit cu cearșaful ăsta. Basia, îmi pare atât de rău…

Holden îl apucă pe Prax, obligându-l să se întoarcă spre el. Așa cum își imagina că ar fi făcut un polițist.

— Nu este Mei, spuse el arătând spre trupușorul de pe masă. Vrei să o găsești? Atunci trebuie să ne continuăm cercetările.

Cu ochii plini de lacrimi și umerii tremurând de suspinele pe care și le reprima, Prax dădu din cap și se îndepărtă de masă. Amos îl urmărea atent, cu o expresie impenetrabilă. Gândul veni spontan: „Sper că a fost o idee bună să-l luăm pe Prax cu noi”.

În celălalt capăt al încăperii, Wendell scoase un șuierat și flutură o mână. Arătă spre puntea de rețea a lui Naomi fixată într-o priză din perete și ridică pumnul cu degetul mare în sus.

— Naomi, te-ai conectat? întrebă Holden în timp ce acoperea din nou cu cearșaful cadavrul copilului.

— Mda, am intrat, spuse ea cu o voce distrată, în timp ce verifica fluxul de intrare al datelor. Traficul în acest nod este criptat. Am pus sistemul din *Somnambul* la treabă, dar nu este nici pe departe la fel de deștept ca acela din *Rosi.* S-ar putea să dureze ceva.

— Mai încearcă, spuse Holden, care-i făcu semn lui Amos. Dacă există încă trafic pe rețea, înseamnă că cineva este în continuare aici.

— Dacă ai răbdare un minut, spuse Naomi, aș putea să-ți transmit imaginile camerelor de supraveghere și un plan actualizat al zonei în care vă aflați.

— Trimite-ne tot ce poți și când poți, însă nu așteptăm.

Amos se apropie de Holden și bătu cu degetul în vizorul căștii. Prax stătea singur lângă cubul de sticlă, uitându-se înăuntru de parcă văzuse ceva. Holden se aștepta ca Amos să spună ceva despre Prax, însă îl surprinse:

— Ai fost atent la temperatură, căpitane?

— Mda, replică Holden. De fiecare dată când verific, spune „rece ca moartea”.

— Tocmai am fost la ușă, continuă Amos. A crescut cu vreo jumătate de grad.

Holden se gândi o clipă la asta, verifică încă o dată pe afișajul HUD și-și lovi coapsa cu degetele.

— Camera alăturată este climatizată. Are sistem de încălzire.

— Așa se pare, spuse Amos luându-și imensa armă automată cu ambele mâini și scoțându-i piedica.

Holden le făcu semn celor care mai rămăseseră din grupul de la Pinkwater să li se alăture.

— Se pare că am ajuns în zona locuită a bazei. Amos și cu mine trecem în față. Voi trei – spuse Holden arătând spre cei trei din grupul de la Pinkwater, exceptându-l pe Wendell – urmați-ne și acoperiți flancurile. Wendell, asigură-ne spatele și ai grijă să ne putem replia în grabă dacă lucrurile merg prost. Prax…

Holden se opri și se uită în jur după botanist. Prax se strecurase fără zgomot spre ușa care dădea în camera alăturată. Scosese din buzunar pistolul pe care i-l dăduse Amos. Sub privirile lui Holden, întinse mâna și deschise ușa, apoi intră în camera alăturată cu pas hotărât.

— La naiba, spune Amos pe un ton familiar.

— Fir-ar să fie, spuse și Holden, care continuă: Haideți! în timp ce se grăbea spre ușa deschisă.

Chiar înainte să ajungă la ea, îl auzi pe Prax spunând cu voce tare, dar puțin tremurătoare:

— Nu mișcă nimeni!

Holden se repezi în încăpere și imediat o luă la dreapta, în timp ce Amos, care era în spatele lui, o luă la stânga. Prax se oprise la câțiva pași de ușă, iar pistolul mare și negru părea ceva neobișnuit în mâna lui palidă și tremurătoare. Locul în sine semăna mult cu acela din care tocmai plecaseră, doar că nu era deloc pustiu, acolo se afla un mic grup de oameni. Oameni înarmați. Holden încercă să identifice cât mai repede tot ce i-ar fi permis să se adăpostească: câteva lăzi mari, cenușii, pline cu echipament științific aflat în diferite stadii de dezasamblare, erau împrăștiate prin încăpere. Cineva își pusese terminalul pe o bancă, iar din aparat se auzea muzică dance. Pe una dintre lăzi erau mai multe cutii de pizza deschise, din care lipseau majoritatea feliilor, dintre care unele se aflau încă în mâinile celor prezenți. Încercă să le numere. Patru. Opt. Doisprezece oameni, toți cu ochii larg deschiși și uitându-se în jur, gândindu-se cum să reacționeze.

Grupul îi dădea lui Holden impresia că se pregătea să-și strângă bagajele, făcând însă o scurtă pauză de masă. Numai că purtau tocuri de armă la brâu și abandonaseră cadavrul unui copil în camera de alături.

— Nu mișcă nimeni! repetă Prax, de data asta cu mai multă forță.

— Ar trebui să-l ascultați, adăugă Holden măturând încet încăperea cu țeava puștii lui de asalt.

Pentru a sublinia temeinicia acestui sfat, Amos se îndreptă ușor spre cel mai apropiat lucrător și, nepăsător, îl izbi în coaste cu patul armei sale automate, individul prăbușindu-se la pământ ca un sac de cartofi. Holden auzi pașii grei și rapizi ai celor de la Pinkwater care intrau în încăpere în spatele lui, ocupând poziții de acoperire.

— Wendell, spuse Holden fără a-și lăsa pușca în jos, dezarmează-i, te rog, pe oamenii ăștia în locul meu.

— Nu, ripostă o femeie cu trăsături dure care avea în mână o felie de pizza. Nu, nu cred.

— Poftim? făcu Holden.

— Nu, repetă femeia, după care mai luă o îmbucătură din felia ei de pizza. Și cu gura plină: Sunteți doar șapte. Iar noi suntem doisprezece numai în această încăpere; mai sunt mulți în spate care se vor repezi încoace la primul foc de armă. Deci nu, nu ne veți dezarma.

După care îi aruncă lui Holden un zâmbet unsuros și mai luă o îmbucătură. Holden simțea mirosul de brânză și ardei iute al unei pizza bune, care acoperea izul omniprezent de gheață de pe Ganymede și mirosul propriei transpirații. Stomacul său reacționă cu o bolboroseală absolut deplasată. Prax își îndreptă pistolul spre femeie, însă mâna îi tremură atât de violent, încât ținta lui probabil nu se simți amenințată cu adevărat.

Amos îi aruncă o privire piezișă, ca și cum întreba: „Și acum ce facem, șefu'?"

În mintea lui Holden, cu un declic aproape fizic, mediul său imediat se transformă dintr-odată într-o problemă tactică. Cei unsprezece potențiali luptători aflați încă în picioare formau trei grupuri distincte. Niciunul dintre ei nu părea să poarte armură. Cu o rafală, Amos ar fi doborât cu siguranță grupul celor patru din stânga. Holden era destul de sigur că-i putea doborî pe cei trei aflați chiar în fața lui. Ceea ce însemna că le rămâneau patru celor de la Pinkwater. Era mai bine să nu-l pună la socoteală pe Prax.

Își făcu calculul într-o fracțiune de secundă, iar degetul său mare comută aproape singur arma pe foc automat.

„Ăsta nu ești tu.

La naiba".

— Nu trebuie neapărat să facem asta, spuse el în loc să deschidă focul. Nimeni nu trebuie să moară aici, astăzi. Căutăm o fetiță. Ajutați-ne s-o găsim și toată lumea va pleca liniștită de aici.

Holden își dădea bine seama că aroganța și fanfaronada femeii nu erau decât o mască în spatele căreia punea în balanță cu o neliniște mai mult decât probabilă pierderile echipei sale în cazul în care treceau la acțiune. Holden îi zâmbi și dădu din cap pentru a o ajuta să se decidă. „Vorbește-mi. Suntem oameni raționali".

Dar nu erau toți.

— Unde este Mei? strigă Prax îndreptând arma spre ea, ca și cum gestul său era traducerea fizică a întrebării. Spune-mi unde se află Mei!

— Eu…, începu să răspundă, însă Prax strigă:

— Unde este fetița mea? și își armă pistolul.

Ca într-o mișcare cu încetinitorul, Holden văzu unsprezece mâini repezindu-se spre tocurile armelor.

„La naiba”.

CAPITOLUL 17

Prax

În filme și jocuri, sursa principală de informații a lui Prax despre interacțiunile violente dintre oameni, armarea unui pistol era mai degrabă un semn de punctuație decât o amenințare. Un agent de pază care interoghează pe cineva ar putea începe cu amenințări și câteva palme, dar când își armează pistolul înseamnă că trebuie luat în serios. Prax nu se mai gândise atent la acest lucru, nu mai mult decât ce pisoar să folosească atunci când nu era singur într-o toaletă publică sau cum să urce sau să coboare din metrou. Era reacția impusă de înțelepciunea naturală. Ridici vocea, ameninți, armezi pistolul, iar oamenii vorbesc.

— Unde este fetița mea? țipă el.

Își armă pistolul.

Reacția fu aproape imediată: un recul brusc, asemenea unei supape supuse unei presiuni mari care cedează, însă mult mai zgomotos. Fu împins înapoi, mai să scape arma. Să fi tras din greșeală? Dar nu, degetul său nu atinsese trăgaciul. Un miros agresiv, înțepător, invadase aerul. Femeia cu pizza dispăruse. Nu, nu dispăruse. Era la pământ. Ceva îngrozitor i se întâmplase la maxilar. Îi văzu buzele mișcându-se, de parcă încerca să vorbească. Dar nu auzi decât un țipăt strident. Se întrebă dacă nu cumva i se spărseseră timpanele. Femeia cu falca distrusă inspiră lung și tremurător, pentru ultima oară. Cu o detașare curioasă, observă că ea își scosese pistolul, pe care îl strângea în continuare în mână. Nu ar fi putut spune când făcuse asta. Muzica dance de la terminal continuă cu o altă melodie pe care abia o auzi, atât de tare îi țiuiau urechile.

— N-am împușcat-o eu, spuse el.

Vocea îi suna de parcă se afla într-un vid parțial, cu un aer prea rarefiat pentru a putea transmite energia undelor sonore. Dar putea respira. Se întrebă din nou dacă focul de armă nu-i afectase cumva auzul. Se uită în jur. Dispăruseră toți. Era singur în încăpere. Ba nu, se adăpostiseră. Se gândi atunci că poate ar

trebui să se pună și el la adăpost. Doar că nimeni nu trăgea și nu prea știa unde să se ascundă.

Vocea lui Holden îi păru că vine de foarte departe:

— Amos!

— Mda, căpitane.

— Vrei, te rog, să-i iei arma, acum?

— S-a făcut.

Amos se ridică din spatele uneia dintre lăzile mai apropiate de perete. Echipamentul său marțian blindat avea o dungă lungă, palidă, de-a curmezișul pieptului și două cercuri albe chiar sub coaste. Amos înaintă spre el șchiopătând.

— Îmi pare rău, doctore, spuse el. A fost o greșeală să-ți dau arma asta. Poate data viitoare, bine?

Prax se uită la mâna deschisă a uriașului, apoi puse cu grijă pistolul în ea.

— Wendell! strigă Holden.

Prax încă nu era sigur unde se afla căpitanul, dar vocea lui părea mai aproape. Probabil auzul lui Prax revenea la normal. Mirosul înțepător din aer se transformă într-un miros mai apropiat de cupru. Îi amintea de grămezi de compost stricat: un miros puternic, organic, tulburător.

— Unul la pământ, spuse Wendell.

— Găsim un doctor, zise Holden.

— Drăguț din partea ta, dar nu are rost, spuse Wendell. Să încheiem misiunea. I-am terminat pe cei mai mulți dintre ei, însă doi-trei au reușit să iasă pe ușa asta. Vor da alarma.

Unul dintre soldații de la Pinkwater se ridică în picioare. Sângele îi curgea de-a lungul brațului stâng. Un altul zăcea la pământ, fără jumătate din cap. Holden apăru. Își freca cotul drept, iar blindajul său avea o nouă zgârietură, la tâmpla stângă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Prax.

— Ai declanșat un schimb de focuri, spuse Holden. Bine, acum să plecăm mai departe înainte să-și poată organiza apărarea.

Prax începu să observe celelalte cadavre. Bărbați și femei care mâncaseră pizza și ascultaseră muzică. Avuseseră pistoale, însă oamenii lui Holden era înarmați cu arme automate și puști de asalt, iar unii aveau echipamente blindate de tip militar. Rezultatul confruntării era foarte clar.

— Amos, ia-o înainte, spuse Holden, iar uriașul trecu pragul ușii și se aventură în necunoscut. Prax vru să-l urmeze, însă liderul celor de la Pinkwater îl prinse de cot.

— Mai bine stai cu mine, profesore, spuse el.

— Da. Am să… bine, de acord.

De cealaltă parte a ușii, natura încăperilor se schimba. Se aflau în continuare în vechea rețea de tuneluri de pe Ganymede. Pereții erau și acolo tapetați cu pânze de chiciură mineralizată, iluminatul era și acolo asigurat tot de vechi leduri încastrate, iar pe zidurile cenușii puteau fi văzute locurile în care gheața se topise și se solidificase din nou în timpul unei defecțiuni a sistemului de climatizare, cu ani sau zeci de ani în urmă. Dar simplul fapt de a păși pragul ușii însemna părăsirea tărâmului morților pentru un loc viu. Aici aerul era mai cald și mirosea a trupuri, a pământ reavăn și, mai puțin, dar mai înțepător, a dezinfectant cu fenol. Sala mare în care intrară semăna cu spațiul comun din oricare dintre cele douăsprezece laboratoare în care lucrase Prax. Trei uși metalice de birou se vedeau în peretele din spate, toate închise, iar în fața lor se deschidea un pasaj metalic de încărcare. Amos și Holden se apropiară de ușile închise, iar Amos lovi în ele, pe rând, cu piciorul. Când a treia se deschise izbindu-se de perete, Holden strigă ceva, dar cuvintele îi fură înghițite de lătratul unui pistol, la care Amos ripostă cu arma lui automată.

Ultimii doi soldați de la Pinkwater, exceptându-l pe Wendell, se apropiară în fugă și se așezară cu spatele la perete de fiecare parte a pasajului de încărcare. Prax vru să li se alăture, însă Wendell îl opri apucându-l de umăr. Tipul din stânga intrării încercă să arunce o privire în interior, dar se adăposti imediat. Un glonț mușcă din zid, ratându-l.

— Ce informații avem? întrebă Holden și, pentru o clipă, Prax avu impresia că li se adresa lor.

Însă privirea lui Holden devenise dură, un aer amenințător părând să-i graveze chipul. Apoi Naomi spuse ceva pentru a-l face să zâmbească, iar el păru doar obosit și trist.

— Bine. Prin urmare, există un plan parțial al zonei. Ieșim de aici, o încăpere deschisă, pantă de doi metri, cu ieșiri la ora zece și la ora unu. Totul arată ca o groapă, astfel încât, dacă își organizează apărarea aici, am avea o poziție dominantă.

— Ar putea fi un loc foarte prost pentru organizarea apărării, spuse Wendell.

Se auziră focuri de armă și trei găuri mici apărură în montantul metalic al pasajului de încărcare. Cei de dincolo erau nervoși.

— Cu toate astea, totul dovedește că…, spuse Holden.

— Vrei să discuți cu ei, căpitane? spuse Amos. Sau alegem soluția cea mai evidentă?

Întrebarea sugera mai mult decât putea să înțeleagă Prax; era conștient de asta. Holden dădu să spună ceva, dar se opri și, cu o mișcare a capului, arătă spre ușă.

— Hai să terminăm, spuse el.

Holden și Amos se apropiară în fugă de pasajul de încărcare, urmați îndeaproape de Prax și de Wendell. În încăperea de dincolo cineva striga niște ordine. Prax înțelese cuvintele îmbarcare și evacuare. Avu o strângere de inimă. Evacuare. Nimeni nu trebuia să scape până nu o vor fi găsit pe Mei.

— Am numărat șapte, spuse unul dintre soldații de la Pinkwater. Dar pot fi mai mulți.

— Copii? întrebă Amos.

— Nu am văzut niciunul.

— Ar trebui să ne uităm din nou, spuse Amos, care scoase capul prin deschizătură.

Prax își ținu respirația, așteptându-se să vadă craniul uriașului explodând sub o ploaie de gloanțe, însă Amos se pusese deja la adăpost când se auziră primele împușcături.

— Ce avem? întrebă Holden.

— Sunt mai mulți de șapte, spuse Amos. Se folosesc de pasaj pentru a ne bloca, însă prietenul nostru are dreptate: fie nu știu ce fac, fie există ceva acolo la care nu vor să renunțe.

— Prin urmare, sunt niște amatori panicați ori au ceva foarte important de apărat, spuse Holden.

O cutie metalică de mărimea unui pumn se rostogoli zăngănind prin pasajul de încărcare. Amos luă detașat grenada și o aruncă înapoi în cealaltă parte. Explozia lumină încăperea, într-un vuiet mai asurzitor decât tot ce putuse auzi vreodată Prax. Țiuitul din urechi își dublă intensitatea.

— Poate și una, și alta, strigă Amos de foarte departe.

În camera alăturată se auzi ceva sfărâmându-se. Se auzeau oameni țipând. Prax își imagină tehnicieni, asemenea celor cu

care se confruntaseră înainte, sfâșiați de explozia propriei lor grenade. Unul din grupul celor de la Pinkwater se apleacă și aruncă o privire prin perdeaua de fum. O pușcă de asalt icni scurt, iar bărbatul se aruncă în spate, cu o mână crispată pe abdomen. Sângele îi curgea printre degete. Wendell îl împinse pe Prax și îngenunche lângă soldatul căzut.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el. Am fost imprudent. Lăsați-mă aici, să vă acopăr retragerea atât cât mă vor ține puterile.

— Căpitane Holden, spuse Wendell, dacă trebuie să facem ceva, ar fi bine să facem cât mai repede.

Strigătele din cealaltă parte deveniră mai zgomotoase. Cineva scotea niște mugete aproape inumane. Prax se întrebă dacă nu cumva aveau animale cu ei. Parcă era mugetul unui taur rănit. Se chinui să nu-și ducă mâinile la urechi. Se auzi un zgomot puternic. Holden dădu din cap.

— Amos. Intimidează-i, apoi intrăm.

— Bine, șefu', spuse Amos, după care își puse jos arma automată.

Luă două grenade, le scoase siguranța și le rostogoli prin pasaj, ridicându-și apoi imediat arma. Dubla detonare se auzi mai înăbușit decât prima, dar fu mai puțin zgomotoasă. Chiar înainte să se stingă ecoul exploziei, Amos, Holden, Wendell și ultimul soldat rămas din grupul de la Pinkwater se năpustiră trăgând prin pasajul de încărcare.

Prax ezită. Nu mai avea pistolul. Inamicul era chiar în partea cealaltă. Putea aștepta aici și să aibă grijă de rănit. Însă imaginea trupului neînsuflețit al lui Katoa îl obseda. Cadavrul băiețelului nu era la mai mult de o sută de metri de el. Iar Mei…

Cu capul plecat, Prax traversă rapid pasajul de încărcare. Holden și Wendell erau în dreapta lui, Amos și celălalt soldat în stânga. Toți patru erau ghemuiți, cu armele pregătite. Fumul îi înțepa lui Prax ochii și nările, iar reciclatoarele scârțâiau sinistru în încercarea de a curăța aerul.

— Ei bine, e al naibii de ciudat, spuse Amos.

Încăperea era amenajată pe două niveluri: o punte superioară largă de un metru și jumătate și o punte inferioară la doi metri dedesubt. La ora zece, un pasaj larg cobora spre nivelul inferior, iar la ora unu, la capătul punții era o ușă deschisă. În jos era haos. Sângele împroșcase pereții și pătase tavanul. Dedesubt

zăceau trupuri întinse la pământ, iar din sânge se înălța un abur fin.

Se folosiseră de echipamente pentru a se adăposti. Prax identifică o microcentrifugă aproape complet smulsă din șasiu. Cioburi de sticlă sau de gheață de grosimea unui deget umpluseră scena măcelului, care strălucea acum într-un mod straniu. O cuvă cu azot era lăsată într-o parte, iar semnalul de avertizare arăta că se blocase în mod automat. O ladă mare de transport – avea pe puțin două sute de kilograme – zăcea într-un unghi improbabil, ca o jucărie de copil abandonată în frenezia jocului.

— La dracu', ce fel de armament folosiți? întrebă Wendell cu o voce cuprinsă de admirație.

Din pasajul larg situat la ora zece se auziră țipete stridente și focuri de armă automată.

— Nu cred că suntem noi, spuse Holden. Haideți, pas alergător!

Săriră jos, pe podeaua ucigașă. Un cub din sticlă ca acela pe care-l văzuseră înainte își înălța în aer resturile zimțate. Sângele făcea ca pământul să le alunece sub picioare. Într-un colț, o mână ținea încă un pistol. Prax își întoarse privirile. Mei era aici. Nu trebuia să-și piardă concentrarea. Nu avea voie să i se facă rău.

Se duse după ceilalți.

Holden și Amos mergeau în față, în direcția zgomotului de luptă. Prax îi urmă în pas alergător. Când vru să se oprească și să-l lase pe Wendell și pe tovarășul său să-l depășească, cei doi de la Pinkwater îl împinseră înainte, fără să-l bruscheze. Prax înțelese că le asigurau spatele. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

Pasajul se lărgea, însă plafonul era jos. Utilaje de încărcare industriale, ale căror lumini indicatoare semnalau că erau în repaus, stăteau nemișcate lângă niște paleți cu cutii de aprovizionare înfășurate în spumă transparentă. Amos și Holden se deplasau de-a lungul holului cu o eficiență dobândită prin experiență, lăsându-l pe Prax fără suflare. Dar la fiecare cotitură pe care o făceau, la fiecare ușă pe care o deschideau, se trezea dorindu-și să meargă și mai repede. Ea era aici și trebuia s-o găsească. Înainte să fie rănită. Înainte să i se întâmple ceva. Și

cu fiecare cadavru pe care îl descopereau, sentimentul că ceva îngrozitor se întâmplase deja îi tăia tot mai mult aripile.

Înaintară repede. Prea repede. Când ajunseră la un capăt al spațiului acela, un sas de patru metri înălțime și mai mult de șapte de-a curmezișul, Prax nu-și imagină că ar putea fi cineva în partea opusă. Amos își lăsă arma automată atârnată de umăr și butonă panoul de control al sasului. Holden începu să cerceteze tavanul, de parcă era scris ceva acolo. Pământul se cutremură și din întreaga bază secretă se auziră vuiete.

— O lansare? întrebă Holden. A fost o lansare!

— Mda, făcu Amos. S-ar părea că au o platformă de decolare în partea cealaltă. Monitoarele nu arată nimic altceva. După părerea mea, a fost ultima cursă care a plecat de aici.

Prax auzi pe cineva țipând. Doar o secundă îi trebui pentru a-și da seama că era el. Ca și cum văzuse propriul corp acționând de unul singur, se grăbi spre ușile metalice închise și izbi în ele cu pumnii. Ea era acolo. Era pur și simplu acolo, la bordul acelei nave care decola de pe Ganymede. Îi simțea prezența la fel de clar de parcă era legată printr-un fir invizibil de inima lui, iar fiecare secundă întindea încă puțin această legătură.

Își pierdu cunoștința pentru o clipă. Poate mai mult. Când își veni în fire, atârna deja pe umărul lui Amos, iar armura îi strivea abdomenul. Își înălță capul și văzu sasul îndepărtându-se încet în urma lor.

— Lasă-mă jos, strigă Prax.

— Nu pot, răspunse Amos. Căpitanul spune…

Se auzi răpăitul unei puști de asalt, iar Amos îl lăsă pe Prax la pământ și se întinse imediat peste el, cu arma automată pregătită.

— Ce dracu’ se întâmplă, căpitane? zise Amos.

Prax ridică ochii la timp pentru a-l vedea pe soldatul de la Pinkwater izbit de o lovitură, cu sângele țâșnindu-i din spate. Wendell era deja întins pe jos și riposta.

— Am ratat unul, spuse Holden. Ori și-au chemat prietenii în ajutor.

— Nu trageți în ei! spuse Prax. Dacă e Mei? Dacă este cu ei?

— Nu este cu ei, doctore, spuse Amos. Stai jos.

Holden strigă ceva, dar cuvintele i se rostogoleau prea repede pentru ca botanistul să le înțeleagă. Prax nu știa dacă Holden i se adresa lui Amos, lui Wendell, lui Naomi din nava lor sau lui.

Sau tuturor. Patru bărbați înarmați țâșniră de după colț. Purtau salopete asemănătoare cu ale celorlalți. Unul avea părul lung și negru și barbișon. Era și o femeie cu pielea de culoarea untului. Iar cei doi din mijloc ar fi putut fi frați – același păr negru tuns scurt, același nas puțin cam lung…

De undeva din dreapta lui Prax, arma automată se auzi de două ori. Toți patru căzură la pământ. Scena aproape că avea tonuri de farsă tragică. Opt picioare măturate dintr-o lovitură. Patru oameni pe care Prax nu-i cunoștea, pe care nu-i văzuse niciodată, se prăbușiseră. Se prăbușiseră pur și simplu. Iar el știa că nu se vor mai ridica niciodată.

— Wendell! strigă Holden. Raportează!

— Caudel a murit, spuse Wendell cu o voce care nu trăda nicio urmă de tristețe. Cred că mi-am rupt încheietura. Știe cineva de unde au apărut ăștia?

— Nu, spuse Holden. Să nu presupunem însă că erau singuri.

Se întoarseră pe urmele lor străbătând tunelurile nesfârșite. Trecură pe lângă trupurile de bărbați și femei pe care nu-i uciseseră, dar care acum erau morți. Prax nici măcar nu încercă să-și înăbușe lacrimile. Nu avea niciun rost. Era suficient dacă putea să-și pună în continuare picioarele în mișcare, rând pe rând.

După câteva minute, sau o oră, sau o săptămână – ajunseră la groapa însângerată. Prax nu știa cât timp trecuse, însă oricare dintre aceste opțiuni i se păruse la fel de plauzibilă. Trupurile sfâșiate împuțeau aerul, sângele vărsat se îngroșa formând un fel de jeleu de coacăze negre, viscerele expuse eliberau roiuri de bacterii existente în mod obișnuit în vintre. Pe punte era o femeie. Cum o chema? Paula. Da, așa este.

— De ce nu ești la post? o repezi Wendell de îndată ce o văzu.

— Guthrie a cerut întăriri. Spunea că a fost împușcat în abdomen și e pe cale să-și piardă cunoștința. I-am adus adrenalină și amfetamină.

— Ai făcut bine, spuse Wendell.

— Uchi și Caudel?

— Nu au supraviețuit, spuse Wendell.

Femeia primi vestea clătinând pur și simplu din cap, însă Prax îi văzu privirea afectată. Toată lumea pierduse pe cineva apropiat. Tragedia lui era doar una dintre alte zeci de tragedii. Sute. Mii. Poate milioane atunci când cascada se va opri. Când

moartea lua asemenea proporții, ajungea să nu mai însemne mare lucru. Se rezemă de cuva cu azot și-și prinse capul în mâini. Fusese cât pe ce să reușească. Atât de aproape…

— Trebuie să găsim nava aceea, spuse el.

— Trebuie să ne repliem și să ne regrupăm forțele, spuse Holden. Am venit aici să găsim un copil răpit. Acum avem o stație științifică secretă și pe jumătate împachetată pentru a fi expediată în altă parte. Plus o platformă de asolizare secretă. Ca să nu mai vorbim de al treilea jucător, care s-a luptat cu oamenii ăia odată cu noi.

— Al treilea jucător? întrebă Paula.

Cu un gest, Wendell îi arătă masacrul.

— Nu am făcut noi asta, spuse el.

— Nu știm cu ce ne confruntăm, adăugă Holden. Până ne lămurim, trebuie să ne retragem.

— Nu ne putem opri acum, spuse Prax. Eu, unul, nu pot. Mei este…

— … probabil moartă, completă Wendell. Fata probabil a murit. Iar dacă nu, este vie în altă parte, dar nu pe Ganymede.

— Îmi pare rău, spuse Holden.

— Băiețelul mort, zise Prax. Katoa. Tatăl său și-a dus familia departe de Ganymede, cât de repede a putut. I-a dus în altă parte. Într-un loc sigur.

— Înțeleaptă decizie, spuse Holden.

Prax se uită la Amos căutând un sprijin, însă uriașul scotocea prin moloz, dând de înțeles că nu era dispus să fie de partea cuiva.

— Băiatul era în viață, spuse Prax. Basia spunea că știe că băiatul e mort, și-a făcut bagajele și a plecat, iar când s-a îmbarcat băiețelul lui era aici. În acest laborator. Și era încă în viață. Așadar, să nu-mi spuneți că probabil Mei a murit.

Tăcură toți timp de o clipă.

— Nu faceți asta, spuse Prax.

— Căpitane, zise Amos.

— Un moment, răspunse Holden. Prax, nu pot să spun că știu prin ce treci, dar și eu am oameni la care țin. Nu pot să-ți spun ce ar trebui să faci, dar dă-mi voie să-ți cer, ție, să te gândești la ce strategie ar fi mai bună pentru tine. Și pentru Mei.

— Căpitane, interveni Amos. Serios îți spun, ar trebui să arunci o privire la chestia asta.

Amos se oprise lângă un cub de sticlă spartă. Arma automată îi atârna în mână de parcă uitase de ea. Holden se apropie de el, urmărindu-i privirea. Prax se îndepărtă de cuva cu azot și se duse lângă ei. Acolo, agățată de pereții de sticlă încă întregi, se întindea o rețea de filamente subțiri negre. Prax n-ar fi putut spune dacă era un polimer artificial sau o substanță naturală. Un fel de pânză de păianjen. Dar avea o structură fascinantă. Întinse mâna să o atingă, însă Holden îl prinse de încheietură și-l îndepărtă atât de brutal, încât îi provocă durere în braț.

Când căpitanul vorbi, avea un ton măsurat, calm, care făcea și mai înspăimântătoare panica resimțită:

— Naomi, pregătește nava. Trebuie să plecăm de pe satelitul ăsta. Trebuie să plecăm imediat.

CAPITOLUL 18

Avasarala

— Ce credeți? întrebă secretarul general din cadrul din stânga-sus al ecranului.

În dreapta-sus, Errinwright se aplecă în față un centimetru, gata să intervină în caz că ea și-ar fi pierdut cumpătul.

— Ați citit raportul, domnule, spuse Avasarala cu o voce suavă.

Secretarul general își flutură mâna, descriind un cerc leneș prin aer. Trecuse de șaizeci de ani și-și purta vârsta cu grația delicată a unui om neafectat de gânduri prea apăsătoare. Anii pe care Avasarala îi sacrificase pentru a avansa din postul de trezorieră a Fondului de Economii al Muncitorilor până la poziția de guvernator regional al Zonei de Interes Colectiv Maharshta-Karnataka-Goa, el îi petrecuse ca prizonier politic într-un penitenciar de minimă securitate situat în pădurea tropicală umedă andină reconstituită recent. Angrenajele Puterii îl făcuseră, încet-încet, celebru, iar capacitatea sa de a simula atenția îi conferea un aer de gravitate fără a antrena inconvenientul formulării unei opinii personale. Dacă un bărbat ar fi fost pregătit încă de la naștere să devină reprezentantul guvernamental ideal, nu ar fi atins perfecțiunea secretarului general Esteban Sorrento-Gillis.

— Rapoartele politice nu scot niciodată în evidență ceea ce este cu adevărat important, spuse Cap-de-Gumă. Spuneți-mi mai degrabă ce credeți despre asta.

„Cred că nici măcar nu ai citit nenorocitele alea de rapoarte”, gândi Avasarala. „Dar chiar nu te pot învinovăți pentru asta”. Își drese glasul înainte de a răspunde:

— Este o dispută, nu o luptă, domnule, spuse Avasarala. Jucătorii sunt de nivel înalt. Michael Undawe, Carson Santiseverin, Ko Shu. Au acaparat suficientă putere militară pentru a demonstra că nu sunt doar niște maimuțe alese prin vot. Deocamdată, singura persoană care a spus ceva interesant

este pușcașul marin pe care l-au adus pe post de aranjament floral. În rest, așteptăm să iasă cineva în evidență.

— Și care ar fi – iar secretarul general făcu o pauză și adoptă un ton mai scăzut – ipoteza alternativă?

— Există activitate pe Venus, spuse Avasarala. Încă nu știm ce înseamnă toate acestea. A existat o creștere masivă de fier elementar în emisfera nordică ce a durat paisprezece ore. De asemenea, s-au înregistrat mai multe erupții vulcanice. Cum planeta este lipsită de mișcări tectonice, presupunem că protomolecula acționează asupra mantalei, fără a putea însă stabili în ce mod. Specialiștii noștri au elaborat un model statistic referitor la cantitatea de energie necesară pentru modificările observate. Pe baza acestui calcul, nivelul general de activitate a crescut cu trei sute la sută pe an în ultimele optsprezece luni.

Secretarul general dădu din cap cu un aer grav. Ai fi putut crede că a înțeles tot din ceea ce i se spusese. Errinwright tuși.

— Avem dovezi care să lege activitatea de pe Venus cu evenimentele de pe Ganymede? întrebă el.

— Da, răspunse Avasarala. Un vârf anormal de energie chiar în momentul atacului de pe Ganymede. Însă nu sunt decât niște date. Poate fi o coincidență.

O voce feminină se auzi în transmisiunea secretarului general, iar el încuviință printr-o mișcare a capului.

— Mi-e teamă că mă cheamă datoria. Faceți o treabă bună, Avasarala. O treabă al naibii de bună.

— Nu am cuvinte să vă spun ce înseamnă această apreciere din partea dumneavoastră, domnule, răspunse ea zâmbind. Mă flatați.

Imediat secretarul general râse scurt și-și flutură degetul în fața ecranului, după care apăru mesajul verde ce anunța încheierea conexiunii. Errinwright se lăsă pe spătarul scaunului și-și apăsă tâmplele cu degetele. Avasarala duse ceașca la gură și luă o înghițitură, cu ochii ațintiți asupra obiectivului și ridicând sprâncenele, invitându-l să vorbească. Ceaiul încă nu se răcise.

— Foarte bine, spuse Errinwright. Ai câștigat.

— Lansăm procedura de destituire?

El chicoti. Oriunde se afla, afară era întuneric, după cum se putea vedea prin ferestrele încăperii. Prin urmare, se afla în aceeași parte a planetei ca și ea. Faptul că amândoi erau

cufundați în noapte conferea întâlnirii un soi de complicitate și o intimitate pusă mai degrabă pe seama oboselii lui Avasarala.

— De ce ai nevoie pentru a rezolva situația de pe Venus? întrebă el.

— Pentru a rezolva?

— Da, cuvântul nu este bine ales, recunoscu Errinwright. De când a început toată treaba asta, ai supravegheat îndeaproape planeta Venus. Păstrezi calmul în jocul cu marțienii. Îl ții în frâu pe Nguyen.

— Ai remarcat asta, nu?

— Discuțiile se află într-un punct mort și nu am de gând să-ți irosesc talentele punându-te să moșești un impas. Avem nevoie de claritate, și aveam nevoie de ea de luna trecută. Cere orice fel de resurse crezi că ai nevoie. Fie scoți planeta Venus din ecuație, fie ne aduci dovezi. Ai mână liberă.

— În sfârșit, pensionarea, spuse ea râzând.

Spre surprinderea ei, Errinwright părea să ia gluma în serios.

— Mă rog, dacă asta îți dorești, dar mai întâi Venus. Este cea mai mare problemă cu care ne-am confruntat vreodată amândoi. Mă bazez pe tine.

— Mă voi ocupa de asta, spuse ea.

Errinwright dădu din cap și întrerupse convorbirea.

Ea se aplecă peste birou și își duse degetele la buze. Se întâmplase ceva. Da, ceva se schimbase. Fie Errinwright aflase destule despre Venus pentru a i se face pielea de găină, fie cineva voia ca ea să fie exclusă de la negocierile cu Marte. Cineva cu suficientă influență pentru a-l forța pe Errinwright să o promoveze. Oare Nguyen avea o susținere atât de puternică?

Desigur, asta i-ar permite să obțină ceea ce visa. După tot ceea ce spusese – și fusese sinceră în momentul acela –, nu a putut refuza proiectul, însă succesul avea și un gust amar. Poate că mergea prea departe cu interpretările. În ultima vreme nu-și făcuse orele de somn, nici pe departe, iar oboseala o făcea să devină paranoică. Se uită la ceas. Era ora zece. Nu se va întâlni cu Arjun în seara aceasta. Încă o dimineață în cartierele deprimante rezervate VIP-urilor, bând o cafea prea slabă și prefăcându-se interesată de ce crede ultimul ambasador numit pentru Zona Autonomă Pashwiri despre muzica dance.

„Să-l ia dracu’”, gândi ea. „Am nevoie de un pahar”.

•

Dasihari Lounge deservea toate categoriile din organismul complex al Națiunilor Unite. La bar, tineri furieri și funcționari stăteau rezemați de tejgheaua luminată difuz, râzând prea tare și considerându-se mai importanți decât erau. Dansul seducției era cu puțin mai demn decât cel al mandrililor, dar în felul lui, înduioșător. Roberta Draper, pușcașul marin de pe Marte care făcuse o scenă la întâlnirea din dimineața aceea, se afla printre ei. O halbă de bere aproape că dispărea în mâna ei mare, iar femeia avea o expresie amuzată. Soren frecventa probabil locul acela – dacă nu acum, cu alte ocazii. Iar fiul lui Avasarala ar fi fost și el aici, dacă soarta nu ar fi decis altfel.

Centrul încăperii era ocupat de mese echipate cu terminale încorporate pentru a permite trimiterea de informații criptate provenind dintr-o mie de surse diferite. Deflectoarele îi împiedicau chiar și pe barmani să citească peste umărul administratorilor de nivel mediu care serveau unul sau mai multe pahare în timp ce lucrau. Iar în spate, în separeuri, erau mese din lemn de culoare închisă. Fu recunoscută înainte să apuce să se așeze. Dacă cineva aflat sub un anumit nivel ierarhic s-ar fi aventurat prea aproape, ar fi apărut un tânăr discret, tuns perfect, și l-ar fi îndrumat pe cel rătăcit spre un alt sector, cu oameni mai puțin importanți.

Avasarala își sorbea ginul tonic în timp ce firele situației se înnodau și se descâlceau în mintea sa. Nguyen nu avea suficientă greutate pentru a-l antrena pe Errinwright împotriva ei. Era posibil ca înșiși marțienii să fi solicitat îndepărtarea sa? Încercă să-și amintească cu cine se purtase prea aspru și în ce împrejurări, însă nu reuși. Și chiar dacă ar fi ținut minte, ce ar mai fi putut face?

Ei bine, chiar dacă nu participa în mod oficial la negocierile cu marțienii, în schimb, putea menține contacte informale. Avasarala începu să chicotească chiar înainte să știe din ce cauză. Își luă paharul, bătu darabana pe masă pentru a da de înțeles că oricine avea permisiunea să se așeze la ea și se îndreptă spre bar. Muzica, un șir de acorduri ușoare pe o gamă tonală hipermodernă, reușea să fie liniștitoare aproape fără voia ei. Aerul mirosea a parfum prea scump pentru a fi utilizat fără gust. În timp ce se apropia de bar, văzu că se întrerupeau conversații și priviri fugare erau schimbate între tineri ambițioși. Și-i imagină șoptindu-și: Ce caută aici baba asta?

Se așeză lângă Draper. Uriașa femeie își aținti privirile asupra ei. Licărirea din ochi, semn că o recunoscuse, îi păru a fi de bun augur. Poate că nu știa cine era Avasarala, dar își făcuse deja, în mod evident, o idee destul de precisă. Așadar, inteligentă. Perspicace. Și, la naiba, femeia asta era enormă. Nu grasă, doar… *enormă.*

— Să-ți ofer un pahar, sergent? întrebă Avasarala.

— Deja am golit prea multe, spuse ea, adăugând apoi, după o scurtă tăcere: De acord.

Avasarala își ridică o sprânceană, iar barmanul așeză discret în fața pușcașului un alt pahar din ceea ce băuse înainte.

— Ai făcut o impresie deosebită astăzi, spuse Avasarala.

— Așa e, spuse Draper, aparent prea puțin preocupată de problema respectivă. Thorsson are de gând să-mi facă vânt de aici. Am terminat-o. Am terminat-o pe bune.

— Așa este. Oricum, ai făcut ceea ce se aștepta de la tine.

Draper își coborî privirea spre ea. Origini polineziene, ghici Avasarala. Samoane, poate. Un loc în care evoluția crease ființe umane tari ca stânca. Sergentul avea ochii mijiți, iar în ei ardea o flacără. De furie.

— N-am făcut nimic.

— Ai fost prezentă. Asta e tot ce voiau de la tine.

— Care-i șmecheria?

— Vor să mă convingă că nu au nicio legătură cu monstrul. Unul dintre argumentele pe care le-au avansat este faptul că soldații – adică tu – nu știau nimic de existența lui. Aducându-te aici, demonstrează că nu le este teamă de venirea ta. Asta-i tot ce vor. La fel de bine ai putea să nu faci nimic și să discuți cât e ziua de mare despre regula ofsaidului – le-ar conveni de minune. Ești doar un element din dispozitivul lor.

Draper reflectă puțin la această perspectivă, după care ridică o sprânceană.

— Nu cred că-mi place treaba asta, spuse ea.

— Da, mă rog, zise Avasarala, Thorsson este o lichea, dar dacă vei înceta să mai lucrezi cu politicienii doar din acest motiv, rămâi fără prieteni.

Pușcașul chicoti. Apoi izbucni în râs. După care, văzând privirea lui Avasarala ațintită asupra ei, deveni serioasă.

— Creatura aceea care ți-a ucis prietenii, spuse Avasarala în timp ce pușcașul o privea drept în ochi, nu era din tabăra mea.

Draper trase brusc aer în piept, ca și cum Avasarala atinsese o rană. Ceea ce era adevărat. Draper se gândi o clipă.

— Nu era niciunul dintre ai noștri.

— Bun. Cel puțin am lămurit treaba asta.

— Ceea ce nu schimbă nimic. Nu au de gând să miște un deget. Nu vor să vorbească despre asta. Nu-i interesează. Știți ce? Nu le pasă câtuși de puțin de ceea ce s-a întâmplat, câtă vreme pot continua să-și protejeze carierele și să facă în așa fel încât echilibrul de forțe să nu încline de partea greșită. Nimănui nu-i pasă ce era creatura aia sau de unde a apărut.

În jurul lor, la bar, era acum mai puțin zgomot. Jocul seducției nu mai reprezenta decât al doilea subiect de interes.

— Mie îmi pasă, spuse Avasarala. De fapt, tocmai mi s-a acordat un grad sporit de libertate pentru a afla ce-i cu creatura asta.

Nu era întrutotul adevărat. Primise resurse substanțiale pentru a implica sau nu planeta Venus. Dar era pe aproape și avea cadrul adecvat pentru ceea ce dorea.

— Serios? zise Draper. Și ce aveți de gând să faceți?

— În primul rând, să te angajez. Am nevoie de un agent de legătură cu forțele militare marțiene. Ești cea mai potrivită. Te simți în stare?

În jurul barului nu mai vorbea nimeni. Încăperea parcă se golise. Singurele sunete care se auzeau erau acum muzica în surdină și râsul lui Draper. Un bărbat în vârstă, parfumat cu esență de cuișoare și scorțișoară, trecu încet prin dreptul lor, atras dintr-odată de spectacolul tăcut, fără să știe despre ce era vorba.

— Fac parte din Corpul de Pușcași Marini de pe Marte, spuse Draper. Marțiană. Dumneavoastră lucrați pentru Națiunile Unite. Pământul. Nu suntem nici măcar cetățene ale aceleiași planete. Nu mă puteți angaja.

— Numele meu este Chrisjen Avasarala. Poți să te informezi în privința mea.

Tăcură o clipă.

— Numele meu este Bobbie, spuse Draper.

— Încântată să te cunosc, Bobbie. Vino să lucrezi cu mine.

— Îmi lăsați timp de gândire?

— Desigur, spuse Avasarala și-i trimise prin terminal numărul ei personal. Pentru cazul în care, după ce te vei fi gândit, vei accepta să lucrezi pentru mine.

•

Într-unul din apartamentele rezervate pentru VIP-uri, Avasarala reglă sistemul ambiental pe stilul de muzică pe care Arjun îl asculta probabil în acel moment. Dacă nu cumva adormise. Se luptă cu imboldul de a-l suna. Era însă târziu și, în plus, suficient de amețită pentru a deveni melancolică. Nu voia să-și facă un obicei din a plânge pe terminal repetându-i cât de mult îl iubea. Își scoase sariul și făcu un duș lung fierbinte. Nu obișnuia să bea prea des alcool. În general nu-i plăcea felul în care îi amorțea rațiunea. În seara aceea însă băutura părea să o relaxeze și să-i dea creierului impulsul necesar pentru a vedea mai clar diferitele conexiuni.

Draper ar informa-o despre Marte, chiar dacă nu avea să-i facă un raport zilnic despre desfășurarea laborioasă a negocierilor. Era un început bun. Ar stabili și alte contacte. Foster, de la serviciul de prelucrare a datelor, ar putea fi inclus în dispozitiv. Ar trebui să înceapă să atribuie mai multe sarcini prin intermediul lui. Să creeze o legătură între ei. Ar fi contraproductiv să se impună și să se considere noua sa cea mai bună prietenă doar pentru că se ocupa de cererile de criptare pentru Nguyen. La început, câteva mici atenții fără a-i cere ceva în schimb. Apoi l-ar înhăța. Pe cine altcineva ar putea…

Îi sună terminalul. Un mesaj prioritar. Închise apa, luă un halat de baie pe care și-l înfășură în jurul ei înnodându-i de două ori cordonul și preluă legătura. Perspectiva unei expuneri indecente prin intermediul acestui mijloc de comunicare nu-i mai spunea nimic de mult timp, nici măcar atunci când aburii alcoolului o amețeau. Apelul venea de la un membru al serviciilor de supraveghere. Imaginea care apăru era a unui bărbat în floarea vârstei ai cărui obraji erau acoperiți de favoriți imenși care nu i se potriveau deloc.

— Ameer! Ticălos bătrân. Ce-ai mai făcut de te-au obligat să lucrezi atât de târziu?

— M-am mutat în Atlanta, miss, răspunse cu un zâmbet larg analistul.

Era singurul care-i spunea „miss”. Nu mai vorbise cu el de trei ani.

— Tocmai am servit prânzul. Am primit un raport neașteptat și marcat pentru tine, cu mențiunea „contact imediat”. Am încercat la asistentul tău, dar nu a răspuns.

— E tânăr. Încă i se întâmplă să doarmă. O slăbiciune. Așteaptă o clipă, să stabilesc procedura de confidențialitate.

Momentul de flecăreală amicală trecuse. Avasarala activă pe terminalul ei nivelul de criptare superior. Luminița roșie se făcu verde.

— Dă-i drumul, spuse ea.

— Vine de pe Ganymede, miss. Un ordin cu privire la James Holden.

— Da?

— S-a pus în mișcare. Aparent, a avut o întâlnire cu un om de știință din partea locului. Praxidike Meng.

— Ce-i cu Meng ăsta?

În Atlanta, Ameer deschise imediat un alt fișier.

— E botanist, miss. A emigrat pe Ganymede cu familia pe când era copil. A făcut studiile acolo. Specializat în soiurile de soia aclimatizate la lumină și presiune atmosferică scăzute. Divorțat, un copil. Nicio legătură cunoscută cu APE sau cu un partid politic înregistrat.

— Continuă.

— Holden, Meng și Burton au părăsit nava. Sunt înarmați și au intrat în contact cu un mic grup de membri ai unei firme de pază. Pinkwater.

— Câți sunt în grupul ăsta?

— Analistul din zonă nu știe, miss. Un grup mic. Să solicit amănunte?

— Ce decalaj avem?

Ochii negri-căprui ai lui Ameer clipiră.

— Patruzeci și unu de minute și opt secunde, miss.

— Încă nu da curs solicitării. Dacă am altceva, îi pot trimite împreună.

— Analistul din zonă raportează că Holden a discutat cu tipii de la firma de pază fie pentru o renegociere de ultim moment, fie întâlnirea a fost absolut întâmplătoare. Se pare că au ajuns la un acord. S-au îndreptat toți spre un ansamblu de tuneluri dezafectate și au forțat accesul.

— Un ce?
— O rețea de tuneluri scoase din uz, miss.
— Și ce naiba înseamnă asta? Cât de mare este această rețea? Unde se află?
— Ar trebui să solicit clarificări?
— Ar trebui să te duci pe Ganymede și să-i soliciți scuze analistului cu șuturi în cur. Adaugă o solicitare de clarificare.
— Da, miss, spuse Ameer schițând un zâmbet. Apoi, dintr-odată, se încruntă: O actualizare. O clipă…
Deci APE avea ceva pe Ganymede. Poate ceva ce puseseră acolo, poate ceva ce găsiseră. În ambele cazuri, această misterioasă rețea dezafectată făcea ca lucrurile să fie puțin mai interesante. În timp ce Ameer se ocupa de actualizare, Avasarala reevalua poziția scărpinându-și absentă dosul palmei. Crezuse că Holden se afla acolo ca simplu observator. O misiune oarecare de informare. Or, era probabil vorba de cu totul altceva. Dacă se dusese pentru a se întâlni cu acel Praxidike Meng, botanistul acela absolut necunoscut, probabil că APE știa deja multe despre monstrul lui Bobbie Draper. Și adăugând la asta faptul că șeful lui Holden deținea singurul eșantion cunoscut de protomoleculă, o explicație pentru colapsul satelitului Ganymede începea să prindă contur.
Erau însă și necunoscute. Nu exista nicio dovadă că APE s-ar fi jucat cu protomolecula. Iar profilul psihologic al lui Fred Johnson nu se potrivea atacurilor teroriste. Johnson era din școala veche, iar atacul monstrului era evident ceva nou.
— A fost un schimb de focuri, miss. Holden și oamenii lui au întâmpinat rezistență armată. Au stabilit un perimetru. Analistul din zonă nu-i poate aborda.
— Rezistență? Am înțeles că rețeaua era dezafectată. În cine naiba trag?
— Să solicit precizări?
— La dracu’!
La patruzeci de minute-lumină distanță se întâmpla ceva important, iar ea se afla acolo, într-o cameră care nu era a ei, încercând să înțeleagă situația lipindu-și urechea de perete. Frustrarea pe care o simțea era aproape o senzație fizică. Parcă o strivea.
Patruzeci de minute emisia. Patruzeci de minute recepția. Orice ar fi spus, orice ordin ar fi dat, ajungea la destinație la

aproape o oră și jumătate după ceea ce era în mod clar o situație cu evoluție rapidă.

— Arestează-i, spuse ea. Pe Holden, pe Burton. Pe prietenii lor de la Pinkwater. Și pe acest botanist misterios. Arestează-i pe toți. Imediat.

În Atlanta, Ameer ezită un moment.

— Dar dacă sunt în plin schimb de focuri, miss...

— Trimite câinii, pune capăt confruntării și arestează-i. Timpul supravegherii a trecut. Executarea!

— Am înțeles, miss.

— Contactează-mă de îndată ce ai rezolvat problema.

— Da, miss.

Îl observa pe Ameer în timp ce formula ordinul, îl confirma și îl expedia. Aproape că-și putea imagina ecranul, atingerile degetelor sale. Ar fi vrut ca el să se miște mai repede, ca nerăbdarea ei să depășească viteza luminii și să execute ordinul instantaneu.

— Ordinul a plecat. Vă sun de îndată ce am vești de la analistul din zonă.

— Nu mă mișc de aici. Dacă nu preiau legătura, insistă până mă trezesc.

Avasarala întrerupse legătura și se prăbuși în fotoliu. Creierul său era ca un roi de albine. James Holden schimbase din nou regulile jocului. Tipul se pricepea la așa ceva, așadar nu era de mirare. Celălalt, Meng, apăruse de nicăieri. Putea fi o cârtiță, un actor voluntar sau o momeală inconștientă trimisă pentru a atrage APE într-o capcană. Se gândi să stingă lumina și să încerce să doarmă puțin, dar renunță imediat. Proastă idee.

Preferă să ia legătura cu baza de date a serviciului de informații al Națiunilor Unite. Ar trece cel puțin o oră și jumătate până să afle mai multe informații. Între timp voia să afle cine era Praxidike Meng și de ce persoana lui era atât de importantă.

CAPITOLUL 19

Holden

— Naomi, pregătește nava. Trebuie să plecăm de pe satelit. Trebuie să plecăm *imediat.*

În jurul lui Holden, filamentele negre se întindeau, formând o pânză de păianjen întunecată al cărei centru era el. Se afla din nou pe Eros. Vedea mii de trupuri metamorfozându-se. Credea că scăpase, dar nu – Eros continua să-l bântuie. El și Miller scăpaseră, dar pe Miller l-a prins în cele din urmă.

Iar acum se întorsese după el.

— Ce se întâmplă? vru să știe Naomi prin circuitul de comunicații integrat în echipamentul său. Jim!

— Pregătește nava!

— E chestia aia, îi spuse Amos lui Naomi. Ca pe Eros.

— Doamne, au…, reuși să îngaime Holden înainte ca frica să-i cuprindă gândurile și să-i înece vorbele.

Inima îi bătea mai să-i sară din piept și trebui să verifice nivelul de oxigen pe afișajul HUD. Avea impresia că nu era suficient aer în încăpere.

Cu coada ochiului, ceva ce aducea vag cu forma unei mâini omenești îi păru că se deplasa rapid în sus pe perete, lăsând în urmă o dâră maronie lipicioasă. Când Holden se întoarse și-și îndreptă pușca de asalt în direcția aceea, nu văzu decât o pată de sânge sub un strat de gheață decolorată.

Amos se apropie de el, iar pe față i se citea îngrijorarea. Cu un gest, Holden îi ordonă să păstreze distanța, după care puse patul puștii jos și se sprijini de o ladă, încercând să-și tragă sufletul.

— Cred că ar fi mai bine să ieșim, spuse Wendell.

Și, împreună cu Paula, îl ajută pe omul lovit în abdomen să se ridice. Rănitul avea probleme cu respirația. O mică bulă de sânge i se formase în nara stângă, umflându-se și dezumflându-se la fiecare inspirație și expirație.

— Jim! se auzi vocea blândă a lui Naomi în casca lui. Jim! Am văzut totul prin camera integrată a lui Amos și știu ce înseamnă.

Pregătesc nava. Traficul local criptat a încetat. Cred că au plecat toți.

— Au plecat toți, repetă el ca un ecou.

Supraviețuitorii de la Pinkwater se uitau fix la Holden, iar pe chipurile lor neliniștea făcea loc fricii, propria lui groază infectându-i, chiar dacă nu aveau nicio idee despre ce însemna filamentul. Așteptau ca el să facă ceva, iar el știa că trebuia să acționeze, dar nu reușea să se decidă. Pânza neagră îi umplea mintea cu un potop de imagini fugare ce se succedau prea repede pentru a avea vreun sens, ca un film rulat cu viteză mare: Julie Mao sub duș, filamentele negre înfășurând-o, corpul ei metamorfozat într-un coșmar; cadavre risipite pe podeaua unei camere antiradiații; acei indivizi care, asemenea unor zombi, ieșind cu pas tremurător din vagoanele de metrou de pe Eros, își vărsau fierea, împroșcându-i pe toți cei din jur cu jeturi maronii, fiecare picătură din acea substanță însemnând o condamnare la moarte; înregistrările video ale spectacolului de groază care devenise Eros; un tors de care nu mai era atașat decât un braț care se târa în peisajul proiectat de protomoleculă pentru a duce la îndeplinire o misiune imposibil de imaginat…

— Căpitane, spuse Amos, care se apropie și-i atinse brațul.

Holden se trase înapoi atât de brusc, încât aproape că-și pierdu echilibrul. Înghiți potopul de salivă cu gust de lămâie care i se acumula în gât și spuse:

— Bine, sunt aici. Să mergem. Naomi. Sună-l pe Alex. Avem nevoie de *Rosi.*

Naomi nu răspunse o clipă, apoi zise:

— Dar ce facem pentru bloc…

— La naiba, în clipa asta, Naomi! strigă. Acum, la naiba! Sună-l pe Alex acum!

Ea nu spuse nimic, însă omul rănit în abdomen își dădu ultima suflare și corpul i se prăbuși, fiind cât pe ce să-l tragă după el și pe Wendell.

— Trebuie să mergem, îi spuse Holden lui Wendell, adică: *Nu-l mai putem ajuta cu nimic. Dacă rămânem, murim toți.*

Wendell dădu din cap, dar puse un genunchi la pământ și începu să-i scoată bărbatului armura ușoară. Nu înțelesese mesajul. Amos desprinse din ham trusa medicală de prim ajutor și se ghemui lângă Wendell pentru a se ocupa de rănit sub privirile Paulei, palidă la față.

— Trebuie să mergem, repetă Holden. Ar fi vrut să-l apuce pe mecanic și să-l zgâlțâie până avea să înțeleagă. Amos, oprește-te, trebuie să plecăm imediat. Eros…

— Căpitane, îl întrerupse Amos, cu tot respectul, dar nu suntem pe Eros.

Luă o seringă din trusa medicală și-i făcu rănitului o injecție.

— Fără camere antiradiații, nu există zombi care să împrăștie această substanță oribilă. Doar cutia din sticlă spartă, o grămadă de indivizi morți și filamentele negre. Nici măcar nu știm *ce* naiba este mizeria asta, dar nu suntem pe Eros. Și nu-l lăsăm pe tipul ăsta aici.

Mica porțiune încă rațională din mintea lui Holden știa că Amos avea dreptate. Mai mult decât atât, persoana care Holden și-ar fi dorit să creadă că este încă nu s-ar fi gândit niciodată să abandoneze pe cineva, fie el și străin, cu atât mai puțin pe cineva rănit încercând să-l ajute. Inspiră forțat de trei ori profund și rar. Prax îngenunche lângă Amos, ținând în mâini trusa de prim ajutor.

— Naomi, spuse Holden încercând să-și ceară scuze pentru că țipase la ea.

— Alex este pe drum, răspunse tăios, fără a fi acuzatoare. Ajunge în câteva ore. Străpungerea blocadei nu va fi ușoară, însă crede că are o posibilitate. Unde să coboare?

Răspunse înainte chiar să-și dea seama că luase o decizie:

— Spune-i să coboare în aceeași zonă unde se află și *Somnambulul.* Pe asta vreau să o dau cuiva. Ne întâlnim în afara sasului, de îndată ce vom reuși să ajungem acolo.

Scoase dintr-un buzunar al hamului cheia magnetică a *Somnambulului* și i-o dădu lui Wendell.

— Vă va duce la nava pe care o veți lua. Considerați-o acont pentru serviciile făcute.

Wendell dădu din cap și puse cheia în buzunar, după care se întoarse la omul rănit, care părea să respire.

— Poate fi transportat? îl întrebă Holden pe Amos.

Constată cu satisfacție că vocea îi redevenise fermă și clară. Încercă să nu se gândească la faptul că în urmă cu un minut l-ar fi lăsat pe omul ăsta să moară.

— Nu avem încotro, căpitane.

— Atunci să-l transporte cineva, spuse Holden. Nu, nu tu, Amos. Am nevoie de tine în față.

— Mă ocup eu, spuse Wendell. Oricum nu pot să trag cu mâna asta nenorocită.

— Prax, ajută-l, spuse Holden. O ștergem dracului de aici.

Se deplasară prin bază cât putură de repede, în ritmul răniților. Trecură din nou pe lângă cadavrele celor uciși în momentul în care ajunseseră, dar și pe lângă cei pe care nu-i uciseseră, ceea ce era mai înfricoșător. Ajunseră la micuțul Katoa, care era tot acolo. Privirea lui Prax zăbovi pe rămășițele copilului, însă Holden îl apucă de poala hainei și-l împinse spre ușă.

— Nu este Mei, spuse el. Dacă ne încetinești, te las în urmă.

Amenințarea îl făcu să se simtă prost chiar în clipa în care rosti cuvintele, dar nu era în zadar. Găsirea fetiței răpite a botanistului încetase să mai fie prioritară din clipa în care descoperiseră filamentele negre. Și câtă vreme era cinstit cu el însuși, a-l lăsa pe savant în urmă însemna să nu fie de față când îi vor fi găsit fata transformată de protomoleculă în monstru, cu mâzga brună scurgându-i-se din orificii pe care nu le avusese la naștere, în timp ce filamentele negre i-ar fi ieșit din gură și din ochi.

Cel mai în vârstă dintre foștii angajați de la Pinkwater, care fusese lăsat în urmă pentru a le acoperi retragerea, se grăbi să ajute la transportarea rănitului. Prax i-l încredință pe rănit fără să scoată un cuvânt și se duse în spatele Paulei, care scruta coridoarele din fața lor cu pistolul ei automat.

Tunelurile care mai înainte li se păruseră de o banalitate plictisitoare, acum, la întoarcere, le dădeau o senzație sinistră. Textura acoperită cu chiciură, care lui Holden îi amintea de pânzele de păianjen, îl ducea acum cu gândul la venele unei creaturi vii. Bătăile lor de inimă erau fără îndoială o iluzie creată de adrenalina care-i încețoșa vederea.

Opt remi emanau din Jupiter și atingeau suprafața lui Ganymede. Chiar și în condițiile prezenței magnetosferei, erau opt remi pe zi. Cât de repede s-ar dezvolta aici protomolecula, în condițiile unui aport continuu de energie dinspre Jupiter? Eros devenise înfricoșător de puternică de îndată ce protomolecula cucerise stația. Putea să ajungă la viteze incredibile în absența inerției. Iar dacă rapoartele erau corecte, putea modifica până și atmosfera și compoziția chimică ale planetei Venus. Și toate

acestea doar cu ceva mai mult de un milion de ființe umane drept gazde și o masă stâncoasă de o mie de miliarde de tone.

Ganymede avea de zece ori mai multe ființe umane, iar masa ei era de câteva ori mai mare decât cea a lui Eros. Ce putea face vechea armă extraterestră cu așa o pradă?

Amos deschise dintr-odată ultima ușă a bazei-fantomă, iar micul grup regăsi tunelurile active de pe Ganymede. Holden nu observă pe nimeni care ar fi putut părea infectat. Pe coridoare nu existau zombi lipsiți de creier care să rătăcească clătinându-se. Nici vărsături maronii care să murdărească pereții și pe jos, nici emanații ale virusului necunoscut căutând cu aviditate o gazdă pe care s-o contamineze. Niciun mardeiaș angajat de Protogen care să-i împingă pe oameni spre zona masacrului.

Protogen nu mai există.

Un gând de care Holden nici măcar nu fusese conștient începu să-i încolțească în minte. Protogen nu mai exista. Iar el ajutase la distrugerea lui. Se afla acolo, în aceeași încăpere, când inițiatorul experimentului Eros murise. Flota marțiană făcuse din Phoebe un nor de gaz rarefiat absorbit de gravitația imensă a lui Saturn. Eros se prăbușise în atmosfera acidă și arzătoare a planetei Venus, unde nu se putea aventura nicio navă umană. Însuși Holden luase de la Protogen singurul eșantion existent de protomoleculă.

Atunci cine adusese protomolecula pe Ganymede?

Îi dăduse eșantionul lui Fred Johnson, pentru a-l folosi ca mijloc de presiune în negocierile de pace. APE obținuse o serie de concesii în haosul care urmase războiului de scurtă durată dintre planetele interioare. Dar nu obținuse tot ce sperase. Dovadă, flotele planetelor interioare care se intersectau pe orbită în jurul lui Ganymede.

Fred era în posesia singurului eșantion de protomoleculă care mai exista în sistemul solar. Fiindcă Holden i-l dăduse lui.

— Fred a fost, spuse el cu voce tare, fără să-și dea seama.

— Ce-a fost Fred? întrebă Naomi.

— Asta. Ce se întâmplă aici. El a provocat toate astea.

— Nu, spuse Naomi.

— Pentru a alunga planetele interioare, pentru a testa un soi de superarmă, sau așa ceva. Dar el este cauza.

— Nu, repetă Naomi. Nu știm asta.

Aerul din coridor avu dintr-odată miros de fum, iar mirosul greţos de păr şi de carne arsă sufocă răspunsul lui Holden. Amos ridică o mână pentru a opri grupul, iar cei de la Pinkwater se opriră şi adoptară poziţii defensive. Amos înaintă până la următoarea intersecţie şi se uită câteva clipe în stânga.

— Aici s-a întâmplat ceva urât, spuse el în cele din urmă. Văd şase morţi şi mai mulţi vii care par foarte mulţumiţi de victoria lor.

— Înarmaţi? întrebă Holden.

— Oh, da.

Acel Holden care ar fi încercat să negocieze trecerea lor parlamentând, pe care Naomi îl iubea şi dorea să-l vadă din nou, abia rezistă înainte să decidă:

— Atunci curăţă terenul.

Amos se aplecă uitându-se după colţ şi trase o rafală lungă cu arma lui automată.

— Să mergem, spuse el când nu se mai auziră ecourile bubuiturilor.

Sprijinindu-şi răniţii, cei de la Pinkwater se grăbiră de-a lungul coridorului, lăsând în urmă câmpul de luptă. Prax alerga chiar în spatele lor, cu capul aplecat şi legănându-şi braţele subţiri. După ei venea Holden, care descoperi dintr-o privire trupurile în flăcări din mijlocul unui tunel larg. Incinerarea era probabil un mesaj. Nu li se părea destul de atroce că se mâncau între ei?

Câteva cadavre zăceau în afara rugului improvizat, iar sângele lor se întindea pe podeaua din metal striat. Holden n-ar fi putut spune dacă leziunile erau opera lui Amos. Vechiul Holden ar fi întrebat. Noul Holden n-o făcu.

— Naomi, spuse el pentru a-i auzi vocea tinerei femei.

— Te ascult.

— Aici lucrurile merg prost.

— Ce este?

El percepu groaza în glasul ei.

— Nu. Nu protomolecula. Însă localnicii ar putea fi agresivi. Blochează toate căile de acces, îi spuse Holden fără a sta mult pe gânduri. Încălzeşte reactorul. Dacă ni se întâmplă ceva, fugi şi te întâlneşti cu Alex. Nu te duce pe Tycho.

— Jim, spuse ea, eu…

— Nu te duce pe Tycho! Fred e în spatele întregii tărăşenii. Să nu te întorci la el.

— Nu, spuse ea.

Noua sa mantra.

— Dacă nu ajungem acolo într-o jumătate de oră, șterge-o. Secund, este un ordin.

Măcar ea să plece de aici, își spuse Holden. Orice se va întâmpla pe Ganymede, măcar Naomi va scăpa cu viață. Îi veni în minte o viziune de coșmar – Julie, moartă sub duș, dar cu chipul lui Naomi. Fu surprins de micul strigăt de durere care-i scăpă. Amos întoarse capul spre el, dar Holden, fără un cuvânt, îi făcu semn să continue.

Fred era responsabil pentru toate astea.

Și dacă Fred era vinovat, Holden avea partea lui de vină.

Un an întreg se jucase de-a justițiarul inflexibil, aplicând politica lui Fred. Vânase și distrusese nave pentru ca Fred să-și poată duce la bun sfârșit experiența de guvernare a APE. El îl transformase pe omul care era atunci în cel de acum, pentru că o parte din el credea în visul lui Fred, în eliberarea și autoguvernarea planetelor exterioare.

Iar în secret, Fred pregătise… asta.

Holden se gândi la tot ce renunțase pentru a-l ajuta pe Fred să-și edifice noua ordine în sistemul solar. N-o luase niciodată pe Naomi să-i cunoască familia de pe Pământ. Nu că Naomi ar fi acceptat să meargă pe Pământ. Dar ar fi putut să-și aducă familia pe Luna ca s-o cunoască. Tata Tom ar fi rezistat. Nu-i plăcea să călătorească. Dar Holden era convins că, în cele din urmă, ar fi reușit să-i adune pe toți ca s-o cunoască, odată ce le-ar fi explicat cât de importantă devenise ea pentru el.

Iar întâlnirea cu Prax și dorința lui de a-și regăsi fiica l-au făcut să-și dea seama cât de mult ar fi vrut să știe ce însemna să ai un copil. Să experimenteze acea formă de aviditate pentru existența unei alte ființe umane. Să le prezinte o nouă generație părinților săi. Să le arate că eforturile și energia pe care i le dedicaseră nu fuseseră în zadar – dimpotrivă. Că și el, la rândul lui, avea să predea ștafeta. Ar fi vrut, aproape mai mult decât orice, să le vadă privirile când le-ar arăta un copil. Copilul lui. Copilul lui Naomi.

Fred îi luase toate astea, mai întâi pentru că-l făcuse să-și piardă timpul ca mardeiaș al APE, iar acum prin trădarea lui. Își jură că, dacă va reuși să plece de pe Ganymede, îl va face pe Fred să plătească pentru tot.

Amos opri din nou grupul, iar Holden observă că se întorseseră la astroport. Se trezi din reverie, însă nu-și aminti cum ajunseseră acolo.

— Se pare că e liniștit, spuse Amos.

— Naomi, spuse Holden, care e situația în jurul navei?

— Pare în regulă, spuse ea. Însă Alex e îngrijorat că…

Însă vocea îi fu întreruptă brusc de un sunet electronic strident.

— Naomi? Naomi! strigă Holden, apoi, fiindcă nu primi niciun răspuns, i se adresă lui Amos: Haideți, pas alergător la navă!

Amos și cei de la Pinkwater alergară spre platforme cât de repede le permiteau rănile și camaradul lor inconștient. Holden îi urmă ținându-și pe umăr pușca de asalt, căreia îi scosese piedica în timp ce alerga.

Se năpustiră pe coridoarele întortocheate din sectorul portuar, Amos împrăștiindu-i pe trecători cu strigăte furtunoase și amenințarea nerostită a armei sale automate. O bătrână în hijab se feri din calea lor ca o frunză purtată de suflul unui uragan. Era deja moartă. Dacă s-ar fi dat drumul la protomoleculă, toți cei pe care Holden îi întâlnea ar fi fost deja morți: Santichai și Melissa Supitayaporn și toți cei care veniseră să se salveze pe Ganymede; insurgenții și asasinii care se comportaseră ca niște cetățeni normali ai stației înainte de prăbușirea ecosistemului. Dacă s-ar fi eliberat protomolecula, toți ar fi fost condamnați.

Atunci de ce nu s-a întâmplat asta?

Holden alungă acest gând. Mai târziu – dacă avea să existe un „mai târziu” – ar putea să-și facă griji în această privință. Cineva îi strigă ceva lui Amos, care trase un foc spre tavan. Dacă mai exista, securitatea astroportului nu făcea nimic pentru a-i opri pe hrăpăreții care încercau să-și ia câte o porție din încărcăturile primite.

Când ajunseră, trapa exterioară a *Somnambulului* era blocată.

— Naomi, ești acolo? întrebă Holden bâjbâind prin buzunar după cheia magnetică.

Nu dădea niciun semn, iar lui îi luă ceva timp până să-și aducă aminte că-i dăduse cardul lui Wendell.

— Wendell, deschide, te rog.

Liderul celor de la Pinkwater nu răspunse.

— Wendell, zise Holden, însă amuți când îl văzu uitându-se, cu ochii larg deschiși, la ceva în spatele lui.

Holden se întoarse și văzu cinci bărbați – toți pământeni – în echipament de luptă blindat, complet cenușiu, fără însemne. Fiecare dintre ei avea câte o armă de calibru mare.

„Nu”, gândi Holden și, ridicându-și arma, îi mătură cu o rafală lungă. Trei dintre cei cinci se prăbușiră, cu armura punctată dintr-odată cu flori roșii. Noul Holden se bucură, însă vechiul Holden își păstră calmul. Nu conta cine erau oamenii aceia. Nu conta dacă făceau parte din securitatea stației, din forțele unei planete interioare sau pur și simplu dintre mercenarii rămași de la baza-fantomă acum distrusă – i-ar fi ucis pe toți cei care ar fi încercat să-l împiedice să-și scoată echipajul de pe acest satelit infectat.

Nu văzu cine trase glonțul care-i cosi piciorul. Cu o clipă înainte era în picioare și își golea încărcătorul puștii de asalt asupra grupului de foc în armuri cenușii, iar în clipa următoare o lovitură de măciucă îi izbea protecția de la coapsa dreaptă, făcându-l să se prăbușească dintr-odată. În timp ce cădea, îi văzu pe cei doi soldați în armuri cenușii care mai rămăseseră prăbușindu-se în momentul în care arma automată a lui Amos scoase un răget lung.

Holden se rostogoli pe o parte și se uită dacă mai fusese lovit cineva – descoperi atunci că cei cinci de pe partea lui erau doar jumătate din forțele inamice. Cei de la Pinkwater își ridicau mâinile în sus, aruncându-și armele în timp ce alți cinci soldați în armuri cenușii veneau pe coridor din spate.

Amos nu-i văzuse. Scoase încărcătorul gol din arma automată și introduse unul plin când unul dintre mercenari îndreptă o armă imensă spre ceafa lui și apăsă pe trăgaci. Casca lui Amos zbură cât colo, iar uriașul se prăbuși cu un zgomot surd, pe platforma din metal striat. Sângele se împrăștie pe podea în locul în care căzuse.

Holden încercă să-și pună un alt încărcător în pușca de asalt, dar mâinile lui refuzau să coopereze; și înainte să apuce să reîncarce, unul dintre soldați străbătu rapid distanța până la el și, cu o lovitură de picior, făcu să-i sară arma cât colo.

Holden avu timp să-i vadă pe cei aflați încă în picioare din echipa de la Pinkwater dispărând sub niște saci negri, înainte ca

un sac negru asemănător să se abată asupra capului său, aruncându-l în întuneric.

CAPITOLUL 20

Bobbie

Delegației marțiene îi fusese alocat un ansamblu de birouri în clădirea Națiunilor Unite. Mobilierul era din lemn adevărat, iar picturile care decorau pereții erau lucrări originale, nu reproduceri. Covorul mirosea a nou. Bobbie se gândi că fie toți rezidenții complexului Națiunilor Unite trăiau acolo ca niște regi, fie nu urmăreau decât să-i impresioneze pe marțieni.

La câteva ore după întâlnirea de la bar cu Avasarala, Thorsson o chemase și-i ceruse să se vadă cu el a doua zi. Acum stătea răbdătoare în holul birourilor temporare, așezată pe o berjeră cu perne de catifea verde și ramă din lemn de cireș, care pe Marte ar fi costat-o solda pe doi ani. Ecranul din peretele din fața ei era setat pe un canal de știri, fără sonor, ceea ce transforma conținutul difuzat într-o diaporamă cu imagini confuze și uneori macabre: doi prezentatori așezați în spatele unui birou într-o cameră albastră, o clădire mare în flăcări, o femeie care străbătea gesticulând un coridor lung, alb, o navă de război a Națiunilor Unite într-o stație orbitală, cu flancurile purtând urmele unor avarii grave, un bărbat rumen la față vorbind direct în fața obiectivului, având în fundal un drapel pe care Bobbie nu-l recunoscu.

Toate astea însemnau mult și nimic în același timp. În urmă cu câteva ore s-ar fi simțit frustrată. Ar fi vrut să caute telecomanda pentru a porni sonorul, adăugând context informațiilor care îi erau furnizate de-a valma.

Acum lăsa pur și simplu imaginile să curgă pe lângă ea asemenea unui fir de apă ce ocolește o stâncă.

Un tânăr pe care îl văzuse de mai multe ori la bordul lui *Dae-Jung,* dar căruia nu i se adresase niciodată, trecu grăbit prin hol, butonându-și furios terminalul. După ce traversă jumătate din încăpere, spuse:

— Este gata să te primească.

Bobbie avu nevoie de un moment ca să înțeleagă că i se adresa ei. Îi scăzuse cota, se pare, din moment ce nu mai merita

să i se ofere direct informațiile care o priveau. Alte date lipsite de importanță. Încă puțină apă ce curgea în jurul ei. Se ridică în picioare, înăbușindu-și un geamăt. Călătoria din ajun, făcută timp de mai multe ore la 1 g o marcase mai mult decât credea.

Descoperi oarecum cu surprindere că biroul lui Thorsson era unul dintre cele mai mici din acel ansamblu de birouri. Asta însemna că fie nu-i păsa de statutul conferit în mod implicit ocupantului prin dimensiunea spațiului ocupat, fie că, în cadrul delegației, era membrul cel mai puțin important căruia i se acorda un birou. Însă nu era preocupată cu adevărat de această problemă. Thorsson nu reacționă la intrarea sa, stând aplecat deasupra terminalului de la birou. Pe Bobbie, în schimb, nu o deranja să fie ignorată, cum de altfel nu-i păsa nici de lecția pe care el voia să i-o dea prin această atitudine. Dimensiunea camerei făcea ca Thorsson să nu aibă scaune pentru vizitatori, iar durerea din picioare îi distrăgea suficient de mult atenția.

— Poate că data trecută am avut o reacție exagerată, spuse el în cele din urmă.

— Cum? zise Bobbie, care se întreba unde ar mai putea găsi ceai cu lapte de soia.

Thorsson ridică ochii spre ea. Chipul său exprima versiunea mumificată a unui zâmbet cald.

— Am să fiu clar: fără îndoială că, prin reprezentația ta, ne-ai afectat credibilitatea. Dar, așa cum a subliniat Martens, sunt la fel de vinovat că nu am evaluat corect profunzimea traumatismului tău.

— Ah, făcu Bobbie.

Agățată pe peretele din spatele lui Thorsson, o fotografie înrămată înfățișa un peisaj urban având în fundal o structură metalică înaltă. Semăna cu o străveche rampă de lansare. Era însoțită de o legendă: PARIS.

— Iată de ce, în loc să te trimit acasă, am să te țin aici cu personalul. Vei avea astfel ocazia să repari prejudiciul pe care l-ai creat.

— De ce mă aflu aici? întrebă Bobbie privindu-l pe Thorsson drept în ochi pentru prima dată de la sosirea sa.

Zâmbetul abia schițat al acestuia dispăru, fiind înlocuit de o grimasă la fel de sugestivă.

— Poftim?

— De ce mă aflu aici? repetă ea gândindu-se la ultima sancțiune disciplinară.

Se gândea la cât de greu avea să-i fie să obțină o nouă repartizare pe Ganymede, în caz că Thorsson refuza să o trimită pe Marte. Dacă decidea astfel, ar fi avut oare posibilitatea să-și dea demisia? Să-și părăsească unitatea pentru a-și cumpăra singură biletul de întoarcere? Perspectiva de a nu mai face parte din Corpul Pușcașilor Marini o întrista. Era primul sentiment cu adevărat puternic pe care-l simțea de ceva timp.

— De ce ești…, începu Thorsson, însă Bobbie îl întrerupse:

— Ca să nu mai vorbim de monstru. Sinceră să fiu, dacă mă aflu aici doar pentru a servi ca atracție, prefer să fiu trimisă acasă. Sunt unele lucruri pe care le-aș putea face…

— Te afli aici, spuse Thorsson cu o voce tot mai tensionată, ca să faci exact ce-ți spun eu să faci, exact atunci când îți spun să faci. S-a înțeles, soldat?

— Mda, făcu Bobbie simțind apa curgând în jurul ei. Era o stâncă. Nu o clintea din loc. Acum trebuie să plec.

Se întoarse și se îndepărtă fără ca Thorsson să mai spună ceva. În timp ce traversa incinta spre ieșire, în colțul amenajat ca bucătărie îl văzu pe Martens turnând lapte praf într-o ceașcă de cafea. O văzu și el în aceeași clipă.

— Bobbie…

În ultimele zile, Martens devenise mult mai familiar cu ea. În mod normal, ar fi presupus că-i făcea avansuri. Era însă aproape sigură că nu făcea decât să utilizeze unealta din „trusa de reparare a pușcașilor defecți”.

— Căpitane, zise Bobbie și se opri.

Simți că ușa din față exercita asupra ei un fel de atracție psihică, deși Martens îi arătase întotdeauna bunăvoință, iar Bobbie avea ciudata premoniție că nu va mai revedea niciuna dintre aceste persoane. Îi întinse mâna, iar când căpitanul o strânse, îi spuse:

— Plec. Nu va mai trebui să-ți pierzi timpul cu mine.

El îi zâmbi trist.

— În ciuda faptului că n-am impresia să fi ajuns la vreun rezultat, nu simt că mi-aș fi pierdut timpul. Rămânem prieteni?

— Eu…, începu Bobbie, după care se opri o clipă pentru a scăpa de nodul pe care îl simțea în gât. Sper ca toate acestea să nu-ți fi afectat cariera sau orice altceva.

— Nu-mi fac griji în privința asta, spuse Martens în timp ce ea se îndepărta.

Bobbie se apropie de ușă și ieși fără să se uite în urmă.

Pe hol, scoase terminalul și formă numărul pe care i-l dăduse Avasarala. Apelul intră imediat pe căsuța vocală.

— De acord, spuse ea. Accept oferta.

•

Era ceva deopotrivă eliberator și terifiant în această primă zi la noul loc de muncă. La începutul oricărei noi misiuni, Bobbie avusese întotdeauna sentimentul neliniștitor că nu se va descurca, că nu va ști să se achite de cea mai neînsemnată sarcină care i s-ar încredința, că nu se va îmbrăca așa cum ar trebui, că va spune ceva nepotrivit sau că va fi detestată de toată lumea. Însă, oricât de puternică era această teamă, ea era eclipsată de convingerea că noua misiune avea să-i ofere șansa de a-și remodela întrutotul imaginea pe care voia să o ofere despre propria-i persoană și sentimentul – cel puțin pentru o vreme – că totul era posibil.

Nici chiar când aștepta răbdătoare ca Avasarala să catadicsească să-i observe prezența, senzația nu i se diminuă.

În timp ce stătea în biroul lui Avasarala, Bobbie era tot mai convinsă că localurile puse la dispoziția marțienilor intenționau să impresioneze. Subsecretarul-adjunct deținea o poziție destul de importantă pentru ca, cu un simplu telefon, Bobbie să fie scoasă de sub autoritatea lui Thorsson și să i se atribuie un rol de legătură cu Națiunile Unite. Cu toate acestea, biroul ei avea un covor ieftin care emana un miros neplăcut de tutun vechi. Mobilierul era vechi, obosit și nici urmă de scaune din lemn de cireș. Singurele elemente ce păreau îngrijite erau florile proaspete și altarul lui Buddha.

Totul la Avasarala evoca oboseala sa extremă. Avea cearcăne pe care nu le avusese la întâlnirile oficiale, nici nu i le observase în lumina difuză de la bar, când îi făcuse oferta. Într-un sari albastru, așezată în spatele biroului ei enorm, femeia părea foarte micuță, asemenea unui copil care se joacă de-a oamenii mari. Numai părul cărunt și laba-gâștei de la colțurile ochilor risipeau această iluzie. Bobbie și-o imagină dintr-odată ca o păpușă ciudată, plângându-se în timp ce copiii îi răsucesc mâinile și picioarele și o forțează să participe la gustărele cu

animale din pluș. Imaginea îi crispă mușchii obrajilor și-și reținu cu greu un rânjet.

Avasarala tasta la un terminal aflat în fața ei, mormăind iritată. „Nu-ți mai dau ceai, păpușă-bunică, ai băut destul”, gândi Bobbie și fu nevoită să-și reprime impulsul de a izbucni în râs.

— Soren, iar mi-ai mutat nenorocitele de fișiere. La naiba, nu mai găsesc nimic acum.

Tânărul cu un aer afectat care o adusese pe Bobbie în birou, dispărând apoi nu se știe unde, își drese glasul. Sunetul o făcu pe Bobbie să tresară. Se afla în spatele ei, mult mai aproape decât ar fi crezut.

— Doamnă, mi-ați cerut să mut mai multe…

— Da, da, i-o reteză Avasarala bătând și mai energic pe ecranul terminalului, ca și cum dispozitivul înțelesese mai bine ce aștepta de la el.

Reacția îi aminti lui Bobbie de oamenii care încep să vorbească mai tare atunci când încearcă să comunice cu cineva care nu le înțelege limba.

— Bine, sunt acolo, spuse Avasarala iritată. De ce le-ai pus…

Mai tastă de câteva ori, iar terminalul lui Bobbie sună.

— Aici se află raportul și toate notele mele cu privire la situația de pe Ganymede, spuse Avasarala. Citește tot. Astăzi. Voi face, poate, o actualizare mai târziu, după ce voi fi făcut, politicos, un mic interogatoriu.

Bobbie își scoase terminalul și derulă rapid documentele pe care tocmai le primise. Se întindeau pe sute de pagini. „Chiar vrea să citesc toate astea azi?” fu primul ei gând, după care imediat: „Oare chiar mi-a transmis toate informațiile de care dispune?” Ceea ce făcea ca modul în care fusese tratată de propriul ei guvern să-i pară și mai urât.

— Nu-ți va lua mult timp, continuă noua ei șefă. Nu e mare lucru. Multă vorbărie purtată de consultanți prea bine plătiți și care cred că-și pot ascunde ignoranța în domeniu vorbind de două ori mai mult.

Bobbie dădu din cap, însă senzația că este copleșită de situație începea să înlocuiască entuziasmul generat de noile oportunități care i se ofereau.

— Doamnă, sergentul Draper este autorizat să acceseze aceste…, spuse Soren.

— Da. Tocmai i-am dat voie. Bobbie, ai permisiunea. Iar tu, Soren, nu mă mai obosi. Am rămas fără ceai.

Bobbie făcu un efort conștient să nu se întoarcă și să se uite la Soren. Situația era destul de jenantă, ca să nu mai vorbim și despre umilința îndurată în prezența unei necunoscute angajate de exact șaptesprezece minute.

— Da, doamnă, spuse Soren. Dar mă întrebam dacă nu ar fi de dorit să avertizați serviciul de securitate cu privire la decizia dumneavoastră de a-l autoriza pe sergent. Deoarece vor să fie informați în legătură cu astfel de lucruri.

— Bla-bla-bla..., bombăni Avasarala. Asta-i tot ce am auzit că ai spus.

— Da, doamnă, zise Soren.

În cele din urmă, Bobbie aruncă o privire de la unul la celălalt. Soren încasa o săpuneală de față cu un nou membru al echipei care, drept vorbind, era inamicul. Și totuși expresia lui nu se schimbase. Părea să facă totul pentru a bine dispune o bunicuță dementă. Avasarala plescăi din limbă, ceea ce-i reflecta nerăbdarea.

— Nu am fost suficient de clară? Să-mi fi pierdut oare capacitatea de a mă face înțeleasă?

— Nu, doamnă, spuse Soren.

— Bobbie, tu m-ai înțeles?

— D... da, doamnă.

— Bine. Atunci ieșiți amândoi din birou și treceți la treabă. Bobbie, citești. Soren, ceai.

Bobbie se întoarse și se pomeni nas în nas cu Soren, care se uita fix la ea, cu chipul golit de orice expresie. Ceea ce, într-un fel, era și mai derutant decât ar fi fost o ușoară furie justificată.

În timp ce trecea pe lângă el, Avasarala spuse:

— Soren, așteaptă. Du-i asta lui Foster, de la serviciul de prelucrare a datelor. Și-i întinse ceva ce semăna cu un stick de memorie. Ai grijă să ajungă la el înainte să plece astăzi de aici, adăugă ea.

Soren dădu din cap, zâmbi și luă stickul.

— Bineînțeles.

După ce el și Bobbie părăsiră biroul lui Avasarala, și Soren închise ușa în urma lor, Bobbie răsuflă prelung și-i zâmbi.

— Uau, a fost jenant. Îmi pare rău pentru..., începu ea, dar se opri în momentul în care Soren îi luă mâna pentru a o liniști.

— Nu-i nimic, spuse el. De fapt, astăzi este destul de bine dispusă.

În timp ce se uita la el cu gura căscată, Soren îi întoarse spatele și aruncă stickul de memorie pe biroul său, unde alunecă sub ambalajul unui pachet cu prăjituri pe jumătate gol. Se așeză, își puse căștile și începu să deruleze o listă de numere pe terminalul său încorporat, fără a da niciun semn că ar fi conștient de prezența ei.

— Știi, spuse Bobbie după un timp, am niște chestii de citit, așa că, dacă ești ocupat, i-aș putea duce eu chestia aia tipului de la serviciul de prelucrare a datelor. Adică, dacă ai altceva de făcut.

Soren ridică spre ea, în cele din urmă, o privire ironică.

— De ce aș avea nevoie să faci tu asta?

— Păi, spuse Bobbie după ce verifică cât e ceasul, este aproape 18:00, ora locală, și nu știu când se încheie aici programul, așa că m-am gândit…

— Nu-ți face griji în privința asta. De fapt, treaba mea este să o fac pe ea – și făcu semn din cap spre ușa închisă – să fie calmă și mulțumită. La ea, totul este extrem de urgent. Deci nimic nu are prioritate, dacă mă înțelegi. O voi face atunci când îi va veni vremea. Până atunci, cățeaua n-are decât să mai latre puțin, dacă-i face plăcere.

Pentru o clipă, surpriza o descumpăni pe Bobbie. Nu, nu surpriza. Stupoarea.

— Tocmai i-ai spus cățea?

— Dar tu cum i-ai spune? zise Soren cu un zâmbet dezarmant.

Sau era un rânjet? Toate astea erau doar o glumă pentru el, inclusiv Avasarala, Bobbie și monstrul de pe Ganymede? Se văzu dintr-odată smulgându-l pe asistentul ăla pirpiriu și încrezut din scaunul lui și rupându-i oasele. Mâinile i se contractară involuntar.

Se mulțumi însă să spună:

— Doamnei secretar i se părea destul de importantă problema.

Soren se întoarse spre ea:

— Nu-ți face griji din pricina asta, Bobbie. Vorbesc serios. Știu cum să-mi fac treaba.

Ea rămase nemișcată o lungă perioadă de timp.

— E bine de știut, spuse în cele din urmă.

•

Bobbie fu trezită brusc dintr-un somn profund de o muzică asurzitoare. Sări ca arsă într-un pat străin, în mijlocul unei camere aproape cufundate în întuneric. Singura lumină pe care o putea vedea era strălucirea lăptoasă foarte difuză a terminalului ei din celălalt capăt al încăperii. Însă dintr-odată muzica nu i se mai păru o cacofonie atonală, devenind melodia pe care o selectase pentru apeluri înainte de a se băga în pat. Cineva voia să ia legătura cu ea. Înjurând în trei limbi diferite, încercă să se târască spre capătul patului, îndreptându-se spre terminal.

Marginea patului sosi pe neașteptate și plonjă spre podea cu capul înainte; corpul ei pe jumătate adormit nu avu reflexul de a compensa gravitația mai mare a Pământului, însă reuși să nu-și spargă capul cu prețul a două degete de la mâna dreaptă, care începură să o doară.

Blestemând și mai abitir, continuă să traverseze camera în direcția terminalului încă aprins. Când ajunse în cele din urmă la el, preluă legătura și spuse:

— Dacă încă n-a murit nimeni, să știi c-o *va* face.

— Bobbie, spuse simplu interlocutorul ei.

Mintea sa încețoșată avu nevoie de o secundă pentru a identifica vocea. *Soren.* Se uită la terminal să vadă cât era ceasul – 4:11. Se întrebă dacă nu cumva era amețit și o suna să-i facă reproșuri ori să-și ceară scuze. Nu ar fi fost cel mai ciudat lucru din ultimele douăzeci și patru de ore.

Apoi își dădu seama că el continua să vorbească, așa că duse aparatul la ureche.

— … te așteaptă cât mai repede, așa că vino jos, spuse Soren.

— Vrei să repeți?

El își reluă tonul lent, de parcă-i vorbea unui copil tâmpit:

— Șefa vrea să vii la birou, bine?

Bobbie se uită încă o dată să vadă cât e ceasul.

— Chiar acum?

— Nu, spuse Soren. Mâine, la ora obișnuită. Mi-a cerut pur și simplu să te sun la patru dimineața pentru a fi sigură că vii.

Izbucnirea de furie o ajută să se trezească de-a binelea. Bobbie își descleștă dinții doar cât să poată spune:

— Zi-i că vin.

Se îndreptă bâjbâind spre perete, îl ocoli și ajunse la un panou care se aprinse în momentul atingerii. O a doua apăsare declanșă iluminatul camerei. Avasarala îi găsise un mic apartament mobilat în apropierea biroului. Locul nu era mai mare decât o cameră ieftină pe Ceres. O încăpere mare ce era atât cameră de zi, cât și dormitor, o alta mai mică pentru baie și toaletă și o chichineață pe post de bucătărie. Ranița ei zăcea abandonată într-un colț – scosese câteva lucruri din ea, însă cele mai multe erau încă împachetate. Citise până la unu dimineața și nu se mai deranjase să facă altceva după aceea, doar să se spele pe dinți, după care se prăbușise în patul mobil pe care îl coborâse din tavan.

În timp ce cerceta încăperea din priviri, încercând să se trezească, Bobbie avu brusc un moment de absolută luciditate, ca și cum niște ochelari de soare, pe care nu știa că-i poartă, îi căzuseră dintr-odată de pe ochi, lăsând-o clipind în lumină. Era acolo, ridicându-se din pat după trei ore de somn pentru a se întâlni cu una dintre cele mai puternice femei din sistemul solar, și n-o preocupa altceva decât să-și pună lucrurile la punct și să-l bată pe unul dintre colegii ei de muncă să-i meargă fulgii. Oh, și era pușcaș de carieră și tocmai acceptase un post în care trebuia să lucreze cu cel mai mare dușman actual al Guvernului său, deoarece un individ de la serviciile de informații ale flotei se purtase urât cu ea. Și, în plus, ar fi vrut să se întoarcă pe Ganymede pentru a ucide pe cineva fără a avea nici cea mai mică idee despre cine să fie victima sa.

Această viziune bruscă și perfect limpede asupra situației aberante în care părea să se afle acum dură doar câteva secunde, apoi confuzia cauzată de lipsa somnului îi reveni, lăsându-i doar sentimentul neliniștitor că a omis să facă ceva important.

Își puse uniforma pe care o purtase cu o zi înainte, își clăti gura, după care ieși.

•

În biroul modest al Avasaralei era aglomerație mare. Bobbie identifică cel puțin trei civili pe care îi zărise la prima sa întrevedere pe Pământ. Unul dintre ei era Față-de-Lună, care, după cum avea să afle mai târziu, se numea Sadavir Errinwright, superiorul lui Avasarala și, probabil, al doilea cel mai puternic

om de pe Pământ. Când intră, cei doi erau angajați într-o conversație aprinsă, iar Avasarala nu observă sosirea ei.

Bobbie reperă un mic grup de persoane în uniformă militară și se apropie de ele, dar văzu că erau generali și amirali, așa că-și schimbă direcția. Ajunse în apropierea lui Soren, singura persoană din încăpere care stătea deoparte. El nici măcar nu se uită la ea, însă ceva din atitudinea lui părea să emane un farmec tulburător, puternic și nesincer. Bobbie se gândi dintr-odată că Soren era tipul de bărbat cu care s-ar fi putut culca dacă ar fi băut destul de mult, dar nu ar fi avut nicicând încredere în el pentru a-i asigura spatele în luptă. Însă gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că niciodată nu ar fi fost suficient de amețită.

— Draper! strigă Avasarala cu voce tare atunci când observă în cele din urmă prezența ei.

— Da, doamnă, spuse Bobbie făcând un pas înainte, în timp ce toți ceilalți din încăpere se opriră din vorbă, uitându-se la ea.

— Ești omul meu de legătură, spuse Avasarala, ale cărei pungi de sub ochi erau atât de pronunțate, încât păreau să trădeze mai curând o boală nediagnosticată decât o oboseală cronică. Așa că, la naiba, *fă legătura.* Cheamă-i pe ai tăi.

— Ce s-a întâmplat?

— Situația din jurul satelitului Ganymede tocmai a trecut de la confuzie generală la dezastru, spuse ea. Suntem în război deschis.

CAPITOLUL 21

Prax

Prax stătea în genunchi, cu mâinile legate la spate. Îl dureau umerii. Îl durea când încerca să ridice capul și când îl lăsa să cadă la loc. Amos era întins la podea cu fața în jos. Prax îl crezu mort, până când văzu aceleași legături care îi strângeau încheieturile la spate, ca și în cazul lui. Proiectilul neletal cu care răpitorii îl loviseră în ceafă îi lăsase acolo un imens cucui violaceu. Dintre ceilalți, cei mai mulți – Holden, câțiva mercenari de la Pinkwater, chiar și Naomi – erau în poziții similare cu a lui, dar nu toți.

În urmă cu patru ani se confruntaseră cu o invazie de molii. Un studiu izolat scăpase de sub control și molii gri-maronii lungi de mai bine de doi centimetri îi invadaseră cupola. Construiseră o capcană termică: câteva picături de feromoni artificiali pe un eșantion de fibre rezistente la căldură, totul amplasat sub imensele unități de iluminat cu spectru complet și lungimi mari de undă. Moliile s-au apropiat prea mult și s-au ars. Mirosul micilor corpuri carbonizate a împuțit aerul zile în șir și semăna exact cu mirosul pe care-l scotea bisturiul cauterizator pe care răpitorii lor îl foloseau pe omul rănit de la Pinkwater. Un fum albicios se înălța de pe masa din plastic turnat pe care îl întinseseră.

— Sunt doar…, murmură bărbatul pierdut în negura anesteziei. Duceți-vă, continuați fără mine. Am să vă ajung…

— Un alt vas, spuse unul dintre răpitori. Era o femeie cu trăsături grosolane, un neg sub ochiul stâng și mănuși chirurgicale lipicioase din cauza sângelui. Chiar acolo.

— Am văzut, spuse bărbatul cu cauterizatorul, aplicând vârful metalic al instrumentului în rana căscată în abdomenul pacientului său.

Se auzi pârâitul sec al unei descărcări electrice, după care un alt fir subțire de fum alb se înălță din rană.

Amos se rostogoli brusc. Nasul îi devenise o masă purpurie informă, iar fața îi era însângerată.

— Boate că mă înșel, căbidane, spuse el, cuvintele sale luptându-se să treacă de nasul distrus, da’ nu cre’ că dibii ăștia sunt de la zeguridadea stației.

Locul în care se trezise Prax după ce-i scoseseră cagula nu aducea câtuși de puțin cu un sediu al forțelor de securitate. Camera semăna cu un birou vechi, genul de loc folosit probabil de un inspector de siguranță sau de un funcționar de la transporturi înainte de declanșarea cascadei: un birou lung cu terminal încorporat, plafonieră, o plantă verde – *Sansevieria trifasciata* – ale cărei frunze lungi de culoare verde-închis erau în putrefacție. Indivizii în armuri cenușii, gardieni, soldați sau ce-or fi fost, se dovediseră a fi foarte metodici și eficienți. Prizonierii erau înșirați de-a lungul unui perete, legați la mâini și la picioare; terminalele, armele și efectele personale le fuseseră îngrămădite de-a lungul peretelui opus, împreună cu doi bărbați ce aveau grijă ca nimeni să nu se atingă de ele. Armurile pe care le scoseseră de pe Holden și Amos erau îngrămădite pe podea, lângă armele lor. Odată puse la punct aceste lucruri, cei doi pe care Prax îi considera a fi echipa medicală s-au apucat de treabă, luându-l în primire pe cel mai grav rănit dintre ostatici. Deocamdată nu aveau timp să se ocupe de altcineva.

— Ai idee cu cine avem de-a face? întrebă Wendell cu voce joasă.

— Nu-s de la APE, spuse Holden.

— Ceea ce înseamnă că avem un număr destul de mare de suspecți, spuse liderul celor de la Pinkwater. Există cineva pe care l-ai enervat și de care ar trebui să mă feresc?

Holden luă o mină îndurerată și încercă să ridice din umeri, cel puțin atât cât putea, având în vedere situația în care se afla.

— Am un fel de listă, spuse el.

— Un alt vas care sângerează, spuse femeia.

— Am văzut, zise bărbatul cu cauterizatorul.

Un pârâit, un fir de fum, miros de carne arsă.

— Fără supărare, căpitane, spuse Wendell, dar încep să regret că nu te-am doborât atunci când am avut ocazia.

— Nu-i nicio problemă, îi replică Holden dând din cap.

Patru dintre soldați se întoarseră în încăpere. Toți erau îndesați ca niște pământeni. Unul dintre ei, oacheș, cu un breton grizonant și un aer autoritar, vorbea încet, însă foarte vehement. Se uită înspre prizonieri, dar fără să-i vadă cu

adevărat. De parcă erau niște lăzi. Când îl zări pe Prax, dădu din cap, dar fără să i se adreseze lui.

— Sunt stabili? se adresă el echipei medicale.

— Dacă aș avea de ales, spuse femeia, pe ăsta nu l-aș mișca.

— Și dacă nu ai avea?

— Probabil va supraviețui. Mențineți gravitația la cel mai scăzut nivel până reușesc să-l duc la o unitate medicală adevărată.

— Scuzați-mă, spuse Holden, poate cineva să fie suficient de amabil să-mi explice ce dracu' se întâmplă aici?

La fel de bine ar fi putut vorbi la pereți.

— Mai avem zece minute, spuse tuciuriul.

— Navă de transport?

— Nu încă. Centrul de detenție.

— Splendid, bombăni femeia.

— Pentru că, dacă doriți să ne puneți întrebări, spuse Holden, ar trebui să ne duceți pe toți departe de Ganymede. Dacă vreți ca oamenii voștri să rămână oameni, trebuie să plecăm. În laboratorul în care am fost există protomolecula.

— Să fie mutați doi câte doi, spuse tuciuriul.

— Bine, domnule, răspunse femeia.

— Mă auziți? strigă Holden. Protomolecula a fost eliberată pe această stație.

— Nu ne ascultă, Jim, spuse Naomi.

— Ferguson, Mott, spuse negriciosul. La raport.

Se făcu liniște în cameră, în timp ce cineva, undeva, dădea raportul.

— Fiica mea a dispărut, spuse Prax. Nava aceea mi-a luat fiica.

Nici pe el nu-l ascultau. De altfel, nici nu se aștepta să-l asculte. Cu excepția lui Holden și a echipajului său, nimeni nu-i acordase atenție. Tuciuriul se aplecă în față, cu un aer profund concentrat. Prax simți cum i se ridică firele de păr de pe spate și gât. Un presentiment.

— Repetă, spuse negriciosul – și o clipă mai târziu: *Noi* tragem? Care *noi*?

Celălalt răspunse. Echipa medicală și cei care păzeau armele își urmăreau liderul din priviri. Toți erau impasibili.

— Am înțeles. Echipa Alpha, noi ordine: mergeți la astroport și rechiziționați o navă de transport. Folosiți forța dacă e nevoie.

Repet: Folosiți forța dacă e nevoie. Sergent Cernev, taie legăturile de la picioarele prizonierilor.

Unul dintre cei care păzeau armele avu o reacție întârziată.

— La toți, domnule?

— La toți. Iar pentru acest domn vom avea nevoie de o targă.

— Ce se întâmplă, domnule? întrebă sergentul cu o voce încordată de nedumerire și teamă.

— Se întâmplă că tocmai v-am dat un ordin, spuse negriciosul îndreptându-se spre ușă cu pas hotărât. Și acum, executarea!

Prax simți lama tăindu-i legătura cu o vibrație bruscă la nivelul gleznelor. Nu-și dăduse seama că-i amorțiseră picioarele până când senzația că extremitățile îi sunt străpunse de o mie de ace foarte subțiri îi umplu ochii de lacrimi. Îl durea când stătea în picioare. În depărtare, ceva bubui ca și cum un container gol căzuse de la o mare înălțime. Sergentul îi eliberă picioarele lui Amos și se îndreptă spre Naomi. Un gardian supraveghea în continuare echipamentele. Echipa medicală îi închidea rana celui lovit în abdomen cu un gel cu miros dulceag. Sergentul se aplecă spre tânăra femeie.

Privirea schimbată de Holden și Amos a fost singurul indiciu surprins de Prax. La fel de natural ca un om care se duce la toaletă, Holden se îndreptă spre ușă.

— Hei! exclamă gardianul din apropierea armelor îndreptând spre el o pușcă la fel de groasă ca brațul său.

Holden îl privi inocent, cu toți ochii ațintiți asupra lui, în timp ce în spatele lui Amos ridică genunchiul și-l lovi în cap pe sergent. Prax scoase un chițăit de surpriză, iar pușca se îndreptă asupra lui. Încercă să ridice mâinile, dar îi erau în continuare legate la spate. Wendell păși în față și o lovi cu piciorul, în șold, pe femeia din echipa medicală, împingând-o pe direcția armei gardianului.

Naomi pusese un genunchi pe gâtul sergentului, a cărui față se făcuse stacojie. Holden îl lovi pe bărbatul cu bisturiul cauterizator în spatele genunchiului în momentul în care Amos îl ataca pe omul cu pușca. Bisturiul cauterizator lovi podeaua într-o jerbă de scântei, cu un zgomot ca acela produs de un deget ce ciocănește un geam. Cu pumnalul sergentului în mână, sprijinindu-se de unul dintre compatrioții săi, Paula încerca să taie legăturile care-i imobilizau încheieturile. Răsucindu-și cotul, bărbatul cu pușca îl lovi pe Amos, ai cărui plămâni se goliră

instantaneu. Holden sări la medic, îl aruncă la pământ și-l imobiliză strivindu-i brațele cu genunchii. Amos făcu ceva ce Prax nu putu să vadă, iar bărbatul cu pușca se plie icnind.

Paula tăie legăturile colegului ei chiar în momentul în care femeia din echipa medicală se apleca să ridice pușca. Omul eliberat smulse pistolul din tocul sergentului aflat la pământ și se aplecă în față, apăsând țeava pe tâmpla femeii, care ridicase pușca mai târziu cu o fracțiune de secundă.

Toată lumea înlemni. Femeia din echipa medicală zâmbi.

— Șah-mat, spuse ea, și aruncă pușca la podea.

Totul nu durase mai mult de zece secunde.

Cu pumnalul, Naomi tăie metodic toate legăturile rămase, în timp ce Holden, în urma ei, deconectă sistemele de comunicații ale armurilor cenușii fără însemne ale soldaților, pe care îi legă la mâini și la picioare. O inversare perfectă a situației. Frecându-și încheieturile pentru a restabili circulația sângelui în degete, lui Prax îi apăru imaginea absurdă a tuciuriului întorcându-se în încăpere pentru a-i lătra ordine. Se auzi un alt zgomot surd, un alt container imens prăbușit la pământ și răsunând ca o tobă uriașă.

— Vreau doar să știți cât de mult apreciez îngrijirea pe care le-ați oferit-o oamenilor mei, le spuse Wendell celor doi din echipa medicală.

Femeia îi sugeră ceva obscen și neplăcut, dar cu zâmbetul pe buze.

— Wendell, spuse Holden în timp ce cotrobăia prin cutia cu lucrurile lor, după care îi aruncă liderului celor de la Pinkwater o cheie magnetică. *Somnambulul* este în continuare al vostru, dar trebuie să-l luați imediat și să plecați naibii de aici.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, spuse Wendell. Luați targa. Nici nu mă gândesc să-l lăsăm aici. Trebuie s-o ștergem înainte să vină întăririle.

— Da, domnule, spuse Paula.

Wendell se întoarse spre Holden.

— Faptul că te-am întâlnit a fost o experiență interesantă, căpitane. Să facem în așa fel încât să nu se mai repete.

Holden dădu din cap și-i strânse mâna în timp ce-și ajusta echipamentul blindat pe care tocmai și-l punea. Amos făcu la fel, după care înapoie fiecăruia armele și obiectele personale confiscate. Holden verifică încărcătorul puștii sale, după care

dispăru pe aceeași ușă pe care ieșise negriciosul. Amos și Naomi erau pe urmele lui. Prax trebui să alerge ca să-i ajungă din urmă. Se auzi o altă detunătură, mai aproape de data asta. Prax avu impresia că simte gheața vibrându-i sub picioare, dar poate că nu era decât imaginația lui.

— Ce… ce se întâmplă?

— Protomolecula se răspândește, spuse Holden întinzându-i un terminal lui Naomi. Infecția se răspândește.

— Nu cred că asta se îndâmblă, căbidane, spuse Amos.

Cu o grimasă, își apucă nasul cu mâna dreaptă și-l răsuci brusc. Când îi dădu drumul, nasul părea aproape drept. Își strivi fiecare nară pe rând, suflând violent câte un dop de mucozități sângerii, apoi inspiră profund.

— E mai bine.

— Alex! spuse Naomi în terminalul ei. Spune-mi că această legătură încă mai funcționează. Spune ceva.

Vocea îi tremura.

Se auzi o altă bubuitură, mai puternică decât orice auzise Prax în viața lui. Acum vibrațiile nu mai puteau fi rodul imaginației sale – îl aruncară pe Prax la pământ. Aerul mirosea ciudat, a metal supraîncălzit. Iluminatul stației clipi, scăzu în intensitate și se stinse; ledurile bleu-pal pentru evacuare de urgență se aprinseră. O sirenă de presiune joasă începu să urle, cu plânsetul ei pe trei tonuri conceput pentru a se răspândi într-o atmosferă din ce în ce mai rarefiată. Când Holden deschise gura, avu un ton aproape contemplativ.

— Sau ar putea să bombardeze stația.

•

Ganymede era una dintre primele așezări umane permanente create în zona planetelor exterioare. Fusese construită pe termen lung, nu numai din punct de vedere arhitectural, ci și cu scopul de a face parte din marea mișcare de expansiune umană spre tenebrele de la marginile sistemului solar. Posibilitatea unei catastrofe exista de la început în genele sale. Fusese cea mai sigură stație din întregul sistem jupiterian. Doar numele ei evoca odinioară nou-născuți și cupole adăpostind recolte bogate. Dar lunile scurse de la prăbușirea oglinzilor afectaseră această imagine.

Ușile presurizate care ar fi trebuit să limiteze orice pierdere de atmosferă fuseseră blocate în poziție deschisă atunci când

sistemele hidraulice locale se defectaseră. Rezervele de urgență fuseseră utilizate, dar nu completate. Orice putea fi schimbat pe piața neagră cu hrană sau plecare altundeva fusese furat și tranzacționat. Infrastructura socială de pe Ganymede își începuse deja colapsul lent și inevitabil. Cele mai sumbre scenarii catastrofice nu anticipaseră lucrul acesta.

Prax stătea în spațiul comun boltit unde se văzuse cu Nicola la prima lor întâlnire. Au mâncat împreună la o mică *dulcería,* au băut cafea și au flirtat. Încă își amintea trăsăturile chipului ei și fiorul delicios resimțit în momentul în care ea l-a luat de mână. Locul unde fusese *dulcería* îi oferea acum imaginea unui haos total. O mulțime de pasaje se îndreptau spre acel spațiu, iar oamenii le străbăteau în valuri, încercând să ajungă la astroport sau să meargă cât mai în adâncul satelitului, în speranța că gheața aceea avea să-i protejeze, sau să ajungă în cine știe ce loc în care se simțeau în siguranță.

Singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată se prăbușea în jurul lui. Mii de oameni aveau să moară în următoarele câteva ore. Prax știa asta, iar o parte din el era îngrozită de această certitudine. Dar știa că Mei se afla la bordul acelei nave și că, prin urmare, nu se va număra printre viitoarele victime. Tot trebuia să o salveze, doar că nu din situația de aici. Acest gând făcea ca suferința să i se pară mai suportabilă.

— Alex spune că afară lucrurile s-au încins, spuse Naomi în timp ce patru dintre ei traversau ruinele în pas alergător. Chiar foarte tare. Nu va reuși să ajungă la astroport.

— Mai există și cealaltă platformă de asolizare, spuse Prax. Am putea merge acolo.

— Mergem pe varianta asta, spuse Holden. Naomi, dă-i lui Alex coordonatele bazei științifice.

— Am înțeles, zise ea în momentul în care Amos ridica mâna ca un elev:

— Cea cu protomolecula?

— Este singura platformă de asolizare secretă pe care o am la îndemână, spuse Holden.

— Mda, așa e…

Când Holden se întoarse spre Prax, chipul îi era pământiu, din cauza tensiunii și a fricii.

— OK, Prax, tu ești din partea locului. Echipamentul nostru blindat rezistă în vid, dar trebuie să găsim costume presurizate

pentru tine și Naomi. Fiindcă va trebui să trecem printr-un adevărat iad, și asta cât mai repede. N-am timp să mă rătăcesc pe aici sau să caut ceva de două ori. Preiei conducerea. Te simți în stare?

— Da, spuse Prax.

Costumele fură ușor de găsit. Erau destul de obișnuite, așa că nu valorau cine știe ce pentru a fi revândute, și se găseau în toate stațiile de urgență, în culori vii. Pe principalele holuri și coridoare, tot ceea ce putea fi util fusese deja luat, dar le-a fost ușor să o ia printr-un pasaj îngust secundar care ducea la complexul mai puțin frecventat în care Prax obișnuia să o ducă pe nici la patinaj. Costumele de acolo erau portocalii și verzi, pentru a fi vizibile echipelor de salvare. Niște costume de camuflaj ar fi fost mai potrivite situației. Măștile degajau un miros de plastic, iar articulațiile erau simple inele cusute în material. Sistemul de încălzire integrat părea prost întreținut, putând lua foc dacă era folosit prea mult timp. Se auzi încă o detunătură, urmată de alte două, fiecare mai aproape decât precedenta.

— Încărcături nucleare, spuse Naomi.

— Sau proiectile magnetice, zise Holden pe un ton de parcă discuta despre starea vremii.

Prax ridică din umeri.

— Nu contează, o lovitură care ajunge într-un tunel înseamnă abur supra-încălzit, spuse el acționând ultima încuietoare de etanșeizare a echipamentului său, din lateral, după care verifică ledul de control, a cărui culoare, verde, îi garanta o alimentare adecvată cu oxigen. Sistemul de încălzire trecu o clipă pe galben, după care reveni pe verde. Tu și Amos veți scăpa cu bine dacă aveți echipamente solide, dar eu și Naomi nu cred să avem vreo șansă.

— Grozav, bombăni Holden.

— Am pierdut legătura cu *Rosi,* spuse Naomi. Nu, am pierdut orice legătură. Trecea prin *Somnambul,* care probabil a decolat.

Sau a fost distrus. Același gând se citea pe chipul fiecăruia, dar nimeni nu îi dădu glas.

— Pe acolo, spuse Prax. Există un tunel de serviciu pe care îl foloseam tot timpul când eram la universitate. Putem ocoli complexul Marble Arch și să pornim de acolo.

— Dacă spui tu, prietene, zise Amos.

Nasul începuse să-i sângereze din nou, iar în lumina albăstruie și difuză a căștii sale sângele părea negru.

Era ultima lui plimbare. Orice se va întâmpla, Prax nu avea să se mai întoarcă niciodată aici, pentru că *aici* nu avea să mai existe. Plimbarea la pas întins de-a lungul tunelului de serviciu unde Jaimie Loomis și Tanna Ibtrahmin-Sook îl duseseră pentru un joint avea să fie ultima. Amfiteatrul imens cu plafon jos de sub centrul de tratare a apei, unde își petrecuse primul stagiu, era crăpat, iar rezervorul risca să cedeze. Nu ar inunda pasajele foarte repede, însă s-ar fi putut umple în vreo două zile. Dar atunci n-ar mai conta.

Totul strălucea în lumina ledurilor de urgență sau rămânea cufundat în întuneric. O peliculă de noroi acoperea podeaua, sistemul de încălzire încercând să compenseze toată această nebunie, dar fără succes. De două ori întâlniră un obstacol, mai întâi o ușă presurizată încă funcțională, apoi o cascadă de gheață. Nu se întâlniră aproape cu nimeni. Toți ceilalți se grăbeau spre astroport. Prax îi ducea acum aproape în direcția opusă.

Un alt pasaj lung și arcuit, apoi o rampă de construcție, un tunel pustiu și…

Ușa din oțel albăstriu care le bloca drumul nu era încuiată, doar închisă în regim de siguranță. Indicatorul semnala că în cealaltă parte era vid. Una dintre loviturile divinității care izbeau Ganymede provocase distrugeri în această zonă. Prax se opri, vizualizând arhitectura în trei dimensiuni a stației care-i fusese casă. Dacă baza secretă se afla acolo, iar el era aici, atunci…

— Nu putem ajunge acolo, spuse el.

Ceilalți tăcură o clipă.

— Ăsta nu-i răspunsul corect, zise Holden. Caută altul.

Prax inspiră adânc. Dacă s-ar întoarce pe unde au venit, ar putea coborî un nivel, după care s-ar îndrepta spre vest, încercând apoi să ajungă la tunel pe dedesubt – doar că o explozie destul de puternică încât să pătrundă până aici aproape sigur ar distruge și nivelul imediat inferior. Dacă aveau să continue spre vechea stație de metrou, ar găsi probabil un pasaj de serviciu – nu că ar fi știut să existe unul, dar era posibil – care să ducă în direcția bună. Se auziră alte trei deflagrații care zguduiră gheața. Cu un zgomot amintind de un baston de baseball lovind un *home run,* peretele din spatele lui se fisură.

— Prax, prietene, spuse Amos, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Aveau costume de protecție, iar dacă deschideau ușa vidul nu avea să-i omoare. Însă dărâmăturile probabil le-ar bloca trecerea. Orice lovitură suficient de puternică pentru a pătrunde până aici la suprafață ar…

Ar…

— Nu putem ajunge… prin tunelurile stației, spuse el. Dar putem urca. Ajungem la suprafață și mergem pe acolo.

— Și cum facem asta? întrebă Holden.

Găsirea unei căi de acces libere le luă douăzeci de minute, dar în cele din urmă Prax reuși să găsească una. Larg abia cât să încapă trei oameni în rând, pasajul aparținea unei unități de serviciu automatizat ce deservea cupolele exterioare. Unitatea însăși fusese jefuită de mult timp și golită de o parte din materiale, dar nu conta. Sasul încă funcționa pe propriile baterii. Naomi și Prax îl acționară, închiseră ușa interioară și declanșară ciclul de deschidere a ușii exterioare. Pentru o clipă, presiunea formă un fel de curent de aer, apoi nimic. Prax ieși pe suprafața lui Ganymede.

Văzuse imagini cu aurora de pe Pământ. Nicicând nu și-ar fi închipuit că ar putea să contemple un asemenea spectacol în tenebrele propriului cer. Cu toate acestea, acolo se întindeau dungi verzi, albastre și aurii, nu numai deasupra lui, ci dintr-un capăt în celălalt al orizontului – reziduurile și gazele radiante ale plasmei în răcire. Flori incandescente indicau prezența propulsoarelor. La mai mulți kilometri distanță, un proiectil magnetic lovi suprafața satelitului, iar unda de șoc îi făcu să cadă din picioare. Prax rămase întins o clipă, observând gheizerul de apă propulsat în întuneric și căzând apoi sub formă de zăpadă. Era frumos. Partea rațională, științifică a minții sale încerca să calculeze cantitatea de energie transferată satelitului în momentul în care era lovit de un obuz cu tungsten. Efectul ar fi comparabil cu cel al unei mici bombe nucleare, fără problema radiațiilor. Se întrebă dacă proiectilul s-ar opri înainte să lovească miezul din nichel-fier al lui Ganymede.

— OK, spuse Holden prin intermediul sistemului radio integrat în costumul de protecție al lui Prax. Frecvențele joase ale spectrului sonor erau foarte proaste, iar Holden vorbea ca un personaj de desene animate. Și acum încotro?

— Nu știu, spuse Prax ridicându-se în genunchi. Arătă spre orizont. Undeva acolo.

— Am nevoie de mai mult de atât, spuse Holden.

— Nu am mai fost niciodată la suprafață, zise Prax. Sub o cupolă, da, firește. Dar afară? Știu că nu suntem departe, dar nu știu cum să ajungem acolo.

— Bine, zise Holden.

În vidul imens de deasupra capetelor lor, ceva enorm și foarte departe explodă. A fost ca becul acela care apare în vechile desenate animate pentru a da de înțeles că personajul are o idee.

— Putem reuși, continuă pământeanul. Vom găsi o soluție. Amos, du-te spre colina aceea și vezi ce este dincolo de ea. Prax și Naomi, mergem în direcția asta.

— Nu cred că este necesar, spuse Naomi.

— De ce?

Naomi ridică mâna și arătă cu degetul undeva în spatele lui Holden și Prax.

— Pentru că sunt aproape sigură că *Rosi* este pe cale să coboare acolo, spuse ea.

CAPITOLUL 22

Holden

Platforma de asolizare secretă se afla în căușul unui mic crater. Când Holden ajunse în vârful pantei și o văzu pe *Rosinanta* în vale, eliberarea bruscă a tensiunii îl doborî și își dădu seama cât de speriat fusese în ultimele ore. Dar *Rosi* ajunsese la țanc. Deși mintea lui rațională îi repeta că se aflau în continuare într-un pericol îngrozitor, se simțea ușurat. În timp ce se opri să-și mai tragă sufletul, scena fu scăldată într-o lumină albă orbitoare, ca și cum cineva făcuse o fotografie folosind blițul. Ridică ochii la timp pentru a vedea dispărând pe orbită un nor de gaz strălucitor.

Sus, în spațiu, chiar deasupra lor, continuau să moară oameni.

— Uau! exclamă Prax. E mai mare decât mă așteptam.

— O corvetă, replică Amos cu mândrie în glas. Unitate de escortă a Flotei, clasa Fregată.

— Nu știu ce înseamnă asta, spuse Prax. Parcă ar fi o daltă mare având în spate o ceașcă de cafea răsturnată.

— Ăla-i propulsorul, spuse Amos.

— De ajuns, i-o reteză Holden. Toată lumea la sas.

Amos trecu în față. Coborî pe călcâie panta de gheață a craterului folosindu-și brațele pentru a-și păstra echilibrul. Prax îl urmă și era prima dată când nu avea nevoie să fie ajutat. Naomi era a treia, cu ușurința pe care i-o dădea viața petrecută în diferite condiții de gravitație. Reuși chiar să pară grațioasă.

Holden încheia șirul, pregătit să alunece și să o ia la vale, în mod rușinos, până jos, dar fu plăcut surprins să nu aibă parte de o asemenea umilință.

Pe când săreau pe solul plat al craterului, îndreptându-se spre navă, sasul exterior al acesteia se deschise și în prag se ivi Alex, într-un echipament blindat marțian și ducând cu el o pușcă de asalt. De îndată ce ajunseră destul de aproape pentru a se face înțeleși în hărmălaia radio orbitală, Holden spuse:

— Alex! Bătrâne, îmi face o deosebită plăcere să te văd!

— Hei, căpitane, replică Alex, căruia nici măcar accentul său exagerat de tărăgănat nu-i putea ascunde ușurarea din glas. Nu eram sigur care e starea acestei platforme de asolizare. Nu vă urmărește nimeni?

Amos urcă în fugă rampa de acces și-l prinse pe Alex într-o îmbrățișare de urs, ridicându-l de pe planșeu.

— La naiba, ce bine e să fii din nou acasă! exclamă el.

Prax și Naomi li se alăturară. În trecere, Naomi îl bătu pe umăr pe Alex.

— Bună treabă. Mulțumesc.

Holden se opri în partea de sus a rampei și scrută cerul pentru ultima dată. Exploziile și dârele luminoase ale luptei în desfășurare erau încă vizibile. Dintr-odată îi veni în minte imaginea băiatului care fusese în Montana, admirând într-o noapte norii de furtună luminați de fulgere.

Alex contemplă spectacolul împreună cu el, după care spuse:

— A fost ceva agitație. Hai înăuntru.

— Îți mulțumesc că ai venit să ne scoți de aici, spuse Holden luându-l pe după umeri.

După ce sasul se închise și toți își dăduseră jos costumele de protecție și armurile, Holden făcu prezentările.

— Alex, el este Prax Meng. Prax, îl ai în fața ta pe cel mai bun pilot din tot sistemul solar: Alex Kamal.

Prax îi strânse mâna lui Alex.

— Îți mulțumesc că mă ajuți să o găsesc pe Mei.

Alex își ridică sprâncenele, aruncând o întrebare mută în direcția lui Holden, dar un mic semn din cap al acestuia îl împiedică să o formuleze cu voce tare.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Prax.

— Alex, spuse Holden, pregătește decolarea, dar nu ne mișcăm până nu mă instalez în scaunul copilotului.

— Am înțeles, răspunse Alex, după care se îndreptă spre partea din față a navei.

— Totul e aiurea aici, spuse Prax aruncând o privire prin cală dincolo de ușa sasului.

— *Rosi* nu stă prea mult timp pe burtă, ca acum, spuse Naomi luându-l de mână și conducându-l spre scara echipajului, care părea să fie așezată pe sol. Acum stăm pe un perete despărțitor, iar în mod normal, peretele din dreapta este puntea.

— Se pare că ai crescut în condiții de gravitație scăzută și nu petreci mult timp în nave, comentă Amos. Bătrâne, nu o să-ți placă ceea ce va urma.

— Naomi, spuse Holden, mergi pe puntea de operațiuni și asigură-te. Amos, du-l pe Prax la puntea echipajului, după care coboară la sala mașinilor pentru a o pregăti pe *Rosi* pentru o călătorie dificilă.

Înainte să se despartă, Holden puse o mână pe umărul lui Prax.

— Decolarea și zborul vor fi rapide și destul de agitate. Dacă nu ești obișnuit să călătorești la accelerații gravitaționale mari, probabil vei avea o experiență foarte neplăcută.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Prax încercând să nu pară că s-ar pierde cu firea.

— Știu că ești un dur. Altfel nu ai fi supraviețuit în ultimele două săptămâni. Nu trebuie să dovedești nimic. Amos te va duce pe puntea echipajului. Ia o cabină fără nume pe ușă, care de acum va fi a ta. Instalează-te în cușeta de accelerație, leagă-ți centurile de siguranță, apoi apasă butonul luminos verde de pe panoul din stânga ta. Cușeta îți va injecta un amestec de substanțe cu efect sedativ care va împiedica ruperea unui vas de sânge în caz că suntem nevoiți să-i dăm zor.

— Cabina mea? spuse Prax cu o notă curioasă în glas.

— De îndată ce scăpăm din mizeria asta îți vom găsi ceva de îmbrăcat și tot ce-ți trebuie.

— Cabina mea, repetă Prax.

— Mda, spuse Holden, cabina ta.

Vedea că Prax se străduia să-și stăpânească nodul pe care îl simțea în gât și-și dădu seama ce însemna această simplă ofertă de confort și siguranță pentru cineva care trecuse prin ceea ce micuțul botanist fusese nevoit să îndure în ultima lună.

În ochii omului se iviră lacrimi.

— Hai să te instalezi, spuse Amos conducându-l pe Prax la pupă, spre puntea echipajului.

Holden se îndreptă în direcția opusă, traversă puntea de operațiuni, unde Naomi era deja instalată într-un scaun în fața unuia dintre posturi, și intră în cockpit. Se instală în locul copilotului și-și legă centura de siguranță.

— Cinci minute, anunță el pe sistemul de comunicații al navei.

— Deci, spuse Alex prelungind cuvântul pe două silabe în timp ce efectua ultimele verificări, suntem în căutarea cuiva pe nume Mei?

— Fiica lui Prax.

— Și asta facem acum? Se pare că scopul misiunii noastre deviază puțin, nu?

Holden dădu din cap. Găsirea unor fete dispărute nu figura în mandatul lor. Asta fusese treaba lui Miller. Și în veci nu ar fi fost în stare să-și explice în mod clar convingerea că de această fetiță pierdută se lega tot ce se întâmplase pe Ganymede.

— Cred că acest copilaș se află în centrul a tot ce s-a întâmplat pe Ganymede, spuse el ridicând din umeri.

— OK, replică Alex încruntat și apăsă de două ori un buton al consolei. Uau, avem un roșu pe tabloul de bord – sasul de la cală nu este etanș. Poate că am încasat un proiectil la coborâre. Acolo sus era cam încinsă treaba.

— Păi, n-o să ne apucăm acum de reparații, spuse Holden. Oricum menținem vid în cală mai tot timpul. Dacă etanșarea trapei interioare este în regulă, tăiem alarma și-i dăm drumul.

— Am înțeles, spuse Alex dezactivând lumina și circuitul de avertizare.

— O clipă, spuse Holden pe sistemul de comunicații al navei, după care se întoarse spre Alex: Aș vrea să știu o treabă…

— Ce?

— Cum ai reușit să te strecori prin mizeria asta de deasupra noastră ca să ajungi aici și cum ai de gând acum să faci cale întoarsă?

Alex izbucni în râs.

— Este suficient să nu figurezi în fruntea listei de amenințări a nimănui. Și, bineînțeles, să nu mai figurezi deloc atunci când se hotărăsc să te verifice.

— Ai o mărire de salariu, spuse Holden, după care începu numărătoarea inversă.

La unu, *Rosi* țâșni de pe suprafața lui Ganymede pe patru coloane de abur supra-încălzit.

— De îndată ce poți, pune-ne în poziție pentru accelerație maximă, spuse Holden cu un vibrato artificial provocat de vuietul decolării.

— Atât de repede?

— Nimic din ceea ce se află sub noi nu mai are importanță, spuse Holden gândindu-se la resturile de filamente negre zărite în baza secretă. Poți topi totul.

— Bine, spuse Alex, apoi de îndată ce nava fu bine orientată: Să-i dăm pinteni.

Chiar și cu „sucul” care-i curgea prin vene, pentru o clipă Holden își pierdu cunoștința. Când își reveni, *Rosi* vira puternic dintr-o parte în alta. Sunetul enervant al alarmelor umplea cockpitul.

— Hei, drăguță, spunea Alex cu voce joasă. Ușurel, fetițo…

— Naomi, spuse Holden uitându-se la masa derutantă de lumini roșii a tabloului de alertă și încercând să descifreze informațiile cu creierul său insuficient irigat. Cine trage în noi?

— Toată lumea.

Naomi părea la fel de uimită ca el.

— Mda, spuse pilotul, a cărui tensiune îi anihila în parte accentul texan. Nu glumește.

Numeroasele semnale de alertă intrate în funcțiune începeau să aibă sens, iar Holden își dădu seama că aveau dreptate. Părea că jumătate dintre navele planetelor interioare poziționate pe partea lor din Ganymede lansaseră spre ei cel puțin câte o rachetă. Introduse codul de comandă pentru a comuta toate sistemele de armament în poziție de tragere liberă și-i încredință lui Amos controlul tunurilor defensive punctuale aflate la pupă.

— Amos, acoperă-ne spatele.

Alex făcea tot posibilul pentru a evita rachetele ce se apropiau, dar era de la început o cauză pierdută. Nimic făcut din carne nu putea desface alianța dintre metal și silicon.

— Cum vom…, începu Holden, dar se opri pentru a lua în colimator o rachetă care se apropia de sectorul acoperit de TDP-ul de la tribord-față.

Tunul defensiv punctual scuipă o rafală lungă. Racheta fu suficient de rapidă pentru a face un viraj strâns și a evita distrugerea, însă schimbarea ei bruscă de traiectorie le acordă un răgaz de câteva secunde.

— Callisto este pe partea noastră de Jupiter, spuse Alex referindu-se la satelitul mare cel mai apropiat de Ganymede. Vom intra în umbra lui.

Holden verifică vectorii navelor care trăgeau asupra lor. Dacă i-ar fi urmărit oricare dintre ele, gambitul lui Alex le-ar mai fi câștigat doar câteva minute. Dar niciuna nu păru să aibă intenția asta. Din cele vreo zece aparate care îi atacaseră, mai mult de jumătate erau ușor sau grav avariate, iar celelalte continuau să se lupte între ele.

— Se pare că pentru o clipă am fost pericolul numărul unu pentru toată lumea, spuse Holden. Dar nu pare să mai fie cazul.

— Mda, îmi pare rău de asta, căpitane. Nu prea știu ce s-a întâmplat.

— Nu te acuz de nimic, spuse Holden.

Rosi se cutremură, iar Amos scoase o exclamație de bucurie pe sistemul de comunicații al navei.

— Nu încercați să atingeți fundul fetei mele!

Două dintre cele mai apropiate rachete tocmai dispăreau de pe tabloul de amenințări.

— Bună treabă, Amos, spuse Holden, care văzuse că, potrivit ultimelor estimări cu privire la timpul de impact, mai câștigaseră o jumătate de minut.

— La naiba, căpitane, *Rosi* face toată treaba, spuse Amos. Eu doar o încurajez să arate ce poate.

— Mergem să ne ascundem după Callisto. Ar fi nimerită o mică diversiune, îi spuse Alex lui Holden.

— OK. Naomi, încă vreo zece secunde, zise Holden, după care lovește-le cu tot ce poți. Trebuie să le orbim pentru câteva clipe.

— Am înțeles, răspunse Naomi.

Holden o putea vedea pregătind un atac masiv pentru a înnebuni detectoarele cu laser și sistemele radio ale urmăritoarelor.

Rosinanta se clătină din nou, iar Callisto umplu dintr-odată ecranul din fața lui Holden. Alex se precipită spre satelit cu o viteză sinucigașă, schimbă brusc traiectoria navei și acceleră în ultima clipă pentru a-i aduce razant pe o orbită joasă.

— Trei… doi… unu… acum, spuse el.

Rosi plonjă cu coada în jos spre suprafață și o survolă atât de aproape, încât Holden avu impresia că, dacă și-ar fi scos mâna prin sas, ar fi putut aduna zăpadă de pe sol. În același timp, atacul de interferență masiv declanșat de Naomi lovi senzorii rachetelor aflate în urmărirea lor, făcându-le inofensive, în timp ce procesoarele lor căutau să străpungă zidul de paraziți.

În timp ce pilotul recăpăta controlul deplin asupra *Rosinantei,* nava fusese propulsată în jurul lui Callisto datorită gravitației și propriului impuls, conform unei noi direcții și unei viteze extreme. Două dintre rachete încercară vitejește să-și schimbe direcția și să continue urmărirea, însă toate celelalte se împrăștiară sau se prăbușiră pe satelit. *Rosi* luase un avans imens față de ultimii doi urmăritori și avu timp să-i doboare.

— Am reușit, spuse Alex.

Pe Holden îl deranjă destul de mult neîncrederea care se simțea în vocea pilotului. Fuseseră deci atât de aproape de o catastrofă?

— Nu m-am îndoit o clipă, spuse el. Du-ne pe Tycho. Jumătate de g. Mă retrag în cabina mea.

•

După ce terminară, Naomi coborî din partea ei de cușetă pe care o foloseau în comun. Transpirația îi lipea de frunte părul negru cârlionțat. Gâfâia. La fel și el.

— A fost… tare, spuse ea.

Holden dădu din cap, dar încă nu avea suficient suflu pentru a putea scoate un cuvânt. Când el coborâse din cockpit, Naomi deja își desfăcuse chingile de asigurare și îl aștepta. Îl apucase cu ambele mâini și-l săruta cu atâta foc, încât i se despicase buza. Dar nici măcar nu observase. Abia au reușit să ajungă la cabină cu hainele pe ei. Holden nu-și mai amintea decât vag ce se întâmplase în continuare, cu toate că-și simțea picioarele obosite și-l durea buza.

Naomi se rostogoli peste el și ieși din cușetă.

— Trebuie să mă duc la baie, spuse ea trăgându-și un halat și îndreptându-se spre ușă.

În continuare incapabil să scoată vreun cuvânt, Holden dădu pur și simplu din cap.

Se instală în mijlocul patului, întinzându-și mâinile și picioarele. Într-adevăr, cabinele din *Rosi* nu fuseseră concepute pentru două persoane, cu atât mai puțin cușetele de accelerație, care erau folosite și ca paturi. Dar în ultimul an petrecuse tot mai multe nopți în cabina lui Naomi, ce devenise oarecum cabina lor, iar el pur și simplu nu mai dormea în altă parte. Nu puteau împărți cușeta în timpul manevrelor la accelerații de mai multe g, dar până acum nu dormiseră niciodată când nava

trebuia să efectueze astfel de manevre. O tendință care avea toate șansele să continue.

Începuse să moțăie când se deschise ușa și Naomi intră în cabină. Aruncând pe abdomenul său gol un prosop umed și rece.

— Uau, este revigorant! spuse Holden sărind în picioare.

— Era cald când am ieșit de sub duș.

— Îmi pare o formulare tendențioasă, spuse Holden ștergându-se.

Naomi zâmbi, se așeză pe marginea cușetei și-l împunse cu degetul în coaste.

— Încă te mai gândești la sex? Credeam că am eliminat acest gen de preocupări.

— Jocul cu moartea are un efect minunat asupra perioadei mele de recuperare.

Încă înfășurată în halat, Naomi urcă în cușetă și se așeză lângă el.

— Știi, spuse ea, a fost ideea mea. Și mereu sunt în favoarea reafirmării vieții prin sex.

— De ce am impresia că lipsește un „dar” de la sfârșitul propoziției tale?

— Dar…

— Ah, cum spuneam…

— Trebuie să mai discutăm despre ceva. Și se pare că acum este momentul potrivit.

Holden se așeză pe o parte și se lăsă într-un cot, în fața ei. O șuviță groasă de păr îi căzu tinerei pe chip, iar el o îndepărtă cu cealaltă mână.

— Ce-am făcut? întrebă el.

— Nu e tocmai ceva ce ai făcut, spuse Naomi, ci mai degrabă ceva ce ne pregătim să facem.

Puse mâna pe brațul ei, dar așteptă continuarea. Țesătura mătăsoasă a halatului i se lipea de pielea umedă pe care o acoperea.

— Sunt îngrijorată, spuse ea. Mi-e teamă că mergem pe Tycho pentru a face un lucru foarte nesăbuit.

— Naomi, nu ai fost acolo, nu ai văzut…

— L-am văzut, Jim, prin camera încorporată în echipamentul lui Amos. Și știu ce este. Știu cât de mult te înspăimântă. Și pe mine mă sperie îngrozitor de tare.

— Nu, spuse Holden, surprins de furia din vocea lui. Nu, nu știi. Nu erai pe Eros atunci când s-a întâmplat. Niciodată nu ai…

— Hei, am fost acolo. Poate nu în cel mai rău moment. Nu ca tine, spuse Naomi fără a-și pierde calmul. Dar am ajutat la transferarea a ceea ce rămăsese din tine și din Miller la infirmeria de la bord. Și te-am văzut cum încercai să mori. Nu putem pur și simplu să-l acuzăm pe Fred pentru…

— Chiar în acest moment, și vreau să spun *chiar acum,* Ganymede este probabil pe cale să se metamorfozeze.

— Nu…

— *Ba da.* Este foarte posibil. După cum este foarte posibil să lăsăm în urmă vreo două milioane de morți care încă nu au habar de asta. Melissa și Santichai? Îți amintești de ei? Ei bine, imaginează-ți-i fără acele părți din ei pe care protomolecula le consideră utile în acest moment. Imaginează-ți-i *ca părți.* Pentru că, dacă mizeria asta scapă pe Ganymede, așa vor ajunge.

— Jim, spuse Naomi pe un ton de avertizare, tocmai despre acest lucru vreau să-ți vorbesc. Intensitatea sentimentelor tale nu este o dovadă. Ești pe cale să acuzi un om care îți este prieten și șef de un an că a ucis, probabil, întreaga populație a unui satelit. Acesta nu este Fred pe care îl știm. Și nu merită să-l tratezi așa.

Holden se ridică în șezut, în parte pentru a se îndepărta fizic de Naomi, căci îl irita că nu-i împărtășea întrutotul punctul de vedere.

— *Eu* i-am încredințat lui Fred ultimul eșantion de protomoleculă. *Eu i l-am încredințat,* iar el m-a privit în ochi și mi-a jurat că nu-l va folosi. Dar nu asta am văzut acolo jos. Spui că e prietenul meu, dar Fred a făcut întotdeauna totul pentru a-și atinge obiectivele. Chiar și atunci când ne-a ajutat, făcea parte din jocul său politic.

— Experimente pe copii răpiți? spuse Naomi. Un satelit întreg – și încă unul dintre cele mai mari dintre planetele exterioare – pus în pericol și, poate, chiar complet distrus? Toate astea îți par cu adevărat credibile? Crezi că pare a fi mâna lui Fred Johnson?

— APE vrea Ganymede chiar mai mult decât oricare dintre planetele interioare, spuse Holden, recunoscând, în cele din urmă, lucrul de care se temea de când descoperiseră filamentele negre. Și nu i-l vor da.

— Oprește-te, spuse Naomi.

— Poate că încearcă să-i alunge sau le-a vândut eșantionul în schimbul satelitului. Asta ar explica cel puțin prezența masivă a planetelor interioare pe care am constatat-o…

— Nu. Oprește-te, spuse ea. Nu vreau să te aud încercând să te convingi de aceste elucubrații.

Holden începu să spună ceva, dar Naomi se ridică cu fața la el și-i puse ușor o mână pe gură.

— Nu-mi place noul Jim Holden care ai devenit. Tipul care preferă mai degrabă să pună mâna pe armă decât să discute… Știu că a fi recuperatorul celor de la APE a fost o slujbă mizerabilă și că a trebuit să facem o groază de lucruri foarte rele în numele protejării Centurii. Dar încă mai erai tu. Te vedeam dincolo de suprafață, așteptând ocazia potrivită pentru a reveni.

— Naomi, spuse el îndepărtându-i mâna de pe față.

— Acest tip care arde de nerăbdare să se dueleze pe străzile din Tycho? Nu e câtuși de puțin Jim Holden. Nu-l cunosc pe omul acesta, spuse ea încruntându-se. Nu, nu este adevărat. De fapt îl cunosc. Dar numele lui era Miller.

Lui Holden i se părea cel mai îngrozitor calmul cu care-i vorbea. Ea nu ridicase vocea, nu păruse o clipă supărată. În schimb, ceea ce era infinit mai rău, simți în ea doar tristețe și resemnare.

— Dacă asta ai devenit acum, abandonează-mă undeva. Nu mai pot fi cu tine, spuse ea. Ies din joc.

CAPITOLUL 23

Avasarala

Aflată în fața ferestrei, Avasarala contempla ceața matinală. În depărtare, un transportor decola. Lăsa în urmă un jet ce părea o coloană noroasă de un alb strălucitor, iar o clipă mai târziu dispăruse. O dureau mâinile. Știa că o parte din fotonii care-i atingeau ochii în clipa aceea proveneau de la explozii ce se produseseră la minute-lumină distanță. Stația Ganymede, odinioară cel mai sigur loc lipsit de atmosferă, transformată într-o zonă de război, era acum pustie. Nu mai putea discerne lumina morții sale, nu mai mult decât ar fi încercat să izoleze în ocean o anumită moleculă de sare, dar știa că se afla acolo, iar asta era pentru ea o rană deschisă.

— Pot solicita o confirmare, spuse Soren. În următoarele optsprezece ore, Nguyen ar trebui să-și depună raportul de comandă. Când vom intra în posesia lui...

— Vom ști ce a spus, îl întrerupse Avasarala. Ceea ce îți pot spune în clipa asta. Forțele marțiene au adoptat o atitudine amenințătoare, iar el a fost nevoit să reacționeze în mod agresiv. Vorbărie goală. Unde a avut navele?

— Este amiral, spuse Soren. Am crezut că sunt la dispoziția lui.

Avasarala se întoarse. Băiatul părea obosit. Se trezise cu noaptea-n cap. Ca de altfel toți. Avea ochii injectați, era alb la față și transpirat.

— Am demontat personal acel grup de comandă, spuse ea. L-am făcut praf, iar acum aliniază o putere de foc suficient de mare pentru a înfrunta Flota Marțiană?

— Așa se pare, spuse Soren.

Femeia își reprimă un impuls neașteptat de a scuipa. Huruitul motoarelor transportorului îi ajunse în cele din urmă la urechi, un sunet înfundat din cauza distanței și a geamului. Lumina deja nu se mai zărea. Pentru mintea ei lipsită de somn, acest fenomen semăna foarte mult cu jocul politic din sistemul jupiterian sau din Centură. Ceva se întâmpla – vedea că se

întâmplă –, dar nu auzea decât după producerea faptelor. Când era prea târziu.

Făcuse o greșeală. Nguyen era un războinic. Genul de individ care în adolescență credea că orice problemă se poate rezolva doar insistând suficient de mult asupra ei. Până acum, tot ceea ce făcuse era la fel de subtil ca ruperea unor rotule lovindu-le cu o bară de fier. Iar acum preluase din nou comanda fără știrea ei. Și din cauza lui fusese exclusă de la negocierile cu marțienii.

Ceea ce însemna că nu el se afla în spatele evenimentelor. Nguyen fie lucra pentru cineva, fie acționa în cadrul unei clici. Nu simțise să fie genul de om care să accepte roluri secundare, așa că cel care trăgea sforile o luase complet pe nepregătite. Juca împotriva unor umbre și ura lucrul acesta.

— Mai multă lumină, spuse ea.

— Mă scuzați?

— Vezi cum a obținut navele, zise ea. Și asta înainte de a te duce la culcare. Vreau un raport complet. De unde au venit navele de schimb, cine le-a comandat, care a fost justificarea. Totul.

— Doriți și un păhărel, doamnă?

— La naiba, firește! spuse ea aplecându-se deasupra biroului. Faci o treabă bună. Într-o zi s-ar putea chiar să obții un adevărat loc de muncă.

— Aștept cu nerăbdare ziua aceea, doamnă.

— Bobbie mai este aici?

— E în biroul ei, spuse Soren. Să o trimit la dumneavoastră?

— Ai face bine.

Când Bobbie intră în încăpere cu o hârtie în mână, contrastul ei față de tot ce o înconjura o surprinse pe Avasarala. Nu doar accentul sau statura sa diferită trăda o copilărie petrecută în condițiile gravitației scăzute a planetei Marte. În mediul politic, competența sa fizică vizibilă o scotea în evidență. Dădea impresia că s-ar fi dat jos din pat în miez de noapte, la fel ca ei toți, doar că ei îi stătea bine. Ceea ce putea fi bine sau nu. Oricum, merita reținut acest aspect.

— Ce ai? întrebă Avasarala.

Fruntea pușcașului se ridă.

— Am luat legătura cu câțiva oameni din comandament, dar cei mai mulți dintre ei habar n-au cine sunt. Probabil mi-a luat la

fel de mult timp să-i conving că lucrez pentru dumneavoastră cât am vorbit despre Ganymede.

— E o lecție de reținut. Birocrații marțieni sunt niște tâmpiți preocupați doar de propriul interes. Ce au spus?

— În detaliu?

— Pe scurt.

— Voi ați tras în noi.

Avasarala se lăsă pe spătarul scaunului. O durea spatele, o dureau genunchii, iar nodul de tristețe și de indignare prezent mereu chiar sub inimă îi părea mai intens ca de obicei.

— Firește că noi am tras, spuse ea. Și delegația?

— A plecat deja, spuse Bobbie. Va face mâine o declarație despre reaua-credință de care au dat dovadă Națiunile Unite în timpul negocierilor. Mai sunt dispute în privința alegerii cuvintelor.

— Cine decide?

Bobbie clătină din cap – nu înțelegea întrebarea.

— În ce termeni se desfășoară disputele și care tabără preferă anumiți termeni? întrebă Avasarala.

— Nu știu. Este important?

Firește că era important. Diferența dintre *Națiunile Unite dau dovadă de rea-credință în timpul negocierilor* și *Națiunile Unite au dat dovadă de rea-credință în timpul negocierilor* ar putea fi măsurată în sute de vieți. Mii. Avasarala încercă să-și stăpânească nerăbdarea, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Bine, spuse ea. Vezi dacă-mi mai poți găsi ceva.

Bobbie îi întinse hârtia pe care o ținea în mână. Avasarala o luă.

— Ce naiba-i asta? întrebă.

— Demisia mea, spuse Bobbie. M-am gândit că ați vrea ca toate actele să fie în regulă. Acum suntem în război, așa că voi pleca. Pentru a-mi prelua noua misiune.

— Cine te-a căutat?

— Nimeni, deocamdată, spuse Bobbie. Dar…

— Nu vrei să stai jos? Când stau pe scaun, iar tu ești în picioare, mă simt de parcă vorbesc din fundul unui puț.

Pușcașul se execută. Avasarala inspiră adânc:

— Vrei să mă omori?

Bobbie clipi fără să răspundă, iar înainte să deschidă gura, Avasarala ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Sunt unul dintre cei mai puternici oameni ai Națiunilor Unite. Suntem în război. Deci vrei să mă omori?

— Eu… cred că da?

— Nu, nu vrei. Vrei să afli cine ți-a ucis oamenii și ca politicienii să nu mai ungă rotițele cu sângele pușcașilor. Știi ce? Și eu vreau același lucru.

— Dar fac parte activ din forțele armate ale planetei Marte, spuse Bobbie. Dacă voi continua să lucrez pentru dumneavoastră, mă fac vinovată de trădare.

În modul în care ea prezenta lucrurile nu exista vreo plângere sau acuzare.

— Nu te-au căutat, spuse Avasarala. Și nu o vor face. Codul de contact diplomatic în vreme de război este aproape același și la voi și la noi și acoperă zece mii de pagini scrise cu caractere microscopice. Dacă primești ordine de misiune în această clipă, pot emite destule obiecții și solicitări de clarificare încât să mori de bătrânețe în scaunul acela. Dacă vrei pur și simplu să omori pe cineva în numele planetei Marte, nu vei găsi o țintă mai bună decât mine. Dacă vrei să pui capăt acestui nenorocit de război idiot și să afli cine se află cu adevărat în spatele lui, întoarce-te la birou și află cine și ce termeni preferă.

Bobbie rămase tăcută un moment îndelungat.

— Vorbiți ca și cum este o simplă figură de stil, spuse ea în cele din urmă, însă ar avea oarece sens să vă ucid. Și pot să o fac.

Avasarala simți un ușor fior de gheață pe șira spinării, dar nu lăsă să i se vadă pe chip.

— Voi avea grijă ca pe viitor să nu pun prea mult în valoare acest aspect. Iar acum întoarce-te la treabă.

— Da, doamnă, spuse Bobbie, după care se ridică și părăsi încăperea.

Avasarala își umflă obrajii și-și goli încet plămânii. Îi ispitise pe pușcașii marini marțieni să o masacreze în propriul ei birou. Chiar că avea nevoie de somn. Sună terminalul. Tocmai primise un raport de prioritate neprevăzută, iar pe ecran apăru o bandă roșu-închis, ce eclipsă aranjamentul obișnuit. Îl deschise, pregătită să afle alte vești proaste despre Ganymede.

Erau însă despre Venus.

•

Până acum șapte ore, *Arboghast* fusese un distrugător de generația a treia ieșit în urmă cu treisprezece ani din Șantierele Navale Bush și transformat între timp în navă științifică militară. De opt luni se afla pe orbita planetei Venus. Cele mai multe dintre datele de scanare de care dispunea Avasarala proveneau de la această navă.

Evenimentul pe care îl urmărea fusese înregistrat de două stații lunare cu ajutorul unor telescoape cu spectru larg care avuseseră norocul să se afle în locul potrivit și să aibă unghiul potrivit, precum și vreo zece sisteme integrate de supraveghere optică.

Toate datele colectate formau un ansamblu coerent.

— Rulează-l din nou, spuse Avasarala.

Michael-Jon de Uturbé era tehnician de teren când îl cunoscuse, în urmă cu vreo treizeci de ani. Acum deținea funcția de șef al comisiei științifice speciale și, de asemenea, era căsătorit cu fosta colegă de cameră a lui Avasarala din timpul studenției. De atunci, puținul păr care nu-i căzuse îi albise, pielea negricioasă i se mai lăsase puțin pe oasele feței, însă nu-și schimbase apa de colonie, folosind același parfum ieftin cu note florale.

Fusese mereu o persoană extrem de rezervată, aproape antisocială. Pentru a păstra legătura, știa că nu trebuie să-i ceară prea mult. Micul său birou aglomerat se situa la doar câteva sute de metri de al ei, și totuși îl văzuse de cinci ori în ultimii zece ani, de fiecare dată în momente în care avea nevoie să înțeleagă cât mai repede ceva obscur și complex.

De Uturbé atinse de două ori terminalul, iar imaginile rulară de la început. *Arboghast* era din nou nevătămat și plutea deasupra cețurilor colorate ale norilor venusieni. Afișajul temporal înainta secundă cu secundă.

— Explică-mi pe măsura derulării, spuse Avasarala.

— Hm… Ei bine, să începem cu vârful. Este perfect identic cu cel înregistrat ultima dată, când Ganymede a început să intre în colaps.

— Excelent. Asta înseamnă date detaliate pentru două puncte de reper.

— S-a întâmplat înainte de confruntări, spuse de Uturbé. Poate cu o oră înainte sau poate chiar mai puțin.

Se întâmplase în timpul luptei lui Holden. Înainte să încerce să pună mâna pe el. Dar cum putuse Venus să reacționeze la raidul lui Holden pe Ganymede? Oare monștrii lui Bobbie jucaseră vreun rol în acea confruntare?

— Apoi radioul emite semnalul. Tocmai – și opri înregistrarea – aici. O perioadă mare, între trei și șapte secunde. El se uita, dar știa unde să privească. Din cauza tuturor scanărilor active, cred. Asta i-a atras atenția.

— Bine.

De Uturbé porni din nou înregistrarea. Rezoluția scăzu puțin, iar el scoase un mic oftat de mulțumire.

— Uite ceva interesant, spuse ca și cum restul nu prezenta niciun interes. Un fel de puls radiativ. A interferat cu toate sistemele telescopice, cu excepția unei instalații limitate strict la observarea spectrului vizibil, pe Lună. Fenomenul a durat doar o zecime de secundă. Jetul de microunde care a urmat este o reacție normală a scanării active.

Pari dezamăgit, îi venea lui Avasarala să spună, însă fu împiedicată de anticiparea și groaza de ceea ce avea să urmeze. *Arboghast,* cu cinci sute șaptezeci și două de suflete la bord, s-a desfăcut ca un nor. Plăcile fuzelajului se detașară în rânduri ordonate. Elementele de infrastructură și punțile se desfăcură. Compartimentele tehnice se detașară, îndepărtându-se unele de altele. În imaginea din fața ei, întregul echipaj era expus dintr-odată vidului spațial. Chiar în acel moment, toți oamenii aceia mureau, dar încă nu muriseră. Parcă era animația unui plan de construcție: cabinele echipajului aici, sala mașinilor acolo, plăcile care înconjurau propulsorul, doar că fenomenul părea și mai monstruos.

— Iar acolo este deosebit de interesant, spuse Michael-Jon oprind înregistrarea. Uite ce se întâmplă când mărim.

Nu mi-i arăta, vru să spună Avasarala. Nu vreau să-i văd murind.

Însă porțiunea mărită nu era a unei ființe umane, ci a unui ansamblu complex de linii întrețesute. Înaintă încet, cadru cu cadru, însă totul deveni neclar.

— Ia foc? întrebă ea.

— Ce? Oh, nu, nu. Stai să măresc imaginea.

Imaginea păru din nou să facă un salt înainte. Neclaritatea nu era decât o iluzie creată de o mulțime de mici piese metalice:

șuruburi, piulițe, conectoare, garnituri inelare... Avasarala miji ochii pentru a vedea mai bine. Nu mai era un nor. Asemenea piliturii de fier aflate sub influența unui magnet, fiecare piesă minusculă era aliniată cu cele din fața sau din spatele ei.

— *Arboghast* nu a fost distrusă, spuse el. A fost dezasamblată. De parcă fuseseră vreo cincisprezece valuri distincte, fiecare demontând un alt nivel al ansamblului. Nava a fost demontată complet până la ultimul șurub.

Avasarala inspiră adânc, expiră în același ritm, apoi din nou, iar și iar, până când sunetul aerului deveni mai lin, când frica și neîncrederea ar fi scăzut suficient de mult pentru ca ea să le poată arunca în cel mai îndepărtat colț al minții.

— Cine face asta? întrebă în cele din urmă.

Întrebarea era retorică. Firește, nu exista un răspuns. Nicio forță cunoscută a omenirii nu ar fi putut provoca chestia la care tocmai asistase. Prietenul ei nu vedea lucrurile în felul acesta.

— Studenții din ciclul final știu să facă așa ceva, spuse el cu entuziasm. Proba mea finală în desenul industrial semăna foarte mult cu aceste imagini. Ne-au dat tuturor mașini și a trebuit să le demontăm și să descoperim la ce foloseau. Câștigai puncte dacă realizai un proiect îmbunătățit. Iar o clipă mai târziu și pe un ton melancolic: Apoi trebuia, desigur, să asamblăm totul la loc.

Pe ecran, piesele metalice în suspensie își pierdură rigiditatea și ordinea; șuruburi și grinzi, plăci mari din ceramică și articulații începură să se deplaseze după niște traiectorii haotice, când ceea ce le menținea laolaltă și-a încetat acțiunea. Șaptezeci de secunde a durat întregul fenomen, de la început până la sfârșit. Ceva mai mult de un minut și fără un foc de răspuns. Nici măcar nu exista ceva anume care să fie luat drept țintă.

— Echipajul?

— Chestia asta le-a făcut bucăți costumele. Nu s-a deranjat să se atingă de trupuri. Poate le-a considerat unități logice sau poate deja știa totul despre anatomia umană.

— Cine a văzut treaba asta?

Michael-Jon clipi, ridică din umeri, apoi clipi din nou.

— *Asta* sau o copie? Suntem singurii care le avem pe amândouă la o asemenea rezoluție, însă este vorba de planeta Venus. Toți cei care priveau au văzut. Nu ca într-un laborator secret.

Avasarala închise ochii, își apăsă degetele de rădăcina nasului ca și cum se lupta cu o durere de cap, în timp ce se străduia să-și păstreze masca la locul ei. Era mai bine să pară că-i este rău. Era mai bine să pară nerăbdătoare. Frica o scutură cu brutalitatea unui atac de epilepsie, de parcă era ceva care i se întâmpla altcuiva. Ochii i se umpleau de lacrimi, dar își mușcă buza până își veni în fire. Porni dispozitivul de localizare de pe terminalul ei. Nguyen? Nici vorbă, chiar dacă era destul de aproape pentru a discuta. Nettleford se grăbea spre stația Ceres cu vreo zece nave, însă nu era absolut sigură de el. Souther.

— Îi poți trimite amiralului Souther o copie a acestui fișier?

— Oh, nu. Documentul nu a primit autorizație de difuzare.

Avasarala îl fixă cu o privire goală.

— Autorizezi difuzarea? întrebă Michael-Jon.

— Autorizez transmiterea lui amiralului Souther. Trimite-l imediat, te rog.

Michael-Jon dădu repede din cap, tastând cu vârfurile ambelor degete mici. Avasarala își scoase propriul terminal și-i trimise lui Souther un mesaj simplu: UITĂ-TE ȘI SUNĂ-MĂ. Când se ridică, o dureau picioarele.

— A fost o plăcere să te revăd, spuse Michael-Jon fără să se uite la ea. Într-una din serile astea ar trebui să luăm masa împreună.

— Desigur, spuse Avasarala și întrerupse legătura.

În toaleta femeilor era frig. Avasarala se opri în fața chiuvetei, sprijinindu-și palmele pe granit. Nu era obișnuită să se simtă impresionată sau speriată. Toată viața ei fusese o luptă permanentă pentru a controla, convingând, amenințând sau seducând pe oricine era nevoie pentru ca lucrurile să meargă în direcția pe care și-o dorea. Rarele ocazii în care universul implacabil o copleșise o bântuiau: un cutremur în Bengal, pe când era copil, o furtună în Egipt, care îi imobilizase pe ea și pe Arjun, timp de patru zile, în camera lor de hotel, fără pic de mâncare, moartea fiului ei. Fiecare dintre aceste evenimente întorsese împotriva ei pretenția afișată de siguranță și mândrie, lăsând-o chircită în fundul patului în fiecare noapte din următoarele săptămâni, cu degetele încleștate ca niște gheare și vise cangrenate de coșmaruri.

De data aceasta era mai rău. Înainte se putea consola cu ideea că universul era lipsit de orice intenție, că toate aceste

evenimente îngrozitoare nu erau decât roadele accidentale ale unor parametri aleatorii și ale unor forțe oarbe. Sfârșitul lui *Arboghast* era altceva. Fusese intenționat și inuman. Parcă-l privise în ochi pe Dumnezeu și nu descoperise nicio urmă de compasiune pe fața lui.

Tremurând, își luă terminalul. Arjun răspunse aproape imediat. Din încleștarea maxilarului și blândețea privirii sale ghici că văzuse o copie a dramei. Și că se gândise nu la soarta omenirii, ci la ea. Avasarala încercă să zâmbească, dar îi era prea greu. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Arjun oftă ușor și-și coborî privirea.

— Te iubesc foarte mult, spuse Avasarala. Pot îndura insuportabilul doar fiindcă ești alături de mine.

Arjun zâmbi. Îi stătea bine cu riduri. Cu cât îmbătrânea, cu atât devenea mai seducător. Ca și cum băiatul cu cap rotund și o gravitate aproape comică ce se strecura la fereastra ei pentru a-i citi poezii în miez de noapte nu așteptase decât să devină bărbatul de astăzi.

— Te iubesc, mereu te-am iubit, iar dacă ne vom reîncarna, te voi iubi și în cealaltă viață.

Avasarala suspină o dată, își șterse ochii cu dosul palmei și dădu din cap.

— Atunci totul va fi bine, spuse ea.

— Te întorci la treabă?

— Mă întorc la treabă. S-ar putea să vin târziu.

— Voi fi aici. Poți să mă trezești.

Rămaseră tăcuți o clipă, apoi ea încheie comunicarea. Amiralul Souther nu sunase. Errinwright nu sunase. Mintea lui Avasarala se agita repezindu-se în toate părțile ca un terrier atacând un transportor de trupe. Se îndreptă de spate, forțându-se să pășească. Simplul act fizic de a merge părea să-i limpezească mintea. Mici vehicule electrice erau pregătite să o ducă înapoi la birou, dar nu le băgă în seamă, iar când ajunse, aproape că-și recăpătase calmul.

Bobbie era așezată la birou, iar în contrast cu talia impresionantă a femeii mobila părea să fi fost adusă dintr-o sală de clasă primară. Soren nu era, ceea ce-i convenea. El nu beneficiase de o pregătire militară corespunzătoare.

Avasarala se așeză pe marginea biroului lui Soren.

— Să presupunem că te afli într-o poziție fortificată, supusă unei amenințări serioase, spuse ea. Să presupunem că te afli pe un satelit și că o a treia tabără a lansat o cometă asupra ta. O amenințare foarte gravă, înțelegi?

Bobbie se uită la ea un moment, nedumerită, apoi acceptă jocul cu o ridicare din umeri.

— Bine, spuse pușcașul.

— De ce preferi să intri în luptă cu vecinii tăi? Doar pentru că ți-e frică și vrei să reacționezi? Crezi că nenorociții din cealaltă tabără sunt responsabili pentru bolovanul care urmează să-ți cadă în cap? Chiar ești atât de proastă?

— Vorbim despre Venus și ciocnirile din sistemul jupiterian, spuse Bobbie.

— Nenorocita asta de metaforă este transparentă, ai dreptate, spuse Avasarala. Atunci de ce acționezi astfel?

Bobbie se lăsă pe spătarul scaunului, iar plasticul gemu sub greutatea ei. Miji ochii. Deschise gura o dată, apoi o închise, se încruntă, iar în cele din urmă spuse:

— Îmi întăresc poziția. Dacă îmi folosesc resursele pentru a opri cometa, de îndată ce amenințarea va dispărea voi pierde partida. Cealaltă tabără mă prinde cu pantalonii în vine. Bum. Dacă lovesc eu prima, când se va termina cu cometa voi câștiga partida.

— Dar dacă vei coopera…

— Atunci trebuie să ai încredere în celălalt, spuse Bobbie dând din cap.

— Sunt un milion de tone de gheață care vă vor ucide pe amândoi. De ce naiba să nu ai încredere în celălalt?

— Depinde. Celălalt este pământean? Avem două puteri militare importante în sistem, plus ce-ar putea pune la punct centurienii. Ceea ce înseamnă trei tabere cu o istorie bogată. În cazul în care ceea ce trebuie să se întâmple pe Venus se va întâmpla, orice ar fi, cineva va dori să aibă deja toate cărțile în mână.

— Iar dacă cele două tabere – Pământul și Marte – fac același calcul, ne vom cheltui toată energia pentru a ne pregăti în vederea unui război ulterior.

— Exact, spuse Bobbie. Da, așa este, iar în felul ăsta vom pierde împreună.

CAPITOLUL 24

Prax

Prax era în cabina lui. Era mare pentru un loc de dormit la bordul unei nave. Spațioasă chiar, deși suprafața totală era mai mică decât fusese dormitorul lui de pe Ganymede. Se instalase pe salteaua umplută cu gel de care îl apăsa accelerația gravitațională, dându-i impresia că brațele și picioarele îi erau mai grele decât în realitate. Se întrebă dacă nu cumva această senzație de a se simți dintr-odată mai greu – în special schimbarea discontinuă în timpul călătoriilor spațiale – declanșa o reacție similară celei cauzate de oboseală. Senzația de a fi atras spre podea sau spre pat semăna foarte mult cu simptomele de oboseală fizică extremă și se putea crede cu ușurință că un pui de somn ar remedia, ar aranja lucrurile.

— Fiica ta probabil a murit, spuse el cu voce tare. Așteptă să-și vadă reacția corpului. Mei probabil a murit.

De data aceasta nu izbucni în lacrimi, ceea ce era un progres.

Ganymede era la o zi și jumătate în urmă și deja era prea mic pentru a fi observată cu ochiul liber. Jupiter era un disc cenușiu de dimensiunea unei unghii de la degetul mic, reflectând lumina unui soare ceva mai mare decât o stea foarte strălucitoare. Teoretic, știa că se îndreptau spre soare, deoarece ieșeau din sistemul jupiterian spre Centură. Într-o săptămână soarele va avea aproape de două ori dimensiunea sa actuală, și tot ar fi nesemnificativ. În contextul unei asemenea imensități, cu distanțe și viteze mai mari decât tot ce avea sens potrivit experienței umane, se părea că nimic nu ar mai putea avea importanță. Ar fi trebuit să accepte că nu fusese de față atunci când Dumnezeu a creat munții, indiferent care, de pe Pământ sau de pe Ganymede, sau chiar de mai departe, undeva în tenebrele infinite. Se afla într-o minusculă cutie din metal și ceramică ce transforma materia în energie pentru a transporta o jumătate de duzină de primate printr-un vid mai mare decât milioane de oceane. În comparație cu toate acestea, cum ar putea conta altceva?

— Fiica ta este probabil moartă, spuse el din nou, iar de data aceasta cuvintele i se blocară în gât și începu să se sufoce.

Era, gândi el, din cauza sentimentului de a fi dintr-odată în siguranță. Pe Ganymede îi fusese frică să nu amorțească. Frica, malnutriția, rutina și posibilitatea de a se pune în mișcare în orice moment, de a face ceva, chiar dacă era absolut inutil. Să meargă să citească avizierele, să stea la coadă așteptând la postul de securitate, să alerge pe coridoare și să numere noile urme de gloanțe din pereți.

La bordul *Rosinantei* a trebuit să o lase mai moale. Să se oprească. Aici nu putea face nimic pentru el, doar să aștepte să se încheie lungul drum spre stația Tycho. Nu avea cu ce să-și omoare timpul. Nicio stație – fie și pe moarte – prin care să hălăduiască. Numai cabina pe care o primise, terminalul și câteva costume de zbor mai mari cu o jumătate de număr. O geantă mică ce conținea articole de toaletă uzuale. Asta era tot ce-i rămăsese. Și suficientă hrană și apă pentru a-și pune creierul în funcțiune.

Cu fiecare oră care trecea, avea impresia că se trezește un pic mai mult. Și-a dat seama că trupul și mintea lui suferiseră abia după ce a început să-i fie mai bine. De fiecare dată când credea că revenise la normal, curând după aceea descoperea că nu-și revenise complet.

Se analiza, cercetând rana ce se căsca în centrul propriului univers, așa cum ar fi apăsat vârful limbii în golul lăsat în gingie de un dinte smuls.

— Fiica ta, spuse el printre lacrimi, este probabil moartă. Dar dacă nu a murit, trebuie să o găsești.

I se păru mai bine. Sau, dacă nu mai bine, cel puțin mai corect. Se aplecă în față, cu mâinile împreunate, și-și sprijini bărbia de ele. Prudent, se gândi iar la trupul lui Katoa zăcând pe masă. Când mintea i se răzvrăti, încercând să se gândească la altceva, la orice altceva, readuse în fața ochilor imaginea aceea, înlocuindu-l pe băiețel cu Mei. Liniștită, inertă, moartă. Durerea îi urcă chiar deasupra stomacului și asistă la fenomen ca și cum se producea în afara corpului său.

În timpul studenției, colectase date pentru un studiu despre *Pinus contorta.* Dintre toate soiurile de pin care cresc pe Pământ, se dovedise a fi cel mai robust într-un mediu cu gravitație scăzută. Sarcina lui fusese aceea de a aduna conurile

căzute și de a le arde pentru a recupera semințele. În mijlocul naturii, această specie de pin nu germina în lipsa focului; rășina conținută în conurile sale ațâța flăcările, chiar dacă însemna moartea copacului-părinte. Astfel, mai binele era precedat de mai rău. Pentru a supraviețui, această specie de plantă trebuia să elimine ceea ce îi era necesar.

Înțelegea foarte bine acest mecanism.

— Mei a murit, spuse el. Ai pierdut-o.

N-avea niciun rost să aștepte ca acest gând să-i dea pace. Căci avea să-l chinuiască la nesfârșit. Însă nu-l putea lăsa să se dezvolte până într-acolo încât să-l copleșească. Avea impresia că-și atrage o afecțiune spirituală permanentă, dar aceasta era strategia pe care o adoptase. Și din câte observa, părea să dea roade.

Îi sună terminalul. Răgazul lui de două ore tocmai se încheiase. Își șterse lacrimile cu dosul palmei, inspiră adânc, își goli plămânii și se ridică. Se gândi că două ore, de două ori pe zi aveau să-i ajungă ca să-și încarce bateriile în acest mediu nou cu mai puțină libertate și mai multe calorii. Destul cât să reziste. Se spălă pe față în baia comună și se îndreptă spre bucătărie.

Pilotul – Alex era numele lui – stătea în picioare lângă mașina de cafea și discuta prin intermediul unității de comunicare încorporate în perete. Avea pielea mai închisă la culoare decât Prax și un păr negru care începea să se rărească și să capete nuanțe argintii. Vocea îi era tărăgănată, ca a marțienilor.

— Opt la sută și scade.

Interlocutorul său scoase o exclamație veselă și obscenă. Amos.

— Îți spun eu, a cedat etanșarea, spuse Alex.

— Am verificat de două ori, zise Amos.

Pilotul luă de sub gura de scurgere a cafetierei o cană având inscripționată pe ea cuvântul „Tachi”.

— A treia oară va fi bine.

— Bine, așteaptă.

Pilotul luă o înghițitură lungă de cafea, după care, observând prezența lui Prax, îl salută cu o mișcare a capului. Prax zâmbi stânjenit.

— Te simți mai bine? întrebă Alex.

— Da. Mă rog, așa cred, spuse Prax. Nu știu.

Alex se așeză la una dintre mese. Încăperea fusese proiectată în stil militar – doar curbe delicate și margini rotunjite pentru a minimiza șocurile în cazul în care cineva ar fi surprins de un impact sau de o manevră bruscă. Fusese dezactivat monitorul ce afișa inventarul alimentelor disponibile prin interfață biometrică. O navă care oferea un nivel ridicat de securitate, dar care era neglijat. Numele ROSINANTA era afișat pe perete cu litere mari cât mâna lui, iar cineva adăugase cu un spray un buchet de narcise. Desenul părea absolut deplasat și, totodată, perfect în locul acela. Când se gândea la asta, la bord totul părea să reflecte aparentul paradox. Echipajul, de exemplu.

— Te-ai instalat bine? Ai nevoie de ceva?

— Totul e bine, spuse Prax dând din cap. Mulțumesc.

— Ne-au cam scuturat la plecare. Am trecut prin câteva momente dificile, dar le-am depășit cu bine.

Prax dădu din cap și luă o rație din dozatorul de hrană. Era o pastă granuloasă pe bază de grâu și miere, o textură dulce și densă, cu un gust secundar de stafide. Se așeză la masă cu un gest automat, iar pilotul păru să considere gestul lui o invitație de a continua conversația.

— Cât timp ai stat pe Ganymede?

— Cea mai mare parte din viața mea, spuse Prax. Familia mea a plecat când mama era însărcinată. Au lucrat mai întâi pe Pământ și pe Luna, unde au făcut economii pentru a se instala pe planetele exterioare. Înainte însă au locuit o perioadă destul de scurtă pe Callisto.

— Centurieni?

— Nu tocmai. Aflaseră că contractele erau mai bune dincolo de Centură. În ideea „construiți un viitor mai bun pentru familia voastră”. De fapt, visul tatălui meu.

Alex sorbi din cafea.

— Praxidike. Ți-au dat numele satelitului?

— Da, spuse Prax. Au fost puțin stânjeniți când și-au dat seama că era un nume de femeie. Dar, pe mine nu m-a deranjat niciodată. Soția mea, fosta mea soție, credea că este adorabil. De altfel, cred că mai ales prin asta i-am captat atenția. Nu-i ușor să ieși în evidență, iar pe Ganymede nu poți face trei pași fără să dai de un doctor în botanică. În fine, da, poți fi sigur.

Tăcerea care a urmat a fost destul de lungă pentru ca Prax să ghicească ce avea să urmeze și să se pregătească.

— Am aflat că fiica ta a dispărut, spuse Alex. Îmi pare rău.

— Probabil că a murit, spuse Prax exact așa cum exersase.

— Are legătură cu laboratorul pe care l-ați descoperit acolo, nu?

— Cred că da. Trebuie să fie o legătură. Au luat-o chiar înainte de primul incident. Ea și alți câțiva din grupul ei.

— Grupul ei?

— Are o afecțiune a sistemului imunitar. Imunosenescență prematură Myers-Skelton. Din naștere.

— Sora mea avea boala oaselor de sticlă. Greu, spuse Alex. De aceea au răpit-o?

— Cred că da, zise Prax. Din ce alt motiv ar fi răpit așa un copil?

— Muncă de sclav sau comerț sexual, spuse Alex cu jumătate de gură. Dar nu văd de ce ar alege copii cu probleme de sănătate. E adevărat că ai văzut protomolecula acolo?

— Așa s-ar părea, spuse Prax.

Pachetul cu hrană începea să i se răcească în mână. Știa că trebuia să mănânce mai mult, și chiar avea poftă, deoarece gustul era foarte bun, însă un gând nu-i dădea pace. Îl frământase și înainte, pe când era distras și înfometat. Acum, că se afla la bordul acestui sicriu civilizat ce se năpustea în spațiu, vechile întrebări începură din nou să se înfiripe în mintea lui. I-au vizat în mod special pe copiii din grupul lui Mei. Copii cu deficiențe ale sistemului imunitar. Și lucraseră cu protomolecula.

— Căpitanul era pe Eros, spuse Alex.

— Trebuie să fi fost o mare pierdere pentru el când s-a întâmplat, răspunse Prax ca să zică și el ceva.

— Nu, nu vreau să spun că locuia acolo. Se afla în stație când s-a întâmplat. Eram toți acolo, dar el a stat cel mai mult. De fapt, a văzut cum a început totul. Primii infectați. Totul.

— Serios?

— Asta l-a schimbat într-o anumită măsură. Zburăm împreună de când ne trambalam între Saturn și Centură cu transportorul ăsta vechi de gheață. Cred că pe atunci nu mă prea plăcea. Acum suntem ca o familie. Am trecut prin momente grele împreună.

Prax luă o înghițitură mare din rația alimentară. Răcită, pasta avea mai puțin gust de grâu și mai mult de miere și struguri. Nu

era la fel de bună. Își aminti expresia de frică de pe chipul lui Holden când descoperise filamentele negre, accentele unei panici greu de controlat din vocea lui. Acum totul căpăta sens.

Și, de parcă fusese chemat de acest gând, Holden apăru în ușa bucătăriei având la subsuoară o cutie din aluminiu al cărei fund era echipat cu plăci electromagnetice. O cutie personală proiectată să rămână nemișcată chiar și la accelerații gravitaționale mari. Prax mai văzuse așa ceva, dar nu avusese niciodată nevoie de una. Până acum, pentru el, gravitația fusese constantă.

— Căpitane, spuse Alex cu un salut simplu, totul e în regulă?

— Îmi mut câteva lucruri în cabina mea, spuse Holden.

Tensiunea din vocea lui era evidentă. Prax avu brusc sentimentul că este un intrus într-o chestiune privată, cu toate că Alex și Holden nu părură deranjați. Holden își continuă pur și simplu drumul de-a lungul coridorului. Când se îndepărtă suficient de mult, Alex oftă.

— Probleme? întrebă Prax.

— Mda. Dar nu-ți bate capul, nu-i treaba ta. O chestie care mocnește de multă vreme.

— Îmi pare rău, făcu Prax.

— Ei, trebuia să se întâmple. Mai bine să se rezolve problema, într-un fel sau altul, spuse Alex cu o evidentă neliniște în glas.

Prax simțea că-l place pe acest om. Terminalul din perete sună, după care se auzi vocea lui Amos:

— Acum ce mai vrei?

Alex trase terminalul mai aproape, desfăcându-i brațul articulat, și tastă pe ecran cu degetele de la o mână, în timp ce în cealaltă își ținea în continuare cana de cafea. Terminalul clipi, iar datele se transformară în grafice și tabele.

— Zece la sută, spuse Alex. Ba nu – doisprezece. Crește. Ce ai găsit?

— O etanșare bușită, spuse Amos. Și, mda, ești al naibii de deștept. Ce mai avem?

Alex tasta în continuare la terminal când Holden reveni de pe hol, de data aceasta fără cutie.

— Rețeaua senzorilor de la babord a încasat o lovitură. Se pare că o parte dintre cei importanți nu mai funcționează.

— Bine, zise Amos. Hai să-i schimbăm pe băieții ăștia răi.

— Ar putea fi o altă soluție, pentru a evita ieșirea la exteriorul unei nave în mișcare, spuse Holden.

— Pot să rezolv problema, căpitane, zise Amos.

În ciuda sunetului slab al difuzorului din perete, se simțea indignarea lui. Holden scutură din cap.

— Un pas greșit și jetul propulsor te pârlește de nu mai rămâne din tine decât o mână de atomi. Să-i lăsăm pe tehnicienii de pe Tycho să se ocupe de chestia asta. Alex, altceva?

— O defecțiune de memorie în sistemul de navigație. Probabil un circuit ars care s-a regenerat prost, spuse pilotul. Cala este în continuare în vid. Sistemul radio este mort, fără vreun motiv aparent. Terminalele individuale sunt amuțite. Și una dintre capsulele medicale debitează coduri eronate, așa că aveți grijă să nu vă îmbolnăviți.

Holden se îndreptă spre mașina de cafea, vorbind peste umăr în timp ce-și tasta preferințele. Și pe cana lui scria „Tachi”. Prax își dădu brusc seama că pe toate scria același lucru. Se întrebă ce era „Tachi”.

— Cala are nevoie de reparații exterioare?

— Habar n-am, spuse Alex. Stai să verific.

Cu un mic oftat, Holden își luă cafeaua și își trecu palma peste plăcile din oțel șlefuit ale cafetierei ca și cum mângâia o pisică. Prax își drese glasul.

— Scuză-mă, spuse el. Căpitane Holden, mă gândeam… dacă se repară radioul sau dacă este disponibil un fascicul îngust, aș putea folosi uneori sistemul de comunicații?

— De fapt, ideea e să trecem neobservați, spuse Holden. Ce vrei să trimiți?

— Trebuie să fac niște cercetări, zise Prax. Datele pe care le avem de pe Ganymede legate de momentul în care au răpit-o pe Mei. Sunt imagini cu femeia care era cu ei. Iar dacă reușesc să aflu ce s-a întâmplat cu doctorul Strickland… Am fost pe un sistem de securitate din ziua în care a dispărut fata. Chiar dacă sunt doar rețelele și bazele de date publice, ar fi un punct bun de plecare.

— Bine, decât să te frământi așteptând să ajungem pe Tycho, spuse Holden. Am să-i spun lui Naomi să-ți permită accesul la rețeaua din *Rosi.* Nu știu dacă există ceva în fișierele APE, dar ai face bine să arunci un ochi și peste ele.

— Serios?

— Bineînțeles. Au o bază de date foarte bună pentru recunoaștere facială. Este în perimetrul lor securizat, astfel încât este posibil să ai nevoie de unul dintre noi pentru a formula cererea.

— Și ai fi de acord? N-aș vrea să-ți creez probleme cu APE.

Zâmbetul căpitanului era prietenos și vesel.

— Chiar nu ai de ce să-ți faci griji în privința asta, spuse el. Deci, Alex, ce avem?

— S-ar părea că ușa calei nu se închide ermetic, ceea ce știam deja. E posibil să fi primit o lovitură care a perforat-o. Avem înregistrările video… O clipă…

Holden își schimbă poziția pentru a se uita peste umărul pilotului. Prax mai luă o înghițitură din pasta nutritivă, după care cedă curiozității. O imagine a calei nu mai mare decât palma sa ocupa un colț din partea de sus a ecranului. Cea mai mare parte a încărcăturii era asigurată pe paleți electromagnetici fixați în apropierea ușii mari, dar unele se desprinseseră, iar gravitația le țintuia la podea. Totul părea puțin suprarealist, amintind de un desen al lui Escher. Alex reglă imaginea și mă另 ușa calei. Într-un colț, o mare porțiune din peretele metalic era curbată spre interior și se vedea strălucirea metalului în locul în care șocul desfăcuse straturile exterioare. Prin gaură se zăreau câteva stele.

— Ei bine, măcar aici totul e clar, spuse Alex.

— Ce a lovit coca? întrebă Holden.

— Nu știu, căpitane, răspunse pilotul. Din câte îmi dau seama, nu-i nici urmă de arsură. Dar un proiectil magnetic nu ar fi îndoit metalul în halul ăsta. Ar fi făcut pur și simplu o gaură. Iar cala nu este străpunsă, fiindcă nu se vede nicio gaură în cealaltă parte.

Pilotul mări și mai mult pentru a studia mai bine marginile rupturii. Într-adevăr, nu erau urme de arsură, dar pete mici și negre se întindeau pe metalul ușii și pe podea. Prax se încruntă. Deschise gura să zică ceva, apoi se răzgândi.

Holden spuse ceea ce Prax tocmai gândise:

— Alex, acolo este urma unei palme?

— Așa pare, căpitane, dar…

— Depărtează. Arată podeaua.

Era micuță. Discretă. Ușor de omis pe o imagine atât de mică. Dar era acolo. Urma lăsată de o mână murdară de o substanță

neagră care, bănuia Prax, fusese inițial roșie. Desenul ușor de recunoscut a cinci degete. O pată lungă întunecată.

Pilotul urmări dâra.

— În cală e vid total, nu? vru să știe Holden.

— De o zi și jumătate, spuse Alex.

Se dusese relaxarea. Acum erau toți preocupați.

— La dreapta, spuse Holden.

— Am înțeles.

— Bine, oprește-te. Ce-i asta?

Corpul stătea ghemuit în poziție fetală, cu excepția mâinilor, ale căror palme erau lipite de perete. Era perfect nemișcat, ca și cum fusese supus unei accelerații gravitaționale mari, lipit de punte, strivit de propria greutate. Carnea era neagră precum cărbunele și roșie ca sângele. Prax n-ar fi putut spune dacă era bărbat sau femeie.

— Alex, avem un pasager clandestin?

— În orice caz, sunt sigur că nu figurează pe declarația de expediție.

— Și și-a croit drum la bordul navei mele cu mâinile goale?

— Așa s-ar părea, domnule.

— Amos? Naomi?

— Mă uit și eu la asta, se auzi vocea tinerei femei prin terminal, după care răsună imediat fluieratul încet al lui Amos.

Prax se gândi din nou la misterioasele zgomote violente din laborator, la cadavrele gardienilor cu care ei nu se luptaseră, la cubul de sticlă distrus și la filamentele lui negre. Aveau acolo subiectul experimentelor ce scăpase din laborator. Fugise pe suprafața înghețată a lui Ganymede și așteptase să găsească un mijloc de a părăsi satelitul. Prax simți cum i se face pielea de găină.

— Bine, spuse Holden. Dar e mort, nu?

— Nu cred, zise Naomi.

CAPITOLUL 25

Bobbie

Terminalul lui Bobbie își făcu treaba și sună trezirea la patru și jumătate dimineața, ora locală, ceea ce ar fi stârnit înjurăturile camarazilor să-i și chiar ale ei pe vremea când era pușcaș și încă mai avea camarazi cu care să înjure. Își lăsase terminalul în camera de zi, lângă patul pliant, cu volumul destul de tare încât să-l audă, cel puțin dacă s-ar fi aflat în aceeași cameră cu el. Dar Bobbie se trezise deja de o oră. În baia micuță, zgomotul nu mai era decât o chestie enervantă care răsuna în tot micul ei apartament, de parcă era într-un puț adânc. Ecourile îi amintiră că nu avea aproape deloc mobilier și nimic pe pereți.

Nu conta. Oricum nu ar avea niciodată musafiri.

Trezirea în stil militar era o glumiță răutăcioasă pe care Bobbie și-o făcea ei însăși. Armata marțiană se constituise la sute de ani după ce se renunțase la trompete și tobe pentru a transmite informații trupelor. Marțienii nu cunoșteau nostalgia pe care o resimțeau soldații Națiunilor Unite după astfel de lucruri. Prima dată când Bobbie auzise acest tip de sonerie fusese pe când urmărea un film despre istoria militară. Și avusese satisfacția să constate că deși echivalentul marțian era enervant, cu acele behăieli electronice atonale, nu ar fi egalat nici pe departe larma cu care erau treziți băieții de pe Pământ.

Însă acum nu mai făcea parte din Corpul Marțian de Pușcași Marini.

— Nu am trădat, spuse Bobbie privindu-se în oglindă.

Reflexia ei nu păru convinsă.

După al treilea sunet de trompetă, terminalul emise un bip și se refugie într-o tăcere posacă. Ținea periuța de dinți în mână de o jumătate de oră. Pasta de dinți începea să se întărească. Băgă periuța sub jetul de apă caldă ca să înmoaie pasta și începu să se spele pe dinți.

— Nu am trădat, monologă ea, periuța făcându-i cuvintele de neînțeles. Nu.

Nici măcar când era acolo, în baia apartamentului pus la dispoziția sa de Națiunile Unite, spălându-se pe dinți cu pasta Națiunilor Unite și clătind chiuveta cu apa furnizată de Națiunile Unite. Nici atunci când strângea între degete vechea ei periuță de dinți marțiană cu care freca până îi sângerau gingiile.

— Nu, spuse ea din nou, provocându-și reflexia să o contrazică.

Își puse periuța de dinți înapoi în săculețul de toaletă, pe care îl duse în camera de zi și-l îndesă în sacul de pușcaș. Tot ce avea era adunat în acest sac. Trebuia să se miște repede atunci când ai săi aveau să o cheme acasă. Și aveau să o facă. Va primi pe terminal un mesaj prioritar încadrat de banderola în roșu și gri clipind intermitent a comandamentului militar marțian. Îi vor spune să se-ntoarcă imediat la unitate. Pentru că era încă una de-a lor.

Pentru că, deși rămăsese, nu trădase.

Își netezi uniforma, își puse în buzunar terminalul acum tăcut și-și verifică pieptănătura în oglinda de lângă ușă. Părul îi era prins într-un coc atât de strâns, încât avea aproape efectul unui lifting – niciun fir de păr nu ieșea în evidență.

— Nu am trădat, spuse ea uitându-se în oglindă.

Bobbie din oglinda de pe hol părea mai deschisă la această idee decât Bobbie din oglinda de la baie.

— Absolut deloc, spuse înainte să iasă trântind ușa în urma ei.

Își puse speranțele în una dintre micile biciclete electrice disponibile peste tot în complexul Națiunilor Unite și ajunse la birou cu trei minute înainte de ora cinci. Soren era deja acolo. Indiferent de ora la care venea, el era întotdeauna la post înaintea ei. Fie dormea la birou, fie o spiona să vadă la ce oră își fixa ceasul deșteptător pentru a doua zi.

— Bobbie, spuse el în chip de salut, cu un zâmbet care nici măcar nu încerca să pară sincer.

Nu se putu decide să-i răspundă, așa că dădu pur și simplu din cap, după care se prăbuși în scaun. O privire fugară aruncată ferestrelor întunecate ale biroului lui Avasarala îi dădu de înțeles că bătrâna doamnă încă nu sosise. Se uită pe lista sa de sarcini de pe monitorul biroului.

— M-a pus să adaug o grămadă de oameni, spuse Soren referindu-se la persoanele pe care Bobbie trebuia să le contacteze în calitatea sa de ofițer de legătură mandatat de

forțele armate marțiene. Ține neapărat să pună mâna pe prima schiță a declarației marțiene cu privire la Ganymede. Este principala ta sarcină pe ziua de azi. OK?

— De ce? spuse Bobbie. Declarația a fost difuzată ieri. Am citit-o amândouă.

— Bobbie, spuse Soren oftând, ca și cum se săturase să-i explice tot felul de mărunțișuri, dar cu un rânjet care dădea de înțeles că, de fapt, era amuzant. Așa se joacă jocul ăsta. Marte face o declarație în care ne condamnă acțiunile. Noi încercăm să găsim una dintre primele versiuni ale acestei declarații. Dacă ceea ce vom găsi este mai dur decât ceea ce se difuzează, atunci cineva din corpul diplomatic a avut grijă să o îndulcească. Ceea ce înseamnă că doresc să evite amplificarea conflictului. În cazul în care declarația era inițial mai conciliantă, atunci în mod deliberat urmăresc amplificarea tensiunilor, pentru a provoca o reacție din partea noastră.

— Dar din moment ce ei știu că veți face rost de aceste prime variante, nu mai are niciun sens. Vor avea grijă să vă lase să intrați în posesia unor informații care vă vor da impresia pe care vor ei să v-o faceți.

— Vezi? Începi să înțelegi, spuse Soren. Ceea ce adversarul tău vrea ca *tu* să crezi este o informație foarte utilă pentru a vedea ce crede *el* cu adevărat. Deci fă rost de această primă versiune, bine? Și asta până la sfârșitul zilei.

„Dar nimeni nu mai vrea să vorbească acum cu mine pentru că sunt cățelușa marțiană a Națiunilor Unite. Chiar dacă nu am trădat, este foarte posibil ca toată lumea să creadă contrariul”.

— OK.

Bobbie afișă lista de nume completată și stabili prima legătură pe care avea să o solicite în ziua aceea.

•

— Bobbie! zbieră Avasarala de la biroul ei.

Existau tot felul de mijloace electronice pentru a-i atrage atenția, dar Bobbie aproape că nu o văzuse niciodată pe Avasarala să le folosească. Își scoase căștile și se ridică de pe scaun. Rânjetul lui Soren părea mai degrabă mental, fiindcă pe chip nu i se schimbă nicio trăsătură.

— Doamnă, spuse Bobbie pășind în biroul lui Avasarala. M-ați strigat?

— Nimănui nu-i plac deștepții, spuse Avasarala fără să-și ridice nasul din terminalul biroului. Unde este versiunea inițială a raportului? E aproape ora prânzului.

Bobbie își îndreptă ținuta și-și duse mâinile la spate.

— Doamnă, îmi pare rău să vă informez că n-am găsit pe nimeni care să accepte să-mi dea una dintre primele versiuni ale acestui raport.

Avasarala ridică în sfârșit privirile spre ea.

— Ai luat poziție de drepți? Doamne… Doar n-am de gând să te trimit în fața plutonului de execuție. Ai sunat la toate numele de pe listă?

— Da, am…

Și Bobbie se opri o clipă, inspiră adânc și mai făcu câțiva pași în încăpere.

— Nimeni nu acceptă să vorbească cu mine, spuse ea pe un ton calm.

Bătrâna doamnă ridică o sprânceană albă ca zăpada.

— Interesant.

— Serios? se miră Bobbie.

Avasarala îi zâmbi, un zâmbet sincer, călduros, apoi luă un ceainic din tablă neagră și umplu două ceșcuțe.

— Stai jos, spuse ea arătându-i un scaun din apropierea biroului ei – și, cum Bobbie continua să stea în picioare: Serios, stai naibii jos. Dacă stau de vorbă cu tine cinci minute în această poziție, rămân cu gâtul strâmb o oră întreagă.

Bobbie se așeză, ezită o clipă și luă una dintre cești. Nu era cu mult mai mare decât un păhărel de alcool, iar ceaiul dinăuntru era foarte negru și avea un miros neplăcut. Luă o înghițitură și se fripse la limbă.

— Este lapsang souchong, spuse Avasarala. Mi-l cumpără soțul meu. Cum ți se pare?

— Miroase a picioare de vagabond, răspunse Bobbie.

— Glumești? Dar lui Arjun îi place la nebunie, iar odată ce te obișnuiești, nu-i chiar așa de rău.

Bobbie dădu din cap și mai luă o înghițitură, dar se abținu să mai comenteze.

— Bine, bine, zise Avasarala, deci ești marțiana nemulțumită de soarta ei care s-a lăsat tentată să treacă în cealaltă tabără de o doamnă în vârstă foarte puternică ce vrea să-i ofere o grămadă de cadouri impresionante. În categoria „trădători”, faci

parte dintre cei mai răi, pentru că, în cele din urmă, tot ce ți s-a întâmplat de când ai debarcat pe Pământ este din cauza tendinței tale de a te îmbufna.

— Eu…

— Acum taci naibii, draga mea, îți vorbește un om în toată firea.

Bobbie tăcu și mai bău puțin din ceaiul acela îngrozitor.

— Dar, continuă Avasarala cu același zâmbet blând pe fața ei ridată, dacă aș fi fost în cealaltă echipă, știi cui i-aș trimite informații false?

— Mie?

— Ție. Deoarece cauți cu disperare să-ți dovedești valoarea în fața noii tale șefe, așa că îți pot oferi informații cât se poate de false fără să-mi bat capul dacă îți vor crea probleme pe termen lung. Dacă aș fi fost unul dintre tocilarii contraspionajului marțian, deja l-aș fi recrutat pe unul dintre cei mai apropiați prieteni ai tăi de acolo și m-aș folosi de asta pentru a-ți furniza munți de informații eronate.

„Dar prietenii mei cei mai apropiați au murit toți”, gândi Bobbie.

— Dar nimeni nu…

— … nu mai vorbește cu tine acolo. Ceea ce înseamnă două lucruri. Încă mai încearcă să înțeleagă de ce te păstrez aici; și nu au pornit o campanie de dezinformare, deoarece sunt la fel de în ceață ca și noi. Cel puțin într-o săptămână vei fi contactată de cineva. Ți se vor cere informații de aici de la birou, dar în așa fel încât să-ți fie furnizate o mulțime de informații false. Dacă te vei dovedi loială și vei spiona pentru ei, foarte bine. Dacă nu o faci și-mi dezvălui ceea ce ți-au cerut, de asemenea foarte bine. Cu puțin noroc, vor avea de câștigat și ei, și tu.

Bobbie puse ceașca pe birou. Își strânse pumnii.

— De-aia toată lumea îi urăște pe politicieni, spuse ea.

— Greșit. Ne urăsc pentru că deținem puterea. Bobbie, minții tale nu îi place să lucreze așa, și respect asta. Nu am timp să-ți explic unele lucruri, adăugă Avasarala, și zâmbetul îi dispăru ca și cum n-ar fi existat. Așa că pleacă pur și simplu de la principiul că știu ceea ce fac și că-ți cer imposibilul pentru că și eșecurile tale ajută într-un fel cauzei noastre.

— Cauza noastră?

— Aici facem parte din aceeași echipă. Echipa să-nu-pierdem-împreună. Ăștia suntem, nu?

— Da, spuse Bobbie aruncând o privire rapidă spre Buddha aflat în altarul său, care îi zâmbea senin. Un simplu membru al echipei, părea să spună chipul său dolofan. Da, așa este.

— Atunci șterge-o de-aici și du-te și caută-i din nou pe toți. Și de data asta notează în detaliu cine refuză să te ajute și cuvintele exacte în care își formulează refuzul. OK?

— Am înțeles, doamnă.

— Bine, spuse Avasarala, iar zâmbetul blând îi reapăru pe buze. Hai, pleacă.

•

Familiaritatea poate da naștere dispreţului, însă lui Bobbie nu-i plăcuse chiar de la început de Soren. După câteva zile petrecute în compania lui, antipatia sa ajunsese la un cu totul alt nivel. Când el nu o ignora, dădea dovadă de amabilitate. Vorbea prea tare la telefon, chiar și atunci când ea încerca să poarte o conversaţie. Uneori se așeza pe colţul biroului ei pentru a discuta cu vizitatorii. Și abuza de apa de colonie.

Cel mai rău: toată ziua ronţăia biscuiţi.

Era impresionant, având în vedere zvelteţea lui extremă, și, în general, Bobbie nu era genul care să-și bată capul cu obiceiurile alimentare ale altora. Însă biscuiţii lui preferaţi, pe care și-i lua de la automatul din sala de relaxare, erau ambalaţi într-o folie care foșnea de fiecare dată când își băga mâna înăuntru. La început era doar un zgomot inofensiv, puţin enervant. Dar după câteva zile de Crinkle, Crunch, Chomp și Smack Radio Theater se sătură. Lăsă baltă ultima convorbire, și așa fără rost, se întoarse și-l fulgeră din priviri. El se făcu că nu observă nimic și butonă terminalul de pe biroul său.

— Soren, spuse ea – voia să-i ceară să răstoarne toţi biscuiţii din pachetul ăla nenorocit într-o farfurie sau pe un șerveţel, ca să nu mai audă fâsâitul acela insuportabil al ambalajului. Dar înainte de a mai apuca să rostească ceva în afara numelui său, el ridică un deget pentru a-i face semn să tacă și-i arătă căștile.

— Nu, spuse el, nu este tocmai o idee bună…

Bobbie nu prea știa dacă i se adresa ei sau interlocutorului său de la telefon, așa că se ridică și se așeză pe marginea biroului lui. El îi aruncă o privire nimicitoare, însă ea zâmbi pur și

simplu și rosti în șoaptă: „Am să aștept”. Marginea biroului trosni puțin sub greutatea ei.

El îi întoarse spatele.

— Înțeleg, spuse el. Dar nu este momentul potrivit pentru a discuta despre… înțeleg. Aș putea, firește… Da, înțeleg. Foster nu va… Da. Da, înțeleg întrutotul. Voi fi acolo.

Și, întorcându-se din nou cu fața la ea, întrerupse legătura.

— Ce vrei?

— Îți urăsc biscuiții. Fâșâitul continuu al ambalajului mă exasperează.

— Biscuiții? spuse Soren cu o expresie de nedumerire.

Bobbie crezu că era, probabil, prima emoție adevărată pe care o văzuse la el.

— Da, i-ai putea pune într-o…

Dar nici nu apucă să termine, că Soren luă pachetul și-l aruncă în reciclatorul de lângă biroul său.

— Mulțumită?

— Ei bine…

— Nu am timp pentru tine acum, sergent.

— Foarte bine, spuse Bobbie întorcându-se la biroul ei.

Soren continuă să se agite ca și cum voia să mai adauge ceva, așa că Bobbie consideră mai nimerit să nu apeleze următoarea persoană aflată pe listă. Îl aștepta să vorbească. Povestea asta cu biscuiții fusese probabil o greșeală din partea ei. De fapt, chiar nu era mare lucru. Dacă nu ar fi fost supusă unei asemenea presiuni, probabil că nici n-ar fi dat atenție unor astfel de lucruri. Când se va decide în cele din urmă să rupă tăcerea, își va cere scuze pentru comportamentul ei prea agresiv, după care îi va oferi un pachet de biscuiți. Dar el se ridică fără să scoată un cuvânt.

— Soren, eu…, începu Bobbie, dar Soren, fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, descuie un sertar de la birou și scoase un mic obiect din plastic negru.

Probabil pentru că tocmai îl auzise rostind numele lui Foster, Bobbie recunoscu stickul de memorie pe care Avasarala i-l încredințase cu câteva zile în urmă. Cum Foster lucra la serviciul de prelucrare a datelor, deduse că, ocupându-se în sfârșit de această mică sarcină, își aranja un răgaz de câteva minute departe de birou.

Până când îl văzu îndreptându-se spre lifturi.

La începutul angajării sale, Bobbie făcuse ceva muncă de comisionar, ducând și luând diverse lucruri de la serviciul de prelucrare a datelor, prin urmare știa că birourile lor se aflau la același etaj și în direcția opusă lifturilor.

— Hm…

Se simțea obosită. Sentimentul de vinovăție îi provoca o stare de disconfort. De fapt, nici măcar nu era sigură din ce cauză avea acest sentiment. În orice caz, nu-i plăcea de Soren. Intuiția pe care o avea era aproape cu certitudine rezultatul susceptibilității sale exagerate și al unei viziuni confuze asupra realității.

Se ridică și porni în urmărirea colegului său de birou.

— E într-adevăr o prostie, își spuse ea salutându-l cu un zâmbet pe portarul pe lângă care trecu în grabă.

Ea avea mai bine de doi metri pe o planetă de pitici. N-ar fi reușit niciodată să se piardă în peisaj.

Soren urcă într-un lift. Bobbie se opri în fața ușilor și așteptă. Prin ușile din aluminiu și ceramică, îl auzi cerându-i cuiva să apese butonul pentru parter. Deci cobora la nivelul străzii. Ea apăsă butonul de coborâre și luă următoarea cabină până la parter.

Desigur, când ieși, nu-l văzu nicăieri.

O marțiană uriașă alergând prin holul de la intrarea într-o clădire a Națiunilor Unite risca să atragă atenția, așa că renunță imediat la această opțiune. Incertitudinea, teama de eșec și un început de disperare începură să-i dea ocol.

Uitase că era un imobil de birouri, că acolo nu erau dușmani înarmați și nici vreun detașament pe urmele sale. „Uită totul și urmărește doar logica situației de pe teren. Gândește tactic. Fii deșteaptă”.

— Trebuie să fiu deșteaptă, își spuse ea.

O femeie mărunțică, în roșu, care tocmai ajunsese și apăsa butonul pentru a chema liftul, o auzi și-i spuse:

— Ce?

— Trebuie să fiu deșteaptă, îi spuse Bobbie. Nu mă pot arunca înarmată pe jumătate. „Nici măcar când fac ceva absurd și prostesc”.

— Păi… înțeleg, spuse femeia începând să apese din nou, de mai multe ori, butonul de chemare a liftului.

Chiar lângă panoul de control al liftului era un terminal public gratuit. „Dacă nu poți localiza ținta, redu libertatea de mișcare a țintei. Determin-o să vină la tine. Așa”. Bobbie apăsă butonul corespunzător recepției. Un sistem automatizat și înzestrat cu o voce pe cât de realistă, pe atât de ambiguă din punct de vedere sexual întrebă cum ar putea să o ajute.

— Vă rog să-l contactați pe Soren Cottwald și să-i spuneți că este așteptat la recepție, în hol, spuse Bobbie.

La celălalt capăt al liniei, computerul îi mulțumi pentru solicitarea serviciilor sistemului automatizat gratuit al Națiunilor Unite și întrerupse legătura.

Probabil că Soren nu-și luase terminalul sau aparatul fusese setat să nu semnaleze apelurile primite. Sau poate că pur și simplu îl va ignora pe acesta. Își găsi o banchetă de unde putea urmări în voie recepția și mută un ficus pentru a o ascunde privirilor.

Două minute mai târziu, Soren ajunse galopând la recepție, mai ciufulit decât de obicei. Probabil era deja ieșit în stradă când primise mesajul. Începu să vorbească cu unul dintre recepționerii umani. Bobbie se deplasă în hol încercând să ajungă la un mic chioșc ce oferea cafea și gustări și se piti cât putu de bine în spatele lui. După ce se uită un moment pe monitor, recepționerul indică terminalul din apropierea lifturilor. Soren se încruntă, făcu câțiva pași în direcția respectivă, apoi se opri, se uită nervos în jur și se îndreptă brusc spre ieșire.

Porni pe urma lui.

De îndată ce ajunse afară, înălțimea el fu atât un avantaj, cât și un dezavantaj. Faptul că domina mulțimea cu un cap și jumătate îi permitea să păstreze o bună distanță față de Soren, care se grăbea pe trotuar. Îi zări creștetul capului la o jumătate de cvartal. În același timp, dacă se întorcea, ar fi văzut-o instantaneu înălțându-se cu mai bine de treizeci de centimetri deasupra mulțimii.

Dar nu se uită înapoi. De fapt, părea foarte grăbit și evita cu o nerăbdare evidentă grupurile de oameni care se înghesuiau în zona din preajma complexului Națiunilor Unite. Nu aruncă nicio privire în spate, nu făcu niciun ocol și nu încetini când ajunse în fața unei suprafețe reflectorizante. Se enervase răspunzând la apel, iar acum făcea eforturi vizibile să nu pară iritat, în ciuda furiei care fierbea în el.

Făcea haz de necaz. Bobbie își simți mușchii relaxându-se, articulațiile mai flexibile și intuiția apropiindu-se de certitudine.

După trei blocuri schimbă brusc direcția și intră într-un bar.

Se opri la câteva zeci de metri și analiză situația. Fațada barului, care se numea Pete’s, era din sticlă fumurie. Era locul perfect în care se putea refugia cineva care voia să vadă dacă este urmărit. Poate se deșteptase.

Sau poate că nu.

Se apropie de ușa din față. Dacă ar fi fost surprinsă că-l filează, consecințele ar fi fost neglijabile. Soren deja o detesta. Lucrul cel mai suspect din punct de vedere etic pe care îl comitea era că o tăia devreme de la birou pentru a merge la un bar din apropiere. Cine să o toarne pentru asta? Soren? Tipul care plecase și el mai devreme de la muncă și se dusese în același nenorocit de bar?

Dacă era înăuntru și nu făcea decât să savureze o bere, se va duce direct la el, îi va cere scuze pentru povestea cu biscuiții și-i va face cinste cu un pahar.

Deschise ușa și intră.

Îi luă un moment până să-și adapteze ochii la schimbarea bruscă de la lumina soarelui de după-amiază la lumina difuză din încăpere. Văzu o tejghea lungă din bambus în spatele căreia se afla un barman uman, șase separeuri cu aproape tot atâția consumatori, dar nici urmă de Soren. În aer plutea un miros de bere și popcorn ars. Clienții îi aruncară o privire discretă, după care se întoarseră fiecare la paharul lui, continuându-și discuțiile cu voce joasă.

Oare Soren a ieșit prin spate ca să scape de ea? Nu credea că o văzuse, dar nici nu era cu adevărat pregătită pentru o acțiune de filaj. Era pe punctul de a-l întreba pe barman dacă văzuse un individ trecând în grabă pe acolo și unde s-ar fi putut duce, când observă în fundul barului un indicator, MESE DE BILIARD, cu o săgeată spre stânga.

Se duse în fundul sălii, făcu stânga și descoperi a doua încăpere, mai mică, unde se aflau patru mese de biliard și doi bărbați. Unul dintre ei era Soren.

Amândoi își ridicară privirile în momentul în care ea apăru în pragul sălii.

— Salut, spuse ea.

Soren îi zâmbea, dar el zâmbea mereu. Zâmbetul era pentru el un artificiu de protecție. Un camuflaj. Celălalt individ era bine făcut, cu o constituție atletică, și avea o ținută excesiv de lejeră, părând să încerce din greu să se adapteze atmosferei unei săli de biliard cam învechite. Nu se potrivea cu tunsoarea militară și cu rigiditatea sa. Bobbie avu imediat impresia că-l mai văzuse, dar în altă situație. Încercă să și-l imagineze în uniformă.

— Bobbie, spuse Soren aruncându-i însoțitorului său o privire rapidă, după care își îndreptă ochii spre ea. Joci?

Luă un tac de biliard abandonat pe una dintre mese și începu să-i frece vârful cu o bucată de cretă. Bobbie nu-i atrase atenția că nu era nicio bilă pe niciuna dintre mese și că un indicator aflat chiar în spatele lui specifica: BILE DE ÎNCHIRIAT LA CERERE.

Celălalt nu spuse nimic, dar strecură ceva în buzunar, între degetele sale, Bobbie zări o bucată de plastic negru.

Zâmbi. Acum știa unde-l văzuse pe bărbatul acela.

— Nu, îi spuse ea lui Soren. Acolo de unde vin nu este un joc popular.

— Din cauza ardeziei, presupun, îi replică el.

Zâmbetul îi deveni un pic mai natural și mult mai rece. Suflă praful de cretă de pe vârful tacului și făcu un pas în lateral, în stânga ei.

— Prea greu pentru primele nave de coloniști, adăugă el.

— S-ar putea, spuse Bobbie, care făcu un pas înapoi, astfel încât cadrul ușii să-i protejeze flancurile.

— E vreo problemă? întrebă însoțitorul lui Soren uitându-se spre Bobbie.

— Dumneavoastră să-mi spuneți, spuse Bobbie înainte ca Soren să apuce să răspundă. Ați fost prezent la reuniunea târzie care a avut loc în biroul lui Avasarala atunci când situația de pe Ganymede a început să se împută. Faceți parte din personalul lui Nguyen, nu-i așa? Locotenent…

— Ai grijă, Bobbie, spuse Soren, care ținea tacul ușor în mâna dreaptă.

— Și, continuă ea, știu că Soren v-a dat un obiect pe care șefa lui i-a cerut să-l ducă la serviciul de prelucrare a datelor în urmă cu câteva zile. Pun rămășag că nu lucrați în acest serviciu. Greșesc?

Omul lui Nguyen făcu un pas în direcția ei cu un aer amenințător, iar Soren se trase din nou spre stânga ei.

Bobbie izbucni în râs.

— Pe bune, spuse ea măsurându-l pe Soren. Fie încetezi să te mai joci cu tacul ăla, fie ți-l bagi undeva.

Soren coborî privirea spre tacul pe care îl ținea în mână, ca și cum fusese surprins să-l vadă acolo, și-l puse pe cea mai apropiată masă.

— Cât despre dumneavoastră, spuse Bobbie adresându-se celuilalt, pentru mine ar fi cel mai bun moment al lunii să văd cum treceți prin ușa aia fără să o deschideți.

Fără a-și mișca picioarele, Bobbie își lăsă greutatea în față și îndoi ușor coatele.

Bărbatul se uită fix la ea un moment îndelungat. Ea îi răspunse cu un scrâșnet din dinți.

— Haideți, zise Bobbie. Anchilozez dacă veți continua să mă plictisiți în felul ăsta.

Omul ridică mâinile. Ceva între o poziție de luptă și un gest de predare. Fără a o pierde din ochi pe Bobbie, își întoarse ușor fața spre Soren și spuse:

— Este problema ta. Descurcă-te.

Și, după ce făcu doi pași cu spatele, se răsuci pe călcâie, traversă încăperea și ieși pe un culoar pe care Bobbie nu-l putea vedea din locul în care se afla. O secundă mai târziu auzi izbindu-se o ușă.

— La naiba, spuse Bobbie. Sunt convinsă că aș fi obținut mai multe puncte din partea bătrânei dacă aș fi recuperat stickul ăla de memorie.

Soren se îndrepta deja spre ieșirea din spate. Bobbie acoperi distanța care îi separa cu agilitatea unei feline, îl apucă de cămașă și-l ridică de la sol până ce nasurile aproape că li se atingeau. Pentru prima dată după multă vreme, își simțea trupul palpitând de viață și eliberat.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă el cu un zâmbet crispat. Să mă bați?

— Nuuu, răspunse ea adoptând vorba tărăgănată din Valles Marineris. Am să te denunț, băiete.

CAPITOLUL 26

Holden

Holden urmărea monstrul care tremura ghemuindu-se în peretele calei. Pe ecranul monitorului părea fragil, delicat, decolorat, granulos. Își concentră atenția asupra respirației sale. „Inspiră profund, fără grabă, și umple-ți plămânii la maximum. Expiră lent. Apnee. Repetă. Nu te pierde cu firea în fața echipajului”.

— Ei bine, asta e problema noastră acum, spuse Alex.

Încercase să facă o glumă. Făcuse o glumă. În mod normal, Holden ar fi râs de vorba lui exagerat de tărăgănată și de tonul lui evident comic. Alex putea fi foarte amuzant, cu un umor sec, foarte detașat.

În clipa aceea, Holden trebui să-și încleșteze pumnii, ca să nu-l strângă de gât.

— Vin sus, spuse Amos în același moment în care Naomi spuse:

— Vin jos.

— Alex, zise Holden simulând un calm pe care nu-l resimțea câtuși de puțin în momentul acela, în ce stare e sasul calei?

— Etanș. Nicio scăpare, spuse Alex după ce tastă de două ori terminalul.

Un lucru bun, pentru că, oricât de îngrozit ar fi fost de protomoleculă, Holden știa că nu era nimic magic. Avea o masă și ocupa un spațiu definit. Dacă nicio moleculă de oxigen nu putea scăpa prin etanșările sasului, atunci era aproape sigur că nicio particulă de virus nu se putea răspândi în altă parte. Dar…

— Alex, mărește nivelul de oxigen, spuse Holden. Pe cât posibil, fără a risca să arunci nava în aer.

Protomolecula era anaerobă. Așa încât, dacă o parte, fie ea cât de mică, ar reuși să pătrundă, voia să aibă parte de un mediu cât mai ostil.

— Și întoarce-te în cockpit, continuă el. Închide-te înăuntru. Dacă mâzga asta se răspândește în navă, vreau să fii pregătit să bagi reactorul pe suprasarcină.

Alex se încruntă și-și scărpină părul rar.

— Mi se pare puțin exagerat…

Holden îl apucă cu brutalitate de brațe. Alex făcu ochii mari și ridică mâinile într-un gest automat de predare. Lângă el, botanistul clipi cuprins de confuzie și îngrijorare. Nu era cel mai bun mod de a insufla încredere. În alte circumstanțe, asta l-ar fi îngrijorat pe Holden.

— Alex, spuse Holden fără a reuși să-și oprească tremurul chiar și crispându-și degetele pe brațele pilotului, pot conta pe tine că vei transforma nava într-un nor de gaz în cazul în care mizeria asta pătrunde aici? Pentru că altfel te poți considera chiar de acum eliberat din funcție și consemnat în cabina ta.

Alex îl surprinse nu printr-o reacție furioasă, ci punându-și palmele pe antebrațele lui. Avea o mină gravă, dar o privire blândă.

— Mă baricadez în cockpit și mă pregătesc să sabordez nava. Am înțeles, domnule, spuse el. Iar ordinul pentru ieșirea din starea de alertă?

— Ordin direct din partea mea sau de la Naomi, răspunse Holden cu un oftat de ușurare. N-ar fi vrut să spună: Dacă acel lucru ajunge aici și ne ucide, este mai bine să mori aruncând nava în aer.

Dădu drumul brațelor pilotului, care făcu un pas înapoi, cu fața întunecată crispată de îngrijorare. Panica ce amenința să-l copleșească pe Holden risca să se generalizeze dacă lăsa pe cineva să-l compătimească, motiv pentru care spuse:

— Acum, Alex. Fă-o acum.

Alex dădu din cap, păru că vrea să mai spună ceva, dar renunță și se îndreptă spre scara care ducea la cockpit. Naomi coborî pe acolo câteva clipe mai târziu, iar Amos urcă din sala motoarelor la scurt timp după aceea.

Naomi vorbi prima:

— Care-i planul?

Ei fuseseră destul de apropiați, așa că Holden simți frica abia ascunsă din spatele acestor cuvinte.

Holden se opri, respirând profund de două ori.

— Amos și cu mine mergem să vedem dacă-l putem evacua prin ușile calei. Deschide-le pentru noi.

— Am înțeles, spuse ea, și porni din nou spre puntea de operațiuni.

Amos se uita la el cu o privire întrebătoare.

— Deci, căpitane, cum îl „evacuăm” pe ușile alea?

— Ei bine, mă gândeam să tragem în el cu toată puterea de foc disponibilă, după care să distrugem cu aruncătorul de flăcări tot ce ar putea rămâne. Așa că mai bine ne-am echipa.

Amos dădu din cap.

— La naiba, aproape că am impresia că deja am distrus mizeria asta.

•

Holden nu era claustrofob.

De altfel, nicio persoană care alegea o carieră ce implica lungi călătorii în spațiu nu era. Chiar dacă se reușea păcălirea simulărilor și a testelor psihologice, un singur traseu era în general suficient pentru a-i diferenția pe cei capabili să reziste lungi perioade de timp în spații închise de cei care o luau razna și trebuiau ținuți sub sedative pe drumul de întoarcere.

Pe când era tânăr locotenent, Holden petrecuse zile în șir în nave de recunoaștere atât de mici, încât nu te puteai apleca nici să te scarpini la picioare. Se târâse între învelișul exterior și cel interior al mai multor nave de război. I se întâmplase chiar să rămână douăzeci și una de zile într-o cușetă de accelerație în timpul unui zbor între Luna și Saturn. Și niciodată nu avusese coșmaruri în care să se prăbușească sau să fie îngropat de viu.

Pentru prima dată în cincisprezece ani de navigări în spațiu aproape constante, nava la bordul căreia se afla îi părea prea mică. Nu se simțea înghesuit, ci îngrozitor de încorsetat. Se simțea ca un animal prins în capcană.

La mai puțin de doisprezece metri de locul unde se afla, cineva infectat de protomoleculă stătea în cala lui. Și nu avea unde să se ducă pentru a scăpa.

Faptul că-și luase echipamentul de luptă blindat nu-l ajută câtuși de puțin să atenueze senzația de captivitate.

Își puse mai întâi ceea ce militarii numeau prezervativul integral. Era un costum negru, gros, constituit din mai multe straturi de kevlar, cauciuc, gel reactiv la impacturi, precum și o rețea de senzori pentru detectarea rănilor și preluarea unor informații vitale. Urma costumul de protecție, puțin mai larg, prevăzut și el cu straturi de gel obstructoare permițând repararea instantanee a oricărei rupturi sau perforații cauzate de proiectile. În final trebuia să-și pună diferite piese de armură

prinse între ele capabile să devieze un proiectil de mare viteză sau să absoarbă energia unei descărcări de laser.

Holden se simțea de parcă era înfășurat în propriul giulgiu.

Însă chiar și cu toate aceste straturi suprapuse și în pofida greutății sale, echipamentul nu era la fel de înfricoșător precum costumul cu exoschelet pe care pușcașii marini îl purtau în patrulele de recunoaștere. Tipii din marină îi spuneau „sicriul ambulant”, fiindcă orice atac suficient de puternic pentru a străpunge acest echipament îl lichefia pe pușcaș în interior, astfel încât nu mai trebuia să-i fie scos: îl aruncau cu totul în mormânt. Era o figură de stil, firește, dar perspectiva de a intra în cală având în spate ceva care-l împiedica să se miște fără o sursă de energie artificială l-ar fi îngrozit. Dacă se descărcau bateriile?

Desigur, o frumoasă armură care sporea forța naturală ar fi fost, fără îndoială, foarte practică pentru misiuni vizând expulzarea monștrilor din navă.

— Ai pus-o invers, spuse Amos arătând spre coapsa lui Holden.

— La naiba, zise Holden. Amos avea dreptate. Era atât de tulburat, încât își pusese greșit încuietorile armurii. Îmi pare rău, dar am ceva probleme de concentrare în momentul ăsta.

— Speriat de moarte, spuse Amos dând din cap.

— Ei, n-aș spune…

— Nu vorbeam de tine, ci de mine, preciză uriașul. Mi-e groază numai la gândul de a intra în cală cu chestia aia acolo. Și nici măcar n-am văzut îndeaproape cum s-a transformat Eros într-o mâzgă dezgustătoare. Așa că te înțeleg foarte bine. Sunt cu tine, Jim.

Din câte își amintea, era prima dată când Amos îi spunea pe nume. Îi mulțumi cu o mișcare a capului și se apucă să repare greșeala.

— Mda, făcu el. M-am înfuriat pe Alex pentru că nu-i era destul de frică.

Amos își terminase de pus echipamentul și își scotea din dulap arma automată preferată.

— Pe bune?

— Ei bine, da. A făcut o glumă și, cum eu sunt speriat de moarte, m-am răstit la el și l-am amenințat că-l eliberez din funcție.

— Poți face asta? întrebă Amos. Este totuși singurul pilot pe care-l avem.

— Nu, Amos. Nu-i pot face vânt din navă, cum de altfel nu-ți pot face vânt ție sau lui Naomi. Nu suntem nici pe departe un echipaj compact. Suntem orice altceva, dar nu un echipaj compact.

— Te temi că Naomi pleacă? întrebă Amos.

Vorbise pe un ton calm, dar cuvintele lui avură asupra lui Holden efectul unei lovituri de măciucă. Holden își simți plămânii golindu-se sub efectul șocului și trebui să se concentreze din nou un moment asupra respirației.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Sau mai degrabă da, sigur că mi-e teamă. Dar de fapt nu asta mă îngrozește cel mai tare acum.

Holden își luă pușca de asalt și o examină, după care o puse înapoi în dulap, luându-și în schimb un pistol mare fără recul. Proiectilele acestuia nu provocau nicio reacție, așadar n-aveau să-l arunce înapoi dacă trăgea în condiții de imponderabilitate.

— Te-am văzut murind, spuse el fără să se uite la celălalt.

— Ce?

— Te-am văzut murind. Când echipa aceea de răpitori, ori ce or fi fost ei, ne-a atacat. Am văzut cu ochii mei cum unul dintre ei te-a împușcat în ceafă și cum te-ai prăbușit imediat. Era sânge peste tot.

— Mda, dar eu…

— Știu că nu a fost o lovitură mortală. Știu că ne voiau vii. Știu că sângele era de la nasul rupt când te-ai prăbușit la pământ. Acum știu toate astea. Dar în clipa aceea nu știam decât că ai fost împușcat în cap și ucis.

Amos puse un încărcător și-și armă pușca, dar nu spuse nimic.

— Totul este atât de fragil, spuse Holden cuprinzându-și într-un gest al mâinii nava și pe Amos. Mica noastră familie. O greșeală, și ceva de neînlocuit este pierdut.

Amos se uita acum la el încruntat.

— Asta-i tot în legătură cu Naomi, nu?

— Nu! Adică… da. Dar nu. Când am crezut că ai murit, am simțit că mi se taie picioarele. Și acum, când îți vorbesc, trebuie să mă gândesc doar la cum să scăpăm de chestia aia din navă,

totuși nu mă pot gândi decât că aș putea pierde un membru al echipajului.

Amos dădu din cap, își săltă arma pe umăr și se așeză pe banca de lângă dulapul lui.

— Am priceput. Deci ce vrei să faci?

Holden își puse și el un încărcător în pistol.

— Vreau să-mi scap nava de nenorocitul ăla de monstru. Deci promite-mi, te rog, că nu ai să mori. M-ar ajuta foarte mult.

— Căpitane, spuse Amos cu un rânjet, ceea ce mă va ucide îi va fi ucis deja pe ceilalți înaintea mea. M-am născut să fiu ultimul rămas în picioare. Poți fi sigur de asta.

Panica și frica nu-l lăsară în pace pe Holden. Acum îi apăsau pieptul, la fel cum mai făcuseră înainte. Dar cel puțin nu se mai simțea atât de singur în fața lor.

— Atunci hai să scăpăm de acest pasager clandestin.

•

Așteptarea în sasul calei păru interminabilă, în timp ce ușa interioară se închise ermetic, pompele aspirară tot aerul din încăperea strâmtă, pornind apoi ciclul de deschidere a ușii exterioare. În timpul așteptării, Holden își verifică nervos arma de mai multe ori. Amos rămase nemișcat într-o moleșeală relaxată, cu imensa lui armă automată legănându-i-se ușor în brațe. Partea bună a lucrurilor, admițând că exista o parte bună în toată această așteptare, era că, cu tot vidul din cală, sasul putea face oricât de mult zgomot, fără să atragă atenția creaturii asupra lor.

Ultimul sunet exterior se stinse, iar Holden nu-și mai auzea decât propria respirație. Un led galben se aprinse lângă ușa exterioară a sasului, avertizându-i că în cealaltă parte se instaurase vidul.

— Alex, spuse Holden conectând o linie de comunicații la terminalul sasului. Comunicațiile radio erau în continuare întrerupte în toată nava. Intrăm. Oprește motoarele.

— Am înțeles, răspunse Alex și gravitația scăzu tot mai mult. Holden anclanșă comenzile cu glisieră din călcâie pentru a activa tălpile magnetice ale cizmelor.

Cala *Rosinantei* era aglomerată. Înaltă și îngustă, la tribordul navei, ocupa spațiul nefolosit între coca exterioară și sala motoarelor. La babord, același spațiu adăpostea rezervorul de

apă. *Rosi* era o navă de război. Transportul de mărfuri nu era scopul ei principal.

Dezavantajul era că în timpul lansării cala se transforma într-un puț cu ușile în capătul de jos. Diversele lăzi care ocupau spațiul erau amarate pe suporți fixați cu nituri în cocă sau fixate la podea cu tampoane electromagnetice. Ar fi fost imposibil să te împotrivești în mod eficient unei gravitații la lansare care putea antrena pe cineva într-o cădere de șapte metri până la ușile calei.

În condiții de microgravitație, cala devenea un coridor lung, cu mai multe locuri de refugiu.

Holden trecu primul. Merse de-a lungul peretelui cu cizmele sale magnetice și se adăposti în spatele unei lăzi mari metalice conținând rezerve de proiectile pentru tunurile defensive punctuale ale navei. Alex îl urmă și ocupă poziție în spatele altei lăzi, la doi metri distanță.

Mai jos, monstrul părea adormit.

Era chircit, fără să se miște, în apropierea peretelui care despărțea cala de sala motoarelor.

— OK, Naomi, poți deschide, spuse Holden.

Scutură cablul audio pentru a-l desprinde dintr-un colț al lăzii și-l lăsă mai moale.

— Se deschid ușile, anunță ea cu o voce care în casca lui părea fragilă și un pic neclară.

Ușile din spatele calei se deschiseră în tăcere, dând la iveală câțiva metri pătrați de obscuritate presărată cu stele. Monstrul nici nu observă deschiderea ușilor, sau poate că nu-i păsa.

— Li se întâmplă să hiberneze, nu? întrebă Amos, cablul audio care făcea legătura între costumul său și sas semănând cu un cordon ombilical high-tech. Ca și Julie, când a fost infectată. A hibernat în camera aia de hotel, pe Eros, timp de două săptămâni.

— Posibil, răspunse Holden. Cum vrei să procedăm? Aș spune să coborâm până acolo, să înhățăm creatura aia și s-o aruncăm afară. Dar nu mă încântă câtuși de puțin ideea de a o atinge.

— Mda, ar trebui să ne putem întoarce cu costumele pe noi, încuviință Amos.

Holden își aminti brusc de o zi din copilăria lui, când se întorsese acasă după ce se jucase afară. Fusese nevoit să se oprească în antreu și să se dezbrace de haine pentru ca mama

Tamara să-i permită să treacă în restul casei. Situația de față ar fi foarte asemănătoare, doar că era mult mai frig.

— Îmi pare rău că nu e o prăjină pe aici, spuse Holden uitându-se în jur și analizând diferitele obiecte depozitate în cală, sperând să găsească ceva care să se potrivească nevoilor sale.

— Ăăă… căpitane! făcu Amos. Se uită la noi.

Holden întoarse capul și-și dădu seama că Amos avea dreptate. Creatura nu-și mișcase decât capul, iar acum îi privea cu atenție, cu ochii luminați din interior de o strălucire albăstrie ireală.

— Bine, spuse Holden, deci nu hibernează.

— Știi, dacă reușesc să o desprind de peretele ăla cu un foc sau două, iar Alex bagă gaz, ar putea pur și simplu să zboare pe ușa din spate, nimerind direct în jetul propulsor. Ar trebui să fie suficient.

— Să ne gândim la…, spuse Holden, dar înainte de a-și duce gândul până la capăt, cala fu luminată de mai multe flash-uri luminoase când arma lui Amos scuipă foc.

Monstrul fu atins de mai multe ori și se rostogoli ușor în vid în direcția ușilor.

— Alex, dă-i…, spuse Amos.

Creatura intră în acțiune. Repezi un braț spre perete, iar membrul ei păru să se întindă pentru a-și atinge ținta, apoi efectuă o tracțiune atât de brutală, încât plăcile de oțel se deformară. Fugi spre partea superioară a calei cu așa o viteză, încât, atunci când izbi lada în spatele căreia se adăpostea Holden, tampoanele magnetice se desprinseră. Cala păru să se rotească atunci când impactul îl proiectă pe Holden în spate. Lada îi urmă mișcarea la fel de repede. Holden izbi cu putere peretele cu o fracțiune de secundă înaintea lăzii, iar paletul magnetic se prinse de acest nou suport, imobilizându-i un picior.

Sub efectul șocului, ceva i se îndoi urât la genunchi, iar pentru o clipă durerea îi coloră universul în roșu.

Amos începu să tragă de aproape asupra monstrului, însă creatura îl lovi fără efort, izbindu-l în sas cu suficientă forță, încât deformă ușa interioară. De îndată ce etanșeitatea acestuia fu compromisă, ușa exterioară se închise. Holden încercă să se miște, însă piciorul îi era imobilizat de ladă, iar cu electromagneții proiectați să țină pe loc un sfert de tonă la 10 g

nu părea în stare să reușească să și-l elibereze. Ledurile de control ale lăzii care permiteau neutralizarea magneților aveau o strălucire portocalie care indicau o blocare, la zece centimetri în afara razei lui de acțiune.

Monstrul se întoarse cu fața spre el. Ochii lui albaștri erau mult prea mari pentru capul său, oferindu-i o înfățișare ciudat de copilărească. Întinse o mână supradimensionată.

Holden trase până i se goli arma.

Rachetele miniaturale folosite ca muniție de pistolul fără recul explodară în mici nori de lumină și fum atingând creatura, fiecare dintre ele împingând-o puțin mai înapoi, smulgându-i în același timp o bucată de tors. Filamente negre țâșniră din răni și se întinseră prin cală ca o reprezentare desenată a unei proiecții de sânge. Când ultimul proiectil o lovi, monstrul fu smuls de lângă perete și împins spre ușile deschise.

Corpul în negru și roșu se rostogoli spre deschiderea întunericului înstelat, iar Holden începu să spere. La mai puțin de un metru de uși, creatura își întinse un braț și se apucă de marginea unei lăzi. Holden văzuse forța acelor mâini și știu că monstrul nu ar ceda.

— Căpitane! îi strigă Amos în ureche. Mai ești acolo?

— Aici, Amos. Am o mică problemă.

În timp ce vorbea, monstrul se ridică pe lada de care se apucase și rămase nemișcat. Un gargui hidos revenit brusc la starea lui minerală.

— Mă duc să declanșez deschiderea de urgență și vin să te iau, spuse Amos. Ușa interioară este distrusă, așa că vom pierde puțin aer, dar nu prea mult…

— Bine, dar grăbește-te, spuse Holden. Sunt blocat. Trebuie să dezactivezi magneții lăzii ăsteia.

O clipă mai târziu, ușa sasului se deschise cu un suflu de aer. Amos se pregătea să intre în cală când monstrul țâșni de pe lada lui, se prinse de perete cu o mână, iar cu cealaltă apucă un recipient greu din plastic și-l aruncă spre el. Imensul proiectil izbi peretele cu suficientă forță, așa că Holden simți vibrația prin echipament. Rată capul lui Amos cu câțiva centimetri. Mecanicul uriaș căzu pe spate înjurând, iar ușile sasului se închiseră din nou.

— Îmi pare rău, spuse Amos. Am intrat în panică. Lasă-mă să deschid…

— Nu! strigă Holden. Nu mai deschide nenorocita aia de ușă. Acum sunt blocat în spatele a doua lăzi. Mișcările ușii vor tăia cablul și n-am niciun chef să rămân blocat aici fără legătură radio.

Aparent mulțumită că se închisese sasul, creatura reveni la peretele dincolo de care se afla sala mașinilor și se ghemui din nou. Țesuturile sfâșiate ale rănilor făcute de arma lui Holden erau animate de pulsații slabe.

— Îl văd, căpitane, spuse Alex. Dacă bag gaz, cred că l-aș putea mătura din cală.

— Nu! strigară Naomi și Amos aproape în același timp.

— Nu, repetă Naomi. Uite unde se află Holden, sub lăzile acelea. Dacă am accelera brusc la câteva g, asta îi va rupe oasele, în caz că nu ar fi și el proiectat la exterior.

— Mda, are dreptate, spuse Amos. Manevra asta l-ar ucide pe căpitan. Nici nu intră în discuție.

Holden îi ascultă câteva clipe pe membrii echipajului, care căutau cel mai bun mod de a-l ține în viață, și văzu că monstrul se înghesuise în perete, părând că adormise din nou.

— Ei bine, spuse el întrerupându-i pe ceilalți, în situația actuală, un impuls la mai multe g m-ar face cu siguranță bucățele. Dar asta nu înseamnă că nu ar fi o soluție.

Cuvintele venite pe canalul radio părură emise de pe altă lume. La început, Holden nici măcar nu recunoscu vocea botanistului.

— Ei bine, spuse Prax, uite un lucru interesant.

CAPITOLUL 27

Prax

Când Eros s-a stins, toată lumea a asistat la sfârșitul ei. Stația fusese proiectată pentru înregistrarea de date științifice. Fiecare modificare, moarte sau metamorfoză fusese înregistrată și difuzată în întregul sistem solar. Ceea ce guvernele de pe Pământ și de pe Marte se străduiseră să ascundă s-a scurs în săptămânile și lunile care au urmat. Modul în care oamenii văzuseră problema depindea mai mult de cine erau decât de conținutul materialului filmat. Pentru unii era un eveniment. Pentru alții, un semn. Și pentru mult mai mulți decât ar fi vrut să creadă Prax, totul fusese un spectacol îngrozitor de decadent – un snuff movie[1] de Busby Berkeley.

Ca toți ceilalți membri ai echipei sale, Prax urmărise și el aceste difuzări. Întregul fenomen luase pentru el forme enigmatice. Tendința de a aplica logica biologiei convenționale efectelor protomoleculei era irezistibilă și în foarte mare măsură ineficientă. Luate individual, elementele erau ispititoare – curbele spiralate atât de asemănătoare cu o cochilie de nautilus, semnătura termică a corpurilor infectate care au urmat tipare aproape identice cu cele ale unor febre hemoragice. Dar nu ieșise nimic convingător.

În mod sigur cineva, undeva, alocase subvențiile necesare pentru a studia ce se întâmplase, însă munca lui Prax nu putea să aștepte, așa încât se întorsese la culturile lui de soia. Viața își continuase cursul. Nu fusese o obsesie, ci o enigmă știută de toți pe care altcineva trebuia să o rezolve.

Lipsit de greutate, cercetătorul plutea în fața unui post de operațiuni neocupat și observa ceea ce transmiteau camerele de securitate. Creatura încercă să ajungă la Holden, iar acesta trase continuu asupra ei. Prax văzu jeturile de filamente țâșnind din spatele creaturii în momentul în care proiectilele își atinseră

---

[1] *Snuff movie*: peliculă cinematografică despre uciderea sau sinuciderea reală a unei persoane (n.r.).

ținta. Fenomenul era cunoscut, fără îndoială. Apărea în toate scenele importante ale înregistrărilor de pe Eros.

Monstrul începu să se rostogolească. Avea o morfologie foarte apropiată de aceea a unei ființe umane. Un cap, două brațe, două picioare. Fără structuri autonome, fără palme sau coaste adaptate unei funcții diferite.

La postul de comandă, Naomi scoase un geamăt. Sunetul se auzea ciudat, netransmis prin canalul de comunicații. Părea ceva intim, într-un fel care o puse într-o situație oarecum incomodă, însă era ceva mai important. Un sentiment confuz îi plutea prin minte, ca și cum capul îi era plin cu câlți. Identifică această senzație. Se gândea la ceva, dar nu era conștient de asta.

— Sunt blocat, spuse Holden. Trebuie să dezactivezi magneții lăzii.

Creatura se afla acum în celălalt capăt al calei. Când intră Amos, ea se prinse cu o mână, iar cu cealaltă aruncă o ladă de dimensiuni apreciabile. În ciuda imaginii de proastă calitate, Prax putu distinge conturul clar al trapezului și al deltoizilor masivi, mușchii umflați înfricoșător de mult. Și totuși nu erau deplasați în mod excesiv. Prin urmare, protomolecula acționa în limitele unor constrângeri de ordin morfologic. Indiferent de natura creaturii, ea nu făcea ceea ce făcuseră eșantioanele de pe Eros. Creatura din cală dovedea, fără îndoială, aceeași tehnologie, însă era destinată unei alte aplicații. Câlții își schimbară forma.

— Nu! Nu mai deschide nenorocita aia de ușă. Acum sunt blocat în spatele a doua lăzi afurisite.

Creatura se întoarse lângă perete, în locul unde se odihnise mai devreme. Se ghemui acolo, cu rănile pulsându-i vizibil. Dar nu se *instalase* acolo. Cu motoarele oprite, nu exista nici cea mai mică forță gravitațională care să o mențină pe loc. Dacă se simțea bine în acel loc, era neapărat dintr-un motiv anume.

— Nu! exclamă Naomi. Se ținea de barele de securitate fixate în apropierea comenzilor, palidă la față. Nu. Uite unde se află Holden, sub lăzile acelea. Dacă accelerăm la câteva g, asta îi va rupe oasele, în caz că nu ar fi și el proiectat la exterior.

— Mda, are dreptate, spuse Amos. Părea obosit. Poate că așa își exprima el tristețea. Manevra asta l-ar ucide pe căpitan. Nici nu intră în discuție.

— Ei bine, în situația de față, un impuls la mai multe g m-ar face bucăți cu siguranță. Dar asta nu înseamnă că nu ar fi o soluție.

Lipită de perete, creatura se mișcă. Nu mult, dar se mișcase. Prax mări imaginea cât putu. O mână uriașă cu *gheare,* dar prevăzută totuși cu patru degete și un deget mare – se sprijinea de peretele metalic, în timp ce cealaltă îl sfâșia. Primul strat al peretelui, o structură izolatoare, se descompunea în lungi fâșii cauciucate. Odată îndepărtat acest obstacol, creatura atacă oțelul blindat de dedesubt. Mici așchii metalice începură curând să plutească în vid pe lângă ea, reflectând lumina ca niște steluțe. Dar de ce făcea asta? Dacă voia să distrugă nava, existau o mie de modalități mai eficiente. Sau poate încerca să-și croiască drum prin perete, pentru a ajunge undeva, urmând un semnal…

Câlții dispărură, făcând loc imaginii unei mlădițe palide ieșind dintr-o sămânță. Simți că zâmbește. „Ei bine, uite un lucru interesant”.

— Ce se întâmplă, doctore? întrebă Amos.

Prax înțelese că probabil vorbise cu voce tare.

— Ăăă, făcu el încercând să găsească cuvintele potrivite pentru a explica ceea ce văzuse. Încearcă să-și crească nivelul de expunere la radiații. Vreau să spun… versiunea de protomoleculă eliberată pe Eros se hrănea cu energia emanată de radiații și mi se pare normal ca asta să facă la fel…

— Asta? făcu Alex. Care asta?

— Această versiune. Vreau să spun că a fost în mod evident concepută să reprime majoritatea mutațiilor. A modificat foarte puțin corpul care o găzduiește. Pare a fi supusă unor noi limitări, dar are nevoie în continuare de o sursă de radiații.

— Dar de ce, doctore? întrebă Amos, care încerca să nu-și piardă răbdarea. De ce crezi că ar avea nevoie de radiații?

— Oh, pentru că am oprit motoarele, iar reactorul funcționează acum la ralanti, așa că încearcă să ajungă la miez.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Alex murmură o obscenitate.

— Bine, spuse Holden. Nu avem de ales. Alex, trebuie să mături chestia asta din navă înainte să treacă prin perete. Nu avem timp să elaborăm un nou plan de acțiune.

— Căpitane, spuse Alex. Jim…

— Voi fi în cală de îndată ce mizeria asta va fi fost expulzată, spuse Amos. Dacă nu vei fi acolo, căpitane, să știi că a fost o onoare pentru mine să mă aflu la ordinele tale.

Prax flutură din mâini, ca și cum gestul său le putea atrage atenția. Mișcarea îl făcu să descrie o curbă lentă pe puntea de operațiuni.

— Stați! Nu! Acesta este noul plan de acțiune. Protomolecula caută o sursă de radiații. Este ca o rădăcină care se îndreaptă către apă.

Naomi se întorsese să-l vadă în timp ce el se rotea. Protomolecula părea că se rotește și ea, iar creierul lui Prax îi dădu senzația că se afla sub el, angajată într-o spirală care se îndepărta. Închise ochii.

— Va trebui să ne lămurești, spuse Holden. Și cât mai repede. Cum o putem controla?

— Schimbați sursa, spuse Prax. Cât ar lua să pregătiți un container cu câțiva izotopi radioactivi neprotejați?

— Depinde, doctore, spuse Amos. Cât ne trebuie?

— Doar puțin mai mult decât degajă reactorul în momentul ăsta, zise Prax.

— O momeală, spuse Naomi apucându-l de mână și ducându-l la o bară de prindere de care el se apucă. Vrei să meșterești ceva care să-i pară creaturii o hrană mai bună, de care să te folosești pentru a o atrage în afara navei.

— Păi, asta am spus și eu. Nu asta am spus mai înainte? întrebă Prax.

— Nu chiar, nu, spuse Naomi.

Pe ecran, creatura forma treptat un nor de așchii metalice. Prax nu era sigur, deoarece imaginea nu avea o rezoluție prea bună, dar i se părea că, pe măsură ce săpa, mâna creaturii își schimba forma. Se întrebă în ce măsură restricțiile impuse formei protomoleculei luau în considerare rănile și vindecarea. Procesul de regenerare constituia o etapă propice pentru manifestarea unei deficiențe a limitărilor impuse. Cancerul era doar replicarea defectuoasă a unei celule. În cazul în care creatura începea să se modifice, exista riscul să nu se mai oprească.

— Oricum, spuse Prax, cred că ar trebui să acționăm rapid.

•

Planul era simplu. Amos avea să intre în cală și să-l elibereze pe căpitan imediat ce ușile exterioare s-ar fi închis în urma intrusului. Pe puntea de operațiuni, Naomi avea să declanșeze închiderea lor în momentul în care creatura se va fi repezit după momeala radioactivă. Iar Alex trebuia să pornească motoarele de îndată ce manevra nu risca să-l ucidă pe căpitan. Iar momeala – un cilindru de jumătate de kilogram într-un înveliș subțire de plumb, pentru a nu atrage monstrul prea devreme – avea să fie dusă prin sasul principal și aruncată în spațiu de singurul membru al echipajului rămas disponibil.

Prax plutea în interiorul sasului, cu momeala în mănușa groasă a echipamentului de protecție. Era copleșit de regrete și incertitudine.

— Poate ar fi mai bine să se ocupe Amos de partea asta, spuse Prax. Sincer să fiu, n-am desfășurat niciodată acțiuni extravehiculare.

— Îmi pare rău, doctore, dar trebuie să aduc la bord un căpitan de nouăzeci de kilograme, spuse Amos.

— Nu am putea automatiza manevra? Un braț articulat de laborator ar fi…

— Prax, spuse Naomi, iar blândețea tonului ei făcea cât o mie de mișcă-ți-curul-și-treci-la-treabă.

Prax mai verifică o dată etanșeitatea echipamentului său. Totul era în regulă. Costumul era mult mai bun decât cel pe care-l purtase la plecarea de pe Ganymede. Erau douăzeci și cinci de metri între sasul personalului aflat în apropierea părții din față a navei și ușile exterioare ale calei, situate la pupă. Nici măcar nu avea să fie nevoit să meargă până acolo. Trase de cablul radio pentru a se asigura că era bine fixat la priza sasului.

Era un alt aspect care nu trebuia trecut cu vederea. Oare interferențele radio constituiau un efect al emisiilor naturale ale monstrului? Prax încercă să-și imagineze cum ar putea fi generat biologic un astfel de fenomen. Oare efectul va înceta odată cu expulzarea creaturii de la bordul navei? Când va fi arsă de jetul propulsor?

— Prax, spuse Naomi. Acum e momentul.

— Bine, zise el. Mă duc.

Ușa sasului exterior se deschise. Primul său impuls fu să se avânte în întuneric ca într-o cameră mare. Al doilea fu să se târască în palme și genunchi și să-și mențină corpul cât mai

aproape de învelișul navei. Prax luă momeala într-o mână, după care se ridică și ieși.

Întunericul din jur era groaznic de apăsător. *Rosinanta* era doar o plută de metal și vopsea pe un ocean. Mai mult decât un ocean. Stelele îl înconjurau din toate părțile, cele mai apropiate aflate la sute de vieți distanță, apoi altele mai îndepărtate, și mai îndepărtate. Sentimentul că s-ar afla pe un mic asteroid sau satelit, scrutând un cer prea mare, îl descumpăni și se regăsi în vârful Universului, privind în adâncul unui abis fără fund. Era ceva în genul acelor iluzii vizuale care te fac să vezi forma unui vas, apoi două profiluri umane, apoi din nou vasul, în funcție de viteza de percepție. Prax zâmbi și-și desfăcu larg brațele pentru a îmbrățișa neantul, chiar în momentul în care simți în spatele limbii un început de senzație de greață. Citise numeroase descrieri ale euforiei declanșate de o experiență extravehiculară, dar ceea ce simțea acum era foarte diferit de ceea ce-și imaginase. Era ochiul lui Dumnezeu, sorbind lumina nenumăratelor stele, iar el era un fir de praf așezat pe un fir de praf, agățat cu cizmele lui magnetice de coca unei nave cu o putere infinit mai mare decât a lui și lipsit de orice importanță în fața acestei imensități. Sistemul audio al costumului cârâia din cauza radiațiilor de fond emise în timpul nașterii Universului, iar niște voci ireale murmurau printre paraziți.

— Hei, doctore! spuse Amos. E vreo problemă afară?

Prax privi în jur, așteptându-se să-l vadă pe mecanic lângă el. Dar nu era decât Universul alb-lăptos plin de stele. Erau atât de multe, încât păreau că-și însumează strălucirea. În schimb, *Rosinanta* era întunecată, cu excepția luminilor echipamentului său cu propulsie autonomă și, către spatele navei, a unui nor nebulos abia perceptibil, unde scăpase aerul din cală.

— Nu, spuse Prax. Nicio problemă.

Vru să facă un pas înainte, însă echipamentul refuza să se miște. Își trase piciorul cu greu, încercând să și-l desprindă de coca navei. Vârful cizmei se deplasă un centimetru și se opri. Îl cuprinse panica. Ceva nu era în regulă cu cizmele lui magnetice. În ritmul acesta nu va reuși să ajungă la ușa calei până să apuce creatura să sape suficient de mult pentru a pătrunde în sala motoarelor și la reactor.

— Ăăă… am o problemă, spuse el. Nu-mi pot mișca picioarele.

— Mecanismele de glisare la ce folosesc? replică Naomi.

— Oh, așa este, zise Prax ajustând dispozitivele de reglare a cizmelor pentru ca aderența să fie pe măsura forței sale. Totul este bine. Nu vă faceți griji.

În realitate, nu mersese în viața lui cu cizme magnetice, iar senzația era dintre cele mai ciudate. În cea mai mare parte a mișcării, piciorul îi părea liber, aproape că nu avea control asupra lui, dar când talpa se apropia de cocă exista un moment, foarte scurt, un punct critic în care forța de atracție prelua controlul și-i fixa piciorul, cu zgomot, pe suprafața metalică. Înainta astfel pas cu pas, plutind și fiind brusc atras spre suprafața de sprijin. Nu mai vedea ușile calei, dar era conștient de poziția celorlalți. Privind înapoi din locul în care se afla, erau pe stânga ajutajului. Dar în partea dreaptă a navei. „Nu, la tribord. În nave se spune tribord”.

Știa că dincolo de marginea de metal întunecat care marca extremitatea structurii, creatura săpa în peretele despărțitor, zgâria carnea navei, îndreptându-se spre inima ei. Dacă și-ar fi dat seama ce se întâmplă – dacă ar fi avut suficiente capacități cognitive pentru a dezvolta un raționament, fie și unul elementar –, putea foarte bine să iasă din cală și să se repeadă spre el. Pentru ea vidul nu era fatal. Prax se imagină încercând să scape făcând pași greoi, cu cizmele magnetice împovărătoare, în timp ce creatura îl făcea bucăți. Inspiră adânc, cuprins de fiori, și apucă momeala.

— Bine, spuse el. Sunt pe poziție.

— Acum este momentul potrivit, zise Holden cu o voce tensionată, căreia încerca să-i atenueze gravitatea.

— Sigur, spuse Prax.

Aplecat foarte mult spre coca navei, apăsă butonul micului temporizator, apoi se îndreptă și, solicitând fiecare mușchi al corpului, aruncă micul cilindru în vid. Obiectul se îndepărtă, străluci o clipă în lumina emisă din interiorul calei și dispăru. Prax avu brusc certitudinea că sărise o etapă, că învelișul din plumb nu avea să se desprindă așa cum ar fi trebuit.

— Se mișcă, spuse Holden. L-a simțit. Iese.

Și creatura apăru, degetele-i lungi și negre apucând marginea accesului în cală, apoi trupul întunecat săltându-se în afara navei, de parcă se născuse să trăiască în abis. Ochii aruncau o strălucire albăstrie. Prax nu-și auzea decât respirația panicată. Asemenea unui animal din vechile savane de pe Pământ, simți

nevoia să rămână nemișcat și tăcut, chiar dacă creatura nu l-ar fi auzit țipând în vidul din spațiu.

Creatura se mișcă. Își închise și își deschise de mai multe ori ochii înfricoșători, apoi sări. Lumina nemișcată a stelelor fu eclipsată la trecerea ei.

— A ieșit, spuse Prax, uimit de fermitatea vocii sale. A părăsit nava. Închideți imediat cala.

— Am înțeles, zise Naomi. Se închid ușile.

— Vin, căpitane, spuse Amos.

— Leșin, Amos, zise Holden, dar ținând cont de tonul ironic, Prax era destul de convins că glumește.

În tenebre, o stea licări, apărând apoi din nou. Și încă una. Prax urmărea traiectoria mental. Un alt punct luminos pâlpâi.

— Îi dau drumul, spuse Alex. Să mă anunțați când sunteți toți în siguranță, bine?

Prax scrută întunericul și așteptă. Strălucirea stelei era stabilă. Nu ar fi trebuit să clipească, la fel ca celelalte? Dacă a apreciat greșit? Sau creatura descria o buclă? Dacă era capabilă să se miște în vid, ar fi observat că Alex pune reactorul în funcțiune?

Prax se întoarse spre sasul principal.

Ceva mai devreme *Rosinanta* îi păruse ridicol de mică, o scobitoare suspendată într-un ocean de stele, iar acum distanța până la sas i se părea enormă. Își mișcă un picior, apoi pe celălalt, încercând să alerge fără a avea nicio clipă ambele tălpi desprinse în același timp de coca navei. Sistemul integrat al cizmelor magnetice făcea imposibilă ridicarea lor simultană, piciorul din spate fiind blocat câtă vreme cel din față nu avea un contact ferm cu suprafața de sprijin. Simți o furnicătură în spate și se împotrivi impulsului de a privi înapoi. Nu era nimic în spatele lui – chiar dacă ar fi fost ceva, nu l-ar fi ajutat cu nimic să se uite. Linia dreaptă trasată de cablu devenea o buclă atârnând în spatele lui pe măsură ce avansa. Trase de el pentru a-l întinde.

Ledurile verzi și galbene ale sasului deschis îl chemau ca într-un vis. Se auzi gemând ușor, dar sunetul se pierdu în torentul de obscenități debitate de Holden.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Naomi pe un ton sec.

— Căpitanul nu prea este în apele lui, răspunse Amos. Cred că și-a scrântit ceva.

— Am senzația că am născut prin genunchi, spuse Holden. O să-mi revin.

— Îi putem da drumul? întrebă Alex.

— Nu încă, spuse Naomi. Ușile calei sunt închise ermetic, atât cât se poate, până ajungem la destinație, dar sasul din față nu este închis.

— Aproape am ajuns, interveni Prax în timp ce gândea: „Nu mă lăsați aici. Nu mă lăsați în abis cu chestia aia”.

— Bine atunci, spuse Alex. Anunțați-mă când putem s-o ștergem de-aici.

În măruntaiele navei, Amos scoase un sunet ușor. Prax ajunse la sas și se aruncă în el atât de violent, încât articulațiile costumului scârțâiră. Smuci de cordonul ombilical, trăgându-l după el. Se împinse în peretele îndepărtat și apăsă comenzile până când ușa exterioară se închise culisând. În lumina slabă a sasului, Prax se roti lent în jurul celor trei axe. Ușa exterioară era în continuare închisă. Nimic nu-l sfâșia; nicio pereche de ochi strălucind albăstrii nu părea să se târască spre el. Lovi ușor în perete, în timp ce sunetul îndepărtat al unei pompe anunța prezența aerului.

— Sunt înăuntru, spuse el. În sas.

— Starea căpitanului e stabilă? întrebă Naomi.

— Dar ce, a fost vreodată? replică Amos.

— Sunt bine. Mă doare un genunchi, asta-i tot. Scoate-ne de aici.

— Amos! zise Naomi. Văd că ești încă în cală. Există vreo problemă?

— Posibil. Individul nostru a lăsat ceva în urmă.

— Nu-l atinge! Vocea lui Holden era aspră, ca un lătrat. Aducem un arzător și pârlim chestia asta până o reducem la componentele ei atomice.

— Nu cred că-i o idee bună, spuse Amos. Am mai văzut șmecherii ca asta și nu reacționează deloc bine la flacăra unui arzător.

Prax se ridică în picioare și-și reglă cizmele pentru a rămâne ușor fixat de podeaua sasului. Un țiuit scos de ușa interioară a sasului îi dădu de înțeles că poate să-și scoată în siguranță costumul și să se întoarcă în navă. Preferă să activeze unul dintre panourile murale. Comută pe o imagine din cală. Holden plutea în apropierea sasului calei. Agățat de o scară montată pe

perete, Amos examina ceva mic și strălucitor ce părea lipit de corpul navei.

— Ce-i aia, Amos? întrebă Naomi.

— Păi, ar trebui să curăț o parte din mizeria asta, spuse Amos. Dar seamănă mai mult cu o bombă incendiară obișnuită. Nu este foarte mare, dar cu siguranță suficient de puternică pentru a pulveriza totul pe o rază de aproximativ doi metri pătrați.

Urmă o scurtă tăcere. Prax desfăcu articulația etanșă a căștii sale, pe care o ridică deasupra capului, și-și umplu plămânii cu aerul din navă. Comută pe o cameră exterioară. Monstrul plutea în derivă în spatele navei, brusc vizibil din nou în lumina slabă a calei, ieșind, ușor-ușor, din raza lor vizuală. Era încovrigat în jurul momelii sale radioactive.

— O bombă, spuse Holden. Adică vreți să spuneți că creatura aia a lăsat o *bombă*?

— Și încă una al naibii de specială, dacă ar fi să mă întrebi, replică Amos.

— Amos, hai cu mine în sasul calei, spuse Holden. Alex, ce-ar mai fi de făcut înainte să ardem monstrul ăla? Prax s-a întors?

— Băieți, sunteți în sas? întrebă Alex.

— Acum da. Dă-i drumul.

— Nu-i nevoie să-mi spuneți de două ori, spuse Alex. Țineți-vă bine! Accelerăm.

Cascada biochimică creată de euforie, panică și reafirmarea propriei siguranțe încetini timpul de reacție al lui Prax, astfel încât atunci când *Rosinanta* acceleră nu stătea bine pe picioare. Fu răsturnat, izbit de perete, iar capul i se lovi de ușa interioară a sasului. Dar nu-i păsa. Se simțea minunat. Îl scosese pe monstru din navă, iar acum chestia aia ardea în jetul propulsor puternic al *Rosinantei,* sub ochii lui.

În momentul acela, un zeu furios izbi flancul navei și o trimise rostogolindu-se în vid. Prax fu smuls de la podea, aderența scăzută a tălpilor sale magnetice nereușind să facă nimic. Ușa exterioară a sasului se repezi spre el, iar lumea se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL 28

Avasarala

A mai fost un vârf. Al treilea. Doar că de această dată nu păreau să fie implicați monștrii lui Bobbie. Atunci poate… poate că era doar o coincidență. Ceea ce ducea la o întrebare: dacă nu venea de pe Venus, de unde venea totuși creatura?

Cu toate acestea, lumea întreagă conspirase să-i distragă atenția.

— Nu este persoana pe care o credeam, doamnă, spuse Soren. Și eu m-am păcălit în privința acestei sărmane marțiene singuratice. Are calități.

Avasarala se lăsă pe spătarul scaunului. Raportul serviciilor de informații de pe ecranul ei o înfățișa pe femeia căreia-i spunea Roberta Draper în haine civile. Ținuta aceea o făcea să pară mai impresionantă, dacă era posibil așa ceva. Numele afișat era Amanda Telelé. Element operativ independent care lucra pentru Serviciile de Informații Marțiene.

— Încă studiez problema, spuse Soren. Se pare că a existat într-adevăr o Roberta Draper, însă a murit pe Ganymede împreună cu ceilalți pușcași marini.

Cu un gest, Avasarala puse capăt discuției și derulă raportul. Înregistrările mesajelor steganografice trimise pe căi ocolitoare între presupusa Bobbie și un agent marțian cunoscut activ pe Luna începeau în ziua în care fusese recrutată de Avasarala. Avasarala se aștepta ca frica să-i strivească pieptul, sentimentul de trădare. Nu se întâmplă nimic. Trecu la alte secțiuni ale raportului, aflând noi informații, și așteptă o reacție fizică. În continuare nimic.

— Și din ce motiv am făcut investigații în această direcție? întrebă ea.

— Intuiția, spuse Soren. Comportamentul ei de îndată ce nu se mai afla în prezența dumneavoastră. Se dovedea a fi puțin prea… lunecoasă, cred. Ceva nu părea în regulă cu ea. Așa că am luat inițiativa. Am spus că era decizia dumneavoastră.

— Ca să nu trec drept o tâmpită desăvârșită ca urmare a faptului că am invitat personal o cârtiță în biroul meu?

— Mi s-a părut mai politicos să procedez astfel, spuse Soren. În cazul în care căutați o modalitate de a mă recompensa pentru bunele mele servicii, accept bucuros prime și promovări.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Avasarala.

Soren așteptă, ușor aplecat în față, sprijinindu-se pe vârfurile degetelor. Aștepta ca ea să dea ordin să o aresteze pe Bobbie și să o supună unui interogatoriu complet din partea contraspionajului. Eufemistic vorbind, „interogatoriul complet din partea contraspionajului" era considerat printre cele mai neplăcute, dar erau în război cu planeta Marte, iar un agent valoros implantat în inima Națiunilor Unite putea deține informații de o valoare extraordinară.

„Și atunci de ce nu am nicio reacție față de toate acestea?" gândi Avasarala.

Întinse o mână spre ecran, dar își suspendă gestul și-și retrase mâna, încruntându-se.

— Doamnă? spuse Soren.

Era un detaliu nesemnificativ, neașteptat. Soren tocmai își mușcase buza de jos. O mișcare fină, aproape insesizabilă. Asemenea ticului trădător de la masa de poker. Iar când îl văzu, Avasarala își dădu seama.

Nu era nevoie să reflecteze asupra problemei, să disece, să se îndoiască sau să reflecteze ulterior. Pur și simplu se afla acolo, la fel de limpede în mintea ei ca și cum știuse dintotdeauna, complet și perfect. Soren era nervos, pentru că raportul studiat de ea nu ar fi rezistat unui examen riguros.

Și nu ar fi rezistat pentru că era fals.

Era un fals pentru că Soren lucra pentru altcineva, cineva care voia să controleze informațiile care ajungeau la biroul lui Avasarala. Nguyen își refăcuse mica flotă, iar ea nu știuse nimic, deoarece Soren se ocupa de monitorizarea fluxului de informații. Cineva știuse că Avasarala trebuia controlată. Manipulată. Totul fusese gândit și pus în aplicare cu mult timp înainte ca Ganymede să-și înceapă declinul. Monstrul de pe Ganymede fusese prevăzut.

La fel și Errinwright.

El o lăsase să solicite negocieri de pace, el o lăsase să creadă că îi subminase autoritatea lui Nguyen, el îi permisese să o ia pe

Bobbie în echipa sa. Și toate acestea doar pentru ca ea să nu bănuiască nimic.

Nu era un fragment scăpat de pe Venus, ci un proiect militar. O armă pe care Terra voia să o aibă pentru a-și distruge rivalii înainte de finalizarea proiectului extraterestru de pe Venus, indiferent despre ce era vorba. Cineva – Mao-Kwikowski, cel mai probabil – păstrase un eșantion de protomoleculă într-un laborator secret și, după ce a făcut din el o armă, a deschis licitația.

Atacul asupra satelitului Ganymede era, pe de o parte, o dovadă a puterii armei, iar pe de altă parte, o lovitură devastatoare pentru aprovizionarea cu alimente a planetelor exterioare. APE nu figurase nicicând pe lista ofertanților. Iar Nguyen se dusese în sistemul jupiterian pentru colectarea mărfurilor, James Holden și micul său botanist interveniseră într-un moment sau altul al acestei etape, iar Marte înțelesese că avea să piardă târgul.

Avasarala se întrebă cât îi dăduse Errinwright lui Jules-Pierre Mao să liciteze mai mult decât Marte. Probabil fusese nevoit să ofere mai mult decât bani.

Terra era pe cale să obțină prima sa armă protomoleculară, iar Errinwright o lăsase pe Avasarala pe dinafară deoarece ei nu i-ar fi plăcut ceea ce se pregătea să facă, indiferent ce i-ar fi trecut prin cap. Or, ea era una dintre foarte puținii oameni din sistemul solar care puteau să-l oprească.

Se întrebă dacă încă se mai număra printre acei foarte puțini oameni.

— Mulțumesc, Soren, spuse ea. Apreciez efortul tău. Știm unde se află?

— Vă caută, răspunse Soren schițând un zâmbet viclean. E posibil să creadă că dormiți. Este destul de târziu.

— Să dorm? Da, îmi amintesc vag de chestia asta, spuse Avasarala. Foarte bine. Va trebui să discut cu Errinwright.

— Doriți să pun s-o aresteze?

— Nu, nu doresc.

Abia i se observă dezamăgirea.

— Cum ar trebui să acționăm? întrebă Soren.

— Am să discut asta cu Errinwright, spuse ea. Vrei să-mi aduci un ceai?

— Da, doamnă, zise el și ieși închinându-se.

Avasarala se lăsă pe spătarul scaunului. Mintea îi era calmă. Corpul îi era deopotrivă în alertă și relaxat, ca și cum tocmai încheiase o meditație foarte lungă și eficientă. Solicită legătura și așteptă să vadă cât îi va lua lui Errinwright sau asistentului lui să răspundă. De îndată ce făcu solicitarea, fu marcată AȘTEPTARE PRIORITARĂ. Trei minute mai târziu, Errinwright era online. Vorbea de la terminalul personal, iar imaginea tremura în ritmul hurducăturilor vehiculului cu care se deplasa. Acolo unde se afla era noapte.

— Chrisjen! spuse el. E vreo problemă?

— Nimic special, răspunse ea blestemând în gând legătura, fiindcă ar fi vrut să-i vadă fața, să-l vadă cum o minte. Soren mi-a împărtășit elemente noi și interesante. Serviciile noastre de informații sunt de părere că ofițerul meu de legătură marțian e spion.

— Serios? spuse Errinwright. Păcat. Dispui arestarea ei?

— Nu cred, spuse Avasarala. Cred că mai degrabă am să mă folosesc de ea. E mai bine să manipulezi un inamic demascat. Nu ești de aceeași părere?

Ezitarea fu foarte scurtă:

— E o idee bună. Atunci fă așa.

— Mulțumesc, domnule.

— Dacă tot m-ai sunat, aș vrea să te întreb ceva. Ai vreo problemă care să-ți necesite prezența la birou, sau ai putea lucra într-o navă?

Ea zâmbi. Făcea, așadar, următoarea mutare.

— La ce te gândești?

Mașina lui Errinwright ajunse la o porțiune de șosea mai netedă, iar chipul său deveni mai clar pe ecran. Purta un costum negru cu cămașă albă cu guler ridicat, fără cravată. O ținută care-i dădea un aer de preot.

— Ganymede. Trebuie să arătăm că luăm foarte în serios ceea ce se întâmplă în zonă. Secretarul general dorește ca cineva de rang înalt să meargă personal acolo, pentru a face un raport cu privire la aspectul umanitar al situației. Și cum ești în temă, s-a gândit că ai fi persoana potrivită să ne reprezinte. În ceea ce mă privește, m-am gândit că ai avea posibilitatea să cercetezi și povestea cu atacul inițial.

— Suntem în plin război, spuse Avasarala. Nu cred că Flota va fi dispusă să se lipsească de una dintre navele sale pentru a-mi

transporta bătrânele ciolane până acolo. În plus, mă ocup de coordonarea investigației legate de planeta Venus, nu? Autoritate nerestricționată și tot ce decurge de aici.

Errinwright zâmbi exact ca și cum voia ca ea să facă lucrul acesta.

— M-am ocupat eu de tot. Jules-Pierre Mao se deplasează cu unul dintre iahturile sale de pe Luna spre Ganymede pentru supravegherea operațiunilor de ajutor umanitar desfășurate de compania sa. Și a oferit un loc la bord. Condițiile de călătorie sunt mult mai bune decât ai obține de la serviciu. Probabil și lățimea de bandă va fi mai bună. Poți continua monitorizarea planetei Venus de pe iaht.

— Mao-Kwik face acum parte din guvern? Nu știam, spuse ea.

— Suntem toți în aceeași tabără. Mao-Kwik este interesat la fel de mult ca oricine altcineva ca acei oameni să fie îngrijiți.

Ușa se deschise și Roberta Draper intră în biroul lui Avasarala. Arăta ca naiba. Avea un ten pământiu, de parcă nu dormise de foarte multă vreme. Maxilarele îi erau încleștate. Avasarala dădu din cap, arătându-i scaunul.

— Am nevoie de o lățime de bandă foarte mare, spuse ea.

— Nu va fi nicio problemă. Vei avea prioritate absolută pe toate canalele de comunicare.

Marțiana se așeză de cealaltă parte a biroului, mult în afara zonei de acoperire a camerei. Își încleștă palmele pe coapse, cu coatele lipite de corp, ca un luptător pregătit să intre în cușcă. Avasarala se forță să nu se uite la ea.

— Pot să mă mai gândesc la problema asta?

— Chrisjen, spuse Errinwright apropiindu-și de terminal fața lui rotundă care umplu tot ecranul, i-am spus secretarului general că s-ar putea să nu meargă treaba asta. Chiar și cu cel mai bun dintre iahturi, o călătorie în sistemul jupiterian nu este una de plăcere. Dacă ai prea multe de făcut sau nu te tentează această călătorie, spune-mi fără nicio jenă și am să găsesc pe altcineva. Doar că nimeni nu va fi la fel de potrivit ca tine.

— Cine ar putea fi? spuse Avasarala agitându-și mâna. În sinea ei fierbea de mânie. Foarte bine. M-ai convins. Când trebuie să mă îmbarc?

— Plecarea iahtului este programată peste patru zile. Îmi pare rău pentru termenul prea scurt, dar abia în urmă cu o oră am primit confirmarea.

— O întâmplare fericită.

— Dacă aș fi un tip evlavios, aș spune că toate acestea au o semnificație. Îi voi comunica lui Soren toate detaliile.

— Mai bine comunică-mi-le direct, spuse Avasarala. Soren va avea deja multe de făcut.

— Cum vrei, spuse el.

Șeful ei declanșase în taină un război. Lucra cu aceleași companii care lăsaseră duhul să iasă din clondir pe Phoebe, care sacrificaseră Erosul și amenințau întreaga omenire. Era un băiețel speriat îmbrăcat în haine bune și care căuta să se bată crezând că se poate descurca, deoarece era îngrozit de adevărata amenințare. Ea îi zâmbi. Mulți oameni, bărbați și femei, își găsiseră deja sfârșitul din cauza lui și a lui Nguyen. Pe Ganymede muriseră copii. Centurienii aveau să se lupte pentru fiecare calorie. Unii aveau să moară de foame.

Obrajii dolofani ai lui Errinwright se lăsară în jos un milimetru. Sprâncenele i se încruntară imperceptibil. Știa că ea știa. În mod sigur știa. La nivelul lor, jucătorii nu-și înșelau adversarul. Și câștigau chiar dacă adversarii lor știau exact ce se întâmplă. La fel cum, în această clipă, el era pe cale să câștige împotriva ei.

— Te simți bine? întrebă el. Cred că este prima dintre conversațiile noastre din ultimii zece ani în care nu ai spus ceva vulgar.

Avasarala rânji spre ecran și întinse degetele ca și cum voia să-l mângâie.

— Lichea, spuse ea grijulie.

Când comunicarea se întrerupse, își luă o clipă capul în mâini, expiră și inspiră zgomotos, concentrându-se. Când își reveni, Bobbie se uita la ea.

— Bună seara, spuse Avasarala.

— Am încercat să dau de dumneavoastră, spuse Bobbie. Toate solicitările mele au fost blocate.

Avasarala lăsă să-i scape un ușor mârâit.

— Trebuie să vorbim despre ceva. Sau mai degrabă despre cineva – Soren, spuse Bobbie. Vă amintiți de datele de care i-ați spus să se ocupe acum câteva zile? Le-a transmis altcuiva. Nu știu cui anume, dar este militar. Sunt sigură.

„Deci de asta i-a țâțâit curul”, gândi Avasarala. A fost prins cu mâța-n sac. Acest imbecil nenorocit l-a subestimat pe pușcaș.

— Bine, spuse ea.

— Înțeleg foarte bine că nu aveți niciun motiv să mă credeți pe cuvânt, zise Bobbie, dar… Bine, de acord. De ce râdeți?

Avasarala se ridică și-și întinse brațele până simți în articulațiile umerilor o durere plăcută.

— În clipa aceasta, ești efectiv singura persoană din echipa mea în care pot avea cu adevărat încredere. Îți amintești când am spus că cele întâmplate pe Ganymede nu s-au petrecut din cauza noastră? Nu a fost atunci vina noastră, dar acum este. Am făcut o achiziție și cred că avem de gând s-o folosim împotriva voastră.

Bobbie se ridică brusc în picioare. Chipul ei, pur și simplu palid cu o clipă în urmă, deveni livid.

— Trebuie să-mi informez superiorii, spuse ea cu o voce groasă, gâtuită.

— Nu, e inutil. Sunt informați. Iar deocamdată nu poți dovedi nimic, ca de altfel nici eu. Dacă le spui acum despre asta, vor difuza știrea, pe care noi ne vom grăbi să o dezmințim, și bla-bla-bla. Cea mai mare problemă este că te vei întoarce pe Ganymede împreună cu mine. Sunt trimisă acolo.

Și îi explică totul marțienei: raportul fals al celor de la Informații elaborat cu grijă de Soren și implicațiile lui; trădarea lui Errinwright și misiunea pe Ganymede la bordul iahtului lui Mao-Kwik.

— Nu puteți face asta, spuse Bobbie.

— Într-adevăr, e o catastrofă, recunoscu Avasarala. Îmi vor spiona toate conversațiile, dar probabil o fac și aici. Iar dacă mă trimit pe Ganymede, pot să jur că nu se va întâmpla absolut nimic acolo. Vor să mă țină departe până când va fi prea târziu pentru a mai putea schimba ceva. Sau cel puțin asta încearcă să facă. Pentru că n-am să mă las dată la o parte.

— Nu vă puteți îmbarca pe nava aceea, spuse Bobbie. E o capcană.

— Firește că este o capcană, spuse Avasarala cu un gest vag al mâinii. Dar este o capcană în care trebuie să intru. Cum să refuz o cerere din partea secretarului general? Dacă se află, toată lumea va începe să creadă că vreau să mă retrag. Nimeni nu susține un jucător care peste un an nu va avea putere. Jucăm pe termen lung, ceea ce înseamnă că trebuie să par puternică pe termen lung. Errinwright este conștient de asta. De aceea a și adoptat această tactică.

Afară, o altă navetă se desprindea de sol. Avasarala auzea deja mugetul combustiei și simțea presiunea forței de propulsie și a gravitației artificiale. Trecuseră treizeci de ani de când nu mai ieșise din puțul gravitațional al Pământului. Nu avea să fie prea plăcut.

— Dacă urcați la bordul iahtului vă vor ucide, spuse Bobbie accentuând fiecare cuvânt.

— Nu așa se joacă jocul acesta, zise Avasarala. Ceea ce ei…

Ușa se deschise din nou. Soren avea o tavă în mâini, cu un ceainic din fontă și o singură ceașcă fără toartă, emailată. Deschise gura să spună ceva, când o văzu pe Bobbie. Îi era ușor să uite de corpolența tinerei femei câtă vreme nu vedea un bărbat de talia lui Soren făcându-se evident mai mic în fața ei.

— Ceaiul meu! Excelent. Vrei, Bobbie?

— Nu.

— Foarte bine. Pune-l acolo, Soren. Doar nu-l beau cu tine stând în picioare. Bine. Toarnă-mi în ceașcă.

Avasarala îl privi cum îi întoarce spatele pușcașului. Nu-i tremurau mâinile; trebui să-i recunoască măcar această calitate. Avasarala rămase tăcută așteptând să-i dea ceaiul, ca un cățeluș care învăța să aducă o jucărie. Când îl primi, suflă deasupra lichidului fierbinte pentru a-i îndepărta vălul fin de abur care se înălța. Soren avu grijă să nu se întoarcă, evitând să dea ochii cu Bobbie.

— Altceva, doamnă?

Avasarala zâmbi. Oare câți oameni omorâse băiatul acesta prin simplul fapt că o mințise? Nu va ști niciodată cu exactitate, ca de altfel nici el. Cel mai bine era să se asigure că nu vor mai fi alte victime.

— Soren, spuse ea, vor afla că tu ai fost.

Era prea mult. Se uită peste umăr. Apoi se uită din nou la bătrâna doamnă, verde la față.

— Despre cine vorbiți? spuse el încercând să apeleze la farmecul său.

— Despre ei. Dacă te bazezi să te ajute în carieră, vreau să înțelegi un lucru: nu vor mișca un deget pentru tine. Genul de tipi pentru care lucrezi? Deoarece nu tolerează eșecul, de îndată ce vor afla că ai dat-o în bară, nu vei valora nimic pentru ei.

— Eu…

— Și nici eu. Ai grijă să nu-ți uiți vreun lucru la birou.

Avasarala îl privi drept în ochi. Viitorul pe care îl planificase și pentru care muncise, după care se modelase, acel viitor tocmai se prăbușise. În schimb, se profila o existență dependentă de ajutoarele de stat. Nu era suficient. Nu era deloc suficient. Însă doar la atât se putu gândi într-un timp așa de scurt.

Când ușa se închise în urma lui, Bobbie își drese glasul:

— Ce se va întâmpla cu el?

Avasarala își gustă ceaiul. Era bun, un ceai verde proaspăt, perfect preparat – puternic și plăcut, câtuși de puțin amar.

— Cui îi pasă? spuse ea. Iahtul lui Mao-Kwik pleacă peste patru zile. Așa că nu avem prea mult timp la dispoziție. Și niciuna dintre noi nu se va putea duce la budă fără știrea celor răi. Am să-ți dau o listă de persoane cu care trebuie să mă întâlnesc la un pahar, la un prânz sau la o cafea înainte să plecăm. Treaba ta va fi să aranjezi întâlnirile ca și cum o fac eu.

— Acum sunt asistenta dumneavoastră personală? bombăni Bobbie.

— Tu și soțul meu sunteți singurii oameni în viață care, din câte știu, nu încearcă să-mi pună bețe în roate, spuse Avasarala. Atât de rău am ajuns în momentul de față. Trebuie să plec și nu mă pot baza pe nimeni altcineva. Așadar, ești asistenta mea personală. Ești garda mea de corp. Ești psihiatrul meu. Ești totul. Tu.

Bobbie coborî privirea și oftă prelung, cu nările dilatate. Își țuguie buzele și clătină o dată, repede, din capul masiv – la stânga, apoi la dreapta și înapoi în centru.

— Ați pus-o, zise ea.

Avasarala mai luă o gură de ceai. Ar fi trebuit să fie distrusă. Cu lacrimi în ochi. I se luase propria putere, o jucaseră pe degete. Jules-Pierre Mao stătuse acolo, la mai puțin de un metru de unde se afla ea acum, și chicotise în barbă. Errinwright, Nguyen și cine o mai fi implicat în mica lui clică. Fusese dusă de nas. Și ea stătea acolo, trăgând sfori și acordând favoruri, crezând că acționează în vreun fel. Luni de zile – ani, poate – nu observase că era ținută la distanță.

Își bătuseră joc de ea. Ar fi trebuit să se simtă umilită, dar se simțea, de fapt, plină de viață. Era jocul ei, iar dacă Avasarala se afla în urmă la jumătatea partidei, asta însemna că se așteptau să piardă. Era cel mai bine să fie subestimată.

— Ai o armă?

Bobbie aproape izbucni în râs.

— Nu se acceptă ca soldații marțieni să se plimbe înarmați prin birourile Națiunilor Unite. Sunt nevoită chiar să mănânc micul dejun cu tacâmuri din plastic. Suntem în război.

— Bine, bine. De cum ne îmbarcăm pe iaht, ești responsabilă de siguranța mea. Deci vei avea nevoie de o armă. Mă ocup eu de problema asta.

— Puteți s-o faceți? Sinceră să fiu, aș prefera echipamentul meu de luptă.

— Echipamentul tău de luptă? Ce echipament?

— Când am ajuns aici aveam un costum de luptă blindat. Înregistrarea video cu monstrul a fost făcută cu camera integrată a acelui costum. Mi s-a spus că urma să fie încredințat specialiștilor voștri pentru a se convinge că înregistrarea originală nu fusese trucată.

Avasarala se uita la Bobbie în timp ce-și sorbea ceaiul. Michael-Jon ar ști unde se află echipamentul. Ar putea să-l sune mâine-dimineață și să aranjeze să fie dus la bordul iahtului lui Mao-Kwik, cu o mențiune inofensivă pe ambalaj – GARDEROBĂ, de pildă.

Crezând, probabil, că bătrâna doamnă încă nu era convinsă, Bobbie continuă:

— Pe bune. Dacă-mi dați o armă, sunt soldat. Dacă-mi faceți rost de echipamentul de luptă, devin supererou.

— Dacă-l mai avem, îl vei primi înapoi.

— În regulă, spuse Bobbie.

Zâmbi. Pentru prima dată de când se întâlniseră, lui Avasarala îi era frică de ea.

„Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care te forțează să-ți pui echipamentul acela!”

CAPITOLUL 29

Holden

Gravitația reveni de îndată ce Alex puse iarăși motorul în funcțiune, iar Holden coborî plutind spre podeaua sasului calei la o accelerație confortabilă de 0,5 g. Odată cu expulzarea din navă a monstrului, nu mai aveau niciun motiv să se grăbească. Trebuia pur și simplu să se depărteze cât mai mult de el și să-l treacă prin jetul gazului propulsor, descompunându-l astfel în particule subatomice. Nici măcar protomolecula nu ar supraviețui unei reduceri la nivel ionic.

Oricum, spera să fie așa.

Când atinse puntea, intenționă să se îndrepte spre monitorul din perete pentru a verifica imaginile captate de camerele de la pupă. Voia să asiste la spectacolul calcinării acelei creaturi, dar în momentul în care luă contact cu podeaua, o durere fulgerătoare îi explodă în genunchi. Scoase un țipăt și se prăbuși.

Amos se apropie de el, anclanșă tălpile magnetice și îngenunche.

— E în regulă, căpitane?

— E bine. Adică un bine din categoria cred-că-mi-am-bușit-genunchiul.

— Mda. O rană articulară este mult mai puțin dureroasă în condiții de microgravitație, nu?

Holden se pregătea să-i dea o replică, însă exact în acel moment o lovitură ca de ciocan uriaș izbi flancul navei. Coca răsună ca un gong. Motorul lui *Rosi* se opri aproape instantaneu, iar nava se repezi într-o vrie strânsă. Amos fu aruncat departe de Holden și traversă sasul, lovind ușa exterioară. Holden alunecă la nivelul podelei și se opri în perete, în picioare, lângă mecanic; genunchiul rănit alunecă sub el, iar durerea fu atât de violentă, încât aproape leșină.

Cu o mișcare a bărbiei apăsă un buton din interiorul căștii, iar costumul blindat îi injectă o doză masivă de amfetamine și analgezice. În câteva secunde, deși simțea în continuare

durerea de la genunchi, o putea ignora cu ușurință. Îngustarea câmpului vizual dispăru și sasul fu din nou scăldat într-o lumină foarte puternică. Inima începu să-i bată cu putere.

— Alex, spuse el, știind răspunsul înainte să fi pus întrebarea, ce-a fost asta?

— Când am trecut creatura prin jetul propulsor, bomba din cală a explodat, explică pilotul. Avem pagube serioase în cală, la învelișul exterior și în sala motoarelor. Sistemul de securitate al reactorului l-a închis automat. Cala s-a transformat într-un al doilea propulsor în momentul exploziei, ceea ce ne-a aruncat în vrie. Nu am niciun control asupra navei.

Amos scoase un mârâit și începu să-și miște membrele.

— La naiba…

— Trebuie să ieșim din vrie, spuse Holden. De ce ai nevoie ca să pornești din nou stabilizatoarele?

— Jim, interveni Naomi, mi-e teamă că Prax a fost rănit. Nu mai mișcă.

— E pe moarte?

Ezitarea dură o secundă care parcă nu se mai termina.

— Costumul lui este de altă părere.

— Atunci mai întâi nava, spuse Holden. Primul ajutor după aceea. Alex, radioul este din nou funcțional, iar sistemul de iluminare și-a revenit. Deci nu mai sunt interferențe, iar bateriile trebuie să fie mereu pregătite. De ce nu poți porni stabilizatoarele?

— Se pare că… pompa primară și cea secundară au căzut. Nu avem presiune hidraulică.

— Confirmat, spuse Naomi o clipă mai târziu. Primara nu se afla în zona exploziei. Dacă s-a ars, atunci în sala motoarelor trebuie să fie dezastru. Secundara este pe puntea de deasupra. Nu ar fi trebuit să fie afectată fizic, dar a existat un vârf mare de putere chiar înainte de oprirea reactorului, ceea ce a avut ca urmare arderea sau declanșarea unui disjunctor.

— Bine, o să ne ocupăm de asta. Amos, spuse Holden în timp ce se îndrepta spre ușa exterioară a sasului calei, pe care era întins mecanicul. Ești teafăr?

Uriașul răspunse afirmativ, făcând un gest cu mâna după moda centuriană, după care mârâi:

— Pur și simplu mi s-a tăiat respirația, nimic mai mult.

— Trebuie să te ridici, bătrâne, zise Holden.

În gravitația parțială generată de mișcarea lor de rotație, picioarele i se păreau grele, supra-încălzite și la fel de rigide ca niște țăruși. Fără toate substanțele care-i curgeau prin vene, simplul fapt de a sta în picioare cu siguranță l-ar fi făcut să urle de durere. Însă îl ridică pe Amos, ceea ce-i spori și mai mult presiunea asupra rănii.

„Voi plăti mai târziu pentru asta”, gândi el, însă efectul amfetaminelor făcea ca acel „mai târziu” să pară foarte îndepărtat.

— Cum? bâigui Amos.

Probabil avea comoție, însă Holden va avea grijă să i se acorde asistență medicală după ce vor fi preluat controlul asupra navei.

— Trebuie să ajungem la pompa hidraulică din circuitul secundar, spuse Holden forțându-se, în ciuda drogurilor, să vorbească încet. Care este cel mai rapid punct de acces?

— Atelierul din sala motoarelor, răspunse Amos, după care închise ochii, părând să ațipească în picioare.

— Naomi, spuse Holden, poți prelua de acolo controlul asupra costumului lui Amos?

— Da.

— Atunci injectează-i o doză masivă de amfetamine. Nu-l pot trage după mine și am nevoie de el.

— Am înțeles, spuse ea.

Câteva secunde mai târziu, ochii lui Amos se deschiseră brusc.

— Fir-ar să fie! Am adormit?

Încă mai bolborosea cuvintele, dar se simțea în ele un fel de energie sălbatică.

— Trebuie să ajungem la punctul de acces de la atelierul din sala motoarelor. Ia tot ce crezi că ne trebuie pentru a pune pompa în funcțiune. Probabil s-a declanșat un disjunctor sau o parte din cablaj e ars. Ne vedem acolo.

— Bine, spuse Amos, după care se ajută de inelele de sprijin fixate în podea pentru a ajunge la ușa interioară a sasului. O clipă mai târziu îl deschise și dispăru în cealaltă parte.

Ca urmare a mișcării de rotație a navei, gravitația îl menținea pe Holden la jumătatea distanței dintre podea și peretele de la tribord. Scările și inelele fixate pentru a facilita deplasările în condiții de gravitație scăzută nu erau orientate, evident, în

direcția bună. N-ar fi fost o problemă reală dacă ar fi avut patru membre funcționale, dar piciorul rănit îi îngreuna manevra.

Și, desigur, de îndată ce ar fi depășit centrul de rotație al navei totul s-ar fi inversat.

Pentru o clipă, perspectiva se schimbă. Efectul Coriolis îi zgâlțâi puternic oscioarele urechii interne și se trezi călărind un capac metalic aflat într-o mișcare de rotație, pierdut într-o cădere liberă permanentă. Apoi ajunse sub el, riscând să fie strivit. Sângele îi urcă în obraji și fu cuprins de o transpirație bruscă ce-i vestea o senzație de greață, în timp ce creierul său căuta un scenariu acceptabil pentru a-și explica amețeala. Activă cu ajutorul bărbiei unele comenzi ale costumului și își injectă o doză masivă de antivomitiv.

Fără a sta prea mult pe gânduri, Holden se prinse de inelele din podea pentru a ajunge la ușa interioară a sasului. Îl văzu pe Amos umplând o găleată de plastic cu scule și materiale pe care le scotea din dulapuri și sertare.

— Naomi, spuse Holden, mă duc să arunc o privire în sala motoarelor. Mai avem acolo camere funcționale?

Ea scoase un soi de mormăit dezgustat pe care el îl interpretă ca răspuns negativ, după care spuse:

— Am sisteme defecte în toată nava. Fie sunt distruse, fie nu mai sunt alimentate.

Holden se urcă pe trapa ce separa atelierul de sala motoarelor. Pe trapă, un indicator de stare clipea cu un roșu furios.

— La naiba, exact de ce m-am temut.

— Ce este? întrebă Naomi.

— Nici tu nu mai ai senzorii de mediu, nu?

— Nu pe cei din sala motoarelor. Aceia au căzut toți.

— Ei bine, spuse Holden oftând, sistemul trapei spune că în partea cealaltă nu există aer. Bomba incendiară a făcut o gaură în cocă, iar în sala motoarelor e vid.

— Ah! făcu Alex. Cala e în aceeași situație.

— Și ușa calei este distrusă, adăugă Naomi. Și sasul.

— Și o potârniche într-un păr nenorocit[2], spuse Amos cu un grohăit dezgustător. Să facem cumva să stabilizăm nava, după care dau o tură pe afară să vedem cum stăm.

— Amos are dreptate. Să facem totul în ordine, zise Holden.

[2] Aluzie la un vers dintr-o colindă de Crăciun, *The Twelve Days of Christmas* (n.tr.).

Lăsă trapa și se ridică în picioare. Străbătu cu un mers ezitant peretele puternic înclinat, până la panoul de acces în fața căruia îl aștepta, cu găleata în mână, Amos. În timp ce mecanicul folosea o cheie dinamometrică pentru a desface panoul, Holden spuse:

— De fapt, Naomi, scoate tot aerul și din atelier. Sub puntea patru nu există atmosferă. Deblochează siguranțele ca să putem deschide, în caz de nevoie, trapa de la sala motoarelor.

Amos scoase ultimul bulon și desprinse panoul din perete. Dincolo se întindea un spațiu sumbru și îngust, o aglomerație de conducte și cabluri încâlcite.

— Oh, oftă Holden. Dacă nu putem rezolva problema asta, poate că ar trebui pregătit un SOS.

— Mda, e adevărat că în zonă avem foarte mulți oameni care chiar și-ar dori să ne dea o mână de ajutor în clipa asta, spuse Amos.

Se strecură prin pasajul îngust dintre cele două coci și dispăru. Holden porni în urma lui. La doi metri de trapă, spațiul era ocupat de forma masivă și complexă a pompei care regla presiunea apei în propulsoarele de manevră. Amos se opri în fața mecanismului și se apucă să scoată diverse componente. Holden aștepta răbdător în spatele lui, spațiul îngust împiedicându-l să vadă ce făcea mecanicul.

— Cum arată? întrebă el după ce-l ascultase timp de câteva minute pe Amos înjurând cu voce joasă în vreme ce lucra.

— Pare bine aici, spuse Amos. Am să schimb totuși disjunctorul, pentru siguranță. Dar nu cred că pompa este problema.

La naiba!

Holden se retrase prin trapă cu spatele și, aproape târându-se, urcă până la jumătatea pantei, până la trapa de la sala motoarelor. Roșul furios se transformase într-un galben sumbru, acum, că nu mai era atmosferă de cele două părți ale trapei.

— Naomi, spuse Holden, trebuie să intru în sala motoarelor. Să văd ce s-a întâmplat acolo. Ai dezactivat siguranțele?

— Da. Dar nu am senzori acolo. Sala ar putea fi plină de radiații…

— Dar ai senzori aici, în atelier, nu? Deschid trapa, iar dacă primești alertă de radiații îmi dai de veste și închid imediat.

— Jim, spuse ea, iar duritatea din vocea ei, care în ultima zi i se făcuse simțită de fiecare dată când vorbea cu el, se mai diminuă puțin. De câte ori te poți expune unei doze masive de radiații până să-ți facă felul?

— Încă o dată, cel puțin?

— O să anunț să ți se pregătească în *Rosi* o cușetă la infirmerie, spuse ea nu tocmai în glumă.

— Ia una din cele care nu dau erori.

Și, fără să stea prea mult pe gânduri, Holden declanșă mecanismul trapei. În timp ce se deschidea, își ținu respirația, așteptându-se ca în partea cealaltă să găsească haos și distrugere, după care se auzi imediat alarma de radiații din costumul său.

Văzu doar o mică gaură în peretele cel mai apropiat de sursa exploziei. În rest, totul părea în ordine.

Cu o tracțiune, trecu prin deschizătură și se menținu o clipă prin forța brațelor, cât să cerceteze împrejurimile. Imensul reactor de fuziune nucleară care ocupa centrul compartimentului părea nevătămat. La tribord, coca era curbată spre interior, părând cam șubredă, cu gaura aceea calcinată în centru, ca un vulcan în miniatură care s-ar fi format acolo. Holden se cutremură imaginându-și cantitatea de energie necesară pentru a îndoi peretele blindat împotriva radiațiilor și văzând că reactorul fusese cât pe ce să fie străpuns. Câți jouli suplimentari pentru a trece de la un perete aproape perforat la o breșă în containerul de siguranță?

— Doamne, era cât pe ce, spuse el cu voce tare, fără a se adresa cuiva anume.

— Am schimbat toate elementele la care m-am putut gândi, zise Amos. Problema este în altă parte.

Holden se desprinse de marginea trapei și se lăsă să cadă de la o jumătate de metru pe peretele înclinat de sub el, alunecând apoi până la podea. Singura altă distrugere vizibilă era o bucată mare de placă din cocă înțepenită în perete, în cealaltă parte a reactorului. Nu-și dădea seama cum ar fi putut ajunge acolo proiectilul fără să treacă prin reactor – doar dacă ocolise obstacolul ricoșând de două ori în pereții din jur. Nimic nu sugera că prima ipoteză ar fi cea corectă, așa că trebuia acceptată cea de-a doua, oricât de incredibilă ar fi putut părea.

— Da, într-adevăr, am fost la un pas de catastrofă…

Atinse cu vârfurile degetelor fragmentul metalic zimțat. Se înfipsese cam cinci centimetri în perete. Un impact suficient de puternic pentru a fi străpuns învelișul de protecție al reactorului. Sau mai rău.

— Mă conectez la camera ta, spuse Naomi, care, o clipă mai târziu, scoase un mic fluierat de surpriză. Pe bune. Pereții din secțiunea asta sunt înțesați de cabluri. Nu poți face așa o gaură fără să strici ceva.

Holden încercă să scoată cu mâna fragmentul din perete, dar nu reuși.

— Amos, ia un clește și ce ai nevoie pentru a repara niște cabluri.

— Deci nimeni nu este în primejdie? întrebă Naomi.

— Nu. Dar ar fi extraordinar dacă ar putea cineva să îndrepte o cameră în spate și să mă asigure că, în ciuda tuturor acestor belele, am distrus efectiv chestia aia nenorocită.

— Am văzut-o cu ochii mei dispărând, căpitane, spuse Alex. Acum este doar în stare gazoasă.

•

Întins pe una dintre cușetele de la infirmerie, Holden lăsă sistemele automate ale navei să-i examineze piciorul. Periodic, un braț articulat îi palpa genunchiul, care se umflase cât un pepene, întinzându-i foarte tare pielea. Dar sistemele de urgență asigurau și menținerea lui sub o sedare permanentă, astfel încât contactele și presiunile la care era supus nu provocau nicio durere.

Panoul din apropierea capului îl avertiză să stea nemișcat; apoi, două brațe articulate îi imobilizară piciorul, în timp ce un al treilea îi introducea în genunchi un tub flexibil subțire cât un ac, inițiind o procedură artroscopică. Simți vag un fel de smucitură.

Prax era întins pe patul alăturat. Avea capul bandajat în locul în care îi fusese reatașată o bucată de piele de trei centimetri. Ținea ochii închiși. Amos, care până la urmă nu suferise nicio comoție, alegându-se doar cu un cucui în plus, era sub punți, ocupat să repare stricăciunile produse de bomba monstrului, printre care și aplicarea unui petic temporar pentru a astupa gaura din peretele din sala motoarelor. În schimb, ușa calei nu o puteau pune la punct decât după ce vor fi ajuns pe Tycho. Alex îi purta spre destinație fără grabă, la 0,25 g, pentru a le ușura munca.

Însă întârzierea nu-l deranja pe Holden. De fapt, nu se grăbea să se întoarcă pe Tycho și să-l înfrunte pe Fred în legătură cu ceea ce văzuse. Cu cât se gândea mai mult la problemă, cu atât retrăia mai mult panica resimțită inițial și cu atât mai mult îi dădea dreptate lui Naomi. Era absurd ca Fred să fie implicat.

Însă nu era complet sigur. Și trebuia să fie sigur.

Prax mormăi ceva și-și duse o mână la cap. Începu să tragă de bandaj.

— În locul tău, nu m-aș atinge de chestia aia, îi spuse Holden.

Prax încuviință dând din cap și închise ochii. Adormi – sau cel puțin încerca să adoarmă. Auto-doctorul retrase tubul din genunchiul lui Holden, stropi cu antiseptic și începu să-l înfășoare într-un bandaj strâns. Pământeanul așteptă ca dispozitivul medical să termine ce avea de făcut la genunchiul lui, după care se întoarse pe o parte, încercând să se ridice. Chiar și la 0,25 g, piciorul nu-l putea susține. Sări într-un picior până la un dulap și luă o cârjă.

Când trecu prin dreptul patului lui Prax, acesta îl apucă de braț. Strânsoarea îi era surprinzător de puternică.

— A murit?

— Mda, spuse Holden bătându-l pe mână. I-am venit de hac. Mulțumesc.

Prax nu răspunse; doar se rostogoli pe o parte și începu să tremure. Abia peste câteva clipe Holden își dădu seama că Prax plângea. Ieși fără să scoată un cuvânt. Ce-ar mai fi fost de spus?

Luă scara-elevator, cu gând să meargă pe puntea de operațiuni pentru a parcurge rapoartele detaliate de avarie întocmite de Naomi și de *Rosi.* Se opri la puntea personalului, când auzi două persoane discutând. Nu înțelegea despre ce vorbeau, însă recunoscu vocea lui Naomi și tonul pe care îl folosea într-o conversație intimă.

Vocile veneau din bucătărie. Având oarecum sentimentul că s-ar uita pe gaura cheii, Holden se apropie pentru a auzi mai bine discuția.

— E mai mult de atât, spunea Naomi.

Se pregătea să intre în bucătărie, când ceva din tonul ei îl făcu să ezite. Avu sentimentul oribil că vorbea despre el. Despre ei. Despre motivul care o determina să plece.

— De ce ar trebui să fie mai mult de atât? spuse cealaltă persoană.

Amos.

— Pe Ganymede, aproape că ai omorât în bătaie un om cu o conservă de pui, spuse Naomi.

— Să lase o fetiță ostatică pentru mâncare? Să-l ia dracu’! Dacă ar fi aici, l-aș pocni din nou, chiar în clipa asta.

— Ai încredere în mine, Amos? spuse Naomi.

Vocea ei era plină de tristețe. Mai mult decât atât. Îi era frică.

— Mai mult decât în oricine altcineva, răspunse Amos.

— Mi-e groaznic de frică. Odată ajuns pe Tycho, Jim va face ceva cu adevărat stupid. Tipul ăsta pe care îl luăm cu noi pare a fi pe punctul de a face o criză de nervi.

— Păi, el…

— Și tu, îl întrerupse ea. Mă bazez pe tine. Știu că mereu ai grijă de mine, indiferent de circumstanțe. Exceptând, poate, situația de acum, pentru că Amos pe care îl știu nu i-ar aplica o bătaie soră cu moartea unui copil numai piele și os, indiferent de cantitatea de carne de pui pe care a cerut-o. Simt că toată lumea este pe cale să-și piardă capul. Și trebuie să înțeleg, pentru că sunt foarte speriată.

Holden simți dintr-odată nevoia să intre în bucătărie, să-i ia mâna și să o strângă la piept. Confuzia pe care o percepea în vocea ei îl îndemna s-o facă, dar se abținu. Urmă o pauză lungă. Auzi un râcâit, apoi sunetul produs de un metal lovit de sticlă. Cineva amesteca zahărul în cafea. Sunetele erau atât de clare, încât aproape că vedea scena.

— Deci Baltimore, spuse Amos cu o voce relaxată, de parcă vorbea despre vreme. Nu este un oraș foarte frumos. Ai auzit vreodată de stoarcere? Despre cei care obțin ceva apelând la forță? Stoarcerea prostituatelor?

— Nu. E un drog?

— Nu, spuse Amos izbucnind în râs. Când storci o prostituată, o scoți în stradă până rămâne gravidă, după care o plasezi clienților care se ocupă de femeile însărcinate, iar după ce naște, o pui din nou să facă trotuarul. Având în vedere restricțiile în privința procreației, relațiile sexuale cu gravide au devenit o excentricitate foarte apreciată.

— Stoarcere?

— Mda, știi, „stoarcerea tinerilor prostuți”. N-ai auzit niciodată de chestia asta?

— Mă rog, spuse Naomi încercând să-și ascundă dezgustul.

— Copiii? Sunt născuți ilegal, dar nu dispar pur și simplu, nu imediat, continuă Amos. Au și ei utilitatea lor.

Holden simți o ușoară strângere de inimă. Era un subiect la care nu se gândise niciodată. Când Naomi vorbi, o clipă mai târziu, groaza tinerei femei reda sentimentele sale.

— Dumnezeule, șopti ea.

— Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta, spuse Amos. Nu există Dumnezeu în traficul de persoane. Însă unii copii ajung în bandele de proxeneți. Alții în stradă…

— Printre ei sunt copii care reușesc să găsească un loc într-o navă cu gând să părăsească planeta și să nu se mai întoarcă? întrebă Naomi cu o voce liniștită.

— Poate, spuse Amos cu tonul lui neutru obișnuit. Poate că unii reușesc. Însă cei mai mulți dintre ei… dispar pur și simplu. Epuizați. Cei mai mulți dintre ei.

O vreme, nimeni nu scoase niciun cuvânt. După zgomotele pe care le făceau, Holden își dădu seama că-și beau cafeaua.

— Amos, spuse Naomi într-un târziu, cu o voce puțin răgușită, niciodată nu am…

— De aceea vreau să o găsim pe copila aceea înainte să apuce cineva să se folosească de ea și să dispară. Mi-ar plăcea să fac asta pentru ea, spuse Amos. Păru că-i vine greu să continue, își drese glasul tușind zgomotos, după care continuă: Pentru tatăl ei.

Holden crezu că terminaseră și se pregătea să se îndepărteze fără zgomot, când îl auzi pe Amos adăugând pe un ton redevenit calm:

— Apoi am să-l ucid pe cel care a răpit-o.

CAPITOLUL 30

Bobbie

Înainte de a lucra pentru Avasarala la Națiunile Unite, Bobbie nu auzise nicicând de Mao-Kwikowski Mercantile sau poate că nu-i dăduse atenție. Fără să-și dea seama, toată viața purtase, mâncase sau folosise produse transportate de cargourile Mao-Kwik în tot sistemul solar. După ce verifică minuțios toate fișierele de la Avasarala, nu-și putu reține uimirea în fața imensității și influenței companiei. Sute de nave, zeci de stații, milioane de angajați. Jules-Pierre Mao deținea proprietăți importante pe toate planetele și sateliții locuibili din sistemul solar.

Fiica sa, în vârstă de optsprezece ani, deținuse propria navă de curse. Și era fiica pe care *nu* o iubea.

Bobbie încercă să se imagineze suficient de bogată pentru a fi proprietara unei nave destinate exclusiv competițiilor, dar nu reuși. Faptul că aceeași fată fugise pentru a deveni o rebelă APE spunea, probabil, multe despre relația dintre bogăție și satisfacție personală, însă lui Bobbie îi venea greu să ajungă la astfel de considerații filosofice.

Avusese o copilărie obișnuită pentru clasa de mijloc marțiană. Tatăl ei servise, vreme de douăzeci de ani, ca subofițer de pușcași marini, după care devenise consultant în securitatea privată. Familia lui Bobbie locuise întotdeauna într-o casă frumoasă. Ea și cei doi frați mai mari urmaseră studiile primare într-o școală privată, iar băieții merseseră la universitate fără să fie nevoie de un împrumut pentru studii. Crescând, nu se considerase niciodată săracă.

Până acum.

Deținerea propriei nave de curse nici măcar nu constituia un semn de bogăție. Era un fel de speciație, o risipă ostentativă potrivită vechii regalități pământene, echivalentul unei piramide faraonice echipate cu un propulsor cu reacție. Bobbie considerase inițial că era cea mai ridicolă extravaganță de care auzise vreodată.

Apoi coborâse de pe navetă pe L5, stația privată a lui Jules-Pierre Mao.

Navele lui Jules nu staționau pe orbita unei stații publice. El nu folosea nici măcar o stație a firmelor Mao-Kwik. L5 era o stație spațială privată, perfect funcțională, plasată pe orbita Pământului și rezervată doar navelor personale ale lui Mao. Totul era de o extravaganță pe care Bobbie nu și-o imaginase niciodată.

Avea însă toate motivele să-l considere pe Jules un personaj extrem de periculos. Prin tot ceea ce făcea, el își afirma totala libertate față de orice constrângere. Era un om fără limite. Asasinarea unei personalități politice de rang înalt din cadrul Guvernului Națiunilor Unite era, fără îndoială, o afacere murdară. Și care se putea dovedi a fi foarte costisitoare. Dar, în definitiv, ea nu prezenta niciun risc pentru un om atât de bogat și atât de puternic.

Dar Avasarala nu-și dădea seama de asta.

— Nu-mi place gravitația indusă de rotație, spuse bătrâna doamnă în timp ce luă o înghițitură dintr-o ceașcă cu ceai aburind.

Se aflau pe stație de trei ore și așteptau ca încărcătura să fie transferată din navetă la bordul iahtului lui Mao. Li se alocase un apartament cu patru dormitoare, fiecare cu baie proprie, în jurul unui living mare. Un ecran imens ce părea să fie o fereastră oferea imaginea unei jumătăți de Pământ, cu continentele acoperite de nori, pe fundalul negru al spațiului. Dispuneau și de o bucătărie complet echipată, cu trei angajați, care pentru moment avuseseră complicata sarcină de a prepara ceaiul subsecretarului-adjunct. Bobbie se gândi să comande o masă îmbelșugată doar ca să le dea ceva de făcut.

— Nu-mi vine a crede că vom urca la bordul unui iaht al acestui om, spuse ea. Ați mai văzut vreodată pe cineva atât de bogat să ajungă la pârnaie sau măcar să fie dat în judecată? Tipul ăsta ar putea să apară aici, să vă împuște între ochi în fața camerelor și să scape basma curată.

Avasarala izbucni în râs. Bobbie își stăpâni un acces de furie. Era doar teama ei care încerca să se exteriorizeze.

— Nu se întâmplă așa ceva, spuse Avasarala. Nu este împușcat nimeni. Cel învins are parte de marginalizare, ceea ce e mult mai rău.

— Nu, nu-i așa. Am văzut oameni împușcați. Mi-am văzut prieteni împușcați. Când spuneți: „Nu se întâmplă așa ceva”, vorbiți despre oameni ca dumneavoastră, nu ca mine.

Avasarala deveni mai rezervată.

— Da, asta voiam să spun, zise bătrâna doamnă. Nivelul la care jucăm are reguli specifice. Este ca jocul de go. Totul depinde de influențele exercitate. Trebuie să controlezi tabla de joc fără să o ocupi.

— Mai este și jocul de poker, spuse Bobbie. Dar uneori miza ajunge să fie atât de mare, încât unul dintre jucători decide că este mai simplu să-și ucidă adversarul și să plece cu banii. Se întâmplă tot timpul.

Avasarala dădu din cap fără a răspunde imediat. Se pare că medita la spusele marțienei. Bobbie își simți furia transformându-se într-un elan de afecțiune neașteptată față de bătrâna doamnă morocănoasă și arogantă.

— Bine, spuse Avasarala lăsând ceașca deoparte și punându-și palmele în poală. Am înțeles mesajul, sergent. Cred că e puțin probabil, dar mă bucur că ești aici ca să dai glas temerilor tale.

„Dar nu mă luați în serios”, ar fi vrut să strige Bobbie. În schimb, comandă un sandviș cu ciuperci și ceapă servitorului aflat în apropiere. În timp ce ea mânca, Avasarala își bău ceaiul cu înghițituri mici, ronțăi un biscuit și flecări despre război și despre nepoatele ei. Bobbie se strădui să pară interesată punctând porțiunile despre război cu mici zgomote de aprobare, iar povestirile despre copii cu gesturi de înduioșare. În realitate însă, gândurile ei se învârteau în jurul coșmarului tactic ce avea să fie apărarea lui Avasarala într-o navă spațială aflată sub control inamic.

Costumul blindat al lui Bobbie se afla într-o cutie mare purtând eticheta ȚINUTĂ DE CEREMONIE ce fusese urcată la bordul iahtului Mao chiar în timp ce așteptau. Bobbie ar fi vrut să dispară și să-l îmbrace. Nu observă că Avasarala nu mai vorbea de câteva minute.

— Bobbie, spuse bătrâna doamnă cu o expresie nu tocmai mustrătoare, te plictisesc cumva poveștile despre nepoatele mele adorabile?

— Mda, răspunse marțiana. Mă cam plictisesc.

•

Până la îmbarcarea pe iaht, Bobbie crezuse că stația Mao era cea mai ridicolă etalare de bogăție pe care o văzuse în viața ei.

Deși stația era extravagantă, existența ei avea cel puțin o funcție definită: era garajul orbital personal al lui Jules Mao, locul unde își putea regrupa flota privată. Dincolo de exteriorul ostentativ se ascundea un adevărat centru de reparații și întreținere, cu mecanici și echipe de specialiști.

Iahtul, *Guanshiyin,* era de dimensiunea unui transportor clasic ce putea găzdui două sute de pasageri, dar avea doar vreo zece cabine private. Cala era suficient de mare pentru a depozita cele necesare pentru o croazieră îndelungată. Nava nu era deosebit de rapidă. De fapt, potrivit standardelor în vigoare, era un eșec clar ca navă spațială utilă.

Însă rolul ei nu era să fie utilă.

Rolul lui *Guanshiyin* era să ofere tot confortul. Să fie extravagant de confortabilă.

Era ca într-un hotel. Pe jos era un covor pufos și moale, iar din tavan atârnau candelabre din cristal veritabil care scânteia în lumină. Orice loc care ar fi putut avea un unghi ascuțit era rotunjit. Atenuat. Pereții erau căptușiți cu tulpini de bambus și fibre naturale. Primul gând al lui Bobbie fu că totul părea foarte greu de curățat, iar al doilea, că această dificultate fusese intenționată.

Fiecare apartament ocupa aproape o punte întreagă. Fiecare cameră avea baia ei, centru media, sală de jocuri și un salon cu un bar bine aprovizionat. Această din urmă încăpere era echipată cu un ecran uriaș ce reda o imagine din exterior, care nu ar fi avut o rezoluție mai bună dacă ar fi fost o fereastră. În apropierea barului, un mic ascensor pentru transportul mâncării și un interfon îți permiteau să fii servit cu toate felurile de mâncare dorite preparate, la cerere, zi și noapte, de către bucătari renumiți angajați la bord.

Covorul era atât de gros, încât Bobbie ar fi putut paria că cizmele cu tălpi magnetice erau aici ineficiente. Dar nu conta. O navă ca aceasta nu se defecta niciodată și nu trebuia nicicând să oprească motoarele în timpul zborului. Cei care călătoreau în *Guanshiyin* probabil că nu-și puseseră în viața lor un costum de protecție.

În baia sa, toate accesoriile erau placate cu aur.

Bobbie și Avasarala se instalaseră în camera de zi, în compania șefului unei echipe de securitate a Națiunilor Unite, un bărbat prezentabil cu părul cărunt, de origine kurdă, pe nume Cotyar. La prima lor întâlnire, Bobbie se arătase oarecum îngrijorată. Părea mai degrabă un profesor de liceu prietenos decât un soldat. Apoi îl văzuse verificând diferitele încăperi ale apartamentului pe care îl ocupa Avasarala cu o eficiență conferită de o practică îndelungată, punând la punct măsuri de securitate și dirijându-și grupul de pază, iar temerile îi dispărură.

— Ei bine, care sunt primele impresii? întrebă Avasarala, fără să deschidă ochii, din fundul unui fotoliu de lux.

— Camera asta nu e sigură, răspunse Cotyar cu un accent ce-i păru exotic lui Bobbie. Nu ar trebui să discutăm aici subiecte delicate. Camera dumneavoastră a fost securizată pentru a conversa fără niciun risc.

— E o capcană, spuse Bobbie.

— Tot n-am terminat cu prostiile astea? spuse Avasarala, după care se aplecă în față și-i aruncă lui Bobbie o privire dură.

— Are dreptate, insistă Cotyar pe un ton calm, deși vizibil deranjat să abordeze astfel de probleme într-un loc nesecurizat. Am numărat deja paisprezece membri ai echipajului în această navă. Cred că este mai puțin de o treime din efectivul îmbarcat. Grupul meu este format din persoane care au ca sarcină protecția dumneavoastră…

— Șapte, îl întrerupse Bobbie ridicând mâna.

— Cum spuneți, continuă Cotyar dând din cap. Deci șapte. Nu avem control asupra niciunuia dintre sistemele navei. Un asasinat ar fi la fel de simplu ca izolarea ermetică a acestei punți și pomparea aerului afară.

Bobbie arătă spre Cotyar și spuse:

— Vedeți?

Avasarala flutură din mână, de parcă alungase niște muște.

— Cum pare sistemul de comunicații?

— E solid, spuse Cotyar. Am instalat o rețea privată și ne folosim de un fascicul îngust și de echipamentul radio pentru folosul dumneavoastră personal. Lățimea de bandă este apreciabilă, însă va trebui luat în considerare un decalaj crescător în timpul transmisiunilor, pe măsură ce ne vom îndepărta de Pământ.

— Bine, zise Avasarala, zâmbind pentru prima dată de când urcaseră la bord.

Încetase de ceva timp să mai pară obosită și afișa expresia nedefinită a celor pentru care oboseala devine un stil de viață.

— Nimic nu este securizat, spuse Cotyar. Ne putem securiza rețeaua internă, însă nu putem depista monitorizarea traficului de intrare și de ieșire din rețeaua pe care o folosim. Nu avem acces la centrul operațional al navei.

— Tocmai de-asta mă aflu aici, spuse Avasarala. Ca să fiu pusă într-o capsulă, trimisă într-o călătorie lungă și să mi se citească nenorocita mea de corespondență.

— Vom fi norocoase dacă se vor mulțumi cu atât, spuse Bobbie.

Oboseala evidentă a lui Avasarala îi aminti că și ea era epuizată. Pentru o clipă simți că cedează somnolenței.

Avasarala își încheie fraza, Cotyar dădu din cap și-i răspunse afirmativ.

— Ești de acord? spuse ea întorcându-se spre Bobbie.

— Ăăă..., făcu Bobbie încercând să reînnoade firul conversației, însă eșuă complet. Eu...

— Efectiv pici de pe nenorocitul ăla de scaun. Când ai dormit ultima oară o noapte întreagă?

— Probabil cam tot atunci când ați reușit și dumneavoastră, spuse Bobbie.

„Ultima dată când camarazii mei erau încă în viață, iar dumneavoastră nu încercați să împiedicați aprinderea sistemului solar". Aștepta un alt comentariu usturător, o observație despre incapacitatea sa de a-și face treaba fiind atât de slăbită.

— Adevărat, spuse Avasarala, iar Bobbie simți față de ea încă un mic val de afecțiune. Mao a pregătit pentru seara asta o cină pompoasă, în semn de bun venit la bord. Vreau să veniți și tu, și Cotyar. El se va ocupa de securitate, așa că va rămâne în spatele sălii și va avea un aer amenințător.

Bobbie nu se putu abține să izbucnească în râs. Cotyar zâmbi și-i făcu cu ochiul.

— Iar tu, continuă Avasarala, vei fi secretara mea personală, ceea ce-ți va permite să intri în vorbă cu diverse persoane. Încearcă să simți atmosfera care domnește în sânul echipajului și în navă în general. De acord?

— Am înțeles.

Avasarala adoptă apoi tonul special pe care îl folosea pentru a solicita un serviciu neplăcut:

— Am observat că secundul te privea insistent când am fost întâmpinate în sas.

Bobbie dădu din cap. Observase și ea. Există bărbați atrași de femei impozante, iar Bobbie simțise că individul ar putea fi unul dintre ei. Erau însă, de multe ori, genul de oameni care nu-și rezolvaseră problemele avute în copilărie cu mamele lor, așadar, în general, prefera să-i evite.

— Există vreo șansă să poți discuta cu el în timpul cinei? încheie Avasarala.

Bobbie izbucni în râs, așteptându-se ca și ceilalți să aibă aceeași reacție. Însă chiar și Cotyar se uita la ea ca și cum cererea formulată de Avasarala era perfect valabilă.

— Ăăă… nu, spuse Bobbie.

— Ai spus nu?

— Nu. La naiba, nu. Fir-ar să fie, nu! *Nein und abermals nein. Niet. La. Siei,* debită Bobbie, care se opri pentru că nu mai știa alte limbi în care să-și exprime refuzul. Iar acum chiar m-am enervat puțin.

— Nu-ți cer să te culci cu el.

— Ceea ce-i un lucru bun, pentru că nu mă folosesc de sex ca de o armă, spuse Bobbie. Prefer armele reale.

•

— Chrisjen! exclamă Jules Mao cuprinzând mâna lui Avasarala într-a sa și scuturând-o încetișor.

Seniorul imperiului Mao-Kwik era mai înalt decât venerabila lui invitată. Avea genul de chip seducător care lui Bobbie îi stârnea dorința instinctivă de a-l aprecia și un început de chelie căreia nu-i pusese capăt prin tratament medical, dovedind că nu-i păsa de ce ar putea gândi alții despre calviția sa. Alegerea de a nu-și folosi averea pentru a înlătura o problemă atât de simplă cum era un cap pleșuv îl făcea să pară și mai sigur de sine. Purta un pulover larg și pantaloni din bumbac care îi veneau perfect, ca un costum croit pe măsură. Când Avasarala i-o prezentă pe Bobbie, el zâmbi și o salută dând din cap, fără să-i acorde mai mult decât o privire distrată.

— Personalul dumneavoastră s-a instalat? întrebă el, dându-i de înțeles lui Avasarala că vederea lui Bobbie îl ducea cu gândul la slujitori.

Bobbie își încleștă maxilarele, dar păstră o expresie neutră.

— Da, răspunse Avasarala cu ceea ce Bobbie ar fi putut să jure că era o sinceră cordialitate. Cazarea este grozavă, iar echipajul a fost minunat.

— Excelent, spuse Jules punând mâna lui Avasarala pe brațul său și conducând-o spre o masă imensă.

Erau înconjurați din toate părțile de bărbați în jachete albe și cu papioane negre. Unul dintre ei se repezi și trase un scaun. Jules îi arătă locul lui Avasarala, care se așeză.

— Chef Marco ne-a promis ceva special în seara aceasta.

— Și răspunsurile cinstite? Sunt și ele incluse în meniu? întrebă Bobbie în timp ce un chelner îi trăgea un scaun pentru ea.

Jules se așeză pe scaunul său, în capul mesei.

— Răspunsuri?

Bobbie ignoră supa aburindă pe care un chelner o așezase în fața ei. Mao adăugă puțină sare în farfuria lui și începu să mănânce ca și cum purta o conversație obișnuită în timpul mesei.

— Ați câștigat. Subsecretarul-adjunct se află la bordul acestei nave. Așa că nu mai aveți motive să ne turnați gogoși. Ce se întâmplă?

— O misiune de ajutor umanitar, răspunse el.

— Aiurea, spuse Bobbie aruncând o privire rapidă spre Avasarala, care se mulțumea să zâmbească. Să nu-mi spuneți că ați pregătit vreme de două luni un transport spre Jupiter doar pentru a supraveghea livrarea de orez și de cutii cu suc de fructe. Oricum, nu ați fi putut încărca în navă suficiente ajutoare alimentare pentru a le asigura măcar o masă celor de pe Ganymede, deci ce să mai vorbim de ajutoare pe termen lung.

Mao se îndreptă în scaunul său, iar jachetele albe se agitară prin încăpere, strângând farfuriile de supă. Farfuria lui Bobbie fu luată la fel de repede, chiar dacă nici nu se atinsese de ea.

— Roberta, începu Mao.

— Nu-mi spuneți Roberta.

— Sergent, ar trebui să-ți întrebi superiorii de la Afacerile Externe ale Națiunilor Unite, nu pe mine.

— Mi-ar plăcea, dar se pare că întrebările nu fac parte din regulile acestui joc.

Zâmbetul lui era afectuos, condescendent și artificial.

— Mi-am pus nava la dispoziția doamnei subsecretar pentru a se bucura de o călătorie în cele mai bune condiții spre noua sa misiune. Și deși nu i-ați întâlnit încă, la bord se află oameni a căror experiență va fi foarte valoroasă pentru locuitorii de pe Ganymede, odată ce veți ajunge acolo.

Bobbie era de suficient de mult timp în preajma lui Avasarala pentru a înțelege că partida se desfășura chiar sub ochii ei. Mao o lua în râs. El știa că nu erau totul decât praf în ochi, dar și că Bobbie conștientiza acest lucru. Dar câtă vreme își păstra calmul și oferea răspunsuri aparent rezonabile, nimeni nu l-ar fi putut prinde pe picior greșit. Era prea puternic pentru a i se spune în față că e mincinos.

— Sunteți un mincinos și..., începu ea, dar ceva din ceea ce spusese el o făcu să se oprească. Stați o clipă. „Odată ce veți ajunge?” Dumneavoastră nu veniți?

— Mă tem că nu, spuse Mao zâmbindu-i jachetei albe care îi puse în față o altă farfurie, conținând ceea ce părea să fie un pește întreg, cu tot cu cap și cu ochii împietriți.

Surprinsă, Bobbie se întoarse spre Avasarala, care acum îi arunca lui Mao o privire încruntată.

— Mi s-a spus că veți coordona personal acest efort umanitar, spuse Avasarala.

— Inițial, asta a fost intenția mea. Dar mă tem că alte afaceri nu-mi permit să continui proiectul. După ce vom fi savurat această masă excelentă, voi lua naveta și mă voi înapoia pe stație. Nava și echipajul ei vor rămâne la dispoziția dumneavoastră până ce vă veți încheia misiunea vitală de pe Ganymede.

Avasarala se uita pur și simplu la Mao. Pentru prima dată de când o știa Bobbie, bătrâna doamnă era mută de uimire.

O jachetă albă îi aduse lui Bobbie o farfurie cu pește, în timp ce închisoarea lor de lux aluneca ușor spre Jupiter, la 0,25 g.

•

Avasarala nu scoase un cuvânt cât timp ascensorul le ducea înapoi la apartamentul lor. În camera de zi, se opri cât să ia din bar o sticlă de gin și scutură un deget înspre Bobbie. Bobbie intră după ea în camera principală, urmată îndeaproape de Cotyar.

Odată ce ușa fu închisă, iar Cotyar scană împrejurimile cu terminalul său pentru a verifica dacă există vreun microfon, Avasarala spuse:

— Bobbie, începând din clipa asta cauți o modalitate de a prelua controlul acestei nave sau de a o părăsi.

— Nici pomeneală, zise Bobbie. Haideți să preluăm naveta cu care pleacă Mao chiar acum. Încă suntem în apropierea stației sale, căci altfel nu ar lua-o.

Spre marea ei surpriză, Cotyar o aprobă:

— Sunt de acord cu sergentul. Dacă vrem să plecăm din navă, naveta va fi mai ușor de rechiziționat și de controlat în condițiile unui echipaj ostil.

Avasarala se așeză pe marginea patului expirând prelung și sfârșind cu un oftat.

— Nu pot pleca acum. Nu așa merg lucrurile.

— Iar nenorocitul ăsta de joc! strigă Bobbie.

— Da, replică Avasarala. Da, nenorocitul ăsta de joc. Superiorii mei mi-au ordonat să fac această călătorie. Dacă plec acum, ies din joc. Vor fi foarte politicoși și vor invoca o îmbolnăvire subită sau epuizare, însă scuza pe care mi-o vor oferi va fi și motivul pentru care nu mi se va mai permite să-mi continui treaba. Va fi în regulă, însă nu voi mai avea putere. Câtă vreme intenționez să fac ceea ce mi se cere, pot continua să lucrez. Sunt în continuare subsecretar-adjunct în Executiv. Îmi păstrez toate contactele. Toată influența. Dacă plec acum, pierd totul. Și dacă pierd, nenorociții ar putea la fel de bine să mă împuște.

— Dar…

— Dar dacă voi continua să fiu activă, continuă Avasarala, vor găsi o modalitate de a mă izola. O avarie inexplicabilă în sistemul de comunicații, ceva. Orice, numai să mă scoată din rețea. Când se va întâmpla acest lucru, îi voi cere căpitanului să schimbe traiectoria navei spre cea mai apropiată stație, pentru reparații. Dacă nu mă înșel, va refuza.

— Ah, făcu Bobbie.

— Oh, spuse Cotyar o clipă mai târziu.

— Da, spuse Avasarala. Și când se va întâmpla asta, voi declara că am fost reținută împotriva voinței mele, iar voi veți pune mâna pe această navă.

CAPITOLUL 31

Prax

Cu fiecare zi care trecea, problema devenea tot mai urgentă: care ar fi următorul pas? Situația nu i se părea cu mult diferită de primele zile, acele zile îngrozitoare de pe Ganymede, când întocmise liste menite să-i arate cum să acționeze. Însă acum nu o căuta doar pe Mei. Îl căuta pe Strickland. Sau pe femeia misterioasă care apărea pe înregistrarea video. Sau pe cine-o fi construit laboratorul secret. Din acest punct de vedere, era mult mai bine decât înainte.

Pe de altă parte, scotocise Ganymede. De acum, domeniul său de anchetă era nelimitat.

Decalajul temporal față de Pământ – sau față de Luna, de fapt, deoarece Persis-Strokes Security Consultants își avea baza pe orbită, nu în interiorul puțului gravitațional al planetei – era ceva mai mare de douăzeci de minute. Ceea ce făcea imposibilă orice conversație concretă, așa că, de fapt, femeia cu față ascuțită de pe ecranul său realiza o serie de videoclipuri promoționale orientate tot mai mult spre ceea ce Prax voia să audă.

— Am încheiat un parteneriat de schimb de informații cu Pinkwater, care este în prezent firma de securitate cu cea mai importantă prezență fizică și operațională în zona planetelor exterioare, spuse ea. Avem și contracte în parteneriat cu Al Abbiq și Star Helix. Datorită acestor firme, putem acționa imediat, fie direct, fie prin intermediul lor, pe orice stație sau planetă din sistem.

Prax dădu din cap. Era exact ceea ce avea nevoie. Cineva care să aibă ochi și contacte peste tot. Cineva în măsură să-l ajute.

— Vă atașez o autorizație de eliberare de fonduri, spuse femeia. Vom avea nevoie de bani pentru cheltuieli de procesare, dar nu vă vom factura nimic în plus câtă vreme nu vom fi ajuns la un acord în privința amplorii studiului pe care vi-l doriți. De îndată ce ne trimiteți aceste informații, vă voi trimite o ofertă

amănunțită, însoțită de o foaie de calcul detaliat, și vom putea decide de comun acord activitatea care vă convine cel mai bine.

— Mulțumesc, spuse Prax.

Afișă documentul, îl semnă electronic și-l înapoie. Îi trebuiau douăzeci de minute-lumină ca să ajungă la Luna. Douăzeci de minute să se întoarcă. Cine putea spune cât timp avea să treacă între cele două?

Era un început satisfăcător pentru el.

La bordul navei domnea o liniște ce transmitea un fel de nerăbdare a cărei sursă exactă Prax nu o cunoștea. Urma sosirea pe stația Tycho, dar după aceea nu mai era sigur de nimic. Abandonându-și cușeta, trecu prin bucătăria pustie și o porni pe scara ce ducea spre puntea de operațiuni și apoi spre cockpit. Mica încăpere era întunecoasă, cea mai mare parte din lumină provenind de la consolele de comandă și de la baleiajul unor ecrane de mare rezoluție care afișau pe un unghi de două sute șaptezeci de grade imaginea câmpului de stele, cu un soare îndepărtat și corpul în creștere al stației Tycho, o oază în vidul imens.

— Salut, doctore, spuse Alex de la postul său. Ai venit să admiri panorama?

— Dacă… dacă nu te încurc.

— Nicio problemă. Nu am copilot de când o avem pe *Rosi.* Stai jos și prinde-ți centura. Dar dacă se întâmplă ceva, să nu atingi nimic.

— Am înțeles, spuse Prax în timp ce se asigura în cușeta de accelerație.

La început, stația părea să crească încet. Cele două inele care se roteau în sensuri contrare erau ceva mai mari decât degetul mare al lui Prax, iar sfera pe care o înconjurau avea dimensiunea unei bile de cauciuc. Cu toate acestea, pe măsură ce se apropiau, textura neclară a marginilor sferei aflate în construcție se limpezi sub forma unor brațe articulate gigantice orientate spre o formă ciudat de aerodinamică. Infrastructura navei în lucru era încă vizibilă, cu grinzile sale din oțel și ceramică deschise în spațiu ca niște oase. Licurici pâlpâiau în interiorul și în exteriorul ansamblului: mașini de sudat și posturi de etanșare încă prea îndepărtate pentru a fi distinse.

— E o navă atmosferică?

— Nuuu… Deși așa pare. Este *Chesapeake.* Sau va fi, mă rog. Proiectată să reziste la accelerații gravitaționale mari. Se spunea că va fi testată timp de vreo două luni, la 8 g.

— În ce direcție? întrebă Prax făcând un mic calcul mental. Va trebui să fie neapărat în afara orbitei… oricărei planete…

— Mda, va merge foarte departe. O trimit după *Nauvoo.*

— Nava generativă care trebuia să-l împingă pe Eros spre soare?

— Chiar ea. I-au întrerupt motoarele când planul a eșuat, dar își continuă traiectoria. Nu era terminată, așa că nu pot s-o aducă înapoi prin telecomandă. De aceea construiesc o navă care să se ocupe de treaba asta. Sper să reușească. *Nauvoo* era o capodoperă. Dar, desigur, chiar dacă o aduc, asta nu-i va împiedica pe mormoni să intenteze un proces în lipsă stației Tycho, dacă își dau seama cum.

— De ce ar fi atât de dificil?

— APE nu recunoaște tribunalele de pe Pământ și de pe Marte, iar pe cele din Centură le controlează. Deci ar însemna să câștige într-o instanță care nu contează sau să piardă în fața uneia care contează.

— Aha, făcu Prax.

Pe ecrane, stația Tycho creștea văzând cu ochii, iar detaliile începeau să se contureze. Prax nu ar fi putut spune din ce motiv anume, dar dintr-odată deveni conștient de dimensiunea reală a stației din fața lui și scoase un mic strigăt de uimire. Construcția sferică avea probabil o jumătate de kilometru în diametru și semăna cu două cupole agricole lipite între ele la bază. Treptat, imensa structură industrială umplu ecranele, lumina stelelor fu înlocuită de strălucirea aparaturii de ghidare și a unui balon de observare din sticlă. Plăci și schele din oțel și ceramică se iviră din întuneric. Erau motoare uriașe care puteau deplasa întreaga stație, ca un oraș spațial, în orice punct din sistemul solar. Articulații mobile de mare complexitate, asemenea articulațiilor cardanice ale unei cușete de accelerație făcute de uriași, reconfigurau întregul ansamblu al stației atunci când gravitația de propulsie o înlocuia pe cea indusă de rotație.

Lui Prax i se tăie respirația. Eleganța și funcționalitatea structurii se desfășurau sub ochii lui, la fel de frumoase și de simple ca o frunză de copac sau ca un grup de rădăcini. Contemplarea unui lucru atât de asemănător cu roadele unei

evoluții, dar conceput de mintea omului îi inspira o uimire plină de venerație. Era punctul culminant a ceea ce însemna creativitatea, imposibilul devenit realitate.

— Bună treabă, spuse Prax.

— Mda, încuviință Alex, după care vorbi pe canalul de comunicare general al navei: Am ajuns. Toată lumea să-și fixeze centurile pentru andocare. Trec pe manual.

Prax se ridică pe jumătate de la locul său.

— Trebuie să mă întorc în cabină?

— Unde ești acum este la fel de bine ca oriunde în altă parte. Leagă-ți totuși centura, în caz că ne lovim de ceva, spuse Alex, după care vocea îi deveni mai aspră și formală: Turnul de control Tycho, aici *Rosinanta.* Putem andoca?

Prax auzi o voce înăbușită care i se adresa doar lui Alex.

— Am înțeles, spuse Alex. Venim.

În dramele și filmele de acțiune pe care Prax le văzuse pe Ganymede, pilotarea unei nave semăna cu un exercițiu mai degrabă atletic. Eroii, plini de transpirație, se încordau pe manetele de control. Alex nu oferea nici pe departe un asemenea spectacol. Avea și el două manșe, însă mișcările lui erau abia perceptibile, calme. O atingere, și Prax simți o schimbare de gravitație, la care cușeta lui se adaptă deplasându-se câțiva centimetri. Apoi o altă atingere și o altă schimbare. Pe afișajul HUD apăru un tunel prin spațiu delimitat în albastru și auriu ce se apropie și alunecă spre dreapta pentru a se conecta în partea laterală a inelului rotativ.

Prax urmări masa datelor trimise lui Alex și-l întrebă:

— De ce pilotezi? Nava nu ar putea andoca singură, automat?

— De ce pilotez? repetă Alex râzând. Pentru că e distractiv, doctore. Pentru că e distractiv.

Luminile lungi albăstrui care marcau ferestrele cupolei de observație de pe Tycho erau atât de limpezi, încât Prax îi putea distinge pe oamenii care îl priveau. Aproape uită că ecranele cockpitului nu erau ferestre: simți brusc imboldul de a le face semn cu mâna acelor oameni, pentru ca și ei să-i răspundă la fel.

Vocea lui Holden se auzi pe canalul personal al lui Alex, cuvinte de neînțeles, dar cu un timbru foarte clar.

— Pare să fie bine, căpitane, spuse Alex. Încă zece minute.

Cușeta de accelerație se deplasă în lateral, iar suprafața largă a stației se curbă în jos când Alex ajustă mișcarea de rotație. Generarea doar a 0,3 g pe un inel de această dimensiune necesita forțe inerțiale copleșitoare, dar sub controlul lui Alex nava și stația se rotiră împreună încet și lin. Înainte de căsătorie, Prax asistase la un număr de dans bazat pe tradițiile neotaoiste. Prima oră a demonstrației îi păruse îngrozitor de plictisitoare, dar apoi înlănțuirea mișcărilor delicate și perfect coordonate ale brațelor, picioarelor și torsului îl umpluse, până la final, de o încântare tot mai intensă. *Rosinanta* se așeză din flanc în apropierea unui sas proeminent cu aceeași grație pe care Prax o văzuse la acel dans, dar cu mai multă putere, deoarece era conștient de faptul că, în loc de mușchi și de piele, acolo acționau tone de oțel extrem de rezistent și reactoare de fuziune nucleară.

Rosinanta se prinse la postul ei de andocare după o ultimă corecție, însoțită de o ajustare finală a cușetelor pe suspensii cardanice, nu mai amplă decât micile modificări care punctaseră traiectoria de apropiere. Se auzi un zgomot puternic și surprinzător când clemele de andocare ale stației se prinseră de cocă.

— Turnul de control Tycho, spuse Alex. Aici *Rosinanta.* Confirm andocarea. Ne-am fixat pe sas. Clemele sunt pe poziție. Confirmați, vă rog.

După un moment se auzi un murmur.

— Și eu vă mulțumesc, Tycho, spuse Alex. Întoarcerea ne dă o stare de bine.

În interiorul navei, gravitația se modificase ușor. În locul creării senzației de greutate de către forța de tracțiune a motorului, acum aceasta era dată de rotația inelului de care era amarată nava. Prax avu senzația că se apleacă ușor într-o parte când se ridică în picioare și trebui să se opună reflexului de a compensa această senzație înclinându-se în cealaltă parte.

Holden se afla în bucătărie când Prax ajunse acolo. Din cafetieră curgea un lichid negru și fierbinte, al cărui jet era ușor curbat. Efectul Coriolis, își aminti Prax din ceea ce învățase la școală. Amos și Naomi sosiră împreună. Se aflau toți acolo, iar Prax gândi că era o bună ocazie să le mulțumească pentru ceea ce făcuseră pentru el. Pentru Mei, care probabil murise. Suferința evidentă de pe chipul lui Holden îi opri brusc elanul.

Naomi stătea în fața lui, cu un sac marinăresc atârnat de un umăr.

— Pleci, spuse Holden.

— Plec, răspunse ea cu o voce moale, dar cu inflexiuni încărcate de subînțelesuri.

Prax clipi.

— Bine, atunci, spuse Holden.

Preț de câteva secunde nu făcu nimeni nicio mișcare; apoi Naomi înaintă energică și-l sărută ușor pe obraz. Holden schiță o mișcare a brațelor încercând să o îmbrățișeze, dar ea deja se îndepărtase, grăbindu-se pe coridorul îngust cu pasul hotărât al cuiva care știe încotro merge. Holden își luă cafeaua. Amos și Alex schimbară priviri fugare.

— Ăăă, căpitane…, spuse Alex.

Vocea bărbatului care tocmai amarase o navă de război cu propulsie nucleară de un inel metalic în spațiul interplanetar părea acum ezitantă, neliniștită.

— Trebuie să găsim un nou secund?

— Nu căutăm nimic până nu spun eu, răspunse Holden, după care adăugă ceva mai liniștit: Pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu.

— Da, domnule, spuse Alex. Și eu.

Cei patru bărbați rămaseră nemișcați în picioare, într-un lung moment de stânjeneală. Amos fu primul care rupse tăcerea:

— Știi, căpitane, camera pe care am închiriat-o e pentru două persoane. Dacă vrei cușeta de rezervă, este a ta.

— Nu, spuse Holden. Rămân în *Rosi.* Mă găsiți aici.

Vorbise fără să se uite la ei, sprijinindu-se de perete cu o mână.

— Ești sigur? insistă Amos, iar Prax avu din nou sentimentul că voia să spună mai mult decât ar fi putut înțelege.

— Nu *plec* nicăieri, spuse Holden.

— Bine, am înțeles.

Prax își drese glasul, iar Amos îl prinse de cot.

— Și tu? întrebă el. Ai unde să dormi?

Micul discurs pe care îl pregătise Prax – *Voiam să vă spun tuturor cât de mult apreciez…* – se lovi de această întrebare, care-i dădu gândurile peste cap.

— Eu… ăăă… Nu, dar…

— Foarte bine atunci. Ia-ți bagajul și poți veni cu mine.

— Păi, da. Mulțumesc. Dar mai întâi voiam să vă spun tuturor…

Amos își puse mâna grea pe umărul lui Prax.

— Poate mai târziu, spuse uriașul. Deocamdată, ce-ar fi să vii pur și simplu cu mine?

Holden era acum sprijinit de perete. Își încleștase fălcile, ca un om care abia se abține să nu urle, să vomite sau să plângă. Ochii lui contemplau nava fără să o vadă. Tristețea îl cuprinse pe Prax de parcă-și contempla propria reflexie într-o oglindă.

— Mda, spuse el. Bine.

•

Apartamentul lui Amos era chiar mai înghesuit decât cabinele din *Rosinanta*: două zone individuale, un spațiu comun pe jumătate cât bucătăria și o baie cu o chiuvetă rabatabilă și toaleta lipită de duș. Dacă ar fi fost și Amos, locul i-ar fi indus o senzație de claustrofobie.

Însă el avusese grijă ca Prax să se instaleze așa cum trebuie, făcuse un duș rapid și ieșise imediat să rătăcească prin locurile vaste și luxoase ale stației. Peste tot se aflau plante, dar cele mai multe păreau să aibă în special rol decorativ. Curbura punților era atât de lină, încât Prax aproape că se vedea într-o secțiune mai puțin cunoscută de pe Ganymede, iar locuința lui se afla la câteva minute cu metroul și Mei era acolo, așteptându-l să se întoarcă acasă. Când ușa de la intrare se închise în urma lui Amos, își scoase terminalul și-l conectă la rețeaua locală.

Încă nu primise răspuns de la Persis-Strokes, dar probabil era prea devreme să aștepte vreunul. Deocamdată, principala problemă erau banii. Dacă trebuia să plătească aceste servicii, nu ar fi putut-o face singur.

Ceea ce-l duse cu gândul la Nicola.

Își setă terminalul și-și îndreptă camera spre el. Pe ecran părea foarte slăbit, vlăguit. Săptămânile de subnutriție îl uscaseră, iar timpul petrecut în *Rosinanta* nu fusese suficient pentru a-și reveni complet. Și probabil că nu-și va mai reveni niciodată. De obrajii scofâlciți pe care-i vedea pe ecran probabil că nu va mai scăpa în veci. Dar asta nu era o problemă. Începu să înregistreze.

— Bună, Nico. Voiam să știi că sunt bine. Am ajuns pe stația Tycho, dar încă nu am găsit-o pe Mei. O să apelez la serviciile unui consultant de securitate, căruia am să-i trimit toate datele

de care dispun. Mi-a părut a fi un om care m-ar putea ajuta. Serviciile sale mă vor costa însă destul de mult. Iar Mei ar putea fi deja moartă.

Prax se opri o clipă pentru a-și veni în fire.

— Mei ar putea fi deja moartă, repetă el. Însă trebuie să încerc. Știu că treci printr-o perioadă dificilă din punct de vedere financiar. Știu că trebuie să te gândești la noul tău soț. Dar dacă ai putea da o mână de ajutor, cât de puțin... Nu pentru mine. Eu nu vreau nimic de la tine. Doar pentru Mei. Pentru ea. Dacă poți da ceva pentru ea, acum este ultima șansă.

Se opri din nou, ezitând în încheiere între „Mulțumesc” și „La naiba, măcar atât ai putea face”. În cele din urmă, opri pur și simplu înregistrarea și o trimise.

Decalajul dintre Ceres și stația Tycho era de cincisprezece minute, în funcție de pozițiile lor actuale. Chiar și așa, nu știa cât este ceasul acolo. Poate că expediase mesajul în toiul nopții sau în timpul cinei. Și dacă nu avea să-i răspundă?

Nu conta. Trebuia să încerce. Dacă va ști că a încercat totul, poate că va reuși să adoarmă.

Înregistră și trimise mesaje mamei sale, fostului coleg de cameră din timpul facultății, care avea acum un post pe stația Neptun, fostului său îndrumător de postdoctorat. De fiecare dată povestea era puțin mai ușor de spus. Detaliile începeau să prindă contur, conducând de la unul la altul. Ele îi permiteau să nu mai vorbească de protomoleculă. În cel mai bun caz, subiectul i-ar fi îngrozit. În cel mai rău, ar fi crezut că pierderea fiicei sale îl făcuse să-și piardă mințile.

După ce trimise ultimul mesaj, Prax se liniști. Mai era însă ceva pe care considera că trebuie să-l facă acum, că avea acces la comunicații, deși nu-și dorea deloc acest lucru.

Începu înregistrarea.

— Basia, spuse el, sunt Praxidike. Trebuie să știi că fiul tău a murit. I-am văzut trupul. Nu părea... nu părea să fi suferit. M-am gândit că, dacă aș fi fost în locul tău, îndoiala... îndoiala ar fi fost și mai grea. Îmi pare rău. Sunt chiar...

Opri înregistrarea, trimise mesajul, apoi se târî pe patul îngust. Se așteptase să fie tare și incomod, dar salteaua era la fel de plăcută ca una cu strat de gel pentru cușetele de accelerație. Prax adormi ușor, trezindu-se patru ore mai târziu de parcă cineva îi reactivase creierul acționând un comutator.

Amos încă nu se întorsese, deși în stație era miezul nopții. Nu primise niciun răspuns de la Persis-Strokes, așa că Prax înregistră un mesaj politicos prin care solicita noutăți, doar pentru a fi sigur că informația nu s-a pierdut cumva în timpul transmisiei, însă se răzgândi și-l șterse. Făcu un duș lung, se spălă de două ori pe păr, se bărbieri și înregistră o nouă solicitare de informații, părând de data asta mai puțin aiurit.

Zece minute mai târziu se auzi sunetul ce anunța primirea unui mesaj. Era conștient că era prea devreme pentru a putea fi vorba de un răspuns. Ținând cont de decalaj, apelul său încă nu ajunsese la Luna. Când își consultă terminalul, descoperi că era Nicola. Chipul în formă de inimă al fostei sale soții părea mai în vârstă decât în amintirile lui. Îi apăruseră fire argintii la tâmple. Dar când își schiță zâmbetul blând și trist, se simți din nou ca la douăzeci de ani, stând în fața ei în parcul imens, cu muzica bhangra[3] pe fundal și cu laserele care conturau lucrări de artă vii pe cupola de gheață de deasupra lor. Își aminti ceea ce fusese dragostea lui pentru ea.

— Am primit mesajul, spunea ea. Eu… Îmi pare foarte rău, Praxidike. Aș vrea să pot face mai mult. Aici, pe Ceres, situația nu este strălucitoare. Am să vorbesc cu Taban. Câștigă mai bine decât mine, iar dacă va înțelege ce s-a întâmplat va vrea poate și el să ajute. Pentru mine. Ai grijă de tine, dragul meu. Pari obosit.

Pe ecran, mama lui Mei se aplecă în față și opri înregistrarea. Apăru o pictogramă cu codul de autorizare a unui transfer pentru suma de optzeci de FusionTek Reál. Prax consultă cursul de schimb și converti suma în dolari ai Națiunilor Unite. Era aproape salariul pe o săptămână. Era departe de a fi suficient. Însă banii ăia erau pentru ea un sacrificiu.

Reluă mesajul de la început și opri înregistrarea între două cuvinte. Nicola îl privea de pe ecranul terminalului, cu buzele ușor întredeschise, cât să observe strălucirea palidă a dinților. Avea ochii triști și jucăuși în același timp. Multă vreme crezuse că sufletul ei îi dădea acea privire din care răzbătea o bucurie reținută, și nu un simplu accident fiziologic. Se înșelase.

În timp ce stătea pierdut în amintiri și vise, primi un nou mesaj. De pe Luna. Persis-Strokes. Cu un sentiment ce oscila

[3] *Bhangra*: stil de dans/muzică specific nord-vestului Indiei (n.r.).

între neliniște și speranță, deschise documentul anexat. La primul set de cifre inima i se frânse.

Poate că Mei se afla pe undeva, încă în viață. Strickland și acoliții săi erau în mod sigur. Puteau fi localizați. Puteau fi arestați. Trebuia să se facă dreptate.

Însă Prax, pur și simplu, nu și-o putea permite.

CAPITOLUL 32

Holden

Așezat pe un scaun rabatabil din sala motoarelor din *Rosinanta,* Holden analiza stricăciunile și lua notițe pentru echipa de reparații de pe Tycho. Toți ceilalți erau plecați. „Unii muncesc mai mult decât alții”, gândi el.

DE ÎNLOCUIT PERETE TRIBORD SALA MAȘINILOR.
PAGUBE SERIOASE LA CONEXIUNILE PRIN CABLU DE ÎNALTĂ TENSIUNE; POATE AR TREBUI SCHIMBATĂ TOATĂ CUTIA DE DERIVAȚIE.

Două rânduri de text reprezentând sute de ore de muncă, piese în valoare de sute de mii de dolari. Dar și consecințele unei situații care era cât pe ce să ducă la distrugerea fulgerătoare a navei și a echipajului său. Descrierea în două fraze scurte părea aproape un sacrilegiu. În josul paginii înșiră echipamentele civile care ar fi putut fi disponibile pe Tycho și care puteau fi montate în nava lui de război marțiană.

În spatele lui Holden, un ecran de perete debita încontinuu un program de informații difuzat de pe Ceres. Îl deschisese pentru a-și ține mintea ocupată în timp ce meșterea în navă și lua notițe.

Apă de ploaie, firește. Căci Sam, inginerul de pe Tycho care se ocupa de obicei de reparațiile lor, nu avea nevoie de ajutorul lui și nici să-i facă o listă cu piesele de care avea nevoie. Din toate punctele de vedere, era mult mai calificată pentru a rezolva problemele de care se ocupa el în momentul acela. Dar de îndată ce i-ar fi pasat această sarcină, nu ar mai fi avut niciun motiv să rămână la bord. Ar fi trebuit să-l înfrunte pe Fred cu privire la prezența protomoleculei pe Ganymede.

Și poate că, acționând astfel, ar pierde-o pe Naomi.

Dacă suspiciunile sale inițiale se adevereau și Fred chiar folosise protomolecula ca monedă de schimb sau, mai rău, ca armă, Holden avea să-l omoare. O știa la fel de bine ca pe

propriul nume – și se temea de această posibilitate. Conta mai puțin că era o infracțiune pedepsită cu moartea și că aproape sigur ar fi fost doborât pe loc decât faptul că, acționând astfel, dovedea definitiv că Naomi avea dreptate să-l părăsească. Și că se transformase într-adevăr în individul de care ea se temea. Pur și simplu un alt detectiv Miller grăbit să aplice o justiție expeditivă scuipată de țeava armei sale. Dar de fiecare dată când își imagina scena, cu Fred recunoscându-și vina și implorându-i milă, Holden nu se vedea iertându-l pentru ceea ce făcuse. Își amintea că fusese genul de om care opta pentru o altă soluție, dar nu mai reușea să-și amintească cum era acel gen de om.

Dar dacă se înșela și Fred nu avea nicio legătură cu tragedia de pe Ganymede, însemna că Naomi avusese dreptate încă de la început, iar el fusese pur și simplu prea încăpățânat ca să-și dea seama de asta. Pentru a o recuceri, și-ar putea cere scuze cu suficientă umilință. În general, prostia era considerată o infracțiune mai puțin gravă decât să-ți faci singur dreptate.

Dar dacă nu era Fred cel care se jucase de-a Dumnezeu cu supervirusul extraterestru, atunci era mult, mult mai rău pentru întreaga omenire. Era neplăcut gândul că adevărul care ar fi cea mai proastă variantă pentru omenire ar fi cea mai bună pentru el. Teoretic vorbind, știa că nu ar ezita o clipă să se sacrifice sau să renunțe la fericirea personală dacă în felul acesta ar salva restul lumii. Dar asta nu-l împiedica să audă vocea lăuntrică ce-i șoptea: „La naiba cu toți! Îmi vreau iubita înapoi”.

Un detaliu pe jumătate uitat îi traversă granițele subconștientului și scrise pe lista de articole necesare: MAI MULTE FILTRE DE CAFEA.

Panoul mural din spatele lui emise semnalul de alarmă cu o jumătate de secundă înainte ca terminalul să-i sune, avertizându-l că cineva intrase în sas și solicitase permisiunea de a urca la bord. Atinse ecranul pentru a comuta pe camera de supraveghere a ușii exterioare a sasului și-i văzu pe Alex și pe Sam așteptând pe culoar. Sam era în continuare adorabila roșcată zburdalnică în salopeta prea mare pentru ea, așa cum îi rămăsese în amintire. Avea cu ea o uriașă cutie de scule și râdea. Alex îi spuse ceva, iar ea izbucni într-un râs nestăvilit, mai să-și scape sculele. Cu interfonul închis, părea o scenă dintr-un film mut.

Holden apăsă butonul interfonului și spuse:

— Intrați, prieteni.

O altă atingere a ecranului declanșă ciclul de deschidere a ușii exterioare. Sam făcu un semn cu mâna spre cameră și intră în sas.

Câteva minute mai târziu, trapa presurizată de la sala motoarelor se deschise cu un clic metalic și scara-elevator bâzâi în timp ce cobora. Sam și Alex ieșiră din micul elevator, iar Sam dădu drumul cutiei de scule care se izbi cu zgomot de podeaua metalică.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea îmbrățișându-l o clipă pe Holden. Iar ați reușit să faceți strecurătoare din frumusețea mea?

— Frumusețea *ta*? se miră Alex.

— Nu de data asta, răspunse Holden arătând pereții distruși ai sălii motoarelor. A explodat o bombă în cală, a făcut o gaură și a proiectat bucăți de fiare în cutia de derivație.

Sam scoase un fluierat.

— Ori bucățile astea de fiare au avut grijă să-l evite, ori reactorul vostru știe să se ferească.

— Cam cât timp crezi că va dura?

— Pentru pereți e simplu, spuse ea tastând ceva la terminal, după care își lovi ușor dinții din față cu colțul aparatului. Putem pune un petic dintr-o bucată trecând prin cală. Așa va fi mult mai ușor. Pentru cutia de derivație însă va dura ceva mai mult, dar nu prea mult. Să zicem patru zile, dacă îmi pun echipa imediat la treabă.

— Bine, spuse Holden cu grimasa omului nevoit să continue să-și mărturisească greșelile. E distrusă și ușa calei, care va trebui reparată sau schimbată. Iar sasul calei e și el cârpit superficial.

— Atunci încă vreo două zile, spuse Sam, care se ghemui și începu să scoată diverse obiecte din cutia de scule. Te deranjează dacă încep să fac măsurători?

— Chiar te rog, spuse Holden făcând un gest cu mâna spre perete.

— Ai urmărit clipurile informative? întrebă Sam arătându-i pe experții care discutau pe ecranul din perete. Ganymede s-a dus dracului, nu?

— Mda, spuse Alex. Aproape sigur.

— Dar deocamdată nu-i decât Ganymede, zise Holden. Ceea ce în mod sigur are o semnificație – pe care n-am înțeles-o încă.

— Deocamdată Naomi stă la mine, zise Sam ca și cum vorbiseră numai despre asta.

Holden simți că-i împietrește fața și încercă să se împotrivească acestei reacții forțându-se să zâmbească.

— Ah… Super…

— Nu vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat, dar dacă aflu că i-ai făcut vreo măgărie, ți-o prind în asta.

Și scoase din cutie o cheie dinamometrică. Alex izbucni o clipă într-un râs nervos, dar se potoli cu un aer stânjenit.

— Am recepționat avertismentul, spuse Holden. Cum se simte?

— E liniștită, răspunse Sam. Ei bine, am toate datele necesare. Acum trebuie să mă duc să-mi pregătească peticul pentru gaura din perete. Ne vedem mai târziu.

— Pa, Sam, spuse Alex urmărind-o cu privirea în timp ce lua scara-elevator, până când ușa presurizată se închise în urma ei. Sunt cu douăzeci de ani mai mare, și cu siguranță n-am instalația care i se potrivește, dar îmi place de fata asta.

— Tu și Amos aveți pasiunea asta prin rotație? întrebă Holden. Sau ar trebui să-mi fac griji că ați putea regla problema într-un duel cu pistoale?

— Iubirea mea este absolut pură, răspunse Alex rânjind. Și niciodată n-am s-o întinez făcând cu adevărat ceva.

— Genul de iubire despre care scriu poeții, mă rog.

Alex se sprijini de perete și-și examină unghiile.

— Așadar, să vorbim despre situația secundului.

— Prefer să nu discutăm despre asta.

— Oh, ba da, să vorbim, insistă Alex făcând un pas înainte și încrucișându-și brațele, dându-i de înțeles lui Holden că nu avea de gând să cedeze. Pilotez nava, de unul singur, de mai bine de un an. Și funcționează doar pentru că Naomi este un secund foarte eficient, care știe să pună lucrurile în mișcare. Dacă o pierdem, nu mai putem zbura. Asta-i realitatea.

Holden strecură în buzunar terminalul și se rezemă de învelișul de protecție al reactorului.

— Știu. *Știu.* N-am crezut niciodată că ar fi în stare să facă asta.

— Să plece, spuse Alex.

— Mda.

— Nu am abordat niciodată problema plății, spuse Alex. Nu avem salarii.

— Plată? făcu Holden încruntându-se spre Alex și începând să bată rapid darabana cu degetele pe reactorul din spatele lui. Răsuna ca un mormânt metalic. Orice bănuț pe care Fred ni l-a dat și care nu a fost cheltuit pentru nevoile noastre a ajuns în contul pe care l-am deschis. Dacă ai nevoie de bani, douăzeci și cinci la sută din ce-i acolo sunt ai tăi.

Alex clătină din cap, fluturându-și mâinile.

— Nu, nu mă înțelege greșit. Nu am nevoie de bani și nu am crezut niciodată că ne furi. Vreau pur și simplu să subliniez că nu am cerut niciodată să fim plătiți.

— Așa, și?

— Asta dovedește că nu suntem un echipaj normal. Nu lucrăm în navă pentru bani sau pentru că am fi fost recrutați de vreun guvern. Ne aflăm aici ca urmare a dorințelor noastre. Credem în ceea ce facem și vrem să participăm la ceea ce faci. Odată ce pierdem toate astea, am putea foarte bine să căutăm o slujbă plătită.

— Dar Naomi…, începu Holden.

— Era iubita ta, răspunse Alex râzând. La naiba, Jim, te-ai uitat la ea? E în stare să-și găsească alt iubit. De fapt, te deranjează dacă…

— Am înțeles mesajul. Te-am auzit. Am dat greș, este vina mea. Sunt conștient de asta. Absolut. Trebuie să mă întâlnesc cu Fred și să încep să mă gândesc la o modalitate de a repara greșelile pe care le-am făcut.

— Doar dacă Fred nu este răspunzător pentru tot.

— Mda, doar dacă nu este vina lui.

•

— Mă întrebam când ai să treci să mă vezi, spuse Fred Johnson când Holden intră pe ușa biroului său.

Fred arăta și mai bine, dar și mai rău decât în urmă cu un an, când Holden îl întâlnise ultima oară. Mai bine, pentru că Alianța Planetelor Exterioare condusă de Fred nu mai era o organizație teroristă, ci un guvern de drept care, în această calitate, putea purta discuții diplomatice cu planetele interioare. Și Fred își asumase rolul de administrator cu o plăcere pe care nu o mai cunoscuse decât ca luptător pentru libertate. Se vedea în

atitudinea lui relaxată și în zâmbetul pe care îl afișa în permanență.

Mai rău, pentru că anul ce tocmai trecuse și presiunile guvernării îl îmbătrâniseră. Părul i se mai rărise și se mai albise, iar gâtul îi devenise un amestec confuz de carne fără consistență și mușchi fleșcăiți. Avea ochii încercănați. Pielea cafenie nu avea multe riduri, însă căpătase o nuanță cenușie.

Cu toate acestea, zâmbetul cu care îl primi pe Holden era sincer – ocoli sprinten biroul pentru a-i strânge mâna și a-i oferi un fotoliu.

— Ți-am citit raportul despre Ganymede, spuse Fred. Spune-mi ceva mai mult despre el. Mă interesează impresiile de la fața locului.

— Fred, spuse Holden, mai este ceva.

Fred dădu din cap în timp ce se întoarse în spatele biroului său și se așeză.

— Dă-i drumul.

Holden începu să vorbească, dar se opri. Fred îl urmărea. Expresia nu i se schimbase, însă privirea îi era mai pătrunzătoare, mai concentrată. Dintr-odată, Holden fu cuprins de teama irațională că Fred știa deja tot ceea ce avea să-i spună.

Adevărul era că lui îi fusese întotdeauna teamă de Fred. Simțea la bărbatul acesta o duplicitate care îl făcea să nu se simtă în largul lui. Fred contactase echipajul din *Rosinanta* exact în momentul în care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Devenise patronul lor, protectorul lor împotriva numeroșilor dușmani pe care și-i făcuseră în ultimul an. Totuși, Holden nu putea să uite că se afla în fața colonelului Frederick Lucius Johnson, Măcelarul din stația Anderson. Un om care își petrecuse ultimii zece ani sprijinind formarea și asumându-și conducerea Alianței Planetelor Exterioare, o organizație care nu ezita să apeleze la asasinate sau acțiuni teroriste pentru a-și atinge obiectivele. Era aproape sigur că ar fi ordonat personal unele dintre acele crime. Și era foarte posibil ca Fred, în calitate de lider al APE, să fi ucis mai mulți oameni decât colonelul Fred din Flota Națiunilor Unite.

Să fi refuzat să folosească protomolecula pentru a avansa în proiectele sale?

Poate. Poate a considerat că ar fi mers prea departe. De altfel, îi fusese prieten, așa că merita o șansă de a-și apăra onoarea.

— Fred, eu…, începu Holden, după care se opri.

Fred dădu iarăși din cap, zâmbetul îi dispăru, iar în locul lui apăru un aer ușor îngrijorat.

— Simt că nu-mi va plăcea ceea ce ai de gând să-mi spui.

Holden își încleștă mâinile pe brațele fotoliului și se ridică în picioare. O făcu cu ceva mai multă vigoare decât ar fi dorit, iar în gravitația de 0,3 g indusă de rotația stației, pentru o clipă picioarele i se desprinseră de sol. Fred chicoti, după care se încruntă din nou.

Până aici. Rânjetul și râsul lui îi înfrânseră frica, transformând-o în furie. După ce reluă contactul cu podeaua, Holden se aplecă înainte și, cu ambele palme deschise, izbi violent biroul lui Fred.

— Nu mai râde! Cel puțin până nu voi avea certitudinea că nu ești implicat în treaba asta. Dacă ești în stare să faci ceea ce probabil ai făcut și continui să râzi, te împușc imediat.

Zâmbetul lui Fred nu se schimbă, însă ceva îi dispăru din privire. Nu era obișnuit să fie amenințat, dar nici nu era străin de situația creată.

— Ceea ce probabil am făcut, spuse el fără să fie o întrebare, ci repetându-i pur și simplu vorbele.

— Vorbesc de protomoleculă. De ceea ce s-a întâmplat pe Ganymede. Un laborator cu copii pe post de cobai și mizeria asta de materie întunecată care se întinde prin filamente, plus un monstru care aproape că mi-a distrus nava. Astea sunt nenorocitele mele de *impresii de la fața locului.* Cineva s-a jucat cu chestia asta, iar acum se află probabil în libertate, în timp ce planetele interioare se iau la țintă pe orbită în jurul acestei haznale.

— Și crezi că eu am făcut asta.

Încă o dată, nu era o întrebare, ci o simplă constatare.

— Am aruncat mizeria aia pe Venus! strigă Holden. Ți-am dat ție singurul eșantion! Și dintr-odată Ganymede, grânarul viitorului tău imperiu, singurul loc asupra căruia flotele planetelor interioare nu vor să-și piardă controlul, începe să nu mai funcționeze?

Pentru o clipă, tăcerea fu singurul răspuns al lui Fred.

— Adică mă întrebi dacă mă folosesc de protomoleculă pentru a alunga de pe Ganymede trupele planetelor interioare și pentru a-mi consolida controlul asupra planetelor exterioare?

Tonul calm al lui Fred îl făcu pe Holden să-și conștientizeze propria ieșire, așa că se opri un moment pentru a respira profund de mai multe ori. După ce se mai liniști, spuse:

— Da. Exact asta te întreb.

— Nu-mi pune asemenea întrebări, spuse Fred cu un zâmbet larg, care însă nu-i cuprinse și ochii.

— Ce?

— În caz că ai uitat, ești angajat al acestei organizații.

Se ridică și-și îndreptă corpul. Din această poziție, îl domina pe Holden cu vreo zece centimetri. Zâmbetul nu-i dispăru, însă ținuta i se modifică și corpul păru să câștige în înălțime. Dintr-odată părea foarte impresionant. Înainte de a se putea controla, Holden făcu un pas înapoi.

— Nu-ți datorez nimic în afara condițiilor din ultimul nostru contract, continuă Fred. Chiar ți-ai pierdut mințile, băiete? Te năpustești aici ca un nebun, urli la mine și *vrei* răspunsuri?

— Nimeni altcineva nu ar fi putut..., începu Holden, însă Fred nu-l băgă în seamă.

— Mi-ai dat singurul eșantion de care știam. Însă pleci de la presupunerea că, dacă nu știi de existența unui alt eșantion, el nu există. Îți suport mizeriile deja de mai bine de un an. Și ideea că Universul ți-ar datora niște răspunsuri. Ca să nu mai vorbim de această indignare înflăcărată pe care o agiți ca o bâtă în fața oricui. Dar chiar nu sunt obligat să-ți suport mizeriile. Și știi de ce?

Holden clătină din cap fără a-și descleșta buzele, de teamă că, dacă ar fi vorbit, i-ar fi ieșit un chițăit.

— Pentru că eu sunt *nenorocitul de șef*! spuse Fred. Eu conduc afacerea asta. Mi-ai fost de mare ajutor. Probabil că ai să-mi mai fi și altă dată. Însă în momentul acesta am destule probleme de rezolvat ca să-ți mai suport una dintre cruciadele tale pe cheltuiala mea.

— Prin urmare..., spuse Holden lăsând ultimul cuvânt în suspensie.

— Prin urmare, ești concediat. A fost ultimul tău contract cu mine. Mă voi asigura ca reparațiile lui *Rosi* să fie finalizate și am să te plătesc, pentru că nu vreau să rup un contract. Dar cred că

am construit destule nave pentru a asigura securitatea spațiului nostru și fără ajutorul tău. Și chiar dacă nu ar fi fost așa, oricum am început să mă satur de tine.

— Concediat, spuse Holden.

— Și acum șterge-o din biroul meu până nu mă hotărăsc să ți-o iau și pe *Rosi.* Nava asta are în ea mai multe piese de pe Tycho decât piese originale. Așadar, cred că aș fi îndreptățit să consider că-mi aparține.

Holden se retrase cu spatele spre ușă, întrebându-se dacă amenințarea era într-adevăr serioasă. Fred nu-l slăbi din ochi, dar nu făcu nicio mișcare. Când ajunse la ușă, îi spuse pur și simplu:

— Nu sunt eu de vină.

Se priviră lung în ochi, aproape fără să respire.

— Nu sunt eu de vină, repetă Fred.

— Bine, zise Holden și ieși.

Când ușa se închise culisând și nu-l mai văzu pe Fred, scoase un oftat prelung și se rezemă de peretele culoarului. Fred avea dreptate într-o singură privință: frica îi servise drept scuză de prea multă vreme. „Această indignare înflăcărată pe care o agiți ca o bâtă în fața oricui”. El văzuse omenirea la un pas de dispariție din cauza propriei stupidități. Spectacolul acesta îl zdruncinase până în adâncurile ființei sale. De când cu Eros, funcționase pe bază de frică și adrenalină.

Dar nu era o scuză. Nu mai era.

Tocmai își scotea terminalul din buzunar pentru a o suna pe Naomi, când conștientiză dintr-odată surprins: „Sunt concediat”.

De mai bine de un an avusese un contract exclusiv cu Fred. Stația Tycho era baza lor operațională. Sam petrecuse aproape la fel de mult timp ca Amos pentru a o repara și a o pune la punct pe *Rosi.* Totul se terminase. Trebuia să-și găsească o nouă slujbă, propriile lor porturi de bază și să-și cumpere ei înșiși tot ce aveau nevoie pentru reparații. Nu mai avea patron care să-l țină de mână. Pentru prima dată de foarte mult timp, Holden era un căpitan cu adevărat independent. Trebuia să-și croiască drum menținând nava pe linia de plutire și hrănindu-și echipajul. Se opri o clipă, cât să se obișnuiască cu noul său statut.

Se simțea minunat.

CAPITOLUL 33

Prax

Amos stătea în față, pe scaun. Impresionanta masă fizică a bărbatului făcea ca încăperea să pară și mai mică, iar mirosul de alcool și de fum emana din el ca dintr-un foc. Expresia lui n-ar fi putut fi mai blândă.

— Nu știu ce să fac, spuse Prax. Pur și simplu nu știu ce să fac. Totul e din vina mea. Nicola avea dreptate… era așa pierdută și așa de supărată. În fiecare zi mă trezeam și-i observam chipul în timp ce ea încă dormea. Se vedea că se simțea prinsă într-o capcană. Și știam că Mei avea să crească și că va încerca să se facă iubită de mama ei, în timp ce Nico nu-și dorea decât să fie în altă parte. Și m-am gândit că ar fi mai bine pentru toată lumea. Când a început să vorbească de plecare, eram gata să accept, știi? Iar când Mei… când a trebuit să-i spun lui Mei că…

Prax își luă capul în mâini, începând să se legene ușor înainte și înapoi.

— Ai să te îmbolnăvești iarăși, doctore?

— Nu. E în regulă. Dacă m-aș fi comportat ca un tată mai responsabil, ea ar fi aici.

— Vorbim despre fosta soție sau despre copil?

— Nu-mi pasă de Nicola. Voiam să spun, dacă aș fi fost alături de Mei. Dacă aș fi luat-o cu mine de îndată ce s-a dat alarma. Dacă nu aș fi așteptat la cupolă. Și pentru ce? Pentru plante? Oricum sunt moarte acum. Am păstrat una, dar am pierdut-o și pe ea. Nu am reușit să salvez nici măcar una. Dar m-aș fi putut duce acolo să o caut. Dacă aș fi…

— Știi că nu mai era acolo când a început toată mizeria aia, nu?

Prax clătină din cap. Nu era decis să accepte iertarea realității.

— Iar acum asta. Am avut o șansă. Eu m-am salvat. Aveam ceva bani. Și m-am comportat ca un idiot. Era ultima ei șansă – și am pierdut-o prostește.

— Mda, mă rog… Este ceva nou pentru tine, doctore.

— Ar fi trebuit să aibă un tată mai bun. Merita un tată mai bun. Era atât de… Era o fetiță extraordinară.

Pentru prima dată, Amos îl atinse. Mâna lui mare prinse umărul lui Prax, apucându-l de la claviculă la omoplat și forțându-l să se îndrepte. Ochii lui Amos erau injectați, cu albul lor marmorat cu roșu. Respirația îi era fierbinte și acră. Întruparea perfectă a unui marinar întors pe uscat dintr-o călătorie. Însă vocea îi era clară și fermă:

— Are un tătic de milioane, doctore. Îți faci griji pentru ea, ceea ce nu ar face mulți oameni.

Prax înghiți în sec. Se simțea obosit. Obosit să fie puternic, să spere, să-și păstreze determinarea și să se pregătească pentru ce e mai rău. Nu mai voia să fie în pielea lui. Nu mai voia să fie în pielea nimănui. Mâna lui Amos era ca o clemă de navă care-l împiedica să umble haotic în tenebrele infinite. Iar el voia doar să i se dea drumul.

— Nu mai este acolo, spuse Prax, ceea ce părea o scuză bună, o explicație. Mi-au luat-o, și nici măcar nu știu cine sunt. Nu o pot aduce înapoi și nu înțeleg nimic din ceea ce s-a întâmplat.

— Partida nu este încă încheiată.

Prax dădu din cap, dar nu pentru că vorbele lui Amos l-ar fi liniștit cât de cât, ci fiindcă știa că a trebuit să acționeze astfel în acele momente.

— N-am s-o mai găsesc niciodată.

— Te înșeli.

Ușa scoase un sunet și se deschise culisând. Intră Holden. Prax nu-și putu da seama imediat ce era schimbat la el, dar ceva se întâmplase… îl schimbase… era evident. Chipul îi era neschimbat, la fel și ținuta. În mod ciudat, lui Prax îi veni în minte o amintire în care era așezat într-un amfiteatru, asistând la o conferință despre metamorfoză.

— Bună, spuse Holden. Totul e în regulă?

— Suntem puțin agitați, răspunse Amos.

Prax citi aceeași confuzie și pe chipul lui Amos. Amândoi erau conștienți de transformare, însă niciunul nu-și putea da seama despre ce era vorba.

— Ești amețit, căpitane? adăugă Amos.

— Nu, spuse Holden.

— Vreau să spun că e bine dacă ai făcut-o. Doar că nu așa mi-aș fi imaginat…

— Nu sunt amețit, spuse Holden pe un ton șovăielnic, după care, afișând un zâmbet aproape radios: Am fost concediat.

— Doar tu, sau am fost concediați toți?

— Toți.

— Hm, mârâi Amos, care după un moment de tăcere ridică din umeri: Bine.

— Trebuie să vorbesc cu Naomi, dar nu-mi acceptă apelurile. Crezi că i-ai putea da de urmă?

Jena resimțită îi strânse buzele lui Amos de parcă supsese o lămâie veche.

— Nu vreau să mă cert cu ea, spuse Holden. Doar că nu ne-am luat rămas-bun așa cum ar fi trebuit. Și cum a fost vina mea, trebuie să repar situația.

— Știu că obișnuiește să-și piardă timpul prin barul despre care ne-a vorbit Sam ultima oară. Blauwe Blome. Dar dacă te porți ca un idiot, nu eu ți-am vândut pontul, bine?

— Nicio problemă, spuse Holden. Mulțumesc.

Se răsuci pe călcâie pregătindu-se să plece, dar se opri în ușă. Avea aerul cuiva pe jumătate adormit.

— Cum adică agitați? întrebă el. Ai spus că sunteți agitați.

— Doctorul voia să angajeze o firmă de securitate privată de pe Luna pentru a da de urma fetei. Nu a mers și nu i-a picat prea bine.

Holden se încruntă. Prax simți dintr-odată că roșeața îi cuprinse obrajii.

— Credeam că mergem *noi* să găsim copilul, spuse Holden, care părea sincer derutat.

— Doctorul nu a fost foarte clar în privința asta.

— Ah, spuse Holden și se întoarse spre Prax: îți vom găsi fata. N-ai nevoie să angajezi pe altcineva.

— Dar nu am cu ce să vă plătesc, spuse Prax. Toate conturile mele erau pe sistemul de pe Ganymede. Chiar dacă ar mai fi acolo, nu le pot accesa. Cred că sunt aproximativ o mie de dolari ai Națiunilor Unite. E suficient?

— Nu, spuse Holden. Nu va fi suficient nici măcar pentru a cumpăra aer pentru o săptămână, chiar mai puțină apă. Va trebui să ne ocupăm de treaba asta.

Holden își înclină capul într-o parte, ca și cum asculta ceva ce numai el putea auzi.

— Deja am luat legătura cu fosta mea soție, spuse Prax. Și cu părinții mei. Nu-mi vin în minte alte persoane.

— De ce nu toată lumea? spuse Holden.

•

— Numele meu este James Holden, spuse căpitanul de pe ecranul imens de la postul de pilotaj din *Rosinanta,* și mă aflu în fața dumneavoastră pentru a vă cere ajutorul. În urmă cu patru luni, cu câteva ore înainte de primul atac de pe Ganymede, o fetiță afectată de o boală genetică ce-i amenință viața a fost răpită de la grădinița în care se afla. În haosul care a…

Alex opri înregistrarea. Prax vru să se așeze mai bine, dar scaunul copilotului pe care se așezase se mișcă doar puțin pe suspensiile lui cardanice, așa încât se întinse la loc.

— Nu știu, spuse Alex din locul pilotului. Fundalul verde îi dă tenului o nuanță cam pământie, nu credeți?

După ce reflectă puțin, Prax încuviință.

— Nu-i tenul lui natural. Poate dacă ar fi fost mai întuneric…

— Am să încerc, spuse pilotul și începu să tasteze pe ecran. În mod normal, Naomi se ocupă de chestiile astea. Comunicatele nu erau sarcina mea. Dar vom reuși în cele din urmă. Așa cum e?

— Mai bine, spuse Prax.

— Numele meu este James Holden și mă aflu în fața dumneavoastră pentru a vă cere ajutorul. În urmă cu patru luni…

Prezentarea lui Holden dura mai puțin de un minut – vorbea spre camera terminalului lui Amos. Apoi Amos și Prax petrecuseră o oră încercând să creeze restul. Alex sugerase să folosească echipamentul cel mai bun pe care-l aveau la dispoziție în *Rosinanta.* Odată luată această decizie, punerea cap la cap a informațiilor a fost mai ușor de realizat. Prax luase ca model începutul mesajelor pe care le trimisese Nicolei și părinților săi. Alex îl ajutase să înregistreze restul: explicația stării lui Mei; imaginile înregistrate de camerele de securitate în care apăreau Strickland și femeia misterioasă luând-o pe fetiță de la grădiniță, imaginile cu laboratorul secret, inclusiv cele cu filamentele de protomoleculă, fotografii cu Mei jucându-se în parcuri și un scurt videoclip filmat la cea de a doua sa

aniversare, când se murdărise pe frunte cu glazura de la prăjitură.

Prax se simți ciudat văzându-se vorbind. Vizionase numeroase înregistrări cu el însuși, însă bărbatul de pe ecran era mai slab decât s-ar fi așteptat. Și mai bătrân. Vocea îi era mai pițigăiată decât cea pe care o percepeau urechile sale și mai puțin ezitantă. Acel Praxidike Meng care avea să apară pe rețelele de comunicații din întreaga lume era un bărbat diferit de el, dar suficient de apropiat ca înfățișare. Iar dacă asta putea ajuta la găsirea lui Mei, era perfect. Dacă acest lucru o putea aduce înapoi, era gata să devină oricine.

Alex își deplasă degetele pe reglaje, rearanjând prezentarea și adăugând imaginile cu Mei, cronologic, la micul discurs al lui Holden. Deschiseseră un cont la o cooperativă de credit cu sediul în Centură care avea o serie de opțiuni pentru activități nonprofit neînregistrate pe termen scurt, astfel încât orice contribuție era acceptată în mod automat. Prax îl urmărea, devorat de dorința de a face comentarii sau de a prelua controlul. Dar nu putea face mai mult.

— Gata, spuse Alex. Mai bine de atât nu cred că aș putea.

— În regulă, spuse Prax. Și acum ce facem?

Alex aruncă o privire peste ceea ce făcuse. Părea obosit, dar și entuziasmat.

— Apăsăm tasta „trimite”.

— Dar etapa de analiză…

— Nu există etapă de analiză, doctore. Asta nu-i o chestie guvernamentală. La naiba, nu-i nici măcar o problemă ce ține de afaceri. Doar noi, niște zănateci care ne strecurăm prin spațiu și încercăm să ne ferim fundurile de jetul propulsor.

— Oh, făcu Prax. Serios?

— Dacă stai suficient de mult timp în preajma căpitanului, te obișnuiești. Poate că ar trebui să-ți iei o zi în plus, să te gândești bine.

— La ce să mă gândesc? spuse Prax ridicându-se într-un cot.

— La trimiterea mesajului. Dacă merge așa cum credem, vei atrage foarte mult atenția asupra ta. Poate va fi ceea ce sperăm, sau poate altceva. Tot ce vreau să spun este că oul, odată făcut omletă, nu-l mai poți fierbe în coajă.

Prax reflectă câteva secunde. Ecranele emanau o strălucire palidă.

— Este vorba de Mei, spuse el.

— Bine atunci, spuse Alex transferând comunicațiilor controlul postului de copilot. Vrei să faci onorurile?

— Unde se va duce? Unde trimitem mesajul?

— Este o simplă difuzare, spuse Alex. Va fi probabil preluată de releele din Centură. Fiind trimis de căpitan, oamenii vor urmări mesajul, îl vor difuza în rețea. Și…

— Și?

— Nu am introdus în înregistrare pasagerul nostru clandestin, și nici filamentul care iese din cușca de sticlă? Ar fi cam totuna dacă am anunța că protomolecula este încă în libertate. Ceea ce va amplifica avertizarea.

— Și crezi că va ajuta?

— Prima dată când am făcut ceva de genul ăsta a început un război, spuse Alex. „Ajutor” cred că este prea mult spus. Să spunem doar că va pune lucrurile în mișcare.

Prax ridică din umeri și apăsă tasta de trimitere.

— Torpilele au fost lansate, spuse Alex chicotind.

•

Botanistul dormi în stație, legănat de bâzâitul reciclatoarelor de aer. Amos plecase din nou, lăsându-i vorbă să nu-l aștepte. Era probabil imaginația lui, însă Prax nu părea să resimtă în același fel gravitația indusă de rotație. Cu un diametru atât de mare ca acela al stației Tycho, efectul forței Coriolis nu ar fi trebuit să fie resimțit în mod neplăcut, și cu siguranță nu cât stătea culcat acolo, nemișcat, în întunericul camerei sale. Și totuși nu reușea să se liniștească. Nu putea uita că se rotea, inerția țintuindu-l de salteaua prea subțire atunci când trupul tindea să zboare în gol. De cele mai multe ori, la bordul *Rosinantei* reușise să-și înșele temerile spunându-și că avea sub el masa reconfortantă a unui satelit. Era mai puțin o născocire a minții sale cu privire la modul în care era generată accelerația, cât ceea ce semnifica fenomenul.

În timp ce gândurile i se prăbușeau într-o spirală lentă, porțiuni din personalitatea lui fărâmițându-se ca un meteorit la intrarea în atmosferă, simți dintr-odată un val de recunoștință. În parte pentru Holden și în parte pentru Amos. Pentru întregul echipaj din *Rosinanta.* Pe jumătate adormit, se regăsi pe Ganymede. Era înfometat și străbătea tunelurile de gheață cu certitudinea că undeva, nu departe, una dintre varietățile lui de

soia fusese infectată de protomoleculă și-l urmărea, vrând să se răzbune. Cu logica aberantă a viselor, el se afla și pe Tycho, unde căuta de lucru, însă toți cei cărora le dădea CV-ul îl refuzau, explicându-i că nu avea o diplomă sau o referință de care nu știa nimic sau nu înțelegea. Singurul lucru care făcea situația suportabilă era certitudinea adânc înrădăcinată în mintea lui că nimic din toate acelea nu era adevărat. Că dormea și că atunci când se va trezi se va afla într-un loc sigur.

În cele din urmă, fu trezit de mirosul îmbătător de carne de vită. Pleoapele îi erau lipite, ca și cum plânsese în somn, lacrimile lăsând urme de sare după evaporare. De la duș se auzea apa curgând. Își puse costumul de zbor, întrebându-se încă o dată de ce scria TACHI pe spatele costumului.

Micul dejun aștepta pe masă: friptură și ouă, tortilla și cafea neagră. Mâncare adevărată, care costase probabil o mică avere. Cum erau două farfurii, Prax alese una și începu să mănânce. Toate astea înghițiseră probabil o zecime din banii primiți de la Nicola, dar era delicios. Amos ieși de la duș cu un prosop în jurul taliei. Partea dreaptă a abdomenului era marcată de o cicatrice mare, albă, care-i descentra buricul, și de un tatuaj aproape fotografic al unei tinere cu păr buclat și ochi migdalați ce-i acoperea pieptul în dreptul inimii. Lui Prax i se păru că distinge un cuvânt sub chipul tatuat, dar nu vru să-l privească prea fix.

— Bună, doctore, spuse Amos. Arăți ceva mai bine.

— M-am odihnit puțin, spuse Prax în timp ce Amos intră în camera lui și închise ușa după el. Prax continuă ridicând tonul pentru a se face auzit: Vreau să-ți mulțumesc. Aseară chiar aveam moralul la pământ. Iar dacă tu și ceilalți ați putea ajuta sau nu la găsirea lui Mei…

— Și de ce n-am putea-o găsi? replică Amos cu vocea ușor înăbușită de ușa închisă. Doar nu ai de gând să-ți pierzi încrederea în mine, doctore.

— Nu, spuse Prax. Nu, câtuși de puțin. Am vrut doar să spun că ceea ce vă oferiți să faceți, căpitanul și cu tine, este… este un imens…

Amos reapăru cu un zâmbet larg. Costumul de zbor îi ascundea tatuajele și cicatricile.

— Am înțeles ce-ai vrut să spui. Am vrut doar să te tachinez. Îți place friptura? Mă tot întreb pe unde-și țin ăștia vacile pe aici.

— Sunt crescute in vitro. Îți dai seama după fibrele musculare. Vezi cum sunt dispuse aici? De fapt, asta permite obținerea mai ușor a unei cărni marmorate în tăietură decât dacă ai tăia un tăuraș.

— Pe bune? se miră Amos așezându-se în fața lui. Nu știam.

— Microgravitația sporește și calitățile nutritive ale peștelui, continuă Prax fără a lua în seamă îmbucătura de ou pe care tocmai o înfulecase. Crește producția de grăsime sănătoasă. Nimeni nu știe de ce, dar sunt câteva studii foarte interesante pe această temă. Se crede că totul se datorează mai puțin gravitației scăzute și mai degrabă curentului constant care trebuie asigurat pentru ca peștii să înoate continuu, ceea ce, pe termen mediu, ar crea o zonă cu apă săracă în oxigen în care în cele din urmă s-ar sufoca.

Amos rupse o bucată de tortilla și o înmuie în gălbenușul oului.

— Așa se desfășoară conversațiile în timpul meselor în familia ta, nu?

Prax clipi.

— Da, oarecum. De ce? La ce te referi?

Amos chicoti. Părea să fie foarte bine dispus. Simțea o relaxare în umeri, se schimbase ceva și în tonicitatea maxilarelor. Prax își aminti de discuția avută cu căpitanul noaptea precedentă.

— Ești în al nouălea cer, nu?

— Oh, la naiba, da! spuse Amos. Dar asta nu-i partea cea mai bună.

— Serios?

— Este o parte al naibii de bună, da, dar nimic nu se compară cu găsirea unei slujbe imediat ce ai primit un șut în cur.

Răspunsul îl derută pe Prax. Amos își scoase terminalul din buzunar, tastă rapid ceva și-l împinse spre el. Ecranul afișa un chenar roșu care indica o transmisie securizată, cu numele cooperativei de credit pe care Alex o contactase în ajun. Când văzu cifra afișată pentru contul deschis, Prax făcu ochii mari.

— Este… Este…

— E mai mult decât suficient pentru ca *Rosi* să zboare timp de o lună. Am strâns acești bani în șapte ore, spuse Amos. Tocmai ți-ai angajat echipa, doctore.

— Nu știu… serios?

— Și nu-i doar asta. Aruncă o privire la mesajele pe care le-ai primit. Căpitanul a făcut senzație ieri, dar copila ta? Toată mizeria asta care s-a abătut peste Ganymede și-a găsit un chip – al ei.

Prax își deschise propriul terminal. Căsuța de e-mail asociată prezentării pe care o difuzaseră conținea mai bine de cinci sute de mesaje video și mii de texte. Începu cu primele. Oameni necunoscuți – unii în lacrimi – îi trimiteau rugăciunile, mânia și sprijinul lor. Un centurian cu o coamă grizonantă turuia într-un dialect aproape de neînțeles. Din câte a reușit să descifreze, omul se oferea să ucidă pe cineva pentru el.

O jumătate de oră mai târziu, ouăle i se răciseră în farfurie. O femeie de pe Ceres îi povestea cum își pierduse fiica în urma unui divorț și-i trimitea cât cheltuia într-o lună pe tutunul de mestecat. Pe Luna, mai mulți cercetători în domeniul agroalimentar organizaseră o chetă și-i trimiteau cât ar fi câștigat el într-o lună dacă ar fi lucrat în continuare ca botanist. În mijlocul sistemului solar, un bătrân marțian cu pielea ciocolatie și craniul presărat cu o chică alburie fixa camera cu gravitate și-l asigura de sprijinul său.

Când începu mesajul următor, semăna cu toate cele dinaintea lui. Bărbatul din imagine era în vârstă – optzeci, poate nouăzeci de ani –, aureolat pe jumătate cu un păr alb care atârna spre ceafă și o față aspră. Ceva în expresia lui îi trezi interesul lui Prax. Un fel de ezitare.

— Doctore Meng, spuse omul cu un accent melodramatic ce-i amintea lui Prax de înregistrările bunicului său, îmi pare rău să aud prin ce suferințe ați trecut dumneavoastră și familia dumneavoastră. Prin ce suferințe treceți, preciză el după ce-și trecu limba peste buze. Referitor la fragmentul video surprins de camerele de securitate inclus în prezentare. Cred că îl cunosc pe omul care apare în imagini. Însă numele lui nu este Strickland…

CAPITOLUL 34

Holden

Potrivit registrului stației, Blauwe Blome era renumit pentru două lucruri: o băutură botezată Blue Meanie și numărul mare de mese Golgo. Ghidul turistic avertiza eventualii clienți că stația permitea doar două Blue Meanie de consumator din cauza amestecului destul de sinucigaș de etanol, cafeină și metilfenidat. Și puțin colorant bleu alimentar, ghici Holden.

În timp ce străbătea coridoarele din zona de pe Tycho rezervată distracțiilor, ghidul începu să-i explice regulile Golgo. După câteva clipe de confuzie intensă – scopul este să fii „împrumutat” atunci când apărarea deviază aruncarea – își închise terminalul. Avea puține șanse să joace. Iar în starea lui actuală, o băutură care să-i anihileze inhibițiile, să-i dea o stare de surescitare și să-l umple de energie nu i-ar fi fost de niciun folos.

Adevărul era că Holden nu se simțise niciodată atât de bine.

În ultimul an făcuse numeroase încurcături. Își îndepărtase echipajul. Adoptase o linie de conduită cu care nu era câtuși de puțin convins că este de acord, și asta doar pentru a-și asigura securitatea. Distrusese probabil singura relație sănătoasă pe care o avusese în viața lui. Se lăsase condus de frică, devenind în cele din urmă altcineva. Cineva care, pentru a-și gestiona frica, o transforma în violență. Cineva pe care Naomi nu-l plăcea, pe care echipajul său nu-l respecta și pe care nici el însuși nu-l aprecia din cale-afară.

Frica nu-i dispăruse. Era mereu acolo, îi electriza ceafa ori de câte ori se gândea la Ganymede și la ceea ce, probabil, se afla acolo în libertate și în plină dezvoltare chiar în acest moment. Dar pentru prima dată, după foarte mult timp, era conștient de asta și nu încerca să ascundă realitatea. Își acordase permisiunea de a-i fi teamă. Iar această nouă atitudine schimba totul.

Holden auzi vacarmul din Blauwe Blome cu câteva secunde înainte de a vedea localul. Totul a început cu o bubuitură ritmică

abia perceptibilă care a sporit treptat în volum, însoțită apoi de o văicăreală electronică și de o voce feminină ce cânta într-un amestec de hindi și rusă. Când ajunse la intrarea în club, piesa devenise un duet masculin alternativ foarte asemănător cu o dispută pe muzică. Văicăreala electronică fusese înlocuită cu sunetul unor chitare furioase. Însă linia melodică era aceeași.

Înăuntru, agresarea simțurilor era totală. Un ring mare de dans ocupa spațiul central, iar zeci de trupuri se agitau într-un potop caleidoscopic de lumini care se schimbau în ritmul muzicii. O muzică puternică înainte de a intra și care acum era asurzitoare. O tejghea lungă, cromată se întindea de-a lungul unuia dintre pereți, iar șase barmani făceau cu greu față comenzilor.

Pe un indicator de pe peretele din spate se putea citi GOLGO, cu o săgeată îndreptată spre capătul unui culoar. Holden porni într-acolo. Vacarmul se atenua cu fiecare pas pe care îl făcea, iar când ajunse în sala de joc nu mai auzea decât bâzâitul înăbușit al bașilor.

Naomi era la una dintre mese, în compania prietenei sale Sam și a câtorva centurieni. Își lăsase părul pe spate, legat cu o bandă elastică roșie destul de largă pentru a fi decorativă. Își schimbase costumul de zbor cu o pereche de pantaloni gri ajustați pe corp în care n-o văzuse niciodată și o bluză galbenă ce-i întuneca și mai mult tenul caramel. Holden rămase o clipă nemișcat. Naomi îi zâmbi cuiva, ceea ce îi provocă lui Holden o strângere de inimă.

În timp ce se apropia, Sam aruncă pe masă o mică minge metalică. Grupul din celălalt capăt reacționă cu mișcări bruște și violente. De unde se afla, Holden nu putea vedea exact ce se întâmplă, dar judecând după umerii prăbușiți și înjurăturile lipsite de entuziasm ale celor din celălalt grup, Sam obținuse probabil un rezultat bun pentru echipa ei.

Sam se răsuci pe călcâie și ridică o mână. Cei din grupul ei, inclusiv Naomi, îi loviră pe rând palma. Sam îl văzu prima și făcu un comentariu pe care el nu-l putu auzi. Naomi se întoarse și-i aruncă o privire întrebătoare care-l țintui locului. Nu zâmbi, dar nici nu se încruntă. Holden ridică mâinile deschise într-un gest care spera să fie interpretat ca: Nu am venit să ne certăm. Pentru o clipă, rămaseră nemișcați, observându-se în tăcere în vacarmul încăperii.

„La naiba, gândi el, cum am putut lăsa lucrurile să ajungă până aici?”

Naomi îi făcu un semn din cap și-i indică o masă mai retrasă, într-un colț al încăperii. Holden se îndreptă într-acolo și comandă de băut. Nu unul dintre acei asasini hepatici albăstrii pe care se clădise renumele barului, ci un scotch ieftin produs în Centură. Deși nu-i plăcea din cale-afară, în cele din urmă toleră gustul slab de mucegai care-i rămânea întotdeauna după câte o înghițitură. Naomi se despărți de prietenii ei și veni la el. Fără a fi detașat, mersul ei nu părea a fi al cuiva care se îndrepta spre o întâlnire de care se temea.

— Pot să-ți ofer ceva? întrebă Holden după ce Naomi se așeză.

— Bineînțeles. Am să iau un martini cu grape-fruit.

În timp ce Holden scria comanda pe ecranul mesei, ea îl privea cu un zâmbet pe jumătate misterios care-i lichefie pământeanului măruntaiele.

— S-a făcut, spuse el autorizându-și terminalul să deschidă un cont conectat la contul barului pentru a achita consumația. Vine un martini oribil.

— Oribil? făcu Naomi izbucnind în râs.

— Exceptând cazurile de scorbut în fază finală, nu-mi pot imagina că s-ar putea bea ceva la care s-a adăugat suc de grape-fruit.

Ea râse din nou, ceea ce îl mai relaxă puțin, și așteptară în liniște să le vină băuturile. Naomi gustă din cocktail și plescăi apreciativ.

— E bun, spuse ea. Hai, golește-ți sacul.

Holden luă o înghițitură mult mai lungă, aproape terminând dintr-odată păhărelul de scotch, și încercă să se convingă că fierbințeala ce-i cuprindea abdomenul i-ar putea înlocui curajul. „Modul în care am lăsat lucrurile nu mi-a picat tocmai bine și m-am gândit că ar trebui să discutăm despre asta. Pentru a ne clarifica oarecum situația”. Își drese glasul.

— Am dat totul peste cap, spuse el. M-am comportat urât cu prietenii mei. Mai mult decât urât. Ai avut absolut dreptate să faci ceea ce ai făcut. Nu eram în stare să înțeleg ce spuneai în acel moment, dar ai avut dreptate.

Naomi mai luă o înghițitură de martini, apoi îndepărtă cu nonșalanță banda elastică ce-i ținea la spate masa de bucle

întunecate. Părul îi căzu în jurul feței într-o cascadă încâlcită, ceea ce-i trezi lui Holden imaginea unor ziduri din piatră acoperite cu iederă. Își dădu seama că, de când o știa, Naomi își desfăcea întotdeauna părul când situația căpăta un caracter emoțional. Se ascundea în spatele pletelor, nu literal, ci pentru că era principalul ei atu. Ochiul era atras în mod firesc de reflexele multiple care se agățau în buclele negre. Tehnică de diversiune. Acest lucru o făcea dintr-odată foarte umană, la fel de vulnerabilă și de pierdută ca și el. Holden simți urcând în el toată afecțiunea pe care o simțea, iar reacția probabil că i se citea pe față, pentru că ea îl privi și roși puțin.

— Ce-i asta, Jim?

— Scuze? sugeră el. Recunoașterea că ai avut dreptate, că eram pe cale să mă transform în versiunea mea personală deformată de Miller? Măcar asta. În speranța de a deschide un dialog pentru reconciliere, dacă am noroc.

— Mă bucur, spuse Naomi. Mă bucur că ai înțeles. Dar sunt deja luni de zile de când îți repet asta, iar tu…

— Stai puțin, zise Holden. Simțea că se îndepărta de el, refuzând să-l creadă. Tot ceea ce încă îi mai putea oferi era adevărul absolut, ceea ce și făcu: Nu te auzeam pentru că eram îngrozit. Am fost un laș.

— Frica nu face din tine un laș.

— Nu, bineînțeles că nu, spuse el. Însă refuzul de a o înfrunta, de a nu recunoaște față de tine ceea ce simt, refuzul de a vă lăsa pe tine, pe Alex, pe Amos să mă ajutați – asta era lașitate. Și din cauza asta te-am pierdut pe tine, loialitatea echipajului, adică tot ceea ce contează cu adevărat pentru mine. Asta m-a determinat să continui să fac o treabă murdară mult mai mult timp decât ar fi trebuit, pentru că ea reprezenta siguranța.

Un mic grup de jucători de Golgo începu să se apropie de masa lor, iar Holden îi fu recunoscător lui Naomi când îi îndepărtă cu un gest. Ceea ce însemna că-și dorea să continue discuția. Era un început bun.

— Spune-mi, zise ea. Iar acum ce vrei să faci?

— N-am nicio idee, răspunse Holden zâmbind. Și este cel mai plăcut sentiment pe care l-am avut de când mă știu. Dar orice s-ar întâmpla în continuare, am nevoie să te am alături.

Ea se pregătea să protesteze, însă Holden ridică rapid o mână s-o oprească și continuă:

— Nu, m-am exprimat greșit. Mi-ar plăcea să te recuceresc, însă recunosc că ar lua ceva timp sau că s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Vreau să spun că *Rosi* are nevoie de tine. Echipajul are nevoie de tine.

— Nu vreau să plec din *Rosi,* spuse Naomi schițând un zâmbet timid.

— *Rosi* este casa ta, zise Holden. Va fi mereu casa ta, câtă vreme ți-o vei dori. Indiferent de ce se întâmplă între noi.

Naomi începu să se joace cu o șuviță groasă de păr, răsucind-o în jurul degetului, în timp ce-și termina băutura. El îi arătă meniul afișat pe ecranul mesei, însă ea refuză cu un gest ușor.

— Asta pentru că i-ai spus verde în față lui Fred care este părerea ta, nu?

— Mda, în parte, spuse Holden. Mă aflam în biroul lui, îngrozit, și dintr-odată mi-am dat seama că trăiam de foarte, foarte mult timp cu frica asta. Am dat-o în bară și cu el. Probabil este puțin și vina lui. E absolut convins de justețea luptei pe care o duce și este genul de om cu care n-ai vrea să ai de-a face. Însă în mare parte este vina mea.

— Ai demisionat?

— M-a concediat, dar dacă nu ar fi făcut-o probabil că aș fi plecat.

— Deci ne-ai făcut să ne pierdem slujba plătită și patronul, spuse Naomi. Cred că mă simt măgulită că singura parte pe care vrei să o repari este relația cu mine.

— Relația cu tine este singura problemă pe care-mi doresc cu adevărat să o repar, spuse Holden.

— Știi ce urmează, nu-i așa?

— Te întorci în navă?

Naomi zâmbi pur și simplu, evitând orice comentariu.

— Acum plătim reparațiile din buzunarul nostru. Dacă tragem o torpilă, va trebui să găsim pe cineva care să ne vândă alta. Va trebui să plătim pentru apă, aer, taxe vamale, hrană, medicamente și materialele necesare pentru infirmeria automată de la bord, care e foarte scumpă. Ai vreun plan?

— Nu! răspunse Holden. Recunosc însă că mă simt extraordinar, chiar dacă-mi scapă motivul.

— Și când se va risipi euforia?

— Voi pregăti un plan.

Zâmbetul ei deveni contemplativ – trase de șuvița de păr.

— Pentru moment nu sunt pregătită să mă întorc în navă, spuse Naomi și își întinse mâna pe masă pentru a i-o lua pe a lui. Dar după ce *Rosi* va fi reparată voi avea nevoie să-mi recuperez cabina.

— Am să mut imediat ce a mai rămas din lucrurile mele.

— Jim, spuse ea, strângându-i degetele încă o dată înainte de a-și retrage mâna. Te iubesc, iar între noi lucrurile nu sunt încă așa cum ar trebui. Dar este un început bun.

„Ei, da, gândi Holden, este într-adevăr un început bun”.

•

Când deschise ochii în vechea sa cabină din *Rosinanta,* Holden se simțea mai bine decât oricând în ultimele luni. Se dădu jos din pat și, gol, traversă liniștit nava până la baie. Făcu un duș preț de o oră cu apa pe care de acum trebuia să o plătească, încălzită de energia electrică pe care docurile i-o facturau la kilowatt/oră. Apoi se îndreptă spre cabină, pe drum uscându-i-se pielea deja înroșită de jetul de apă fierbinte.

Mai târziu își pregăti și mâncă un prânz consistent pe care îl udă cu cinci cești de cafea, în timp ce se informa despre rapoartele tehnice ale reparațiilor lui *Rosi,* până când se convinse că înțelesese tot ce se făcuse. Se apucase să citească un editorial despre starea relațiilor dintre Marte și Pământ când își auzi terminalul bâzâind. Un apel de la Amos.

— Salut, căpitane, spuse el, iar chipul său mare umplu micul ecran. Ai de gând să ieși astăzi la o plimbare prin stație? Sau preferi să primești vizite în *Rosi*?

— Ne întâlnim aici, spuse Holden. Sam și echipa ei vor lucra astăzi în navă și vreau să-i supraveghez.

— Atunci ne vedem mai târziu, spuse Amos, după care întrerupse conexiunea.

Holden încercă să termine de citit amuzantul articol, însă era cu gândul aiurea, așa că fu nevoit să citească de mai multe ori același paragraf. În cele din urmă renunță, își făcu de lucru aranjând prin bucătărie, apoi pregăti cafea proaspătă pentru Amos și echipa de lucrători.

Mașina clipocea fericită în colțul ei ca un copilaș satisfăcut, când trapa punții pocni și se deschise. Amos și Prax coborâră scara ce ducea la bucătărie.

— Căpitane, spuse Amos trântindu-se pe un scaun.

Prax intră după el, dar nu se așeză. Holden umplu două căni cu cafea și le puse pe masă.

— Care sunt noutățile? întrebă el.

Amos îi răspunse cu un zâmbet larg și împinse terminalul pe masă. Când Holden se uită pe aparat, ecranul afișa informațiile legate de contul „Salvați-o pe Mei” deschis de Prax. Suma colectată depășea o jumătate de milion de dolari ai Națiunilor Unite.

Căpitanul scoase un fluierat și se prăbuși pe un scaun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, rânji Amos. Speram să putem… dar nu m-am gândit niciodată la o asemenea sumă.

— Mda, azi-dimineață erau mai puțin de trei sute de mii. Suma a crescut cu două sute de mii doar în ultimele trei ore. Se pare că toți oamenii care urmăresc la știri mizeria de pe Ganymede au făcut din Mei icoana acestei tragedii.

— E suficient? interveni Prax cu o neliniște în glas.

— Oh, da, spuse Holden râzând. Chiar mai mult decât suficient. Acești bani vor finanța în mare măsură misiunea noastră de salvare.

— Și, în plus, avem un indiciu, spuse Amos, care, pentru a obține un efect dramatic, se opri și luă o înghițitură de cafea.

— Referitor la Mei?

— Mda, spuse Amos, care mai adăugă puțin zahăr în ceașcă. Prax, arată-i ce mesaj ai primit.

Holden vizionă mesajul video de trei ori la rând, afișând un rânjet tot mai larg cu fiecare vizionare, „… fragmentul video surprins de camerele de securitate inclus în prezentare. Cred că-l cunosc pe omul care apare în imagini. Însă numele lui nu este Strickland. Când am lucrat cu el la Universitatea Tehnică și de Minerit de pe Ceres se numea Merrian. Carlos Merrian”.

— Iată ceea ce detectivul Miller, vechiul meu prieten, ar fi numit o pistă, spuse Holden după ultima vizionare.

— Și acum, șefu’? întrebă Amos.

— Cred că trebuie să dau un telefon.

— OK. Doctorul și cu mine te lăsăm în pace și mergem să ne uităm cum se înmulțesc banii.

Ieșiră împreună, iar Holden așteptă să se închidă trapa în urma lor pentru a solicita o legătură cu UTMC. În condițiile poziției actuale a lui Tycho, decalajul era de aproximativ cincisprezece minute, timp pe care și-l ocupă rezolvând un

puzzle simplu pe terminalul său, ceea ce îi lăsă mintea liberă să se gândească la un plan. Din moment ce acum știau cine fusese Strickland înainte de a-și schimba identitatea, i-ar fi putut urmări cariera. Și să găsească momentul în care încetase să mai fie un individ pe nume Carlos care lucra la o universitate, pentru a deveni un ins pe nume Strickland care răpea copii. Descoperirea motivului acestei mutații ar fi fost un bun punct de plecare pentru a ști unde se afla acum.

După circa patruzeci de minute de la trimiterea solicitării primi un răspuns. Fu puțin surprins să-l vadă pe ecran pe bărbatul în vârstă din mesajul video. Nu sperase să intre în contact cu el de la prima încercare.

— Bună ziua, spuse bărbatul. Sunt doctorul Moynahan. Așteptam mesajul dumneavoastră. Îmi imaginez că doriți informații despre doctorul Merrian. Pe scurt, am lucrat împreună în laboratorul de biologie al UTMC. Își orienta cercetările în direcția sistemelor forțate la dezvoltare biologică. Nu a reușit niciodată să se adapteze competiției universitare. Nu și-a făcut prea mulți aliați cât a fost acolo. Prin urmare, când a început să depășească anumite limite etice, au fost cât se poate de bucuroși să-i facă vânt. Nu cunosc amănunte despre ceea ce s-a întâmplat. Pe atunci nu eram la conducerea departamentului. Spuneți-mi dacă mai aveți nevoie de informații suplimentare.

Holden urmări mesajul a doua oară, își notă ceva pe o foaie de hârtie și blestemă decalajul de cincisprezece minute. Când termină, trimise răspunsul.

— Doctore Moynahan, vă mulțumim pentru ajutor. Vă suntem cu adevărat recunoscători. Știți cumva ce s-a întâmplat cu Merrian după ce a fost dat afară din universitate? S-a dus în altă parte? A găsit un post la vreo companie?

Apăsă tasta de trimitere și se puse pe așteptat. Se apucă de puzzle, dar se plictisi foarte repede și renunță. Dădu pe canalul public de divertisment difuzat de Tycho și urmări un desen animat destul de frenetic și zgomotos pentru a-i distrage atenția.

Când terminalul bâzâi pentru a-l anunța de primirea unui mesaj, fu cât pe ce să scape aparatul din mână în graba sa de a porni mesajul video.

— De fapt, spuse doctorul Moynahan frecându-și umbra de barbă cenușie de pe bărbie, nici măcar nu a trecut pe la comisia

de deontologie. A plecat cu o zi înainte de audiere. A făcut un întreg scandal în laborator, urlând că de acum nu va mai fi bătaia noastră de joc, că a găsit un loc într-o companie de top unde avea la dispoziție toate fondurile și resursele necesare. Ne-a spus că suntem niște „conțopiști împiedicați de o etică meschină”. Însă nu-mi amintesc numele firmei care urma să-l angajeze.

Holden opri înregistrarea și simți un fior de gheață alunecându-i pe șira spinării*. Împiedicați de o etică meschină.* Nu avea nevoie să-i spună Moynahan ce firmă ar fi putut angaja fără ezitare un asemenea individ. Auzise aproape aceleași cuvinte din gura lui Antony Dresden, coordonatorul științific al proiectului Eros care omorâse un milion și jumătate de oameni în cadrul unui experiment biologic pe scară largă.

Carlos Merrian plecase să lucreze pentru Protogen și dispăruse. Își luase apoi o identitate falsă și reapăru sub numele de Strickland, răpitor de copii.

„Și ucigaș de copii”, își spuse Holden.

CAPITOLUL 35

Avasarala

Pe ecran, tânărul râdea așa cum făcuse în urmă cu douăzeci și cinci de secunde pe Pământ. Acesta era decalajul pe care Avasarala îl ura din cale-afară. Prea mare pentru ca o conversație să pară normală, însă insuficient pentru a o face imposibilă. Tot ce făcea dura prea mult, fiecare decriptare de reacții și de nuanțe era distrusă de efortul de a ghici ce anume din cuvintele și expresiile sale din urmă cu zece secunde provocase răspunsul respectiv.

— Numai dumneavoastră ați putea lua un alt război între Pământ și Marte, să faceți din el o croazieră privată și apoi să păreți foc și pară din cauza asta. Toți cei din serviciul meu și-ar sacrifica testiculul stâng pentru a fi cu dumneavoastră.

— Data viitoare am să mă gândesc să inițiez o colecție, dar…

— În ceea ce privește inventarul militar detaliat, spunea el cu douăzeci și cinci de secunde în urmă, există rapoarte, dar ele nu sunt atât de exacte cum mi-aș dori. Din cauza dumneavoastră, câțiva dintre stagiarii mei sunt ocupați să stabilească parametrii de anchetă. Am impresia că bugetul alocat cercetării reprezintă cam o zecime din banii care se duc efectiv la respectiva cercetare. Cu autorizațiile dumneavoastră am dreptul să-mi bag nasul acolo, însă indivizii din Flotă se pricep foarte bine să ascundă adevărul. Cred că veți găsi… Se încruntă. Spuneați ceva de o colecție?

— Las-o baltă. Ce spuneai?

Așteptă cincizeci de secunde, blestemând-o pe fiecare în parte.

— Nu știu dacă vom reuși să avem un răspuns definitiv, spuse tânărul. Poate avem noroc, dar dacă vor să ne ascundă ceva, probabil vor reuși să o facă.

„Mai ales când vor afla ce cauți și ce ți-am cerut să afli”, gândi Avasarala. Chiar dacă mișcările de fonduri între Mao-Kwikowski, Nguyen și Errinwright figurau acum în toate bugetele, până când aliații lui Avasarala vor arunca un ochi

acolo totul ar fi fost ascuns. Nu reușise decât să pună presiune pe cât mai multe fronturi, sperând ca ei să comită o greșeală. Încă trei zile de solicitări de informații și de anchete și ar putea cere o analiză a traficului. Nu știa exact despre ce informații era vorba, dar dacă reușea să afle ce fel de date ascundeau de ea, poate cineva i-ar fi spus câte ceva.

— Fă ce poți, spuse Avasarala. Eu voi huzuri aici, în mijlocul pustietății. Aștept să mă contactezi.

Nu așteptă cele cincizeci de secunde necesare formulelor de politețe și pentru a-și lua rămas-bun. Viața era prea scurtă pentru astfel de prostii.

Apartamentele sale private de la bordul lui *Guanshiyin* erau pur și simplu superbe. Patul și canapeaua se asortau cu covorul gros, într-o variație de verde și auriu care nu prea ar fi trebuit să se potrivească, dar care se armonizau surprinzător de bine. Iluminatul oferea cea mai bună imitație (din câte văzuse vreodată) a luminii solare de la mijlocul dimineții, iar reciclatoarele de aer împrăștiau un miros discret de pământ reavăn și iarbă proaspăt cosită. Numai gravitația de propulsie scăzută strica iluzia de a te afla într-un club de țară privat, undeva în centura verde din sudul Asiei. Gravitația scăzută și decalajul ăsta nenorocit dintre transmisii.

Avasarala ura gravitația limitată. Deși accelerația era perfect controlată și chiar dacă nava nu deviase de la traiectoria ei, nici măcar pentru a evita resturile din spațiu, organismul ei era obișnuit cu gravitația normală care menținea lucrurile la sol. De când se îmbarcase nu digerase nimic așa cum ar fi trebuit și respira scurt, încontinuu.

Sistemul de comunicații sună. Un nou raport de pe Venus. Îl deschise. Analiza preliminară a epavei *Arboghast* era în curs de desfășurare. Se constatase o ionizare a metalului ce corespundea, se pare, teoriei cuiva despre funcționarea protomoleculei. Era prima dată când fusese confirmată o predicție, începutul unei etape preliminare spre o înțelegere adevărată a ceea ce se întâmpla pe Venus. Exista o înregistrare temporală precisă a celor trei vârfuri de energie, precum și o analiză spectrală a straturilor superioare ale atmosferei venusiene care evidenția o concentrație de azot bazic mai mare decât cea prevăzută. Avasarala simți că i se încețoșează privirea. Adevărul era că nu-i păsa.

Deși ar fi trebuit. Era un lucru important. Poate mai mult decât orice se întâmpla în altă parte. Dar, la fel ca Errinwright, Nguyen și toți ceilalți, era prinsă în această confruntare mai puțin importantă, umană, a războiului, a influentei și diviziunii tribale între Pământ și Marte. Și cu planetele exterioare, dacă ar fi să le iei în serios.

La naiba, în această etapă își făcea griji mai mult pentru Bobbie și Cotyar decât pentru Venus. Cotyar era un om bun, iar dezaprobarea lui o contraria și o punea în defensivă. Iar Bobbie părea pe punctul de a ceda. Și de ce ar fi fost altfel? Își văzuse prietenii murind în jurul ei, iar acum lucra pentru dușmanul său tradițional. În multe privințe era o dură, iar faptul de a avea în echipa ei pe cineva câtuși de puțin fidel sau care să aibă vreo legătură cu Pământul era un avantaj incontestabil. Mai ales după nemernicul acela de Soren.

Avasarala se lăsă pe spătarul scaunului și fu oarecum deconcertată de cât de diferit se simțea când cântărea atât de puțin. Încă nu digerase trădarea lui Soren. Nu, nu trădarea în sine; fiindcă era de fapt riscul meseriei. Dacă se lăsa în voia unei asemenea vulnerabilități, atunci venise într-adevăr timpul să iasă din scenă. Gândindu-se bine, asta se întâmplase pentru că lovitura o luase prin surprindere. Neglijase un unghi mort în perspectiva sa, iar Errinwright știuse cum să profite. Cum să-i anihileze puterea de influență. Ura ideea că fusese jucată pe degete. Mai mult decât atât, ura ideea că eșecul ei antrena intensificarea războiului și a violenței, creșterea numărului de copii uciși.

Acesta era prețul înfrângerii. Mai mulți copii morți.

Prin urmare, nu va mai greși.

Aproape că-l vedea pe Arjun, cu privirea lui marcată de o tristețe blândă. „Nu ești responsabilă pentru tot”, i-ar spune el.

— Bine, toată lumea este responsabilă de această situație nenorocită, spuse ea cu voce tare. Însă sunt singura care ia lucrurile în serios.

Zâmbi. Să mai înțeleagă ceva supraveghetorii și spionii lui Mao din această izbucnire! Și-i imagină ocupați să caute un alt dispozitiv de transmisie pentru a afla cui i se adresase. Doar dacă nu credeau pur și simplu că bătrâna doamnă era pe cale să-și piardă mințile.

N-au decât să-și pună întrebări.

Închise raportul despre Venus. Sosise încă un mesaj în timp ce visa cu ochii deschiși, pe un subiect prioritar. Când citi rezumatul redactat de serviciile de informații, ridică sprâncenele.

•

— Numele meu este James Holden și mă aflu în fața dumneavoastră pentru a vă cere ajutorul.

Avasarala o observa pe Bobbie în timp ce urmărea ecranul. Marțiana părea epuizată și nervoasă. Ochii îi erau mai mult uscați decât injectați. Ca niște lagăre insuficient unse. Dacă ar fi avut nevoie de un exemplu pentru a ilustra diferența dintre somnolență și oboseală, ar fi ales-o pe marțiană.

— Deci a scăpat, spuse Bobbie.

— El, botanistul său de companie și nenorocitul lui de echipaj, zise Avasarala. Prin urmare, avem acum o versiune a ceea ce meștereau ei pe Ganymede, făcându-i pe ai voștri și pe ai noștri atât de irascibili, încât au început să tragă unii în alții.

Bobbie se întoarse spre ea.

— Credeți că e adevărat?

— Ce-i adevărul? Nu este prima dată când Holden tună și fulgeră prin orice mijloace împotriva a ceea ce știe sau crede că știe, iată ce cred eu. Indiferent dacă este sau nu adevărat, el e convins de ceea ce spune.

— Și ce se spune despre protomoleculă? În definitiv, tocmai a povestit întregii lumi că această oroare este în libertate pe Ganymede.

— Da, așa este.

— Iar oamenii vor reacționa, nu?

Avasarala deschise din nou rezumatul serviciului de informații, apoi rapoartele despre revoltele de pe Ganymede. Oameni slabi, terorizați, copleșiți de tragedie și de război, panicați. În mod evident, forțele de securitate desfășurate pentru a-i controla încercaseră să-și păstreze calmul. Nu erau brute încântate să folosească forța, ci elemente disciplinate care făceau tot posibilul pentru a-i împiedica pe cei mai firavi și pe muribunzi să-și facă rău sau să se rănească între ei și trebuiau să aleagă între violența necesară și ineficiență.

— Cincizeci de morți până acum, spuse Avasarala. Mă rog, potrivit ultimelor estimări. Locul ăsta a căzut într-o așa stare de

ruină, că oamenii ar fi putut muri de vreo boală sau de malnutriție. Însă au murit din cauza asta.

— Am fost la restaurantul ăla, spuse Bobbie.

Avasarala se încruntă, încercând să transforme grimasa într-o metaforă pentru ceva. Bobbie arătă spre ecran.

— Cel în fața căruia sunt pe cale să moară, vedeți? Am mâncat acolo la scurt timp după sosirea mea. Aveau niște cârnați foarte buni.

— Îmi pare rău, spuse Avasarala, însă pușcașul doar clătină din cap.

— Deci secretul ăsta a fost dezvăluit, zise Bobbie.

— Poate, spuse Avasarala. Poate că nu.

— James Holden tocmai a spus întregului sistem solar că protomolecula se află pe Ganymede. Cum puteți spune *poate că nu*?

Avasarala schimbă pe o rețea de canale de știri, găsi canalul care o interesa, cu experții corespunzători, și fixă transmisia pe acel canal. Aparatul reacționă după câteva secunde, timp în care ridică arătătorul pentru a-i cere lui Bobbie să aibă răbdare.

— … complet iresponsabil, perora un bărbat cu niște obraji scofâlciți ca niște morminte golite, într-un halat de laborator și având pe cap o tichie.

Disprețul din tonul său ar fi putut coji vopseaua de pe perete.

Cea care îi luă interviul apăru alături de el. Avea vreo douăzeci de ani, părul drept tuns scurt și o ținută neagră ce-i scotea în evidență calitatea de jurnalistă serioasă.

— Deci, după dumneavoastră, nu are nimic de-a face cu protomolecula?

— Nu, câtuși de puțin. Imaginile difuzate de James Holden și micul său grup nu au nimic de-a face cu protomolecula. Această formațiune sub formă de pânză de păianjen este ceea ce se întâmplă atunci când există o scurgere de substanță de legătură. Este un fenomen foarte obișnuit.

— Deci nu este niciun motiv de panică?

— Alice, spuse expertul adresându-se cu condescendență interlocutoarei sale, după câteva zile de expunere la protomoleculă Eros a devenit teatrul ororilor. Or, de la începutul ostilităților, Ganymede nu a manifestat niciun semn care să indice vreo infecție activă. Niciunul.

— Dar Holden este însoțit de un om de știință. Dr. Praxidike Meng, botanistul a cărui fiică…

— Nu-l cunosc pe acest Meng, dar faptul că s-a jucat cu câteva boabe de soia face din el un expert în protomoleculă la fel de mult pe cât îl face neurochirurg. Îmi pare foarte rău, firește, pentru dispariția fiicei sale, dar nu – dacă protomolecula ar fi fost prezentă pe Ganymede, am fi aflat de mult. Panica a fost stârnită din nimic. *Efectiv* din nimic.

— Poate continua așa ore în șir, spuse Avasarala închizând ecranul. Și sunt zeci ca el. Marte va face același lucru: va satura canalele de știri cu această versiune liniștitoare.

— Impresionant, spuse Bobbie îndepărtându-se de birou.

— Pentru ca oamenii să-și păstreze calmul. Este cel mai important lucru. Holden se consideră un erou, puterea poporului, libertatea de informare, bla-bla-bla, dar nu-i decât un idiot nenorocit.

— În schimb, el se află la bordul propriei nave.

Avasarala își încrucișă brațele.

— Ce vrei să spui?

— Se află la bordul propriei nave, iar noi nu.

— Atunci suntem cu toții niște idioți nenorociți, spuse Avasarala. Perfect.

Bobbie se ridică și începu să umble prin încăpere. Se răsuci pe călcâie înainte să ajungă la perete. Femeia era obișnuită să se învârtă ca un leu în cușcă în locuri și mai strâmte.

— Ce vreți să fac în legătură cu asta? întrebă Bobbie.

— Nimic, spuse Avasarala. Ce ai putea face în legătură cu asta, pentru numele lui Dumnezeu? Ești blocată aici împreună cu mine. Nici eu nu pot face absolut nimic, deși am numeroși prieteni în poziții importante. Tu nu ai pe nimeni. Voiam doar să vorbesc cu cineva fără a fi nevoită să aștept două minute pentru a fi întreruptă, asta-i tot.

Mersese prea departe. Expresia lui Bobbie se înmuie, se calmă, devenind indescifrabilă, distantă. Se închidea în sine. Avasarala se așeză pe marginea patului.

— Nu a fost corect din partea mea, spuse ea.

— Dacă spuneți dumneavoastră…

— La naiba, da, așa spun.

Marțiana înclină capul într-o parte.

— A fost o scuză?

— Aproape. Atât pot face în clipa asta.

În mintea lui Avasarala se produse o străfulgerare. Nu referitor la Venus sau la James Holden și apelul său pentru *sărmana fetiță dispărută,* nici chiar la Errinwright. Era în legătură cu Bobbie, cu lipsa ei de somn și cu felul în care pășea nervoasă în lungul și în latul camerei. Apoi înțelese și râse scurt, fără veselie. Bobbie își încrucișă brațele, iar felul în care o privea în tăcere era o întrebare clară.

— Nu-i nimic amuzant, spuse Avasarala.

— Dați-i drumul.

— Îmi amintești de fiica mea.

— Serios?

O supărase pe Bobbie, iar acum trebuia să dea explicații. Reciclatoarele de aer bâzâiau fără încetare. Foarte adânc în măruntaiele iahtului ceva emise un zgomot strident, ca și cum se afla la bordul unuia dintre vechile vase cu pânze, din lemn și gudron.

— Fiul meu a murit la cincisprezece ani, spuse Avasarala. La schi. Nu ți-am povestit? S-a angajat într-o coborâre pe care o mai făcuse deja de douăzeci-treizeci de ori. O știa foarte bine, dar s-a întâmplat ceva și a intrat într-un copac. Au spus că în momentul impactului avea probabil în jur de șaizeci de kilometri la oră. Unii supraviețuiesc unui astfel de șoc, însă el nu a reușit.

Pentru o clipă era din nou în casă, cu doctorul care, pe ecran, îi dădea vestea. Simți parfumul de tămâie pe care Arjun o ardea pe vremea aceea. Auzi răpăitul ploii în ferestre, ca și cum nenumărate degete băteau darabana. Era cea mai rea și cea mai clară dintre amintirile sale. Inspiră lung, înfiorându-se.

— În următoarele șase luni era să divorțez de trei ori. Arjun era un sfânt, dar și sfinții au limitele lor. Ne certam din te miri ce. Din nimic. Fiecare dintre noi își reproșa că nu l-a salvat pe Charanpal și fiecăruia îi era ciudă pe celălalt când încerca să-și asume o parte din vină. Și în felul acesta, desigur, fiica noastră a avut cel mai mult de suferit. Într-o seară am ieșit împreună cu Arjun, cu nu știu ce ocazie. Ne-am întors târziu și ne-am certat. Ashanti era în bucătărie. Spăla vasele. Spăla vasele curate cu un burete abraziv. Degetele îi sângerau, însă nu părea să-și dea seama, înțelegi? Am încercat s-o opresc, s-o-ndepărtez de chiuvetă, dar a început să țipe și nu s-a calmat până nu am

lăsat-o să termine de frecat vesela. Eram atât de furioasă, încât nu înțelegeam, îmi uram fiica. Pentru o clipă, am urât-o.

— Și prin ce, mai exact, vă amintesc de fiica dumneavoastră?

Cu un gest, Avasarala cuprinse încăperea – patul cu așternutul din olandă veritabilă, tapetul în relief de pe pereți, aerul parfumat.

— Nu știi să faci un compromis. Îți este cu neputință să vezi lucrurile așa cum îți spun eu că sunt, iar când încerc să ți le expun, te ascunzi.

— Asta vreți? spuse Bobbie. Vocea-i căpăta o nouă energie. Era din cauza furiei, însă reacția ei o readucea în prezent. Vreți să fiu de acord cu tot ceea ce spuneți, iar dacă nu sunt de acord aveți de gând să mă urâți pentru asta?

— Bineînțeles că vreau să-mi spui când bat câmpii. De aia te și plătesc. N-am să te urăsc decât pe moment, spuse Avasarala. O iubesc foarte mult pe fiica mea.

— Nu mă îndoiesc câtuși de puțin, doamnă. Însă eu nu sunt fiica dumneavoastră.

Avasarala oftă.

— Nu te-am adus aici, nu ți-am arătat toate astea pentru că mă obosește decalajul. Sunt îngrijorată. La naiba, mi-e frică!

— Frică de ce?

— Vrei să-ți fac o listă?

Bobbie zâmbi. Un zâmbet sincer. Avasarala simți că-i răspundea în același fel.

— Mi-e frică pentru că deja am fost jucată pe degete, spuse ea. Mi-e teamă că n-am să-i mai pot opri pe uliii ăștia cu pregătirile lor secrete de a se folosi de noile lor jucării. Și... mi-e frică să nu greșesc. Ce se va întâmpla, Bobbie? Ce se va întâmpla dacă nenorocita aia de creatură de pe Venus trece la acțiune și ne găsește divizați și ineficienți, așa cum suntem acum?

— Nu știu.

Terminalul lui Avasarala sună. Se uită la noul mesaj. O notă de la amiralul Souther. Ea îi trimisese câteva cuvinte absolut nevinovate prin care îi propunea să cineze împreună după ce se vor fi întors amândoi pe Pământ, apoi criptase textul folosind un cod personal pentru a-l trimite în condiții de înaltă securitate. Celor care o spionau le-ar fi trebuit câteva ore ca să-l decripteze. Deschise mesajul. Era un text normal.

MI-AR PLĂCEA FOARTE MULT.
VULTURUL ATERIZEAZĂ LA MIEZUL NOPȚII.
GRĂDINILE ZOOLOGICE PENTRU ANIMALE
DE COMPANIE SUNT ILEGALE LA ROMA.

Avasarala izbucni în râs. De data aceasta de plăcere. Bobbie se aplecă peste umărul ei, iar Avasarala îndreptă ecranul, astfel încât pușcașul să poată citi.

— Ce înseamnă asta?

Avasarala îi făcu semn să se apropie mai mult, până când buzele aproape că i se lipiră de urechea lui Bobbie. De la o distanță atât de mică, uriașa femeie simțea transpirația proaspătă și emolientul parfumat din castravete care se găsea în toate apartamentele invitaților lui Mao.

— Nimic, șopti Avasarala. Pur și simplu mi-a făcut jocul, însă ceilalți își vor smulge părul din cap încercând să înțeleagă ce vrea să însemne.

Bobbie se îndreptă. Scepticismul ei era elocvent.

— Așa merg lucrurile în cele mai înalte sfere ale guvernării?

— Bun venit la casa de nebuni! spuse Avasarala.

— Cred că am să mă duc să mă îmbăt.

— Iar eu mă întorc la treabă.

Ajunsă la ușă, Bobbie se opri. Părea aproape mică în comparație cu cadrul ușii. Cadrul unei uși dintr-o navă spațială care dădea impresia că Roberta Draper era minionă. În această navă totul era încântător de obscen.

— Ce i s-a întâmplat?

— Cui?

— Fiicei dumneavoastră.

Avasarala își închise terminalul.

— Arjun i-a cântat până s-a liniștit. A fost nevoie de aproape trei ore. S-a așezat pe blatul din bucătărie și a cântat toate melodiile pe care le cântam copiilor când erau mici. În cele din urmă, Ashanti l-a lăsat să o ducă în camera ei și să o pună în pat.

— L-ați urât și pe el, nu-i așa? Pentru că a reușit să o ajute, în timp ce dumneavoastră n-ați putut face nimic pentru ea.

— Te-ai prins, sergent.

Bobbie își umezi buzele.

— Aș vrea să rănesc pe cineva, spuse ea. Și mi-e teamă că, dacă nu găsesc pe altcineva, voi ajunge să-mi fac mie rău.

— Toți ne purtăm durerea în felul nostru, spuse Avasarala. Are sau nu are importanță, dar niciodată nu vei ucide suficienți oameni pentru a împiedica moartea camarazilor tăi. Cum nici eu nu voi putea salva suficienți oameni astfel încât unul dintre ei să fie Charanpal.

Un moment îndelungat, Bobbie reflectă la însemnătatea cuvintelor spuse de Avasarala, care aproape că putea auzi creierul marțienei răsucind ideile într-un sens, apoi în celălalt. Soren fusese un idiot că o subestimase pe această femeie. Însă el se dovedise a fi idiot în numeroase privințe. Când Bobbie rupse în cele din urmă tăcerea, avea o voce blândă și măsurată, ca și cum vorbele ei nu aveau cine știe ce profunzime:

— Dar putem încerca.

— Asta facem noi, spuse Avasarala.

Pușcașul o salută cu o scurtă înclinare a capului. Pentru o fracțiune de secundă, Avasarala crezu că are de gând să o onoreze cu un salut militar, însă Bobbie se îndepărtă pur și simplu în direcția celui de-al doilea bar instalat în marele salon comun. Era acolo o fântână decorativă, cu jeturi de apă ce cădeau de-a lungul unor sculpturi din imitație de bronz reprezentând cai și femei dezbrăcate. Dacă nici imaginea aceasta nu-i făcea poftă de o tărie celui care o suporta, atunci nimic nu ar fi reușit.

Avasarala deschise din nou mesajul video.

— Numele meu este James Holden…

Întrerupse înregistrarea.

— Bine măcar că nu mai ai nenorocita aia de barbă, bombăni ea în camera goală.

CAPITOLUL 36

Prax

Prax își aminti de prima lui revelație. Sau se gândi că poate era aceea care îi rămăsese în memorie ca fiind prima, în lipsa unui alt element, acceptă această versiune. Avea doar șaptesprezece ani și era în mijlocul unui curs de biologie aplicată. Așezat între mese de laborator și microcentrifuge, încerca să-și dea seama cu exactitate de ce rezultatele lui erau atât de proaste. Verificase calculele iar și iar, își recitise notele. Eroarea nu provenea de la o execuție tehnică făcută de mântuială – de altfel, nu făcuse treabă de mântuială.

Apoi observase că unul dintre reactivi era chiral și înțelesese ce se întâmplase. Nu i se păruse nimic ieșit din comun, însă presupusese că reactivul era natural, nu un produs nou sintetizat. Se manifestase ca un amestec de chiralități, din care jumătate erau inactive. Revelația făcuse să-i înflorească un zâmbet mare.

Fusese un eșec, însă unul pe care-l înțelegea, ceea ce făcea să fie o victorie. Singurul lui regret era că-i luase atât de mult timp să vadă ceea ce ar fi trebuit să fie pentru el ceva evident.

De patru zile de când difuzaseră mesajul abia dacă pusese geană pe geană. Citise comentariile și mesajele care însoțeau donațiile, răspunsese la câteva, le pusese întrebări unor străini împrăștiați prin sistemul solar. Bunăvoința și generozitatea ce se revărsau asupra lui erau amețitoare. Două zile în care nu putuse închide un ochi, surescitat de euforia dată de senzația de a fi eficient. Când adormi în cele din urmă, visă că o găsise pe Mei.

Când îi veni răspunsul, îi păru rău doar că nu-l găsise mai devreme.

— Cu avansul pe care îl au, ar fi putut-o duce oriunde, doctore, spuse Amos. Ei, dar nu spun asta ca să te bag în sperieți.

— Nu, ai dreptate, spuse Prax. Ar fi putut-o duce oriunde, cu condiția să fi avut o rezervă din tratamentul lui Mei. Însă nu

constituie un factor limitativ. Problema este de a ști de unde au venit.

Prax solicitase această întâlnire fără să știe unde se va ține. Echipajul din *Rosi* nu era numeros, însă apartamentul lui Amos era totuși prea mic. Se gândise la bucătăria navei, însă din păcate, tehnicienii nu terminaseră reparațiile, iar Prax voia o oarecare intimitate. În cele din urmă, verificase fluxul de plăți declanșat de mesajul lui Holden și găsise o sumă suficientă pentru a închiria o încăpere într-un club din stație.

Acum se aflau în acel salon privat. Dincolo de peretele din sticlă, uriașe brațe articulate se mișcau cu câteva zecimi de grad cu ajutorul unor rachete de poziționare care se aprindeau și se stingeau potrivit unei scheme la fel de complexe ca aceea a limbajului. Încă un lucru la care Prax nu se gândise nicicând înainte de a ajunge aici: brațele articulate ale stației trebuiau să recurgă la acest dispozitiv pentru a evita ca mișcările lor să o influențeze pe aceea a ansamblului de care erau atașate. Peste tot se desfășura un dans de figuri impuse infime și cu efecte calculate.

În încăpere, muzica ce se revărsa printre mesele mari și scaunele cu protecție era plăcută și sentimentală, iar vocea cântăreței era profundă și liniștitoare.

— Și de unde au venit? întrebă Alex. Credeam că veneau de pe Ganymede.

— Laboratorul de pe Ganymede nu era înzestrat pentru lucrări de cercetare minuțioase, spuse Prax. Și au făcut totul pentru a transforma Ganymede în câmp de luptă. Ceea ce nu este o idee tocmai bună în cazul în care intenționau să-și desfășoare activitatea principală în această atmosferă. Nu, era un laborator de teren.

— Într-adevăr, încuviință Amos. E bine să nu te caci în locul unde servești masa.

— Trăiești într-o navă spațială, spuse Holden.

— Da, dar nu mă cac în bucătărie.

— Corect.

— Oricum, spuse Prax, putem presupune, fără a ne teme prea mult că am putea greși, că lucrau într-o bază mai bine protejată. Iar această bază se află probabil pe undeva prin sistemul jupiterian. Nu foarte departe.

— M-ai pierdut din nou, spuse Holden. De ce ar trebui să se afle această bază în apropiere de Ganymede?

— Din cauza timpului de transport. Mei poate fi dusă oriunde câtă vreme au o rezervă suficientă din tratamentul ei, însă ea este mai rezistentă decât... chestiile astea.

Holden ridică mâna ca un elev care vrea să pună o întrebare.

— Bine, poate am înțeles eu aiurea, dar tocmai ai spus că ceea ce a urcat la bordul navei mele, creatura care a aruncat spre mine un palet încărcat ce cântărea cinci sute de kilograme și care mai că și-a croit drum spre miezul reactorului ronțăind un perete metalic, este mai delicată decât o fetiță de patru ani care suferă de deficiență imunitară?

Prax dădu din cap. Oroarea și tristețea îi străpunseră pieptul. Mei nu mai avea patru ani. Ziua ei de naștere trecuse deja de o lună, iar el o ratase. Acum avea cinci ani. Însă de acum tristețea și groaza îi erau vechi tovarăși de drum. Își alungă aceste gânduri din minte.

— Am să încerc să fiu mai clar, spuse el. În starea în care se află, corpul lui Mei nu luptă. Asta-i boala ei, dacă ne gândim puțin. Numeroase fenomene care au loc într-un organism normal constituit nu se produc în corpul ei. Acum, luați una dintre chestiile alea, una dintre creaturi. Ca aceea care se afla la bord, nu?

— Mizeria aia era îngrozitor de activă, spuse Amos.

— Nu, zise Prax. Mă rog, da, dar nu. Ce vreau să spun: s-a dovedit a fi activă la un nivel biochimic. Dacă Strickland, Merrian sau altcineva folosește protomolecula pentru a reprograma un corp omenesc, ia un sistem viu complex peste care suprapune un altul. Știm că procesul este instabil.

— Dar cum putem fi siguri de asta? întrebă Naomi, care stătea la masă lângă Amos și în fața lui Holden.

Prax se încruntă. Când își pregătise micul discurs nu prevăzuse că vor fi atât de multe întrebări. Ceea ce pentru el era evident depășea puterea de înțelegere a celorlalți. Era unul dintre motivele pentru care refuzase o carieră în învățământ. Se uită la chipurile întoarse spre el și nu văzu decât perplexitate.

— Bine, spuse el. Am s-o iau de la început. Pe Ganymede exista ceva care a declanșat războiul. Exista, de asemenea, un laborator secret al cărui personal, cel puțin, știa de atac înainte să aibă loc.

— Până aici am înțeles, spuse Alex.

— Bun. În acest laborator am găsit urme de protomoleculă, un băiat mort și un grup de oameni care se pregăteau să plece. Iar când am ajuns acolo a trebuit să luptăm doar jumătate din drum. După aceea, cineva ne-a luat-o înainte și i-a ucis pe toți.

— Hei! strigă Amos. Crezi că e același nenorocit care a urcat la bordul lui *Rosi*?

Prax înghiți cuvântul evident chiar înainte să-i iasă de pe buze.

— Probabil, spuse el. După cum la fel de probabil pare că atacul inițial fusese desfășurat de mai mult de una dintre aceste creaturi.

— Deci au scăpat două? întrebă Naomi, însă botanistul își dădu seama că ea depistase deja problema.

— Nu, pentru că știau că avea să se întâmple lucrul acesta. O creatură a scăpat când Amos le-a aruncat înapoi grenada. O alta a fost eliberată intenționat. Dar asta nu are importanță. Ceea ce contează este că ei se folosesc de protomoleculă pentru a remodela corpul omenesc și nu sunt capabili s-o controleze perfect. Programarea lor este imperfectă și produce erori.

Prax dădea din cap în timp ce vorbea, ca și cum în felul acesta îi ajuta să-i urmeze raționamentul. Holden scutură din cap, ezită, apoi dădu și el din cap aprobator.

— Bomba, spuse el.

— Bomba, încuviință Prax. Deși nu știau că a doua creatură avea să se elibereze, ei au înzestrat-o cu un puternic sistem exploziv incendiar.

— Ah! făcu Alex. M-am prins! Ești de părere că ei știau că, în cele din urmă, creatura o va lua razna, așa că au echipat-o pentru a o putea neutraliza în caz că scăpa de sub control.

În vidul spațiului, o mașină de sudat își trecu jetul incandescent peste coca navei în construcție, iar explozia de lumină proiectă umbre fugare pe chipul vesel al pilotului.

— Da, spuse Prax. Dar poate că era și o armă auxiliară sau o încărcătură pe care creatura ar fi trebuit să o plaseze într-un loc anume. Personal, aș opta pentru ipoteza unui dispozitiv de siguranță. Mi se pare logic, dar ar putea însemna și o grămadă de alte lucruri.

— Bine, dar a lăsat-o în urmă, spuse Alex.

— Având în vedere viteza cu care s-au desfășurat evenimentele, aș spune că ea a aruncat bomba, îl corectă Prax. Înțelegi? Ea a decis să se reconfigureze pentru a scăpa de încărcătura explozivă. Nu a plasat-o ca s-o distrugă pe *Rosi,* chiar dacă ar fi putut-o face. Nu a urmărit o țintă dinainte stabilită. Pur și simplu a decis să o detoneze.

— Și știa cum să procedeze…

— E destul de inteligentă pentru a recunoaște o amenințare, spuse Prax. Încă nu cunosc natura mecanismului. Poate fi o reacție cognitivă, transmisă din exterior sau un fel de reacție imună modificată.

— De acord. Să presupunem că protomolecula poate scăpa de orice constrângeri și devine independentă. Ce rezultă de aici? întrebă Naomi.

„Prima etapă”, gândi Prax înainte să le dezvăluie ceea ce intenționase să le spună chiar de la început:

— Rezultă că laboratorul principal, indiferent unde se află, este locul în care nu au eliberat una dintre aceste creaturi, iar asta înseamnă că este situat destul de aproape de Ganymede, pentru a ajunge acolo înainte ca ea să se elibereze. Nu știu cât poate dura pentru creatura lor, dar cred că nici ei nu știu. Deci cu cât sunt mai aproape de Ganymede, cu atât mai bine.

— Unul dintre sateliții lui Jupiter sau o stație secretă, spuse Holden.

— Nu poți ține secretă o stație în sistemul jupiterian, spuse Alex. Zona este mult prea circulată. Cineva ar putea observa. Este totuși sectorul în care s-au făcut cele mai multe studii astronomice extrasolare înainte de a ajunge la Uranus. Dacă amplasezi o instalație prea aproape, toate observatoarele încep să înjure deoarece le este bruiată recepția semnalelor. Corect?

Cu vârfurile degetelor, Naomi bătu darabana pe marginea mesei, iar sunetul imita zgomotul făcut de picăturile de condens ce cădeau pe conductele metalice ale sistemului de ventilație.

— Deci cea mai evidentă alegere ar fi Europa, spuse ea.

— Io, zise Prax cu nerăbdare în glas. Am cheltuit o mică parte din banii colectați pentru a iniția o cercetare privind circulația arilaminelor și a nitroarenelor care se folosesc în cercetarea mutagenetică… Ăăă, sper că nu este o problemă… că am cheltuit bani…

— Doar pentru asta sunt, spuse Holden.

— Oh, foarte bine. Deci mutagenii care încep să funcționeze doar după activare sunt monitorizați foarte atent, deoarece sunt folosiți în elaborarea de arme biochimice; dar dacă vrei să lucrezi cu acest tip de efecte biologice în cascadă și de sisteme restrictive ai nevoie de ei. Cele mai multe livrări au avut ca destinație Ganymede, dar am descoperit și o serie regulată spre Europa. Și cercetând mai îndeaproape, nu am reușit să aflu numele persoanei căreia îi erau destinate de fapt aceste comenzi. Pentru că toate au fost reexpediate de pe Europa cam la două ore după ce au ajuns acolo.

— Trimise pe Io, spuse Holden.

— Nu am găsit un loc de livrare exact, însă containerele de transport pentru aceste mărfuri au trebuit să respecte normele de securitate impuse de Pământ și de Marte. Este foarte scump. Iar containerele livrate către Europa au fost returnate producătorului printr-un transport care a plecat de pe Io.

Prax inspiră profund. Prezentarea fusese laborioasă, însă era aproape sigur că explicase toate elementele suficient de clar pentru ca imaginea în ansamblul ei să fie, dacă nu concludentă, măcar foarte sugestivă.

— Așadar, spuse Amos, băieții răi sunt probabil pe Io?

— Da, spuse Prax.

— La naiba, doctore, și nu puteai spune asta de la bun început?

•

Gravitația de propulsie ajungea la 1g fără efectul subtil al forței Coriolis a stației Tycho. Așezat pe pat, Prax era aplecat asupra terminalului său. Uneori, în timpul călătoriei spre Tycho, faptul că era subnutrit și bolnav era singurul lucru care îi distrăgea atenția. Nu se schimbase nimic din punct de vedere fizic. Pereții erau la fel de apropiați, reciclatorul de aer zăngănea și bâzâia în același ritm. Dar acum, în loc să se simtă izolat, Prax avea sentimentul că aparține unei vaste rețele de oameni care-și canalizau energiile spre un scop comun.

DOMNULE MENG, AM VĂZUT REPORTAJUL DESPRE DUMNEAVOASTRĂ. VĂ SUSȚIN DIN TOATĂ INIMA ȘI VĂ POMENESC ÎN RUGĂCIUNILE MELE. ÎMI PARE RĂU CĂ NU VĂ POT TRIMITE BANI, DEOARECE AM VENITURI FOARTE MICI, ÎNSĂ AM POSTAT MESAJUL

DUMNEAVOASTRĂ PE BULETINUL PAROHIAL. SPER SĂ VĂ GĂSIȚI FIICA SĂNĂTOASĂ ȘI SĂ O PUTEȚI SALVA.

Prax redactase o scrisoare-tip pentru a le răspunde tuturor susținătorilor care se manifestau în termeni generali. Se gândise să găsească un filtru care să-i permită să identifice această categorie de mesaje și să răspundă în mod automat. Renunțase însă la idee deoarece nu era sigur cât de bine putea defini parametrii și, mai ales, nu voia ca vreuna dintre acele persoane să creadă că demersul ei fusese trecut cu vederea. Și apoi oricum nu avea nimic de făcut în *Rosinanta.*

VĂ SCRIU DEOARECE DEȚIN O INFORMAȚIE CE V-AR PUTEA AJUTA SĂ VĂ REGĂSIȚI FIICA. DE MICĂ AM PREMONIȚII FOARTE PUTERNICE CARE ÎMI APAR ÎN VISE, IAR ACUM TREI ZILE, CÂND AM VĂZUT ARTICOLUL LUI JAMES HOLDEN DESPRE DUMNEAVOASTRĂ ȘI FIICA DUMNEAVOASTRĂ, AM VĂZUT-O ÎNTR-UN VIS. SE AFLA PE LUNA, ÎNTR-UN LOC FOARTE ÎNGUST, FĂRĂ LUMINĂ, ȘI ERA SPERIATĂ. AM ÎNCERCAT SĂ O LINIȘTESC, ÎNSĂ ACUM SUNT SIGURĂ CĂ O VEȚI GĂSI PE LUNA SAU UNDEVA PE O ORBITĂ APROPIATĂ.

Firește că Prax nu le răspundea tuturor.

Drumul până la Io nu lua mai mult timp decât cel până la Tycho. Probabil mai puțin, de fapt, deoarece de data aceasta cu siguranță nu ar fi avut de gestionat haosul creat de o protomoleculă clandestină aruncând cala în aer. Când se gândea prea mult la asta, Prax resimțea în palme o senzație de mâncărime. Știa unde se afla Mei – sau măcar locurile prin care trecuse. Cu fiecare oră era mai aproape de ea, iar fiecare mesaj primit pe contul lui de donații îi dădea ceva mai multă forță. Cineva știa probabil unde se afla Carlos Merrian și ce făcea.

Intrase în dialog cu foarte puține persoane, de cele mai multe ori prin video. Discutase cu un broker de securitate aflat în stația Ceres care-i comunicase prețurile pentru cercetările sale și care părea să fie un om de treabă. Schimbase câteva mesaje video cu o specialistă în consiliere psihologică de pe Marte, însă la un moment dat avu impresia foarte neplăcută că încerca să-l

seducă. Copiii de la o școală – erau cel puțin o sută – i-au trimis o înregistrare în care interpretau un cântec într-un amestec de spaniolă și franceză în onoarea lui Mei și a întoarcerii sale.

Din punct de vedere intelectual, Prax știa că nu se va schimba nimic. Probabilitatea ca fiica lui să fie deja moartă sau cel puțin să nu o revadă niciodată era încă mare. Însă faptul că numeroși oameni, al căror număr continua să crească, îi spuneau că totul se va rezolva, că sperau lucrul acesta, că îl susțineau îi dădeau puterea de a nu dispera. Era fără îndoială, efectul imprimat de consolidarea grupului de susținători. Acest lucru îi amintea de unele specii de plante: aflată printre plante similare sănătoase, o plantă bolnavă sau slăbită își putea ameliora starea pur și simplu datorită acestei proximități, chiar și în cazul în care apa și pământul care o hrăneau proveneau dintr-o altă sursă. Cu siguranță exista o formă de mediere chimică, însă, la urma urmei, oamenii erau animale sociale, iar când o femeie îți zâmbește de pe ecran, cu ochii cufundându-se parcă în ai tăi, și-ți spune ceea ce ai dori foarte mult să crezi, este aproape imposibil să respingi întrutotul mesajul.

Dovedea egoism, conștientiza asta, dar și un fel de dependență. Când aflase că banii puși la dispoziție sunt suficienți pentru finanțarea călătoriei spre Io, încetase să mai acorde atenție sumelor primite din donații. Holden îi transmisese un raport de cheltuieli și o prognoză detaliată a costurilor avute în vedere, dar Prax nu-l credea în stare să-l înșele, așa că frunzări documentul, interesându-se de suma totală afișată în josul paginii. De îndată ce avură destui bani, nu se mai îngrijoră în privința acestora.

Comentariile primite îi acaparau timpul și atenția.

Auzi vocile lui Alex și Amos din bucătărie, unde cei doi discutau în liniște. Își aduse aminte de perioada studiilor universitare, când împărțea camera cu colegii. Conștientizarea altor voci, a altor prezențe, liniștea pe care i-o dădeau aceste zgomote familiare. Nu era foarte diferit de citirea numeroaselor mesaje pe care continua să le primească.

MI-AM PIERDUT FIUL ÎN URMĂ CU PATRU ANI ȘI TOTUȘI NU-MI POT IMAGINA SITUAȚIA PRIN CARE TRECEȚI ÎN CLIPA ASTA. MI-AR FI PLĂCUT SĂ POT FACE MAI MULT.

Mai avea de citit câteva zeci de mesaje. Potrivit orei de bord stabilită în mod arbitrar, era pe la mijlocul după-amiezii, și totuși simțea o dorință puternică de a dormi. Se gândi ca mai întâi să tragă un pui de somn și abia după aceea să se uite peste mesajele rămase, dar în cele din urmă se hotărî să le citească pe toate, fără a răspunde neapărat fiecăruia în parte. Alex izbucni în râs. Amos i se alătură.

Prax deschise al cincilea mesaj.

> NU EȘTI DECÂT UN TICĂLOS BOLNAV, BOLNAV, BOLNAV, IAR DACĂ DAU ÎNTR-O ZI DE TINE, JUR PE DUMNEZEU CĂ TE UCID CU MÂNA MEA. INDIVIZII DE TEAPA TA AR TREBUI VIOLAȚI PÂNĂ CRAPĂ, DOAR CA SĂ ȘTIȚI CE ÎNSEAMNĂ ASTA.

Încercă să-și vină în fire. Durerea fizică pe care o simțea era absolut identică cu aceea pricinuită de un pumn în plexul solar. Șterse mesajul. Îi luă locul un alt mesaj, apoi încă trei. Și încă zece. Temându-se de ce era mai rău, deschise unul dintre ultimele primite.

> SPER SĂ MORI.

— Nu înțeleg, se adresă el terminalului.

Otrava era violentă, constantă și absolut inexplicabilă. Cel puțin până deschise unul dintre mesajele conținând un link la o rețea publică de știri. Solicită să afle sursa mesajului, iar cinci minute mai târziu ecranul se făcu negru și dintr-odată apăru, în albastru, sigla unuia dintre marii distribuitori de știri cu sediul pe Pământ și titlul canalului – Fluxul informațiilor brute.

Când pagina de prezentare dispăru, se ivi Nicola, care-l privea drept în ochi. Prax vru să modifice setările, o parte din mintea lui fiind imediat convinsă că, într-un fel sau altul, ajunsese la mesajele sale private, în timp ce restul ființei sale știa foarte bine că nu se întâmplase așa ceva. Nicola își umezi buzele, întoarse capul, apoi se uită din nou spre obiectiv. Părea obosită. Epuizată.

— Numele meu este Nicola Mulko. Am fost măritată cu Praxidike Meng, individul care a difuzat un apel prin care solicita ajutor pentru găsirea fiicei noastre… fiicei mele, Mei.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz, dar nu o șterse.

— Ceea ce nu știți – și nimeni nu știe – este că Praxidike Meng este un monstru cu chip uman. Din clipa în care m-am despărțit de el, am făcut totul pentru a o recupera pe Mei. Am crezut că numai cu mine se purta urât. Nu mi-am imaginat că se lua și de ea. Dar prin intermediul unor prieteni rămași pe Ganymede după plecarea mea am aflat că…

— Nicola, spuse Prax. Nu. Nu face asta.

— Praxidike Meng este un om violent și periculos, spuse ea. Ca mamă a lui Mei, sunt convinsă că, de când am plecat, fetița a fost abuzată emoțional, fizic și sexual. Și că așa-zisa ei răpire în timpul tulburărilor de pe Ganymede este doar o minciună menită să ascundă faptul că în cele din urmă a ucis-o.

Lacrimile îi curgeau acum fără încetare pe obrajii Nicolei, însă vocea îi era aspră, iar ochii la fel de morți că ai unui pește prins de o săptămână.

— Nu învinuiesc pe nimeni altcineva în afară de mine, spuse ea. N-ar fi trebuit să plec în momentul în care am văzut că nu-mi pot lua fetița cu mine…

CAPITOLUL 37

Avasarala

— Nu învinuiesc pe nimeni altcineva în afară de mine, spunea femeia cu lacrimi în ochi. Avasarala opri înregistrarea și se lăsă pe spătarul scaunului. Inima îi bătea mai repede decât de obicei și simțea un torent de gânduri învălmășindu-se sub gheața minții sale conștiente. Avea impresia că, dacă cineva și-ar fi lipit urechea de craniul ei, i-ar fi putut auzi creierul bâzâind.

Bobbie era așezată pe patul cu baldachin. Corpolența sa făcea ca impresionantul pat să pară mic. Cu un picior îndoit sub ea, etalase un pachet de cărți de joc pe țesătura groasă a cuverturii verzi-auriu. Dar nu se mai gândea la partida ei de Solitaire. Privirea marțienei era fixată asupra ei, iar Avasarala simți un zâmbet așternându-i-se încet pe față.

— Să fiu a naibii, spuse ea. Sunt speriați de el.

— Cui îi este frică de cine?

— Errinwright se ia de Holden și de nenorocitul ăsta de Meng, oricine ar fi el. L-au forțat efectiv să treacă la acțiune. Eu n-aș fi reușit.

— Nu credeți că botanistul și-a ucis copila?

— Întotdeauna este posibil, dar asta – și bătu cu degetul chipul înghețat și înlăcrimat al fostei soții a botanistului – este o campanie de denigrare. Sunt gata să pariez cu tine salariul pe o săptămână că deja am prânzit cu femeia care a pus la cale această lovitură de imagine.

Scepticismul deloc mascat al lui Bobbie nu făcu decât să accentueze zâmbetul lui Avasarala.

— Iar asta este prima veste cu adevărat bună pe care o avem de când ne-am îmbarcat în bordelul ăsta zburător, spuse Avasarala. Trebuie să mă apuc de treabă. La naiba, mi-aș dori să pot fi la biroul meu.

— Vreți un ceai?

— Mai degrabă un gin, spuse ea pornind camera terminalului. Trebuie să sărbătorim.

În fereastra de focalizare, Avasarala părea mai mică decât se simțea. Încăperile fuseseră aranjate pentru a atrage atenția indiferent de unghiul pe care l-ar fi ales, ca și cum era prinsă într-o carte poștală. În felul acesta, oricare dintre vizitatorii iahtului s-ar fi putut lăuda fără a spune un cuvânt, însă în condițiile de gravitație scăzută părul îi era ciufulit de parcă abia atunci se dăduse jos din pat. Mai rău, părea epuizată emoțional și împuținată din punct de vedere fizic.

„Las-o baltă și pune-ți masca”, își zise Avasarala.

Inspiră adânc, făcu spre obiectiv un gest grosolan și începu înregistrarea.

— Amirale Souther, îți mulțumesc foarte mult pentru ultimul mesaj. Am aflat ceva care, cred eu, ți s-ar putea părea interesant. Se pare că recent cineva nu-l are la inimă pe James Holden. Dacă aș fi fost cu flota, în loc să umblu brambura prin nenorocitul ăsta de sistem solar, te-aș fi invitat la o cafea să discutăm despre chestia asta, dar cum îmi este cu neputință, am să-ți deschid unul dintre fișierele mele personale. L-am urmărit îndeaproape pe acest Holden. Aruncă și tu o privire și spune-mi dacă ajungi la aceleași concluzii ca mine.

Avasarala încheie și trimise mesajul. Logic ar fi fost ca după aceea să-l contacteze pe Errinwright. Iar dacă situația ar fi fost așa cum susțineau amândoi, l-ar fi ținut la curent și l-ar fi implicat. Se gândi mult timp să urmeze regulile și să continue să dea impresia că nu știe nimic. Trupul lui Bobbie invadă partea dreaptă a câmpului său vizual și puse pe birou un pahar de gin. Avasarala îl luă și sorbi o înghițitură. Marca personală de gin a lui Mao era excelentă, chiar și fără lămâie stoarsă.

„Nu. La naiba cu Errinwright”. Deschise lista de adrese, o derulă până la intrarea căutată și porni o nouă înregistrare:

— Doamnă Corlinowski, tocmai am văzut înregistrarea video în care îl acuzi pe Praxidike Meng că și-a violat adorabila fetiță de cinci ani. Când s-a transformat serviciul de relații media al Națiunilor Unite într-o nenorocită de instanță care se ocupă de divorțuri? Dacă se află că suntem în spatele acestei afaceri, mă întreb ce demisii voi prezenta pe canalele de știri, iar în această clipă mă gândesc la demisia ta. Transmite-i salutările mele lui Richard și sună-mă înainte ca, sub imboldul furiei, să-i fac vânt curișorului tău de incompetent.

Încheie înregistrarea și trimise mesajul.

— Ea a pus la cale chestia asta? întrebă Bobbie.

— Posibil, spuse Avasarala în timp ce mai luă o gură de gin. Era chiar foarte bun. Dacă nu era atentă, risca să bea cam mult din el. Iar dacă nu a făcut-o ea, îl va găsi pe vinovat și-i va oferi capul pe tavă. Emma Corlinowski este fricoasă. De aceea o iubesc atât de mult.

În următoarea oră trimise încă o duzină de mesaje, jucându-și rolul de fiecare dată. Lansă o anchetă privind datoriile fostei soții a lui Meng și posibilitatea ca Națiunile Unite să poată fi trase la răspundere pentru defăimare. Îl puse în stare de alertă maximă pe coordonatorul ajutorului de urgență de pe Ganymede și-i ceru să-i transmită tot ce știa despre Mei Meng și cercetările desfășurate pentru căutarea fetiței. Stabili ca prioritare solicitările de identificare a femeii și a medicului care apăreau în prezentarea video a lui Holden și-i trimise un mesaj stufos, de douăzeci de minute, unui fost coleg de la departamentul de procesare a datelor pentru a-i strecura în acest potop verbal o solicitare discretă de informații pe aceeași temă.

Errinwright schimbase regulile jocului. Dacă ar fi beneficiat de întreaga sa libertate de acțiune, nimic nu ar fi putut-o opri. În situația actuală, se putea bănui că inițiativele sale vor fi analizate și contracarate aproape imediat. Însă Errinwright și aliații săi erau și ei doar niște oameni, iar în cazul în care continua să lanseze același potop de cereri și solicitări de tot felul, de discursuri și lingușiri, ar putea să le scape ceva. Sau poate că cineva de pe una dintre rețelele de știri ar putea observa vârful de activitate, determinându-l să mai aprofundeze puțin subiectul. Dacă nu, ar fi și asta o realizare – eforturile ei l-ar putea împiedica pe Errinwright să doarmă liniștit.

Asta era tot ce avea. Nu era suficient. Anii lungi în care practicase baletul rafinat al politicii și al puterii îi creaseră așteptări și reflexe care acum nu-și găseau o coregrafie satisfăcătoare. Decalajul o scotea din sărite, simțindu-se frustrată indiferent de persoana căreia îi pregătea înregistrarea. Se considera un virtuoz de clasă internațională aflat într-un auditoriu plin până la refuz și căruia nu i se acordase, pentru a-și manifesta talentul, decât suportul muzical al unui kazoo.

Nu ar fi putut spune când și-a terminat ginul. Doar că în momentul în care a dus paharul la buze a descoperit că era gol –

și-și dădu seama că nu era prima dată. Trecuseră cinci ore și primise doar trei răspunsuri la cele aproape cincizeci de mesaje trimise. Era mai mult decât efectul decalajului – i se puneau bețe în roate.

Își dădu seama că-i este foame abia atunci când Cotyar își făcu apariția cu o tavă în mână, însoțită de mirosul de curry de miel și de pepene. Stomacul lui Avasarala se trezi cu zgomot, iar ea își închise terminalul.

— Tocmai mi-ai salvat viața, spuse ea arătând spre birou.

— A fost ideea sergentului Draper, preciză el. După ce i-ați ignorat întrebarea pe care v-o pusese pentru a treia oară.

Puse farfuria aburindă în fața ei.

— Nu-mi amintesc, spuse ea. Aici nu există servitori? De ce aduci tu mâncarea?

— Există, doamnă. Dar nu le permit să intre aici.

— Mi se pare o măsură cam extremă. Nu ești cumva puțin stresat?

— Cum spuneți dumneavoastră.

Mâncă prea repede. O durea spatele, iar piciorul stâng îi fu cuprins de furnicături agresive, ca de fiecare dată când stătea prea mult în aceeași poziție. Când era tânără nu avusese nicicând asemenea neplăceri. Pe de altă parte, în perioada aceea nu era în măsură să-i sâcâie pe principalii actori ai Națiunilor Unite și să fie luată în serios. Timpul îi măcinase forțele, sporindu-i în schimb puterea. Schimbul avea avantajele sale.

Nu putu aștepta să-și termine masa – deschise din nou terminalul în timp ce înghițea ultimele îmbucături. Avea în așteptare patru mesaje. Souther, zeii să-i binecuvânteze inimioara învârtoșată. O intrare semnată de cineva din consiliul juridic al cărui nume nu-i spunea mare lucru și o alta pe care o identifică; și una din partea lui Michael-Jon, probabil despre Venus. Deschise mesajul lui Souther.

Amiralul apăru pe ecran și trebui să se abțină să-l salute. Era doar o înregistrare video, nu o conversație în timp real. Ura sistemul acesta.

— Chrisjen, spuse amiralul, va trebui să fii mai prudentă cu toate informațiile pe care mi le transmiți. Arjun va ajunge să fie gelos. Nu știam că prietenul nostru Jimmy a participat la lansarea acestor zvonuri.

Prietenul nostru Jimmy. Evita să-i spună Holden. Interesant. Se aștepta ca o filtrare automată să intervină pentru aflarea numelui pământeanului. Avasarala încercă să-și dea seama dacă el se gândea că filtrarea îi afecta propriile mesaje transmise sau cele primite de ea. Dacă Errinwright avea cât de cât creier – și avea, fără îndoială –, spiona probabil schimburile epistolare ale ambelor surse. Era oare îngrijorat cu privire la posibila implicare a altcuiva? Oare câți jucători existau cu adevărat la masă? Nu avea suficiente informații pentru a analiza în mod eficient problema, însă oricum pista era interesantă.

— Înțeleg foarte bine unde pot duce preocupările tale, spuse Souther. În ceea ce mă privește, am efectuat unele cercetări, dar știi cum stă treaba. Pot să găsesc ceva într-un minut sau într-un an. Să-mi trimiți totuși vești. Aici se întâmplă destule lucruri cât să-mi pot dori să te invit la cină. Suntem cu toții nerăbdători să te revedem.

Era o minciună sfruntată, gândi Avasarala, dar era drăguț din partea lui. Răzui cu furculița fundul farfuriei, unde rămăsese prins un rest de curry.

Primul mesaj era de la un tânăr cu accent brazilian. Spunea că Națiunile Unite nu aveau nicio legătură cu difuzarea înregistrării video în care apărea Nicola Mulko și că, prin urmare, nu puteau fi nicidecum trase la răspundere. Al doilea era din partea superiorului direct al celui dintâi, care se scuza și promitea să furnizeze un raport complet înainte de sfârșitul zilei, ceea ce era mult mai satisfăcător. Oamenii inteligenți se temeau în continuare de ea. Gândul acesta era mult mai revigorant decât porția de miel.

Avasarala întinsese mâna spre ecran când nava își schimbă poziția, gravitația trăgând-o ușor într-o parte. Se sprijini de birou; curry-ul și ginul ingerat protestară în stomacul ei.

— Este ceva normal? strigă Avasarala.

— Da, doamnă, răspunse Cotyar din camera alăturată. Corecția de traiectorie prevăzută.

— Un lucru care nu se întâmplă niciodată în nenorocitul meu de birou, spuse ea în timp ce Michael-Jon apăru pe ecran.

Părea oarecum confuz, dar poate din cauza unghiului din care era filmat. Avu o presimțire sumbră.

Pentru o clipă, *Arboghast* pluti prin fața ochilor săi, dezmembrându-se. Fără să stea pe gânduri, opri înregistrarea. Ceva în subconștientul ei refuza să o pornească. Nu voia să știe.

Nu era greu de înțeles cum de Errinwright, Nguyen și acoliții lor nu erau interesați de Venus și de haosul extraterestru care se ordona tot mai mult. Simțea și ea acea frică atavică ce dădea târcoale pe la marginile conștiinței sale. Era mai ușor să se întoarcă la vechile jocuri, la vechile scheme, cu cortegiul lor de confruntări și conflicte, minciuni și moarte. În ciuda întregii grozăvii pe care o transmitea, era ceva familiar.

Copil fiind, vizionase un film despre un bărbat care văzuse chipul lui Dumnezeu. În prima oră din film, respectivul ducea viața plictisitoare a unui anonim care trăia dintr-un salariu mizer pe coasta Africii de Sud. Timp de zece minute, după descoperirea lui Dumnezeu, individul a bocit, după care, încă o oră, s-a străduit să-și reia existența pe care o cunoscuse la începutul poveștii. Avasarala urâse filmul acela. Totuși, acum aproape că înțelegea reacția personajului. Întoarcerea la obișnuință era o reacție naturală, chiar dacă una imbecilă, autodistructivă și lipsită de sens.

Război. Masacru. Moarte. Errinwright și oamenii lui – Avasarala era convinsă că toți erau oameni – acceptau orice formă de violență, deoarece era liniștitor. Și ei erau înspăimântați.

Bine, și ea.

— Niște poponari, mormăi și porni din nou înregistrarea.

— Venus este capabilă să gândească, spuse Michael-Jon în loc de salut sau o altă formulă de politețe. Echipa de analiză a semnalului a verificat toate datele referitoare la fluxurile de apă și de electricitate și am identificat un model. Relevanța sa este de doar șaizeci la sută, dar sunt de părere că nu este o coincidență. Anatomia sa este diferită, desigur, dar structura sa funcțională se aseamănă foarte mult cu aceea a unui cetaceu care ar încerca să rezolve probleme de raționament spațial. În concluzie, există întotdeauna acest deficit de explicații solide. Nu pot face nimic pentru a-l reduce, însă, din ceea ce am văzut, sunt aproape sigur că schemele observate erau manifestarea fizică a reflecției sale. Erau gânduri reale, ca niște neuroni care se conectează.

Michael-Jon privi spre obiectiv ca și cum aștepta ca Avasarala să-i răspundă și păru puțin dezamăgit când văzu că nu primește răspuns.

— M-am gândit că ați vrea să știți, spuse el înainte de a încheia comunicarea.

Avasarala încă se străduia să formuleze un răspuns, când veni un nou mesaj din partea lui Souther. Îl deschise cu un sentiment de vinovăție plin de recunoștință și de ușurare.

— Chrisjen, avem o problemă. Ar trebui să verifici sarcinile forțelor noastre de pe Ganymede și să-mi dai de știre dacă ajungem la aceleași concluzii.

Avasarala se încruntă. Decalajul temporal depășea acum douăzeci și opt de minute. Trimise o solicitare standard și se ridică. Spatele îi era complet înțepenit. Se duse în salonul comun al apartamentului. Bobbie, Cotyar și alți trei bărbați erau așezați în cerc, cărțile de joc fiindu-le împărțite tuturor. Poker. Se îndreptă spre ei, rulându-și șoldurile când mișcarea devenea dureroasă. Ceva legat de gravitația scăzută făcea s-o doară articulațiile. Se așeză lângă Bobbie.

— Tura următoare băgați-mă și pe mine, spuse ea.

•

Ordinul venise de la Nguyen, iar la prima vedere nu avea absolut niciun sens. Șase distrugătoare ale Națiunilor Unite primiseră ordin să întrerupă supravegherea satelitului Ganymede și să pornească cu viteză maximă într-o direcție ce părea să nu ducă nicăieri. Primele rapoarte arătau că, după un moment de surprindere cu privire la manevră, un detașament similar de nave marțiene porni pe urmele lor.

Nguyen pregătea ceva, iar Avasarala nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Dar Souther o avertizase gândind că ea ar putea vedea mai clar lucrurile.

Răspunsul veni peste o oră. *Rosinanta* lui Holden plecase de pe Tycho la viteză normală, îndreptându-se spre sistemul jupiterian. Probabil comunicase către APE un plan de zbor, însă nu schimbase nicio informație cu Marte sau cu Pământul, ceea ce însemna că era supravegheat și de Nguyen.

Nu le era doar frică – voiau să-l ucidă.

Avasarala rămase nemișcată un moment îndelungat, apoi se ridică și se întoarse la masa de joc. Cotyar și Bobbie își terminaseră licitațiile, iar grămada de bomboane de ciocolată

care constituia miza ajunsese la aproape cinci centimetri grosime.

— Domnule Cotyar, sergent Draper, spuse Avasarala. Veniți cu mine, vă rog.

Cei doi abandonară jocul de cărți și se ridicară imediat în picioare. Ceilalți bărbați schimbară priviri nervoase, în timp ce Avasarala intră în dormitorul ei. Închise cu grijă ușa în urma lor, fără nici cel mai mic zgomot.

— Sunt pe cale să fac ceva ce ar putea aprinde butoiul cu pulbere, spuse ea. Caz în care situația noastră s-ar putea schimba în mod dramatic.

Cotyar și Bobbie se uitară scurt unul la altul.

— Sunt câteva lucruri din echipamentul meu pe care mi-ar plăcea să le recuperez, spuse Bobbie.

— Am să le spun băieților, zise Cotyar.

— Zece minute.

Decalajul temporal dintre *Guanshiyin* și *Rosinanta* era încă prea mare pentru o conversație directă, însă mai mic decât timpul necesar primirii unui răspuns de pe Terra. O necăjea puțin sentimentul de a fi departe de casă. Cotyar se întoarse în cameră și dădu din cap. Avasarala deschise terminalul și solicită o conexiune la un fascicul îngust. Dădu codul transponderului din *Rosinanta.* După mai puțin de un minut cererea îi fu refuzată. Zâmbind în sinea ei, deschise un canal spre puntea de operațiuni.

— Sunt subsecretarul-adjunct Chrisjen Avasarala, spuse ea. Ce se întâmplă cu nenorocitul ăsta de fascicul îngust?

— Îmi pare rău, doamnă subsecretar, răspunse un tânăr blond tuns scurt și cu niște ochi foarte albaștri. Acest canal de comunicare nu este disponibil deocamdată.

— Și de ce dracu’ nu-i disponibil?

— Nu este disponibil, doamnă.

— Foarte bine. Nu voiam să trec pe radio, dar pot intra în transmisiune, dacă n-am încotro.

— Mă tem că nici asta nu este posibil, răspunse tânărul.

Avasarala trase adânc aer în piept și spuse șuierând:

— Dă-mi-l pe căpitan.

O clipă mai târziu imaginea se schimbă. Căpitanul era un individ cu față lungă și cu ochi căprui de setter irlandez. Crisparea buzelor sale decolorate îi dădu de înțeles lui Avasarala

că știa urmarea, cel puțin în linii mari. Privi fix camera o secundă, fără a scoate un cuvânt. Era o mică șmecherie pe care o învățase chiar la începutul carierei. Privirea imaginii de pe ecran îi dădea de gândit celeilalte persoane că era observată. Dacă îți concentrezi atenția asupra punctului negru al obiectivului, se va simți ca și cum vrei să o faci să-și coboare privirea.

— Căpitane, trebuie să trimit un mesaj de mare prioritate.

— Îmi pare sincer rău. Avem dificultăți tehnice cu sistemul de comunicare.

— Ai un sistem de rezervă, nu? O navetă pe care să o putem activa sau altceva?

— Nu în momentul acesta.

— Mă minți, spuse ea – și cum el nu răspunse, continuă: îți cer oficial ca acest iaht să-și activeze semnalul de urgență și să-și modifice cursul pentru a găsi cel mai apropiat punct de ajutor.

— Din păcate, nu voi putea da curs solicitării dumneavoastră, doamnă. Dacă veți avea puțină răbdare, vă vom coborî pe Ganymede în condiții de siguranță. Sunt convins că reparațiile de care avem nevoie vor putea fi făcute acolo.

Avasarala se aplecă asupra terminalului.

— Pot să vin personal, să purtăm această conversație față în față, spuse ea. Cunoști legile la fel de bine ca mine. Activează semnalul de urgență sau dă-mi acces la sistemul de comunicații.

— Doamnă, sunteți oaspetele lui Jules-Pierre Mao, iar eu respect acest statut. Însă domnul Mao este proprietarul iahtului, iar eu nu răspund decât în fața lui.

— Răspunsul tău este, așadar, negativ.

— Îmi pare sincer rău.

— Tocmai ai comis o greșeală, dobitocule, spuse Avasarala și întrerupse conexiunea.

Bobbie se întoarse în cameră. Radia și întreaga ei ființă emana o vitalitate plină de nerăbdare, ca un câine care aleargă trăgând de lesă. Gravitația mai scăzu puțin. O corecție a traiectoriei, dar nu și o schimbare a cursului.

— Cum a mers? întrebă Bobbie.

— Declar că această navă încalcă legile și uzanțele, spuse Avasarala. Cotyar, ești martor.

— Cum spuneți dumneavoastră, doamnă.

— Perfect, atunci. Bobbie. Preia controlul asupra acestei nave nenorocite.

CAPITOLUL 38

Bobbie

— Ce altceva doriți de la noi? întrebă Cotyar.

Doi dintre oamenii săi duceau în camera lui Avasarala lada imensă pe care scria ȚINUTĂ DE CEREMONIE. Foloseau un stivuitor utilizat de obicei pentru mutarea mobilierului și gâfâiau din cauza efortului. Chiar și în condițiile de 0,25 g de la bordul navei *Guanshiyin* determinat de gravitația de propulsie, armura lui Bobbie cântărea mai bine de o sută de kilograme.

— Ești sigur că această încăpere nu este supravegheată? întrebă Bobbie. Planul va funcționa mult mai bine dacă nu au nicio idee despre ce urmează să se întâmple.

— În orice caz, nu am detectat niciun dispozitiv de urmărire, spuse Cotyar ridicând din umeri.

— Bine. Atunci deschide, spuse Bobbie bătând cu degetul în fibra de sticlă a lăzii.

Cotyar tastă ceva la terminalul său și încuietorile lăzii se desfăcură cu un zgomot metalic. Bobbie ridică panoul superior și-l sprijini de perete. În interior, suspendat într-o încâlceală de benzi elastice, era echipamentul ei de luptă.

Cotyar scoase un fluierat de admirație.

— Un Goliath III. Nu-mi vine să cred că te lasă să-l păstrezi.

Bobbie luă casca și o puse pe pat, apoi începu să scoată diferitele piese din plasa de susținere, punându-le pe podea.

— L-au încredințat tehnicienilor voștri pentru a verifica înregistrarea video stocată în costum. Când Avasarala l-a găsit, era într-un dulap, plin de praf. Nimănui nu a părut să-i pese când l-a luat.

Scoase brațul drept al costumului. Nu se așteptase să-i lase muniția de 2 mm cu care trăgea arma integrată în costum, însă fu surprinsă să descopere că demontaseră cu totul arma din locaș. Era firesc să scoată toate armele dintr-un echipament înainte de a-l da unor civili, dar tot o deranja această măsură de precauție.

— La naiba, spuse ea. Cred că astăzi n-am să trag în nimeni.

— Dacă ai face treaba asta, zise Cotyar zâmbind, gloanțele ar ajunge să încetinească dacă ar perfora ambele învelișuri ale navei, lăsând să iasă tot aerul?

— Nu, spuse Bobbie așezând pe podea ultima piesă a echipamentului, după care scoase cutia cu sculele necesare pentru asamblarea lor. Dar ar putea fi în favoarea mea. Arma montată pe acest suport este proiectată să-i străpungă pe cei care poartă cam același tip de armură. Orice armă care poate să-mi străpungă costumul ar putea probabil să găurească nava. Ceea ce înseamnă…

— Niciun membru al echipei de securitate de la bordul acestei nave nu va avea o armă în stare să-ți străpungă armura, încheie Cotyar. E clar. De câți dintre oamenii mei ai nevoie pentru acoperire?

— De niciunul, răspunse Bobbie în timp ce-și fixa în locașul din spatele costumului setul nou de baterii de care îi făcuseră rost tehnicienii lui Avasarala și avu plăcerea să vadă aprinzându-se ledul verde – „încărcare maximă”. Odată ce mă pornesc, reacția lor cea mai logică ar fi să pună mâna pe subsecretar pentru a o lua prizonieră. Sarcina ta este să-i oprești.

Cotyar zâmbi din nou. Un zâmbet fără nicio urmă de umor.

— Cum spui tu.

•

În mai puțin de trei ore, Bobbie reuși să-și asambleze și să-și ajusteze echipamentul. Două ore i-ar fi fost de ajuns, însă își justifică timpul suplimentar invocând lipsa practicii. Cu cât se apropia momentul în care echipamentul era pregătit, cu atât nodul pe care îl simțea în stomac se strângea tot mai mult. De vină era și tensiunea naturală dinainte de luptă. Dar perioada cât slujise în corpul de pușcași marini o învățase să profite de această tensiune. Împinsă de stres, verifică totul de trei ori. De îndată ce va intra în focul acțiunii ar fi prea târziu.

Însă în sinea ei știa că perspectiva violenței nu era singurul lucru care îi răsucea măruntaiele. Nu putea uita ce se întâmplase ultima dată când purtase acest echipament. Emailul roșu al camuflajului ei marțian era zgâriat și lovit în urma exploziei monstrului și alunecării sale fulgerătoare pe gheața de pe Ganymede. O mică urmă de lichid scurs la nivelul genunchiului îi aminti de soldatul Hillman. Hilly, prietenul ei.

Ștergându-și vizorul căștii, își aminti de ultima oară când vorbise cu locotenentul Givens, superiorul ei direct, chiar înainte ca monstrul să-l rupă în două.

Echipamentul era în sfârșit asamblat și întins pe podea, deschis, așteptând-o doar pe ea, când simți un fior pe șira spinării. Pentru prima dată, interiorul costumului îi păru strâmt. Sepulcral.

— Nu, spuse ea ca pentru sine.

— Nu? întrebă Cotyar.

Se așezase lângă ea, pe podea, având în mâini instrumentele de care Bobbie ar mai fi putut avea nevoie. Se dovedise atât de discret în timpul asamblării, încât aproape că uitase de prezența lui.

— Nu mi-e teamă să-l port din nou, spuse ea.

— Ah, zise Cotyar dând din cap, după care puse uneltele în cutia lor. Cum spui tu.

Bobbie se ridică în picioare cu agilitate și scoase din ladă costumul mulat de culoare neagră pe care îl purta pe sub echipamentul blindat. Fără să stea pe gânduri, se dezbrăcă, rămânând doar în chiloți, și-și trase pe ea costumul. Se pregătea să conecteze cablajul echipamentului de luptă la senzorii corpului, când îl văzut pe Cotyar întors cu spatele și cu gâtul, de obicei cafeniu, înroșit.

— Oh, zise ea. Scuză-mă, te rog. M-am dezbrăcat și mi-am pus echipamentul de atât de multe ori în fața camarazilor mei, încât m-am obișnuit.

— N-ai niciun motiv să te scuzi, spuse Cotyar fără să se întoarcă. Doar că nu mă așteptam.

Riscă o privire grăbită peste umărul stâng, iar când văzu că-și pusese costumul se întoarse să o ajute să fixeze conexiunile echipamentului.

— Ești..., spuse el, continuând după o foarte scurtă ezitare, foarte frumoasă.

A fost rândul ei să roșească.

— Nu ești însurat? întrebă Bobbie zâmbind.

Se bucura de această diversiune. Simpla trăsătură umană a stânjenelii pe care o simțea în fața semnalelor de seducție îndepărta monstrul din gândurile ei.

— Ba da, răspunse Cotyar conectând ultimul senzor de pe spate. Dar asta nu înseamnă că sunt orb.

— Îți mulțumesc, spuse Bobbie bătându-l prietenește pe umăr.

După ce se răsuci câteva secunde pentru a-și regla poziția corpului în spațiile înguste, se așeză în echipamentul de luptă deschis și alunecă în el până când brațele și picioarele intrară cu totul înăuntru.

— Încheie-mă.

Cotyar o închise la piept așa cum îi arătase Bobbie, apoi îi puse casca pe cap și o închise. În interiorul echipamentului, afișajul HUD clipi în timpul controalelor de rutină. O înconjură un bâzâit plăcut, aproape imperceptibil. Activă ansamblul de micromotoare și pompe care puneau în mișcare exomusculatura și se așeză.

Cotyar se uita la ea și întregul său chip punea o întrebare mută. Bobbie deschise difuzorul extern și spuse:

— Mda, aici totul pare să fie în ordine. Toate ledurile sunt pe verde.

Se ridică în picioare fără efort și simți din nou o veche senzație a unei puteri abia reținute care îi străbate membrele. Știa că dacă ar împinge brusc în picioare ar lovi tavanul cu destulă forță pentru a-i provoca pagube serioase. O mișcare bruscă a unui braț putea propulsa imensul pat cu baldachin în celălalt capăt al încăperii sau i-ar putea rupe lui Cotyar coloana vertebrală. Ceea ce o determina să execute fiecare mișcare cu lentoarea calculată deprinsă în urma unui antrenament îndelungat.

Cotyar își strecură mâna sub haină și scoase un pistol negru lucios, de tipul celor cu gloanțe. Bobbie știa că echipa de securitate folosea proiectile din plastic pentru viteze mari, pentru a nu găuri învelișul navei. Erau din cele folosite și de membrii echipei de securitate a lui Mao. El se pregătea să-i întindă arma, dar văzându-i grosimea degetelor blindate și spațiul mult prea mic oferit de piedica armei, se răzgândi și ridică din umeri ca pentru a-și cere scuze.

— Nu voi avea nevoie de el, spuse Bobbie.

Vocea îi suna aspru, metalic, inuman.

Cotyar zâmbi din nou.

— Cum spui tu.

•

Bobbie apăsă butonul pentru a chema liftul principal și începu să se deplaseze de-a lungul și de-a latul salonului pentru a-și lăsa reflexele să se obișnuiască cu armura. Era un decalaj de o nanosecundă între încercarea de a mișca un membru și reacția armurii. Astfel încât orice mișcare părea vag ireală, ca și cum voința de a-și mișca membrele și mișcările în sine erau două acțiuni separate. Orele de antrenament și de practică anulaseră în general senzația dată de purtarea armurii, însă tot era nevoie de câteva minute de mișcare pentru a o risipi.

Avasarala ieși din încăperea care-i servea drept centru de comunicații și se duse să se așeze la bar. Își turnă o porție bună de gin și, părând să-și amintească ceva, stoarse o limetă în pahar. Bătrâna doamnă băuse mult în ultima vreme, dar nu lui Bobbie îi datora această constatare. Poate că alcoolul o ajuta să doarmă.

După ce așteptă câteva minute liftul care nu mai venea, se apropie cu pas greu și apăsă de mai multe ori butonul de apel. Apăru afișajul luminos DEFECT.

— La naiba, mârâi Bobbie. Vor să ne răpească, fără îndoială.

Lăsase deschise difuzoarele exterioare, iar vocea sa aspră răsună în încăpere.

— Nu uita ce ți-am spus, zise Avasarala fără să-și ridice nasul din pahar.

— Cum? făcu Bobbie, care nu fusese atentă.

Urcă cu greu scara ce ducea la trapa punții de deasupra și apăsă butonul. Trapa culisă, deschizându-se. Deci voiau să nu pară a fi o răpire. Scoaterea din funcțiune a liftului putea avea ușor o explicație tehnică. Izolarea subsecretarului ar fi fost mai dificil de justificat. Probabil se gândiseră că o femeie în vârstă de șaptezeci de ani ar ezita să folosească scările pentru a se deplasa în navă, astfel încât blocarea liftului părea o măsură suficientă. Și poate că nu greșiseră. Cu siguranță Avasarala nu dădea impresia că ar fi dispusă să urce șaizeci de metri în felul acesta, chiar și în condițiile unei gravitații scăzute.

— Niciunul dintre ei nu era pe Ganymede, spuse Avasarala.

— Bine, răspunse Bobbie la această reflecție aparent incoerentă.

— Nu vei reuși să ucizi suficient de mulți încât să-ți readuci detașamentul la viață, încheie Avasarala sorbind ultima picătură de gin, după care părăsi barul îndreptându-se spre camera ei.

Bobbie nu răspunse. Urcă pe puntea superioară și lăsă trapa să se închidă în urma ei.

Costumul fusese proiectat exact pentru genul acesta de misiune. În versiunea lor inițială, costumele de cercetași din clasa Goliath erau destinate să echipeze comandourile de pușcași marini care efectuau abordaje din navă. Prin urmare, trebuiau să permită o manevrabilitate maximă în spații închise. Oricât de perfecționat ar fi, un echipament de luptă este inutil dacă soldatul care-l poartă nu poate să urce scări, să se strecoare prin deschideri înguste și să se deplaseze grațios în condiții de microgravitație.

Bobbie urcă scara spre puntea următoare și apăsă butonul trapei, însă de data aceasta se aprinse o lumină roșie de avertizare. Verifică ecranul de control și află imediat ce se întâmplase: liftul rezervat echipajului fusese oprit și scos din funcțiune chiar deasupra trapei, creând astfel o baricadă. Deci știau că se pregătește ceva.

Aruncă o privire de jur-împrejurul camerei în care se afla – un alt salon de relaxare, aproape identic cu cel pe care tocmai îl părăsise. Depistă cel mai potrivit loc pentru amplasarea camerelor și făcu un semn cu mâna în direcția respectivă. „Nu o să mă puteți opri cu așa ceva, băieți”.

Coborî scara și intră în baia luxoasă. Într-o navă atât de sofisticată nu era ceea ce s-ar fi putut numi o budă. Sondă câteva clipe pereții și găsi trapa de serviciu – destul de bine ascunsă –, care era însă blocată. Bobbie o smulse din perete.

În partea cealaltă se întindeau un amestec de țevi și un coridor suficient de mare pentru a se putea strecura. Intră acolo și, urcând de-a lungul țevilor, străbătu două punți, după care, cu o lovitură de picior, deschise trapa de serviciu și ieși.

Compartimentul părea să fie o bucătărie secundară, cu mașini de gătit aliniate de-a lungul unui perete, mai multe frigidere și mese de lucru, toate din oțel strălucitor.

Echipamentul o avertiză că a fost luată drept țintă și modifică automat afișajul HUD, astfel încât razele infraroșii de țintire, invizibile în mod normal, să apară sub forma unor linii roșii subțiri. Șase îi ținteau pieptul, toate provenind din niște arme negre compacte mânuite de agenți de securitate Mao-Kwik aflați în celălalt capăt al încăperii.

Bobbie se ridică în picioare. Spre lauda lor, mardeiașii însărcinați cu securitatea nu bătură în retragere. Afișajul HUD o informă că erau înarmați cu pistoale-mitralieră de 5 mm, cu încărcător standard de trei sute de proiectile și o cadență de tragere de zece gloanțe pe secundă. Dacă nu foloseau muniție explozivă de mare putere, lucru puțin probabil având în vedere învelișul navei din spatele său, echipamentul aprecia amenințarea ca fiind de nivel scăzut.

Bobbie se asigură că difuzoarele exterioare erau deschise și spuse:

— Bine, băieți, haideți să…

Deschiseră focul.

Bucătăria fu cuprinsă de un haos de nedescris. Proiectilele de mare viteză din plastic se izbiră de armura sa, după care ricoșară în pereți și se împrăștiară prin încăpere. Distruseră cutii de alimente deshidratate, smulseră din suporturile lor magnetice tigăi și caserole și împrăștiară numeroase ustensile de mici dimensiuni într-un nor de străluciri de oțel și bucăți din plastic. Un glonț parcurse o traiectorie deosebit de nefericită, lovindu-l pe unul dintre gardieni în nas. Cu capul perforat, individul se prăbuși la pământ cu o expresie de surpriză aproape comică.

Nu trecură nici două secunde și Bobbie trecuse la acțiune. Se propulsă prin spațiul metalic în mijlocul încăperii și-i lovi cu brațele depărtate pe cei cinci adversari rămași în picioare, ca un jucător de fotbal repezindu-se pentru o placare. Fură aruncați violent spre peretele din spate, de care se izbiră cu o bufnitură de trupuri strivite, după care se prăbușiră fără vlagă la podea. Echipamentul afișă indicatorii vitali ai adversarilor ei pe HUD, însă ea șterse datele fără a le lua în seamă. Nu voia să știe. Unul dintre bărbați se mișcă și ridică arma. Bobbie reacționă îmbrâncindu-l ușor, iar omul efectuă un zbor planat prin bucătărie, după care se izbi de peretele opus. Și nu mai mișcă.

Bobbie își aruncă privirile prin încăpere, în căutarea unor camere. Nu găsi niciuna, dar spera să existe. Dacă vor fi asistat la scenă, poate că nu vor trimite alte gărzi împotriva ei.

Ajunsă la scara principală, descoperi că blocaseră liftul fixând trapa cu o rangă în poziție deschisă. Protocoalele de securitate împiedicau cabina liftului să se deplaseze spre altă punte câtă vreme trapa superioară nu era închisă. Cu o mișcare bruscă,

Bobbie dislocă ranga și o aruncă în încăpere, apoi apăsă butonul de apel. Liftul urcă în puț și se opri la nivelul ei. Sări înăuntru și apăsă butonul care avea să o ducă opt punți mai sus, la puntea de comandă. Încă opt trape presurizate.

Încă opt posibile ambuscade.

Își încleștă pumnii atât de tare, încât simți cum o dor articulațiile în mănuși. Să vină.

Liftul se opri după trei punți, iar panoul o informă că toate trapele presurizate până la puntea de comandă fuseseră forțate și blocate în poziție deschisă. Și-au asumat riscul de a goli jumătate din aerul navei doar ca să o împiedice să ajungă la puntea de comandă. Într-un fel, era măgulitor să fii considerată mai înfricoșătoare decât o depresurizare bruscă.

Ieși din lift pe o punte ce se dovedi a fi ocupată în mare parte de cabinele echipajului, care probabil fuseseră evacuate. Nu se vedea picior de om. O scurtă inspecție dezvălui douăsprezece cabine înghesuite și două băi cărora cu greu li s-ar fi putut spune bude. Echipajul nu avea robinete placate cu aur. Nici bar sau room-service douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Văzând condițiile spartane rezervate echipajului din *Guanshiyin,* își aminti ultimele cuvinte ale lui Avasarala. Nu erau decât niște oameni din echipaj. Niciunul dintre ei nu merita să moară pentru ceea ce se întâmplase pe Ganymede.

Fu bucuroasă că nu avea o armă.

Găsi o altă trapă de acces într-una din băi și o scoase din locaș. Dar, spre marea ei surprindere, coridorul de serviciu se termină la câteva zeci de centimetri deasupra capului. Ceva din structura navei îi tăia calea. Cum nu văzuse niciodată *Guanshiyin* din afară, nu avea nicio idee ce ar putea fi. Însă trebuia să urce încă cinci punți și n-avea de gând să renunțe pentru atâta lucru.

După zece minute de căutări descoperi o trapă de serviciu prin învelișul exterior al navei. Smulsese două trape din învelișul interior la două punți diferite, prin urmare, dacă o deschidea pe aceasta, cele două punți rămâneau fără aer. Însă puțul central de acces era închis la nivelul punții unde se afla Avasarala, astfel încât însoțitorii săi erau în siguranță. Proceda așa numai din cauza accesului blocat la punțile superioare, unde se afla probabil cea mai mare parte a echipajului.

Se gândi la cei șase bărbați din bucătărie și simți o strângere de inimă. Firește, făcuseră prima mișcare și trăseseră asupra ei, dar dacă unul dintre indivizi era încă în viață, nu-și dorea câtuși de puțin să-l asfixieze în caz că era doar inconștient.

Se părea că nu era o problemă. Trapa ducea la un mic sas, cam de mărimea unui dulap. Un minut mai târziu, trecu de el și ieși pe învelișul exterior al navei.

Cocă triplă. Firește. Stăpânul imperiului Mao-Kwik nu și-ar risca prețioasa lui piele într-o navă care nu era dintre cele mai sigure pe care le putea construi ființa omenească. Iar designul ostentativ al navei nu cruța nici învelișul ei exterior. În vreme ce majoritatea navelor militare erau vopsite în negru mat pentru a fi greu vizibile în spațiu, cele mai multe nave civile își păstrau griul de pe șantiere sau purtau culorile corporative de bază.

Învelișul exterior al lui *Guanshiyin* oferea privirii o frescă murală în culori vii. Bobbie era prea aproape pentru a putea înțelege tema generală a decorului, însă avu impresia că recunoaște sub picioarele ei ceea ce părea să semene a iarbă și copita unui cal uriaș. Mao decorase coca navei cu o frescă murală înfățișând cai și iarbă, deși aproape nimeni nu ar fi putut-o admira vreodată.

Verifică dacă magneții încorporați în cizme și mănuși erau suficient de puternici pentru a face față accelerației de 0,25 g la care nava era întotdeauna supusă și începu să urce de-a lungul peretelui. Ajunse repede în locul unde începea fundătura dintre învelișuri și constată că exista un spațiu de andocare pentru navete. Gol. Dacă Avasarala ar fi lăsat-o să acționeze *înainte* să fugă Mao cu naveta…

„Cocă triplă”, gândi Bobbie. Inutilitatea dusă la extreme.

Urmându-și intuiția, traversă nava cățărându-se pe exterior. În celălalt capăt, după cum bănuise, exista o a doua zonă de andocare pentru navete. Însă aparatul care se afla acolo nu era un model standard din această categorie. Era lung și zvelt, cu un carenaj al motorului de două ori mai mare decât al unei navete de dimensiunea ei. La proră, cu litere roșii, era etalat cu mândrie numele navei: *Armaiar.*

O șalupă de curse.

Se întoarse în cala goală și folosi sasul de acolo pentru a intra în navă. Spre surprinderea ei, codurile de acces transmise ușii blocate de computerul integrat al echipamentului său

funcționară. Sasul dădea pe puntea situată chiar sub puntea de comandă, folosită mai cu seamă pentru aprovizionare și întreținerea navetei. Centrul punții era ocupat de un atelier mare. Acolo se aflau căpitanul lui *Guanshiyin* și subordonații săi imediați. Nu se zărea niciun agent de pază și nicio armă.

Căpitanul își lovi ușor urechea, ca pentru a o întreba: Mă auziți? Bobbie încuviință cu o mișcare a pumnului, apoi deschise circuitul exterior de comunicare și spuse:

— Da.

— Noi nu suntem personal militar, spuse căpitanul. Nu avem mijloace de apărare împotriva unui echipament de luptă. Dar refuz să vă predau această navă dacă nu știu care vă sunt intențiile. Secundul meu se află pe puntea superioară, gata să saboteze nava dacă nu reușim să ajungem la o înțelegere.

Bobbie îi zâmbi, fără să știe dacă el îi putea vedea expresia prin vizorul căștii.

— Țineți prizonier, împotriva voinței sale și în mod ilegal, un membru de rang înalt al Guvernului Națiunilor Unite. În calitate de membru al echipei sale de securitate, vă cer s-o conduceți fără întârziere și cât mai repede la destinația pe care și-o dorește.

Făcu un gest cu mâna tipic centurian care echivala cu o ridicare din umeri.

— Sau vă puteți arunca în aer. Ceea ce mi se pare însă o reacție exagerată având în vedere că vi se cere pur și simplu să-i asigurați doamnei subsecretar posibilitatea de a comunica.

Căpitanul dădu din cap și se relaxă vizibil. Orice se va întâmpla după aceea, nu va avea de ales. Și cum nu avea de ales, era eliberat de orice responsabilitate.

— Ne supunem ordinelor. Veți nota în jurnalul de bord momentul în care ați preluat comanda.

— Voi avea grijă ca doamna subsecretar să fie informată.

Căpitanul dădu iarăși din cap.

— Atunci nava vă aparține.

Bobbie deschise legătura radio cu Cotyar.

— Am reușit. Vrei, te rog, să mi-o dai pe Majestatea Sa?

În timp ce aștepta legătura cu Avasarala, îi spuse căpitanului:

— Jos sunt șase membri ai echipei de securitate. Trimiteți o echipă medicală.

— Bobbie? auzi în cască vocea lui Avasarala.

— Nava vă aparține, doamnă.

— Excelent. Informează-l pe căpitan că trebuie să pornim cu viteză maximă pentru a-l intercepta pe Holden. Trebuie să ajungem la el înaintea lui Nguyen.

— Ăăă, ăsta-i e un iaht de croazieră, doamnă. Este proiectat pentru o viteză de croazieră mai mică de 1 g, pentru a asigura confortul pasagerilor. Pariez că la nevoie poate atinge 1 g, dar nu mai mult.

— Amiralul Nguyen are de gând să-i ucidă pe toți cei care ar putea ști câte ceva din ce se întâmplă cu adevărat, spuse Avasarala aproape țipând. Nu avem timp să ne plimbăm de parcă mergem să luăm niște curvari nenorociți!

— Ah, făcu Bobbie, care după o clipă continuă: Dacă este vorba de o cursă, atunci știu unde am putea găsi o navă de curse...

CAPITOLUL 39

Holden

Holden își puse o cană cu cafea din cafetiera aflată în bucătărie, iar mirosul puternic al băuturii se răspândi în încăpere. Simțea ochii celorlalți ațintiți în ceafa lui aproape ca o presiune fizică. Îi convocase pe toți aici, însă, de îndată ce sosiră și-și ocupaseră locurile, le întorsese spatele și începuse să prepare cafeaua. „Să mai câștig ceva timp, fiindcă am uitat cum voiam să prezint lucrurile”. Mai puse puțin zahăr în cafea, deși întotdeauna bea cafea neagră, doar pentru a mai câștiga câteva secunde amestecând cu lingurița.

— Ei bine, cine suntem noi? spuse el în timp ce continua să amestece în cană.

Întrebarea fu urmată de tăcere. În cele din urmă se întoarse și se sprijini de tejghea, în mână cu cafeaua de care nu mai avea niciun chef, rotind în continuare lingurița.

— Pe bune, cine suntem noi? Îmi pun mereu această întrebare.

— Ăăă…, pe mine mă cheamă Amos, căpitane, spuse Amos foindu-se în scaun. Te simți bine?

Nu mai spunea nimeni nimic. Alex se uita fix la masa din fața lui, iar pielea întunecată a capului strălucea prin părul tot mai rar în lumina de un alb supărător a bucătăriei. Cocoțat pe blatul de lângă chiuvetă, Prax își examina mâinile. Își îndoia și-și desfăcea degetele când și când, ca și cum încerca să înțeleagă la ce-i foloseau.

Numai Naomi se uita la Holden. Își strânsese părul într-o coadă groasă de cal, iar ochii ei negri și migdalați erau cufundați în ochii lui. Era destul de tulburător.

— De curând am înțeles ceva despre mine, continuă Holden pentru a nu se lăsa distras de privirea insistentă a lui Naomi. M-am purtat cu voi de parcă-mi sunteți datori cu ceva. Or, niciunul dintre voi nu-mi datorează nimic. Ceea ce înseamnă că m-am purtat mizerabil.

— Nu, începu Alex fără a-și ridica privirea.

— Ba da, ripostă Holden și așteptă până când pilotul se uită la el pentru a repeta: Ba da. Și poate cu tine mai mult decât cu ceilalți. Pentru că eram îngrozit de moarte, iar fricoșii caută mereu o țintă ușoară. Iar tu, Alex, ești unul dintre cei mai de treabă oameni pe care-i cunosc. Și m-am purtat urât cu tine pentru că știam că pot să o fac fără niciun risc. Sper să mă ierți, pentru că-mi este cu adevărat rușine.

— Firește că te iert, căpitane, spuse Alex zâmbind, cu accentul lui tărăgănat.

— Am să încerc să merit iertarea ta, spuse Holden, descumpănit de această atitudine conciliantă. Însă Alex mi-a spus recent ceva care m-a pus într-adevăr pe gânduri. Mi-a amintit că niciunul dintre voi nu este angajat. Nu suntem în *Canterbury.* Nu mai lucrăm pentru Pure'n'Kleen. Iar eu nu sunt proprietarul acestei nave mai mult decât oricare dintre voi. Am acceptat contracte cu APE în schimbul unor bani de buzunar și decontarea costurilor de exploatare a navei, dar nu am discutat niciodată despre modul în care am putea gestiona surplusul.

— Ai deschis un cont, spuse Alex.

— Mda, există un cont bancar în care ajunge orice ban în plus. Ultima dată când am verificat erau exact optzeci de mii. Spuneam să păstrăm banii pentru viitoarele cheltuieli legate de navă, dar cine sunt eu să decid în locul vostru? Nu sunt banii *mei.* Sunt banii *noștri. Noi* i-am câștigat.

— Dar tu ești căpitanul, spuse Amos, după care arătă cu degetul spre cafetieră.

— Serios? se miră Holden umplându-i o cană. Am fost secund în *Canterbury.* Era oarecum logic să devin căpitan după distrugerea navei. Să zicem.

Îi întinse ceașca lui Amos și se așeză la masă împreună cu restul echipajului.

— Dar nu mai suntem de mult aceiași. Acum suntem patru oameni care nu mai lucrează, de fapt, pentru nimeni…

Această ultimă frază îl făcu pe Prax să tușească ușor, dregându-și glasul, la care Holden îi aruncă o privire în chip de scuze.

— Pentru nimeni pe termen lung, mai bine zis. Nu există companie sau guvern care să-mi fi acordat autoritate asupra acestui echipaj. Suntem pur și simplu patru persoane aflate în

posesia unei nave pe care, de altfel, Marte va încerca probabil să o recupereze cu prima ocazie.

— *Rosi* este o compensație absolut legitimă, spuse Alex.

— Sper că marțienii vor fi înțelegători când le vei explica treaba asta, replică Holden. Dar, în ceea ce mă privește, asta nu schimbă cu nimic lucrurile: Cine suntem noi?

Naomi clătină pumnul în direcția lui.

— Înțeleg unde vrei să ajungi. Am lăsat baltă toate problemele astea pentru că de când cu *Canterbury* alergăm întruna.

— Iar acum este momentul ideal pentru a le lămuri, spuse Holden. Avem un contract cu Prax, să-i găsim fetița, iar el ne plătește să putem folosi această navă. După salvarea lui Mei, cum vom face să găsim altceva de lucru? Dar vom mai căuta altceva de lucru? Sau vindem *Rosi* către APE și ne retragem pe Titan? Cred că este timpul să lămurim aceste lucruri.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Prax coborî de pe blat și începu să scotocească prin dulapuri. După un minut-două scoase un pachet pe care scria BUDINCĂ CU CIOCOLATĂ și întrebă:

— Pot să prepar chestia asta?

Naomi izbucni în râs.

— Servește-te, doctore, îi spuse Alex.

Prax luă un castron și începu să amestece în el diferite ingrediente. Destul de ciudat, simplul fapt că botanistul se concentra asupra unei sarcini fără nicio legătură cu ceea ce se întâmplase până atunci crea în sânul echipajului un sentiment de intimitate. Elementul exterior se dedica unei sarcini exterioare, lăsându-le libertatea de a discuta între ei. Holden se întrebă dacă Prax o făcuse intenționat.

Amos sorbi zgomotos ultimele picături din cafeaua lui și spuse:

— Ei bine, tu ai convocat întâlnirea, căpitane. Te gândești la ceva anume?

— Da, spuse Holden luându-și un răgaz de gândire. Da, oarecum.

Naomi îi puse o mână pe braț și-i zâmbi.

— Te ascultăm.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, spuse el făcându-i cu ochiul lui Naomi. Să facem totul legal, așa cum trebuie.

— Stai puțin, spuse ea.

Avea o expresie chiar mai îngrozită decât ar fi sperat Holden.

— Nu, nu, a fost o glumă, spuse el. Dar numai într-o oarecare măsură. Știi, m-am gândit la părinții mei. Ei au făcut parteneriat colectiv din cauza fermei. Erau mai mulți prieteni și voiau să achiziționeze proprietate în Montana, așa că au constituit un grup destul de mare pentru a-și permite s-o cumpere. Nu era nimic de natură sexuală. Tata Tom și tata Caesar erau deja parteneri sexuali și monogami. Mama Tamara era singură. Tații Joseph și Anton și mamele Elise și Sophie formaseră deja o unitate civilă poliamoroasă. Tata Dimitri s-a alăturat celorlalți o lună mai târziu, când a început să se întâlnească cu Tamara. Ei au format un parteneriat civil pentru a deține proprietatea în comun. Nu și-ar fi putut permite proprietatea dacă toți ar fi trebuit să plătească taxe pentru copiii lor, așadar, m-au avut în grup.

— Pământul este un loc cu adevărat ciudat, spuse Alex.

— Opt părinți la un bebeluș nu este ceva foarte obișnuit, încuviință Amos.

— Dar este foarte logic din punct de vedere economic, din cauza taxelor pe copil, spuse Holden. Așa că nu-i chiar ceva neobișnuit.

— Iar cei care au copii fără să plătească taxa? întrebă Alex.

— Este mai dificil să scapi, mai greu decât ai putea crede, spuse Holden. Doar dacă nu te duci niciodată la medic și te aprovizionezi numai de pe piața neagră.

Amos și Naomi schimbară o privire rapidă, pe care Holden se făcu că nu o observă.

— Mă rog, continuă el, să uităm pentru o clipă de copii. Adevărata mea problemă este crearea unei firme. Dacă avem de gând să rămânem împreună, să o facem în mod legal. Putem face actele pe una dintre stațiile independente ale planetelor exterioare, cum ar fi Ceres sau Europa, și devenim coproprietari ai acestei companii.

— Și care va fi obiectul de activitate al micii noastre companii? întrebă Naomi.

— Tocmai, spuse Holden triumfător.

— Ah, făcu Amos.

— Vreau să spun că exact la asta se referea întrebarea mea, continuă Holden. Cine suntem noi? Ce vrem să facem? Pentru că, atunci când vom fi terminat contractul cu Prax, contul

bancar va fi în continuare bine aprovizionat, vom rămâne în posesia unei nave de război high-tech și vom fi liberi să facem ceea ce vrem.

— La naiba, căpitane, cât pe ce să am o erecție! spuse Amos.

— Nici nu mă îndoiam, spuse Holden rânjind.

Prax încetă să mai amestece în castron și-l puse în frigider. Se întoarse și-i urmări cu o atitudine prudentă, de parcă se temea să nu fie dat afară din cameră în caz că i s-ar fi observat prezența. Holden se duse lângă el și-i puse o mână în jurul umerilor.

— Prietenul nostru Prax nu poate fi singura persoană care are nevoie să închirieze o navă ca a noastră, nu?

— Iar noi suntem cei mai rapizi și cei mai răi dintre toți cei pe care i-ar putea găsi un civil, adăugă Alex dând din cap.

— Iar când o vom găsi pe Mei, va fi pentru noi cea mai bună publicitate, spuse Holden. Ce carte de vizită mai bună am putea visa?

— Recunoaște, căpitane, că-ți cam place să fii celebru, zise Amos.

— Dacă ne ajută să găsim de lucru, sigur, de ce nu?

— Este mult mai probabil să rămânem fără bani, fără aer și plutind morți în derivă prin spațiu, îl temperă Naomi.

— Și asta e posibil, încuviință Holden. Dar, la naiba, nu sunteți pregătiți să deveniți propriul patron, să faceți o schimbare? Iar dacă nu ne putem descurca singuri, putem să o vindem pe *Rosi* pentru un sac de bani și fiecare își va vedea de drumul lui. Este ceea ce se numește un plan de rezervă.

— Mda, spuse Amos. La dracu', așa e! Haideți s-o facem. Când începem?

— Ei bine, asta este o altă noutate, spuse Holden. Cred că ar trebui să votăm. Din moment ce niciunul dintre noi nu este unicul proprietar al navei, mi se pare logic să votăm, de acum încolo, pentru fiecare decizie importantă.

— Toți cei care sunt de părere că este bine să formăm o companie pentru a deține nava împreună să ridice mâna, spuse Amos.

Spre încântarea lui Holden, toți ridicară mâinile. Prax însuși schiță același gest ca și ceilalți, după care lăsă mâna jos.

— Voi găsi un avocat pe Ceres pentru a începe redactarea actelor, spuse Holden. Dar asta ne duce la altceva. O companie

poate deține o navă, dar se pune problema căpitanului. Trebuie să votăm pentru a stabili cine să ocupe această poziție.

Amos izbucni în râs.

— Termină cu prostiile! Cei care nu-l doresc pe Holden căpitan să ridice mâna!

Toți rămaseră nemișcați.

— Ai văzut? spuse Amos.

Holden vru să spună ceva, dar se opri când simți o jenă în gât și în spatele sternului.

— Ascultă, spuse Amos cu o privire blândă, tu ești tipul de care avem nevoie.

Naomi încuviință din cap și-i zâmbi lui Holden, ceea ce îi agravă și mai mult durerea pe care o resimțea în piept, deși senzația era plăcută.

— Sunt inginer, spuse ea. Nu există program în această navă pe care să nu-l fi modificat sau rescris. Aș putea, de asemenea, să dezasamblez întreaga navă și să o montez la loc fără ajutorul nimănui. Însă nu știu să merg la cacealma. Și nici nu aș fi în stare să pun la punct flotele planetelor interioare spunându-le: Ștergeți-o de aici în cea mai mare viteză!

— De acord, spuse Alex. Iar eu nu vreau decât să pilotez copilașul ăsta. Atât și nimic mai mult. Dacă pot să fac în continuare treaba asta, sunt fericit.

Holden intenționă să spună ceva, dar, spre marea lui surpriză și stânjeneală, în clipa în care deschise gura începu să lăcrimeze. Amos fu cel care îi sări în ajutor:

— Sunt doar un simplu mecanic, spuse el. Umblu cu sculele. Iar cea mai mare parte din timp aștept ca Naomi să-mi spună ce și când să meșteresc. Nu-mi doresc câtuși de puțin să mă ocup de o șmecherie mai mare decât atelierul de la bord. Tu ești vorbăreț. Te-am văzut discutând cu Fred Johnson, cu căpitani din Flota Națiunilor Unite, cu cowboy de la APE, chiar și cu pirați ai spațiului drogați peste măsură. Vorbești cu curul mai bine decât reușesc cei mai mulți folosindu-și gura.

— Vă mulțumesc, spuse în cele din urmă Holden. Vă iubesc pe toți. Știți asta, nu?

— În plus, continuă Amos, niciunul dintre ceilalți de la bordul navei nu este atât de dispus ca tine să încaseze un glonț pentru mine. Și asta cred că e o chestie grozavă la un căpitan.

— Vă mulțumesc, repetă Holden.

— Problema mi se pare lămurită, spuse Alex, care se ridică și se îndreptă spre scară. Mă duc să mă asigur că nu ne repezim spre un bolovan sau mai știu eu ce.

Holden îl urmări plecând și avu satisfacția să-l vadă ștergându-și ochii de îndată ce se îndepărtă. Nu-i nicio problemă să fii un copil plângăcios câtă vreme și ceilalți erau copii plângăcioși.

Prax îl bătu pe umăr puțin încurcat și spuse:

— Ne întâlnim în bucătărie peste o oră. Budinca va fi gata.

Apoi ieși, îndreptându-se spre cabina lui. Citea deja mesajele pe terminalul său când închise ușa.

— Ei bine, și acum? spuse Amos.

Naomi se ridică în picioare și se așeză în fața lui Holden.

— Amos, spuse ea, preia te rog, pentru o vreme, operațiunile în locul meu.

— Am înțeles, spuse Amos, al cărui zâmbet nu exista decât în vocea lui.

Urcă apoi pe scară și dispăru din vedere. Trapa presurizată se deschise pentru el și se închise cu un pocnet după ce trecu.

— Salut, spuse Holden. A fost corect?

Ea dădu din cap.

— Mă bucur că te-ai întors. Mi-era teamă că n-am să te mai văd niciodată.

— Dacă nu m-ai fi scos din gaura la care tot săpam, niciunul dintre noi doi nu m-ar mai fi văzut.

Naomi se întinse să-l sărute, iar el o luă în brațe și-o strânse la piept. Când se opriră să-și tragă sufletul, el spuse:

— E prea devreme?

— Taci din gură, spuse ea și-l sărută din nou.

Sărutându-l în continuare, Naomi își depărtă corpul și bâjbâi după fermoarul costumului lui de zbor. Era una dintre ținutele militare marțiene ridicole pe care le adoptaseră împreună cu nava și care aveau scris pe spate TACHI. Acum, că aveau să aibă propria companie, trebuia să se gândească la ceva mai bun. Costumele pe care le purtau erau perfecte pentru viața la bord, cu schimbările de gravitație și cu locurile unsuroase. Însă era nevoie de ceva croit pe măsura fiecăruia, în propriile lor culori. Și să aibă scris pe spate ROSINANTA.

Mâna lui Naomi se strecură în interiorul costumului și sub tricoul lui Holden, iar el încetă să se mai gândească la opțiunile vestimentare.

— Cabina mea sau a ta? întrebă el.

— Ai cabina ta?

Nu mai era cazul.

•

Să facă dragoste cu Naomi fusese întotdeauna altfel decât cu oricare altă femeie. Nu era doar o unire fizică. Era singura centuriană pe care o cunoscuse, iar asta însemna oarece diferențe fiziologice. Dar pentru Holden nu avea atât de mare importanță. Ceea ce făcea ca Naomi să fie diferită era că fuseseră prieteni cinci ani înainte să aibă prima lor relație sexuală.

Nu era o dovadă foarte măgulitoare pentru personalitatea sa, iar acum lui Holden îi era rușine doar când se gândea la asta; însă el fusese întotdeauna cam superficial când era vorba despre sex. Întrezărea potențiala parteneră la doar câteva minute după ce se întâlnea cu o femeie; și, fiind un tip bine făcut și fermecător, își atingea de obicei scopurile cu persoana care-l interesa. Apoi, și în general foarte repede, confunda această pasiune cu o afecțiune sinceră. Una dintre cele mai dureroase amintiri ale sale era ziua în care Naomi îi vorbise și-i explicase acest mic joc căruia i se dedicase, când se decisese să manifeste o adevărată atracție sentimentală față de femeile cu care se culca, cu singurul scop de a nu crede că profita de situație.

Însă lucrurile nu stătuseră astfel. Iar faptul că femeile se folosiseră și ele de Holden pentru a le satisface impulsurile sexuale nu-l făcea să se simtă mai bine.

Pentru că, din punct de vedere fizic, Naomi era atât de diferită de idealul pe care i-l creaseră anii tinereții petrecuți pe Pământ, nu o văzuse de la prima lor întâlnire ca un potențial partener sexual. Prin urmare, Holden învățase să o cunoască și ca persoană, fără să apeleze la filtrul pe care îl folosea de obicei în cazul femeilor dezirabile. Era surprins când sentimentele lui pentru ea depășeau cadrul strict al prieteniei.

Și, într-un fel, aceasta i-a schimbat cu totul atitudinea față de sex. Mișcările puteau fi aceleași, însă dorința de a-și comunica afecțiunea, mai degrabă decât de a-și dovedi bărbăția, schimba

toată semnificația actului sexual. Prima dată când fuseseră împreună rămăsese întins în pat ore întregi pentru a-și digera sentimentul că de-a lungul anilor îl făcuse greșit și că tocmai conștientizase acest lucru.

Același fenomen se repeta acum.

Naomi dormea lângă Holden, cu un braț și o coapsă abandonate fără vlagă peste el, cu abdomenul lipit de șold și cu un sân presat de coaste. Nu se simțise niciodată la fel cu o altă femeie, și așa trebuia să fie. Avea senzația plenitudinii și satisfacției totale. Își putea imagina un viitor în care nu ar fi reușit să demonstreze că s-a schimbat și în care Naomi nu s-ar fi întors niciodată la el. Vedea ani, decenii petrecute alături de numeroase partenere sexuale, încercând să regăsească sentimentul, fără însă să reușească, deoarece, firește, nu era cu adevărat vorba despre sex.

Gândurile îi provocară o durere de stomac.

Naomi vorbea în somn. Buzele murmurau la gâtul lui cuvinte misterioase, iar gâdilatul ușor pe care i-l provoca răsuflarea ei îl trezea pe Holden suficient de mult pentru a-și da seama că începuse să ațipească. Îi luă ușor capul și i-l apropie de pieptul său, o sărută pe creștet, după care se întoarse pe partea cealaltă și se lăsă în voia somnului.

Ecranul din perete de deasupra patului bâzâi.

— Cine-i? spuse Holden.

Dintr-odată se simțea mai obosit ca oricând, cel puțin din câte își amintea. Închisese ochii o secundă mai devreme și știa că nu va fi în stare să-i redeschidă tocmai acum.

— Eu sunt, căpitane, se auzi vocea lui Alex.

Holden vru să se răstească la el, dar nu avu puterea necesară.

— Bine.

— Trebuie să vezi ceva.

Doar atât spusese Alex, dar ceva în tonul vocii lui îl trezi complet pe Holden. Se ridică în șezut îndepărtând brațul lui Naomi. Ea mormăi ceva în somn, însă nu se trezi.

— Bine, spuse Holden și deschise monitorul.

O femeie în vârstă, cu părul alb și un chip foarte ciudat, se uita la el. Mintea lui încețoșată avu nevoie de o secundă pentru a înțelege că femeia nu avea trăsături diforme: pur și simplu era supusă unei accelerații violente.

— Numele meu este Chrisjen Avasarala, spuse ea cu o voce distorsionată de presiunea exercitată de forțe de mai multe g asupra gâtului ei. Sunt subsecretar-adjunct în Executivul Națiunilor Unite. Un amiral al Națiunilor Unite a trimis din sistemul jupiterian șase distrugătoare din clasa Munroe pentru a-ți distruge nava. Urmărește semnalul acestui transponder și vino să ne întâlnim, căci altfel tu și toate persoanele de la bordul navei tale veți muri. Nu glumesc.

CAPITOLUL 40

Prax

Forța de propulsie îl strivea în cușeta de accelerație. Nu erau decât 4 g, însă chiar și pentru un singur g era necesar aproape întregul cocktail medicamentos. Trăise într-un mediu care întreținea slăbiciunea. O știa prea bine, firește, dar mai ales în termeni de xileme și floeme. Luase suplimentele medicale prescrise în mod obișnuit pentru condiții de gravitație scăzută, pentru a facilita creșterea oaselor. Făcuse exercițiile fizice cât de mult i se recomandase. De obicei. Dar în sinea lui considerase întotdeauna că era ridicol. El era botanist. Își petrecuse viața în aceleași tuneluri în care exista o gravitație scăzută plăcută, de cinci ori mai mică decât pe Pământ. O planetă pe care n-ar fi găsit nicicând un motiv serios ca să meargă. Prin urmare, cu atât mai puțin să îndure un impuls așa de violent. Era totuși acolo, presat într-un strat de gel, ca și cum se afla pe fundul oceanului. Vederea îi era neclară și pentru fiecare respirație făcea eforturi imense. Când articulațiile de la genunchi se întinseră foarte mult, încercă să țipe, dar nu reuși să-și recapete răsuflarea.

Probabil că ceilalți făceau față mai bine încercării. Cu siguranță erau obișnuiți cu astfel de situații. Știau că vor supraviețui. Rombencefalul lui nu era deloc sigur. Acele înfipte în coapsă îi injectau un alt amestec de hormoni și paralizante. O senzație de rece ca atingerea gheții se împrăștie în jurul punctelor de înțepătură și fu cuprins de un sentiment paradoxal de alinare și frică în același timp. În acest moment se realiza un echilibru între menținerea elasticității vaselor de sânge suficient de mult încât să nu se spargă și robustețea lor, pentru a nu se strivi. Mintea îi lunecă departe, lăsând în locul ei ceva rațional și detașat. Ca o funcție pur executivă, fără individualitate. Ceea ce fusese mintea lui știa ceea ce știuse și păstra intacte toate amintirile stocate, dar nu mai era el.

În această stare de conștiință alterată, se surprinse întocmind un inventar. Ar fi bine să moară acum? Ar vrea oare să continue

să trăiască, iar dacă da, în ce condiții? Considera pierderea fiicei sale un fel de obiect fizic. Pierderea era culoarea roz-palid a unei cochilii zdrobite, unde înainte fusese roșul unei vechi cruste de sânge. Roșul unui cordon ombilical care aștepta să fie eliberat. Își amintea de Mei și cum arăta. Râsul ei fermecător. Nu mai era așa. Dacă mai era în viață. Dar probabil că murise.

În mintea lui încețoșată de gravitație, zâmbi. Firește, buzele nu i se puteau mișca. Se înșelase. Greșise în tot acest timp. În orele petrecute singur, repetându-și că Mei murise. Crezuse că se întărește. Că se pregătește pentru ce e mai rău. Era complet greșit. Spusese, încercase să creadă, deoarece gândul era reconfortant.

Dacă era moartă, însemna că nu o torturau. Dacă era moartă, însemna că nu-i era frică. Dacă era moartă, atunci durerea nu mai era decât a lui, numai și numai a lui, iar ea nu mai avea de ce să se teamă. Fără plăcere sau tristețe, își dădu seama că era un cadru mental patologic. Dar i se luaseră viața și fiica, fusese cât pe ce să moară de foame și supraviețuise în vreme ce efectul de cascadă devora ceea ce mai rămăsese din Ganymede, fusese împușcat, înfruntase o mașină ucigătoare pe jumătate extraterestră, iar acum era cunoscut în tot sistemul solar ca pedofil și soț abuziv. Avea toate motivele să-și piardă mințile. Fiindcă oricum nu-l ajutau deloc.

Și colac peste pupăză, genunchiul îl durea cu adevărat.

Undeva departe, foarte departe, într-un loc cu aer și lumină, ceva bâzâi de trei ori, iar muntele îi părăsi sternul rostogolindu-se. Își venea în simțiri de parcă ieșise la suprafață de pe fundul unei piscine.

— Perfect, se auzi vocea lui Alex în sistemul de comunicații interne al navei. E vremea cinei. Luați-vă un răgaz de două minute, cât să vi se dezlipească ficatul de măduva spinării, și ne întâlnim la bucătărie. Profitați de timp, pentru că nu avem la dispoziție decât cincizeci de minute.

Prax își umplu încet plămânii cu aer, pe care îl suflă printre dinți, apoi se ridică în șezut. Îl durea tot corpul. Terminalul îl informa că forța de propulsie genera 0,3 g, însă avea impresia că era mai mult, dar și mai puțin în același timp. Își legănă picioarele peste marginea cușetei, iar genunchiul scoase un sunet ciudat, ceva între un pârâit și o scârțâitură. Tastă ceva la terminal.

— Ăăă, nu sunt sigur că pot merge, spuse el. Probleme cu genunchiul.

— Ține-te bine, doctore, se auzi vocea lui Amos. Vin să văd care-i treaba. Sunt cel mai apropiat de ceea ce ar trebui să fie un medic, doar dacă nu preferi să-ți oferi corpul instrumentelor de la infirmerie.

— Numai nu încerca să-l sudezi la loc, spuse Holden. Nu va funcționa.

Tăcerea reveni pe rețeaua internă. În timp ce aștepta, Prax consultă ultimele mesaje primite. Lista era prea lungă pentru a putea încăpea pe ecran, dar așa fusese tot timpul de la lansarea apelului. Titlurile se schimbaseră.

VIOLATORII DE COPII AR TREBUI TORTURAȚI
PÂNĂ ÎȘI DAU DUHUL
NU APLECAȚI URECHEA LA SPUSELE UNOR
OAMENI RĂI
EU VĂ CRED
TATĂL MEU A FĂCUT LA FEL CU MINE
ÎNTOARCEȚI-VĂ SPRE IISUS ÎNAINTE
DE A FI PREA TÂRZIU

Prax nu deschise mesajele. Trecu în revistă informațiile conținând numele lui sau al lui Mei și obținu șapte mii de linkuri. Nicola apărea doar în vreo cincizeci.

Într-o vreme o iubise pe Nicola – sau cel puțin așa crezuse. Dorința lui de a face dragoste cu ea fusese mai intensă decât orice simțise până atunci. Își aminti momentele plăcute. Nopțile petrecute împreună. Mei provenea din trupul Nicolei. Era greu de crezut că ceva atât de prețios și atât de important pentru viața lui făcuse parte și dintr-o femeie pe care, evident, nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. Chiar ca tată al copilului ei, nu o cunoscuse pe femeia care fusese în stare să înregistreze acel mesaj calomnios.

Deschise aplicația de înregistrare de pe terminal, centră obiectivul pe chipul său și-și umezi buzele.

„Nicola...”

După douăzeci de secunde închise camera și șterse înregistrarea. Nu avea nimic de spus. „Cine ești cu adevărat?

Drept cine mă iei?” erau întrebări mult mai apropiate de ceea ce voia să exprime, însă nu-l interesa niciun răspuns.

Reveni la mesaje și le selectă după numele celor care-l ajutaseră în desfășurarea anchetei. Nu apăruse nimic nou de la ultima verificare.

— Hei, doctore, spuse Amos intrând cu pas greu în micuța încăpere.

— Scuză-mă, spuse Prax punând terminalul la loc în suport, lângă cușeta de accelerație. Doar că în timpul ultimei propulsări…

Și arătă spre genunchiul său. Era umflat, dar nu atât de mult pe cât se temuse. Crezuse că se va face dublu, însă antiinflamatoarele ce-i fuseseră injectate își făcuseră efectul.

Amos dădu din cap, puse o mână pe pieptul lui Prax și-l împinse în stratul de gel.

— Am un deget de la picior care-mi pocnește din când în când, spuse Amos. Articulația este atât de slăbită, încât în momentul unei propulsări durerea provocată mă face să-mi ies din minți. Încearcă să nu te încordezi, doctore.

Îi îndoi piciorul de două ori și simți genunchiul scârțâind.

— Nu-i prea rău. Hai, întinde bine piciorul. Așa.

Amos îi cuprinse într-o palmă glezna, iar cu cealaltă se prinse de cadrul cușetei și apăsă treptat și intens. O durere extraordinară explodă în genunchiul lui Prax, apoi se auzi un pârâit înăbușit, însoțit de senzația neplăcută a tendoanelor scârțâind pe os.

— Asta-i tot, spuse Amos. Când ne vom propulsa din nou, ai grijă ca piciorul să fie poziționat corect. Dacă acum se întinde la maximum, rotula ți se va bloca, înțelegi?

— Am înțeles, spuse Prax, care se așeză din nou.

— Îmi pare al naibii de rău că trebuie să fac asta, doctore, spuse Amos punându-i o palmă pe piept și obligându-l să se întindă. Ai o zi al dracului de mizerabilă. Știi însă cum este.

Prax se încruntă. Parcă-l durea fiecare mușchi al feței.

— Ce este?

— Prostiile care se spun despre tine și despre copilă… Sunt doar niște prostii, nu?

— Bineînțeles! spuse Prax.

— Pentru că, știi, uneori facem lucruri pe care nu am vrea să le facem. Ai o zi nasoală și atunci îți sare muștaru’, știi? Sau,

dracu' știe, te îmbeți. Au fost chestii pe care le-am făcut după câte o pileală și de care am aflat abia mai târziu, spuse Amos zâmbind. Vreau să spun că dacă există un dram de adevăr în toate prostiile astea, ceva ce oamenii ar putea exagera foarte mult, ar fi mai bine să știm acum, nu crezi?

— N-am făcut nimic din tot ce se spune.

— Nu-i nicio problemă dacă-mi spui adevărul, doctore. Pot să înțeleg. Se întâmplă să faci diverse lucruri. Asta nu înseamnă că ești un tip rău.

Prax îndepărtă palma lui Amos și se ridică din nou în șezut. Genunchiul îl durea mult mai puțin.

— Ei bine, în ceea ce mă privește, spuse el, o asemenea persoană ar fi rea.

Expresia lui Amos se relaxă, iar zâmbetul i se schimbă într-un mod pe care Prax nu l-ar fi putut înțelege.

— Bine, doctore. Cum am spus, îmi pare al naibii de rău. Dar trebuia să întreb.

— E în regulă, spuse Prax ridicându-se în picioare. Un moment, genunchiul îi păru gata să cedeze, dar nu se întâmplă nimic. Îndrăzni să facă un pas înainte, apoi al doilea. Putea să meargă. Se întoarse spre bucătărie, dar pentru el conversația nu se terminase: Dacă... dacă aș fi făcut toate acele lucruri nu te-ar fi deranjat?

— Oh, la naiba, ba da. Ți-aș fi rupt gâtul și te-aș fi aruncat prin sas, spuse Amos bătându-l pe umăr.

— Ah, spuse Prax simțind o ușurare cuprinzându-i pieptul. Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Ceilalți trei erau deja în bucătărie când Prax și Amos ajunseră acolo, dar locul părea întotdeauna pe jumătate gol. Naomi și Alex erau așezați la masă, față în față. Niciunul dintre ei nu părea la fel de afectat ca Prax. Holden se întoarse având în fiecare mână câte un castron din spumă dură profilată. Pasta maro din recipiente mirosea a căldură, pământ și frunze fierte. De îndată ce mirosul ajunse la nările lui, Prax știu că-i era foame.

— Vrei supă de linte? îl întrebă Holden în timp ce el și Amos se așezau de o parte și de alta a lui Alex.

— Cu mare plăcere, spuse Prax.

— Am să iau doar un tub de mâzgă, spuse Amos. Lintea îmi provoacă gaze. Nu va fi distractiv pentru nimeni dacă intestinele îmi vor exploda la următoarea accelerație.

Holden puse un castron în fața lui Prax, iar lui Amos îi întinse un tub alb cu un vârf din plastic negru, după care se așeză lângă Naomi. Nu se atinseră, însă legătura dintre ei era evidentă. Prax se întrebă dacă Mei voise vreodată ca el să se împace cu Nicola. Ceea ce acum era imposibil.

— Deci, Alex, cum stăm? întrebă Holden.

— La fel ca ultima dată, spuse el. Șase distrugătoare se grăbesc spre noi cu viteză maximă. O forță echivalentă este pe urmele lor, iar în partea cealaltă, o șalupă de curse se depărtează de noi.

— Stai puțin, spuse Prax. Se depărtează de noi?

— De fapt, se adaptează traiectoriei noastre. Deja au întors și măresc viteza pentru a ni se alătura.

Prax închise ochii și încercă să-și imagineze vectorii.

— Atunci suntem aproape? întrebă el.

— Foarte aproape, spuse Alex. Optsprezece – douăzeci de ore de acum încolo.

— Cum se va termina? Vom fi ajunși de navele pământene?

— Ne vor ajunge din urmă fără probleme, confirmă Alex. Dar nu înainte să ne întâlnim cu șalupa. Poate patru zile după aceea.

Prax luă o lingură de supă. Era la fel de bună pe cât mirosea. Frunze verde-închis erau amestecate printre boabele de linte – întinse una pe suprafața bolului pentru a încerca să identifice planta. Probabil spanac. Marginea codiței nu se potrivea exact, dar după fierbere, la urma urmei…

— Cum am putea fi siguri că nu este o capcană? întrebă Amos.

— Nu putem, spuse Holden. Dar eu nu văd rostul.

— În caz că vor mai degrabă să ne captureze decât să ne omoare, sugeră Naomi. Ar însemna să ne deschidem sasul pentru a accepta la bord o personalitate importantă din Guvernul pământean.

— Să fie oare ceea ce pretinde a fi? interveni Prax.

— Așa s-ar părea, spuse Holden.

Alex ridică o mână.

— Ei bine, dacă ar fi să alegem între a sta la taclale cu o bunicuță a Națiunilor Unite și a ne alege cu cururile găurite de

șase distrugătoare, cred că am putea scoate prăjiturile și să pregătim ceaiul, nu?

— E puțin cam târziu pentru o altă soluție, spuse Naomi. Nu mă simt totuși în largul meu să știu că Pământul mă salvează de Pământ.

— Structurile nu sunt niciodată monolitice, spuse Prax. Există variații genetice mai mari între centurieni, marțieni sau pământeni decât între fiecare în parte. Evoluția prevede anumite diviziuni în interiorul structurilor de grup și alianțe cu elemente exterioare. Același fenomen se constată și la ferigi.

— Ferigi? se miră Naomi.

— Ferigile se pot dovedi a fi foarte agresive, spuse Prax.

Fură întrerupți de un sunet delicat: trei note în crescendo, ca niște clopote lovite ușor.

— Bine, terminați de mâncat, spuse Alex. Acesta este semnalul de cincisprezece minute.

Amos scoase un zgomot puternic de supt și tubul alb i se stafidi între buze. Prax își lăsă lingura deoparte, luă castronul și, ducându-l la gură, îl goli până la ultima picătură de supă. Holden îl imită, după care începu să strângă vesela.

— Dacă cineva are nevoie să meargă la budă, acum e momentul, spuse el. Mai vorbim peste…

— Opt ore, completă Alex.

— Opt ore, repetă Holden.

Prax simți cum lațul invizibil îi strânge pieptul. Încă o accelerație copleșitoare de îndurat. Ore întregi împănat cu acele cușetei de accelerație pentru a-i susține metabolismul slăbit. Părea îngrozitor. Se ridică de la masă, îi salută pe ceilalți cu o mișcare a capului și se întoarse în cabina lui. Genunchiul îi era mult mai bine. Spera că va fi la fel și când se va ridica data viitoare. Se auzi sunetul de clopoțel ce anunța zece minute. Se întinse în cușetă, se strădui să-și alinieze perfect corpul și așteptă. Așteptă.

Se rostogoli pe o parte și-și luă terminalul. Șapte mesaje noi. După titluri, două de încurajare, trei pline de ură, unul care-și greșise destinatarul și unul de la fondul de caritate, care îi trimisese situația financiară. Nu se deranjă să le citească.

Deschise camera.

— Nicola, nu știu ce ți s-a spus. Nu știu dacă tu crezi cu adevărat tot ceea ce ai spus despre mine. Știu sigur însă că nu

te-am atins niciodată, nici chiar atunci când eram furios, nici măcar la sfârșitul relației noastre. Iar dacă ți-a fost cu adevărat frică de mine, nu cunosc motivul. Mei este ceea ce iubesc cel mai mult pe lumea asta. Mai degrabă mor decât să las pe cineva să-i facă rău. Iar acum, jumătate din sistemul solar crede că eu i-am făcut rău…

Întrerupse înregistrarea, după care continuă:

— Nicola. Cu toată sinceritatea, nu credeam că mai există ceva neștiut între noi.

Se opri. Se auzi semnalul sonor care anunța cinci minute. Își trecu degetele prin păr. Simțea că-l doare fiecare folicul. Se întrebă dacă nu cumva acesta era motivul pentru care Amos își răsese capul. La bordul unei nave spațiale erau lucruri pe care nu aveai cum să le descoperi decât atunci când te aflai acolo…

„Nicola…”

Șterse toate înregistrările și comută pe interfața organizației de caritate. Un formular securizat permitea criptarea și trimiterea cu viteza luminii a unei autorizații de transfer către computerele băncii. Îl completă repede. Se auzi semnalul care anunța două minute, mai puternic și mai insistent decât precedentele. Mai avea treizeci de secunde în momentul în care îi returnă fostei soții banii pe care îi primise de la ea. Nu mai aveau nimic să-și spună.

Puse terminalul în suportul său și se întinse. Computerul de bord începu numărătoarea inversă de la douăzeci, iar muntele se rostogoli din nou peste corpul lui Prax.

•

— Cum e genunchiul? întrebă Amos.

— Destul de bine, spuse Prax. Am fost uimit. Mă așteptam la mai rău.

— Fără hiperextensie de data asta, spuse Amos. Nici pe mine nu m-a mai durut degetul de la picior.

Un sunet grav străbătu nava, iar puntea se clătină sub picioarele lui Prax. Alături de el, Holden își trecu arma în mâna stângă și atinse o consolă de comandă.

— Alex?

— Mda, manevra a fost cam brutală. Îmi pare rău, dar… Stați puțin. E bine, căpitane. Joncțiunea s-a realizat. Iar ei bat la ușă.

Holden își mută arma în mâna dreaptă. Amos o avea și el pregătită pe a sa. Naomi se amplasase în spatele lui, având în

mâini doar un terminal conectat la puntea de operațiuni a navei. Dacă ceva nu mergea cum trebuie, controlul asupra funcțiilor navei se putea dovedi mult mai decisiv decât o armă. Toți își puseseră costumele blindate ale armatei marțiene pe care le găsiseră la bord. Cele două nave, lipite acum una de alta, accelerau împreună la 0,3 g. Distrugătoarele pământene se năpusteau în continuare pe urmele lor.

— Prezența armelor ar da de înțeles că te temi de o capcană, căpitane? întrebă Amos.

— Nu-i nimic rău în a pregăti o gardă de onoare, spuse Holden.

Prax ridică mâna.

— Nici vorbă să-ți încredințez din nou o armă, adăugă imediat căpitanul. Fără supărare.

— Intenționam să cer o armă. Dar credeam că gărzile de onoare sunt rezervate, de obicei, celor din aceeași tabără. Nu?

— Am putea extinde puțin definițiile în cazul ăsta, spuse Naomi cu puțină tensiune în glas.

— Nu-i decât un politician în vârstă, zise Holden. Iar șalupa poate transporta doar două persoane. Așadar, suntem în superioritate numerică. Iar dacă ceva nu merge bine, Alex supraveghează totul din cockpit. Supraveghezi, nu?

— Oh, da, spuse Alex.

— Naomi ne poate decupla la cea mai mică surpriză, iar Alex ne poate duce foarte departe de aici.

— Totuși, nu ne va ajuta în privința distrugătoarelor, zise Prax.

Naomi puse mâna pe brațul lui și-l strânse ușor.

— Nu sunt convinsă că ne ajuți în vreun fel, Prax.

Sasul exterior își începu ciclul cu un bâzâit îndepărtat. Luminile trecură de pe roșu pe verde.

— Uau, spuse Alex.

— Vreo problemă? întrebă repede Holden.

— Nu, doar că…

Ușa interioară se deschise culisând și în încăpere intră cea mai mare persoană pe care Prax o văzuse în viața lui. Purta unul dintre echipamentele blindate care multiplică forța. Dacă nu ar fi fost vizorul transparent al căștii, ar fi putut crede că era un robot biped de doi metri înălțime. Prax observă însă trăsături feminine: ochi mari negri și un ten cafeniu-deschis. Nou-venita îi măsură dintr-o privire ce însoțea amenințarea aproape evidentă

a unei violențe nemiloase. În spatele lui Prax, fără să-și dea seama, Amos făcu un pas înapoi.

— Tu ești căpitanul, spuse femeia.

Difuzoarele căștii îi amplificau vocea, dându-i accente artificiale. Nu părea să fie o întrebare.

— Așa este, spuse Holden. Trebuie să spun că pari puțin altfel pe ecran.

Gluma nu avu niciun efect. Uriașa făcu un pas înainte.

— Vrei să mă dobori cu asta? întrebă ea îndreptând spre arma lui Holden un imens pumn înmănușat.

— Aș reuși?

— Probabil că nu, spuse femeia.

Făcu încă o jumătate de pas înainte, iar în mișcare echipamentul ei scoase un geamăt surd. Holden și Amos se retraseră, păstrând distanța.

— Să zicem că suntem garda de onoare, spuse Holden.

— Mă simt onorată. Acum puteți lăsa jucăriile deoparte?

— Bineînțeles.

Două minute mai târziu, armele dispărură, iar uriașa femeie, care nu se identificase deloc, apăsă cu bărbia niște taste din interiorul căștii, după care spuse:

— E în regulă. Puteți veni.

Sasul reîncepu un ciclu complet, luminile de control trecură de la roșu la verde, iar ușa culisă din nou. Femeia care apăru de data aceasta era mai subțirică decât oricare dintre ei. Părul cărunt îi era ciufulit în toate direcțiile, iar sariul portocaliu plutea într-un mod ciudat în jurul corpului ei subțire, în gravitația de propulsie scăzută.

— Subsecretar-adjunct Avasarala, bine ați venit la bord, spuse Holden. Dacă aș putea…

— Dumneata ești Naomi Nagata, spuse micuța femeie ofilită.

Holden schimbă o privire cu Naomi, care ridică din umeri.

— Da, eu sunt.

— Cum naiba faci să-ți stea părul așa? Că eu arăt de parcă mi-ar trage-o un arici la cap.

— Ăăă…

— Înfățișarea este jumătate din ceea ce te ține în viață. Haideți să nu pierdem vremea. Nagata, fă ce te duce capul, numai să fiu frumoasă ca o păpușă. Holden…

— Sunt inginer, nu un nenorocit de stilist, protestă Naomi, care simțea că o cuprinde furia.

— Doamnă, spuse Holden, nava și echipajul îmi aparțin. Jumătate dintre noi nici măcar nu suntem cetățeni ai Pământului, așa că nu avem obligația să ascultăm de ordinele dumneavoastră.

— Foarte bine. Domnișoară Nagata, dacă vrem să evităm ca nava să capete în curând înfățișarea unui nor gazos fierbinte în expansiune, trebuie să facem o declarație de presă, iar eu nu sunt pregătită să fac așa ceva. Ai vrea, te rog, să mă ajuți?

— Bine, spuse Naomi.

— Mulțumesc. Și dumneata, căpitane? Ar trebui, la naiba, să te bărbierești.

CAPITOLUL 41

Avasarala

După perioada petrecută la bordul lui *Guanshiyin,* amenajările din *Rosinanta* păreau austere, mizere și foarte funcționale. Nu existau covoare moi, doar spumă industrială acoperită cu pânză pentru a rotunji colțurile și unghiurile în locurile în care soldații riscau să fie proiectați în timpul unor manevre bruște ale navei. În loc de miere și scorțișoară, aerul mirosea a plastic supra-încălzit de la reciclatoarele de aer militare. Aici nu existau birou de lux, un pat mare pe care să-ți etalezi cărțile de Solitaire sau un alt spațiu privat în afara camerei de zi a căpitanului, care avea dimensiunile unei toalete publice.

Cea mai mare parte a înregistrării fusese făcută în cală, sub un unghi care evita observarea echipamentului militar. Numai cine era familiarizat cu navele de război marțiene ar fi putut identifica locația. Pentru un ochi neexperimentat, cadrul cu lăzile din fundal semăna cu un spațiu liber din cala unei nave oarecare. Naomi Nagata colaborase la asamblarea diferitelor secvențe – ar fi fost un foarte bun director de imagine –, iar când devenise clar că niciunul dintre oamenii aflați la bord nu era în stare să facă o înregistrare audio de calitate profesională, își asumase și rolul de inginer de sunet.

Echipajul se prezentase la infirmerie, unde mecanicul Amos Burton modificase conexiunile sistemului video pentru a le conecta la terminalul bătrânei doamne. Acum era așezat pe unul dintre paturile pentru pacienți, cu picioarele încrucișate și afișând un zâmbet afabil. Dacă Avasarala nu ar fi consultat dosarele întocmite de serviciile de informații despre echipajul lui Holden, nu ar fi bănuit de ce era în stare acest om.

Ceilalți erau împrăștiați într-un semicerc aproximativ. Bobbie era așezată lângă Alex Kamal, ca și cum marțienii se grupaseră în mod subconștient. Praxidike Meng era în spatele încăperii. Avasarala n-ar fi putut spune dacă era stânjenit de prezența ei sau dacă se comporta mereu în felul acesta.

— Foarte bine, spuse ea. Ultima șansă să vă dați cu părerea.

— Păcat că nu avem floricele de porumb, spuse Amos, iar scanerul medical clipi o dată, indică un cod de difuzare, apoi mențiunea PENTRU TRIMITERE IMEDIATĂ.

Avasarala și Holden apărură pe ecran. Ea vorbea ținându-și mâinile în față, ca pentru a-și sublinia cuvintele. Rezervat, Holden era aplecat spre ea. Vocea din off, a lui Naomi Nagata, era calmă, fermă, profesională.

— În cadrul unui eveniment surprinzător, subsecretarul Executivului Sadavir Errinwright s-a întâlnit cu James Holden, reprezentant al APE, precum și cu un reprezentant al forțelor militare marțiene, pentru a-și exprima îngrijorările legate de dezvăluirile zguduitoare cu privire la atacul devastator asupra satelitului Ganymede.

Imaginea trecu la un plan strâns cu Avasarala, care se aplecă discret în față pentru a-și întinde gâtul și a face nevăzute pliurile de sub bărbie. O practică îndelungată îi permitea să pară absolut naturală, însă aproape că-l putea auzi pe Arjun râzând. Pe burtiera din josul ecranului îi apăruseră numele și titlul.

— Intenționez să merg împreună cu căpitanul Holden în sistemul jupiterian, spuse ea. Națiunile Unite și Pământul sunt convinse că o investigare multilaterală a acestui subiect va constitui cel mai bun mod de a restabili echilibrul și pacea în întregul sistem.

Planul următor îi arăta pe Holden și pe Avasarala stând în bucătărie împreună cu botanistul. De data aceasta vorbea micuțul om de știință, iar ceilalți doi păreau să-l asculte. Vocea din off se auzi din nou:

— Când a fost întrebată despre acuzațiile ce i se aduc lui Praxidike Meng, a cărui acțiune de căutare a fiicei dispărute a devenit simbolul uman al tragediei de pe Ganymede, delegația pământeană a fost foarte clară.

Se reveni la Avasarala, care oferea acum o expresie îndurerată. Ea clătina din cap într-o mișcare de negare aproape subliminală.

— Nicola Mulko este încă o figură tragică în această poveste, iar eu una condamn cu fermitate iresponsabilitatea mijloacelor de informare care transmit declarații ale unor persoane instabile din punct de vedere mental ca și cum sunt adevăruri. Faptul că ea și-a abandonat soțul și fiica nu poate fi pus la îndoială, iar

problemele psihologice cu care se confruntă cu siguranță merită un tratament de specialitate pe măsură.

Din afara câmpului vizual, Nagata întrebă:

— Acuzați, așadar, mijloacele de informare?

— Absolut, spuse Avasarala în timp ce pe ecran apărea fotografia unei copile cu ochi negri zâmbitori și cu codițe la fel de negre. Avem încredere absolută în dăruirea și dragostea doctorului Meng față de Mei. Suntem bucuroși că putem contribui la eforturile de a o aduce acasă în deplină siguranță.

Înregistrarea se încheie.

— Aveți de făcut vreun comentariu? spuse Avasarala.

— Nu mai lucrez pentru APE, zise Holden.

— Iar eu nu sunt autorizată să reprezint forțele armate marțiene, spuse Bobbie. Nici măcar nu sunt sigură că mai lucrez pentru dumneavoastră.

— Vă mulțumesc pentru precizări. Nu aveți de spus nimic interesant? întrebă Avasarala.

Urmă un moment de tăcere.

— Eu cred că e bine, spuse Praxidike Meng.

•

Dintr-un punct de vedere, *Rosinanta* era mult mai eficientă decât *Guanshiyin,* și tocmai asta o interesa în cea mai mare măsură pe Avasarala. Fasciculul îngust îi aparținea întrutotul. Decalajul transmisiunilor se mărea cu fiecare oră cu care se îndepărta de Pământ, însă certitudinea că-și putea trimite mesajele fără să fie interceptate de Nguyen și Errinwright îi dădea senzația că poate din nou să respire liber. Desigur, nu avea niciun control asupra a ceea ce se întâmpla după ce mesajele ajungeau pe Pământ, dar întotdeauna fusese așa. Acestea erau regulile jocului.

Amiralul Souther părea obosit, însă pe micul ecran era dificil să-ți dai seama.

— Ai stârnit binișor furnicarul, Chrisjen, spuse el. Pare într-adevăr că-ți asumi rolul de scut uman pentru o mână de oameni care nu lucrează pentru noi. Și cred că asta a fost intenția. Am făcut ce mi-ai cerut – da, Nguyen a avut întâlniri cu Jules-Pierre Mao. Prima, imediat după mărturia depusă despre Protogen. Și da, Errinwright știa de aceste întâlniri, dar asta nu înseamnă foarte mult. L-am văzut pe Mao. Este un șarpe, dar dacă ai stopa orice legătură cu astfel de oameni nu ai mai avea mare lucru de

făcut. Campania de denigrare declanșată împotriva prietenului tău, omul de știință, a pornit de la serviciile Executivului, ceea ce, trebuie să-ți spun, enervează pe foarte multă lume de aici, din sânul forțelor armate. Par să existe unele disensiuni la nivelul conducerii, așa că este greu de știut ce ordine ar trebui urmate. Apropo, bunul nostru prieten Errinwright este în continuare mai sus decât tine în ierarhie. Dacă el sau secretarul general îmi transmite un ordin direct, voi avea nevoie de un motiv al naibii de bun ca să-l consider ilegal. Treaba este foarte împuțită, dar deocamdată nu am un argument suficient de puternic pentru a refuza să mă supun. Înțelegi ce vreau să spun.

Înregistrarea se opri. Avasarala își duse degetele la buze. Da, înțelegea. Nu-i plăcea deloc chestia asta, dar înțelegea. Se ridică din pat. Articulațiile o dureau în continuare, iar viteza *Rosinantei,* felul în care uneori nava se agita sub ea, corecțiile de traiectorie care determinau variații de gravitație, totul îi lăsa în permanență o vagă stare de greață. Însă până acum reuși să facă față.

Coridorul care ducea la bucătărie era scurt, dar făcea o cotitură chiar înainte de intrare. Vocile se auzeau destul de tare, așa că Avasarala se hotărî să se apropie fără zgomot. Accentul marțian tărăgănat îi aparținea pilotului, iar timbrul lui Bobbie putea fi recunoscut foarte ușor.

— ... zis căpitanului unde și cum să stea. Am crezut în vreo două rânduri că Amos avea să o arunce prin sas.

— N-avea decât să încerce, spuse Bobbie.

— Deci lucrezi pentru ea?

— Nu mai știu pentru cine naiba lucrez. Cred că încă mai am dreptul la o soldă de pe Marte, însă toate cheltuielile mele zilnice sunt suportate de bugetul biroului ei. De la o vreme încep să mă adaptez condițiilor.

— Pare destul de greu.

— Sunt pușcaș marin, spuse Bobbie.

Avasarala înlemni. Tonul era fals. Calm, aproape relaxat. Aproape liniștit. Interesant.

— În definitiv, există cineva care să țină la ea? întrebă pilotul.

— Nu, spuse Bobbie aproape înainte ca Alex să termine întrebarea. La naiba, nu. Și nu face nimic pentru a schimba lucrurile. Știi faza cu Holden, când a ajuns la bord și a început să

dea ordine de parcă nava era a ei? Întotdeauna se comportă în felul acesta. Secretarul general? Îi spune Cap-de-Gumă în față.

— Obișnuiește să se certe ca la ușa cortului?

— Ba bine că nu. Face parte din farmecul ei, spuse Bobbie.

Pilotul chicoti, apoi se auzi un sorbit ușor, de parcă băuse ceva.

— Se prea poate să nu înțeleg nimic din politică, spuse el. Îți place de ea, nu?

— Da.

— Pot să te întreb de ce?

— Considerăm importante aceleași lucruri.

Bobbie vorbise cu o oarecare solemnitate și dintr-odată Avasarala se simți stânjenită că trăgea cu urechea. Își drese glasul și intră în bucătărie.

— Unde este Holden? întrebă ea.

— Cred că doarme, spuse pilotul. Potrivit orarului de bord, pentru noi este ora două dimineața.

— Ah.

Pentru Avasarala era mijlocul după-amiezii. Totul avea să fie puțin bizar. Viața ei părea să se afle sub semnul decalajului orar, mai ales în ultimul timp și mai cu seamă când avea de așteptat mesaje care traversau întunecimea nemărginită a vidului. Dar cel puțin se putea pregăti.

— Vreau să stabilim o întâlnire cu toți cei aflați la bord, imediat ce se trezesc, zise ea. Bobbie, va trebui să-ți pui din nou ținuta de ceremonie.

Marțienei îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă ce a vrut să spună Avasarala.

— Ai să le arăți monstrul, continuă ea, apoi ne vom petrece timpul stând la taclale până vom afla exact ce știu cei din nava asta. I-au neliniștit suficient de mult pe băieții cei răi încât să-și trimită oamenii ca să-i omoare pe toți.

— Mda… E bine, apropo de asta, distrugătoarele au revenit la viteza de croazieră, spuse pilotul. Însă n-au făcut cale întoarsă.

— Nu contează, spuse Avasarala. Toată lumea știe că sunt la bordul acestei nave. Nu va trage nimeni în ea.

La ora la care pentru unii era dimineață, iar pentru Avasarala seara devreme, echipajul se reuni. În loc să aducă echipamentul blindat în bucătărie, Bobbie preferă să facă o copie a înregistrării video stocate în costum și să i-o încredințeze lui

Naomi. Membrii echipajului se odihniseră bine, în afară de pilot, care stătuse mult prea târziu la taclale cu Bobbie, și de botanist, care părea într-o permanentă stare de epuizare.

— Nu ar trebui să arăt nimănui înregistrarea, spuse Avasarala privindu-l insistent pe Holden. Dar în această navă și în momentul ăsta cred că trebuie să punem toți cărțile pe masă. Iar eu sunt dispusă să dau exemplu. Aici este atacul de pe Ganymede. Ceea ce a declanșat totul. Naomi?

Naomi porni înregistrarea video, iar Bobbie întoarse capul și privi spre perete. Avasarala nu se uită nici ea, deoarece prefera să-și concentreze atenția asupra reacției celorlalți. În timp ce carnajul se desfășura în spatele ei, bătrâna doamnă îi observa pe rând și încerca să învețe mai mult despre oamenii cu care avea de-a face. Amos, mecanicul, urmărea desfășurarea evenimentelor cu calmul rezervat al unui ucigaș profesionist. Nimic surprinzător. La început, Holden, Naomi și Alex se arătară îngroziți. Avasarala îi văzu pe Alex și pe Naomi intrând într-un fel de stare de șoc. În ochii pilotului luceau lacrimi. În schimb, Holden se încruntă. Umerii i se curbară spre exterior și o furie reținută mocnea în ochii lui și la colțurile gurii. Era interesant. În continuare cu spatele la ecran, Bobbie plânse fără reținere, manifestând o imensă tristețe, ca o femeie la o înmormântare. La o comemorare. Praxidike – toți îi spuneau Prax – era singurul care părea aproape fericit. Atunci când, spre finalul înregistrării, monstrul explodă, el bătu din palme și scoase un strigăt de încântare.

— Așa s-a întâmplat! spuse el. Ai avut dreptate, Alex. Ai văzut cum începeau să-i crească alte membre? Un eșec catastrofal al programului de constrângere. Era într-adevăr un dispozitiv de siguranță.

— Bine, spuse Avasarala, dar de ce nu povestești de la început? Ce-i acela un dispozitiv de siguranță?

— Cealaltă creatură protomoleculară a aruncat dispozitivul exploziv din corpul său înainte ca încărcătura să explodeze. Vedeți, aceste… chestii – acești soldați protomoleculari, sau cum vreți să le spuneți – își distrug programarea. Cred că Merrian știe lucrul ăsta. Nu a găsit posibilitatea de a-l împiedica, deoarece constrângerile nu au niciun efect.

— Cine este Marion și ce legătură are ea cu toată treaba asta? întrebă Avasarala.

— Ai nevoie de mai multe nume, Bunică, bombăni Amos.

— Dați-mi voie să o iau de la început, spuse Holden.

Și povesti despre atacul monstrului urcat clandestin la bord, despre distrugerile făcute la ușa calei, despre strategia lui Prax de a-l ademeni în afara navei și reducerea lui la elementele componente cu ajutorul jetului propulsor.

Avasarala le comunică apoi datele pe care le deținea cu privire la vârfurile de energie observate pe Venus, iar Prax studie informațiile în timp ce explica teoria lui privind existența unei baze secrete pe Io, unde ar fi produse aceste creaturi. Avasarala simți că o ia cu amețeală.

— Și ți-au dus copila acolo? întrebă ea.

— I-au dus acolo pe toți copiii, spuse Prax.

— De ce ar fi făcut asta?

— Deoarece copiii nu au sistem imunitar, spuse Prax. Și astfel sunt mai ușor de transformat cu ajutorul protomoleculei. Există mai puține sisteme fiziologice care să se opună noilor constrângeri celulare, iar soldații vor rămâne probabil viabili mult mai mult timp.

— La naiba, doctore, spuse Amos. O vor transforma pe Mei în una dintre aceste mizerii?

— Probabil, răspunse Prax încruntându-se. Tocmai mi-am dat seama de asta.

— De ce se întâmplă toate astea? întrebă Holden. Nu au niciun sens.

— Pentru a vinde creaturile unei puteri militare ca forță de luptă, spuse Avasarala. Pentru a-și consolida puterea înainte… ei bine, înainte de nenorocita aia de apocalipsă.

— O mică precizare, spuse Alex ridicând mâna. Așteptăm o apocalipsă? Era ceva despre care știam?

— Venus, zise Avasarala.

— Aaa, acea apocalipsă…, spuse Alex lăsând mâna în jos. Bine.

— Soldați care se pot deplasa fără navă, spuse Naomi. Îi lansezi la accelerații de mai multe g o bucată bună de timp, după care le tai motoarele și-i lași să-și continue singuri traiectoria. Cum i-ai putea descoperi?

— Dar nu va funcționa, spuse Prax. Nu țineți minte? Ei scapă de constrângere. Și din moment ce pot împărtăși informații, vor

fi mai greu de controlat prin orice nouă modalitate de programare.

Tăcerea coborî peste întreaga încăpere. Prax părea tulburat.

— Pot împărtăși informații? întrebă Avasarala.

— Desigur, spuse Prax. Uitați-vă la vârfurile dumneavoastră de energie. Primul s-a produs pe Ganymede în momentul în care creatura o ataca pe Bobbie și pe ceilalți pușcași. Al doilea, atunci când cealaltă a scăpat din laborator. Iar al treilea când am ucis creatura din *Rosinanta.* De fiecare dată când una dintre aceste creaturi a fost atacată, Venus a reacționat. Ele sunt conectate în rețea. Îmi închipui, așadar, că toate informațiile esențiale sunt transmise. De exemplu, modalitatea de a scăpa de constrângere.

— Dacă sunt folosite împotriva populației, nimic nu le va putea opri, spuse Holden. Își vor abandona încărcăturile de siguranță și vor continua să facă ravagii. Vor fi lupte la nesfârșit.

— Ăăă, nu, spuse Prax. Nu asta-i problema. Ci, încă o dată, efectul de cascadă. Odată ce protomolecula are o oarecare libertate, ea dobândește și mai multe instrumente pentru a slăbi celelalte constrângeri, care-și pierd din eficiență, ceea ce îi oferă și mai multe instrumente pentru a slăbi măsurile de constrângere – și așa mai departe. Printr-un efect de buclă, programul inițial sau ceva de genul ăsta va ajunge să înlocuiască noul program. Creaturile vor reveni la starea lor inițială.

Bobbie se aplecă în față, înclinându-și capul cu câteva grade spre dreapta. Vorbi calm, dar în vocea ei se deslușea o amenințare violentă și mai izbitoare decât dacă ar fi strigat:

— În cazul în care chestiile astea sunt lăsate pe Marte, se vor comporta o bună bucată de vreme ca niște soldați, la fel ca prima. După care își vor abandona bombele, cum a făcut a voastră la bordul acestei nave. Și, în cele din urmă, vor transforma Marte într-un nou Eros?

— Oh, va fi mai rău decât pe Eros, spuse Prax. Toate orașele marțiene importante au o populație mult mai mare decât cea de pe Eros.

Tăcerea se așternu din nou, apăsătoare, asupra încăperii. Pe monitor, camera integrată în costumul blindat al lui Bobbie fixa un cer plin de stele, în timp ce pe orbită nave de război se distrugeau reciproc.

— Trebuie să trimit câteva mesaje, spuse Avasarala.

•

„Ființele pe jumătate umane pe care le-ai creat nu-ți slujesc și nu le poți controla”, spuse Avasarala. „Jules-Pierre Mao te-a tras pe sfoară. Știu de ce m-ai ținut departe de această afacere. Ceea ce ai făcut mă îndreptățește să spun că ești idiot, dar nu contează. Acum nu mai are nicio importanță. Numai nu apăsa pe nenorocitul ăla de trăgaci. Înțelegi ce-ți spun? N-o face! Vei fi personal responsabil pentru cea mai ucigașă acțiune din istoria omenirii, iar eu mă aflu într-o navă cu nenorocitul de Jim Holden, așa că n-o face”.

Mesajul avea aproape o jumătate de oră. Avasarala atașase înregistrarea video a camerelor de securitate din *Rosinanta,* cu pasagerul clandestin. Fusese nevoită să renunțe la trimiterea unei înregistrări de cincisprezece minute realizate de Prax, care fusese cuprins de un potop de lacrimi de neoprit la partea în care explica metamorfozarea fiicei sale în soldat protomolecular. Avasarala făcu tot posibilul pentru a rezuma discuția, însă nu era convinsă că înțelesese totul corect. O vreme se gândise să vorbească despre implicarea lui Jon-Michael, dar în cele din urmă preferă să se abțină. Era mai bine să păstreze afacerea în familie.

Trimise mesajul. Dacă nu se înșela în privința lui Errinwright, nu avea să-i răspundă imediat. I-ar lua o oră-două pentru a evalua problema, pentru a-i analiza spusele, după care avea să o mai fiarbă puțin înainte de a reacționa.

Avasarala spera să o facă în mod rezonabil. Trebuia.

Avea nevoie de somn. Simțea cum oboseala îi muncea gândurile, încetinindu-le, dar când se întinse, odihna îi păru la fel de îndepărtată ca și căminul ei. Ca și Arjun. Se gândi să-i trimită o înregistrare, însă asta nu ar fi făcut decât să-i sporească sentimentul de singurătate. După o oră se ridică și porni să cutreiere coridoarele. Trupul îi spunea că era miezul nopții, poate era trecut de miezul nopții, iar activitatea de la bord – se auzea muzică în atelier, o discuție animată între Holden și Alex despre întreținerea sistemelor electronice, chiar și Praxidike stătea singur în bucătărie, aparent ocupat să cocoloșească niște butași într-o cutie – dădea o impresie ireală de sfârșit de seară.

Se gândi să-i mai trimită un mesaj lui Souther. Decalajul ar fi mult mai mic și-și dorea foarte mult un răspuns pentru a fi mulțumită. Când veni, răspunsul nu fu sub forma unui mesaj:

— Căpitane, spuse Alex pe sistemul de comunicații al navei, ar trebui să vii pe puntea de operațiuni să vezi chestia asta.

Ceva din tonul pilotului îi dădu de înțeles lui Avasarala că nu era o problemă de întreținere. Găsi liftul spre puntea de operațiuni după ce îl luase Holden, așa că preferă mai degrabă să folosească scara decât să aștepte. Nu era singura care răspunsese la apel. Bobbie ocupase deja un loc și avea ochii ațintiți pe același monitor pe care se uita și Holden. Informațiile tactice erau afișate într-o parte a ecranului, derulându-se continuu, și vreo zece puncte roșii care clipeau intermitent indicau schimbările de poziție. Înțelegea foarte puțin din ceea ce vedea, însă imaginea de ansamblu era destul de evidentă. Distrugătoarele erau în mișcare.

— Bine, spuse Holden, și ce înseamnă asta?

— Toate distrugătoarele pământene au trecut la viteză maximă, spuse Alex. Șase g.

— Se îndreaptă spre Io?

— Oh, nu, câtuși de puțin.

Acesta era răspunsul lui Errinwright. Fără mesaj. Fără negocieri. Nici măcar o recunoaștere a eforturilor făcute de Avasarala pentru a-l tempera. Nave de război. Disperarea dură doar o clipă – furia îi luă imediat locul.

— Bobbie!

— Da.

— Îți amintești când mi-ai spus că nu sunt conștientă de pericolul la care mă expun?

— Desigur. Replica ta a fost că nu cunosc regulile jocului.

— Da, exact.

— Îmi amintesc. Și ce-i cu asta?

— Dacă simți nevoia să zici „V-am spus eu”, acum pare a fi momentul potrivit să o faci.

CAPITOLUL 42

Holden

În prima lui misiune, după terminarea școlii de ofițeri, Holden petrecuse o lună la Diamond Head Electronic Warfare Lab, pe Oahu. Descoperise atunci că nu simțea nicio atracție față de serviciul de informații al flotei, că nu-i plăcea câtuși de puțin *poi*[4] și adora polinezienele. Pe-atunci era mult prea ocupat pentru a încerca să seducă una, dar îi plăcuse foarte mult să-și petreacă rarele momente libere admirându-le pe plajă. De atunci era atras de femeile cu forme senzuale și părul lung, negru.

Marțiana din corpul de pușcași semăna cu una dintre acele frumuseți de pe insule, dar modificată de un software și mărită încă o dată și jumătate față de dimensiunea normală. Proporțiile, părul ca pana corbului, ochii ca noaptea, totul era identic. Doar că într-un format gigant. Iar simpla sa vedere îi scurtcircuita cablajul neuronal. Reptila ascunsă adânc în creierul său făcea în permanență salturi înainte și înapoi, alternând între *Cuplează-te cu ea*! și *Fugi*! Și cel mai rău era că fata era conștientă de asta. Părea să-l fi cântărit în cele câteva secunde de după întâlnirea lor și hotărâse că nu merita mai mult de un zâmbet obosit.

— Trebuie să o iau de la început? întrebă ea, iar zâmbetul îi deveni batjocoritor.

Se aflau în bucătărie, iar Bobbie tocmai îi prezentase datele colectate de Informațiile Marțiene despre cea mai bună modalitate de a te angaja într-o luptă cu un distrugător ușor din clasa Munroe.

„Nu!” îi veni să strige. „Am înțeles. Nu sunt nebun. Sunt cu o fată încântătoare pe care o ador, așa că nu mă mai trata ca pe un adolescent bâlbâit care încearcă să te dezbrace din priviri!”

Dar când Holden ridică din nou ochii spre ea, ființa reptiliană din adâncul creierului său tresări, sfâșiată între atracție și teamă, iar centrul vorbirii începu să dea rateuri. Din nou.

---

[4] Fel de mâncare hawaiian obținut din rădăcinile unor plante tropicale (n.r.).

— Nu, spuse el uitându-se fix la lista impecabil organizată pe puncte pe care Bobbie i-o transmisese pe terminal. Cred că este o informație foarte… informativă.

Văzu cu coada ochiului cum zâmbetul superior se lărgea, iar el se concentră un pic mai mult asupra listei.

— Bine, am să trag un pui de somn, spuse Bobbie. Firește, cu permisiunea ta, căpitane.

— Permisiune acordată, spuse Holden. Sigur. Du-te și te odihnește.

Bobbie se ridică fără să se sprijine de brațele scaunului. Crescuse în condițiile gravitației marțiene. La 1 g cântărea cel puțin o sută de kilograme. Încerca să impresioneze. Holden se comportă ca și cum o ignora, iar ea ieși din bucătărie.

— E o figură, nu-i așa? spuse Avasarala intrând în încăpere și așezându-se pe scaunul care tocmai se eliberase.

Holden își ridică ochii spre ea și o văzu zâmbind altfel decât până acum. Expresia spunea în mod clar că bătrâna doamnă vedea prin el și depistase adversarii reptilieni care se războiau în mintea lui. Dar nu era o polineziană uriașă, așa că își putea descărca frustrarea asupra ei.

— Mda, este o fată drăguță, spuse el. Dar nu contează, căci oricum vom muri toți.

— Ce?

— Când distrugătoarele ne vor ajunge din urmă, vom muri. Nu suntem încă atacați doar pentru că rețeaua noastră de tunuri defensive punctuale este capabilă să intercepteze de la distanță lansarea unor torpile, iar ei o știu.

Avasarala se rezemă oftând de spătarul scaunului, iar rânjetul i se transformă într-un zâmbet obosit, mult mai natural.

— Îmi imaginez că nu există nicio șansă să găsiți o ceașcă de ceai pentru o doamnă în vârstă, nu?

— Îmi pare rău, spuse Holden scuturând din cap. Membrii echipajului nu sunt amatori de ceai. În schimb, dacă vă place, avem din abundență cafea.

— Cred că sunt destul de epuizată ca să accept. Cu un strat gros de lapte și o tonă de zahăr.

— Dar dacă ar fi cu mult zahăr și o mare cantitate dintr-un praf ce-i zice „înălbitor”? spuse el întinzând mâna după o ceașcă.

— Sună absolut dezgustător. Accept.

Holden pregăti băutura, după care se așeză și-i împinse în față ceașca de cafea îndulcită și „înălbită”. Strâmbându-se, Avasarala bău cu înghițituri lungi.

— Explică-mi ceea ce mi-ai spus mai înainte, spuse ea după ce mai luă o înghițitură.

— Distrugătoarele ne vor ucide, repetă Holden. După cum spune sergentul, refuzați să credeți că navele Națiunilor Unite ar putea trage asupra dumneavoastră. Eu am însă aceeași părere: sunteți foarte naivă.

— Bine, dar ce-i cu rețeaua de tunuri?

Holden încercă să nu se încrunte. Se aștepta la multe lucruri din partea acestei femei, dar cu siguranță nu să-și recunoască ignoranța.

— Sunt tunuri defensive punctuale. Tunuri în rețea. Dacă distrugătoarele ne torpilează de la distanța la care se află acum, dispozitivul de ochire al TDP-urilor le va doborî fără nicio problemă. Așa că vor aștepta să se apropie suficient de mult pentru a ne distruge prin densitatea tirului. În cel mult trei zile ne vor ataca.

— Înțeleg, spuse Avasarala. Și ce plan ai?

Holden izbucni într-un râs scurt, lipsit de orice umor.

— Un plan? Planul meu este să mor într-un nor de plasmă supraîncălzită. Nu există efectiv nicio șansă ca o corvetă de atac rapidă, ca a noastră, să reușească să se lupte cu șase distrugătoare ușoare. Nu facem parte din aceeași categorie, dar împotrivindu-se unuia singur și cu puțin noroc poate că ne-am descurca. Dar împotriva a șase distrugătoare? În niciun caz. Suntem deja morți.

— Ți-am citit dosarul, spuse Avasarala. Ai reușit să te impui în fața unei corvete a Națiunilor Unite în timpul incidentului de pe Eros.

— Mda, o corvetă. Eram pe măsura ei. Și mi-am creat un avantaj amenințând unitatea științifică neînarmată pe care o escorta. Situația de față este cu totul alta.

— Așadar, ce face abominabilul James Holden în ultima sa luptă?

El rămase tăcut o vreme.

— Îi dă în gât. Știm ce se întâmplă. Avem acum toate piesele puzzle-ului: Mao-Kwik, monștrii protomoleculari, locul unde îi duc pe copii… Totul. Adunăm toate datele astea într-un fișier pe

care-l difuzăm în Univers. Vor putea să ne ucidă dacă vor, însă vom fi transformat această crimă într-un act de răzbunare inutilă. Ceea ce nu-i va ajuta cu nimic.

— Nu, spuse ea.

— Cum adică nu? Probabil că uitați la bordul cărei nave vă aflați…

— Îmi pare rău, dar ți-am lăsat impresia că m-ar interesa că-i nava ta? spuse Avasarala fixându-l pe Holden cu o privire glacială. Dacă așa ai crezut, ei bine, nu voiam decât să fiu politicoasă. Nu vei arunca în aer întregul sistem solar doar pentru că mai ai în mânecă o singură carte. Avem de fript niște pești mai mari.

Holden numără în gând până la zece, după care reacționă:

— Și care este ideea dumneavoastră?

— Trimite toate informațiile celor doi amirali ai Națiunilor Unite, spuse ea tastând ceva la terminal, după care aparatul căpitanului anunță primirea mesajului. Souther și Leniki. Mai ales Souther. Nu-mi place de Leniki și nu este la curent cu tot ceea ce se întâmplă, dar este un susținător acceptabil.

— Vreți ca ultima mea acțiune înainte de a fi ucis de un amiral al Națiunilor Unite să fie aceea de a trimite toate informațiile vitale pe care le dețin unui amiral al Națiunilor Unite?

Avasarala se lăsă pe spătarul scaunului și își masă tâmplele cu vârfurile degetelor. Holden așteptă răspunsul ei.

— Sunt obosită, spuse ea după câteva secunde. Și mi-e dor de soțul meu. Aproape că mă dor brațele că nu-l pot îmbrățișa în clipa asta. Cunoști senzația?

— Cunosc foarte bine genul ăsta de suferință.

— Înțelegi, așadar, că stau aici, acum, și încerc să nu capitulez în fața ideii că n-am să-l mai văd niciodată. Nici pe nepoatele mele. Sau pe fiica mea. Potrivit medicilor, mai am de trăit încă vreo treizeci de ani. Suficient cât să-mi văd nepoatele crescând, poate chiar să-mi cunosc unul sau doi strănepoți. În schimb, voi fi ucisă de un fătălău, de un nenorocit plângăcios ca amiralul Nguyen.

Holden simțea aproape fizic masa enormă a celor șase distrugătoare care se năpusteau spre ei, gata să-i ucidă. De parcă avea în spate țeava unui pistol. Simți imboldul să o scuture pe bătrâna doamnă și să-i spună să se grăbească.

Ea îi zâmbi.

— Ultima mea acțiune în acest univers nu va fi să distrug tot ce am făcut bine până acum.

Făcând un efort conștient de a-și lăsa deoparte frustrarea, Holden se ridică și deschise frigiderul.

— Hei, a mai rămas budincă. Vrei și tu?

— Ți-am citit profilul psihologic. Știu totul despre obsesia ta că „toată lumea are dreptul să știe totul”, chestii dintr-astea care frizează naivitatea. Dar ce parte din ultimul război ți s-a întâmplat din cauza *ta,* cu nenorocitele și repetatele tale difuzări piratate?

— Nicio parte, spuse Holden. Psihoticii disperați comit acte psihotice și disperate atunci când sunt demascați. Refuz să le acord imunitate de teama reacțiilor lor. Când o fac, disperarea lor sporește.

Avasarala izbucni în râs, un sunet de o căldură surprinzător de umană.

— Oricine înțelege ce se întâmplă este cel puțin disperat și, în plus, probabil și psihotic. Cel puțin disociativ. Dă-mi voie să-ți explic situația altfel. Dacă vei informa pe toată lumea, da, vei obține, în mod sigur, o reacție. Poate că în câteva săptămâni, luni sau în câțiva ani, totul se va rezolva. Dar dacă îi prevenim doar pe cei care trebuie, putem rezolva totul acum.

Amos și Prax intrară împreună în bucătărie. Amos, cu termosul lui mare într-o mână, se îndreptă direct spre cafetieră. Prax îl urmă, luând în trecere o cană.

— Și poate chiar să o salvăm pe fetița aceea, continuă Avasarala mijind ochii.

— Mei? spuse imediat botanistul lăsând cana și răsucindu-se pe călcâie.

„Atunci e într-adevăr foarte greu”, gândi Holden. „Chiar și pentru un politician”.

— Da, Mei, spuse Avasarala. Și despre asta este vorba, nu-i așa, Jim? Nu despre o cruciadă personală, ci despre încercarea de a salva o fetiță din mâinile unor oameni foarte răi…

— Atunci explicați-mi cum…, începu Holden, dar Avasarala continuă să vorbească fără a-i acorda nici cea mai mică atenție:

— Națiunile Unite nu reprezintă o singură persoană. Nu-i nici măcar o singură corporație. Este vorba de mii de facțiuni care se înfruntă. Tabăra lor conduce dansul, e adevărat, dar numai temporar. Întotdeauna este temporar. Cunosc oameni care îl pot

contracara pe Nguyen și pe cei din grupul său. Dacă le dăm timp, renunță la a-l sprijini, îl deposedează de nave și-l aduc în fața Curții Marțiale. Însă nu pot face nimic, dacă suntem în război deschis cu Marte. Dacă arunci în spațiul public tot ce știi, Marte nu va avea timp să disece lucrurile pentru a savura subtilitățile. Nu va avea altă variantă decât un atac preventiv împotriva flotei lui Nguyen, Io, ceea ce mai rămâne din Ganymede.

— Io? se miră Prax. Dar Mei…

— Înțeleg că vreți să trimit micii dumneavoastră clici politice de pe Pământ toate informațiile pe care le am, deși problema a fost declanșată de micile coterii politice de pe Pământ.

— Da, răspunse Avasarala. Și este singura speranță pe care o are fata. Trebuie să ai încredere în mine.

— Ei bine, nu am. Câtuși de puțin. Pentru mine sunteți parte a problemei. Cred că vedeți totul sub forma unor manevre politice și a jocurilor pentru putere. Cred că vreți să câștigați. Prin urmare, nu, nu am deloc încredere în dumneavoastră.

— Ăăă, căpitane…, interveni Amos, care înșuruba fără grabă capacul termosului. Nu cumva ai uitat ceva?

— Ce, Amos? Ce să uit?

— Nu ar trebui să votăm pentru prostii de genul ăsta?

•

— Nu te îmbufna, spuse Naomi.

Stătea întinsă pe o cușetă de accelerație de lângă consola principală de comandă, pe puntea de operațiuni. Holden era așezat în fața postului de comunicații, în celălalt capăt al încăperii. Tocmai le transmisese celor doi amirali ai Națiunilor Unite fișierul lui Avasarala. Îl mâncau degetele să-l trimită și în spațiul public. Însă echipajul participase la dezbatere și bătrâna doamnă câștigase votul de partea ei. Când propusese supunerea la vot, lui Holden i se păruse un lucru bun. Acum, după ce pierduse o primă consultare, nu mai era chiar atât de convins. Dar vor muri în două zile, așa că probabil nu va mai avea ocazia să cunoască din nou o asemenea dezamăgire.

— Dacă murim și amiralii îndrăgiți de Avasarala nu fac nimic cu datele pe care tocmai le-am trimis, totul va fi în zadar.

— Crezi că vor îngropa întreaga afacere? întrebă Naomi.

— Nu știu, și tocmai asta-i problema. Nu știu ce vor face. Ne-am întâlnit cu această politiciană a Națiunilor Unite acum două zile și deja conduce nava.

— Atunci trimite informațiile și altcuiva, spuse Naomi. Cuiva în care poți avea încredere că nu le va scăpa în spațiul public, dar care va putea răspândi vestea în cazul în care se va dovedi că indivizii de la Națiunile Unite nu lucrează pentru cine trebuie.

— Nu-i o idee rea…

— Poate lui Fred?

— Nu, răspunse Holden râzând. Fred ar vedea în asta un capital politic. S-ar folosi de informații pentru a se târgui. Cel mai bine ar fi o persoană care nu are nimic de câștigat sau de pierdut din folosirea lor. Trebuie să mă mai gândesc.

Naomi se ridică în picioare, se duse la el și se așeză călare pe coapsele lui, cu fața spre el.

— Și vom muri toți, spuse ea. Ceea ce nu ușurează cu nimic lucrurile.

Nu toți.

— Naomi, adună în bucătărie echipajul, pe pușcașul marin și pe Avasarala. Am un ultim anunț de făcut. Ne întâlnim acolo în zece minute.

Ea îl sărută ușor pe vârful nasului.

— Bine. Vom fi toți acolo.

După ce ea dispăru în jos pe scara echipajului, Holden deschise compartimentul principal al postului de cart. În interior erau o serie de carnete de decriptare depășite de foarte mult timp, un cod al legilor interne ale Flotei Marțiene, un pistol cu proiectile cu gel balistic și două încărcătoare pline. Luă arma, o încărcă și-și legă la brâu centura și tocul.

Apoi se întoarse la stația de comunicații și pregăti pachetul de date al lui Avasarala pentru o transmisie printr-un fascicul îngust care avea să treacă de la Ceres la Marte, apoi la Luna și în cele din urmă la Pământ, folosind doar routere publice. Era puțin probabil ca manevra să atragă atenția. Apăsă tasta de înregistrare video și spuse: „Bună, mamă. Aruncă o privire pe chestia asta. Arat-o familiei. Nu știu cum îți vei da seama care va fi momentul potrivit pentru a folosi informațiile trimise de mine, dar dacă va fi nevoie, dă-le cea mai bună utilizare. Am încredere în voi toți și vă iubesc”.

Înainte de a mai putea să adauge ceva sau să se răzgândească, apăsă tasta de trimitere și închise panoul.

Chemă scara-elevator, deoarece dura mai mult decât să urce scara fixă și avea nevoie de timp pentru a se gândi la cel mai bun mod de a se descurca în următoarele zece minute. Când ajunse pe puntea echipajului nu era încă hotărât cum să procedeze, dar își îndreptă umerii și intră în bucătărie.

Amos, Alex și Naomi stăteau de o parte a mesei, cu fața spre el. Ca de obicei, Prax era cocoțat pe blat. Bobbie și Avasarala erau la masă perpendicular pe direcția celorlalți trei, astfel încât puteau să-l vadă. Această dispunere îl plasa pe pușcaș la mai puțin de doi metri de el, fără niciun obstacol important între ei. În funcție de desfășurarea ulterioară a evenimentelor, acest lucru putea constitui o problemă.

Își lăsă mâna pe patul armei de la șold, pentru a se asigura că toată lumea a observat prezența ei, și spuse:

— Mai avem cam două zile până când navele Flotei Națiunilor Unite vor ajunge destul de aproape pentru a ne străpunge apărarea cu o salvă de torpile și a ne distruge.

Alex dădu din cap, dar nimeni nu scoase un cuvânt.

— Avem atașată de cocă șalupa de curse pe care ne-a adus-o Avasarala. Este un model cu două locuri. Prin urmare, vom urca la bordul ei două persoane și le vom trimite departe de aici. Ne vom îndrepta apoi spre navele Națiunilor Unite, pentru a ajuta șalupa să câștige timp. Cine știe, poate vom reuși să doborâm și noi un distrugător. Ceea ce ne va aduce câțiva slujitori în lumea cealaltă.

— Contează pentru mine, spuse Amos.

— Este o variantă, zise Avasarala. Și cine vor fi băftoșii? Cum vom evita ca distrugătoarele să nimicească șalupa după ce vor fi distrus nava?

— Prax și Naomi, spuse imediat Holden pentru a împiedica alte intervenții. Prax și Naomi vor lua șalupa.

— De acord, spuse Amos dând din cap.

— De ce? întrebară Naomi și Avasarala în același timp.

— Prax, pentru că este elementul central al întregii afaceri. El este cel care a înțeles totul. Și pentru că, atunci când cineva îi va salva în cele din urmă fata, ar fi bine ca tatăl ei să fie acolo, spuse Holden, după care atinse cu vârfurile degetelor patul

armei. Și Naomi pentru că așa am hotărât eu. Aveți alte întrebări?

— Nu, spuse Alex. Din punctul meu de vedere este în regulă.

Holden o urmărea îndeaproape pe Bobbie. Dacă cineva ar fi încercat să-l dezarmeze, pușcașul ar fi făcut-o. În plus, lucra pentru Avasarala. Dacă bătrâna ar fi decis că vrea să se afle la bordul lui *Armaiar* în momentul plecării, pușcașul ar fi făcut totul pentru a-i împlini dorința. Dar, spre surprinderea lui, uriașa nu făcu decât să ridice mâna.

— Sergent, spuse Holden.

— Două dintre cele șase nave marțiene care sunt pe urmele distrugătoarelor Națiunilor Unite sunt crucișătoare rapide din clasa Raptor. Dacă își doresc, pot ajunge din urmă șalupa.

— Dar o vor? întrebă Holden. Am avut impresia că nu vor decât să supravegheze navele Națiunilor Unite, nimic mai mult.

— Ei bine, probabil că nu vor mișca un deget, dar…

Bobbie lăsă fraza în suspensie, privind parcă în depărtare.

— Prin urmare, spuse Holden, iată care este planul nostru de acțiune: Prax, Naomi, strângeți tot ce vă trebuie și îmbarcați-vă în *Armaiar.* Toți ceilalți, vă rog să așteptați aici în timp ce se pregătesc.

— Stai puțin, protestă Naomi cu furie în glas.

— Hei, știți ceva? Tocmai mi-a venit o idee, interveni Bobbie înainte ca Holden să poată răspunde.

CAPITOLUL 43

Bobbie

Cu toții scăpau din vedere un lucru. De parcă cineva bătea la o ușă situată în profunzimile minții sale, așteptând să i se permită accesul. Bobbie recapitulă situația. Se părea că ticălosul acela de Nguyen era hotărât să distrugă *Rosinanta,* chiar dacă avea sau nu la bord un politician de rang înalt din Națiunile Unite. Avasarala se bazase pe prezența ei pentru a-l descuraja și se pare că pierduse pariul. Șase distrugătoare ale Națiunilor Unite se îndreptau în continuare spre ei.

Dar și ei erau urmăriți de alte șase nave de război.

Printre care, după cum tocmai îi precizase lui Holden, două crucișătoare de atac rapid din clasa Raptor. Cele mai perfecționate din arsenalul militar marțian, adversare redutabile pentru orice distrugător al Națiunilor Unite. În plus, cele două crucișătoare erau însoțite de patru distrugătoare marțiene. Indiferent dacă erau sau nu mai eficiente în luptă decât omoloagele lor din cadrul Națiunilor Unite, navele alăturate crucișătoarelor se bazau pe un tonaj semnificativ și pe o putere de foc mai mare. Și urmăreau navele Națiunilor Unite pentru a se asigura că nu fac nimic din ceea ce ar putea determina înrăutățirea războiului.

„Cum ar fi uciderea singurului politician al Națiunilor Unite care se împotrivea unui conflict deschis cu Marte”.

— Hei, știți ceva? spuse Bobbie înainte de a ști ce avea să spună. Tocmai mi-a venit o idee…

În bucătărie se făcu liniște.

Bobbie își aminti brusc și fără nicio plăcere de cum vorbise în sala de conferințe a Națiunilor Unite, când își ruinase cariera militară. Căpitanul Holden, tipul acela drăguț care se lua un pic prea în serios, se uita insistent la ea, cu o privire nu tocmai amabilă. El era imaginea vie a cuiva foarte iritat care tocmai își pierduse firul gândurilor în plin discurs inflamat. Și Avasarala o privea. Însă învățase să descifreze expresiile bătrânei doamne,

iar pentru moment chipul ei nu afișa decât o profundă curiozitate.

— Ei bine, spuse Bobbie după ce-și drese glasul, există șase nave marțiene care urmăresc aparatele Națiunilor Unite. Iar unitățile marțiene le surclasează în mod semnificativ. Ambele flote sunt în stare de alertă maximă.

Nimeni nu reacționă în vreun fel. Curiozitatea lui Avasarala se transformase într-o expresie dubitativă.

— Prin urmare, continuă Bobbie, poate că ar fi de acord să ne sprijine.

Avasarala se încruntă mai mult.

— Și de ce și-ar bate ei capul să-mi ia apărarea, spuse ea, împiedicând ca propria mea flotă nenorocită să mă ucidă?

— Ce avem de pierdut dacă-i întrebăm?

— Nimic, interveni Holden. Cred că nu avem nimic de pierdut. Toată lumea aici de față este de aceeași părere?

— Cine-i va contacta? întrebă Avasarala. Tu, care i-ai trădat?

Aceste cuvinte avură asupra ei efectul unui pumn în stomac, dar înțelese imediat unde voia să ajungă bătrâna doamnă, care pentru a-i vedea reacția, îi trântise cel mai rău răspuns pe care l-ar putea primi din partea marțienilor.

— Bine, fac eu intrarea, spuse Bobbie. Dar dumneavoastră va trebui să-i convingeți.

Fără să clipească, Avasarala o privi un moment îndelungat, după care spuse:

— Bine.

•

— Repetă, *Rosinanta,* spuse comandantul marțian.

Comunicarea era la fel de clară ca și când se afla în aceeași încăpere cu el. Deci nu era descumpănit de calitatea sunetului. Avasarala repetă fără grabă ceea ce spusese, având grijă să articuleze bine cuvintele:

— Aici Chrisjen Avasarala, subsecretar adjunct în Executivul Națiunilor Unite. Mă aflu în prezent în drum spre sistemul jupiterian, într-o misiune de menținere a păcii, și sunt ținta unei amenințări iminente de agresiune din partea unui element renegat al Flotei Națiunilor Unite. Salvați-mă! Drept recompensă, îmi voi descuraja Guvernul în intenția de a vă vitrifica planeta.

— Va trebui să-mi informez superiorii, spuse comandantul.

Nu foloseau o legătură video, dar se ghicea zâmbetul în vocea lui.

— Sunați pe cine trebuie, spuse Avasarala, dar luați o decizie înainte ca nenorociții ăia să mă supună unei ploi cu rachete. De acord?

— Voi face tot posibilul, doamnă.

Slăbănoaga – cea pe care o chema Naomi – puse capăt transmisiei și se întoarse spre Bobbie.

— Repet: de ce ne-ar ajuta?

— Marte nu vrea război, spuse Bobbie sperând să nu spună vreo prostie. Dacă descoperă că vocea rațiunii din Națiunile Unite se află la bordul unei nave care urmează să fie distrusă de unități belicoase ale acelorași Națiuni Unite, este normal ca ei să intervină.

— Am impresia că bați câmpii, spuse Naomi.

— În plus, interveni Avasarala, tocmai le-am permis să ia la țintă unități ale Flotei Națiunilor Unite fără riscul unor repercusiuni politice.

— Chiar dacă ne ajută, spuse Holden, nu vor putea împiedica navele Națiunilor Unite să tragă asupra noastră. Trebuie să ne stabilim un plan de manevră.

— Tocmai l-am stabilit, mârâi Amos.

— Rămân la părerea mea: Prax și Naomi în *Armaiar,* insistă Holden.

— Iar eu încep să cred că nu este o idee bună, replică Avasarala, care luă o înghițitură de cafea și se strâmbă. Îi lipseau tot mai mult cele cinci cești de ceai pe zi.

— Ce vreți să spuneți? zise Holden.

— Ei bine, dacă marțienii decid să treacă de partea noastră, totul se schimbă pentru navele Națiunilor Unite. Dacă am făcut calculul corect, nu ne vor putea învinge pe toate șapte.

— Așa este, aprobă Holden.

— Deci este în interesul lor să nu rămână în cărțile de istorie ca elemente scăpate de sub control. În cazul în care manevrele lui Nguyen eșuează, toți cei care l-au urmat vor ajunge în cel mai bun caz în fața unei curți marțiale. Cel mai bun mod de a se asigura că nu se va întâmpla asta este să aibă grijă ca eu să nu supraviețuiesc acestei confruntări, indiferent ce tabără va câștiga în cele din urmă.

— Ceea ce înseamnă că vor lua la țintă *Rosi,* nu șalupa, spuse Naomi.

— Sigur că nu, spuse Avasarala râzând. Pentru că mă voi afla în șalupă. Sunteți convinși, fie și o clipă, că vă vor crede în stare să apărați o navă spațială la bordul căreia nu mă aflu? Și pun pariu că *Armaiar* nu este echipată cu tunuri din acelea despre care vorbeai. Greșesc?

Spre surprinderea lui Bobbie, Holden dădu din cap la cuvintele bătrânei doamne. Căci deja îl inclusese în categoria celor atotștiutori cărora nu le plac decât propriile lor idei.

— Mda, aveți perfectă dreptate, spuse Holden. Vor arunca tot ce au spre *Armaiar* de îndată ce șalupa va încerca să fugă, lipsită de apărare.

— Ceea ce înseamnă că suntem toți condamnați să supraviețuim sau să murim la bordul acestei nave, oftă Naomi. Ca de obicei.

— Repet, spuse Holden. Avem nevoie de un plan.

— Echipajul tău este destul de redus, zise Bobbie, bucuroasă că discuția ajunsese în domeniul ei de competență. Care este postul oficial al fiecăruia?

— Ofițer de operațiuni, spuse Holden arătând spre Naomi. Ea se ocupă și de sisteme de luptă electronice și de contramăsuri. Și este un geniu, având în vedere că nu a făcut niciodată studii în aceste domenii înainte de a se îmbarca în *Rosi.* Inginer mecanic, continuă Holden arătând spre Amos.

— Mecanic, i-o tăie Amos. Eu fac tot posibilul ca nava asta să nu se facă bucăți atunci când e găurită toată.

— De obicei, eu ocup postul de luptă principal, spuse Holden.

— Cine este mitraliorul? întrebă Bobbie.

— Eu, răspunse Alex lovindu-și pieptul cu degetul.

— Tu pilotezi și tot tu te ocupi cu alegerea țintei? întrebă Bobbie.

Pielea deja întunecată a lui Alex se întunecă și mai mult. Marțienei i se părea tot mai puțin exasperant și din ce în ce mai atrăgător accentul lui din Valles Marineris. Și pilotul roși într-un mod foarte fermecător.

— Oh, ăăă… nu. În mare parte, căpitanul alege ținta de la postul de luptă principal. Însă trebuie să controlez tirul.

— Ei bine, atunci s-a rezolvat, spuse Bobbie întorcându-se spre Holden. Dă-mi în grijă armele.

— Fără supărare, sergent..., începu Holden.

— Mitralior, replică Bobbie.

— Mitralior, încuviință Holden dând din cap. Dar ești calificată pentru a dirija tirurile într-o navă a flotei?

Bobbie decise să nu se supere și reuși chiar să zâmbească.

— Am văzut echipamentele și armele pe care le aveți în sas. Ați găsit în cală un EAM, nu?

— Un EAM? întrebă Avasarala.

— Echipament pentru asalt mobil. Echipamentul de luptă al pușcașilor marini. Nu la fel de bun ca echipamentul meu de recunoaștere, dar suficient pentru a rezista la 6 g.

— Mda, spuse Holden. Într-adevăr, acolo l-am găsit.

— Asta pentru că vă aflați la bordul unei nave de atac rapid multifuncționale. Calitatea ei de bombardier-torpilor este doar unul dintre rolurile pe care le poate îndeplini. Poate fi folosită și la misiuni de abordaj. Iar sergentul mitralior este un post specific.

— Mda, încuviință Alex. Specialist în echipament ofensiv.

— Trebuie să fiu eficientă cu toate sistemele de arme pe care plutonul sau compania mea le-ar putea folosi în timpul unei acțiuni obișnuite. Inclusiv controlul sistemelor de armament ale unei nave de asalt cum este asta.

— Înțeleg, spuse Holden, care se pregătea să mai adauge ceva, însă Bobbie îl luă repede:

— Sunt mitraliorul vostru.

•

Ca de prea multe ori în viața lui Bobbie, postul de ofițer mitralior fusese proiectat pentru cineva mult mai zvelt decât ea. Chingile în cinci puncte îi mușcau din șolduri și din umeri. Chiar dacă dădea scaunul înapoi la maximum, consola de comandă a tirului era totuși prea aproape ca să-și poată odihni confortabil antebrațele pe cușeta de accelerație. Era un disconfort care putea constitui o problemă în cazul unor manevre la mai multe g, inevitabile odată cu începerea luptei.

Își fixă coatele cât putu de bine, astfel încât să nu-și luxeze brațele în condițiile unor accelerații de mai multe g, și se zvârcoli în chingi. Zadarnic însă. Trebuia să se descurce.

De la înălțimea postului amplasat deasupra și în spatele ei, Alex spuse:

— Se va termina repede, într-un fel sau altul. Probabil că nu vei avea timp să te simți prea inconfortabil.

— Da, m-am mai liniștit.

Holden vorbi prin sistemul de comunicații:

— Ne aflăm efectiv în zona lor de acțiune. Pot deschide focul imediat sau în douăzeci de ore, așa că rămâneți în hamuri. Nu părăsiți postul decât într-o situație de urgență care vă amenință viața sau la comanda mea directă. Sper că toată lumea și-a instalat cateterul.

— Al meu a intrat foarte greu, spuse Amos.

Alex îi răspunse din spatele lui Bobbie, iar ecoul vocii răsună pe canalul de comunicații o fracțiune de secundă mai târziu:

— Este un cateter model prezervativ, camarade. Trebuie *pus pe dinafară.*

Bobbie nu se putu abține să nu râdă și întinse mâna în spate, însă Alex i-o plesni.

— Aici, la operațiuni, totul este în regulă, anunță Holden. Fiecare să-și verifice postul.

— Totul este în regulă la comenzile de zbor, spuse Alex.

— La fel și la sistemele de luptă electronice, zise Naomi.

— Foarte bine și aici, adăugă Amos.

— Armamentul este gata să intervină, spuse în cele din urmă Bobbie.

Chiar și încorsetată într-un scaun cu două măsuri prea mic pentru ea, într-o navă marțiană furată pe care o comanda unul dintre cei mai căutați oameni de pe planetele interioare, Bobbie se simțea al naibii de bine că se afla acolo. Își reținu o exclamație de bucurie și afișă ecranul cu amenințări al lui Holden. Marcase deja cele șase distrugătoare ale Națiunilor Unite aflate în urmărirea lor. Alese nava avansată și o lăsă pe *Rosinanta* să găsească o soluție adecvată de țintire. Sistemele calculară probabilitățile de deschidere a focului la mai puțin de 0,1 la sută. Trecu de la un distrugător la altul pentru a se obișnui cu comenzile și cu timpii de răspuns. Apoi afișă specificațiile tehnice ale uneia dintre navele urmăritoare.

Când se plictisi să citească acele date, comută pe ecranul tactic. Un mic punct verde urmărit de șase puncte roșii puțin mai mari, urmărite la rândul lor de șase puncte albastre. Afișajul era greșit. Navele pământene ar fi trebuit să fie albastre, iar cele marțiene, roșii. Ceru sistemelor să inverseze culorile.

Rosinanta era orientată spre urmăritoare. Pe ecran păreau să zboare direct spre un punct de întâlnire. În realitate însă, *Rosinanta* era în plină decelerație, pentru ca navele Națiunilor Unite să-i ajungă mai repede din urmă. Cele treisprezece aparate se îndreptau toate spre soare, *Rosi* făcând asta pur și simplu deplasându-se cu spatele.

Bobbie se uită la ceas și văzu că verificarea comenzilor durase mai puțin de cincisprezece minute.

— Nu-mi place să aștept o luptă.

— Nici mie, surioară, spuse Alex.

— Nu sunt jocuri pe chestia asta? întrebă ea tastând la consolă.

— Jocul inițialelor? sugeră Alex. Ceva care începe cu D.

— Distrugător, spuse Bobbie. Șase tuburi lansatoare de torpile, opt tunuri defensive punctuale și un tun axial electromagnetic.

— Ai ghicit. Acum e rândul tău.

— La naiba, chiar urăsc să aștept o luptă.

•

Lupta a început pe neașteptate. Bobbie presupusese că vor fi trase focuri pentru reglarea tirului. Câteva torpile fuseseră lansate de foarte departe doar pentru a vedea dacă echipajul *Rosinantei* controla bine sistemele de arme și dacă acestea funcționau bine. Însă navele Națiunilor Unite reduseseră distanța când *Rosinanta* decelerase.

Bobbie urmărea cele șase nave care se apropiau tot mai mult de linia roșie care delimita pe ecran zona de amenințare. Odată depășită linia, o salvă generală a acelor distrugătoare ar fi copleșit sistemul defensiv din *Rosi.*

În același timp, cele șase unități marțiene înaintau spre linia verde care, pe ecran, simboliza distanța lor optimă de tragere asupra navelor Națiunilor Unite. Părea o luptă între cocoși, în care fiecare aștepta să vadă cine va face primul pas.

Alex jongla gestionând regimul de decelerație, încercând să se asigure că marțienii vor ajunge în raza de acțiune a țintelor lor înainte ca pământenii să poată trage asupra *Rosinantei*. În clipa în care s-ar fi declanșat focul, avea să reducă accelerația, încercând să traverseze zona activă de luptă cât mai repede posibil. Acesta era și motivul pentru care ieșeau în întâmpinarea

navelor Națiunilor Unite. Fuga i-ar fi menținut pur și simplu mai mult timp în raza de acțiune.

Unul dintre punctele roșii – un crucișător de atac rapid marțian – traversă linia verde, iar în *Rosi* toate alarmele începură să urle.

— Nu stau prea mult pe gânduri, spuse Naomi. Crucișătorul tocmai a lansat opt torpile!

Bobbie le văzuse pe ecranul ei. Mici puncte galbene care deveneau portocalii pe măsură ce accelerau. Navele Națiunilor Unite ripostară imediat. Jumătate dintre ele făcură cale întoarsă pentru a înfrunta inamicul și deschiseră focul cu tunurile electromagnetice și sistemul defensiv punctual. Pe afișajul tactic, spațiul dintre adversari se umplu dintr-odată cu puncte galben-portocalii.

— Se apropie! strigă Naomi. Șase torpile pe curs de interceptare!

O jumătate de secundă mai târziu, traiectoria și viteza lor apărură pe ecranul de control al TDP-urilor din fața lui Bobbie. Holden avusese dreptate. Deșirata aceea de centuriană era într-adevăr foarte pricepută. Timpul său de reacție fusese uimitor. Bobbie marcă cele șase torpile pentru sistemul de selecție al tunurilor defensive, iar nava începu să vibreze când începură să tragă într-un ritm sacadat rapid.

— Curentează, spuse Alex, iar Bobbie simți cum scaunul îi pișcă pielea în vreo șase locuri.

Răceala injecției se răspândi prin venele sale, transformându-se repede într-o arsură intensă. Scutură din cap pentru a lupta împotriva comprimării în tunel a câmpului ei vizual, în timp ce Alex începea numărătoarea inversă:

— Trei… doi…

Nu apucă să mai spună „unu”. Întreaga navă păru să o lovească în spate pe Bobbie, presând-o în cușeta ei de accelerație. În ultima clipă își aminti că trebuia să-și țină coatele lipite, evitând astfel să-și rupă brațele în momentul în care toate părțile corpului ei încercară să se precipite în spate sub presiunea accelerației de 10 g.

Pe ecranul amenințărilor, cele șase torpile din prima salvă trasă asupra lor se stinseră una câte una pe măsură ce *Rosi* le țintea și le distrugea. Fuseseră lansate și alte torpile, dar acum toate aparatele marțiene le angajaseră pe cele pământene, iar

spațiul din jurul navelor devenise o încâlceală de trasee vectoriale presărate cu explozii. Bobbie comandă ca *Rosi* să țintească orice obiect aflat pe o traiectorie de apropiere și să-l distrugă cu tunurile defensive punctuale, apoi se lăsă în voia tehnologiei marțiene și a bunăvoinței Universului.

Comută unul dintre ecrane pe camerele frontale, transformându-l într-o fereastră deschisă spre zona de luptă. În fața ei, cerul era plin cu fulgere orbitoare, iar nori de gaz în expansiune semnalau explozia torpilelor. Navele Națiunilor Unite hotărâseră că aparatele marțiene reprezentau principala amenințare, iar cele șase erau acum orientate spre inamic. Bobbie afișă pe ecran reprezentarea vizuală a amenințărilor și dintr-odată spațiul se umplu de flash-uri luminoase incredibil de rapide, în timp ce programul de detectare a amenințărilor sublinie poziția fiecărei torpile și a fiecărui proiectil.

Rosinanta se apropie rapid de distrugătoarele Națiunilor Unite, iar accelerația scăzu la 2 g.

— E rândul nostru, spuse Alex.

Bobbie activă sistemul de ochire al torpilelor și ținti conurile de propulsie a două dintre nave.

— Două s-au dus, anunță ea lansând primele două torpile.

Urmele strălucitoare aprinseră cerul în timp ce se îndepărtară. Indicatorul se făcu roșu în timp ce nava își reîncărcă tuburile. Bobbie selectă conurile de propulsie ale următoarelor două distrugătoare. Și, de îndată ce ledul de control se făcu verde, trase. Se fixă imediat pe ultimele două distrugătoare, după care verifică evoluția primelor două torpile. Dispăruseră, distruse de TDP-urile din spate ale distrugătoarelor. Un val de pete luminoase se apropie în viteză spre ei și Alex viră brusc pentru a scăpa de ele.

Manevra nu fu suficientă. Lumina galbenă giroscopică de avertizare atmosferică începu să se rotească în cockpit și se auzi urlând o alarmă.

— Am fost loviți, spuse Holden calm. Sper că sunteți bine.

Căpitanul opri sistemul de ventilație, iar sunetele de la bord se diminuară până când Bobbie nu-și mai auzea decât propria respirație și șuieratul scăzut al canalului de comunicații din casca ei.

— Uau, făcu Amos pe canalul intern de comunicații. Trei impacturi. Proiectile mici, probabil ale TDP-urilor. Au reușit să ne străpungă fără să atingă nimic vital.

— Un proiectil mi-a trecut prin cabină, anunță Prax.

— Pariez că asta te-a trezit, spuse Amos, ghicindu-se rânjetul din vocea lui.

— Am făcut pe mine, replică botanistul fără nici cea mai mică urmă de umor.

— Liniște, spuse Holden, dar fără răutate în glas. Nu aglomerați canalul, vă rog.

Bobbie lăsă partea rațională a minții sale să asculte schimburile de mesaje. Pentru moment nu avea nicio utilitate, deoarece partea antrenată în alegerea țintelor și lansarea torpilelor era cea care lucra din plin. Reptila preluase controlul.

Nu știa câte torpile trăsese, când se produse un imens fulger de lumină. Ecranul se stinse pentru o clipă. Când imaginea reapăru, unul dintre distrugătoarele Națiunilor Unite era rupt în două, iar părți desprinse din corpul navei se îndepărtau unele de altele răsucindu-se, urmate de o dâră fină de gaz și de o ploaie de resturi. Unele dintre acestea erau cu siguranță soldați. Bobbie ignoră imaginea. În schimb, reptila se bucură.

Distrugerea primei nave a Națiunilor Unite modifică situația, iar în câteva minute și celelalte cinci nave fură distruse sau grav avariate. Căpitanul unuia dintre distrugătoarele Națiunilor Unite lansă un semnal de avarie și imediat după aceea anunță că se predă.

Bobbie studie afișajul de pe ecrane. Trei aparate ale Națiunilor Unite distruse. Trei suferiseră pagube foarte grave. Marțienii pierduseră două distrugătoare, iar unul dintre cele două crucișătoare era într-o stare deplorabilă. *Rosinanta* încasase trei proiectile care provocaseră scurgerea întregului aer, dar scăpase fără alte pagube.

Câștigaseră.

— La naiba, șopti Alex. Căpitane, trebuie să avem una cu noi.

Lui Bobbie îi trebui un minut până să înțeleagă că vorbea despre ea.

•

— Primiți, vă rog, întreaga recunoștință a Guvernului Națiunilor Unite, îi spunea Avasarala comandantului marțian. Sau cel puțin din partea Guvernului Națiunilor Unite pe care îl

conduc. Ne îndreptăm spre Io, să distrugem alte câteva nave și, poate, să oprim apocalipsa. Vreți să ne însoțiți?

Bobbie deschise un canal privat cu Avasarala.

— Acum suntem toți trădători.

— Ah! exclamă bătrâna doamnă. Numai dacă pierdem.

CAPITOLUL 44

Holden

Pentru un observator extern, distrugerile suferite de *Rosinanta* erau abia vizibile. Cele trei proiectile de tunuri defensive trase de unul dintre distrugătoarele Națiunilor Unite loviseră nava chiar înainte de infirmerie și, după ce o străpunseseră în diagonală, ieșiseră prin atelierul din sala mașinilor, două punți mai jos. În drum, unul dintre ele trecuse prin trei cabine de pe puntea echipajului.

Holden crezuse că-l va găsi pe micul botanist în ultimul hal, mai ales după ce spusese că făcuse pe el. Însă, după încheierea luptei, reacția relaxată a omului de știință îl surprinse:

— A fost senzațional.

Ar fi fost ușor de pus acest răspuns pe seama șocului, a răpirii fiicei sale și a lunilor petrecute pe Ganymede în timp ce toate structurile sociale se prăbușeau. Ar fi fost destul de logic să se interpreteze calmul lui Prax drept semnul totalei prăbușiri mentale și afective. Sărmanul deja clacase în vreo șase rânduri, de multe ori în cele mai nepotrivite momente. Însă Holden simțea că botanistul era însuflețit de o voință imperturbabilă de a merge înainte. Chiar dacă Universul ar fi continuat să-l trântească la pământ, dacă nu murea, se ridică și pornea din nou la drum, urmărindu-și cu încăpățânare obiectivul. Holden se gândi că fusese probabil un foarte bun om de știință. Înflăcărat de cele mai mici victorii și fără a fi câtuși de puțin descurajat de eșecuri, el înainta neabătut până ajungea acolo unde simțea nevoia că trebuia să fie.

Chiar și acum, la doar câteva ore după ce un proiectil de mare viteză era cât pe ce să-l rupă în două, Prax le ajuta pe Naomi și pe Avasarala să cârpească găurile din interiorul navei. Nimeni nu-i ceruse s-o facă. Ieșise din cabina lui și se apucase de treabă.

Holden se oprise și cerceta zona de impact a unui proiectil care perforase învelișul exterior al navei. Micul proiectil lăsase o gaură perfect rotundă, cu o margine aproape netedă. Trecuse

prin cinci centimetri de blindaj compact, la o viteză atât de mare, încât nici măcar nu-l încrețise.

— L-am găsit, spuse Holden. Nu iese lumina, deci este probabil deja înfundat în interior.

— Vin acum, spuse Amos, care străbătu învelișul exterior legănându-se anevoie cu ghetele lui magnetice și având în mână o lanternă. Era urmat de Bobbie în echipamentul ei blindat, cărând plăci mari pentru etanșare.

În timp ce Bobbie și Amos se chinuiau să astupe găurile din învelișul exterior, Holden începu să caute următoarea gaură. În jurul lui, cele trei nave marțiene înaintau prin spațiu împreună cu *Rosinanta,* ca o gardă de onoare. Cu propulsoarele oprite, nu erau vizibile decât sub forma unor mici pete negre decupate pe cerul înstelat. Chiar și cu *Rosi* conectată la sistemele costumului ei prin care le putea urmări și cu afișajul HUD care le indica poziția, navele erau aproape imposibil de observat.

Prin vizorul căștii, Holden văzu crucișătorul marțian pe afișajul HUD doar atunci când acesta traversă ecliptica Căii Lactee. Pentru o clipă, nava își decupă silueta întunecată pe fundalul palid fără vârstă al câtorva miliarde de stele. Un con șters, de un alb translucid, țâșni dintr-o parte a navei și se înecă în întunericul presărat cu lumini. Holden simți dintr-odată dorința de a o avea pe Naomi lângă el, să se bucure împreună de spectacol, iar această dorință îi stârni o durere aproape fizică.

— Am uitat cât de frumos poate fi aici, îi spuse el prin canalul privat.

— Încă mai visezi și ai lăsat pe altul să-ți facă toată treaba? răspunse ea.

— Mda. Dintre aceste stele, majoritatea au planete pe orbitele lor. Miliarde de lumi. Cinci sute de milioane de planete în zona locuibilă, potrivit celor mai recente estimări. Crezi că strănepoții noștri le vor cunoaște?

— Nepoții *noștri*?

— Când se va termina totul.

— Nu uita că cel puțin una dintre aceste planete îi adăpostește pe stăpânii protomoleculei. Poate că ar trebui să o evităm pe aceea.

— Sincer să fiu, pe aceea mi-ar plăcea să o văd. Cine a creat chestia aia? În ce scop? Mi-ar plăcea foarte mult să am posibilitatea să pun aceste întrebări. Cel puțin și ei resimt

nevoia foarte umană de a descoperi un colțișor locuibil și de a se stabili acolo. S-ar putea să avem mai multe în comun decât credem.

— I-au masacrat pe toți cei care locuiau acolo.

— Ei, dar noi facem asta de la inventarea suliței. Pur și simplu sunt înfricoșător de pricepuți la treaba asta.

— Ai găsit următoarea gaură? întrebă Amos pe canalul de comunicații.

Vocea lui era o intruziune nedorită. Holden se smulse din contemplarea cerului și începu să examineze metalul de sub picioarele sale. Datorită cartografierii pagubelor, ale cărei rezultate *Rosi* le expuse pe afișajul său HUD, îi luă doar o clipă să localizeze următorul punct de impact.

— Da, chiar acolo, spuse el, iar Amos și Bobbie se îndreptară în direcția lui.

— Comandantul crucișătorului marțian vrea să te contacteze, căpitane, anunță Alex din cockpit.

— Comută apelul pe costumul meu.

— Am înțeles.

Zgomotul paraziților radio își schimbă tonalitatea.

— Căpitane Holden...

— Vă aud bine și clar. Spuneți.

— Numele meu este Richard Tseng și sunt căpitanul crucișătorului *Cydonia* din Flota Marțiană. Îmi pare rău că nu v-am putut contacta mai devreme. A trebuit să mă ocup de pagubele suferite și să informez unitățile de salvare și reparații.

— Am înțeles, căpitane, spuse Holden încercând încă o dată să repereze *Cydonia,* dar fără succes. Sunt la exterior, pe corpul navei, încercând să astup găurile de impact. V-am văzut trecând acum mai puțin de un minut.

— Secundul mi-a raportat că vreți să-mi vorbiți.

— Exact, și vă rog să-i mulțumiți din partea mea pentru tot ajutorul pe care ni l-a acordat până acum. Știți, ne-am epuizat o mare parte din rezerve în această încăierare: paisprezece torpile și aproape jumătate din muniția pentru TDP-uri. Cum această navă este la origine marțiană, mă gândeam că ați putea avea muniție compatibilă cu echipamentul nostru.

— Desigur, spuse căpitanul fără nici cea mai mică ezitare. Distrugătorul *Sally Ride* va veni să vă aprovizioneze.

Acceptul instantaneu al lui Tseng îl surprinse pe Holden, care se pregătise să negocieze.

— Ăăă… Vă mulțumesc.

— Am să vă trimit analiza confruntării făcută de ofițerul meu de informații. Ar putea să vă intereseze. Pe scurt, primul aparat doborât, cel care a străpuns ecranul defensiv al Națiunilor Unite și a pus capăt luptei, vă aparține. Cred că nu ar fi trebuit să vă întoarcă spatele.

— Puteți să vă asumați meritul, spuse Holden râzând. Un sergent din Corpul Pușcașilor Marini de pe Marte l-a scos din luptă.

— După ce se va termina totul, spuse Tseng după un moment de tăcere, mi-ar plăcea să-mi povestiți la un pahar cum a reușit un fost ofițer al Flotei Națiunilor Unite să comande un torpilor al Flotei Republicii Marțiene având la bord personal militar marțian și o somitate politică a Națiunilor Unite.

— Este o poveste al naibii de interesantă, replică Holden. Spuneți, fiindcă veni vorba de marțieni, mi-ar plăcea să-i dăruiesc ceva marțianului meu. Aveți vreun detașament de pușcași marini la bordul *Cydoniei*?

— Da. De ce?

— Și există în acest contingent și pușcași marini ai forțelor de recunoaștere?

— Da. Și repet: de ce?

— Ei au în dotare echipamente specifice de care am avea nevoie.

După ce preciză ceea ce-și dorea, căpitanul Tseng răspunse:

— Am să dau instrucțiuni ca *Ride* să vă livreze unul odată cu transferul muniției.

•

Sally Ride, o navă a Flotei Republicii Marțiene, dădea impresia că trecuse prin bătălii fără nicio zgârietură. Când opri lângă *Rosinanta,* flancul ei întunecat părea la fel de neted și de imaculat ca suprafața unei mări tenebroase. De îndată ce Alex și pilotul distrugătorului potriviră perfect concordanța dintre vitezele și traiectoriile lor, o trapă imensă se deschise în partea laterală a navei marțiene, de unde răzbătu lumina roșie, discretă, a iluminatului de urgență. Fură trase două graifere magnetice, care legară cele două nave cu zece metri de cablu.

— Aici locotenentul Graves, spuse o voce feminină cu inflexiuni aproape adolescentine. Gata pentru a începe transferul încărcăturii. Aștept ordinele dumneavoastră.

După timbru, locotenentul părea să fie încă elevă de liceu. Holden răspunse:

— Dați-i drumul. Noi suntem pregătiți.

Iar după comutarea pe canalul lui Naomi spuse:

— Deschide trapele. Ne vine un nou pește la bord.

La câțiva metri de el, o trapă mare încorporată în perete decupă coca navei pe o porțiune de opt metri în lungime și unul în înălțime. Un sistem complex de șine și mecanisme mărginea cele două extremități ale deschiderii. În spate se zăreau trei dintre torpilele rămase în *Rosinanta.*

— Șapte aici, spuse Holden arătând înspre ele. Și șapte în cealaltă parte.

— Am înțeles, spuse Graves.

Forma fusiformă, lungă și albă, a unei torpile cu plasmă apăru prin trapa deschisă a lui *Ride,* înconjurată de siluete umane purtând costume spațiale. Emanând mici norișori de azot comprimat, dirijau torpila de-a lungul celor două șine de ghidare până în *Rosi.* Apoi, cu ajutorul lui Bobbie, în echipamentul ei de amplificare a forței, o manevrară cu toții pentru a o amplasa în partea de sus a raftului.

— Prima este pe poziție, anunță marțiana.

— Am înțeles, răspunse Naomi.

O secundă mai târziu, șinele motorizate se puseră în funcțiune, agățând torpila și coborând-o în depozit.

Holden verifică pe afișajul HUD timpul scurs. Transferul și încărcarea celor paisprezece torpile aveau să dureze ore întregi.

— Amos, unde ești? întrebă el.

— Tocmai am pus ultimul petic în atelierul din sala mașinilor, spuse mecanicul. Ai nevoie de ceva?

— După ce termini, ia două echipamente de ieșire. Mergem împreună să luăm restul materialelor. Ar trebui să fie trei lăzi cu muniție pentru TDP-uri și ceva mărunțișuri.

— Bine, termin imediat. Naomi, vrei să-mi deblochezi ușa calei?

Holden urmări manevrele lui Bobbie și ale bărbaților din *Ride.* Mai încărcară două torpile până să ajungă Amos cu cele două echipamente.

— Locotenente Graves, doi membri ai echipajului navei *Rosinanta* cer permisiunea să urce la bord pentru a ridica materialele rămase.

— Permisiune acordată, *Rosinanta.*

Muniția pentru TDP-uri era încărcată în lăzi ce conțineau douăzeci de mii de unități care în condiții de gravitație normală ar fi cântărit mai bine de cinci sute de kilograme. În microgravitația existentă între navele amarate, doi oameni în costume cu propulsoare încorporate puteau manevra una în cazul în care, după fiecare transfer, își luau răgaz pentru a-și reîncărca rezerva de azot comprimat. În lipsa unui mecanism de recuperare sau a unei navete de transfer, nu aveau de ales.

Fiecare ladă trebuia să fie împinsă încet spre partea din spate a *Rosinantei,* prin intermediul propulsorului încorporat în costumul lui Amos, în douăzeci de secunde. Când ajungea la pupa navei, în apropiere de accesul în cală, Holden transmitea un impuls egal prin intermediul echipamentului său pentru a opri lada. După care cei doi o manevrau împreună în interior, fixând-o de un perete. Operațiunea dura mult, iar cel puțin pentru căpitan avea un moment stresant, când acționa frânele pentru oprire. De fiecare dată resimțea un scurt moment de panică imaginându-și că propulsorul l-ar trăda, iar lada cu muniție ar scăpa în spațiu, în derivă, sub privirile lui Amos. Era ridicol, firește. Amos putea foarte ușor să ia un nou echipament cu propulsor și să meargă să-l agațe, sau nava putea da înapoi, sau *Ride* putea trimite o navetă de salvare, fără a mai lua în seamă numeroasele alte soluții pentru recuperare rapidă.

Însă ființele umane nu trăiau și nu munceau în spațiu de suficient timp pentru ca partea primitivă a creierului lor să nu-și spună: Am să cad. Am să cad la nesfârșit.

Oamenii aflați în *Ride* terminară de transbordat torpilele aproape în același timp în care Holden și Amos fixau în cală ultima ladă cu muniție pentru TDP-uri.

— Naomi, spuse Holden pe canalul deschis, totul este în regulă?

— Da, aici totul pare a fi OK. Toate noile torpile sunt conectate la sistemele lui *Rosi* și catalogate ca fiind funcționale.

— Foarte bine. Amos și cu mine intrăm prin sasul calei. Blochează în urma noastră. Alex, de îndată ce Naomi va da

semnalul că totul este pregătit, dă de știre *Cydoniei* că putem porni spre Io oricând dorește căpitanul.

În timp ce echipajul pregătea nava pentru călătoria spre Io, Holden și Amos își scoaseră costumele și le aranjară în atelierul din sala mașinilor. Șase discuri gri, trei pe fiecare perete al compartimentului, indicau locurile în care proiectilele străpunseseră această parte a navei.

— Ce se află în cealaltă ladă pe care ți-au încredințat-o marțienii? întrebă Amos în timp ce-și scotea una dintre imensele cizme magnetice.

— Un cadou pentru Bobbie, spuse Holden. Aș vrea însă să rămână un secret până i-l dau, bine?

— Sigur, nicio problemă, căpitane. Iar dacă e vorba de o duzină de trandafiri cu tulpini lungi, nu vreau să fiu de față când va afla Naomi. În plus, știi, Alex...

— Nu, e ceva mult mai practic decât un buchet de trandafiri, începu să spună Holden înainte de a analiza ultima frază a mecanicului. Alex? Ce-i cu Alex?

Amos făcu gestul centurienilor echivalent cu o ridicare din umeri.

— Nu m-ar mira să aibă o slăbiciune pentru impresionantul nostru pușcaș.

— Glumești, nu?

Holden nu reușea să-și imagineze așa ceva. Nu pentru că Bobbie nu ar fi avut farmecul ei. Departe de asta. Însă era foarte mare și destul de intimidantă. În schimb, Alex era un băiat ponderat... Desigur, amândoi erau marțieni și oricât de cosmopolit ai putea deveni, întotdeauna există ceva reconfortant în ceea ce ți-ar putea aminti de casă. Probabil era de-ajuns că erau singurii marțieni aflați la bord. Însă Alex se apropia de cincizeci de ani, își accepta calviția tot mai acaparatoare fără să se plângă, la fel și șunculițele, cu resemnarea calmă a unui om matur. Sergentul Draper nu avea probabil mai mult de treizeci de ani și mușchii o făceau să pară un personaj de benzi desenate. Fără a se putea abține, încercă să-și imagineze cum le-ar fi stat celor doi împreună. Nu prea mergea.

— E ca naiba! zise el negăsind altceva de spus. Este reciproc?

— Habar n-am, spuse Amos ridicând iarăși din umeri. Sergentul nu este tocmai ușor de descifrat. Dar nu cred că i-ar

face în mod deliberat vreun rău, dacă asta te frământă. Și e bine așa, căci în caz contrar n-ar putea nimeni s-o împiedice.

— Și pe tine te sperie, nu?

Mecanicul rânji.

— Știi, legat de cafteală, eu sunt ceea ce s-ar putea numi un amator destul de talentat. Dar am studiat-o bine pe doamna, cu și fără frumosul ei costum mecanic. Este o profesionistă. Nu suntem din aceeași categorie.

La bord, gravitația revenea treptat la normal. Alex mărea propulsia, ceea ce însemna că-și începeau drumul spre Io. Holden se ridică în picioare și-și luă un răgaz pentru a-și lăsa încheieturile să se adapteze la senzația dată de propria greutate.

— Ei bine, spuse el bătându-l pe spate pe Amos, ai făcut plinul cu torpile și muniție, ai trei nave marțiene în spate, o femeie în vârstă arțăgoasă din cauză că-i lipsește ceaiul și un pușcaș marin de pe Marte care ar putea, probabil, să te ucidă cu propria ta dantură. Ce-ți rămâne de făcut?

— Tu să-mi spui, căpitane.

— Găsești pe altcineva cu care să se bată.

CAPITOLUL 45

Avasarala

— După cum văd eu lucrurile, domnule, zarurile sunt deja aruncate, spuse Avasarala. De fapt, avem deja instituite două linii politice. Problema este să știm ce facem în continuare. Până acum am reușit să fac în așa fel încât să nu avem scurgeri de informații, dar când se va întâmpla lucrul acesta efectele vor fi devastatoare. Și având în vedere că mizeria asta este capabilă să comunice, riscurile unei utilizări militare eficiente a acestor hibrizi umano-protomoleculari sunt inexistente. Dacă vom folosi această armă, vom crea un al doilea Venus, vom comite un genocid și vom ridica orice barieră morală din calea utilizării unor arme de felul asteroizilor propulsați chiar împotriva Pământului.

Sper să-mi scuzați expresia, domnule, dar încă de la început era un rahat. Pagubele aduse securității omenirii sunt absolut de neimaginat. În acest moment, pare să fie clar că proiectul protomoleculei aflat în desfășurare pe Venus este la curent cu evenimentele care au loc în sistemul jupiterian. Este plauzibil ca eșantioanele de acolo să dețină informații culese prin distrugerea lui *Arboghast.* A spune că lucrul acesta face ca poziția noastră să fie problematică ar însemna să enunțăm un eufemism grosier.

Dacă totul ar fi trecut prin canalele corespunzătoare, nu ne-am fi aflat în această poziție. Având în vedere situația, am făcut tot ce-mi stătea în putere. Coaliția pe care am creat-o între Marte, elemente centuriene și Guvernul legitim al Pământului este gata să acționeze. Însă Națiunile Unite trebuie să se distanțeze de acest plan și să ia imediat măsurile necesare pentru a izola și toci colții fracțiunii din guvern care este autoarea acestei escrocherii mizerabile. Încă o dată, vă rog să-mi scuzați limbajul.

Am trimis o copie a datelor incluse aici amiralilor Souther și Leniki, precum și echipei dumneavoastră care se ocupă de problema venusiană. Este de la sine înțeles că vor fi la dispoziția

dumneavoastră pentru a răspunde la orice întrebare dacă eu nu voi fi disponibilă.

Îmi pare foarte rău că vă pun în această situație, dar trebuie să alegeți o tabără. Și încă repede. Evenimentele de aici au generat propriul efect de undă. Dacă doriți să fiți, din punctul de vedere al istoriei, în tabăra bună, va trebui să vă decideți acum.

„Admițând că există o istorie care să-ți ofere o poziționare corectă”, gândi ea. Căută să mai adauge ceva, un alt argument care ar putea străbate straturile de concrescențe vechi și rigide care înconjurau creierul secretarului general. Nu avea niciunul, iar repetarea acelorași chestii ca pe un cântecel ar fi fost percepută cu siguranță ca o lipsă de respect. Așa că opri înregistrarea, șterse ultimele secunde în care fixa obiectivul cu o privire disperată și trimise mesajul cu toți parametrii de prioritate absolută permiși de criptarea diplomatică.

Omenirea ajunsese, așadar, într-un punct critic. Întreaga civilizație umană, tot ceea ce reușise de la primele picturi rupestre până la ieșirea anevoioasă din puțul gravitațional și descoperirile făcute pentru a ajunge aproape de stele, se reducea la a ști dacă un om al cărui cel mai mare act de glorie fusese acela de a face închisoare pentru că o făcuse pe poetașul va avea curaj să renunțe la Errinwright. Simți cum nava își corecta traiectoria, alunecând ca un ascensor care sare de pe șine. Încercă să se așeze, însă cușeta pe articulații cardanice se mișcă. Dumnezeule, ura să călătorească în spațiu…

— Va merge?

Botanistul stătea în pragul ușii. Era slab ca un țâr, cu un cap ce părea puțin prea mare în raport cu trupul. Nu era construit la fel de ciudat ca un centurian, dar nu putea fi confundat cu cineva ajuns la maturitate în condiții de gravitație normală. Stând acolo și neștiind ce să facă cu mâinile, părea jenat, un pic pierdut și ușor ireal.

— Nu știu, spuse ea. Dacă aș fi fost acolo, totul ar fi mers cum voiam. Mă puteam duce să zdrobesc câteva testicule până vedeau lucrurile în felul meu. Pot face ceva de aici? Poate da, poate nu.

— Totuși, puteți vorbi cu oricine de aici.

— Nu-i același lucru.

Prax dădu din cap și păru să se închidă în sine. În ciuda diferenței de gabarit fizic și de ten, o făcu dintr-odată să se

gândească la Michael-Jon. Îi părea a fi pătruns de același sentiment de detașare, părea să privească lucrurile din afară. Doar că detașarea lui Michael-Jon friza autismul, în timp ce Praxidike Meng era vizibil mai interesat de oamenii din jurul lui.

— Au cumpărat-o pe Nicola, spuse el. Au obligat-o să spună lucruri oribile despre mine și despre Mei.

— Firește că așa au procedat. Este modul lor de lucru. Iar dacă ar vrea, ar obține toate documentele și rapoartele polițienești care să le confirme spusele, antedatate și introduse în toate bazele de date din toate locurile pe unde ați umblat.

— Nu-mi place că oamenii cred că am recurs la astfel de mizerii.

Avasarala încuviință cu un semn din cap, după care ridică din umeri.

— Reputația are rareori legătură cu realitatea. Ți-aș putea înșira o grămadă de așa-numite etaloane de virtute care sunt de fapt creaturi respingătoare, oameni răi, cu suflete infecte. Iar unele dintre cele mai apreciate ființe umane pe care le cunosc te-ar face să ieși din cameră dacă le-aș pronunța numele. Pe ecran, orice persoană pare altfel decât este în realitate, când respiri același aer cu ea.

— Holden, spuse Prax.

— Ei bine, el este excepția.

Botanistul lăsă ochii în jos, apoi îi ridică din nou, părând aproape că-și cere scuze.

— Probabil că Mei a murit, zise el.

— Nu crezi ce spui.

— A trecut mult timp. Chiar dacă ar fi avut cu ei tratamentul, probabil că au transformat-o deja în una dintre aceste… creaturi.

— Încă nu ești convins, insistă ea.

Botanistul se aplecă puțin în față, încruntându-se de parcă tocmai îi fusese prezentată o problemă pe care nu o putea rezolva imediat.

— Spune-mi că nimic nu se opune bombardării satelitului Io. Pot declanșa lansarea într-o clipă a treizeci de focoase nucleare. Tăiem propulsia și lăsăm ca balistica să facă restul. Unele nu vor trece, dar unele vor ajunge la destinație. Dă-mi undă verde în clipa asta și vitrific Io înainte să ajungem acolo.

— Aveți dreptate, spuse el, iar după un moment continuă: De ce nu faceți asta?

— Vrei adevăratul motiv sau justificarea mea?

— Ambele.

— Justificarea este următoarea: nu știu ce există în acel laborator. Nu sunt sigură că monștrii se află numai acolo, iar dacă distrug locul risc să fac praf și pulbere informațiile care mi-ar permite să-i găsesc pe cei care lipsesc. Nu-i cunosc pe toți cei implicați în această afacere și nu am dovezi convingătoare împotriva celor pe care i-am identificat. Indiciile se află probabil pe Io. Mă duc acolo, scap de îndoielile pe care le am cu privire la aceste aspecte și abia după aceea transform laboratorul într-o grămadă de sticlă radioactivă.

— Sunt motive bune.

— Justificări bune. Mi se par foarte convingătoare.

— Dar motivul este că Mei ar putea fi încă în viață.

— Nu sunt ucigașă de copii, spuse Avasarala. Nici chiar atunci când ar trebui s-o fac. Ai fi surprins să afli de câte ori mi-a frânat chestia asta cariera politică. Oamenii mă considerau slabă până când ripostam.

— Ripostați?

— Dacă reușești să-i faci să roșească, vor spune despre tine că ești tare-n fălci, spuse ea. Soțul meu numește chestia asta „masca”.

— Oh, răsuflă Prax. Mulțumesc.

•

Așteptarea era mai rea decât teama de luptă. Corpul ei era dornic să se miște, să scape din scaun și să străbată coridoarele familiare. Desigur, era avidă de acțiune, de mișcare, de înfruntare. Străbătu nava de la un capăt la celălalt, apoi de sus în jos. Trecu în revistă, mental, detaliile legate de oamenii pe care îi întâlnea pe coridoare, detalii adunate din rapoartele serviciilor de informații. Amos Burton, mecanicul. Implicat în mai multe crime, pus sub acuzare, niciodată judecat. Și-a făcut vasectomie în perioada în care erai îndreptățit, din punct de vedere legal, să o soliciți. Naomi Nagata, inginer-șef. Are două masterate. I s-a oferit o bursă integrală pentru un doctorat de specialitate în stația Ceres, pe care însă l-a refuzat. Alex Kamal, pilotul. Șapte arestări pentru beție și tulburarea liniștii publice, pe la douăzeci și ceva de ani. A avut un fiu pe Marte, de care nu

mai știe nimic. James Holden, bărbatul fără secrete. Imbecilul sclipitor care a aruncat sistemul solar în război și care pare în continuare că nu conștientizează câtuși de puțin pagubele ireversibile pe care le-a provocat. Un idealist. Cea mai periculoasă categorie de oameni. Dar și o persoană bună.

Avasarala se întrebă dacă aceste caracteristici aveau cât de cât vreo importanță.

Singurul jucător disponibil pentru discuții fără ca decalajul dintre ei să dea schimbului de păreri un ton complet epistolar era Souther; or, el rămânea probabil în tabăra lui Nguyen și se pregătea să înfrunte navele care o protejau. Însă opțiunile erau limitate.

— Ai aflat ceva? întrebă el prin intermediul terminalului.

— Nu, spuse Avasarala. Nu știu de ce îi ia atât de mult timp nenorocitului de Cap-de-Gumă.

— Îi ceri să-i întoarcă spatele omului în care avea cea mai mare încredere.

— Și cât îi ia ca să se decidă? Când am făcut-o, în cinci minute era gata. I-am spus: „Soren, ești un nemernic. Nu vreau să te mai văd”. Nu poate fi mai complicat de atât.

— Și dacă refuză? întrebă Souther.

Avasarala oftă.

— Atunci te sun din nou și încerc să te conving să treci ca independent.

— Oh, făcu el cu jumătate de zâmbet. Și cum vrei să abordezi problema?

— Probabilitățile de reușită nu prea-mi plac, dar nu se știe niciodată. Pot fi al dracului de convingătoare.

Îi apăru anunțul unui nou mesaj. Arjun.

— Trebuie să plec, spuse ea. Ciulește urechile sau continuă dracului să faci ceea ce faci aici, unde solul nu are nicio însemnătate.

— Ai grijă de tine, Chrisjen, spuse Souther înainte să dispară în fundalul verde al închiderii conexiunii.

Bucătăria era pustie, însă oricând putea să intre cineva. Avasarala își ridică tivul sariului și se duse în cabină. Închise ușa glisantă, după care deschise mesajul.

Arjun era așezat la biroul său în ținută de seară, dar descheiat la guler și la manșete. Parcă tocmai se întorsese de la un cocktail plictisitor. Lumina soarelui se revărsa în spatele lui. Era

deci după-amiază. Trimisese mesajul în timpul după-amiezii. Care probabil nu se încheiase. Atinse ecranul cu un deget și urmă linia umărului său.

— Dacă am înțeles bine mesajul tău, e posibil să nu vii acasă, spuse el.

— Îmi pare rău, se adresă Avasarala ecranului.

— După cum îți poți imagina, ideea mi s-a părut… deprimantă, continuă Arjun și un zâmbet îi lumină chipul, dansând în ochii lui, care, abia acum observa, erau roșii de plâns. Dar ce pot să fac? Eu predau poezie studenților. În această lume nu am nicio putere. Ai avut-o tu întotdeauna. Așa că vreau să-ți ofer asta: nu te gândi la mine. Nu fi distrasă de la ceea ce faci din cauza mea. Iar dacă tu nu…

Se opri pentru a respira adânc.

— Dacă viața transcende moartea, atunci te voi căuta în cealaltă parte. Dacă nu, tot acolo.

Coborî o clipă ochii.

— Te iubesc, Kiki. Te voi iubi mereu, oricât de departe ai fi.

Mesajul se încheie cu aceste cuvinte. Avasarala închise ochii. În jurul ei, nava era ca un sicriu. Micile sunete obișnuite exercitau asupra ei o presiune tot mai mare, până când simți că-i vine să urle. Până când simți nevoia să doarmă. Dădu drumul lacrimilor pentru o clipă. Nu avea ce face. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, iar acum nu-i mai rămăsese decât să mediteze și să-și facă griji.

După o jumătate de oră, terminalul sună din nou, eliberând-o dintr-un vis tulbure. Errinwright. Simți un nod în gât din cauza neliniștii. Apropie degetul pentru a porni înregistrarea, însă gestul îi îngheță. Nu avea chef. Nu voia să se întoarcă în această lume și să-și pună masca împovărătoare. Voia să-l revadă pe Arjun. Să-i audă din nou vocea.

Firește, Arjun știuse ce-și dorea ea. De aceea vorbise în felul acela. Porni mesajul.

Errinwright părea furios. Chiar mai rău, obosit. Îi dispăruse amabilitatea – era un om acru și amenințător:

— Chrisjen, știu că n-ai să înțelegi, dar am făcut tot posibilul să te feresc de probleme, pe tine și pe ai tăi. Nu știi în ce te-ai băgat și ai să dai de belea. Aș fi vrut să ai curajul moral să-mi spui despre toate astea înainte s-o ștergi, ca o adolescentă îndrăgostită, cu James Holden. Sincer să fiu, nu cred să existe

un mod mai radical de a-ți distruge credibilitatea profesională. Te-am trimis la bordul lui *Guanshiyin* pentru a te îndepărta, deoarece știam că lucrurile se vor înrăutăți. Ei bine, s-a întâmplat, doar că te afli în miezul problemelor și nu înțelegi câtuși de puțin care e situația. Din cauza egoismului tău, milioane de oameni riscă să aibă parte de o moarte îngrozitoare. Și faci parte dintre ei. La fel și Arjun. Și fiica ta. Toți sunt în primejdie din cauza ta.

Pe ecran, Errinwright își împreună mâinile, presându-și articulațiile de buza inferioară – imaginea clasică a unui tată care-și mustră copilul.

— Dacă te întorci imediat, poate, și zic poate, voi mai putea să te salvez. Nu cariera ta. Ea este distrusă. Poți să-ți iei adio de la ea. Aici toată lumea crede că lucrezi pentru APE și Marte. Toți cred că ne-ai trădat și nu mai pot face nimic în acest sens. Viața ta și familia ta sunt tot ce mai pot salva. Dar pentru asta trebuie să scapi, fără întârziere, de circul pe care l-ai declanșat, și asta fără întârziere. Timpul e scurt, Chrisjen. Tot ce este important pentru tine se află în balanță, și nu te pot ajuta dacă nu începi să te ajuți tu însăți. Nu în situația actuală. Este ultima ta șansă. Dacă-mi ignori sfatul până la următoarea noastră discuție, în clipa asta, data viitoare când ne vom mai vorbi cineva va fi murit.

Mesajul se încheie, însă îl mai urmări de două ori. Un rânjet animalic îi apăru pe chip.

O găsi pe Bobbie pe puntea de operațiuni, cu Alex, pilotul. Când intră, se opriră din discuție, iar expresia pușcașului era o întrebare implicită. Avasarala ridică un deget și comută sistemul video pe monitoarele navei. Errinwright reveni la viață. Pe ecranele mari, îi vedea porii pielii și firele de păr din sprâncene. În timp ce vorbea, Avasarala îi văzu pe Alex și pe Bobbie întunecându-se la față și înclinându-se abia perceptibil spre ecran, ca niște jucători de poker la sfârșitul unei mize foarte mari.

— Ei bine, spuse Bobbie, ce facem?

— Deschidem dracului șampania, spuse Avasarala. Ce ne-a spus? Mesajul nu conține nimic. Errinwright se învârte în jurul cuvintelor ca și cum sunt pline de spini otrăviți. Și ce are de oferit? Amenințări. Nimeni nu amenință în halul ăsta.

— Stați puțin, zise Alex. E un semn bun?

— Excelent, spuse Avasarala.

Un mic detaliu se contură dintr-odată în puzzle-ul ei mental și Avasarala izbucni în râs, înjurând în același timp.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— „Dacă viața transcende moartea, atunci te voi căuta în cealaltă parte. Dacă nu, tot acolo”, spuse ea. E un haiku nenorocit. Omul ăsta are mintea cu o singură șină, iar un tren merge pe ea. Poezie. Salvați-mă de poezie!

Nu înțelegeau, însă nu era nevoie. Adevăratul mesaj a ajuns cinci ore mai târziu. A fost transmis pe un canal public de știri, emis de secretarul general Esteban Sorrento-Gillis. Bătrânul avea un talent deosebit să-și facă apariția într-un mod deopotrivă sobru și energic. Dacă nu ar fi fost o somitate a celui mai mare organism de guvernare din istoria omenirii, ar fi fost un dezastru pentru promovarea băuturilor dietetice.

Întregul echipaj era acum prezent – Amos, Naomi, Holden, Alex. Chiar și Prax era de față. Se îngrămădiseră pe puntea de operațiuni, iar respirațiile lor combinate puneau la încercare reciclatoarele și dădeau locului aspectul unui grajd de animale. Toate privirile erau ațintite spre ecranul unde secretarul general tocmai se așezase în spatele pupitrului.

— Mă aflu aici în această seară pentru a vă anunța constituirea imediată a unei comisii de anchetă. Au fost lansate acuzații potrivit cărora unii membri ai organelor guvernamentale ale Națiunilor Unite și din cadrul forțelor armate au avut inițiative neautorizate, poate chiar ilegale, pentru încheierea unor acorduri secrete cu întreprinzători privați. Dacă acuzațiile sunt adevărate, vor trebui abordate în cel mai adecvat mod. Dacă însă se vor dovedi false, vor trebui spulberate, iar cei care au lansat minciunile vor trebui trași la răspundere. Nu este nevoie să vă reamintesc toți anii pe care i-am petrecut ca prizonier politic.

— Oh, să-mi trag una! exclamă Avasarala bătând din palme de încântare. Discursul său este pentru cei care nu îl cunosc. În acest moment, individul trebuie să strângă din buci atât de tare, încât ar putea curba spațiul.

— Mi-am dedicat mandatul de secretar general eradicării corupției, iar câtă vreme voi ocupa această funcție voi căuta să mă achit de sarcina pe care mi-am asumat-o. Lumea noastră și sistemul solar în care viețuim toți trebuie să aibă siguranța că

Națiunile Unite onorează valorile etice, morale și spirituale care ne reunesc ca specie.

Esteban Sorrento-Gillis salută dând din cap, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă sub potopul de întrebări care rămâneau fără răspuns, iar comentatorii preluară legătura, vorbind în același timp pentru a expune toate opiniile din spectrul politic.

— Bine, spuse Holden, dar a zis ceva până la urmă?

— A spus că Errinwright este terminat, răspunse Avasarala. Dacă ar mai fi avut cât de cât influență, această declarație nu ar fi fost făcută niciodată. La naiba, cât de rău îmi pare că nu am fost acolo…

Errinwright era debarcat. Nu mai rămăseseră decât Nguyen, Mao, Strickland – sau cum l-o fi chemând în realitate – războinicii lor protomoleculari aflați pe jumătate sub control și amenințarea tot mai mare de pe Venus. Bătrâna doamnă răsuflă zgomotos, făcând să-i vibreze gâtul și nasul.

— Doamnelor și domnilor, spuse ea, tocmai am rezolvat cea mai mică dintre problemele noastre.

CAPITOLUL 46

Bobbie

Una dintre cele mai vii amintiri ale lui Bobbie era ziua în care primise ordin să se prezinte la centrul de formare al Corpului 2 Expediționar al Forțelor Speciale. Unitatea Recon. Elita pentru un infanterist al armatei marțiene. Pe câmpul de instrucție al noilor recruți fuseseră încredințați unui sergent din unitatea de recunoaștere. Acesta se prezentase într-un echipament blindat roșu-strălucitor și le făcuse o demonstrație a utilizării lui în diferite situații tactice. Apoi le spusese că numai primii patru din grupa lor vor fi transferați la centrul Forțelor Speciale, pe pantele vulcanului Hecates Tholus. Acolo, norocoșii aveau să învețe să poarte armura și să se alăture celei mai redutabile unități de luptă din sistemul solar.

Bobbie decisese că se va număra printre cei aleși.

Hotărâtă să fie selecționată printre cei patru, se aruncase cu înverșunare în încercările antrenamentului, implicându-se din toate puterile. Ceea ce, la finalul instrucției, s-a dovedit a fi prea mult. Nu numai că a fost selecționată, dar a terminat și pe primul loc, având un avans jenant față de camarazi. Apoi a primit în scris ordinul oficial prin care i se cerea să se prezinte la baza Hecate pentru a urma cursurile de formare a unităților speciale de recunoaștere, iar ceea ce a urmat a meritat toate eforturile depuse. Și-a sunat tatăl și s-a descărcat strigând timp de două minute. Când în sfârșit a reușit să se calmeze suficient de mult pentru a-i împărtăși motivul entuziasmului ei debordant, a fost rândul bătrânului să strige de bucurie. „Acum ești una dintre cei mai buni, draga mea”, i-a spus el în cele din urmă, iar căldura pe care o insuflaseră acele cuvinte în inima ei nu a dispărut nicicând.

Nici măcar astăzi, când stătea pe această punte metalică gri, în atelierul unsuros din sala mașinilor, la bordul unei nave de război marțiene furate. Nici chiar atunci când camarazii ei de arme au fost rupți în bucăți împrăștiate pe suprafața înghețată a lui Ganymede. Chiar și cu statutul ei militar incert și loialitatea

față de națiune pusă în mod firesc sub semnul întrebării. Chiar și în aceste condiții, ecoul acelui „acum ești una dintre cei mai buni, draga mea” o făcea întotdeauna să zâmbească. Fu ispitită să-l sune pe tatăl ei și să-i spună ce s-a întâmplat. Fuseseră mereu foarte apropiați. Și în timp ce niciunul dintre frații ei nu-și urmase tatăl în alegerea carierei militare, ea pornise pe acest drum, ceea ce întărise și mai mult legătura dintre ei. Era convinsă că ar înțelege prețul pe care ea îl plătea întorcând spatele la tot ceea ce considera sacru pentru a-și răzbuna detașamentul.

Și avea puternica presimțire că nu-l va mai vedea niciodată.

Deși ajungeau la Jupiter cu jumătate din flota Națiunilor Unite pe urmele lor, dacă amiralul Nguyen și acele zece sau mai multe nave aflate sub comanda lui nu-i ștergeau imediat de pe cer, și chiar dacă reușeau să stopeze ceea ce se întâmpla pe orbita lui Io păstrând-o intactă pe *Rosinanta,* Holden voia în continuare să asolizeze și să o salveze pe fiica lui Prax.

Iar monștrii se aflau probabil acolo.

Bobbie era convinsă de asta pe cât de sigură fusese de orice i se întâmplase în viață. Visa în fiecare noapte că se confrunta din nou cu această amenințare. Creatura curbându-și degetele lungi și ațintindu-și asupra ei ochii prea mari de un albastru-strălucitor, gata să termine ceea ce începuse în urmă cu câteva luni pe Ganymede. În vis, îndrepta o armă care-i țâșnea din mână și începea să tragă în timp ce creatura se năpustea asupra ei, cu filamente negre arahnoide ieșind din rănile produse de gloanțe care se închideau ca o apă. Se trezea întotdeauna înainte ca monstrul să se arunce peste ea, însă știa cum se va termina visul: cu trupul ei inert părăsit pe suprafața înghețată. Și mai știa că atunci când, pe Io, Holden își va duce echipa în laboratoarele în care erau concepuți monștrii, ea îi va însoți. Scena zămislită de coșmarul ei va deveni realitate. Era la fel de sigură de ceea ce se va întâmpla ca de dragostea tatălui ei. Și era pregătită.

Piesele armurii lui Bobbie erau împrăștiate pe podea. În cele câteva săptămâni cât avea să mai dureze călătoria spre Io, avea timp să o dezasambleze complet și să o monteze la loc. Atelierul din *Rosinanta* era foarte bine echipat cu instrumente de origine marțiană. Era locul ideal. Echipamentul ei fusese folosit foarte mult, fără a mai fi întreținut, dar trebuia să recunoască sincer că

distragerea aceea o ajuta. Un costum de recunoaștere marțian constituia un ansamblu mecanic extraordinar de complex, aflat într-o perfectă osmoză tehnică cu soldatul care-l purta. Demontarea și reasamblarea lui nu erau deloc plictisitoare. Ambele operațiuni necesitau o concentrare maximă. Timpul dedicat acestor sarcini o îndepărta de imaginea monstrului care o aștepta pe Io ca s-o ucidă.

Din păcate, această preocupare se încheia. Bobbie își terminase activitatea de întreținere, după care localiză o crăpătură în minuscula valvă ce provoca o scurgere de lichid lentă, dar persistentă, în dispozitivul de acționare a genunchiului. Era timpul să treacă la asamblare. Operațiunea căpătase aspectul unui ritual. O ultimă purificare înainte de a merge să-și întâlnească moartea pe câmpul de luptă.

„Am văzut prea multe filme de Kurosawa”, gândi ea, dar nu putu să renunțe complet la idee. Astfel de imagini erau o modalitate plăcută de a transforma angoasa și perspectiva suicidară în noțiuni de onoare și de sacrificiu pline de noblețe.

Luă platoșa reconstituită și, cu grijă, o șterse cu o cârpă umedă pentru a îndepărta ultimele urme de praf și pete de ulei. În aer plutea un miros de metal și lubrifiant. Și în timp ce monta platoșa pe restul cadrului, cu suprafața sa emailată presărată cu mii de zgârieturi, adâncituri și umflături, încetă să mai lupte împotriva dorinței de a-și ritualiza sarcina, lăsând pur și simplu lucrurile să meargă de la sine. Cine știe, poate că-și asambla lințoliul. În funcție de rezultatul bătăliei finale, tot acest ansamblu de cauciuc, ceramică și aliaj metalic îi putea primi rămășițele pentru veșnicie.

O întoarse și începu să lucreze la partea dorsală. Un canal lung ce străbătea emailul stătea mărturie pentru violența cu care alunecase pe gheața de pe Ganymede când monstrul se autodistrusese pe jumătate în fața ei. Luă o cheie, apoi o puse la loc și bătu podeaua cu degetele pliate.

De ce?

De ce se detonase monstrul chiar în momentul acela? Își aminti cum începuse să se metamorfozeze, când noi membre îi țâșneau din corp în timp ce se uita la ea. Dacă Prax avea dreptate, era momentul în care eșuaseră sistemele de constrângere instalate de oamenii de știință ai lui Mao. Și reglaseră încărcătura explozivă astfel încât creatura să o

detoneze în caz că le-ar fi scăpat de sub control. Dar asta rezolva enigma doar parțial. De ce controlul asupra fiziologiei creaturii se pierduse chiar atunci? Potrivit lui Prax, procesele de regenerare constituiau domeniul în care sistemele de constrângere erau cel mai expuse riscului unui eșec catastrofal. Și detașamentul ei ciuruise creatura cu o ploaie de proiectile când le atacase liniile. Impactul împușcăturilor nu părea, pe moment, să fi avut niciun efect, însă fiecare rană constituia un vârf de activitate în interiorul celulelor sale, sau ceea ce ținea locul celulelor monstrului când acesta se regenera, existând riscul ca întregul organism să scape de sub controlul uman.

Soluția se afla probabil acolo. „Nu încerca să ucizi monstrul. Doar distruge-l suficient de mult încât programul să înceapă s-o ia razna și să se declanșeze mecanismul de autodistrugere". Bobbie nici măcar nu trebuia să supraviețuiască, ci doar să reziste atât timp cât putea provoca distrugeri care să depășească puterea de regenerare a creaturii.

Puse deoparte segmentul de armură la care lucra și luă casca. Memoria integrată a echipamentului păstrase înregistrarea camerei cuplate la arma sa, cu secvența înfruntării creaturii. Nu o mai văzuse de când Avasarala o prezentase echipajului din *Rosi.* Ea nu fusese în stare.

Se ridică în picioare și apăsă butonul de comunicații de pe panoul din perete.

— Hei, Naomi, ești la operațiuni?

— Da, răspunse Naomi după câteva secunde. Ai nevoie de ceva, sergent?

— Crezi că *Rosi* s-ar putea conecta la casca mea? Are radio, dar refuză orice conexiune civilă. Și cum este una dintre navele noastre, mi-am zis că a fost probabil echipată cu coduri și chei.

Urmă o tăcere îndelungată, așa că Bobbie puse casca pe un banc de lucru și așteptă.

— Văd un nod de legătură radio pe care *Rosi* îl apelează ca „MCR MR Goliath III 24397A15".

— Eu sunt, confirmă Bobbie. Poți transfera controlul acestui nod de legătură la panoul din atelier?

— S-a făcut, spuse Naomi o clipă mai târziu.

— Mulțumesc, spuse Bobbie și întrerupse comunicarea.

Nu-i trebui mult să se familiarizeze cu software-ul video folosit de armata marțiană și să convingă sistemul să utilizeze

algoritmi depășiți pentru decomprimarea datelor. După câteva încercări, înregistrarea luptei sale de pe Ganymede apăru pe ecran. Făcu setările pentru derularea în buclă și se așeză pe podea, în mijlocul elementelor echipamentului ei.

Termină de fixat partea din spate a armurii și începu să monteze unitatea energetică toracică la sistemul hidraulic central pe parcursul primei vizionări. Încercă să blocheze orice reacție în fața imaginilor, să nu le atașeze nicio semnificație, nici măcar să le considere un soi de puzzle care ar trebui asamblat. Se concentră asupra echipamentului ei și-și lăsă subconștientul să decanteze datele care se derulau pe ecran.

Semidistragerea atenției îi provocă repetarea unor sarcini, dar nu era o problemă. Nu era câtuși de puțin presată de timp. În cele din urmă, conectă unitatea de energie și motoarele principale. Leduri verzi se aprinseră pe terminalul portabil pe care-l conectase la unitatea centrală a echipamentului. Pe ecranul mural din apropierea căștii, un soldat al Națiunilor Unite era propulsat spre ea pe suprafața lui Ganymede. Resimți o tresărire haotică de imagini neclare, când avu un decalaj brusc. Apoi imaginea se stabiliză, iar pușcașul și prietenul ei Tev Hillman dispărură.

Bobbie luă un braț asamblat și începu să-l atașeze la trunchi. Monstrul apucase un soldat echipat ca ea și-l aruncase departe cu destulă forță ca să-l ucidă pe loc. Nu te puteai apăra împotriva unei forțe atât de mari, ci doar să te eschivezi. Se concentră pe elementele de fixare a brațului.

Când ridică din nou ochii asupra ecranului, înregistrarea se derula din nou. Monstrul se năpusti pe suprafața de gheață în urmărirea soldaților Națiunilor Unite și-l ucise pe unul dintre ei. Bobbie din înregistrarea video începu să tragă, imitată de întregul ei detașament.

Creatura fusese rapidă. Dar când trupele Națiunilor Unite se împrăștiară dintr-odată pentru a degaja o linie de foc pentru marțieni, creatura nu reacționă imediat. „Poate că este rapidă în linie dreaptă, însă nu și când vine vorba de deplasarea laterală. Detaliul ar putea fi important”, își spuse Bobbie. Înregistrarea video ajunse din nou la soldatul Națiunilor Unite aruncat ca un proiectil asupra lui Hillman. Creatura reacționa la focurile de armă, la răni, dar nimic nu o încetinea. Bobbie își aminti de înregistrarea în care Holden și Amos se confruntau cu creatura

în cala din *Rosinanta.* Aproape că nu-i băgase în seamă până în momentul în care Amos începuse să tragă în ea. Abia în clipa aceea se dezlănțuise.

Însă primul monstru atacase postul militar al Națiunilor Unite. Prin urmare, cel puțin într-o anumită măsură, o astfel de arătare se putea supune unor comenzi. De îndată ce nu avea instrucțiuni, părea să cadă într-o stare de neputință sau încerca să-și sporească energia și să anihileze măsurile de constrângere. În această etapă, ignora aproape totul, cu excepția hranei și a violenței. Cu prima ocazie când avea să întâlnească o astfel de creatură, Bobbie ar putea încerca să-și aleagă propriul teren și să o atragă acolo unde va crede de cuviință. Un alt element util.

Termină de făcut racordările dintre braț și umăr și efectuă câteva teste de funcționalitate. Ledurile verzi se aprinseră. Chiar dacă nu prea știa pentru cine lucra, sergentul nu uitase cum să-și facă treaba.

Pe ecran, monstrul îl atacă pe imensul *Yojimbo* mecanic și smulse dintr-o mișcare trapa pilotului. Acesta din urmă, Sa’id, fu aruncat din carlingă și făcut bucăți. Exista o anumită logică. În condițiile unei combinații de forță extraordinară și de imunitate aproape desăvârșită în fața proiectilelor, năpustirea direct spre inamic și ruperea lui în două formau o strategie foarte eficientă. Aruncarea de obiecte grele cu viteze mortale era asociată cu forța. Iar energia cinetică era imparabilă. O armură putea devia gloanțe sau raze laser, putea ajuta la atenuarea unor impacturi, dar nimeni nu crease vreodată o armură capabilă să neutralizeze energia cinetică transmisă de o masă enormă care se deplasează cu viteză mare. Cel puțin nu un echipament pe care să-l poată purta o ființă umană. Un coș de gunoi aflat în mâinile cuiva destul de puternic ar fi mai periculos decât o armă de foc.

Așadar, în momentul în care trecea la atac, monstrul se năpustea asupra inamicului și-l dobora la pământ, ceea ce punea capăt rapid confruntării. Dacă n-o putea face, încerca să arunce obiecte grele spre adversar. Creatura ascunsă în cală aproape că-l ucisese pe Jim Holden aruncând spre el o ladă imensă. Din păcate, armura lui Bobbie prezenta aceleași neajunsuri fizice de care sufereau și monștrii. Echipamentul ei o ajuta să fie foarte rapidă, însă nu-i facilita deplasarea laterală.

Nici gheparzii sau caii nu au sorți de izbândă dacă se deplasează în lateral. Și ea era în mod sigur puternică în armura ei, dar nu pe măsura creaturii. În schimb, armamentul îi conferea un avantaj real, deoarece se putea îndepărta de monstru alergând și trăgând în același timp asupra lui. Pe de altă parte, creatura nu putea arunca un obiect greu spre adversarul ei decât dacă se oprea, asigurându-și astfel echilibrul. Putea fi înzestrată cu o forță fenomenală, însă nu avea decât greutatea ei, iar Newton avusese deja rezerve cu privire la un obiect ușor care aruncă unul greu.

În răstimpul în care finaliză asamblarea costumului, Bobbie vizionă înregistrarea de mai bine de o sută de ori, iar aspectul tactic al confruntării începu să prindă contur în mintea ei. În timpul antrenamentelor sale în lupta corp la corp reușise să-i doboare pe cei mai mulți dintre adversari. Însă luptătorii mici și iuți care stăpâneau arta eschivei și a loviturii îi creau multe probleme. Așa ar trebui să se comporte în confruntarea cu monstrul – să lovească și să alerge, să fie mereu în mișcare. Chiar și adoptând această tactică, tot ar avea nevoie de mult noroc, deoarece creatura era dintr-o categorie cu mult superioară celei din care făcea ea parte, iar monstrul putea lovi decisiv cu o singură mișcare. N-avea niciun dubiu.

Celălalt avantaj al ei îl constituia faptul că nu trebuia neapărat să-și doboare inamicul, doar să-i provoace suficiente răni pentru a-i declanșa mecanismul de autodistrugere. Și în vreme ce se strecură în armura verificată complet și-și închise corpul înăuntru, fu aproape sigură că se putea descurca.

•

Bobbie gândea că noile sale asigurări cu privire la lupta ce o aștepta o vor ajuta să-și găsească în sfârșit somnul, dar după trei ore în care se zvârcoli în cușeta ei renunță să mai doarmă. Ceva o frământa în subconștient. Încercă să-și găsească *bushido*-ul[5], dar prea multe întrebări rămâneau fără răspuns. Ceva încă nu-i dădea voie să-și găsească odihna.

Își puse un halat de baie plușat pe care-l furase din *Guanshiyin* și luă scara-elevator pentru a ajunge pe puntea de operațiuni. Era la al treilea cart, iar nava era pustie. Holden și Naomi împărțeau aceeași cabină, iar Bobbie simți invidie față de această intimitate umană. Un punct solid de ancorare în această

---

[5] *Bushido*: codul moral al samurailor (n.r.).

mare instabilă de incertitudini. Avasarala se încuiase în cabină, unde probabil trimitea mesaje spre Pământ. Alex mai mult ca sigur dormea și pentru o clipă se gândi să-l trezească. Îi plăcea de pilotul acela sociabil. Era sincer, cum nu mai văzuse să fie mulți oameni de când ieșise din serviciul activ. Își dădea însă seama că, trezind un bărbat la ora trei dimineața, în timp ce ea era acoperită doar de un halat de baie, chiar și numai intenția de a purta o discuție ar fi fost înțeleasă greșit. Așa că, în loc să explice că pur și simplu simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva, traversă puntea echipajului fără să se oprească.

Amos era așezat la unul dintre posturile de pe puntea de operațiuni, cu spatele la ea, unde asigura ultimul cart. Pentru a nu-l lua prin surprindere, își drese glasul. Cum nu se mișcă și nu avu nicio reacție, se îndreptă spre postul de comunicații. Uitându-se din nou la el, văzu că avea ochii închiși și respirația profundă, regulată. Într-o navă a Flotei Republicii Marțiene, dacă erai prins dormind în post te alegeai cel puțin cu o mustrare aspră din partea căpitanului. Se părea că, de când ieșise din marină, Holden era mai îngăduitor cu actele de indisciplină.

Bobbie deschise comunicațiile și găsi cel mai apropiat releu pentru trafic cu fascicul îngust. Îl sună mai întâi pe tatăl ei:

— Bună, tati. Nu sunt sigură dacă ar trebui să încerci să-mi răspunzi. Situația de aici este destul de instabilă și evoluează foarte repede. Dar poate că ai să auzi multe mizerii în următoarele câteva zile. Unele poate despre mine. Vreau doar să știți că vă iubesc, și iubesc Marte. Prin tot ce am făcut am încercat să vă apăr pe voi și să-mi apăr căminul. Poate că mi-am pierdut puțin calea, pentru că lucrurile s-au complicat și sunt greu de descâlcit. Dar cred că acum știu clar ce trebuie să fac. Vă iubesc, pe tine și pe mama. Și spune-le băieților să nu le fie teamă. Înainte să întrerupă înregistrarea, întinse mâna și atinse ecranul: Pa, tati.

Trimise mesajul, însă avea în continuare un sentiment de neîmplinire. În afară de familia ei, toate persoanele care încercaseră să o ajute în ultimele trei luni se aflau în aceeași navă cu ea, așa că nu avea sens.

Ba nu. Avea, firește, unul. Pentru că nu toți se aflau la bordul acestei nave.

Bobbie tastă din memorie încă un număr și spuse:

— Bună, căpitane Martens. Sunt eu. Cred că știu ce încercai să mă ajuți să înțeleg. Atunci nu eram pregătită pentru asta, dar m-a obsedat. Deci n-ai pierdut timpul degeaba. Acum înțeleg. Știu că nu a fost vina mea. Știu că pur și simplu m-am aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Iar acum mă întorc de unde am pornit pentru că am înțeles. Fără furie, durere sau sentiment de vinovăție. Doar datoria mea de a încheia această luptă.

Simți o ușurare în piept când apăsă tasta de trimitere a mesajului. Totul devenise coerent, iar acum putea să meargă pe Io și să facă ceea ce trebuia, fără nici cel mai mic regret. Scoase un oftat lung și se întinse pe cușeta de accelerație. Dintr-odată se simți epuizată. Ca și cum ar fi putut dormi o săptămână întreagă. Se întrebă dacă s-ar supăra cineva în cazul în care ar rămâne prăbușită aici, pe puntea de operațiuni, în loc să facă tot drumul înapoi cu liftul.

•

Nu-și amintea să fi ațipit, dar era acolo, întinsă pe cușeta de accelerație de la postul de comunicații, cu o mică pată de salivă lângă cap. Spre ușurarea ei, observă că halatul nu părea să i se fi desfăcut, așa că cel puțin nu le oferise un spectacol al feselor goale celor care trecuseră pe acolo.

— Pușcaș! zise Holden pe un ton din care se ghicea că nu era prima dată când o striga.

Era aplecat asupra ei, cu un aer îngrijorat.

— Scuză-mă, scuză-mă, spuse ea ridicându-se și strângându-și halatul în jurul taliei. A trebuit să trimit câteva mesaje azi-noapte. Probabil că am fost mai obosită decât am crezut.

— Așa s-ar părea, spuse Holden. Nicio problemă. Dormi unde vrei.

— Bine, spuse Bobbie îndreptându-se spre scara echipajului. Cobor să fac un duș și o să încerc să redevin o ființă umană.

Holden dădu din cap, urmărind-o cu un zâmbet ciudat.

— În regulă. După ce te îmbraci, ne vedem în atelierul din sala mașinilor.

— Am înțeles, spuse ea, după care coborî scara.

După un duș indecent de lung și după ce îmbrăcă ținuta de serviciu în roșu și gri, luă o ceașcă de cafea din bucătărie și coborî în atelierul din sala mașinilor. Holden era deja acolo. O ladă de dimensiunea unei cutii de chitară se afla pe unul dintre

bancurile de lucru, iar o alta mai mare, pătrată, se afla pe punte, la picioarele lui. Când intră, el bătea darabana pe lada de pe bancul de lucru.

— Asta e pentru tine. Când ai urcat la bord, am văzut că părea să-ți lipsească.

După o clipă de ezitare, Bobbie se apropie și deschise lada. Înăuntru era o mitralieră Gatling de 2 mm cu trei țevi și declanșator electric, modelul căruia pușcașii marini îi spuneau Thunderbolt Mark V. Arma era nouă, strălucitoare, și se potrivea perfect cu echipamentul ei de luptă.

— Uluitor, spuse ea după ce-și mai veni în fire. Dar fără muniție nu-i decât o bâtă incomodă.

Holden lovi cu piciorul lada de pe podea.

— Cinci mii de proiectile de 2 mm fără tub. De tip incendiar.

— Incendiar?

— Ai uitat, dar și eu am văzut monstrul de aproape. Perforantele de armură nu sunt eficiente. Ba mai mult, reduc deteriorarea țesutului moale. Dar de vreme ce laboratorul a dotat creaturile cu bombe incendiare, am dedus că nu sunt rezistente la foc.

Bobbie scoase arma grea din ladă și o puse pe podea, alături de echipamentul ei de luptă recent asamblat.

— Oh, *la naiba,* da…

CAPITOLUL 47

Holden

Holden se afla la consola de comandă a luptei de pe puntea de operațiuni și se uita la Ragnarok cum se pregătește. Amiralul Souther, în privința căruia Avasarala le dăduse tuturor asigurări că era unul dintre băieții buni, se alăturase cu navele sale micii flote marțiene, care se mărea în timp ce se îndrepta spre Io. Cele douăsprezece nave ale amiralului Nguyen îi așteptau pe orbita satelitului. Alte nave marțiene și ale Națiunilor Unite veneau în grabă dinspre Saturn și Centură. Când vor fi ajuns cu toții acolo, în zona de conflict aveau să se afle aproximativ treizeci și cinci de nave grele, plus zeci de interceptoare și corvete mai mici, ca *Rosinanta.*

Trei duzini de nave grele. Holden încercă să-și amintească dacă mai fusese văzută vreodată o flotă de intervenție de o asemenea amploare, dar nu-și amintea de o astfel de situație. Punând la socoteală navele-amiral ale lui Nguyen și Souther, aveau să fie patru cuirasate ale Națiunilor Unite din clasa Truman, trei nave de luptă marțiene din clasa Donnager, fiecare dintre ele putând depopula o întreagă planetă. În rest, crucișătoare și distrugătoare cu mai puțin armament decât celelalte, dar suficient pentru a o vaporiza pe *Rosi.* Ceea ce, sincer vorbind, îl îngrijora cel mai mult pe Holden.

Teoretic, echipa lui avea cele mai multe nave. Cu navele lui Souther și forțele marțiene, depășeau contingentul lui Nguyen în proporție de doi la unu. Însă câți dintre pământeni aveau să fie dispuși să tragă asupra semenilor lor ca urmare a unui ordin dat de un amiral și de un politician renegat? Era foarte posibil ca, în cazul în care se deschidea focul, multe dintre navele Națiunilor Unite să se confrunte cu avarii inexplicabile ale sistemelor de comunicații, așteptând să vadă cum evoluează lucrurile. Și acesta nu era cel mai rău scenariu. Cel mai rău ar fi fost ca o parte din navele lui Souther să treacă în tabăra adversă când marțienii vor începe să-i ucidă pe pământeni. Lupta se putea transforma într-o confruntare în care numeroși oameni și-ar

îndrepta armele unul împotriva celuilalt, fără ca nimeni să știe în cine să aibă încredere.

Totul se putea transforma într-o baie de sânge.

— Avem de două ori mai multe nave, spuse Avasarala de la locul ei permanent de observare de la postul de comunicații.

Holden vru să obiecteze, dar se răzgândi. În definitiv, nu ar fi contat. Avasarala avea să creadă ceea ce voia. Avea nevoie să creadă că toate eforturile ei nu fuseseră în zadar, că aveau să plătească atunci când flota va ajunge, iar clovnul acela de Nguyen se va preda în fața forței sale evident superioare. De fapt, versiunea ei nu era mai mult sau mai puțin fantezistă decât a lui. Nimeni nu putea avea o certitudine decât atunci când toți vor ști sigur cum stau lucrurile.

— Cât timp mai avem? întrebă ea, după care sorbi din cafeaua slabă pe care o prefera acum în locul ceaiului.

Holden se gândise ca toate informațiile legate de navigarea lui *Rosi* să fie disponibile la orice consolă, însă renunțase. Avasarala nu voia să-i arate cum să găsească ceea ce-și dorea. Voia să-i spună el. Nu era obișnuită să apese ea însăși butoanele. În mintea ei, era situată deasupra lui din punct de vedere ierarhic. Holden se întrebă cum ar arăta de fapt lanțul de comandă în această situație. De câți căpitani ilegitimi de nave furate ar fi fost nevoie pentru a egala un oficial de rang înalt al Națiunilor Unite căzut în dizgrație? Problema ar fi pus în dificultate un tribunal pentru câteva zeci de ani.

Pe de altă parte, nu era corect față de Avasarala. De fapt, ea nu voia câtuși de puțin să-l facă să-i asculte ordinele. Se afla într-o situație pentru care nu fusese deloc pregătită, devenind persoana cel mai puțin utilă, în timp ce încerca să exercite un oarecare control. Căuta să remodeleze spațiul din jur pentru a se potrivi cu imaginea mentală pe care o avea despre sine.

Sau poate simțea pur și simplu nevoia să audă o voce.

— Optsprezece ore, spuse Holden. Cele mai multe dintre navele care nu fac parte din flota noastră vor ajunge acolo mai devreme. Iar pe cele care nu-și vor face apariția decât după încetarea luptei le putem ignora.

— Optsprezece ore, spuse Avasarala. Se simțea în vocea ei un amestec de admirație și teamă. Spațiul este într-adevăr al dracului de mare. Vechea poveste.

El avusese dreptate. Avasarala voia doar să vorbească, așa că o lăsă.

— Ce poveste?

— A imperiului. Fiecare imperiu se extinde până în punctul în care nu mai are control asupra teritoriilor sale. Am început să ne luptăm pentru cele mai bune ramuri ale unui copac. Apoi ne-am dat jos și ne-am luptat pentru câțiva kilometri pătrați de copaci. Apoi cineva a început să încalece cai și s-a ajuns la imperii de sute, mii de kilometri pătrați. Corăbiile au permis extinderea imperiului dincolo de mări și oceane. Propulsia Epstein ne-a înlesnit atingerea planetelor exterioare…

Făcu o pauză și începu să tasteze ceva la consola de comunicații. Nu spuse cui trimitea mesaje, iar Holden nu întrebă. După ce termină, spuse:

— Dar povestea este întotdeauna aceeași. Indiferent cât de perfecționată este tehnologia pe care o deții, la un moment dat vei cuceri teritorii pe care nu le poți controla.

— Vă referiți la planetele exterioare?

— Nu neapărat, spuse ea cu o voce tot mai blândă și gânditoare. Mă refer la conceptul ăsta nenorocit de imperiu. Britanicii nu au putut păstra India sau America de Nord dintr-un motiv simplu: de ce ar trebui oamenii să se supună unui împărat aflat la șase mii de kilometri depărtare?

Holden reglă duza de circulație a aerului de la consola sa, direcționând-o spre fața lui. Aerul rece mirosea vag a ozon și ulei.

— Logistica pune întotdeauna probleme.

— Serios? Dacă trebuie să faci un drum periculos de șase mii de kilometri peste Atlantic pentru a înfrunta niște coloniști, le oferi dușmanilor tăi de acasă un avantaj al naibii de mare.

— Cel puțin noi, pământenii, am înțeles asta înainte de a intra în conflict cu Marte, spuse Holden. Distanțele sunt și mai mari. Iar uneori ne stă în cale Soarele.

— Unii nu ne-au iertat niciodată pentru că nu i-am umilit pe marțieni când am avut ocazia, spuse Avasarala. Eu lucrez pentru câțiva dintre ei. Idioți nenorociți…

— Credeam că morala poveștii dumneavoastră este că astfel de oameni pierd întotdeauna în cele din urmă.

— Nu acești oameni sunt adevărata problemă, spuse ea ridicându-se în picioare și îndreptându-se încet spre scara

echipajului. Venus ar putea adăposti porțiunea avansată a primului imperiu a cărui putere de control este pe măsura întinderii sale. Iar nenorocita asta de protomoleculă a dovedit cât de mici suntem, niște conducători de provincie. Suntem pe cale să ne vindem sistemul solar deoarece am crezut că putem construi astroporturi din bambus pentru a atrage mărfuri de peste tot.

— Mergeți să vă odihniți, îi spuse Holden în timp ce ea chema scara-elevator. Vom învinge imperiile unul câte unul.

— Poate, spuse Avasarala în timp ce dispăru din raza lui vizuală, iar trapa punții se închise cu zgomot în urma ei.

•

— De ce nu trage nimeni? întrebă Prax.

Ajunsese pe puntea de operațiuni în urma lui Naomi, ca un copil pierdut. Acum stătea pe una dintre numeroasele cușete de accelerație neocupate. Se uita la monitorul mare, cu un amestec de teamă și de fascinație.

Marele ecran tactic afișa o harababură de puncte roșii și verzi reprezentând cele trei duzini de nave grele staționate pe orbită în jurul lui Io. Sistemele din Rosi marcau cu verde navele pământenilor, iar cu roșu pe cele ale marțienilor, creându-se o înșelătoare impresie de simplitate, când de fapt situația era mult mai complexă. Holden știa că identificarea prietenilor sau a inamicilor avea să constituie o problemă greu de rezolvat dacă cineva deschidea focul.

Deocamdată, diferitele nave pluteau liniștite deasupra satelitului, enorma lor amenințare fiind doar sugerată. Lui Holden îi aminteau de crocodilii pe care, copil fiind, îi văzuse la grădina zoologică. Impunători, blindați, înarmați cu dinți, dar plutind la suprafața apei ca niște statui. Nici măcar ochii nu le clipeau. Când li se arunca hrana, țâșneau din apă cu o viteză înspăimântătoare.

„Așteptăm pur și simplu ca o picătură de sânge să atingă suprafața apei”.

— De ce nu trage nimeni? repetă Prax.

— Hei, doctore, zise Amos. Era întins pe una dintre cușetele de accelerație de lângă Prax și emana o stare de liniște deplină pe care și Holden și-ar fi dorit să o resimtă. Îți amintești, pe Ganymede, când eram față în față cu indivizii aceia înarmați, și nimeni nu a tras până nu te-ai hotărât să-ți armezi pistolul?

Prax se albi. Holden își dădu seama că se gândise la rezultatul sângeros al acelei lupte.

— Da, spuse Prax, îmi amintesc.

— E la fel ca atunci, zise Amos. Doar că, deocamdată, nimeni nu a ridicat piedica armei.

— OK, spuse Prax dând din cap.

Dacă în cele din urmă cineva ar aprinde butoiul cu pulbere, Holden știa că prima lor problemă ar fi să-și dea seama cine în cine trage.

— Avasarala, nimic nou pe plan diplomatic? Există mult verde pe ecranul acesta. Câte dintre puncte sunt cu noi?

Bătrâna doamnă ridică din umeri și continuă să asculte discuțiile dintre nave.

— Naomi, spuse Holden. Ai vreo idee?

— Deocamdată flota lui Nguyen țintește doar nave marțiene, răspunse ea marcând navele în cauză pe afișajul tactic, pentru ca toată lumea să le poată vedea. Navele marțiene le răspund pe măsură. Navele lui Souther nu au luat la țintă pe nimeni, iar Souther nici măcar nu a deschis tuburile de lansare. Cred că încă mai speră într-o rezolvare pașnică.

— Atunci te rog să-i transmiți complimentele mele ofițerului de informații din nava lui Souther, îi spuse Holden lui Naomi. Și spune-i să ne transmită niște coduri suplimentare de identificare, pentru ca toată chestia asta să nu devină cea mai mare catastrofă din sistemul solar.

— Am înțeles, spuse Naomi, după care făcu apelul.

— Amos, ai grijă ca toată lumea să se asigure în mod corespunzător, continuă Holden. Și înainte de a coborî, nu uita să verifici căștile. Sper că nu va începe nimeni să tragă, dar ceea ce sper nu se potrivește aproape niciodată cu ceea ce se întâmplă de fapt.

— Am înțeles, spuse Amos coborând din cușetă și făcând câțiva pași pe punte cu cizmele magnetice, verificând etanșeitatea fiecărei căști.

— Unu-doi, unu-doi, spuse Holden în sistemul de comunicații radio al echipajului.

Unul câte unul, toți cei aflați la bord răspunseră afirmativ. Până când cineva cu rang ierarhic mai mare decât el nu va decide evoluția lucrurilor, nu avea prea multe de făcut.

— Așteaptă, spuse Avasarala, după care apăsă un buton de pe consola sa și un canal exterior începu să se audă în sistemul de comunicații radio de pe costumele lor:

— … lansare imediată împotriva țintelor de pe Marte. Avem pregătită o baterie de rachete purtând o armă biologică letală. Aveți o oră pentru a părăsi orbita satelitului Io. În caz contrar, vom proceda la lansarea imediată împotriva țintelor de pe Marte. Avem…

Avasarala întrerupse din nou canalul.

— Se pare că un al treilea s-a alăturat cercului de ticăloși, spuse Amos.

— Nu, replică Avasarala. Este Nguyen. Se află în inferioritate numerică, așa că le-a ordonat acoliților săi de la Mao, de la suprafață, să lanseze această amenințare, pentru a ne face să renunțăm. Va… Oh, la naiba…

Apăsă din nou butonul consolei și se auzi o altă voce. Era vocea unei femei cu un accent marțian cultivat:

— Io, aici amiralul Muhan, din cadrul Flotei Republicii Congresionale Marțiene. Dacă trageți cu orice mai mare decât o petardă, vă vom vitrifica satelitul ăsta nenorocit. M-ați înțeles?

Amos se aplecă spre Prax.

— Acum încep să-și armeze pistoalele.

— Mi-am dat seama, spuse Prax dând din cap.

— Lucrurile riscă să scape repede de sub control, zise Holden, care sesiză furia abia reținută din vocea amiralului marțian.

— Aici amiralul Nguyen, aflat la bordul UNN *Agatha King,* spuse o voce nouă. Ca urmare a solicitării unui oficial civil al Națiunilor Unite care nu deține nicio autoritate militară, prezența amiralului Souther este ilegală. Prin urmare, ordon retragerea imediată a tuturor navelor aflate sub comanda amiralului Souther. Mai mult, îi ordon căpitanului navei-amiral a lui Souther să-l pună pe amiral în stare de arest sub acuzația de trădare și…

— Oh, taci, replică Souther pe același canal. Mă aflu aici ca parte a unei misiuni legale de informare cu privire la utilizarea frauduloasă a unor fonduri și materiale ale Națiunilor Unite în vederea realizării pe Io a unei arme biologice secrete. Este vorba despre un proiect a cărui responsabilitate pentru încălcarea direcțiunilor Națiunilor Unite îi aparține amiralului Nguyen.

Avasarala întrerupse legătura.

— Nu e de bine, interveni Alex.

— Și pe bună dreptate, spuse Avasarala, după care își ridică vizorul și scoase un oftat prelung. Deschise apoi geanta și scoase fistic. Gânditoare, mâncă sâmburele și aruncă cojile în reciclatorul din apropiere. O mică bucată de coajă se îndepărtă plutind în microgravitație. Nu, de fapt ar trebui să fie bine. Totul nu-i decât apă de ploaie. Câtă vreme continuă să-și măsoare sculele, nimeni nu va deschide focul.

— Dar nu putem aștepta pur și simplu aici, spuse Prax scuturând din cap. Plutind în fața lui, Amos îi verifica legăturile căștii. Prax îl îndepărtă și încercă să se ridice în picioare. Reuși să iasă din cușeta de accelerație, dar nu se gândi să-și activeze cizmele magnetice. Dacă Mei se află acolo, trebuie să coborâm pe Io. S-a pus în discuție vitrificarea satelitului. Trebuie să acționăm înainte de a fi prea târziu.

Vocea lui Prax avea accente acute, ca scâncetul unei corzi de vioară. Tensiunea îl acapara tot mai mult. Îi acapara pe toți, însă Prax reacționa cel mai repede și cel mai rău. Holden îi aruncă o privire lui Amos, însă uriașul părea doar surprins că fusese împins de mult mai firavul om de știință.

— Vorbesc despre distrugerea bazei. Trebuie să coborâm pe satelit! continuă Prax, care intrase deja în panică.

— Nu facem nicio mișcare, spuse Holden, până nu avem o idee mai clară despre felul în care va evolua situația.

— Am venit până aici doar ca spectatori? întrebă Prax.

— Doctore, nu vrem să facem noi prima mișcare, spuse Amos punând o mână pe umărul lui Prax și aducându-l înapoi pe podea. Firavul botanist se scutură violent fără să se întoarcă, apoi se împinse în cușetă și se îndreptă spre Avasarala.

— Comutați pe canalul acela, îi ceru el întinzând mâna spre consola bătrânei doamne. Lăsați-mă să le vorbesc. Eu pot…

Holden sări din cușeta sa de accelerație, îl prinse pe cercetător la jumătatea drumului și-l antrenă în mișcarea lui de-a lungul punții, până în perete. Stratul gros de material rezistent la șocuri absorbi impactul, însă Holden simți că Prax rămase fără aer când șoldul său îl lovi pe micuțul om în abdomen.

— Aaah…, făcu Prax și se încovrigă în poziție fetală.

Dintr-un salt, Holden își prinse din nou cizmele magnetice de podea. Îl apucă pe Prax și-i făcu vânt spre Amos.

— Du-l jos, bagă-l în cușetă și sedează-l. Apoi du-te în sala motoarelor și pregătește-ne de luptă.

Amos dădu din cap și-l apucă pe Prax, care între timp începuse să plutească.

— Bine.

O clipă mai târziu, cei doi dispărură prin trapa punții.

Holden se uită în jur, le văzu pe Avasarala și pe Naomi privindu-l uluite, dar nu le luă în seamă. Impulsul lui Prax de a o pune pe fiica lui mai presus de orice aproape că le periclitase din nou situația. Și deși Holden putea să înțeleagă reacția tatălui, faptul de a fi nevoit să-l împiedice să-i ducă la moarte ori de câte ori apărea în discuție numele lui Mei era un stres pe care chiar nu și-l dorea în clipa aceea. Era furios și simțea nevoia să lovească pe cineva.

— Unde naiba-i Bobbie? spuse el fără a se adresa cuiva anume.

Nu o văzuse de când se opriseră pe orbita lui Io.

— Tocmai am văzut-o în atelierul mecanic, spuse Amos prin radio. Îmi demonta și-mi curăța arma automată. Cred că se ocupă de toate armele și armurile.

— Este..., începu Holden, care avea acum motiv să urle. Este de fapt foarte util, într-adevăr. Spune-i să-și pregătească echipamentul și să-și conecteze sistemul de comunicații radio. Aici lucrurile s-ar putea să se înfierbânte repede.

Își luă un răgaz de câteva secunde pentru a respira profund și a se calma, apoi se întoarse la postul operațiunilor de luptă.

— Ești bine? întrebă Naomi pe canalul lor privat.

— Nu, spuse el asigurându-se că numai ea îl auzea. Sunt foarte speriat.

— Credeam că am depășit nivelul ăsta.

— Nivelul la care ți-e groaznic de frică?

— Nu, spuse ea zâmbind. Nivelul la care te învinovățești pentru tot. Și mie mi-e frică.

— Te iubesc, spuse Holden simțind același fior ca de fiecare dată când își dezvăluia sentimentele, temător și mândru totodată.

— Ar trebui să fii atent la post, spuse ea tachinându-l.

Când spunea el primul, ea nu-i spunea niciodată că-l iubește, deoarece considera că, atunci când oamenii își fac prea des declarații de dragoste, cuvintele își pierd întreaga forță. Holden

înțelesese argumentul, însă sperase ca măcar acum să-și încalce regula. Simțea nevoia să o audă spunându-i că-l iubește.

Avasarala era aplecată asupra postului de comunicații asemenea unei clarvăzătoare din timpuri străvechi scrutând profunzimile obscure ale unui glob de cristal. Costumul spațial atârna pe ea ca o salopetă prea mare pe o sperietoare. Holden se gândi să-i ordone să-și încheie casca, însă renunță și ridică din umeri. Era destul de matură pentru a-și asuma riscuri și compensații în timpul unei bătălii.

Din când în când, scotea din geantă câte un fistic. În jurul ei se întindea tot mai mult un nor de bucăți fine de coji. Era cam enervant să o vadă producând haos în nava lui, dar nicio navă de luptă nu era atât de fragilă, încât să aibă de suferit din atâta lucru. În cele din urmă, fiecare dintre bucățelele de coji avea să fie aspirată în sistemul de reciclare și captată de filtre sau, căzută jos, avea să fie ușor de măturat. Holden se întrebă dacă Avasarala a fost vreodată nevoită să curețe ceva în viața ei.

În timp ce se uita la ea, bătrâna doamnă își înclină capul într-o parte, ascultând dintr-odată cu un viu interes ceva ce numai ea putea auzi. Mâna îi țâșni înainte, iute ca o pasăre, pentru a tasta ceva pe ecran. Se auzi o nouă voce în sistemul de comunicații radio al navei, cu acel ușor fâsâit care însoțește transmisiile prin spațiu de la milioane de kilometri depărtare.

— … eneral Esteban Sorrento-Gillis. Am anunțat cu ceva timp în urmă formarea unei comisii de anchetă pentru a investiga posibila deturnare a unor resurse ale Națiunilor Unite în vederea folosirii lor pentru studierea unei arme biologice ilegale. Pe parcursul desfășurării anchetei, comisia nefiind deocamdată pregătită să pună pe cineva sub acuzare, în interesul siguranței publice și pentru a facilita o investigație aprofundată și cuprinzătoare, unii membri importanți ai Națiunilor Unite trebuie rechemați pe Pământ pentru cercetări. În primul rând amiralul Augusto Nguyen, din cadrul Flotei Națiunilor Unite. Apoi…

Avasarala atinse ecranul pentru a opri transmisiunea și fixă consola, cu gura căscată, timp de câteva secunde.

— Oh, lua-m-ar naiba!

Alarmele din *Rosinanta* începură să urle.

CAPITOLUL 48

Avasarala

— Observ mișcări rapide, spuse Naomi încercând să acopere zgomotul alarmelor. Nava-amiral a Națiunilor Unite deschide focul.

Avasarala își închise casca, verifică afișajul intern care-i confirmă etanșeitatea, apoi începu să tasteze pe consola de comunicații. Mintea îi mergea mai repede decât mâinile. Errinwright încălcase un acord, iar acum Nguyen știa asta. Amiralul fusese lăsat singur, și primise vestea destul de rău. O fereastră pop-up apărută pe ecranul consolei îi semnala primirea unui mesaj de înaltă prioritate. Îl accesă și Souther își făcu apariția pe terminalul ei și al tuturor celorlalți aflați pe puntea de operațiuni.

— Aici amiralul Souther. Prin puterea cu care am fost investit, preiau comanda…

— OK, spuse Naomi. Acum am nevoie de ecran. Am ceva de făcut.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse Avasarala tastând pe consolă. Am greșit butonul.

— … această forță de luptă. Amiralul Nguyen este eliberat din funcție. Orice act ostil va fi…

Avasarala comută transmisiunea pe ecranul ei, moment în care apăsă pe un alt mesaj. Nguyen era roșu la față, aproape stacojiu. Își purta uniforma cu mândrie.

— … o decizie ilegală și fără precedent. Amiralul Souther trebuie plasat sub arest până la…

Cinci solicitări de apel începură să clipească, fiecare însoțită de un nume și de o formă prescurtată a codului de identificare a transponderului. Le ignoră pe toate, concentrându-se asupra transmisiei. De îndată ce se aprinse butonul de transmitere în direct se uită spre cameră.

— Aici subsecretarul-adjunct Chrisjen Avasarala, reprezentant al Guvernului civil al Pământului, spuse ea. Comanda legală și de drept a acestei forțe armate îi este încredințată amiralului

Souther. Oricine va respinge sau va ignora ordinele sale va fi supus unei acțiuni în justiție. Repet, amiralul Souther este în mod legal comandantul autorizat al…

Naomi scoase un mârâit slab. Avasarala întrerupse transmisia și se întoarse spre ea.

— Mda, spuse Holden. E de rău.

— Ce? făcu Avasarala. Ce este rău?

— Una dintre navele pământene tocmai a încasat trei torpile.

— Atât de multe?

— Tunurile sale defensive nu le-au interceptat, spuse Naomi. Torpilele Națiunilor Unite au coduri de transponder care le marchează ca fiind ale aliaților, așa că sistemul de apărare le-a lăsat să treacă. Evident, nu se așteaptă să fie ținta altor nave ale Națiunilor Unite.

— Prea multe, spuse Holden legându-și centurile cușetei de accelerație.

Naomi nu-l văzu atingând vreo comandă, dar cu siguranță o făcuse, deoarece atunci când vorbi vocea îi răsună în întreaga navă, precum și în difuzoarele căștii sale.

— Intrăm în acțiune. În douăzeci de secunde vreau ca toată lumea să fie în siguranță.

— Am înțeles, răspunse Bobbie.

— Tocmai l-am lăsat pe doctor legat și fericit, spuse Amos. Mă îndrept spre sala mașinilor.

— Chiar intrăm în acțiune? întrebă Alex.

— Sunt vreo treizeci și cinci de nave grele, toate mult, dar mult mai mari decât a noastră. Prin urmare, ar fi bine ca măcar să încercăm ca niciuna dintre ele să nu ne umple de găuri.

— Am înțeles, spuse Alex din cockpit.

Dispăruse orice urmă de democrație, de decizie luată în comun. Era un lucru bun. Cel puțin Holden deținea controlul atunci când la comandă era nevoie de o singură voce.

— Două nave se îndreaptă repede spre noi, spuse Naomi. Cineva crede în continuare că suntem băieții răi.

— E din cauza lui Avasarala, spuse Bobbie.

Înainte ca Avasarala să apuce să izbucnească în râs, gravitația crescu și se răsuci într-o parte, în timp ce sub ea *Rosinanta* intra în acțiune. Cușeta lui Avasarala se mișcă scârțâind. Gelul protector o apăsă pentru un moment, după care o eliberă.

— Alex?

— Pe ei, spuse Alex. Nu m-ar deranja să avem la post un adevărat mitralior, domnule.

— Avem timp să o aducem sus fără probleme?

— Nu, spuse Alex. Vin încă trei.

— Pot prelua de aici controlul TDP, interveni Bobbie. Nu va fi același lucru, dar în felul ăsta veți avea mai puține de făcut.

— Naomi, transferă-i sergentului TDP-urile.

— Controlul TDP transferat. Sunt ale tale, Bobbie.

— Am preluat controlul, spuse marțiana.

Ecranul lui Avasarala era o încâlceală de mesaje primite care clipeau. Începu să se uite prin ele. Kennedy anunța că Souther deținea comanda în mod ilegal. Primul ofițer din *Triton* raporta despre căpitan că fusese eliberat din funcție și aștepta ordinele lui Souther. Distrugătorul marțian *Iani Chaos* încerca să ia legătura cu Avasarala pentru a i se spune asupra cărora dintre navele pământene ar putea deschide focul.

Trase spre ea ecranul tactic. Cercuri roșii și verzi marcau roiul de nave; fire subțiri argintii indicau posibilele traiectorii ale loviturilor TDP sau ale torpilelor.

— Noi suntem roșii sau verzi? întrebă Avasarala. Cine ce este pe drăcia asta?

— Marte este roșu, Pământul este verde, spuse Naomi.

— Și cine dintre cei de pe Pământ este de partea noastră?

— Trebuie să aflați, spuse Holden în timp ce unul dintre punctele verzi dispăru brusc. Alex?

— *Darius* a eliminat sistemele de siguranță ale tunurilor sale defensive, iar acum distruge tot ce se află în raza lui, prieten sau dușman. Și… la naiba!

Cușeta lui Avasarala se mișcă din nou, părând să se ridice sub ea, presându-i spatele în gel până când abia își mai putea urni brațele. Pe ecranul tactic, norul de nave, dușmane, prietene sau cu statut neclar, se deplasă ușor, iar două puncte aurii începură să crească, coordonatele lor indicând o apropiere rapidă.

— Doamnă adjunct a nu știu-cui, spuse Holden, ați putea răspunde acum la câteva dintre aceste apeluri.

Avasarala se simți ca și cum cineva, de jos, îi storcea vintrele. Gustul de sare și de acid gastric îi chinuia papilele gustative. Începea să transpire, dar mai mult din cauza greții decât a

temperaturii. Își forță mâinile să ajungă la consola de comandă chiar în momentul în care cele două puncte aurii dispărură.

— Mulțumesc, Bobbie, spuse Alex. Am să încerc să-i amplasez pe marțieni între noi și zona de luptă.

Avasarala începu să facă apeluri. În toiul unei bătălii, nu avea altceva mai bun de făcut decât să vorbească. Ceea ce făcuse dintotdeauna. Și totuși, lucrul acesta o liniștea într-o oarecare măsură. *Greenville* îi accepta comanda lui Souther. *Tanaka* nu răspundea. *Dyson* deschise canalul, dar nu se auzea decât o larmă de indivizi care strigau unii la alții. Era un haos.

Veni un mesaj de la Souther, pe care-l deschise. Includea un nou cod de identificare. Acceptă actualizarea. Pe ecranul tactic, cele mai multe dintre punctele verzi deveniră albe.

— Mulțumesc, spuse Holden.

Avasarala își înghiți răspunsul „Cu plăcere”. Antivomitivele păreau să aibă efect doar asupra celorlalți. Și chiar nu-și dorea, câtuși de puțin, să verse în interiorul căștii. Unul dintre cele șase puncte verzi rămase dispăru, iar altul se făcu dintr-odată alb.

— Oh, chiar în spate, spuse Alex. Era cât pe ce.

ID-ul lui Souther apăru din nou pe consola lui Avasarala, iar ea preluă mesajul în timp ce *Rosi* se deplasă din nou.

— ... predarea imediată a navei-amiral *King* și a amiralului Augusto Nguyen, spunea Souther. Claia de păr alb i se ridicase pe cap ca și cum gravitația de propulsie scăzută îi permitea să se extindă ca o coadă de păun. Avea un zâmbet tăios ca o lamă de cuțit. Orice navă care refuză să-mi accepte ordinele ca fiind legale și legitime va pierde dreptul la această amnistie. Aveți treizeci de secunde începând din clipa aceasta.

Pe ecranul tactic, în cea mai mare parte, firele argintii și aurii dispăruseră. Navele își schimbau pozițiile, fiecare deplasându-se potrivit unei înlănțuiri complexe de vectori. Sub ochii lui Avasarala, toate punctele verzi rămase deveniră albe. Toate, cu excepția unuia.

— Nu fi idiot, Nguyen! spuse Avasarala. S-a terminat.

Puntea de operațiuni fu cuprinsă de un lung moment de tăcere, tensiunea fiind aproape insuportabilă. Însă fu întreruptă de vocea lui Naomi.

— Mai multe nave se îndreaptă spre noi. Oh, *foarte* multe.

— Unde? făcu Holden.

— Dinspre suprafață.

Avasarala nu făcu nimic, însă ecranul său tactic se redimensionă, retrăgându-se până când grupul de nave, roșii și albe și singura verde, sfidătoare, ocupă mai puțin de un sfert din dimensiunea inițială, având conturată în partea inferioară a ecranului curba masivă a suprafeței satelitului. Ca un fascicul dens, se înălțau sute de linii galbene subțiri.

— Zi-mi un număr, spuse Holden. Am nevoie de un număr.

— Două sute nouăzeci. Nu. Stai. Două sute treizeci.

— Ce naiba sunt? Torpile? întrebă Alex.

— Nu, spuse Bobbie. Sunt monștri. Au lansat monștrii.

Avasarala deschise un canal de transmisie. Părul îi arăta probabil mai rău decât cel al lui Souther, însă ei îi dispăruse de mult orice urmă de vanitate. Pentru ea era suficient să vorbească fără a-i fi teamă că ar putea voma.

— Aici Avasarala, spuse ea. Ceea ce tocmai ați văzut că a fost lansat este o nouă armă pe bază de protomoleculă, folosită într-o primă lovitură neautorizată împotriva planetei Marte. Trebuie să radem din spațiu acele mizerii, și asta chiar acum. Toți.

— Avem o solicitare de coordonare centralizată dinspre nava-amiral a lui Souther, spuse Naomi. Cedăm controlul?

— Pe dracu', spuse Alex.

— Nu, dar sunt de acord cu solicitarea urmăririi traiectoriilor, spuse Holden. Nu-mi transfer controlul navei unui computer militar pentru dirijarea tirului, însă trebuie să participăm la soluționarea problemei.

— *King* pornește propulsoarele, spuse Alex. Cred că încearcă s-o șteargă.

Pe ecran, atacul dinspre suprafața lui Io începea să se dezvolte, fire individuale desfășurându-se sub unghiuri neașteptate, unele în spirală, altele după niște traiectorii frânte, amintind de picioarele articulate ale unor insecte. Fiecare dintre ele reprezenta moartea unei planete, iar datele indicau accelerații de zece, cincisprezece și douăzeci de g. Niciun organism uman nu supraviețuia unei accelerații continue de douăzeci de g. Niciun organism uman nu ar fi fost nevoit să facă asta.

Fulgere de lumină țâșniră dinspre nave, coborând pentru a intercepta firele de pe Io. Ritmul lent și continuu al afișării era întrerupt de prezentarea datelor. Torpilele cu plasmă explodau, dar totuși dura mai multe secunde pentru a-și atinge țintele.

Avasarala o urmări pe prima explodând și văzu coloana monștrilor protomoleculari desfăcându-se în vreo zece ramuri diferite. Acțiune de evitare.

— Unii vin spre noi, căpitane, spuse Alex. Nu cred că sunt proiectate să perforeze coca unei nave, dar sunt al naibii de sigur că o vor face.

— Sunt sigur că vom găsi o soluție. Nu putem lăsa niciunul dintre aceste… Bine, dar unde au dispărut?

Pe ecranul tactic, monștrii care atacau dispăreau, firele făcându-se nevăzute.

— Opresc înaintarea, spuse Naomi. Și transponderele amuțesc. Probabil au materiale care absorb undele radar.

— Avem date de urmărire? Le putem anticipa deplasarea?

Ecranul tactic începu să scânteieze. Licurici. Monștrii se deplasau înainte și înapoi, aruncându-se în direcții aproape întâmplătoare, continuându-și totuși extinderea în spațiu.

— Va fi al dracului de greu, spuse Alex. Bobbie?

— Am fixat câteva ținte. Du-te în raza de acțiune a tunurilor defensive punctuale.

— Țineți-vă bine, copii, spuse Alex. Facem o plimbare.

Rosi făcu un salt brusc, iar Avasarala fu din nou presată în scaun. Ritmul tremurător părea să fie acela al mușchilor ce-i săreau, apoi ritmul sacadat al TDP-urilor și din nou propriul corp. Pe ecran, forțele combinate pământene și marțiene se împrăștiară, alergând după dușmani aproape invizibili. Gravitația de propulsie se modifică. Fără niciun avertisment, cușeta se răsuci de câteva ori. Încercă să închidă ochii, dar senzația era mult mai rea.

— Hm.

— Ce-i, Naomi? spuse Holden. Cum adică „Hm”?

— *King* se comportă ciudat. Activitate intensă în zona propulsoarelor de manevră și… Oh.

— „Oh” ce? Substantive. Am nevoie de substantive.

— Nava e găurită, spuse Naomi. Unul dintre monștri a străpuns-o.

— Ți-am spus că pot face așa ceva, spuse Alex. Urăsc să mă aflu la bord în clipa asta. Și totuși. Nu și-ar fi putut alege o țintă mai bună.

— Echipajul nu este responsabil pentru acțiunile sale, spuse Bobbie. Poate că nici măcar nu știu că Souther a preluat comanda. Trebuie să-i ajutăm.

— Nu putem, spuse Holden. Vor trage în noi.

— Vreți, vă rog, să tăceți dracului din gură? strigă Avasarala. Și nu mai fâțâiți nenorocita asta de navă. Alegeți o direcție și stați locului două minute.

Solicitarea unui canal de comunicare lansată de ea a fost ignorată timp de cinci minute. Apoi zece. Când se aprinse semnalul de avarie din *King* încă nu primise răspuns. Imediat după aceea primiră un semnal de transmisie.

— Sunt amiralul Nguyen, din nava de luptă a Națiunilor Unite *Agatha King.* Mă predau navelor Națiunilor Unite cu condiția evacuării imediate. Repet: mă predau oricărei nave militare a Națiunilor Unite cu condiția evacuării imediate.

Souther răspunse pe aceeași frecvență.

— Aici *Okimbo.* Care-i situația voastră?

— Posibilă amenințare biologică, spuse Nguyen.

Vocea îi era atât de gâtuită și suna atât de ascuțit, încât parcă-l strangula cineva. Pe ecranul tactic, mai multe puncte albe se deplasau deja spre punctul verde.

— Rezistă, *King*! spuse Souther. Ne îndreptăm spre voi.

— Pe dracu'! zise Avasarala, după care înjură în șoaptă în timp ce deschidea un canal de transmisie. Pe dracu'! Aici Avasarala. Impun măsuri de carantină și izolare pentru *Agatha King.* Nicio navă nu ar trebui să se apropie de *Agatha King* sau să accepte din ea vreun transfer de material sau de personal. Orice navă care va face acest lucru va fi de asemenea supusă acelorași măsuri de carantină și izolare.

Două dintre punctele albe se îndepărtară. Alte trei își continuară drumul. Deschise din nou canalul.

— Sunt singura de-aici care-și amintește de Eros? Ce dracu' credeți că se află în libertate la bordul lui *King*? Nu vă apropiați.

Ultimul punct alb se îndepărtă. Când Nguyen îi răspunse solicitării de comunicare, uitase că încă avea canalul deschis. Nguyen arăta ca naiba. Avasarala nu-și închipuia că ar fi arătat cu mult mai bine. „Câte războaie se încheiaseră în felul acesta?” se întrebă ea. Doi oameni epuizați, îngrețoșați se uitau unul la celălalt în timp ce lumea ardea în jurul lor.

— Ce mai vrei de la mine? spuse Nguyen. M-am predat. Am pierdut. Oamenii mei nu ar trebui să moară din cauza răutății tale.

— Nu este vorba de răutate, spuse Avasarala. Nu putem face așa ceva. Protomolecula se răspândește. E infecțioasă. Programele tale fanteziste de control nu funcționează.

— Nu există nicio dovadă, zise Nguyen, însă tonul său spunea totul.

— Se întâmplă, nu-i așa? spuse Avasarala. Comută pe circuitul vostru video intern. Lasă-ne să vedem.

— N-am să fac asta.

Simțea că rămâne fără aer. S-a întâmplat.

— Îmi pare foarte rău, spuse Avasarala. Chiar îmi pare foarte rău.

Sprâncenele lui Nguyen se ridicară cu un milimetru. Buzele îi erau lipite, golite de sânge și subțiri. I se păru că vede lacrimi în ochii lui, dar poate că era un defect de transmisie.

— Trebuie să activezi transponderele, spuse Avasarala. După care, văzând că nu primește răspuns: Nu putem distruge protomolecula. Nu înțelegem adevărata sa natură. Nu o putem controla. Tocmai ai trimis spre Marte o condamnare la moarte. Nu te pot salva, nu pot. Reactivează transponderele și ajută-mă să-i salvez pe oameni.

Momentul rămase suspendat. Avasarala simțea atenția cu care o priveau Holden și Naomi asemenea căldurii emanate de un șemineu. Nguyen clătină din cap, cu buzele schimonosite, pierdut într-o discuție cu sine însuși.

— Nguyen, spuse ea. Ce se întâmplă în nava ta? Cât de rău este?

— Scoateți-mă de aici și voi reactiva transponderele, spuse el. Aruncă-mă în închisoare pentru tot restul vieții mele, nu-mi pasă. Dar scoate-mă din nava asta.

Avasarala încercă să se aplece în față, dar singurul efect fu deplasarea sub ea a cușetei de accelerație. Își căută cuvintele care să-l aducă pe Nguyen la sentimente mai bune, care să-i spună că se înșelase și că fusese rău, iar acum avea să moară într-un mod groaznic, ucis de propria lui armă, și, într-un fel, pe bună dreptate. Se uită la acel omuleț înfricoșat, miop și furios și încercă să găsească modalitatea de a-l readuce la simpla decență umană.

Nu reuși.

— Nu pot face asta, spuse ea.

— Atunci nu-mi mai irosi timpul, zise el și întrerupse legătura.

Avasarala se lăsă pe spate, acoperindu-și ochii cu palma.

— Primesc semnale ciudate din nava aceea, spuse Alex. Naomi? Vezi asta?

— Scuză-mă. Lasă-mă o secundă.

— Ce ai, Alex? întrebă Holden.

— Reactorul și-a încetat activitatea. Radiația internă a navei crește foarte mult. De parcă reactorul este conectat la sistemul de reciclare a aerului.

— Ceva nu-i în regulă, spuse Amos.

Peste puntea de operațiuni se așternu din nou tăcerea. Avasarala voi să deschidă un canal pentru a discuta cu Souther, dar se opri. Nu știa ce să spună. Vocea care răsună pe sistemul de comunicații al navei era moale și deprimată. La început nu-l recunoscu pe Prax, iar el trebui să repete de două ori până ca Avasarala să înțeleagă ceea ce spunea.

— Cameră de incubare, spuse Prax. Transformă nava într-o cameră de incubare. Ca pe Eros.

— Știe creatura cum să facă asta? întrebă Bobbie.

— Se pare că da, spuse Naomi.

— Trebuie să distrugem creatura, spuse Bobbie. Avem suficient armament?

Avasarala deschisese din nou ochii. Încerca să simtă altceva decât tristețea imensă care o apăsa. Trebuia să existe pe undeva o speranță. Chiar și Pandora avusese așa ceva.

Holden a fost cel care a dat glas gândurilor sale.

— Chiar dacă reușim, asta nu va salva planeta Marte.

— Dar dacă le-am distrus pe toate? spuse Alex. Au fost foarte multe mizerii dintr-astea, dar poate… poate le-am distrus?

— E greu de spus când au plecat ca din pușcă, spuse Bobbie. Dacă am ratat fie și una singură și ajunge pe Marte…

Avasarala simțea că pierde controlul. Fusese atât de aproape să pună capăt amenințării, iar acum privea neputincioasă cum îi scapă printre degete. Avea un nod în stomac. Însă nu eșuaseră. Nu încă. Trebuia să existe pe undeva o soluție.

Îi transmise lui Souther ultima sa discuție cu Nguyen. Poate că avea el o idee. O armă secretă care ar putea să apară de

nicăieri și să anuleze codurile. Poate că marea frăție a militarilor ar putea scoate din Nguyen o urmă de umanitate.

Zece minute mai târziu, o capsulă de supraviețuire se desprinse de *King.* Souther nu se deranjă să o contacteze înainte de a distruge capsula. Puntea de operațiuni era ca o cameră funerară.

— Bine, spuse Holden. Să le luăm în ordine. Trebuie să coborâm la bază. Dacă Mei se află acolo, trebuie să o eliberăm.

— Sunt de acord, spuse Amos. Și trebuie să-l luăm pe doctor cu noi. Nu va lăsa în seama altora această problemă.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Holden. Așa că voi, duceți-o pe *Rosi* la suprafață.

— *Noi*? întrebă Naomi.

— Eu iau șalupa și plec spre nava de luptă, spuse Holden. Codurile de activare a transponderului trebuie să fie la comandamentul suprem.

— Tu? întrebă Avasarala.

— Doar doi oameni au scăpat de pe Eros, spuse Holden ridicând din umeri. Și sunt singurul care a mai rămas.

CAPITOLUL 49

Holden

— Nu face asta, spuse Naomi. Nu implora, nu plângea, nu-i cerea. Toată puterea rugăminții sale stătea în simplitatea liniștită a celor câteva cuvinte. Nu face asta!

Holden deschise dulapul amplasat chiar lângă sasul principal și-și luă echipamentul blindat marțian. Amintirea bruscă și viscerală a suferințelor cauzate de radiații pe Eros îl opri.

— Sunt ore de când pompează radiații în *King,* nu?

— Nu te duce acolo, spuse Naomi din nou.

— Bobbie, zise Holden în sistemul de comunicații.

— Aici, răspunse ea cu un mormăit.

Îl ajuta pe Amos să-și pregătească echipamentul pentru atacul asupra stației științifice Mao. După singura lui întâlnire cu hibridul protomolecular al laboratoarelor Mao, putea doar să-și închipuie că aveau să meargă înarmați până în dinți.

— În ce măsură echipamentele blindate marțiene obișnuite rezistă la radiații?

— Un echipament ca al meu? întrebă Bobbie.

— Nu, nu un costum de multiplicare a forței. Știu că pe voi vă pregătesc pentru impacturi din apropiere. Mă refer la lucrurile pe care le-am scos din cutia EAM.

— Cam la fel ca un costum spațial clasic. Destul de bun pentru ieșiri scurte în afara navei. Nu-i tocmai potrivit pentru expuneri constante la niveluri ridicate de radiații.

— La naiba, spuse Holden și continuă: Mulțumesc. Întrerupse legătura de la panoul de comunicații și închise dulapul. Voi avea nevoie de un costum de protecție complet. Ceea ce înseamnă că voi fi protejat împotriva radiațiilor, dar câtuși de puțin împotriva proiectilelor.

— De câte ori te poți supune unor doze masive de radiații până să fii afectat? întrebă Naomi.

— La fel ca ultima oară. Cel puțin încă una, răspunse Holden zâmbind.

Naomi nu-i răspunse la fel. El interveni din nou pe sistemul de comunicații și spuse:

— Amos, adu-mi din atelier un costum de protecție complet. Ce avem mai bun la bord.

— Bine, răspunse Amos.

Holden își deschise dulapul cu echipament și luă din rastel pușca de asalt. Era mare, neagră, proiectată să intimideze. Oricine o purta era considerat pe loc o amenințare. O puse înapoi, hotărându-se să ia în schimb un pistol. Costumul de protecție i-ar da un aer destul de anonim. Era genul de ținută pe care ar purta-o orice membru al echipei de evaluare a pagubelor în cazul unei situații de urgență. Dacă purta doar un pistol de serviciu într-un toc la șold, ar putea evita să fie perceput ca parte a problemei.

Iar dacă lua în calcul protomolecula aflată în libertate la bordul lui *King* și nava inundată de radiații, ar fi fost o mare problemă.

Dacă Prax și Avasarala aveau dreptate și protomolecula se forma chiar și în lipsa unei conexiuni fizice, mâzga din *King* știa ceea ce știa mâzga de pe Venus. Fragmente din aceste cunoștințe alcătuiseră navele spațiale umane încă de când fusese dezasamblat *Arboghast.* Dar asta însemna, de asemenea, și că știa foarte multe despre cum să-i transforme pe oameni în zombi vărsători. Pe Eros făcuse acest lucru de mai mult de un milion de ori. Avea experiență.

Era foarte posibil ca fiecare om din *King* să fie acum un zombi vărsător. Și, din păcate, acesta era cel mai bun scenariu. Zombii vărsători erau moarte sigură pentru oricine își expunea pielea, însă pentru Holden, protejat de costumul complet etanșat și presurizat, ar fi în cel mai rău caz doar ușor supărători.

Cel mai rău scenariu ar fi ca protomolecula să fie acum atât de înzestrată pentru metamorfozarea oamenilor, încât nava să fie plină de hibrizi letali ca acela pe care-l înfruntase în cala din *Rosi.* Ar fi o situație imposibilă, așa că preferă să creadă că nu era reală. În plus, pe Eros, protomolecula nu crease soldați. Miller nu avusese timp să povestească ce se întâmplase acolo, dar petrecuse multă vreme în stație în căutarea lui Julie și nu menționase niciodată că ar fi fost atacat de ceva. Protomolecula era incredibil de agresivă și de invazivă. Ar fi în stare să ucidă un milion de oameni în câteva ore și să-i transforme în piese de

schimb pentru trebuințele sale. Însă invada la nivel celular. Acționa ca un virus, nu ca o armată.

„Să nu uiți asta”, gândi Holden. Ideea făcea să i se pară posibil ceea ce urma să întreprindă.

Luă din dulap un pistol semiautomat compact și un toc. Naomi îl privi încărcându-și arma și luând trei încărcătoare de rezervă, dar nu scoase niciun cuvânt. Tocmai împinse ultimul proiectil în cel din urmă încărcător, când Amos intră plutind în compartiment, târând după el un costum mare roșu.

— Ăsta-i cel mai bun pe care-l avem, căpitane, spuse el. Pentru situații cu adevărat dezastruoase. Ar trebui să facă față nivelurilor de radiație din navă. Timpul maxim de expunere este de șase ore, dar cum alimentarea cu aer durează doar două, nici nu se pune problema.

Holden examină costumul voluminos. La suprafață avea un strat gros de material flexibil, cauciucat. Putea descuraja pe cineva care ar fi încercat să atace cu unghiile sau dinții, dar nu ar fi reușit să împiedice atacul unui cuțit sau al unui glonț. Rezerva de aer se afla sub stratul exterior rezistent la radiații al costumului, astfel încât forma o cocoașă mare și incomodă în spatele celui care-l purta. Dificultatea resimțită odată cu îmbrăcarea costumului îi dădu de înțeles că avea o greutate considerabilă.

— O să-mi fie destul de greu să mă mișc, nu-i așa?

— Da, spuse Amos făcând o grimasă. Astfel de costume nu sunt făcute pentru luptă. Dacă încep să zboare gloanțele, ai pus-o.

Naomi dădu din cap, dar tot nu spuse nimic.

— Amos – zise Holden apucându-l de braț pe mecanic, care se întorsese, pregătindu-se să plece –, de îndată ce ajungeți la suprafață, sergentul preia conducerea operațiunilor. Este profesionistă, iar aceasta este partida ei. Dar vreau să ai grijă de Prax, deoarece se comportă prostește. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine este să-i iei de pe satelit pe omul acesta și pe fetița lui și să-i duci în siguranță în nava noastră.

Pentru o clipă, Amos păru să se simtă jignit.

— Firește că am să mă ocup de treaba asta, căpitane. Indiferent cine ar încerca să ajungă la el sau la copil va trebui mai întâi să mă ucidă pe mine. Iar asta nu va fi ușor.

Holden îl trase pe Amos spre el și-l îmbrățișă scurt pe uriaș.

— Îmi pare rău pentru chinurile prin care am trecut împreună. Nimeni nu poate visa să aibă un echipaj mai bun, Amos. Vreau să știi lucrul ăsta.

Amos îl împinse.

— Te comporți ca și cum nu ai de gând să te mai întorci.

Holden aruncă o privire spre Naomi, dar expresia ei nu se schimbase. Amos izbucni în râs pentru o clipă, apoi îl bătu pe Holden pe spate destul de tare încât să-i clănțăne dinții.

— Umbli cu prostii, spuse Amos. Ești cel mai dur tip pe care-l cunosc.

Și fără să aștepte răspunsul lui Holden, se îndreptă spre scara echipajului și coborî spre puntea inferioară.

Împingându-se ușor în perete, Naomi se propulsă spre Holden. Rezistența aerului o opri la jumătate de metru de el. Era în continuare cea mai agilă persoană care se deplasa în condiții de microgravitație pe care o cunoscuse vreodată, o balerină la zero g. Trebui să-și înfrâneze impulsul de a o lua în brațe. Expresia chipului ei îi spunea că nu asta-și dorea. Ea pluti pur și simplu în fața lui preț de o clipă, fără să spună nimic, apoi întinse mâna și-i puse pe obraz palma lungă și subțire. Era rece și moale.

— Nu te duce, spuse ea. Ceva din vocea ei îi dădu de înțeles lui Holden că putea fi ultima oară când îi vorbea.

El făcu un pas înapoi și ridică din umeri.

— Crezi că o va face altcineva în locul meu? O vezi pe Avasarala luptându-se cu o mulțime de zombi vărsători? Nu ar ști să dea de comandamentul suprem din bucătărie. Amos trebuie să o ia pe fetiță. Știi că va reuși și știi de ce. Prax trebuie să fie acolo. Iar Bobbie îi ține pe amândoi în viață.

Reuși să-și tragă costumul voluminos peste umeri și se încheie în față, dar își lăsă casca să-i atârne pe spate. Magneții cizmelor se activară în momentul în care îi lovi cu călcâiele, și se împinse spre punte rămânând fixat acolo.

— Tu? o întrebă el pe Naomi. Să te trimit pe tine? Aș paria pe tine împotriva a o mie de zombi în orice zi din săptămână. Dar nu cunoști comandamentul suprem mai bine decât Avasarala. Cum ți se pare?

— Tot noi trebuie să rezolvăm problemele, spuse ea. Nu e cinstit.

— Spune-le marțienilor că dacă le salvez planeta vor trebui să pună capăt disputei legate de furtul navei de război.

Știa că încerca să ușureze greutatea momentului și imediat se detestă pentru asta. Însă Naomi îl cunoștea, știa cât îi era de frică și nu-i aminti de asta. Simți pentru ea un val de iubire care-l înfioră de-a lungul coloanei vertebrale, producându-i furnicături la nivelul scalpului.

— Bine, spuse ea, iar fața îi împietri. Dar te întorci. Comunicăm prin radio, tot timpul. Vom trece prin asta amândoi, pas cu pas. Fără acte de eroism. Creier în loc de gloanțe, și rezolvăm problemele împreună. Fă-mi pe plac.

În cele din urmă, Holden o luă în brațe și o sărută.

— De acord. Te rog, ajută-mă să mă întorc viu. Mi-ar plăcea foarte mult.

•

Zborul lui *Armaiar* până la mutilata *Agatha King* era totuna cu pilotarea unei mașini de curse până la magazinul din colț. *King* se afla la numai câteva mii de kilometri de *Rosinanta.* Părea destul de aproape pentru a se putea ajunge la ea cu un sistem de propulsie autonom și un impuls puternic. În schimb, zbură cu ceea ce era, probabil, cea mai rapidă navă din sistemul jupiterian, cu numai cinci la sută din propulsie, printre rămășițele lăsate în urmă de recenta bătălie. Parcă îi simțea încordarea lui *Armaiar,* care, ținut în frâu, răspundea rezervat micilor accelerări. Distanța până la nava-amiral serios afectată era destul de mică, iar traiectoria destul de înșelătoare, astfel încât programarea unui curs ar fi luat mai mult timp decât pilotarea manuală. Dar chiar și în acest ritm apatic, *Armaiar* părea să aibă dificultăți în a-și păstra direcția spre *King.*

„Nu vrei să te duci acolo”, părea să spună nava. „Este un loc îngrozitor”.

— Nu, nu, chiar nu-mi doresc așa ceva, spuse Holden bătând darabana pe consola din fața lui. Dar du-mă acolo întreg, bine, dragă?

Trecu o bucată imensă din ceea ce trebuie să fi fost cândva un distrugător, cu marginile zdrențuite încă strălucind din cauza căldurii. Holden corectă ușor traiectoria și-l împinse pe *Armaiar* în lateral, pentru a se distanța ceva mai mult de rămășițele plutitoare. Prora șalupei devie de la curs.

— Degeaba te împotrivești, căci mergem în același loc.

Într-un fel, Holden era dezamăgit că traiectoria era atât de periculoasă. Nu mai zburase niciodată spre Io, iar imaginea satelitului oferită de ecrane era spectaculoasă. Un vulcan masiv din siliciu topit, aflat pe cealaltă emisferă a lui, arunca particule atât de sus în spațiu, încât urmele lăsate pe cer erau foarte vizibile. Jetul se răcea într-o pulbere de cristale de silicat care reflectau lumina lui Jupiter și străluceau ca niște diamante risipite în întuneric. Unele dintre ele se îndepărtau, devenind parte a sistemului inelar puțin vizibil al lui Jupiter, evadând din puțul gravitațional al lui Io. În orice altă situație, spectacolul ar fi fost încântător.

Însă zborul periculos îl făcea pe Holden să urmărească atent instrumentele de bord și ecranele. Și mai cu seamă masa tot mai mare a navei *Agatha Ring,* plutind singuratică în centrul unui nor de resturi.

Când ajunse în raza ei de acțiune, Holden contactă sistemul automat de andocare al navei, dar, așa cum bănuise, *King* nu răspunse. Se îndreptă spre cel mai apropiat sas extern și configură sistemul tehnic al șalupei pentru a menține o distanță constantă de cinci metri. Nava de curse nu era proiectată pentru a acosta în spațiu o altă navă. Nu avea nici cel mai elementar tub de joncțiune. Pentru a ajunge la *King* ar fi trebuit să facă o scurtă plimbare prin spațiu.

Avasarala obținuse un cod de acces de la Souther, pe care Holden îl transmisese din *Armaiar.* Sasul iniție imediat ciclul de deschidere.

Holden umplu sasul șalupei cu rezerva de aer a costumului de protecție. Odată ajuns în nava-amiral a lui Nguyen, nu mai putea avea încredere în aerul de acolo, nici chiar în stațiile de reîncărcare a costumului. Nimic din *King* nu avea voie să pătrundă în costumul său. Nimic.

Când manometrul rezervei de aer îi indică sută la sută, Holden deschise radioul și o apelă pe Naomi.

— Intru în navă.

Își dezactivă magneții cizmelor și, împingându-se cu putere în ușa interioară a sasului, traversă distanța scurtă care-l separa de *King.*

— Imaginea este bună, spuse Naomi.

Legătura video cu afișajul său HUD era activă. Naomi avea posibilitatea de a vedea tot ceea ce vedea el. Se simțea liniștit

și singur în același timp, ca și cum sunase o prietenă care se afla foarte departe.

Holden iniție ciclul sasului. Cele două minute în care *King* închise ușa exterioară, după care pompă aer în cameră, părură să dureze o eternitate. Îi era cu neputință să știe ce avea să-l aștepte dincolo de ușa interioară a sasului. Holden își puse mâna pe patul pistolului cu o degajare ce-i era străină.

În cele din urmă, ușa interioară se deschise.

Țipătul brusc al alarmei de radiații a costumului de protecție îl aduse pe Holden aproape în pragul unui atac de cord. Atinse cu bărbia senzorul de închidere a alarmei sonore, lăsând însă activ contorul exterior care înregistra nivelul de radiații. Nu erau date care să-l liniștească, însă informațiile înregistrate de costum îi dădeau de înțeles că putea face față nivelurilor actuale, ceea ce era bine.

Holden păși într-un compartiment plin cu dulapuri de depozitare și echipamente cu sistem de propulsie autonom. Părea gol, dar un mic zgomot venit dinspre unul dintre dulapuri îl puse în alertă și se întoarse la timp pentru a vedea un bărbat ce purta uniforma Flotei Națiunilor Unite țâșnind și atacându-l cu o cheie grea. Costumul de protecție masiv îl împiedică să se eschiveze, iar cheia îl izbi puternic în cască.

— Jim! se auzi în căști strigătul lui Naomi.

— Mori, nenorocitule! urlă agresorul în același timp.

Individul se balansă din nou, dar cum nu purta cizme magnetice și nici nu se împinse în perete pentru a primi impulsul necesar, elanul nu făcu decât să-i imprime o mișcare de rotație în aer. Holden îi smulse cheia din mână și o aruncă. Cu mâna stângă, îl prinse pe atacator pentru a-i opri rotirea, iar cu dreapta scoase pistolul.

— Dacă mi-ai spart costumul, te arunc prin sasul ăla, zise Holden.

Ținând pistolul îndreptat spre individul pasionat de chei, verifică datele afișate de ecranele costumului de protecție.

— Pare în regulă, spuse Naomi, cu o evidentă ușurare în glas. Nimic roșu sau galben. Casca e mai tare decât pare.

— Ce dracu’ făceai în dulap? îl întrebă Holden pe individ.

— Lucram aici când… chestia aia… a urcat la bord, spuse omul.

Era un pământean îndesat, cu pielea albă și părul roșcat tuns foarte scurt. Pe un ecuson prins de salopeta lui scria LARSON.

— Toate ieșirile au fost blocate în timpul procedurii de urgență declanșate. Am fost prins aici, dar pe sistemul intern de securitate puteam vedea ce se întâmplă. Speram să iau un costum și să ies prin sas, dar și ăsta era blocat. Dar… cum ai intrat aici?

— Am un cod de acces de la amiralitate, îi spuse Holden. Apoi i se adresă în șoaptă lui Naomi: La nivelul actual de radiații, ce șanse de supraviețuire are prietenul nostru?

— Mari, spuse Naomi. Însă trebuie dus la infirmerie în următoarele două ore.

— Bine, vii cu mine, îi spuse Holden lui Larson. Mergem la comandamentul suprem. Du-mă repede acolo și primești un bilet de ieșire.

— Da, domnule! spuse Larson salutând.

— Crede că ești amiral, râse Naomi.

— Larson, pune-ți un costum de protecție. Hai, repejor!

— Da, domnule!

Pentru a reduce afecțiunile cauzate de radiațiile pe care le absorbea tânărul pușcaș, costumele atârnate în dulapurile de depozitare din sas ar fi trebuit să aibă propriile rezerve de aer. Iar un costum ermetic ar fi redus riscul infectării protomoleculare în timpul deplasării prin navă.

Holden așteptă până când Larson își puse un costum, apoi transmise trapei codul de acces. Trapa se deschise culisând.

— După tine, Larson. Spre centrul de informare, cât de repede poți. Dacă întâlnim pe cineva, mai ales dacă începe să verse, stai deoparte și lasă-mă pe mine să acționez.

— Am înțeles, domnule, spuse Larson cu o voce bruiată de parazitii canalului de comunicare, apoi ieși pe coridor.

Tânărul îl conduse pe Holden într-o călătorie rapidă prin avariata navă-amiral *Agatha King.* Se opriră doar în fața unei trape care le bloca drumul, însă doar până când Holden o convinse să se deschidă.

Sectoarele navei pe care le traversau nu păreau deloc afectate. Arma biologică lovise mult în spate, iar monstrul se îndreptase direct spre sala reactorului. Potrivit lui Larson, ucisese în drum mai mulți membri ai echipajului, inclusiv contingentul de pușcași care încercase să-l oprească. Însă,

odată intrat în sala mașinilor, îi ignorase pe cei aflați aici. Larson spuse că, la scurt timp după ce pătrunsese în sala mașinilor, întregul sistem video de securitate al navei căzuse. Neavând cum să știe unde se afla monstrul și nicio ieșire din camera de depozitare a sasului, Larson se ascunsese într-un dulap, așteptând să vadă ce se mai întâmplă.

— Când ați intrat, am văzut doar o chestie roșie imensă, explică Larson. Am crezut că sunteți unul dintre monștri.

Absența unor distrugeri vizibile era un lucru bun. Însemna că toate trapele și celelalte sisteme de care trecuseră încă funcționau. Absența unui monstru care să devasteze nava era un lucru și mai bun. Holden era îngrijorat mai cu seamă de lipsa personalului. O navă de asemenea dimensiuni avea un echipaj de peste o mie de oameni. Măcar câțiva dintre ei ar fi trebuit să se afle în sectoarele pe care le traversau, dar până în momentul acesta nu întâlniseră pe nimeni.

În schimb, cele câteva bălți de mâzgă maronie întinse pe podea nu erau un semn încurajator.

Larson se opri în fața unei trape blocate, pentru a-i da răgaz lui Holden să-și tragă sufletul. Costumul de protecție greoi nu era făcut pentru drumuri lungi și începea să se umple cu miros de transpirație. Larson prelungi pauza, timp în care sistemele de răcire ale costumului încercau să reducă temperatura corpului, apoi spuse:

— Vom trece prin fața bucătăriei pentru a ajunge la unul dintre lifturi. Comandamentul suprem este pe puntea de deasupra. Cinci, cel mult zece minute.

Holden își verifică rezerva de aer și văzu că se dusese aproape jumătate. Se apropia rapid de punctul în care totul era pierdut. Dar ceva din vocea lui Larson îi atrase atenția: felul în care spusese „bucătărie”.

— Ar trebui să știu ceva despre bucătărie?

— Nu sunt sigur, spuse Larson. Însă, după întreruperea sistemului video, am tot sperat să mă caute cineva. Așa că am încercat să folosesc sistemul de comunicații. Când nu am ajuns la niciun rezultat, am solicitat sistemului central din *King* să-mi dea localizarea câtorva persoane pe care le cunoșteam. După o vreme, indiferent de cine întrebam, răspunsul era invariabil: în fața bucătăriei.

— Așa deci, spuse Holden. Ar putea fi posibil ca mai bine de o mie de oameni infectați să fie înghesuiți în bucătăria aceea?

Larson ridică din umeri, o mișcare abia perceptibilă din cauza costumului său de protecție.

— Poate că monstrul i-a ucis și i-a dus acolo.

— Oh, da, cred că exact așa s-a întâmplat, spuse Holden scoțându-și arma și introducând un proiectil pe țeavă. Doar că mă îndoiesc foarte tare că sunt morți.

Înainte ca Larson să întrebe despre ce era vorba, Holden deblocă trapa.

— De îndată ce deschid ușa asta, te îndrepți spre lift cât poți de repede. Voi fi chiar în spatele tău. Nu te opri cu niciun chip. *Trebuie* să mă duci la comandamentul suprem. Ne-am înțeles?

Larson aprobă dând din cap.

— Bine. La trei.

Holden puse o mână pe trapă, în cealaltă ținând pistolul, și începu să numere. Când ajunse la trei, împinse trapa și aceasta se deschise. Larson se sprijini cu ambele picioare de un perete etanș și se propulsă de-a lungul coridorului.

Mici scânteieri albăstrii pluteau în aer ca niște licurici. Asemenea luminițelor menționate de Miller când fusese pe Eros a doua oară. Atunci când nu se mai întorsese. Aceiași licurici erau acum aici.

La capătul coridorului, Holden văzu ușa liftului. Cu pași grei din cauza cizmelor magnetice, o porni pe urmele lui Larson. Când acesta se afla pe la jumătatea coridorului, trecu prin dreptul unei trape deschise.

Tânărul pușcaș începu să urle.

Holden fugi cât de repede îi permiteau costumul de protecție incomod și cizmele magnetice. Larson continua să plutească de-a lungul coridorului, dar țipa și se agita prin aer ca unul care se îneca și încerca să înoate. Holden ajunsese aproape de trapa deschisă, când ceva îi ieși în cale târându-se. La început crezu că era un fel de zombie vărsător asemenea celui cu care se întâlnise pe Eros. Se mișca încet, iar partea din față a uniformei Flotei pe care o purta era acoperită cu o vărsătură maronie. Dar când își întoarse capul spre Holden, ochii îi străluceau cu o palidă scăpărare albăstruie. Și aveau o sclipire de inteligență pe care zombii de pe Eros n-o aveau.

Protomolecula învățase pe Eros câteva lecții. Aceasta era noua versiune, îmbunătățită, de zombi vărsător.

Holden nu așteptă să vadă ce are de gând să facă arătarea. Fără să-și încetinească ritmul, ridică pistolul și o împușcă în cap. Strălucirea dispăru din ochii creaturii, care fu smulsă de pe punte, împrăștiind o mâzgă maronie în timp ce se rotea în aer. Când trecu prin dreptul trapei deschise, Holden nu rezistă tentației de a arunca o privire înăuntru.

Locul forfotea de noii zombi vărsători. Erau sute. Toate privirile lor de un albastru derutant erau ațintite spre el. Holden se întoarse spre coridor și o luă la fugă. Din spate, auzi revărsându-se un val tot mai intens de sunete, toți acei zombi gemând la unison și pornind în urmărirea lui de-a lungul punții sau cățărându-se pe pereți.

— Du-te! Urcă în lift! îi strigă lui Larson, blestemându-și costumul greoi care-i încetinea deplasarea.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă Naomi speriată.

Holden pierduse din vedere că Naomi avea acces la imagini. Nu pierdu vremea încercând să-i răspundă. Larson ieșise din starea de panică și se străduia din răsputeri să deschidă ușile liftului. Holden alergă până la el, apoi se întoarse să privească în urmă. Zeci de zombi vărsători cu ochi albaștri umpleau coridorul în spatele lui, târându-se pe pereți, pe tavan și pe punți ca niște păianjeni. Luminile albastre pluteau răsucindu-se, purtate de curenți de aer pe care Holden nu-i simțea.

— Du-te mai repede, îi spuse lui Larson, îndreptându-și pistolul spre cel mai apropiat zombi și trăgându-i un glonț în cap.

Creatura fu smulsă de pe perete, pulverizând în drumul ei mâzga maronie. Zombiul din spatele ei o îmbrânci și o aruncă spre ei. Holden se așeză în fața lui Larson pentru a-l proteja și un jet de mâzgă maronie îl lovi în piept și în vizorul căștii. Dacă nu ar fi purtat costume etanșe, ar fi fost condamnați la moarte. Holden își reprimă un frison și mai împușcă doi zombi, ceea ce nu-i făcu pe ceilalți să încetinească.

În spatele lui, Larson aruncă o înjurătură când ușile parțial deschise se închiseră din nou, prinzându-i brațul. Soldatul se chinui să le deschidă din nou cu forța, împingându-le cu spatele și cu un picior.

— Înăuntru! strigă Larson.

Holden începu să se deplaseze spre lift mergând cu spatele și golind restul încărcătorului. Încă șase zombi se îndepărtară plutind în derivă și împrăștiind mâzgă. Reuși în cele din urmă să intre în cabină, iar Larson închise ușile.

— Un nivel mai sus, spuse Larson gâfâind din cauza fricii și a efortului.

Împinse în perete și se propulsă plutind spre celelalte două uși, pe care le deschise. Holden îl urmă, în timp ce înlocui încărcătorul pistolului. Chiar în fața ușilor liftului era o trapă blindată imensă, pe care era inscripționat C.S., cu litere albe. Holden se îndreptă spre trapă și transmise codul de acces. În spatele lui, Larson lăsă ușile liftului să se închidă. Ecoul urletelor zombilor se auzea în puțul ascensorului.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Holden apăsând butonul pentru a deschide ușile comandamentului suprem. Se propulsă în interior înainte ca trapa să-și încheie ciclul de deschidere. Larson îl urmă plutind.

În comandament mai era un singur om: un tip îndesat, un asiatic bine clădit purtând o uniformă de amiral și având un pistol de calibru mare într-o mână tremurătoare.

— Stați pe loc, spuse omul.

— Amirale Nguyen! izbucni Larson. Sunteți în viață!

Nguyen îl ignoră.

— Ai venit pentru codurile de lansare telecomandată a vehiculului care conține arma biologică. Le am aici, spuse el ridicând un terminal. Sunt ale tale dacă mă salvezi de aici.

— El ne va duce, spuse Larson arătând spre Holden. A spus că mă ia și pe mine.

— Pe naiba! îi spuse Holden lui Nguyen. Nicio șansă. Ai să-mi dai codurile alea fie pentru că a mai rămas în tine o brumă de umanitate, fie pentru că ești mort. Oricum nu-mi pasă. Tu decizi.

Nguyen se uită când la Larson, când la Holden, ținând terminalul și pistolul atât de strâns, încât articulațiile i se albiră.

— Nu! Tu trebuie să...

Holden îl împușcă în gât. Undeva în creierul lui, detectivul Miller îi aprobă gestul.

— Începe să cauți o rută alternativă pentru a ajunge înapoi la nava mea, îi spuse Holden lui Larson în timp ce traversă încăperea pentru a lua terminalul care plutea în apropierea cadavrului lui Nguyen.

Descoperi imediat comutatorul de autodistrugere a navei-amiral *King,* ascuns în spatele unui panou blocat. Codul de acces al lui Souther îl ajută și de data aceasta.

— Îmi pare rău, îi spuse Holden încet lui Naomi atunci când îl deschise. Știu că am acceptat într-un fel să nu mai fac așa ceva. Dar n-am timp să…

— Nu te scuza, spuse Naomi cu o voce tristă. Ticălosul ăla merita să moară. Știu că mai târziu te vei simți ca naiba. Eu sunt destul de mulțumită.

Panoul se deschise, iar în partea cealaltă se afla un simplu buton. Nu era nici măcar roșu, doar un alb industrial.

— Chestia asta aruncă nava în aer?

— Nu are temporizator, spuse Naomi.

— Deci este un sistem antiabordaj. Dacă cineva deschide panoul și apasă butonul, înseamnă că nava este pierdută. Nu au nevoie de un temporizator care să poată fi dezamorsat.

— E o simplă problemă tehnică, spuse Naomi, care deja știa la ce se gândea Holden și încerca să găsească o soluție înainte ca el să dea glas gândurilor sale. O putem rezolva.

— Nu putem, spuse Holden așteptându-se să fie cuprins de tristețe, dar simțind în schimb un fel de liniște interioară. Câteva sute de zombi extrem de furioși încearcă în clipa asta să escaladeze puțul ascensorului. Nu avem timp să găsim o soluție care să mă scoată din rahatul în care am intrat.

O mână îl prinse de umăr. Întoarse capul, iar Larson îi spuse:

— Îl apăs eu.

— Nu, nu trebuie…

Larson își întinse brațul. Mâneca costumului său de protecție avea o mică ruptură, acolo unde fusese prins de ușile liftului. Iar în jurul rupturii se întindea o pată maronie de mărimea unei palme.

— Un ghinion nenorocit, aș spune. Dar am văzut și eu, ca toată lumea, înregistrările video de pe Eros, zise Larson. Nu vă puteți asuma riscul să mă scoateți de aici. Destul de repede aș putea fi… Se opri și, cu o mișcare a capului, arătă spre lift. Aș putea fi unul dintre monștri.

Holden îi strânse mâna lui Larson. Însă prin mănușile groase le fu cu neputință să simtă ceva.

— Îmi pare foarte rău.

— Măcar ați încercat, spuse Larson zâmbind trist. Cel puțin n-am să mor de sete, ascuns într-un dulap cu echipamente.

— Îl voi informa pe amiralul Souther despre ajutorul primit, spuse Holden. Voi avea grijă să afle toată lumea.

— Pe bune, spuse Larson îndreptându-se plutind spre butonul care avea să transforme *Agatha King,* pentru câteva secunde, într-o mică stea. Își scoase casca și inspiră adânc. Există un sas trei punți mai sus. Dacă zombii n-au ajuns încă în puțul ascensorului, aveți timp să ieșiți acolo.

— Larson, eu…

— Trebuie să plecați în clipa asta.

•

Holden se văzu nevoit să scape de costum în sasul din *King.* Era plin de mâzga aceea maronie și nu putea risca să o ducă în *Armaiar.* Absorbi câțiva razi în timp ce luă dintr-un dulap un alt costum spațial al Națiunilor Unite, punându-l în loc pe al lui. Arăta exact ca acela pe care-l purta Larson. De îndată ce ajunse în *Armaiar,* transmise către nava lui Souther codurile de telecomandă. Când ajunse aproape de *Rosinanta, King* se făcu nevăzută într-o minge de foc de un alb-orbitor.

CAPITOLUL 50

Bobbie

— Căpitanul tocmai a plecat, îi spuse Amos lui Bobbie când se întoarse în atelierul din sala mașinilor.

Bobbie plutea la o jumătate de metru deasupra punții, în interiorul unui mic cerc de elemente tehnologice letale, în spatele ei se afla, curățat și pe deplin funcțional, costumul de recunoaștere, singura țeavă a noii sale arme instalate strălucind în portul din brațul drept. În stânga ei plutea, recent reasamblată, arma automată preferată a lui Amos. Restul cercului era format din pistoale, grenade, un cuțit de luptă și diverse încărcătoare. Bobbie făcu un ultim inventar mental și ajunse la concluzia că făcuse tot ce se putea.

— Crede că este posibil să nu se mai întoarcă, continuă Amos, după care se aplecă să-și ia arma automată. Se uită la ea cu o privire critică, apoi dădu din cap apreciativ.

— Când intri într-o luptă din care știi că nu te mai întorci dobândești un fel de claritate a minții, spuse Bobbie.

Se întinse și-și luă armura. În condiții de microgravitație, nu era deloc ușor să o îmbrace. Trebuia să se răsucească și să-și introducă picioarele în costum înainte să și-l închidă la nivelul pieptului. Observă că Amos o privea zâmbind visător.

— Pe bune, în clipa asta? vorbim despre căpitanul tău că se-ndreaptă spre o moarte sigură și tot ce-ți poate trece prin cap este: „Ooh, țâțe!”?

Amos continuă să rânjească, fără a se liniști câtuși de puțin.

— Costumul tău nu lasă prea mult loc imaginației. Asta-i tot.

— Crede-mă, spuse Bobbie ridicând ochii spre cer, chiar dacă aș putea purta un pulover voluminos pe sub echipamentul meu de luptă cu multiplicarea forței, și tot nu aș face-o. Pentru că ar fi o prostie.

Anclanșă mecanismele de închidere a costumului, iar armura îi înfășură trupul ca o a doua piele. Își închise casca, folosind sistemul de comunicare extern al costumului pentru a vorbi cu Amos, știind că astfel vocea îi va deveni robotică și inumană.

— Mai bine pregătește-te de chestii serioase, spuse Bobbie, iar vorbele ei răsunară în toată încăperea. Fără să-și dea seama, Amos făcu un pas înapoi. Căpitanul nu este singurul care s-ar putea să nu se mai întoarcă.

Bobbie urcă pe scara-elevator și se lăsă purtată până pe puntea de operațiuni. Avasarala era asigurată cu centurile în cușeta de accelerație de la consola de comunicații. Naomi se afla în locul ocupat de obicei de Holden la consola tactică. Alex era probabil deja în cockpit. Bobbie își deschise vizorul pentru a vorbi folosindu-și vocea obișnuită.

— Care este situația? o întrebă pe Avasarala.

Bătrâna doamnă dădu din cap și ridică o mână într-un gest de așteptare, în timp ce vorbea cu cineva pe sistemul de comunicații al căștii sale.

— Marțienii au desfășurat deja un întreg pluton, spuse ea îndepărtând microfonul de buze. Însă au ordin să delimiteze un perimetru și să izoleze baza în așteptarea cuiva mai bine plasat pe lanțul trofic care să hotărască ce trebuie făcut.

— Doar nu au de gând să..., începu Bobbie, dar Avasarala o întrerupse cu un simplu gest al mâinii.

— Nu, la naiba, spuse ea. Eu mă aflu și mai sus pe lanțul trofic și am decis deja să vitrificăm acest abator de îndată ce veți fi părăsit satelitul. Îi las să creadă că încă discutăm, așa că ai timp să iei copiii.

Bobbie își agită pumnul spre Avasarala. Când erau în echipamentul de luptă blindat, cei din unitățile de recunoaștere ale pușcașilor marini erau instruiți să folosească limbajul gestual al centurienilor. Avasarala păru pur și simplu uluită de gest și spuse:

— Nu mai da din mâini și du-te să-i aduci pe afurisiții ăia de copii.

Bobbie se îndreptă din nou spre scara-elevator, conectându-se în drum la sistemul de comunicații al navei.

— Amos, Prax, ne întâlnim în sas peste cinci minute, echipați și gata de plecare. Alex, du-ne pe punte în zece minute.

— Am înțeles, răspunse Alex. Spor la vânătoare, soldat!

Bobbie se întrebă dacă ar fi putut deveni prieteni în cazul în care ar fi avut suficient timp. Era un gând plăcut.

Când ajunse, Amos o aștepta în afara sasului. Purta echipamentul blindat ușor de producție marțiană, iar în mâini își

ducea arma lui impresionantă. Prax se năpusti în compartiment câteva minute mai târziu, încă luptându-se să intre în echipamentul său de împrumut. Arăta ca un băiat care-și pusese pantofii tatălui său. În timp ce Amos îl ajută să se echipeze, Alex apelă sasul și spuse:

— Coborâm. Țineți-vă de ceva.

Bobbie își reglă cizmele magnetice la maximum, pentru a se ancora de punte în timp ce nava se mișca sub ea. Amos și Prax se așezară amândoi pe niște scaune fixate în perete, asigurându-se cu centurile.

— Haideți să recapitulăm planul, spuse ea, și, racordându-se la *Rosi,* solicită fotografiile aeriene ale complexului pe care le făcuseră și le proiectă pe un monitor mural. Sasul ăsta este punctul nostru de acces. Dacă e blocat, Amos îl va arunca în aer cu explozibil pentru a deschide ușa exterioară. Trebuie să intrăm repede. Echipamentele voastre nu vă vor proteja mult timp de centura de radiații aflată pe orbita lui Io. Prax, ai legătura radio cu Naomi, așa că odată ajunși înăuntru începi să cauți un nod de rețea pentru a te conecta. Nu avem informații despre planul general al bazei, așadar, cu cât o ajutăm mai repede pe Naomi să le spargă sistemul, cu atât mai repede îi putem găsi pe copii.

— Îmi place mai mult planul de rezervă, spuse Amos.

— Planul de rezervă? întrebă Prax.

— Planul de rezervă este că primul individ care ne iese în cale încasează pumni până ne spune unde sunt copiii.

— Da, și mie-mi place, spuse Prax dând din cap.

Bobbie nu luă în seamă comportamentul lor machist. Fiecare își gestiona în felul său tensiunea de dinaintea luptei. Ea prefera să facă și să refacă obsesiv lista problemelor importante. Dar erau bune și încordările de mușchi și amenințările.

— Odată stabilit obiectivul, vă deplasați în graba cea mai mare către copii, în timp ce eu asigur o cale de ieșire.

— Sună bine, spuse Amos.

— Să nu faceți nicio greșeală, spuse Bobbie. Instabilitatea tectonică și radioactivitatea foarte ridicată fac din Io unul dintre cele mai rele locuri din sistemul solar. Este ușor de înțeles de ce se ascund aici, dar nu subestimați pericolele cu care vă puteți confrunta pe nenorocitul ăsta de satelit.

— Două minute, spuse Alex prin sistemul de comunicații.

Bobbie inspiră adânc.

— Și asta nu este cel mai rău. Nemernicii ăștia au lansat spre Marte câteva sute de hibrizi umani-protomolecule. Nu putem decât să sperăm că și-au aruncat în luptă toate rezervele, dar ceva – mi spune că nu este cazul. Așa că, odată ajunși înăuntru, s-ar putea să dăm peste unul dintre acei monștri.

Evită să spună: „Am văzut asta în visele mele”. Părea contraproductiv.

— Dacă vedem unul, eu mă ocup de el. Amos, aproape că l-ai ucis pe căpitanul tău detonându-l pe cel pe care l-ai găsit în cală. Dacă încerci mizeria asta cu mine, îți rup mâna. Nu mă pune la încercare.

— Bine, șefu', răspunse Amos. Nu te ofusca. Am înțeles mesajul.

— Un minut, spuse Alex.

— Sunt pușcași marțieni care controlează perimetrul, dar au primit ordin să ne permită să intrăm. Dacă cineva trece de noi, nu-i nevoie să-l prindem. Pușcașii îl vor sălta înainte să ajungă prea departe.

— Treizeci de secunde.

— Pregătiți-vă, spuse Bobbie, după care porni afișajul HUD despre starea echipamentului. Toate indicatoarele erau pe verde, inclusiv cel pentru muniție, care arăta două mii de proiectile incendiare.

Aerul ieși din sas cu un șuierat lung, tot mai slab, rămânând doar o atmosferă rarefiată de aceeași densitate ca și cea ușor sulfuroasă de pe Io. Înainte ca nava să asolizeze, Amos sări din scaun și se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a-și lipi casca de casca lui Bobbie.

— Trimite-i în iad, pușcaș! strigă el.

Ușa exterioară a sasului se deschise culisând, iar echipamentul lui Bobbie declanșă imediat o alarmă sonoră de radiație. De asemenea, îi oferi informația că atmosfera exterioară nu era capabilă să susțină viața. Ea îl împinse pe Amos spre ușa deschisă, iar după el pe Prax.

— Haideți! Haideți! Haideți!

Amos o porni într-o cursă ciudată, în salturi, răsuflarea lui greoaie șuierând în urechile lui Bobbie prin legătura radio. Prax ținea aproape și părea să se descurce mai bine în condiții de gravitație scăzută. Nu-i era greu să țină pasul. Bobbie coborî din

Rosi și, dintr-un salt, ajunse la vreo șapte metri de suprafață, în punctul cel mai înalt. Scrută împrejurimile, în timp ce costumul ei scană zona cu senzorii radar și electromagnetici, încercând să localizeze eventualele ținte. Nici ea, nici echipamentul nu găsiră nimic.

Atinse solul în apropierea lui Amos, care se mișca greoi, și mai făcu un salt, ajungând la sas înaintea celor doi. Apăsă butonul și ușa exterioară se deschise. Firește. Cine să închidă ușa pe Io? Căci nimeni nu avea s-o ia la pas printr-o pustietate de siliciu topit și sulf pentru a fura argintăria familiei.

Deplasându-se anevoie, Amos trecu pe lângă ea și intră în sas, oprindu-se să-și tragă sufletul doar odată ajuns înăuntru. Bobbie îl urmă pe Prax o clipă mai târziu și tocmai se pregătea să-i spună lui Amos să declanșeze ciclul sasului, când legătura ei radio se întrerupse.

Bobbie se întoarse și privi în jur, scrutând suprafața satelitului pentru a depista vreo mișcare. Amos veni în spatele ei și-și lipi casca de spatele armurii sale. Când strigă, abia i se auzi vocea.

— Ce este?

În loc să-i răspundă strigând și ea, ieși din sas și arătă spre Amos, apoi spre ușa interioară. Cu degetele, mimă o persoană deplasându-se. Amos răspunse afirmativ printr-un gest al mâinii, apoi se întoarse în sas și închise ușa exterioară.

Orice se întâmplase înăuntru, acum rămâneau să se descurce Amos și Prax. Le ură noroc.

Bobbie percepu mișcarea înaintea senzorilor echipamentului. Ceva se deplasa în depărtare pe suprafața de un galben sulfuros. Ceva care nu avea tocmai aceeași culoare. Urmări din priviri forma aceea și comandă sistemului integrat al costumului să o țintească cu o rază laser. Acum nu avea să-i piardă urma. Creatura putea absorbi undele radio, dar faptul că o putea vedea însemna că reflecta foarte bine lumina.

Se deplasă din nou. Fără grabă, cât mai aproape de pământ. Dacă nu s-ar fi uitat direct spre ea, nu i-ar fi surprins mișcarea. Se furișa. Ceea ce însemna probabil că nu știa că a văzut-o. Potrivit sistemului de teledetecție cu laser al echipamentului ei, creatura se afla la o distanță de peste trei sute de metri. Conform teoriei sale, de îndată ce și-ar fi dat seama că a fost depistat, monstrul ar fi atacat-o, deplasându-se în linie dreaptă pentru a încerca să o prindă și să o sfâșie. Dacă nu ar fi putut

ajunge repede la ea, ar fi încercat să arunce în ea cu diferite lucruri întâlnite în cale. Și tot ce trebuia să facă era să-l rănească suficient de tare încât programul lui să nu mai facă față și să se autodistrugă.

Avea însă mai multe teorii, iar acum sosise timpul să le testeze.

Își îndreptă arma spre monstru. Costumul o ajută să corecteze abaterea în funcție de distanță, însă folosea proiectile de viteză foarte mare pe un satelit cu gravitație scăzută, așa că la trei sute de metri abaterea ar fi fost neînsemnată. Chiar dacă arătarea nu-i putea vedea chipul prin vizorul întunecat al căștii, îi trimise un sărut.

— M-am întors, scumpete. Vino și salut-o pe mami.

Apăsă pe trăgaci. Cincizeci de proiectile străbătură distanța de la armă la creatură în mai puțin de o treime de secundă. Toate o izbiră în plin, pierzând foarte puțin din energia lor cinetică în timp ce o străpunseră. Doar atât cât să spargă vârful fiecărui proiectil și să aprindă gelul inflamabil autooxidant pe care-l conținea. Cincizeci de traiectorii luminoase cu o flacără de scurtă durată, dar foarte intensă, perforară corpul monstrului.

Câteva dintre filamentele negre care țâșniră din orificiile de ieșire ale rănilor se aprinseră, dispărând cu o străfulgerare.

Monstrul se năpusti spre Bobbie cu o viteză năucitoare, care ar fi trebuit să fie imposibilă în condiții de gravitație scăzută. Fiecare detentă a membrelor sale ar fi trebuit să-l lanseze în aer. Se lipea de suprafața silicoasă a lui Io de parcă purta cizme magnetice pe o punte metalică. Avea o viteză uluitoare. Ochii lui albaștri străluceau ca niște fulgere. Mâinile de o lungime improbabilă erau întinse spre ea, desfăcându-se și închizându-se în gol în timp ce alerga. Era exact ca în visele ei. Și pentru o fracțiune de secundă Bobbie își dori doar să rămână perfect nemișcată și să lase scena să se desfășoare până la deznodământ, pe care nu apucase să-l vadă niciodată. O altă parte a minții ei se aștepta să se trezească, leoarcă de transpirație, așa cum pățise de atâtea ori până atunci.

Bobbie îl privi alergând spre ea și observă cu plăcere plăgile negre arse pe care proiectilele incendiare i le lăsaseră pe suprafața corpului. Nu existau jeturi de filamente negre și răni care să se închidă ca apa. Nu de data aceasta. Îl rănise și voia să-l rănească în continuare.

Ea se întoarse și începu să alerge în salturi, sub un unghi de nouăzeci de grade față de direcția monstrului. Costumul menținea raza laser a dispozitivului de ochire fixată pe monstru, astfel încât să-i poată detecta poziția chiar și fără să privească înapoi. După cum se aștepta, creatura se abătu din drum pentru a o urmări, dar pierduse teren.

— Rapid în linie dreaptă, i se adresă Bobbie. Dar la viraje nu faci nici doi bani.

Când monstrul își dădu seama că n-avea de gând să stea nemișcată și să-i permită să se apropie de ea, se opri. Bobbie se opri și ea și se întoarse. Creatura smulse o bucată mare din lava întărită a solului, apoi se aplecă pentru a se prinde cu cealaltă mână de sol.

— Iată că începe, își spuse Bobbie.

Se aruncă în lateral în momentul în care brațul arătării descrise o mișcare de biciuire. Bucata de stâncă o rată cu doar câțiva centimetri, în timp ce ea se repezi în lateral. Se lovi de suprafața satelitului și alunecă, însă deja riposta. De data aceasta trase preț de câteva secunde, trimițând sute de proiectile în și prin creatură.

— Tot ce poți face, eu pot face mai bine, fredona ea gâfâind. Pot face totul mai bine decât tine.

Gloanțele smulseră din monstru bucăți mari cuprinse de foc și aproape că-i secționară brațul stâng. Creatura se întoarse și se prăbuși. Dintr-un salt, Bobbie se ridică în picioare, gata să o ia din nou la fugă în cazul în care monstrul avea să se pună din nou pe picioare. Dar nu se întâmplă asta. În schimb se rostogoli pe spate, cuprins de convulsii. Capul începu să i se umfle, iar ochii albaștri îi străluceau mult mai intens. Bobbie văzu diverse forme mișcându-se pe sub suprafața pielii sale negre și chitinoase.

— Bum, nenorocitule! strigă ea așteptând declanșarea bombei.

Dar se redresă dintr-odată, își smulse o parte din abdomen și o aruncă spre ea. Până să-și dea seama Bobbie ce se întâmplase, bomba ajunsese la câțiva metri de ea. Monstrul o detonă, iar suflul exploziei o dezechilibră. Alunecă din nou pe suprafața lui Io, în timp ce se declanșară alarmele armurii. Când se opriră în cele din urmă, afișajul HUD strălucea ca un brad de Crăciun, cu luminițe roșii și verzi. Încercă să-și miște membrele,

dar le simțea grele ca piatra. Procesorul de control al mișcării, computerul care interpreta mișcările corpului și le transforma în comenzi pentru servomotoarele costumului, era distrus. Costumul încerca să-l repornească, încercând totodată să redirecționeze și să ruleze programul într-o altă locație. Un mesaj gălbui intermitent de pe afișajul HUD spunea: VĂ ROG SĂ AȘTEPTAȚI.

Bobbie nu-și putea întoarce capul, așa că, atunci când monstrul se aplecă deasupra ei, fu luată complet prin surprindere. Își înăbuși un țipăt. Oricum nu ar fi contat. Atmosfera sulfuroasă a satelitului era mult prea rarefiată pentru ca undele sonore să se poată propaga. Monstrul nu ar fi auzit-o. Dar în timp ce noua Bobbie era împăcată cu ideea de a muri în luptă, destul de mult din fosta Bobbie refuza să moară țipând ca un copil.

Monstrul se aplecă și o privi. Ochii lui excesiv de mari și curioși de copil aveau o strălucire intens albăstrie. Distrugerile provocate de arma lui Bobbie păreau considerabile, însă creatura părea să nu observe. Îi împunse armura de la piept cu un deget lung, apoi fu cuprinsă de convulsii și împroșcă peste ea un jet gros de mâzgă maronie.

— Oh, *dezgustător*! strigă marțiana.

În cazul în care costumul ei ar fi avut cea mai mică deschidere spre exterior, revărsarea acelei mizerii protomoleculare ar fi fost ultima dintre problemele ei. Și totuși, cum avea să curețe rahatul acela?

Monstrul își înclină capul într-o parte și o privi curios. Îi împunse din nou armura cu degetul, căutând interstițiile prin care să ajungă la piele. Bobbie văzuse una dintre aceste creaturi făcând bucăți un robot de luptă ce cântărea nouă tone. Dacă monstrul voia să intre în costumul ei, putea s-o facă în orice clipă, fără probleme. Însă, dintr-un motiv neștiut, părea că nu-și dorește să-i facă rău. Sub privirile marțienei, un tub lung și flexibil țâșni din mijlocul creaturii și începu să-i cerceteze armura. Picături din aceeași mâzgă maronie cădeau din acest nou apendice într-un flux constant.

Indicatorul de stare al armei se coloră din roșu în verde. Bobbie încercă să rotească țevile pentru a o testa și reuși. Bineînțeles, când voia să se miște, costumul îi spunea în continuare: „Vă rog să așteptați”. Dar dacă monstrul s-ar sătura

de acest joc și ar ajunge în dreptul armei, poate ar reuși să tragă câteva focuri.

Tubul îi cerceta armura cu tot mai multă insistență. Creatura îl inseră prin cele mai strânse interstiții, turnând în ele, în răstimpuri, mâzga maronie. Era pe cât de respingător, pe atât de înspăimântător. De parcă Bobbie era amenințată de un ucigaș în serie care, de asemenea, își strecura mâinile pe sub veșmintele ei cu insistența unui adolescent excitat.

— Oh, la dracu’, spuse ea.

Se săturase să se lase pipăită de chestia aia în timp ce ea zăcea pe spate, neputincioasă. Brațul drept al costumului era greu, iar servomotoarele care-i dădeau forță atunci când funcționau se opuneau acum oricărei mișcări. Împingerea brațului în sus era totuna cu ridicarea unei haltere cu o singură mână purtând o mănușă de plumb. Împinse totuși brațul în sus până simți un fel de pârâitură. Probabil ceva de la costum. Sau poate la brațul ei. Încă n-ar fi putut spune exact, pentru că era prea tensionată, așteptând să simtă durerea.

Dar când se produse acea pârâitură brațul ei repezi în sus pumnul, izbind capul monstrului.

— P-pa, făcu ea.

Monstrul întoarse capul și vru să se uite curios la mâna ei. Bobbie ținu trăgaciul apăsat până când indicatorul muniției arătă cifra zero, iar țevile încetară să se mai rotească. De la umeri în sus, creatura încetase să mai existe. Epuizată, Bobbie își lăsă brațul să cadă la sol.

REDIRECȚIONARE TERMINATĂ, o informă echipamentul. REPORNIȚI. Când reveni bâzâitul subliminal, Bobbie izbucni în râs, fără să se mai poată opri. Împinse de pe ea cadavrul monstrului și se ridică în picioare.

— Bună treabă. Drumul de întoarcere în navă va fi cu adevărat lung.

CAPITOLUL 51

Prax

Prax alergă.

În jurul lui, pereții stației formau unghiuri spre centru, creând un hexagon alungit. Gravitația era cu puțin mai mare decât cea de pe Ganymede, iar după câteva săptămâni petrecute la accelerație maximă Prax trebuia să aibă grijă să nu se ridice la tavan la fiecare pas făcut. Amos sălta lângă el, fiecare pas fiind jos, lung și rapid. Însă arma automată din mâinile lui rămânea la același nivel.

În față, la o intersecție cu o galerie transversală apăru o femeie cu păr negru și pielea închisă la culoare. Nu era cea care o luase pe Mei. Făcu ochii mari, după care dispăru.

— Știu că venim, spuse Prax gâfâind puțin.

— Probabil că nu ăsta a fost primul lor indiciu, doctore, spuse Amos.

Avea o voce absolut relaxată, dar se ghicea în ea o oarecare intensitate. Un fel de furie.

La intersecție se opriră, iar Prax se aplecă și își sprijini coatele pe genunchi pentru a-și mai trage sufletul. Era un reflex străvechi, primitiv. La mai puțin de 0,2 g, restabilirea fluxului sangvin nu creștea în mod semnificativ în cazul poziționării capului la nivelul inimii. La drept vorbind, ar fi fost mai bine să stea în picioare pentru ca postura lui să nu ducă la îngustarea vaselor de sânge. Prax se forță și rămase în picioare.

— Unde ar trebui să conectez legătura radio cu Naomi? îl întrebă el pe Amos.

Amos ridică din umeri și arătă spre perete.

— Poate că ar fi bine să urmărim indicatoarele.

Pe perete, mai multe săgeți colorate erau îndreptate în diferite direcții. CONTROL MED., CANTINĂ ȘI LAB. PRINCIPAL. Cu țeava armei, Amos atinse LAB. PRINCIPAL.

— Îmi sună bine, spuse Prax.

— Ești pregătit?

— Sunt, spuse Prax, deși probabil că nu era.

Podeaua părea să se miște sub el, după care urmă imediat un huruit prelung și de rău augur pe care-l simți în tălpile picioarelor.

— Naomi? Ești acolo?

— Da. Trebuie să-l urmăresc pe căpitan pe linia cealaltă. Aș putea să comut când pe o linie, când pe alta. Totul e bine?

— Cam mult spus, zise Amos. S-a auzit de parcă cineva trage în noi. Sper că nu au început să tragă în bază, nu?

— Nu, răspunse Naomi, cu o voce mai slabă și metalică din cauza scăderii semnalului radio. Se pare că unii din zonă se pregătesc să se apere, dar deocamdată pușcașii noștri nu ripostează.

— Spune-le s-o termine cu prostiile, zise Amos, care deja se îndrepta de-a lungul coridorului spre laboratorul principal.

Prax săltă în urma lui, dar, calculându-și greșit elanul, se lovi cu un braț de tavan.

— De îndată ce mă vor întreba, spuse Naomi.

Coridoarele erau un adevărat labirint, dar genul de labirint cu care Prax mai avusese de-a face în viața lui. Logica instituțională a unei unități de cercetare era aceeași peste tot. Planurile erau diferite; preocupările bugetare ar putea modifica uneori bogăția detaliilor; câmpurile gravitaționale influențau de multe ori echipamentul folosit. Însă sufletul locului era același, iar Prax se simțea aici ca acasă.

Văzură încă de două ori oameni împrăștiindu-se prin holuri. Primul a fost o tânără centuriană care purta un halat alb. Apoi un individ masiv, obez, cu pielea întunecată, un pământean, după statura lui îndesată. Purta un costum impecabil călcat, semnul clasei administrative de pretutindeni. Niciunul nu încercă să-i oprească, așa că Prax uită de ei aproape imediat ce-i văzu.

Laboratorul pe care-l căutau se afla în spatele unor căi de acces etanșeizate cu presiune negativă. Când Prax și Amos trecură prin ele, curentul de aer păru să-i împingă mai repede, forțându-i să înainteze. Se auzi din nou bubuitura, mai tare de data aceasta și de mai lungă durată – aproape cincisprezece secunde. Ar putea fi o luptă. Ar putea fi un vulcan ce se forma în apropiere. Era imposibil de știut. Prax știa că baza fusese probabil construită ținându-se cont de instabilitatea tectonică.

Se întrebă o clipă care erau sistemele de protecție, după care alungă întrebarea din minte. Oricum nu putea face nimic.

Laboratorul era cel puțin comparabil cu cel pe care-l știa de pe Ganymede, cu tot echipamentul științific. Într-un colț, o masă portocalie joasă arăta o imagine holografică a unei colonii de celule care se divizau cu o viteză accelerată. Se vedeau două uși, în afară de cea prin care trecuseră. Undeva în apropiere, câțiva oameni strigau unii la alții.

Prax arătă spre una dintre uși.

— Asta, spuse el. Uită-te la balamale. Este făcută pentru a permite trecerea brancardelor.

În cealaltă parte, culoarul era scăldat într-o atmosferă mai caldă și mai umedă. Nu era chiar ca într-o seră, dar pe aproape. Se deschidea într-o galerie lungă, de cinci metri înălțime. Șinele montate pe tavan și pe podea permiteau mutarea echipamentului foarte greu și a cuștilor. De o parte și de alta a galeriei se înșirau firide având fiecare, după cât se părea, o masă de lucru nu chiar atât de diferită de cele pe care Prax le folosise în vremea studenției: având încorporate sisteme electronice de măsurare, ecran mural, consolă de control, cuști pentru specimene. Vocile care strigau se auzeau mai tare acum. Vru să-l atenționeze pe Amos, însă acesta clătină din cap și arătă de-a lungul galeriei, spre una dintre cele mai îndepărtate firide. Se auzi vocea unui bărbat venind din direcția aceea, pe un ton ascuțit, nervos.

— … nici vorbă de evacuare dacă nu există loc pentru așa ceva, spunea el. Nu renunț la singurul atu care mi-a rămas.

— Nu ai de ales, spunea o femeie. Lasă arma jos și hai să vorbim despre asta. De șapte ani mă ocup de tine și-am să te susțin în afacere încă șapte, dar nu trebuie…

— Ai luat-o razna? Crezi că după toate astea va mai exista un mâine?

Amos își ridică arma automată, apoi înaintă încet. Prax îl urmă, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Trecuseră câteva luni de când nu-i mai auzise vocea doctorului Strickland, însă era posibil ca omul care striga să fie el.

— Un lucru să-ți fie foarte clar, spuse bărbatul. Nu avem nimic. Nimic. Singura noastră speranță de a negocia este să avem o carte de jucat. Și asta înseamnă ei. De ce crezi că sunt în viață?

— Carlos, spuse femeia în momentul în care Prax ajunse la colțul firidei. Putem discuta mai târziu despre asta. În bază se află acum o forță inamică, iar dacă mai ești aici când va sosi prin trapa aia…

— Chiar așa, interveni Amos, ce se va întâmpla atunci?

Separeul era la fel ca toate celelalte. Strickland – era, fără îndoială, Strickland – stătea lângă un container de transport metalic gri ce-i ajungea până la șold. În cuștile pentru specimene zăceau șase copii nemișcați, care dormeau sau erau drogați. Strickland avea în mână un pistolet îndreptat spre femeia din înregistrarea video. Ea purta o uniformă ce-i dădea un aer sever, genul de ținută folosită de forțele de securitate pentru a da personalului o înfățișare dură și intimidantă. La ea funcționa foarte bine.

— Am intrat pe cealaltă trapă, spuse Prax arătând peste umăr.

— Ta?

O silabă rostită cu jumătate de gură. Se auzea din containerul de transport, mai asurzitoare decât toate exploziile, bubuiturile și strigătele răniților și muribunzilor pe care îi văzuse în ultimele săptămâni. Prax nu mai putea respira, nu se mai putea mișca. Voia să le spună tuturor să lase armele deoparte, să fie atenți. Era un copil. Copilul său.

Arma lui Strickland lătră și un proiectil exploziv distruse gâtul și fața femeii. Încercă să strige, dar întrucât porțiuni importante din laringele ei erau deja compromise, nu reuși mai mult decât o exalație puternică și umedă. Amos ridică arma, însă Strickland – sau Merrian, care i-o fi fost numele adevărat – își aruncă pistolul pe container și păru să se prăbușească de ușurare. Femeia căzu la podea, în timp ce sângele și carnea se așternură ușor la pământ ca o pătură din dantelă roșie.

— Slavă Domnului că ați venit! spuse doctorul. Oh, slavă Domnului că ați venit! Am împiedicat-o cât de mult am putut. Doctore Meng, nu-mi pot imagina cât de greu a fost pentru dumneavoastră. Îmi pare foarte, foarte rău.

Prax înaintă. Femeia inspiră încă o dată convulsiv, sistemul ei nervos fiind absolut derutat. Strickland îi zâmbi botanistului, același zâmbet liniștitor pe care Prax îl văzuse în fiecare dintre vizitele din ultimii ani ale doctorului. Botanistul găsi panoul de control al containerului de transport și se aplecă să-l deschidă.

Se auzi un declic în momentul în care încuietorile magnetice se retraseră și panoul lateral începu să se ruleze, dispărând în rama containerului.

Pentru o clipă îngrozitoare, i se tăie respirația – nu era fata care trebuia. Avea părul negru, strălucitor, și pielea de culoarea oului. Ar fi putut fi sora mai mare a lui Mei. Apoi copilul se mișcă și întoarse capul. Lui Prax nu-i trebui mai mult ca să-și vadă copilul în corpul acelei puștoaice mai mari. În timpul petrecut pe Ganymede, în săptămânile spre Tycho și înapoi, fata crescuse fără el.

— E atât de mare, spuse Prax. A crescut atât de mult…

Mei se încruntă și mici riduri îi apărură deasupra sprâncenelor. Acum semăna cu Nicola. Apoi deschise ochii. Erau lipsiți de orice expresie. Prax își scoase casca. Aerul stației mirosea vag a sulf și a cupru.

Mei își fixă privirile asupra lui și zâmbi.

— Ta, spuse ea din nou și scoase o mână. Când se întinse spre ea, fata îi prinse degetul în pumn și se trase în brațele lui. Prax o strânse la piept; căldura și masa trupușorului ei – care nu mai era minuscul, doar mic – erau copleșitoare. Vidul dintre stele era mai mic decât era Mei în clipa aceea.

— E sedată, spuse Strickland. Dar este foarte sănătoasă. Sistemul ei imunitar a funcționat la maximum.

— Copilul meu, spuse Prax. Fetița mea perfectă.

Mei închisese ochii, dar zâmbi și scoase un ușor mormăit de satisfacție animalică.

— Nu vă pot spune cât de rău îmi pare pentru toate acestea, spuse Strickland. Dacă aș fi avut vreo posibilitate să vă contactez, să vă spun ce se întâmplă, vă jur că aș fi făcut-o. Totul a fost mai mult decât un coșmar.

— Deci spuneți că v-au ținut prizonier aici? întrebă Amos.

— Aproape tot personalul tehnic a fost reținut aici împotriva propriei voințe, spuse Strickland. Când am semnat, ni s-au promis resurse și o libertate la un nivel la care cei mai mulți dintre noi nici nu au visat. Când am început treaba, credeam că pot face lucruri cu adevărat importante. M-am înșelat îngrozitor de tare și nu voi putea niciodată să mi-o iert.

Prax simți cum îi țiuie urechile. O căldură iradia din centrul corpului său, până la mâini și picioare. Parcă luase o doză din cel mai bun euforizant din istoria farmaciei. Părul ei mirosea a

șampon ieftin de laborator cu care obișnuia să spele câinii în tinerețea lui. Se ridică prea repede, astfel încât elanul lui, combinat cu greutatea fetei, îl ridică la câțiva centimetri de podea. Își simțea picioarele unsuroase și după o clipă își dădu seama că îngenunchease în sânge.

— Ce s-a întâmplat cu copiii ăștia? Mai sunt și alții în altă parte? întrebă Amos.

— Aceștia sunt singurii pe care i-am putut salva. Toți au fost sedați pentru evacuare, spuse Strickland. Dar acum trebuie să plecăm. Să părăsim stația. Trebuie să contactez autoritățile.

— Și de ce trebuie să faci asta? întrebă Amos.

— Trebuie să le spun ce s-a întâmplat aici, spuse Strickland. Trebuie să le spun tuturor despre crimele comise aici.

— Mda, bine, spuse Amos. Hei, Prax, crezi că ai putea lua asta?

Și-i arătă cu țeava armei ceva ce se afla pe o ladă din apropiere.

Prax se întoarse să se uite la Amos. Aproape că fu nevoit să se forțeze să-și aducă aminte unde era și ce făceau.

— Oh, da, sigur, spuse el.

Ținând-o pe Mei la piept cu un braț, luă pistolul lui Strickland și-l îndreptă spre acesta.

— Nu, făcu Strickland. Nu… nu înțelegeți. Sunt o victimă. Am fost nevoit să fac toate astea. M-au forțat. Ea m-a forțat.

— Știi, spuse Amos, poate că-ți par a fi din ceea ce unul de teapa ta numește clasa muncitoare, dar asta nu înseamnă că-s prost. Ești unul dintre sociopații îndrăgiți de Protogen și n-am de gând să pun botul la toate balivernele tale.

O furie rece îi crispă dintr-odată trăsăturile lui Strickland, ca și cum îi căzuse o mască.

— Protogen e mort, spuse el. Nu există Protogen.

— Mda, spuse Amos. Am greșit numele de marcă. Asta-i problema.

Mei murmură ceva, întinzând mâna în spatele urechii lui Prax pentru a-i prinde părul. Cu pumnii strânși, Strickland făcu un pas înapoi.

— Am salvat-o, spuse el. Fata asta e în viață datorită mie. Era destinată unităților de a doua generație și am retras-o din proiect. I-am retras pe toți. Dacă nu aș fi fost eu, fiecare dintre copiii ăștia ar fi ajuns mai rău decât dacă ar fi murit.

— Asta din cauza difuzării apelului, nu-i așa? spuse Prax. Ai înțeles că am putea afla, așa că ai vrut să te asiguri că o ai pe fetița de pe ecran. Cea pe care toată lumea o căuta.

— Ați fi preferat să nu o fi făcut? întrebă Strickland. În definitiv, eu am salvat-o.

— De fapt, cred că asta i se datorează căpitanului Holden, spuse Prax. Dar îmi dau seama unde bați.

Pistolul lui Strickland avea în spate o piedică, pe care o apăsă în poziție de siguranță.

— Nu mai am casă, spuse Prax cu voce joasă. Nu mai am slujbă. Cei mai mulți dintre cei pe care i-am cunoscut sunt fie morți, fie împrăștiați prin sistem. Un guvern important spune că am abuzat femei și copii. Am primit în ultima lună mai bine de optzeci de amenințări cu moartea din partea unor necunoscuți. Și știi ceva? Nu-mi pasă.

Strickland își umezi buzele, uitându-se când la Prax, când la Amos.

— N-am nevoie să te omor, spuse Prax. Mi-am recuperat fiica. Răzbunarea nu are pentru mine nicio importanță.

Strickland trase adânc aer în piept și expiră încet. Prax văzu corpul omului relaxându-se, colțurile gurii sale schițând ceva între ușurare și plăcere. Mei tresări o dată când arma automată a lui Amos bubui, după care se lipi din nou de umărul lui Prax fără să plângă sau să se uite în jur. Corpul lui Strickland se prăbuși încet la pământ, cu brațele depărtate. Din locul în care fusese capul țâșnea, stropind pereții, un sânge arterial strălucitor, în jeturi tot mai mici.

Amos ridică din umeri.

— Sau da, spuse Prax.

— Ai vreo idee cum am putea…

Trapa din spatele lor se deschise și un om se repezi înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit…

Amos ridică arma automată. Celălalt dădu înapoi, scăpând un ușor strigăt de spaimă în timp ce se retrase. Amos își drese glasul.

— Ai vreo idee cum am putea să-i scoatem de aici pe copiii ăștia?

•

Punerea lui Mei înapoi în containerul de transport a fost pentru Prax unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse

în viața lui. Voia să o ducă în brațe, să-i simtă fețișoara lipită de obraz. Era o reacție atavică, a celor mai profunde centre ale creierului care căutau asigurarea prin contact fizic. Însă costumul pe care-l purta n-ar fi putut-o proteja de radiații sau de atmosfera sulfuroasă aproape vidată a lui Io, în timp ce containerul ar fi avut rol protector. O așeză ușor lângă alți doi copii, în timp ce Amos îi puse pe ceilalți patru într-un al doilea container. Cel mai mic dintre ei era încă în scutece. Prax se întrebă dacă și el era tot de pe Ganymede. Containerele alunecau pe podeaua stației, huruind doar când treceau peste șinele încastrate în sol.

— Îți amintești cum ajungem înapoi la suprafață? întrebă Amos.

— Cred că da, spuse Prax.

— Ăăă… Doctore, cred că ar fi bine să-ți pui casca.

— Oh! Ai dreptate. Mulțumesc.

La intersecția în T, șase bărbați în uniforme ale forțelor de securitate ridicaseră o baricadă, pregătindu-se să apere laboratorul împotriva unui atac. Deoarece Amos își aruncă grenadele din spatele lor, adăpostul se dovedi a fi mai puțin eficient decât anticipaseră localnicii, dar tot le luă câteva minute bune pentru a curăța zona de cadavre și de rămășițele baricadei pentru a face loc containerelor de transport.

Era o vreme, și Prax știa lucrul acesta, când toată această violență l-ar fi tulburat. Nu sângele sau cadavrele. Petrecuse mai mult decât suficient timp făcând disecții și chiar vivisecții de membre autonome, încât era în stare să-și reprime orice senzație de groază viscerală în fața a ceea ce vedea. Însă faptul că ceea ce vedea era rezultatul unor acțiuni dictate de mânie, că oamenii pe care tocmai îi văzuse sfârtecați de explozii nu-și donaseră trupurile sau țesuturile l-ar fi afectat în vremea aceea. Universul îi luase acea parte din el și nu putea spune când, mai exact, se întâmplase asta. O parte din el era amorțită, poate pentru totdeauna, în acest sens avea un sentiment de pierdere, dar numai la nivel intelectual. Singurele emoții pe care le resimțea erau ușurarea că Mei era aici, în viață, și o fioroasă atitudine protectoare care-i dădea de înțeles că niciodată nu o va mai scăpa din ochi, probabil până ce va pleca la universitate.

La suprafață, containerele s-au dovedit a fi mai greu de manevrat, roțile nefiind potrivite pentru suprafața accidentată a

terenului. Prax îi urmă exemplul lui Amos și întoarse containerul, deoarece era mai ușor să-l tragă decât să-l împingă. Era logic, dar nu i-ar fi trecut prin minte dacă nu l-ar fi văzut pe Amos.

Bobbie se îndrepta încet spre *Rosinanta.* Costumul îi era ars și murdar și abia se mișca. Un lichid transparent i se scurgea din spate.

— Nu vă apropiați de mine, spuse ea. Sunt plină de mâzgă dintr-aia de la protomoleculă.

— Asta nu-i bine, spuse Amos. Ai cum să te curăți?

— Nu prea, răspunse Bobbie. Cum a mers operațiunea?

— Am recuperat destui copii pentru a forma un grup vocal, dar nu suficienți pentru o echipă de baseball, spuse Amos.

— Mei e aici, spuse Prax. E în regulă.

— Mă bucur să aud asta, spuse Bobbie și, deși era evident epuizată, părea să fie sinceră.

Amos și Prax intrară în sas și aranjară containerele lângă peretele din spate, în timp ce Bobbie rămăsese afară. Prax verifică indicatoarele containerelor. Era suficient aer pentru cel puțin patruzeci de minute.

— Bine, spuse Amos. Suntem gata.

— Purjare de urgență, spuse Bobbie, iar costumul său blindat se desprinse de pe ea. Era o priveliște ciudată – curbele tari și straturile de plăci ale armurii se desfăcură ca o floare și se detașară, dând la iveală femeia, cu ochii închiși și gura deschisă. Când își întinse mâna spre Amos ca să o tragă, gestul îi aminti lui Prax de reacția lui Mei când îl recunoscuse.

— Acum, doctore, spuse Amos.

— Am inițiat ciclul, spuse Prax. Închise ușa exterioară, iar aerul curat începu să umple sasul. Zece secunde mai târziu, pieptul lui Bobbie începu să se miște, pompând aerul ca un burduf. După treizeci de secunde ajunseseră la șapte optimi de atmosferă.

— Cum stăm, băieți? întrebă Naomi când Prax deschise containerele. Toți copiii adormiseră. Mei își sugea primele două degete, așa cum făcea când era bebeluș. Lui Prax nu-i venea să creadă cât de mult crescuse.

— Suntem în regulă, spuse Amos. Eu zic să plecăm dracului de aici și să vitrificăm totul.

— Slavă Domnului! se auzi în fundal vocea lui Avasarala.

— Așa este, spuse Naomi. Ne pregătim de lansare. Dați-mi de știre când noii noștri pasageri sunt în siguranță.

Prax își scoase casca și se așeză lângă Bobbie. În costumul ei negru, părea că tocmai se întorsese din sala de gimnastică. Ar fi putut fi oricine.

— Mă bucur că ți-ai recuperat copilul, spuse ea.

— Mulțumesc. Îmi pare rău pentru distrugerea costumului.

— La cum arăta, oricum nu mi-ar mai fi fost de folos, spuse marțiana ridicând din umeri, în timp ce ușa interioară a sasului se deschise.

— Ciclu încheiat, Naomi, spuse Amos. Am ajuns acasă.

CAPITOLUL 52

Avasarala

Realitatea era însă alta. Nu se termina niciodată cu adevărat.

— Acum suntem toți prieteni, spuse Souther. Avea să-i lipsească luxul de a conversa cu el fără ca transmisia să fie decalată. Dar dacă ne întoarcem la casele noastre, sunt toate șansele ca lucrurile să rămână la fel. Cred că vor trece ani până când oricare dintre flotele noastre își va recăpăta capacitatea de luptă.

— Copiii?

— Sunt sub tratament. Responsabilul serviciului meu de sănătate comunică în permanență cu o serie de specialiști în probleme de imunitate pediatrică. Trebuie doar să le găsim părinții și să-i ducem pe toți acasă.

— Bine, spuse ea. Asta-mi place să aud. Iar cealaltă problemă?

Souther dădu din cap. Părea mai tânăr în condițiile unei gravitații scăzute. La fel și ea. Pielea nu se mai lăsa când nu mai era nimic care să o tragă în jos, iar bătrânei doamne îi păru că arăta ca un adolescent.

— Avem transpondere fixate pe o sută șaptezeci și unu de pachete. Se îndreaptă spre soare destul de repede, dar nu accelerează și nici nu evită detectarea. Deocamdată stăm retrași și-i lăsăm să se apropie suficient de mult de Marte încât eliminarea să fie o bagatelă.

— Ești sigur că este o idee bună?

— Când spun „aproape” mă refer la săptămâni la viteza actuală. Spațiul este mare.

Urmă o pauză, care avu o altă semnificație decât distanța fizică dintre cei doi interlocutori.

— Aș prefera să te întorci cu una dintre navele noastre, spuse Souther.

— Și să mai rămân blocată aici câteva săptămâni cu punerea în ordine a documentelor? Nici pomeneală. Și, în plus, o întoarcere cu James Holden, sergentul Roberta Draper și Mei

Meng are tot simbolismul potrivit. Presa va fi înnebunită. Pământul, Marte, Planetele Exterioare și ce-o mai fi reprezentând Holden acum.

— Celebritate, spuse Souther. O națiune proprie.

— Nu-i așa rău odată ce ai renunțat la ipocrizie. Oricum, asta-i nava în care mă aflu și nu are nevoie de reparații, așa că poate s-o ia imediat din loc. Și deja l-am angajat. Nimeni nu-mi va trânti acum baliverne despre cheltuielile discreționare.

— Bine, spuse Souther. Atunci ne revedem în fundul puțului.

— Ne vedem acolo, spuse ea, și întrerupse legătura.

Se ridică și traversă încet puntea de operațiuni. I-ar fi fost ușor să coboare cu scara-elevator a echipajului, să zboare așa cum visase de când era copil. Era tentant. Însă își dădu seama că fie ar fi împins prea tare și s-ar fi lovit de ceva, fie ar fi împins prea ușor și rezistența aerului ar fi oprit-o înainte de a ajunge la o suprafață solidă. Se folosi de prizele pentru mâini și se trase încet în jos, spre bucătărie. Ușile presurizate se deschiseră când se apropie, închizându-se în spatele ei cu un ușor șuierat hidraulic și pocnete metalice. Când ajunse pe puntea echipajului, auzi vocile înainte să poată înțelege cuvintele și cuvintele înainte să-i vadă pe cei care discutau.

— ... trebuie să-l închid, spunea Prax. Vreau să spun că acum sunt false pretenții. Doar nu crezi că aș putea fi dat în judecată, nu?

— Întotdeauna poți fi acționat în judecată, spuse Holden. Sunt șanse să nu câștige.

— Dar nu vreau să fiu dat în judecată. Trebuie să-l închidem.

— Am adăugat pe site un anunț pentru actualizare care solicită o confirmare înainte de alimentarea contului.

Avasarala intră în bucătărie. Prax și Holden pluteau în apropierea cafetierei. Prax părea buimăcit, în timp ce Holden arăta destul de ferchezuit. Amândoi aveau baloane de cafea, dar Prax părea să fi uitat de al lui. Ochii și gura botanistului erau larg deschise, chiar și în microgravitație.

— Cine-i dat în judecată? întrebă Avasarala.

— Acum, că am recuperat-o pe Mei, spuse Holden, Prax vrea ca oamenii să nu-i mai dea bani.

— E prea mult, spuse botanistul uitându-se la Avasarala ca și cum aștepta să facă ceva în această privință. Adică...

— Fonduri excedentare? întrebă Avasarala.

— Nu se poate retrage cu ceea ce a primit, spuse Holden. Mă rog, nu în condiții de lux.

— Dar sunt banii tăi, spuse Prax întorcându-se spre Holden cu o expresie ce aducea mai mult a speranță. Tu ai creat contul.

— Am retras deja cheltuielile cu *Rosinanta.* Crede-mă, ne-ai plătit regește, spuse Holden ridicând mâna într-un gest de refuz. Banii rămași în cont sunt ai tăi. Mă rog, ai tăi și ai lui Mei.

Avasarala se încruntă. Chestia asta îi schimba puțin calculele pe care și le făcuse. Se gândise că ar fi momentul potrivit să-l introducă pe Prax într-un contract, însă Jim Holden intervenise din nou în ultimul moment și stricase totul.

— Felicitări, spuse Avasarala. A văzut-o cineva pe Bobbie? Trebuie să discut cu ea.

— Ultima dată când am văzut-o se îndrepta spre atelierul din sala mașinilor.

— Mulțumesc, spuse Avasarala și-și continuă deplasarea.

Dacă Praxidike Meng era atât de înstărit, încât să-și păstreze independența, acest lucru îl făcea mai puțin susceptibil să-și asume sarcina de a reconstrui Ganymede doar din motive financiare. Probabil îl putea aborda prin prisma spiritului civic. El și fiica lui întruchipau tragedia de acolo, iar dacă ar conduce activitatea de reconstrucție ar însemna pentru oameni mai mult decât toate datele și cifrele ce demonstrau pericolul în care s-ar afla toți în cazul în care nu ar fi restabilite circuitele de aprovizionare. Prax ar putea fi genul de om pe care să-l influențeze un asemenea argument. Trebuia să se gândească la asta.

Se deplasa din nou destul de încet și cu grijă, încât auzi vocile înainte să ajungă la atelierul din sala mașinilor. Bobbie și Amos râdeau. Nu-i venea să creadă că apărea într-un moment intim, căci din ce auzea îi părea un concurs de gâdilături. Atunci Mei strigă cu încântare, iar Avasarala înțelese.

Exceptând sala mașinilor, atelierul era ultimul loc din navă în care s-ar fi gândit Avasarala că se poate juca o fetiță, dar era acolo, agitându-se bucuroasă cu brațele și picioarele în aer. Părul ei lung și negru o acoperea ca un vârtej ce urma răsucirea ușoară, la nesfârșit, a trupului ei. Fața îi strălucea de plăcere. Bobbie și Amos se aflau la capetele opuse ale atelierului. În timp ce Avasarala îi privea, Bobbie o prinse pe fetiță în aer și o aruncă înapoi spre Amos. Curând, gândi Avasarala, puștoaicei

aveau să-i cadă dinții de lapte. Se întrebă cât din cele petrecute își va aminti Mei când va deveni adultă.

— Ați înnebunit? izbucni Avasarala în timp ce Amos o prindea pe fată. Ăsta nu-i loc de joacă.

— Salut, zise Amos. Nu aveam de gând să stăm prea mult. Căpitanul și doctorul voiau să stea puțin de vorbă, așa că m-am gândit să-i fac puștoaicei un tur al navei.

— Când te joci cu un copil, nu înseamnă ca el să fie mingea, spuse Avasarala îndreptându-se spre Amos. Dă-mi copilul. Niciunul dintre voi nu știe cum să aibă grijă de o fetiță. Este uimitor că ați reușit să ajungeți până la vârsta asta.

— Nu-i nimic rău în asta, spuse Amos amabil și îi întinse copilul.

— Vino la buni, zise Avasarala.

— Ce-i ăia buni? întrebă Mei.

— Eu sunt buni, spuse Avasarala luând copilul în brațe. Instinctiv, voi să pună fata pe șold, să-i simtă greutatea. În condiții de microgravitație resimțea cam ciudat ținerea unui copil. Plăcut, dar ciudat. Mei mirosea a ceară și a vanilie. Cât mai durează până să-i dăm drumul? Mă simt ca un nen… balon care plutește pe aici.

— De îndată ce Alex și Naomi termină de reglat sistemul de propulsie, am plecat, spuse Amos.

— Unde este tăticul meu? întrebă Mei.

— Bine, zise Avasarala. Avem un program de respectat și nu vă plătesc pentru lecții de plutit. Tati vorbește cu căpitanul, Mei-Mei.

— Unde? întrebă fata. Unde este? Vreau la tati!

— Te duc înapoi la el, puștoaico, spuse Amos întinzându-i o mână masivă. Își îndreptă atenția spre Avasarala. Cu ea merge cam cinci minute, după care începe: „Unde este tăticul?”

— Bine, spuse Avasarala. Au dreptul să fie împreună.

— Mda, spuse uriașul mecanic.

Trase copilul aproape de centrul său de greutate și se îndreptă spre bucătărie. Nu avea nevoie de prize pentru mâini. Avasarala îl urmări plecând, apoi se întoarse spre Bobbie.

Bobbie plutea cu părul răsfirat în jurul ei. Fața și corpul îi erau mai relaxate decât își amintea Avasarala s-o fi văzut vreodată. Ar fi trebuit să pară împăcată, dar de fapt fata îi păru parcă înecată.

— Hei, zise Bobbie. Aveți noutăți de la specialiștii dumneavoastră de pe Pământ?

— Da, am, spuse Avasarala. A mai fost un vârf de energie. Mai mare decât ultimele. Prax a avut dreptate. Creaturile alea sunt în rețea și, mai rău, sunt sincronizate. Venus a reacționat înainte ca informația despre bătălie să fi putut ajunge la ea.

— E de rău, nu-i așa? întrebă Bobbie.

— Este la fel de ciudat ca un episcop cu țâțe, dar cine știe dacă are vreo semnificație? Vorbesc despre rețele întrețesute în spirală, ce dracu' or mai fi și alea. Cea mai bună teorie pe care o avem este că pentru protomoleculă ar fi ca un mic puseu de adrenalină. O parte din ea ar fi centrată pe violență, iar restul ar fi în stare de alertă până când este clar că pericolul a trecut.

— Înseamnă că-i este frică de ceva. E bine de știut că ar putea avea o oarecare vulnerabilitate.

Tăcură o clipă. Undeva în măruntaiele navei se auzi un zăngănit metalic și Mei scoase un țipăt. Bobbie se crispă, dar nu și Avasarala. Era interesant de văzut reacția la comportamentul lui Mei a unor oameni care nu avuseseră în preajmă un copil. Nu-și dădeau seama de diferența dintre plăcere și teamă. Avasarala își dădu seama că ea și Prax erau singurii experți din navă în țipătul copiilor.

— Te-am căutat, spuse Avasarala.

— Sunt aici, spuse Bobbie ridicând din umeri.

— Este vreo problemă?

— Nu înțeleg. Cum adică o problemă?

— Că te afli aici.

Își mută privirea, chipul ei devenind impenetrabil. Exact la asta se așteptase Avasarala.

— Era să mori acolo jos, doar că Universul ți-a tras-o din nou. Ai câștigat. Ești în viață. Și niciuna dintre probleme nu a dispărut.

— Pentru unii da, spuse Bobbie. Doar că nu pentru toți. Și cel puțin am câștigat jocul dumneavoastră.

Tusea care o cuprinse pe Avasarala când izbucni în râs fu suficientă pentru a-i imprima o ușoară mișcare de rotație. Se întinse spre perete și întrerupse mișcarea.

— Ăsta-i jocul la care particip. Nu câștigi niciodată. Doar că încă nu pierzi. Errinwright? El a pierdut. Soren. Nguyen. I-am scos din joc, iar eu am rămas – dar acum? Errinwright va fi

nevoit să se pensioneze în urma greșelilor foarte grave pe care le-a făcut, iar eu voi primi postul lui.

— Îl vreți?

— Nu contează dacă-l vreau. Mi se va oferi, deoarece, în cazul în care Cap-de-Gumă nu mi-l oferă, oamenii vor crede că sunt desconsiderată. Și-l voi lua, căci, dacă nu o voi face, unii vor avea impresia că nu-mi mai este suficient de foame ca să-mi fie frică. Îi voi răspunde direct secretarului general. Voi avea mai multă putere, mai multă responsabilitate. Mai mulți prieteni și mai mulți dușmani. Asta-i este prețul jocului.

— Se pare că ar trebui să existe o alternativă.

— Există. M-aș putea pensiona.

— Și de ce nu o faceți?

— Oh, am s-o fac, spuse Avasarala. În ziua în care fiul meu se va întoarce acasă. Tu intenționezi să renunți?

— Adică dacă vreau în continuare să mă las ucisă?

— Da, asta.

Urmă o pauză. Era bine. Însemna că Bobbie se gândea la răspuns.

— Nu, spuse ea. Nu cred. Să cazi într-o luptă e o treabă. Aș fi mândră de asta. N-aș renunța însă doar de dragul renunțării.

— Ești într-o poziție interesantă, spuse Avasarala. Te gândești la ce să faci în privința asta.

— Și ce poziție ar putea fi? De ronin?

— Un trădător al Guvernului tău și un erou patriot. Un martir care a supraviețuit. Un marțian al cărui cel mai bun și singur prieten este pe cale să preia conducerea Guvernului Pământului.

— Nu ești singurul meu prieten, spuse Bobbie.

— Prostii. Alex și Amos nu contează. Ei nu vor decât să ajungă în pantalonii tăi.

— Și tu nu?

Avasarala izbucni iarăși în râs. Bobbie schiță un zâmbet. Era mai mult decât făcuse de când se întorsese. Suspină profund și melancolic.

— Încă sunt bântuită de coșmaruri, spuse ea. Credeam că vor dispărea. Credeam că, dacă le înfrunt, totul va dispărea.

— Nu dispar niciodată. Însă te vei descurca mai bine.

— Cum adică?

— Vei suporta mai bine coșmarurile, spuse Avasarala. Gândește-te la ce vrei să faci. Gândește-te la ce vrei să devii. Iar apoi mă cauți și voi face tot ce-mi stă în putință să te ajut.

— De ce? întrebă Bobbie. Pe bune, de ce? Sunt soldat. Mi-am îndeplinit misiunea. A fost mai greu și mai ciudat decât orice am făcut vreodată, dar am reușit. Am făcut-o pentru că trebuia să o fac. Nu-mi datorați nimic.

Avasarala ridică o sprânceană.

— Favorurile politice constituie modul în care-mi exprim afecțiunea, spuse ea.

— Bine, oameni buni, se auzi vocea lui Alex în sistemul de comunicații al navei. Ne-am întors, iar dacă nimeni nu are vreo obiecție, în treizeci de secunde începem încălzirea. Toată lumea se pregătește să ia în greutate.

— Apreciez oferta, spuse Bobbie. Dar s-ar putea să treacă ceva timp până să știu dacă accept.

— Și ce ai să faci în continuare?

— Mă duc acasă, spuse ea. Vreau să-mi văd familia. Pe tatăl meu. Cred că voi rămâne acolo o vreme. Ca să-mi dau seama cine sunt. Cum s-o iau de la capăt. Cam așa ceva.

— Ușa e deschisă, Bobbie. Ori de câte ori vei vrea, ușa e deschisă.

•

Zborul înapoi spre Luna a fost un adevărat calvar. Avasarala a petrecut șapte ore pe zi în cușeta ei de accelerație, trimițând mesaje în funcție de diferitele decalaje. Pe Pământ, Sadavir Errinwright și cariera sa în cadrul Națiunilor Unite au fost onorate discret printr-o mică ceremonie privată, după care subsecretarul a plecat să-și petreacă mai mult timp cu familia, cu ferma de pui sau cu orice i-ar mai fi plăcut să facă în deceniile pe care avea să le mai trăiască. În orice caz, fără vreo legătură cu exercitarea puterii politice.

Ancheta privind baza de pe Io era în curs de desfășurare, iar pe Pământ se rostogoleau discret câteva capete. Nu însă și pe Marte. Membrii Guvernului marțian care licitaseră împotriva lui Errinwright scăpaseră basma curată. Își salvaseră carierele odată cu pierderea celor mai puternice arme biologice din istoria omenirii. Politica era plină de mici ironii de genul acesta.

Avasarala își organiză de la distanță noul birou. Când ajunse acolo, funcționa deja de o lună. Se simțea ca și cum conducea o mașină de pe bancheta din spate. Ura chestia asta.

În plus, Mei Meng ajunsese la concluzia că este amuzantă și își petrecuse o bună parte din fiecare zi monopolizându-i atenția. Avasarala nu avusese timp de joacă, deși, pentru Mei, firește, își făcuse din când în când. Și trebuise să exerseze, astfel încât să nu fie nevoiți să o ducă pe fetiță într-un sanatoriu când aveau să se întoarcă la 1 g. Cocktailul de steroizi îi provocase flash-uri intense și o împiedicase să doarmă. La sărbătorile zilelor de naștere ale nepoatelor sale, Avasarala nu putuse participa decât de pe un ecran. La una cu un decalaj de douăzeci de minute, la cealaltă, de patru.

Când depășiră norul de monștri protomoleculari care se năpusteau spre soare, avu coșmaruri două nopți la rând – dar, treptat, încetară. Fiecare dintre ei era urmărit de două guverne, iar micile pachete mortale ale lui Errinwright erau toate pasive și goneau liniștite și fericite spre propria lor distrugere.

Avasarala abia aștepta să ajungă acasă.

Când ajunseră pe Luna, era ca o femeie înfometată căreia i se ating buzele cu o felie de măr, dar nu are voie să muște din ea. Albastrul delicat și albul planetei, ziua, negru și auriu, noaptea. Era o lume frumoasă. Fără egal în sistemul solar. Grădina ei era acolo. Biroul ei. Propriul ei pat.

Dar Arjun nu era.

O aștepta pe platforma de asolizare în cel mai bun costum al său, cu o crenguță de liliac proaspăt în mână. Gravitația scăzută îl făcea și pe el să pară mai tânăr, în ciuda ochilor puțin injectați. Putea simți curiozitatea lui Holden și a echipajului său în timp ce se îndrepta spre el. Cine era omul acela în stare să suporte o soție atât de caustică și de dură precum Chrisjen Avasarala? Era stăpânul sau victima ei? Cum ar funcționa cuplul lor?

— Bine ai venit acasă! spuse încet Arjun, iar ea se lăsă în brațele lui.

Avea același miros. Își puse capul pe umărul lui, iar Pământul nu-i mai lipsea chiar atât de mult.

Era suficient de acasă.

CAPITOLUL 53

Holden

— Bună, mamă. Suntem pe Luna!

Decalajul ușor față de Luna nu depășea șase secunde dus-întors, dar suficient cât să adauge o pauză ciudată înaintea fiecărui răspuns. Mama Elise se uită la el de pe ecranul video din camera lui de hotel preț de cinci bătăi lungi de inimă; apoi fața i se lumină.

— Jimmy! Vii jos?

Adică în fundul puțului gravitațional. Acasă. Holden tânjea să meargă acasă. Nu mai trecuse de mulți ani pe la ferma din Montana a părinților să-i Dar de data aceasta o avea pe Naomi cu el, iar centurienii nu mergeau pe Pământ.

— Nu, mamă, de data asta nu. Vreau să ne întâlnim toți aici. Călătoria cu naveta o plătesc eu. Ne găzduiește subsecretarul Națiunilor Unite Avasarala, așadar condițiile de cazare sunt destul de bune.

Ținând cont de decalaj, era greu să nu divaghezi. Interlocutorul nu reușea niciodată să transmită indicii fizice subtile care să semnaleze că este rândul lui să vorbească. Holden se forță să se oprească și să aștepte un răspuns. Elise se uită la ecran, așteptând să treacă decalajul. Holden o putea vedea cât de mult îmbătrânise în anii ce trecuseră de când fusese ultima dată acasă. Părul ei castaniu-închis, aproape negru, era brăzdat cu fire gri, iar ridurile din jurul ochilor și al gurii se adânciseră. După cinci secunde, ea flutură din mână spre ecran cu un gest de refuz.

— Oh, Tom nu va merge niciodată cu naveta spre Luna. Doar știi asta. Urăște microgravitația. Mai bine coboară și ne vedem acasă. Vom organiza o petrecere. Poți să-ți aduci prietenii aici.

Holden îi zâmbi.

— Mamă, vreau să veniți aici pentru că mi-ar plăcea să cunoașteți pe cineva. Îți amintești de Naomi Nagata? Îți spusesem că mă văd cu ea. Cred că ar putea fi mai mult decât atât. De fapt, acum sunt sigur de asta. Iar acum vom fi pe Luna

pentru a rezolva o grămadă de prostii politice. Chiar vreau să veniți și voi. Să mă vedeți, să o cunoașteți pe Naomi.

Tresărirea mamei sale, cinci secunde mai târziu, fu aproape imperceptibilă. O disimulă însă cu un zâmbet larg.

— Mai mult decât atât? Ce vrei să spui? Ai de gând să te însori? Întotdeauna m-am gândit că într-o zi o să vrei să ai copii…

Se opri, păstrând un zâmbet stânjenit și crispat.

— Mamă, spuse Holden, pământenii și centurienii pot avea copii. Nu suntem specii diferite.

— Sigur, spuse ea câteva secunde mai târziu, dând prea repede din cap. Dar dacă veți avea copii acolo…

Și nu mai continuă, zâmbetul ștergându-i-se puțin.

— Da, vor fi centurieni, spuse Holden. Și va trebui să vă obișnuiți cu asta.

După cinci secunde, femeia dădu din cap. Din nou, prea repede.

— Atunci cred că ar fi mai bine să venim și să o cunoaștem pe cea pentru care ești dispus să părăsești Pământul. Trebuie să fie o ființă deosebită.

— Da, spuse Holden. Este.

Pentru o secundă, Elise își schimbă puțin poziția, stânjenită; apoi zâmbetul îi reveni, mult mai puțin forțat.

— O să-l urc pe Tom în navetă chiar dacă îl iau de păr.

— Te iubesc, mamă, spuse Holden.

Părinții lui își petrecuseră toată viața pe Pământ. Singurii locuitori de pe planetele exterioare pe care-i știau erau caraghioșii care apăreau în programele proaste de divertisment. El nu le reproșa prejudecățile adânc înrădăcinate împotriva lor, deoarece știa că întâlnirea cu Naomi îi va lecui. După câteva zile petrecute în compania ei ar fi fost cu neputință să nu o îndrăgească.

— Ah, și încă ceva. Îți amintești de datele pe care ți le-am trimis cu ceva timp în urmă? Păstrează-le pentru mine. Să nu spui nimănui despre ele. În funcție de cum vor merge lucrurile în următoarele câteva luni, s-ar putea să am nevoie de ele.

•

— Părinții mei sunt rasiști, îi spuse Holden lui Naomi în seara aceea.

Centuriana stătea lipită de el și își trecuse unul dintre picioarele ei lungi și cafenii peste șoldurile lui.

— Am înțeles, șopti Naomi.

Apartamentul de hotel pe care li-l oferise Avasarala era deosebit de luxos, aproape opulent. Salteaua era atât de moale, încât în gravitația lunară ai fi zis că plutești pe un nor. Sistemul de reciclare a aerului emana arome subtile create de parfumierul hotelului. Esența din noaptea aceea se numea „Iarbă-în-vânt”. Lui Holden nu i se părea că miroase a iarbă, dar era plăcut. Doar o evocare discretă a pământului. Oricum, Holden bănuia că toate parfumurile erau numite la întâmplare. După cum bănuia și că hotelul creștea nivelul de oxigen ceva mai mult decât era normal. Se simțea puțin prea bine.

— Sunt îngrijorați că bebelușii noștri vor fi centurieni, spuse el.

— Fără bebeluși, șopti Naomi.

Și înainte ca Holden să întrebe ce voise să spună, ea începu să-i sforăie la ureche.

•

A doua zi se trezi înaintea lui Naomi, se îmbrăcă în cel mai bun costum pe care-l avea și ieși în stație. Mai avea un ultim lucru de făcut înainte de a putea spune că terminase definitiv cu această aventură sângeroasă.

Trebuia să-l vadă pe Jules Mao.

Avasarala îi spusese că Mao era unul dintre zecile de politicieni de rang înalt, generali și lideri de corporații arestați în masă în urma incidentelor de pe Io. El era singurul pe care Avasarala voia să-l vadă personal. Și, cum fusese prins pe stația L5 încercând să se îmbarce în grabă într-o navă rapidă și să se îndrepte spre planetele exterioare, tocmai îl adusese cu ea pe Lună.

Era ziua întâlnirii lor. Deși se așteptase să fie refuzat, Holden o întrebase pe Avasarala dacă putea asista la discuții. În schimb, subsecretarul izbucni într-un râs nestăvilit și spuse:

— Holden, nu cred să existe ceva mai umilitor pentru omul acela decât să te știe spectator la felul în care o să îl desființez. La naiba, firește că poți veni.

Așa că Holden se grăbi să iasă din hotel și o luă pe străzile din Lovell City. O cursă rapidă cu ricșa îl duse la stația de metrou, iar după douăzeci de minute ajunse la complexul New Hague al

Națiunilor Unite. Aici îl aștepta un tânăr ușier plin de viață, care-l însoți prin labirintul de coridoare până la o ușă pe care scria SALA DE CONFERINȚE 34.

— Puteți aștepta înăuntru, domnule.

— Nu, mulțumesc, spuse Holden bătându-l pe băiat pe umăr. Cred că o să aștept aici.

Băiatul înclină ușor capul și se strecură de-a lungul coridorului, uitându-se deja la terminal să vadă care era următoarea lui misiune. Holden se rezemă de peretele coridorului și așteptă. În condiții de gravitație scăzută, statul în picioare nu necesita mai mult efort decât dacă s-ar fi așezat. Chiar voia să-l vadă pe Mao străbătând coridorul spre sala de conferințe.

Terminalul bâzâi – primise un mesaj scurt de la Avasarala. Erau pe drum.

După mai puțin de cinci minute, Jules-Pierre Mao ieși din ascensor și străbătu coridorul flancat de doi dintre cei mai solizi ofițeri din Poliția Militară pe care Holden îi văzuse vreodată. Deși îmbrăcat într-o salopetă de deținut, cu mâinile încătușate și escortat de gardieni înarmați, Mao reușea să pară arogant și sigur pe sine. În timp ce se apropiau, Holden se desprinse de perete și le ieși în cale. Unul dintre ofițeri îl apucă pe Mao de braț pentru a-l obliga să se oprească și-i făcu lui Holden un semn subtil cu capul. Părea să spună: Sunt gata de orice pentru tipul ăsta. Holden avu sentimentul că, dacă ar fi scos un pistol din pantaloni și l-ar fi împușcat pe Mao chiar acolo, pe coridor, cei doi ofițeri nu s-ar fi împotrivit deloc.

Însă nu voia să-l împuște pe Mao. Voia doar ceea ce părea să vrea întotdeauna în astfel de situații. Voia să știe de ce.

— A meritat?

Chiar dacă aveau aceeași înălțime, Mao reuși să-l privească de sus și se încruntă.

— Tu cine ești?

— Ei, hai, spuse Holden rânjind. Doar mă știi. Sunt James Holden. Am contribuit la prăbușirea prietenilor tăi de la Protogen, iar acum am de gând să-mi termin treaba cu tine. De asemenea, sunt cel care ți-a găsit fiica după ce fusese ucisă de protomoleculă. Repet: A meritat?

Mao nu răspunse.

— O fiică moartă, o companie distrusă, milioane de oameni masacrați, un sistem solar care probabil nu-și va regăsi nicicând stabilitatea. *A meritat*?

— De ce te afli aici? întrebă Mao în cele din urmă.

Era mai puțin amenințător și îi evită privirea lui Holden.

— Eram acolo când Dresden a primit ce a meritat și tot eu l-am ucis pe amiralul tău preferat. Și mi se pare cum nu se poate mai nimerit să fiu de față când ai s-o încasezi și tu.

— Antony Dresden, spuse Mao, a fost împușcat în cap de trei ori, într-o execuție sumară. Asta numești tu justiție?

Holden izbucni în râs.

— Oh, nu cred că Avasarala te va împușca în cap. Te aștepți la ceva mai bun?

Mao nu răspunse, iar Holden le făcu semn celor doi ofițeri spre ușa sălii de conferințe. Părând aproape dezamăgiți, îl împinseră pe Mao în încăpere și-i prinseră cătușele de un scaun.

— Vom aștepta aici, domnule, dacă aveți nevoie de noi, spuse cel mai impozant dintre ofițeri.

Și se instalară de o parte și de alta a ușii.

Holden intră în sala de conferințe și se așeză pe un scaun, dar nu-i mai adresă niciun cuvânt lui Mao. Câteva clipe mai târziu, Avasarala intră în încăpere în timp ce vorbea la terminal.

— Nu-mi pasă a cui zi de naștere este. Rezolvi problema înainte să ies de la întâlnire. În caz contrar, îți iau boașele și le folosesc pe post de prespapieruri.

Se opri, ascultă ce avea de spus persoana cu care discuta, rânji înspre Mao, apoi spuse:

— Ei bine, grăbește-te, căci am senzația că voi avea o întâlnire scurtă. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

Se așeză apoi pe un scaun chiar în fața lui Mao, de cealaltă parte a mesei. Nu se uită la Holden și nici nu păru să-l recunoască. El se gândi că înregistrarea video nu va surprinde prezența lui în cameră. Avasarala își puse terminalul pe masă și se lăsă pe spătarul scaunului. Timp de câteva secunde nu scoase niciun cuvânt. Când se decise să o facă, i se adresă lui Holden, însă tot fără să-l privească.

— Ai fost plătit pentru că m-ai adus aici?

— S-a achitat totul, spuse Holden.

— Asta e bine. Voiam să-ți propun un contract pe termen lung. Ar fi de natură civilă, firește, dar…

Mao își drese glasul. Avasarala îi zâmbi.

— Știu că ești acolo. Mă ocup imediat și de tine.

— Am deja un contract, spuse Holden. Escortăm prima flotilă de reconstrucție către Ganymede. Iar după aceea sper să obținem de acolo o altă misiune de protecție. Numeroși oameni sunt dispuși să se mute și, de teama piraților, preferă să fie escortați.

— Ești sigur?

Mao se albise la față și părea umilit. Holden savura momentul.

— Tocmai am renunțat să mai lucrez pentru un guvern, spuse Holden. Nu am ieșit chiar bine.

— Oh, te rog. Ai lucrat pentru APE. Ăla nu-i guvern, ci o grămadă ordonată la rugby. Da, Jules, ce este? Vrei să mergi la budă?

— Este sub demnitatea dumneavoastră, spuse Mao. Nu am venit aici ca să fiu insultat.

Zâmbetul lui Avasarala era incandescent.

— Ești sigur de asta? Dă-mi voie să-ți pun o întrebare: îți amintești ce-am zis când ne-am întâlnit prima oară?

— Mi-ați cerut să vă spun dacă sunt implicat în vreun fel în proiectul legat de protomoleculă condus de Protogen.

— Nu, răspunse Avasarala. Adică da, te-am întrebat asta. Dar nu asta ar trebui să te îngrijoreze în clipa de față. M-ai mințit. Implicarea ta în proiectul Protogen de transformare a protomoleculei în armă este pe deplin dovedită, și să te întreb ar fi totuna cu a întreba ce culoare a fost marți. Nu are niciun sens.

— Haideți să ne întoarcem la probleme mai serioase, spuse Mao. Pot…

— Nu, îl întrerupse Avasarala. Partea care ar trebui să te îngrijoreze se referă la ceea ce am spus chiar înainte să pleci. Îți aduci aminte?

El o privi nedumerit.

— Nici nu credeam. Ți-am spus că dacă voi afla mai târziu că mi-ai ascuns ceva nu-mi va pica foarte bine.

— Mai exact, spuse Mao cu un rânjet batjocoritor, ați spus: Crede-mă, nu mă poți înfrunta…

— Deci îți amintești, spuse ea fără nici cea mai mică urmă de umor în glas. Perfect. Acum vei vedea ce înseamnă asta.

— Am informații suplimentare care ar putea fi utile…

— Taci dracului din gură, i-o reteză Avasarala și pentru prima oară din vocea ei răzbătea o furie înfricoșătoare. Dacă-ți mai aud glasul, îi pun pe cei doi malaci de la Poliția Militară să dea cu tine de pământ și să te bată cu unul dintre scaunele astea nenorocite. Mă înțelegi?

Mao nu răspunse, ceea ce însemna că înțelesese.

— Nici nu ai idee ce pierderi mi-ai provocat, spuse ea. Am fost promovată. Consiliul de planificare economică? Acum îl conduc eu. Serviciul public de sănătate? Nu a trebuit niciodată să-mi bat capul, pentru că era problema lui Errinwright. Acum e a mea. Comisia de reglementare financiară? Tot a mea. Mi-ai distrus calendarul pentru următorii douăzeci de ani. Asta nu-i o negociere. Este triumful meu. Am să te arunc într-o gaură atât de adâncă, încât până și soția ta va uita că ai existat vreodată. Am să mă folosesc de fosta poziție a lui Errinwright pentru a distruge tot ce ai construit, bucată cu bucată, și am să împrăștii totul în cele patru vânturi. Și o să am grijă să asiști la tot spectacolul. Singurul lucru de care vei dispune în gaura aia va fi un canal permanent de informare. Și din moment ce noi doi nu ne vom mai întâlni niciodată, vreau să mă asigur că te vei gândi la mine de fiecare dată când voi distruge ceva ce ai lăsat în urmă. Am de gând să te *nimicesc.*

Mao îi răspunse cu o privire sfidătoare, dar Holden observă că era doar o mască. Avasarala știuse exact unde să-l lovească. Pentru că bărbații de felul lui trăiau pentru ceea ce lăsau moștenire. Se vedeau arhitecți ai viitorului. Ceea ce Avasarala îi promisese era mai rău decât moartea.

Mao îi aruncă o privire rapidă lui Holden și păru să spună: Aș prefera cele trei gloanțe în cap acum, te rog.

Holden îi zâmbi.

CAPITOLUL 54

Prax

Mei stătea pe genunchii lui Prax, însă atenția îi era concentrată cu intensitatea unei raze laser în stânga ei. Își duse mâna la gură și, intenționat, puse în palmă un cocoloș de spaghete pe jumătate mestecate pe care i-l întinse lui Amos.

— E scârbos, spuse ea.

Uriașul chicoti.

— Ei bine, dacă nu a fost înainte, cu siguranță este acum, dovlecel, spuse el despăturindu-și șervețelul. De ce nu pui asta aici?

— Scuză-mă, spuse Prax. E doar…

— E doar un copil, doctore, spuse Amos. Și așa fac copiii.

Nu era o cină obișnuită, ci o recepție organizată de Națiunile Unite în complexul New Hague de pe Luna. Prax nu reușea să-și dea seama dacă peretele era o fereastră sau un ecran cu o rezoluție foarte mare prin care Pământul se vedea strălucind la orizont. Mesele erau așezate într-o schemă semiorganică despre care Avasarala spusese că era foarte la modă. Părea că un idiot le pusese pur și simplu la întâmplare.

Invitații, din care jumătate îi erau total necunoscuți, aveau un mod oarecum fascinant de a se grupa. În dreapta lui, mai multe mese mici erau ocupate de oameni scunzi și îndesați, în costume elegante și uniforme militare, care orbitau în jurul lui Avasarala și al lui Arjun, care părea amuzat. Pălăvrăgeau despre analiza sistemului de finanțare și controlul relațiilor cu mass-media. Fiecare strângere de mână cu un reprezentant al planetelor exterioare era o îndepărtare nedorită de subiectele lor de conversație. În stânga, cei din grupul oamenilor de știință erau îmbrăcați în cele mai bune haine pe care le aveau, rochii de seară care se purtau cu zece ani în urmă și costume din cel puțin cinci-șase sezoane diferite. Pământeni, marțieni și centurieni formau un grup eterogen, însă conversația lor era exclusivistă: clase de nutrienți, tehnologii adaptate permeabilității variabile a membranelor, expresii de forță

fenotipice. Aceștia erau atât colegii săi din trecut, cât și din viitor. Societatea distrusă și reasamblată de pe Ganymede. Dacă nu s-ar fi aflat la masa din mijloc cu Bobbie și echipajul din *Rosinanta,* ar fi fost acolo, vorbind despre efectele în cascadă și cloroplaste cu alimentare invizibilă.

Iar în centru, izolați și singuri, Holden și echipajul său erau la fel de fericiți și de relaxați ca și cum se aflase în bucătăria din *Rosinanta,* zburând prin spațiu. Iar Mei, care se atașase de Amos, refuza în continuare să se despartă fizic de Prax, țipând și plângând de fiecare dată când se întâmpla asta. Însă Prax înțelegea foarte bine ce simțea fetița și nu considera îngrijorător modul ei de a acționa.

— Deci, trăind pe Ganymede, cunoști foarte multe despre sarcina unei femei în condiții de gravitație scăzută, nu-i așa? spuse Holden. Nu-i chiar atât de riscant pentru centurieni, nu?

Prax înghiți puțină salată și clătină din cap.

— Oh, nu. Este groaznic de dificil. Mai ales la bordul unei nave, fără controale medicale aprofundate. Dacă studiezi sarcinile apărute în mod natural, la cinci din șase apare o anomalie de dezvoltare sau morfologică.

— Cinci..., zise Holden.

— Cele mai multe probleme au legătură cu germenii, spuse Prax. Aproape toți copiii născuți pe Ganymede au fost rezultatul unui implant efectuat în urma unei analize genetice complete. Dacă se detectează un echivalent letal, se renunță la zigot și se ia de la capăt. Anomaliile legate de problemele non-bacteriologice sunt numai de două ori mai frecvente decât pe Pământ, ceea ce nu-i chiar așa rău.

— Ah, făcu Holden cu un aer abătut.

— Dar de ce întrebi?

— Doar așa, interveni Naomi. De dragul conversației.

— Tati, vreau tofu, spuse Mei apucându-l și trăgându-l pe Prax de ureche. Unde e tofu?

— Să vedem dacă putem găsi tofu, spuse Prax împingându-și scaunul în spate. Hai să mergem.

În timp ce traversa sala, uitându-se prin mulțime după un costum întunecat de chelner în marea de costume întunecate, oficiale, de diplomat, o tânără veni spre el cu un pahar într-o mână și obrajii îmbujorați.

— Sunteți Praxidike Meng, spuse ea. Probabil nu vă amintiți de mine.

— Ăăă… Nu, spuse el.

— Sunt Carol Kiesowski, spuse ea atingându-și clavicula, ca și cum gestul său dădea mai multă însemnătate cuvintelor. Ne-am scris de câteva ori imediat după ce ați difuzat înregistrarea video despre Mei.

— Ah, da, spuse Prax încercând cu disperare să-și amintească ceva despre femeie sau comentariile pe care le-ar fi putut lăsa.

— Vreau doar să spun că, după părerea mea, sunteți foarte curajoși amândoi, zise Carol dând din cap.

Lui Prax i se păru că femeia se află în stare de ebrietate.

— Fiu de *curvă* nenorocită! spuse Avasarala destul de tare încât să străpungă zgomotul de fond al conversațiilor.

Mulțimea se întoarse spre ea și o văzu privind în terminal.

— Ce este o curvă, tati?

— E un fel de răceală, draga mea, spuse Prax. Ce se întâmplă?

— Fostul șef al lui Holden ne-a luat-o înainte, spuse Avasarala. Cred că știm ce s-a întâmplat cu nenorocitele alea de rachete pe care le-a furat.

Arjun o bătu pe umăr pe soția lui și arătă spre Prax. Avasarala privi în jur jenată.

— Îmi cer scuze pentru limbaj, spuse ea. Am uitat de puștoaică.

Holden apăru în spatele lui Prax.

— Șeful meu?

— Fred Johnson tocmai a difuzat un mesaj pe rețelele de comunicații, spuse Avasarala. Monștrii lui Nguyen? Așteptam să se apropie mai mult de Marte pentru a-i nimici. Transponderele ciripesc întruna, iar noi i-am urmărit îndeaproape mai ceva decât… Mă rog, au traversat Centura, iar el i-a nimicit. Pe toți.

— E bine, totuși, spuse Prax. Nu-i o veste chiar așa bună?

— Nu dacă a făcut-o el, spuse Avasarala. Și-a încordat mușchii și a vrut să demonstreze că Centura dispune acum de un arsenal ofensiv.

Un bărbat în uniformă aflat în stânga lui Avasarala începu să vorbească în același timp cu o femeie care era chiar în spatele ei, iar într-o clipă, nevoia de a discuta cuprinse întregul grup. Prax se retrase. Femeia beată arăta spre un bărbat și vorbea

repede, uitând complet de Prax și Mei. Prax reuși să găsească un chelner în marginea sălii, obținu promisiunea de a i se aduce tofu și se întoarse la masă. Amos și Mei începură imediat să se joace, încercând să vadă cine își suflă cel mai tare nasul, iar Prax se întoarse spre Bobbie.

— Ai de gând să te întorci pe Marte? întrebă el.

Părea o întrebare politicoasă și inofensivă, până când Bobbie strânse din buze și dădu din cap.

— Da, spuse ea. Se pare că fratele meu se însoară. O să încerc să ajung acolo la timp ca să-i stric petrecerea burlacilor. Tu? Accepți oferta bătrânei doamne?

— Cred că da, spuse Prax, puțin surprins de faptul că Bobbie auzise de propunerea lui Avasarala, care încă nu fusese făcută publică. Știi, toate avantajele de bază de pe Ganymede sunt încă acolo. Magnetosfera, gheața... Iar dacă unele dintre sistemele de oglinzi ar putea fi salvate, tot ar fi mai bine decât să o iei de la zero. Ceea ce trebuie să înțelegi cu privire la Ganymede...

Odată ce începea acest subiect, îi venea tare greu să se oprească. În multe privințe, Ganymede fusese centrul civilizației planetelor exterioare. Toate lucrările inovatoare în privința plantelor se efectuaseră acolo. Toate problemele legate de știința vieții. Era însă mai mult decât atât. Perspectiva unei reconstruiri părea captivantă, ceea ce, în felul ei, era chiar mai interesantă decât dezvoltarea inițială. A face ceva pentru prima dată însemna explorare. A face din nou însemna să iei tot ce ai învățat și să rafinezi, să îmbunătățești, să perfecționezi. Ideea îi dădea lui Prax o oarecare amețeală. Bobbie îl asculta cu un zâmbet melancolic.

Și nu era valabil doar pentru Ganymede. Toată civilizația umană fusese construită pe ruinele a ceea ce fusese înainte. Viața în sine era o mare improvizație chimică ce începea cu cele mai simple reproduceri, apoi creștea și se prăbușea și tot așa periodic. O catastrofă nu putea fi decât o parte din scenariu, un preludiu a ceea ce avea să urmeze.

— O faci să sune romantic, zise Bobbie, iar felul în care vorbi păru aproape acuzator.

— Nu vreau să..., începu Prax, care simți ceva rece și umed strecurându-se în ureche.

Se întoarse surprins și dădu peste ochii strălucitori și zâmbetul larg al lui Mei. Degetul arătător îi era plin de salivă, iar Amos, roșu la față de atâta râs, se ținea cu o mână de burtă și cu cealaltă lovind masa destul de tare încât să zăngăne farfuriile.

— Ce-a fost *asta*?

— Bună, tati. Te iubesc.

— Ține aici, spuse Alex întinzându-i lui Prax un șervețel curat. O să ai nevoie de el.

Lucrul cel mai surprinzător fu liniștea. Nu știa de cât timp dura, dar conștientizarea ei trecu peste Prax ca un val. Jumătatea politică a încăperii tăcea. Prin pădurea de trupuri, o văzu pe Avasarala aplecată în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, ținând terminalul la câțiva centimetri în fața ei. Când se ridică, cei din jurul lui se dădură la o parte și îi făcură loc să treacă. Deși era o femeie mică de statură, chiar și părăsirea sălii îi dădea un aspect impunător.

— Ceva nu-i în regulă, spuse Holden ridicându-se în picioare.

Fără un cuvânt, Prax, Naomi, Amos, Alex și Bobbie ieșiră după ea. Politicienii și oamenii de știință îi urmară și ei, amestecându-se în final într-o mișcare generală.

Sala de conferințe se afla dincolo de un hol mare și era amenajată după modelul unui amfiteatru grecesc antic. Podiumul se înălța în fața unui ecran masiv de înaltă rezoluție. Avasarala se îndreptă spre un scaun. Deși era agitată, vorbea la terminal cu voce joasă. Ceilalți o urmară. Sentimentul general de teamă era fizic. Ecranul se întunecă, iar cineva stinse luminile.

În obscuritatea ecranului, Venus se contura pe fondul Soarelui. Era o imagine pe care Prax o mai văzuse de câteva sute de ori. Putea proveni de la oricare dintre zecile de monitoare ale stației. În colțul din stânga-jos, ceasul arăta că ceea ce urmăreau se întâmplase cu patruzeci și șapte de minute în urmă. Sub cifre apărea numele unei nave, *Celestine.*

De fiecare dată când soldații protomoleculari fuseseră implicați în acțiuni violente, Venus reacționase. APE tocmai distrusese o sută de soldați pe jumătate umani. Prax se simțea prins între surescitare și teamă.

Imaginea se întrerupse însă brusc, fără îndoială din cauza unei interferențe care bruia senzorii. Avasarala spuse ceva sec,

probabil: Arată-mi. Câteva secunde mai târziu, pe ecran își făcu apariția o navă gri-verzui. Afișajul HUD evidenție numele acesteia: *Merman.* Imaginea se întrerupse din nou, iar după restabilire *Merman* se deplasase cu vreun centimetru spre stânga, rostogolindu-se la nesfârșit. Avasarala spuse ceva neinteligibil. După un decalaj de câteva secunde, ecranul reveni la imaginea inițială. Acum, că știa unde să privească, Prax vedea micul punct reprezentat de nava *Merman* deplasându-se în apropierea penumbrei. Se observau și alte mici puncte asemănătoare.

Fața întunecată a lui Venus pulsă dintr-odată ca un fulger sub stratul gros de nori, apoi străluci.

Filamente lungi de mii de kilometri, asemenea spițelor unei roți, se aprinseră într-o strălucire de un alb-orbitor și dispărură. Norii lui Venus se deplasară puși în mișcare de o forță nevăzută. Prax își aminti de perturbarea produsă la suprafața unui rezervor de apă de un pește ce trecuse razant pe dedesubt. Vast și strălucitor, se ridica prin pătura de nori. Proiecții filiforme și iridescente desenară curbe pe fondul unor furtuni mari cu fulgere puternice, strângându-se asemenea brațelor unei caracatițe, însă conectate la un nod central rigid. Odată ce ieși din stratul gros de nori al planetei Venus, se năpusti, îndepărtându-se de soare, spre nava care transmitea imaginile, însă trecu de ea. Celelalte nave întâlnite în cale fură împrăștiate și aruncate departe. O fâșie lungă din atmosfera venusiană deplasată surprinse soarele și străluci ca niște fulgi de zăpadă și așchii de gheață. Prax încercă să-și dea seama de amploarea fenomenului. La fel de mare ca stația Ceres. Sau Ganymede. Mai mare. Își îndoi brațele – tentaculele – și acceleră fără să se vadă vreun jet de propulsie. Înota în vid. Inima lui Prax bătea nebunește, însă trupul îi împietrise.

Mei îi bătu obrazul cu palma deschisă și arătă spre ecran.

— Ce-i asta? întrebă ea.

EPILOG

Holden

Holden reluă înregistrarea. Ecranul mural din bucătăria din *Rosinanta* era prea mic pentru a surprinde cu adevărat toate detaliile imaginilor de înaltă rezoluție pe care le recepționase *Celestine*. Însă Holden le privea la nesfârșit, oriunde se afla. În fața lui, o ceașcă de cafea nebăgată în seamă se răcea pe masă, alături de sandvișul pe care nu-l mâncase.

Venus strălucea revărsând lumina într-un model complicat. Stratul gros de nori se rotea ca și cum era prins într-o furtună la nivel planetar. Apoi se ridică de la suprafață, trăgând în siajul său o porțiune mare din atmosfera venusiană.

— Vino în pat, spuse Naomi, după care se aplecă în scaunul ei și-i luă mâna. Trebuie să dormi puțin.

— Este foarte mare. Iar felul în care a izbit toate acele nave aflate în drumul ei... Fără nici cel mai mic efort, ca o balenă năpustindu-se într-un banc de guppy.

— Ce poți să faci?

— Ăsta-i sfârșitul, Naomi, spuse Holden luându-și ochii de pe ecran pentru a se uita la ea. Dacă este sfârșitul? Nu mai e un virus extraterestru oarecare. Asta a vrut să creeze aici protomolecula. Asta voia să creeze prin transformarea oricărei forme de viață de pe Pământ. Poate fi orice.

— Ce poți să faci? repetă Naomi.

Cuvintele îi erau dure, însă avea o voce blândă și-i strângea degetele cu afecțiune.

Holden se întoarse spre ecran și porni din nou înregistrarea. Vreo zece nave fură împrăștiate departe de Venus, purtate parcă de un vânt a cărui intensitate le-a făcut să se rotească asemenea unor frunze. Suprafața atmosferei începu să se tulbure și să se răsucească.

— Bine, spuse Naomi ridicându-se în picioare. Mă duc la culcare. Să nu mă trezești când vii. Sunt epuizată.

Holden dădu din cap fără a-și dezlipi ochii de pe ecran. Forma masivă se comprimă, transformându-se într-o săgeată

aerodinamică, precum o bucată de pânză udă prinsă de mijloc și aruncată în spațiu. Planeta Venus, rămasă în urmă, părea mult micșorată. Ca și cum ceva vital fusese extras din ea pentru a construi artefactul extraterestru.

Asta era. După toate luptele, cu civilizația umană prăbușită în haos de propria sa prezență, protomolecula își terminase treaba pentru care venise cu miliarde de ani în urmă. Oare va supraviețui omenirea? Oare protomolecula o va observa măcar acum, după încheierea marii sale lucrări?

Nu sfârșitul îl îngrozea pe Holden, ci perspectiva unui început care depășea cu totul experiența umană. Orice avea să se întâmple în continuare, nimeni nu putea fi pregătit pentru așa ceva.

Iar asta îl îngrozea de moarte.

În spatele lui, un bărbat își drese glasul.

Ezitând, Holden se desprinse de imaginea de pe ecran. Omul stătea lângă frigiderul din bucătărie, de parcă fusese dintotdeauna acolo, într-un costum gri șifonat și având pe cap o pălărie tip porkpie, ponosită și zdrențuită. Un licurici de un albastru strălucitor îi zbură pe lângă obraz, rămânând apoi atârnat în aer lângă el. Individul flutură din mână, alungându-l ca și cum era un țânțar. Chipul său exprima stânjeneală și părere de rău.

— Hei, spuse detectivul Miller. Trebuie să vorbim.

JAMES S. A. COREY

RĂZBOIUL LUI CALIBAN

virtual-project.eu

virtual-project.eu

